

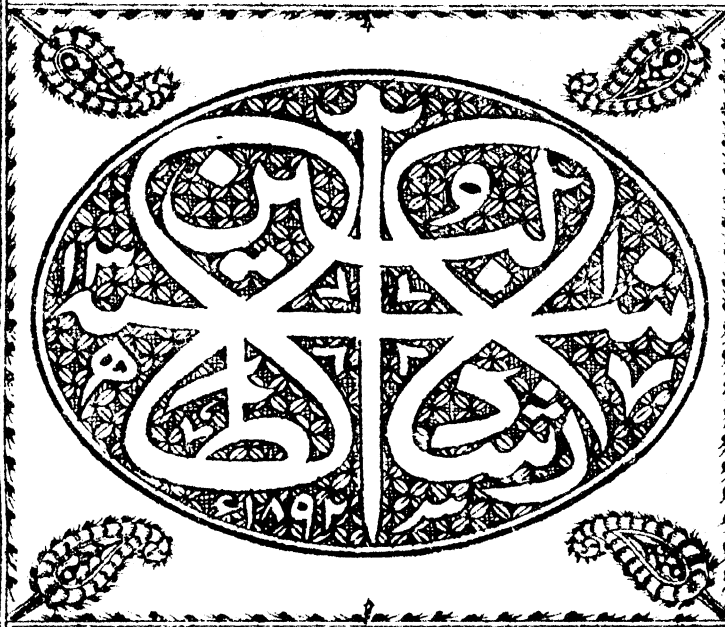
UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228586

UNIVERSAL
LIBRARY

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَكَتَبَ اللَّهُ
لِأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

شاه محمد که این نهر فیض جاری سرزده چشمه طبع او نورد و ویژه نیکان کارخان العاقبتین

حسبنا الله ونجا الله من كل ما كنا نرجو من الدنيا والآخرة

مَطْبَعُ نَافِيسِ كَرُونِ طَبَعُ
مَطْبَعُ نَافِيسِ كَرُونِ طَبَعُ

زبدۃ الاوطار

ترجم نے بڑی صحت اور خوبی سے موزعاً جو کہ اعلیٰ درجہ کی فقہ میں کتاب ہے ترجمہ کیا ہے کم استعداد مسلمانوں کے واسطے نہایت مفید ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
عناں محصولہ اک

فرائض النعیبی

یہ کتاب اردو زبان میں علم فرائض میں اول درجہ کی کتاب ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

خوان رحمت

یہ دیوان نعت میں مولفہ مولوی حافظہ سیدہ زارہ علی صاحبہ لائق دید ہے قیمت فی جلد ۰۲/۰
محصولہ اک

مثنوی شاہ بوعلی قلندر مع ترجمہ

اس کتاب مقبول شیخ و شاعر کا ترجمہ مولوی غلام غلام نے بڑی خوبی سے کیا ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

ہدایۃ النسوان

یہ کتاب مولفہ مولوی علی محمد مرحوم و منفقہ کو واسطے تعلیم نسوان کے بڑی کارآمد ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

یاقوت ربانی (شرح) مقاماتہ بیچ الزمانی

یہ کتاب اہل علم کی نہایت مقبول ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

نصح العباد فی وجود القطب اللہ بان و نزلاتہ

اس کتاب میں تاریخی حالات قطب اور ابدال اور اوتاد کے بڑی صحت کے ساتھ لکھے ہیں قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

دیوان امیر المومنین سیدنا علیؑ کے منتخب مجموعہ ترجمہ

صلی علیہ وسلم کے اگر اس درغز کو کہ وہ مویوں کی سیاہی سے سونے کے اوراق پر لکھے کے آنکھوں سے لگائے یا اس کلام بلاغت نظام کو حوزہ بان بنا کے وسیلہ نجات دارین شہر سے تو بھی زیبا ہے اخلاق میں بہ اندازے بہا

اول درجہ کی کتاب مفید شیخ و شباب سے قیمت فی جلد ۸/۰
محصولہ اک

مجموعہ وظائف مع ترجمہ اردو

اس متبرک مجموعہ میں اسمائے باری تعالیٰ و قصیدہ ہرہ و قصیدہ حضرت غوث پاک و حزب البحر و دعائے حاجزی و درود مستغاث و دعائے حیدری و کبریت احمد و درود اکبر کلان و درود معظم و دعائے معنی و دعائے سیفی و دعائے رقیاب اور دعائے فحیمہ درود تابع و اسمائے سرور عالم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم وغیرہ وغیرہ مع خواص منافع شامل ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

تفسیر سورہ فاتحہ

ازدو زبان میں یہ مختصر تفسیر عام فہم لائق دید ہے قیمت فی جلد ۲/۰
محصولہ اک

گلزار حقائق (شرح) چہل حدیث

یہ کتاب چہل حدیث کی شرح نظم اردو زبان میں ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

تحفۃ الاخیر (تہذیب) مشارق الانوار

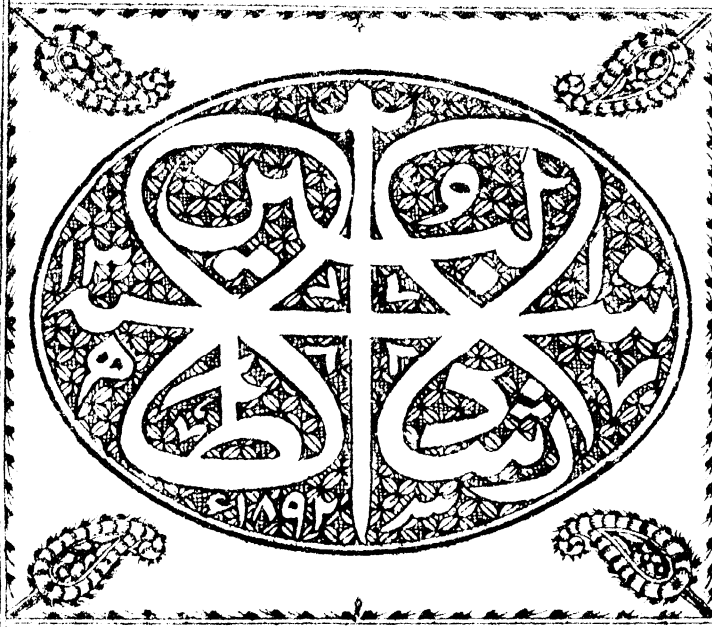
یہ مقدس اور سینہ کتاب علم حدیث میں اول درجہ کی ہے مولف علیہ الرحمہ نے (۱۹۲۵ء) احادیث صحیحین سے (۲۲۳۶) احادیث چنانچہ کے تحریر فرمائے ہیں اور مترجم مرحوم نے اس کتاب کا ترجمہ بڑی صحت اور خوبی سے اردو زبان میں فرما کے جا بجا ایسے نوادے بڑا دیکھے جس سے اس ترجمہ کو شرح لکھنا زیبا ہے قیمت فی جلد ۱۰/۰
محصولہ اک

بہار خلد (مردن) شامل ترجمہ شریف

یہ کتاب نظم میں حضرت کافی مرحوم کی یادگار سے ہے سرور عالم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کے شامل جمیل کی شرح نظم اردو زبان میں نہایت اختصار کے ساتھ لکھی ہے قیمت فی جلد ۵/۰
محصولہ اک

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تذکرا که این نهم فیض جاری سرزده چشم طبع اخوند در دیده کینا نشان عالم کسب

فیه مالش جنباجی میا جلیغ الدین میا بلج الدین میا جان عاه محرم الحرام سنه ۱۲۱۵

مَطْبَعُ مَقَرِّ قَلْبِ الْكَافِرِينَ
مَطْبَعُ مَقَرِّ قَلْبِ الْكَافِرِينَ

فهرست ابواب و فصول و مسائل و حکایات از ثناء الطالبین

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون	صفحه
۱۴	باب اول مشتمل بر چهار فصل	۳۱	قصه کشتی نوح علیه السلام	
		=	نیت نیک بجهاد است	
۱۴	فصل اول حسد	۳۲	نقل شیخ ششبل رحمه الله	
		۳۲	نقل حضرت ملائی رومی	
۱۹	قرآن را مخلوق دانستن کفر است	۳۳	قصه محمد پادشاه که پیغمبر انسان گرفت	
۱۹	بیان عمل شیطان که مسلمانان را ازین گرواند	۳۵	قصه خالد بن ولید	
=	احوال زاهد و شیطان	۳۷	قصه پسر موسی و فرعون	
۱۶	حال جنید بغدادی در توحید	۳۸	حیوانات تشنه سختی در بند	
۱۸	ذکر منصور دیوانه شکر توحید	۳۹	قصه خالد در خلافت صدیق اکبر	
۱۹	حضرت ابانیرید بسطامی در سگرات موت	=	نظام ایمان در چهار چیز	
۲۳	حکایت عشق سیل الله بحق تعالی	=	گفتار دو کارگزار	
۲۴	ذکر صفت این کتاب یعنی انوار در نور	۴۱	قصه شیطان در شیخ جابل	
۲۵	فصل دوم در بیان ایمان	۴۱	چهار میل از پند و روزنایم بود	
۲۵	قصه رحیمه کلبی	۴۱	کسی و الله بار جبریل بصورت خود آمده بود	
۲۵	ایمان مخلوق است	۴۲	قصه منبر نوح علیه السلام و قیاسوس	
۲۵	افلاس بجهاد نوح است	۴۴	بیان صفت و ذرخ	
۲۸	قصه شیخ احمد خفرب	۴۵	سبقت طائفه نیر بر کشتی	
۲۹	ذکر خلیل الله که آتش بر او گزرا شده	۴۶	قصه رحم سعید بر کثیر ک	
=	در خیر است که زنانه حیات اند	=	قصه رحم بزرگ بر کثیر ک	
=	قصه امیر حمزه رضی الله عنه	=	رحم بزرگی بر غلام	

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۴۷	سخت شرط ایمان	۵۸	مسئله در بیان کمال ایمان
"	تحلیل شیرازه جوگرفت	"	دوستی با دوستان حق
"	بیان خمر خوردن	"	یاری شفاعت یکدیگر است روز قیامت
۴۸	شپلیده غله	"	بر آوردن خواب و نپی گرفتن فائده دارد
"	ذخول در مسجد	"	قصه مردی که جمع کردن اهل بیت صالحات
۴۹	سقوط یواب سلام	۶۰	با دوستان حق دوستی کردن
"	سقوط حج درین زمانه	"	قصه گریه که بزرگے داشت
"	چند جالام اعظم روزه تو وقت کرده اند	۶۱	عاب انداختن لطیف کعبه مکروه است
"	چون از مسجد بیرون آید یا چپ بیرون آید	۶۲	قصه خلافت دارون رشید
۵۰	عالمان که از برای دنیا پیش ملوک کان وند	۶۳	بهترین مردمان کسی که چیزه بخور و نزن کرده و نمانند
"	علم بی علم دشمنی با خداست	"	قصه همته لیسف علیه السلام و طبیب حاجق
"	گفته بزرگمرد در صحبت عالمان	"	بیان عدل منجر ماضی
۵۱	خاک گرفتن از دیوار غیره	"	در بیان احسان نزد قائم حضور
"	حکایت داماد سلیمان علیه السلام	۶۴	قصه باوشاه وزان باعبان
۵۲	تخصیصت عالم بر نایب	"	ذکر عتبه غلام که مرید ذوالنون مصری بود
"	قصه دارون رشید	"	ذکر سخاوت توفیقی علی کریم الله وجه
"	شفاعت چهار فرقه حق است	۶۵	حکایت عمر ابن عبدالعزیز
۵۳	فکر مرید حسن بصری عم	"	قصه علما که لجام آتشین در بر ایشان روز قیامت
۵۴	بیان خانواوه ما	"	اگر کسی خود فاسق است لم مدون کند
"	مهر که بغیر اذان کامل بر شاد کند	"	من بدل مینی فاقلوه -
۵۵	فکر سید عبان شیخ فرید	۷۰	آنحضرت برای او چاره انداخته است
۵۶	مشائهای گریه که از نوبت خدا کند	۷۰	

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۸۶	سنگ و دربرای استنجی	۷۱	قصه اولیاء اللہ کہ بر گا فران برگشته بود
۸۷	در بیان وضو و سواک	۷۲	قصه غلامان فرعون کہ سلمانان بودند
۹۰	منصور علاج و ریک وضو خالی انگشتان فراوشش کرده بود	۷۳	فرعون معطل سچار علت بود
۹۱	در اندام شستن اسم القادوس تکرار کنند	۷۴	ذکر درخت پرستان
۹۱	بیان ثواب سورتها و ادعی پس از وضو	۷۵	سبب یک سخن بر بہشت رود
۹۲	طریقہ نشاء کردن	۷۵	در سخن کلمہ شہادت
۹۳	مناجات برق نام در زبان حسی	۷۶	در بیان آنکہ حد لازم نمی شود
۹۴	ذکر آمزش آدم و نفرتش شیطان ملعون	۷۶	خمر و وقت اصحاب حلال بود
۹۵	وضو و باطن	۷۷	چند خاصیت خمر برتر از جملہ گناہ است
۹۶	مبالغہ و سواک	۷۸	در آقا و تمام سخن کلمہ
۹۹	مسئله در بیان شکندہ وضو	۷۹	تعمد و لی
۱۰۰	پرسیان جوانی در حق زن کردن	۸۰	ایرا عم غواص از وہ سال در بیابان گشت
۱۰۱	چهار نمذہ وضو شکند	۸۱	ثواب زیارت عالم و بزرگ
۱۰۲	واجب شدن غسل	۸۱	فلائی کہ نو و ویکر گشتہ بود
۱۰۳	در بیان جین و طہر متخلل	۸۲	سازدخت مالک و نیار
۱۰۳	استواضہ و نفاس حالضہ	۸۲	سوال دل از جان
۱۰۵	بیان غسل عیدین	۸۳	مسئله در بیان محاضرات
۱۰۵	نسل کردن میت	۸۴	قصہ امام خالی
۱۰۶	ماور کردن مریبہ بہ تہجد	۸۵	قصہ فصل سووم و وضو و ملائم آن
۱۰۶	در بیان دخول بازان	۸۵	در بیان وضو کہ بچند نوع است
۱۰۷	در بیان مقدار آب و غسل و وضو	۸۶	قصہ را ابو بھری
		۸۷	مسئله در بیان نعت بقدم حاجت

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۰۷	فائل خورد بائع شیشہ	۱۲۱	کیفیت معراج حضرت صلی اللہ علیہ وسلم
۱۰۸	حضرت علیؓ در ہر شب چہار بار غسل کرد	۱۲۱	در بیان صدقہ فطر کہ واجب است
۱۰۹	موت سلیمان علیہ السلام	۱۲۲	چون مستقبل قبلہ شوے آب ہن منید از
۱۰۹	در بیان موت کہ بخیرے آید	۱۲۳	بیان غیر المغضوب
۱۱۰	قصہ بلعم باعور	۱۲۳	ذکر حبیب عجمی کہ الحمد للہ کہت
۱۱۱	قصہ داؤد دم و بادشاہ کافر	۱۲۴	اگر مخرج دستہ یک باشد نماز دست
۱۱۲	بوزن نسخ شدہ	۱۲۸	وقوف منزل در قرآن
۱۱۳	قصہ جبریل رضی اللہ عنہ	۱۲۸	وصل و فصل در نماز
۱۱۴	قصہ خوابہ گرگ	۱۲۹	نماز چہار رکن
۱۱۴	قصہ جنید و جوانے	۱۲۹	ختم درودہ روز باید کرد
۱۱۵	بیان دیوانہ زنی	۱۳۱	در بیان سجدہ کردن در کوع و سمع اللہ
۱۱۵	دیوانہ لایا لے	۱۳۱	کسے کہ سہبت دراز کردہ
۱۱۵	در بیان تمیم و وضو استعمال سواک	۱۳۲	در امام ماضیہ قعدہ نماز نبود
۱۱۶	در بیان آب دہ درودہ و چاہ	۱۳۲	عدم قبول شہادی کہ قنوت نماز
۱۱۷	فصل ہمام در بیان نماز	۱۳۳	در بیان سر نہادن سجدہ بعد از فراغ وتر
۱۱۷	نماز بیت المقدس	۱۳۳	در بیان نماز جنبانہ
۱۱۸	حلولہ خمس مثل پنج جوی ست	۱۳۴	بیان نماز منبول
۱۱۹	خاص نماز دہ ست	۱۳۵	نماز بلا جماعت
۱۱۹	چند جا ذکر نماز در قرآن شریف	۱۳۶	در بیان کستار بستن
۱۲۰	چند نفر بگمان سلمان اند	۱۳۶	در بیان نماز در مسجد
۱۲۱	روزہ راسمہ فرض ست	۱۳۷	بیان خاک آدم علیہ السلام
۱۲۱	بحث تراویح	۱۳۸	بیت المعمور کعبہ ملائکہ -

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۱۵۲	عبدنجر روی سوگو قبله کشیدند	۱۳۶	بر بوریاصلی افکندن
۱۵۳	دوراخوند جویر حرمه الله تعالی	۱۳۹	حکایت بادشاه یوسف
۱۵۵	تسبیح بالکشان ثلثه	۱۴۰	بیان نماز بر پوست حیوان
۱۵۶	برای کفالتشیش رزق	۱۴۱	در بیان پنج بناست سلامانی
۱۵۶	اسم الله را خواندن	۱۴۳	کلماتی آسماها و غیره
۱۵۷	خطاب حق ماموسی در ترس	۱۴۴	چون عالم وفات یابد
۱۵۸	در بیان آسانی جان کندن	۱۴۵	کلماتی و کتابی آفتاب
۱۵۹	نمازهاست هفت روز و یکشنبه	۱۴۶	در بیان خسوف و کسوف
۱۶۰	نماز برای خوشنودی خصمان	۱۴۷	در بیان شهر شمس و قمر
۱۶۱	برای حاجت دارین	۱۴۸	قصه عاوایان
۱۶۲	قصه دو جوان	۱۴۹	یک اندام شیطان نیست و یک ماهه
۱۶۳	چهار رکعت تفل از برای معاش و نبوی	۱۵۰	بیان مقدار گاو زمین
۱۶۴	سگرت کلینه طیبیه بعد از نماز	۱۵۱	بیان مقدار ماهی
۱۶۵	نواقض سستی نشسته و باده	۱۵۲	چهار طائفه با نشان برابر باشد
۱۶۶	و تعقیبه فرموده حضرت علی زین العابدین	۱۵۳	در بیان هفت دوزخ
۱۶۷	در باب حفظ ایمان	۱۵۴	در بیان مار که دوزخ بر پشت اوست
۱۶۸	نماز در باب خوشنودی مشائخ	۱۵۵	در بیان آبن مردمان که نمازشان بر آن نیست
۱۶۹	نماز هفت	۱۵۶	بیان ملامتی که شش ماهه در دوزخ است
۱۷۰	بدرین منکر و نیک و سراج القهر	۱۵۷	بزرگوار است که قبر است در خانه خورگاو دیده بود
۱۷۱	نماز آورده چیرگی حکیم رب الجنیل	۱۵۸	در بیان عمل نماز روز
۱۷۲	کنیزک را و شش نام دادن	۱۵۹	سنگ در بیان اوراد
۱۷۳	نماز هفت و سید استغفار	۱۶۰	برای گم شده بخواند

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۶۸	دعای شب جمعہ برحق حاجت و وہمانی	۱۸۳	در بیان نماز ماہ ہفتہ
۱۶۹	قصص عمری پیش از وتر	۱۸۴	نماز قضاء عمری
۱۷۰	نماز افضل از قیام اللیل	۱۸۵	بیان شبے کہ بہ گناہان در آن شبیدہ شوند
۱۷۱	نقل نبی بی عالیتر رضی اللہ عنہا	۱۸۶	نماز برائے دیدن مطلب خواب
۱۷۲	نماز سہفت و صورت	۱۸۷	در بیان شب قدر
۱۷۳	آیتہا عقب صلوٰۃ خمسہ	۱۸۸	در بیان عید فطر
۱۷۴	برای عزادات و وہمانی	۱۸۹	نماز عمیدین و تکبیرات آن
۱۷۵	خواب کردن بظہارت	۱۹۰	قصہ عید الفصحی
۱۷۶	در خواب سحر بر فاستن	۱۹۱	در نجس از اب منی شیطان است
۱۷۷	سہ صد و شصت رگ آدمی	۱۹۲	اشارات باذکار ہا کہ شستن آنہا در وضو مؤثر است
۱۷۸	سہ رکعت صلوٰۃ بر آدم علیہ السلام	۱۹۳	وجہ تسمیہ ایام برہمنین و عرفات
۱۷۹	ثواب ہتجد گذارون	۱۹۴	بیان قربانی کردن حضرت صلعم
۱۸۰	دوازده کس از حضرت صلعم کہ ہر ماہ الشیطان ہر روزہ ^{مشغول} ہستند	۱۹۵	مسئلہ نماز عاشورہ
۱۸۱	در بیان آنکہ مرد خود را ترک نکند	۱۹۶	بیان روزہ ماہ و بیان صفر
۱۸۲	صلوات الہاشقین	۱۹۷	ذکر ماہ رجب المرجب
۱۸۳	در بیان نماز او امین	۱۹۸	حلاست شناختن شب معراج
۱۸۴	بیان ثواب نیت نیت گفتن	۱۹۹	ذکر ماہ شعبان
۱۸۵	مسئلہ نماز استغفار	۲۰۰	ذکر ماہ رمضان
۱۸۶	نماز و میان دیدن رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم	۲۰۱	بیان شفاعت ماہ رمضان
۱۸۷	در بیان دعائے نور	۲۰۲	بیان نماز عاشورہ
۱۸۸	بیان نماز حاجت	۲۰۳	بیان نفل حجرب
۱۸۹	مدار پروردگار وقت سحر	۲۰۴	نماز شہر رجب المرجب

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۹۷	بیان احکام سفر	۲۱۹	الرام ہتھرا پر سیم نلیل اللہ مرگاز
۱۹۹	سعد روز	۲۱۹	امتحان برخلیل اللہ
۲۰۰	آوردن عروس نو	=	بنی ہتھرا زوے باشد
۲۰۱	شعبہ روز غلیفہ بکیر گیر اند	=	در بیان آنکہ علی الصباح گفتہ میشد
۲۰۱	بیان موجبات عجزہ سہو	=	در بیان دفع جزام و برص و دانہ
۲۰۲	در بیان تاخیر کن	۲۲۲	برائے دفع جملہ انواع دانہ
۲۰۲	قرات نامے محل	=	دعای درہقان و حکایت فرشتہ
۲۰۲	در بیان ترک راجب	۲۲۳	دعائے کہ شیطان یار و دارد
۲۰۲	الدعا سفر و فتنان	۲۲۴	دعائے ضروریہ و کیا یاد
۲۰۲	کلمہ طیبہ عقیب ہر نماز گفتن سنت است	۲۲۶	دعای عہدہ کہ در گور ہمراہ مردہ ہنشد
۲۰۶	دعائے استخارہ و بیان احوال مردہ	۲۲۷	دعای زیادت عمر ماہ نو دیدن
۲۰۶	بیان فضیلت بسم اللہ پیش مردہ	۲۲۷	قصہ ملاحان کہ کشتی در دریا عمان می راندند
۲۰۸	دعای قرابت و دوری و لیکن خواندن بوقت نزع	۲۲۹	گوشت و پوست حافظہ نرزد
۲۰۸	در بیان تلقین کردن میت	۲۳۰	افسونہا سے سسرخ باد
۲۰۹	بیان خیر است کردن سپس میت	=	صفت بسم اللہ و کلمہ داعی و بائند
۲۱۰	قصہ پیرہ رستے	۲۳۱	بیان در و در بزرگ
۲۱۰	ابراہیم خلیل اللہ خواب بیکہ پیر خود را کشت	۲۳۱	افسون ہندی برائے دفع دارہ حلق
۲۱۰	نواب روزہ ایام سفین	۲۳۳	برائے یار و در و سردار گزیدہ مجرب است
۲۱۰	روزہ مال شش روزہ اند کہ نواب ہر کسب بخند ترا سالہ باشد	۲۳۴	دعائے درازی عمر
۲۱۱	بیان حضرت خیر البشر	۲۳۵	و جراحے گفتن حضرت جبرئیل را
۲۱۳	روزہ آسے ممنوع	۲۳۶	قصہ مرغ کہ عمرش بسیار بود
۲۱۴	فصل ادعیات مجربہ	=	دعائے طبر کہ امام اعظم شرب میخواند
۲۱۷	بیان آنکہ حضرت را جواب بنید	۲۳۷	بیان خلقت سفت آسمان و زمین
۲۱۸	شکر متن صوم نقلہ و ضیافت	۲۳۸	بیان لوح و قلم و درازی و پنباسی اگر یہ

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون	صفحه
۲۳۸	بیان درخت طوبی و استحضرت صلعم	۲۵۵	و عادات ستاره	
۲۳۹	ذکر عزرائیل علیه السلام	"	بیان ششون تر قائل در ساختن هر مرض	
"	در آسمان چهارم قطار استخوان	۲۵۲	باب دوم	
۲۴۰	بیان صلوات و ذلیل و میمون و میمون نامون	"	مشتمله چهار فصل	
"	انسان در اراده مقدم است	۲۵۶	فصل اول در بیان انواع توبه	
"	ذکر خلقت آسمان زمین که در آفتاب کتاب		اگر صحت گناه کند و صدکرت توبه کند	
۲۴۱	آغاز باد شاهی بر سارین زمین		قصه گناه بزرگی که در اذن ماضی	
"	بیان خلقت جن و المیس که پسر جن است		بوقوع آمده بود	
"	آغاز ایسا و آدم علیه السلام	۲۵۷	غیبت بر چند نوع است	
"	بیان خلقت ارواحان	۲۵۸	در بیان بهتان	
۲۴۲	بیان حقیقت حجر اسود	"	چهار چیز غیبت گویند	
"	نزولش دادن خدا تعالی مرگ را	۲۵۹	نفس بر چهار قسم است	
۲۴۳	مدح غیبت زائیدن حوا	۲۶۲	مثل نه که با شیخ علیه السلام	
۲۴۵	قصه همدان		فصل دوم در علامات پیر کامل	
۲۴۷	قصه نوح علیه الصلوٰه و السلام	۲۶۴	ذکر روشی که در آرزو ماضی بود	
۲۴۸	بیان مثل ابراهیم علیه السلام	۲۶۵	سیری را چهار شرط است	
۲۴۹	حکایت تدرع عبدالمطلب	۲۶۸	قصه منصور طلاج	
"	قصه ولادت حضرت صلعم	۲۷۱	رقص حرام اتفاقی است	
۲۵۱	بیان فرزندان ازواج مطهرات آنحضرت	۲۷۲	چهل تن است علیه السلام	
۲۵۲	انواع آدمی و چهار طائفه مکلف	۲۷۳	سبع را چند شرط است	
۲۵۳	بیان دعای بزرگ	۲۷۶	ذکر شیطان خود از آداب آنحضرت آمد	
۲۵۴	ذکر سبحات عشر	۲۷۷	شجره چشمتی	
		۲۷۸	منافق به او الدین صاحب قدس سره	

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۲۷۹	مناقب سید حامد الدین -	۳۰۲	قصہ سفیان پادشاہ مکہ
"	مناقب شیخ نور قطب عالم	۳۰۳	ابوبکر صدیق استناد جبریل است
۲۸۰	مناقب شیخ نظام الدین	۳۰۵	در فضیلت حضرت عمر رضی اللہ عنہ
۲۸۲	مناقب شیخ فرید شکر گنج	"	بیان قوت حضرت علی کرم اللہ وجہہ
۲۸۳	مناقب قطب الاقطاب قطب الدین	۳۰۷	ہامانی عثمان حضرت علیہ السلام را
"	بختیار ارشدی چشتی قدس سرہ	۳۰۸	نزول آنحضرت صلعم شہدہ کا تب بودند
"	مناقب حسن بھڑی	۳۰۹	حدیث اہتمام سے قرآن مجید
"	شجرہ سہروردیہ	"	ذکر شہادت حضرت عثمان رضی اللہ عنہ
۲۸۸	در مناقب شیخ جنید بغدادی	۳۰۹	بیان خلافت حضرت علی رضی اللہ عنہ
"	قدس سرہ	۳۱۱	کرسی چہار بار و نیزید
۲۹۱	مناقب شیخ داؤد و طائی	"	شہادت حضرت حمزہ رضی اللہ عنہ
۲۹۲	بیان حال اول شیخ حبیب عجمی	۳۱۳	بیان ابیات پند از مولوی جامی
۲۹۳	مناقب امام حسن بصرہ	۳۱۴	فضل سوم در بیان چہار علم
"	رضی اللہ عنہ	۳۱۶	در بیان اذان
۲۹۴	شجرہ سوم از سلسلہ کبرویہ از آغا خان	۳۱۸	در بیان آنکہ در اذان کافر سے شود
"	و بعثت و بیان رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم	۳۲۰	در بیان کفارات
۲۹۵	بیان ایمان آوردن حضرت علی	۳۲۱	در بیان حیض و نفاس
"	کرم اللہ وجہہ	"	ذہاب اربعہ وجہہ مطلقہ ثلاثہ
"	بیان ایمان آوردن حضرت ابو بکر و عثمان غنی رضی اللہ عنہما	۳۲۲	مناقب امام اعظم
۲۹۷	ایمان آوردن عمر خطاب رضی اللہ عنہ	۳۲۸	مناقب امام شافعی
۲۹۸	آدن پادشاہ یمن برائے عجزہ	۳۲۹	مناقب امام مالک
۳۰۰	قصہ انصار	۳۲۹	مناقب امام احمد حنبل
۳۰۱	قصہ تمدن ابو جہل	۳۳۰	در بیان ذکر کردن
"	"	۳۳۱	در بیان ذکر عام

مضمون	صفحہ	مضمون	صفحہ
فضل دوم در بیان اخلاق و نمیمہ	۳۶۵	در بیان ذکر خاص	۳۳۱
استاد را بنام اتخاوند	۳۶۶	در بیان ذکر خاص الخاص	۳۳۲
در بیان حق مادر و پدر	۳۶۷	در بیان ذکر خاص الاحص	۳۳۳
فضل سوم در بیان صبر	۳۶۹	آداب ذکر دادن پیر مرید خورا	۳۳۴
ذبح کردن اصحابے گو سپند برائے	۳۷۰	سیکھ حضرت فاشاک بدست بشکند	۳۳۵
مہمانے حضرت	۳۷۱	تبع شیطان ست	۳۳۶
یکے را در مزد و پسر مردہ	۳۷۲	در فضیلت کلمہ طیبہ	۳۳۷
قصہ سوداگرے	۳۷۳	گواہی دادن پیش رسول اللہ کذب	۳۳۸
سننے اسم یا ستار	۳۷۴	تجب از چہار نفر	۳۳۹
قصہ ایوب علیہ السلام	۳۷۵	باب سوم	۳۴۰
فصل چہام در شکر	۳۷۶	در بیان سیر سلوک	۳۴۱
در بیان شکر ایمانی	۳۷۷	در بیان سیر من اللہ	۳۴۲
در بیان شکر علی	۳۷۸	در بیان سیر ابے اللہ	۳۴۳
بیان بی بی ابوہ بصرے	۳۷۹	در بیان سیر نے اللہ	۳۴۴
خاتمہ کتبہ	۳۸۰	در بیان سیر مع اللہ	۳۴۵
شکل چہم فصل	۳۸۱	بیان فائدہ بتیر خواب	۳۴۶
فصل اول در علامات قیامت	۳۸۲	باب چہام	۳۴۷
در بیان دجال صین	۳۸۳	شکل چہم فصل	۳۴۸
وقت خروج دجال	۳۸۴	فصل اول در اخلاق حمیدہ	۳۴۹
		بیان ذبح کردن گاؤ کہ معجزہ موسی بود	۳۵۰
		قصہ بو علی سینا	۳۵۱

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۳۸۵	ذکر مهدی آخر الزمان	۳۸۶	کیفیت انهار یا جوج و ماجوج
۳۸۶	قصه سد سکندری	۳۸۷	بیان انهار و آیه الارض
۳۸۸	ذکر طلوع و غروب و کشتن از مغرب	۳۸۹	سیدانین علامات با دین پیدا میشود
۳۸۹	دل حوزی عزرائیل علیه السلام	۳۹۰	قصه شداد و باغ ارم
۳۹۰	چهار چیز در هفت آفتاب شده اند	۳۹۱	در بیان صورت خلاق
۳۹۱	در بیان صورت خلاق	۳۹۲	فصل دوم در کیفیت استادان خلاق
۳۹۲	در بیان آیه صراط	۳۹۳	بر آمدن نوک از دوزخ
۳۹۳	فصل سوم در اجناس مسائل	۳۹۴	سفت گوئل
۳۹۴	در بیان قصه یزید	۳۹۵	چهار چیز در دوزخ بدتر اند از دوزخ
۳۹۵	بر کرات پاره آید این کلمات بخواند	۳۹۶	است حضرت عیسی که نگار باشد
۳۹۶	قصه اوسین قرنی	۳۹۷	روست او سیاه گردد
۳۹۷	در بیان صلح ببال	۳۹۸	شفاعت طفلان و علما
۳۹۸	در بیان خلقت آدمی	۳۹۹	و حوسه کردن شیطان با خدا
۳۹۹	نفس جداست و روح جدا	۴۰۰	در خبر سست که مومن را سفت
۴۰۰	باب در دانش حق راه	۴۰۱	ساز باشد
۴۰۱	فقیر		
۴۰۲	باب در بیان خرقة		
۴۰۳	تغویذ در فائده چشم		

فهرست تمام شد

کتاب التوحید
 جلد اول
 صفحه ۲۹۵

بسم الله الرحمن الرحيم

سوری سجید و شنای سجید سنای ذاتی را که تغلب و حدت از عالم الغیوب که اعلا محبت اوست بزرگوار است
 بنور ارادت و اراضی و احدیت کاشت و از ان در ظاهر عالم که نور و شهود از لوازم اوست عیان ثابت و بود فی
 یافت و از ان در مخفیانه و حدت که توحید حمانی است هنوز کاف تا نون نرسیده که شیوانات جلالی و کیانی جمال وجود
 ظاهری چون نور محمدی که سبوی عقل کل تا اسفل السافلین یافت و قادری را که چون از کرم عدم شباهت مختلف
 در وجود آورد و بقیه ار کرد و پنج و حدت ممتاز کرد و بدایگان اسما و صفات پیرو باز نبود آن بفرز انیتش و نرسند
 و تنه آورد و اسفل انهم نامعد و بر آن برگزیده مجبود که اوست قبله و اجد و موجود با و که از طفیل وجود خورشید میل
 و فیاض قدس شریعت او از سائر الشرائع انبیا و رسل اسهل و اعلیٰ فرمود و کقول الشاعر لم یجتنا ابا البقی الا بقیه
 حر و ما علینا نام ترتب و لم نفهم اشارت بدست و بر خلفاء الرشیدین که هر یک غبمانان شریعت او اندای که سر و
 سر وازی حقیقت راشده چارتن هم از راه تحقیق هر یک غبمانان و بر جلد اصحاب که همه بمنزله النجوم اند و بر آل و عترت
 او که طیبین و طاهرین اند و با همان وین تبع التابعین الی یوم الیقین ممد و با و اما بعد اضعف عبدا و الله
 قدسوس علما و در ایشان و مفسر احوال و فضائل ایشان میگوید که از چهارده خانواده اذن و ارشاد و شیخ المصنف
 و الاولیا حضرت سیادت پناهی سید علی زین العابدین رسیده بود و از و این قدسوس شمره بشام کام رسیده است
 پس ناچار است که با التماس فرزند چیز و از ان از هموم بلوی خواهم بیان کرد و چون جلد اول ایمان فاضل عالم را

این کتاب از کتب معتبره است
 در بیان توحید و صفات حق تعالی
 و از کتب معتبره است
 در بیان توحید و صفات حق تعالی
 و از کتب معتبره است
 در بیان توحید و صفات حق تعالی

ویدیم که از چند چیزناچارست بطریق عمل درین مجموعہ بیان خواهیم کرد تا مردم اهل ایمان را پسندیده بود تا نام این
 رساله ارشاد الطالبین بنام تمام طالبین و سیر سلوک زند باید که درین جا نظر کند بلکه در حفظ آن و تادیر
 سلوک منالط نخورد و در منال متصل نگردد پس این کتاب چهار باب بنا نهادیم تا چهار جوسے بہشت مانند
 واللہ اعلم بالصواب باب اول مشتمل بر چهار فصل است **فصل اول** در توحید **فصل دوم** در ایمان
فصل سوم در وضو و نماز **فصل چهارم** در نذر و ملامت آن باب دوم مشتمل بر چهار فصل است **فصل اول**
 در توبہ **فصل دوم** در عیادت پرکال و ملامت آن **فصل سوم** در چهار علم و ملامت آن **فصل چهارم** در ذکر باب
سوم در سیر سلوک باب چهارم مشتمل بر چهار فصل است **فصل اول** در اخلاق حمیدہ **فصل دوم** در اخلاق قبیحہ
فصل سوم در وجہ **فصل چهارم** در شکر باب اول مشتمل بر چهار فصل است **فصل اول** در توحید و توحید
 صغیر مصدر است یعنی گمان نشدن بدان ای عزیز که در نفحات التمام محمد غزالی قدس شد سرہ العزیز توحید را
 چهار نوع مقرر ساخته است و در اصطلاح صوفیان التوحید اسقاط الامتانات کہ اسند کرد فی موضعہ
 اول توحید نام کہ از توحید ایمان گویند چنانکہ عوام الناس از انبیاء و اولیاء و غیر فلک و ران فرقی نیست
 کہ قال اللہ تعالیٰ ثبت اللہ الذین امنوا بالقول الثابت فی الحیوة الدنیاء و فی الآخرة و قولہ تعالیٰ اھلک اللہ و
 پس اگر اینیا نیامدہ بودی و کتب سمانی وارد نشده بودی کہی بالازم بودی کہ در بدیہت دانستی کہ این چنین
 منکره قاضی فتاویات مرارضی و مساوات را خالق است چنانکہ اگر کسی از مکان بعید مشاہدہ کند دودی را
 پس کہ کن معین برہی پیدا نیستہ باشد کہ در آنجا آتشی است کہ بغیر آتش دود را وجود ممکن نیست پس چنین
 بدستندی کہ ہر جاوشہ را پیدا کنندہ است و بیگانگی او ہر یک قابل باشد کہ آفرینندہ عالم واحد است بلا شریک
 و جز او دیگری را ندیدہ کہ جز او دیگری پرستند او کا فر مطلق است و او را خداوند کہ ہمتا و مخالفت بہم
 ستغیرندہ و یا سوا فنق بہم سازندہ باشد نیست و بنا شد ذات پاک را شمی موجود و اندنہ چون شمی کہ شریک بود
 و ہر کہ او را بیگانگی ذات و صفات شناخت او را حروف گویند چنانکہ ذات او قدیم است صفات او نیز قدیم
 دانند کہ اگر صفاتش قدیم نبود پس علم کہ صفت قدیمہ اوست بعد از جہل بودہ است و باشد و این در
 حضرت پاک اول نسبت کردن کہ فر محض است و از وہ صفت دانستن خلق با ناچارست اول حی است
 کہ زندگی او نہ چون زندگی ما کہ بر بدن جان باشد دوم علم کہ ظاہر و باطن جملہ ممکنات و جزئیات و کلیات علم
 او آسان تر از سندی و اندک برست است و قدرت کہ اگر لصبنت تادیری آسمان را با این عظمت در پوست

اول توحید نام
 است
 در سیر سلوک

باوام گنجانده که آسمان از انجمی خود و در و این را با صغر خود اگر چه در افهام خلق بگنجد اما در پس قدرت او کلمه آسمان
از و آوردن رشته در سو فاست و آرادت که هر چه از تمامی مخلوقات افعال ایشان در وجود آوردن جمله مکتوبات
از ازل تا ابد در آردت او روشن تر از شمس منیر بود که ذره از ان تجاوز و مناقض نخواهد شد و این چهار صفت
ذاتی را ایهاتی گویند که جمله اسما و صفات را اگر چه قدیم اند اصناف با نشا سنت و تسبیح که بے آلت گوش
شنو است بصفت شنوائی و بصیر که بے حد لقی و مردک چشم اگر در شب تا یک پنجم سیاه مورچه ریشیه سیاه
میرود و بصفت بصارت او را می بیند و بصفت سمیعت شکرگی پاسبی مورچه و پر ریشیه و آواز پر ریشیه و خنجر و خنجر
می شنود و بصفت عالمی استخوان پشه و نوز مورچه میداند پس گویا که صفت دیگر ممتاز نباشد آنجا که بگفت
همه باشد و تکلم یعنی گویاست بکلام ازلی که کلام او از جنس صوت و حرف نیست که ان جبرئیل کسب صحفنا
اذا لا علی کلام الله تعالی و کلی یا ادا اذ الله تعالی یعنی در حجت بر کلام حق بجای چه چیز است یکی آنکه در تفسیر
آورده است چون حضرت رسالت پناه در آسمان نیارسید سلامی شنید که اسلام علیک یا رسول الله حضرت
رسالت پناه تخریج شد که آواز شنید و صورت ندید هتبر جبرئیل علیه السلام گفت که جواب سلام باز گو
یا رسول الله بعد از جواب حضرت رسالت پناه از جبرئیل پرسید که ایشان کیانند گفت این دو فرشته
که ایشان را در منزل سفره و برره گویند کقول تعالی سقره کرام برتر پس آن نازنین کونین از جبرئیل پرسید
که یا انخی شما او را می بینید گفت نی یا رسول الله بلکه آواز ایشان می شنویم و می بینیم و بلا محال میدیم
که هنوز آدم در وجود نیامده بود که جای کتب منزل از ایشان شنویم و یکبارگی در دل من محفوظ شدند
و در آسمان دنیا پیش باروت و باروت که ایشان نیز مقرب بودند گفتند ایشان بر او راق در حمان آیات
که در آسمان ندرت شدند و هر حادثه پیغمبران را م ایشان رسانیم که ذره از ان کم و بیش نشود و در سبیل دوم
آنکه کلام را سه نوع تقریر کرده اند یکی آنکه گفتیم که این را کلام صوتی گویند و دیگر کلام صورتی و سوم کلام
معنوی و مراد از کلام صوتی لوح محفوظ است آنرا جبرئیل معاند می کند و کلام معنوی چون در و در و تیس
انجمن شسته باشد هر دو از خود منتفی شده و خود را تصرف حق سپرده پس بعد روح سراجی کبب و دیگرها بمانند
چنانکه عاشر خلق را در ان اطلاق نباشد پس این کلام بزبانهای مقرر است و در و لهامی محفوظ است
قرطاس و مراد و مخلوق اما معنی که قائم بذات است و صفت ازلی است چنانست چنانکه بود پس چه حضرت پناه
بر ما خواند و او از جبرئیل شنید و جبرئیل از سفره کرام برده و ایشان از حضرت پاک کم نزلن کلام و بنیان

آگاهی یافته اند زه ازان پیش و کم ندانند و غیر مخلوق و اند تا ایمان سلامت ماند و در بستان الوهیت
 آورده است و قال علیه السلام من قال القرآن مخلوق فهو كافیر بالله و مشیت که آنرا کمترین گویند که هر چه
 در ارادت قدیم نهسته است اکنون بیخ فزه از ذرات ممکنات ازان کم و بیش و تغییر بتبلیل نیاید و بعیر مشیت
 او گویای دورتی در شجر نرود و بیرون افتد و این را صفات مولود وانی و لایمی گویند که آن چهار اول متحدی اند
 و هر شت بلکه جمله صفات و اسماء از ثبوتی و قدیمی اند بخلاف صفات مخلوقات که حادث و عارضی اند و چون
 در چگونگی بے عیب بے نقصان چون سبوح قدوس صفات سلیمی تترسی گویند که بغیر ذات پاک او اطلاق
 نتوان کرد و معز و مدل محی و ممیت را صفات اصنافی گویند پس عارفان را چنانکه در توحید ایمان اگر
 نقعی و ضرری از حق تعالی ندانند و از آنها باطل چون مشرکان دانند از دایره ایمان بیرون آیند در
 ورطه کفر افتند و طائفه عرفا را توحید علمی است چنانکه در طول ان شمس در بیان توحید ایمان
 آورده است که در یگانگی او چنان بیشک باشند چنانکه وقتی صاحب کشف بر رتقان گذر کرد
 رسید که ای رتقان میدانی که خدا یک است گفت بیشک بے شکی میدانم که خدای یک است شیخ گفت
 اگر کسی دو گویند چه گویی زنگ در وی آن رتقان تخریشد و بلی که در دست داشت بچاره از غایت
 بیطاعتی برداشت و گفت که اگر تو گویی همین زبان در دست کویم و گردنت را شکنم شیخ تبسم کرد و گفت از
 هفتاد و یک دلیل که نصرتی و عقلی داشته ام و اندنم باشد که همین یک اعتقاد شماست
 و در مشارق الانوار آورده است که شیطان هر روز تحت خود را بر سر آب در بیابان می نهد
 و شیاطین را در پیش خود میخواند و میگردد که بروید و در عالم دمان را از دین حق بگردانید چون باز پیش
 میروند بر یکدیگر می رسد که چه کرده اید یک گوید که یک را خمر خورانیده ام و دیگری را زنا کتانیده ام و
 بدین طریق هر یک از گناه کبائر و صغائر عرض کنند گوید که سهل است که کرده اید و چون یکی گوید که فلان را
 در اوان چشم طلاق گوید یا ندیم و یامر و وزن را اعتقاد بر پرستش منجم گردانیدم وزن و شوسه بر یک دیگر
 طلاق شد پس شیطان گوید که تو ندیم منی نزد یک من بیا که کار کرده که اگر از خود جدا کنند نسلی اوم
 کم شود و اگر بغیر توبه و توبیح جدید باشند و طلال مانند کافر شوند و همسیرین طریق در بنی اسرائیل
 از ایمان آن ملعون پیش زاهدی رفت که بمقادیر سال در صومعه مستقبل قبله گذرانیده بود و پشیمان
 وزانو کف دست در نماز مانند گردن گاو درشت کرده بود او را پرسید که اسے زاهد اگر خدا سے

فان
 شیطان تبیین
 در بیان تک
 در بیان تبیین
 در بیان تک
 شیطان تبیین
 در بیان تک
 در بیان تبیین
 در بیان تک

تبارک و تعالی سفت طبق آسمان زمین را در سوراخ سوزن گذاشت تا آنکه از او گفت چه در آن
 و آن ملعون از پیش وی پرید و پیش غزایل آمد گفت چه کردی گفت فلان بن ابراهیم بن سنی سپید
 و باین طریق جواب داد گفت ندیم خاص منی که او را کافر کردی پس عرفار او اضع است که نفع
 ضرری از سبب است نه از سبب پس جمله مکن با او قضا قدرت او دادند و آهی بیشتر نه بنید پس چه
 با ایشان نشان سداز حق تعالی دانستند و نه بنید از خلق چنانکه منقول است که حضرت جنید بعد از
 قدس بره چون مریدان بنزوش رسیدند و دیدند که کدی مبارک او چون گسان عمل که بر
 عمل جمع آید همچنان گسان گرفتند بودی یا امان می گفتند که یا شیخ خدا دست داده است
 باید که سجنانی تا بخرسینند گفت کرتی چند جنباییده بودم و چون طهر در علم یقین کردم بود برین
 گسان از ایشان ندیدم بلکه از حق پس از تصرف و تدبیر رضای خود گذشتم شاید که عاقبتی گوید پس
 جنبش دست است اوام به سایه شکر است تا کام به چون سایه دست یافت بایه به پس خود
 در اصل نیست سایه به بر آن چیزی که وجود او از خود نیست به ستیش نهادن خود نیست به بر آن
 چیزی که بحق قیلم دارد به او نیست لیکن نام دارد به پس عرفار چون نظر از آلت منقطع شد دیدند
 که غیر نامی میش نیست که شرک ایمان عوام نیست که در عبادت غیر الله را شرک میکنند که در حق ایشان
 التوحید اسقاط الاحناف تا اگر اضافت غیر الله کنند و در پستش از دایره ایمان بر شرفند
 اما ایشان را اسقاط اضافت از جمله شایست که اشیا الاهی میش نیست که قوله تعالی **وَاللّٰهُ خَلَقَ
 وَ مَا لَکُمْ مِّنَ الْیٰسَاقِلَ اِنَّکُمْ لَیْسَ لَکُمْ اَخْفَی و در شرح قصص آورده است که هر چه ظاهر باطن مخلوق تا
 در وجودی آید خداوند تبارک تعالی در غایبات افلاک پنهان کرده و در جمل خود بوسه میسازد
 و در طوابع شمس است که سر آنچه در زمین است و اخفی آنچه در زمین نیامده باشد و هر چه در خاطر تو
 میگردد و بسا باشد که ترا معلوم نباشد و اگر از ازان جا بمانی پس ایمان بجایگی من نیامده
 باشی و الا و لا تسر الناظرین از ناظران مجازی هر سبک ندانی پس چون عارفان دیرا علم بر او
 داشتند خورا اسیر کرده و بدو سپرده و ضرر و نفع خلق از میان بر طرف کرده و اگر نه و از دایره
 عارفان بلغزانند اما چون توحید میانی دارند در کفر نورزند و نه امنت خدا و در عویم معرفت گذا
 اند چنانکه پیش حضرت رسالت پناه کافری شقی نشسته بود از غایت بی ادبی بکنی در دست**

در این حدیث
 از جنید است
 در حدیث

داشت و از ایزدین نخت نیز و بحضرت رسالت پناه سخن میگردد و نگاه پارچه ازان نے مدت شد
 و گشت و سلمی مبارک ز نهم شد و از خون روان شد و آنحضرت صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم بان محبت
 با در دست گرفت و خون نہبان کرد و آنظر امیر المؤمنین عمر رضی اللہ عنہ بدو فرسد کہ سرش از تن
 جدا خواهد کرد و نیز کہ حق سبحانه و تعالی مدح من فرموده است قوله تعالی و آراسلناک الایمنا للجان
 تا در حق او رحمت نشوم و در آن بیان نطق حضرت در توحید علمی بود کہ فرچون آن کا فرچنان حال
 دیدی سلمان شد پس طرفان را اسقاط اضافات این زمرست تو حید سوم حال آن چون دائم المدام
 خود را در دین نبتگ مدت داند کہ اذا انکسر السیفینتیر کی البجر کہ چون سفینت وجود ممکنات از نظر
 منقطع شدہ ایشان را در یابی وحدت بلجہا اسما و صفات بہر نوع کہ استعداد ازلی یا فیتہ است و بر طلام
 می آرد و ازین بہت کہ مضمومی گفت شعری ولدت امی اباہا و فامرا عجباتی بدان اطفال صغیری محمد صغری
 ظاہر کرد احدیت مراتب اعلامی خویش با وحدت کہ احدیت و حب عشق سافج نامت کہ پیش از اقتضاء
 خلق از نام و نشان و صفت لمے قدیم خود مستغنی بود چون با اقتضاء وحدت در واحدیت
 مددہ او ممکنات وجود زمینی یافت کہ آثار اعیان ثابت گویند و ہر رسم خوانان اثر خود شد اسما
 جلالیہ خوانان اثر خود شد و جالیہ خوانان اثر خود شد پس وحدت امی واحدیت ابائی چنانکہ شہاہ
 قاسم سفیر ایدیت عشق است کہ بابائی عالم است تحقیق ہر جز عشق کسرا پدوست بگوید
 یعنی آنچه در ذات حرف مخفی بود ببلند وحدت در واحدیت خود بخود مشاہدہ کرد کہ علم نور و شہود از
 لوازم احدیت است مع ممکنات چون خود را در معنی یافتند فرزند نامند و اکنون ہر اسمی چنانکہ در ایشان
 اثر خود است چنانکہ مرہوبات تعلق بہ ہر ہر نام و زوقات تعلق بر اذقی پس تا فتن لمحدر لمحدر اہما
 و شہارہ سفر کہ می افزاید تعلق بقہاری و جلالی ولد و آنا کہ ممکن است گویا کہ در کنار ایگان ہما
 اند و وسیل بر آنکہ در آردان و انصوری را دست و پای بریند و خندہ میگردد و چہ کہ در آن حال
 کہ خلق اورا سنگسار میکردند زید بخیر حق کہ درین مقام مکان الست را سم نہ بنیند پروہ با بار
 باشند ازان سبب المرحمت بالیشان نمیرد چنانکہ قاضی حمید الدین ناگوری در تصنیف خویش
 در طالع شمس آورده است کہ جوانی را بہ تہمت عاشقی و عشوقی گرفته بودند و اورا سی صد
 چوب زدند ویرا خبر از الم چوب بنود خلق متوسل شدند کہ این چہ حال است یکی کہ واقفت

فکر منصور جوانی شام و توحید حال

این حال بود گفت محبوب او در میان این جمع است و نظر او در محبوب است و خلق و چو ب نظر او
 نمی آید و او نیز در نظر محبوب خود است از آن سبب معلوم است که خبر از چو ب نیت و آورده اند
 که حسن نوزی روح در حین مشاهده برود حالی رسید به نیت روز در میان فی زار در دیده برقص هفت
 چون وقت نماز شدی بخود آمدی و نماز گذاردی و باز در رقص شدی و هیچ آزاری بوجود نبرد
 که در عصمت محبوب خود بود و او جز محبوب نمیدید و نیز طول الح شمس است که وقتی در بی ابریل
 زاهدی بود بست سال تخریمه نماز سبته و در وحدت او متفرق و از خود خیر ستاده بود بعد از آن
 آگاهی کرد و بخود آمد و گفتندش حال چه بود گفت چون تخریمه بستم خیر اندر ابریل پشت انداختم و چشم
 حق بینی باز شد غیر اندر جمله سمت را بلکه قبله را هم فراموش کردم و بقرصت و عصمت الله ستاده
 بودم و منقول است که بزرگی در آوان جان بکندن بود و دوازده روز چشم او کشاده بود و قراب
 و بر سیم نیز دند مجروح خلق مضطرب شدند و بزرگی دیگر را در پیش او دعوت نمودند چون چنان بدید
 روئے مبارک او بجانب خود گردانید در حال چشم پوشید و طیر روح او از قفس قالب برید گفتند که
 او شیخ و حق او چه کردی گفت چشم حق برین او در مشاهده حق بود چون بودی بجانب خود گردانیدم
 جان را تسلیم کرد که این دوازده روز در ذوق محبوب بچنان بود که گویا ملک بر ملک است و در تذکره
 مذکور است که چون حضرت با نیر بیطامی قدس سره در هنگام سکر ات انا سبحانی و ما اعظم شأنی
 گفت بیده مردانش گفتند که یا شیخ شام سخن بے موزون شنیدم گفته آید شیخ قدس سره گفت
 اگر یار دیگر گویم من آبشیدم بقلم تماشش پاره پاره کنید چون روزی باز در خانه نشسته بود و در نظر
 چندان بزرگ شد که تمام خانه پر شد و سرش از خانه بر گذشت باز انا سبحانی و ما اعظم شأنی گفت
 مردانش بکار در ذوق شیخ اثر کار و بر و ظاهر نشد پس بقتیکه از بخود آمد پرسیدند که یا شیخ پر سخن
 بے موزون شریعت گفتی گفت مراجع اتر و دید گفتند فرمان حجاب آوردیم اما کار و پیش اثر نکردی گفت
 پس من نبودم که الوهیت او وجود مرا محو کرده بود و هر چه گفت خود بخود گفت من در میان نبودم و نیت
 که سر سوزنی درک دست غلامی چندان خون الم ظاهر شد که فریاد بر آورد و گفت که من این نعمت آن بودم که
 او بود گفتند آن چه بود که سر بر از خانه گذشت خانه پر شد گفت که از حال مردان شنیده بودید وقتیکه آنم
 از خاک پاک دآب رتب کردید سر او در کایه مبارک و پای او در طاعت که درازی با و سر صد فرنگ بود و چون

اینجا از آن بوی بزرگی است بر سر طاعت است

از پشت فرود آوردند و در نیاسر او با سان میسید و بهتر جبرائیل عم بر خود رو نهاد و تقدیر شست که آمد
نوع عجایب و غرائب در تصرف آنست او بسیارست و در تفسیر الوا اللمیث است که شیخ حضرت بر
پناه صلعم از خانه مادر سوسان بی بی عائشه صد لقرضی انداخته و من ایها سرون آمد و بی بی از آنجا که
خاصیت مکرر آنست غیرت بکار آمد و متمم شد و گفت مباد که در حرم دیگر رفته باشد برخاست
و در پیش حرم رسول اللہ صلعم رفت و دید نیافت و در خانه ای دیگر رفت آنجا نیز نیافت و در سجد آمد
دید که خود را درون مسجد معکوس کرده و پایی مبارک خود را بر سقف خانه بسته است برین افتاده بود
بی بی چون چنان بدید از روی شغفت سر مبارکش بالا گرفت و بالا میگرد و درین بالا کردن بسیار
مضطرب شد بعد از تکلیف بسیار حضرت پرسید که کیستی بی بی گفت منم عائشه گفت عائشه کیست
گفت نبوت ابا بکر صدیق گفت صدیق کیست گفت پسرخانه کفخت قحافه کیست گفت پیرت خمر و محمد صلی
گفت محمد کیست بعد از آن بی بی دست از وی باز داشت و در خانه آمد چون حضرت رسالت پناه پیش
آمد خود را از رسن خلاص کرد و در خانه بی بی آن بی بی احوال باز نمود آن ازین کونین صلی اللہ علیہ وسلم
گفت لی مع اللہ وقت لا یسعنی فیه ملک مغرب الا بی رسول و در میان التوحید اسقاط الاضاحا
این حضرت چنانکه در مکتوبات شیخ شرف الدین تمیزی آورده است که ادحی اللہ تعالی الی الیا
یعنی الهام کرد با و لیا خوشیش انا عند من العبد والعبد متصل بالطن والطن متصل بالرب و در مقابل
او این آورده است بدیت تو در و گم شو که توحید آن بود و گم شدن کم کن که تعریف آن بود و
برادر اینجا که شدنت زوم زون و نه کلام ماوسن و کلام ماوسن دعویست و دعوی کذاب باریب
الارباب یا بی خودم و دوست چنانکه حلاج میفرماید بیست تا که تو دم پیرنی سمدم نه نه تا که موسی ننده
محرّم نه نه و حضرت شیخ سعدی شیرازی میفرماید قلنوی ای رخ حور عشق ز پر وانه بیاموز به کان سوخته
را جان کشد و آواز نیاند به این دعویان و طلبش بخوانند به کازا که خبر شد خبرش باز نیامده قال
غیره بیست بر که ما دوست دارد کافر مطلق شود به پیشوای خلق گردد ساکت حق نشود و لغت کافر
معنی سائر دارد چنانکه زمین ایشان نیز کافره گویند که زمین پر شده تخم گیاه است و شب تاریک نیز کافره
گویند که همه چیز با می پوشد و محب محبوب برسد بنا بر اینست که پیغمبر علی السلام گفت الکافر اذ مات
فی کافره ظل و لیه نجای کافریست کفارت دهنده است یعنی دوستی من بر ظاهر وجه باطن در متابعت رسول علیہ السلام

پنج فردی بروی نزد ازان است که حق را جبروت گویند چون سخن این حاجی سازم لمی گفت که غیر محل حکومت
 باشد گفتم که چون ازین چوب خشک که می بینید و حال آنکه وقت سیوهانست شایعین با زمین درختان
 سیوه نیست و درین حال از وی نزد آلبانواع سیوه باطاهر شود چوب تغیر و تبدیل نیاید و کس ازان سیوه
 بخورد و لذت سیوه یابد و چوب بخیان که بود همان باشد و چوب بر جاتی خود و سیوه بر جاتی خود می خورد چون
 سخنم را شنود از اینجا که جالبی او بود خنده آغاز کرد و قسم یاد کرد و گفت و الله قسم بالله آنچه شما گفتید
 احمق است زیرا که هر چه در آن چیز نباشد صواب شدن ازو محال است و آن جماعت که مریدان او بودند
 از سخن او وحش شدند و خرم شدند پس باز فقیر و تقریر آمد و گفت که این را در قرآن مجید خود یاد کرده باشد
 پس باید که شما از لمعی خود باز گردید و تاب نشوید و من بعد دست انابت ندهید و خلق را گمراه سازید
 درین شهر با جرم کرد که هرگز در کلام شریف چنین نباشد گفتم در وقتیکه شود میان مردمان کوچی و ترک بزند
 و مالها سپارد آب آنک داشتند نمودم که آبی را میگویند بعد از وفات هوشم علی السلام صالح پیغمبر ایشان
 از طرف دیگر سید رسالت خود با ایشان اظهار کرده ایشان قبول کردند تا آوردند و آنکه روزی عیدشان
 بود و ایشان در صحرا بیابان گرد آمده بودند جمیع شدند سنگ سیاه را بخوانی برتیدند حضرت صالح
 علیه السلام نیز اینجا حاضر شد و گفت ای بدبختان سنگ که لائق فدائی نباشد ایشان گفتند ای صالح
 برای ما معجزه پیدا کن که بجز این سنگ اشترت پیدا شود که کلان ازین سنگ باشد و ازان شتر می خرید که او
 نیز نقدی را بر او بپوشد و بر بنمای میری شما گواهی دهد و ما از ایشان نفع بسیار باشد پیغمبر خدا گفت
 ای بدبختان بر معجزه که شما خواهید لیسان خدای تعالی پیدا خواهد شد اما بعد ازان شما ایمان نخواهید
 آورد و عذاب گرفتار خواهید شد و ایشان شرط کردند که مایان ایمان خواهم آورد پس صالح علیه السلام
 دو گانه او را کرد و بعد از ادای دو گانه سر بر زمین نهاد و از بزرگواران و خواست چون سر از سجده
 برداشت از سنگ اشتری برخواست و ازان سنگ سیاه که بت ایشان بود همچون دهنه که عورتها
 باشد آوازی برآمد و انوشتر ماده پیدایش که سر در سینه او سه صد و بیست گز بود و او نیز سه ستم روز
 زده آغاز کرد و ازان اشتر ماده بچه برانید که سر در سینه او نیز سه صد و بیست گز بود و هر دو بزبان فصیح
 صالح علیه السلام گواهی دادند که لا اله الا الله صالح رسول الله پس ایشان را کار نیمی بود
 که آب او در یک حوض آمدی و قهر او بمقدار قدم بود و در آنجا آب جمع میکرد و روز در شب پر می شد

و در روز چهارم پان و مویشی ایشان همه آب میخورند چون این دو شتر میداشند آب را بنوبت کردند یک
 روز این هر دو شتر میخورند و آن عوض پر از شیر ایشان میشد و روز دیگر مویشی ایشان میخورند و از شتر
 ایشان صوفها است میگردند و از شیر ایشان میخورند و آن بدبختان و بدعهدان امیان نیامدند
 مدت مدید بر ایشان برآمد که دو پهلو امان ایشان بودند هر دو همراه یار و وزیر در خانه و بویوه زنان آمدند
 و آن دو فرزند را مال بسیار بود و آن بویه زنان را گفتند که زود بیاستید برای ما طعام لطیف و گوناگون
 پیدا کنید آن بویه زنان از سر ناز گفتند که خون شما بر سرم آن پهلو امان گفتند که چرا چنین گفتید گفتند
 از ترس شتران خدای صالح مویشی ما میان گیاه میخورند و سر خاکه شتران ما می بیند مویشی ما میان
 میگردند و آب نیز یک روز می یابند گویا که خون ایشان خشک شده است مدغم شیر از کجا باشد آن بدبختان
 که اگر این شتران را پی کنم بمایان چه خواسد و او چون آن دو زن صاحبان و بدکاره و صاحبان
 بودند گفتند شش که ما هر دو مع اموال خود یکدیگر شتابا بشیم و آورده اند که را بگذر ایشان که باب رفتند
 و برسم ایشان زمین شل زره کافه شده بودند و آن هر دو ملعونان رفتند و در آن را بگذر در هر دو جانب
 زمین را بجا و دیدند و غاری راست کردند و در آن غار نهان شدند چون شتر آمده اول آمد هر دو
 جانب برخاستند و پاشی اخیره او را پی کردند و راه تنگ بود و اسکان بازگشتن شتر نبود و الا هر دو را
 پلاک کردند و چون بچپش از عقب آمد و مادرش پی کرده افتاده بود و از پیش ایشان گرفت
 بفرمان خدا درون کوه در آمد و غائب شد مدت یکسال و بر وایتی تا مدت سه سال گوشت او
 میخورند که تا هشت بود گوشت او را بد بوی نبود و گنده نمی شد و بعد از آن بصاعقه ایشان را
 پلاک کرد و بماند خم کلان سنگها آتش ایشان را برید و بر سر شد و بقره خدا حکما قال الله تعالی فقال لهم ان الله
 ناقة الله و سقیمها فلذیوة فقروها و در سوره هود نیز مذکور است چون این آیت را بر زبان شرح دادیم گفتند
 که ای بدبختان خدای را چندان بدائع و اختراع است که پروانه عقل را جز بر سوختن سودی نیست که
 التقدير بجز عمیق تر نفس فیه فقد ضل سمیت کمال عاشقی پروانه وار و چه که غیر از سوختن پروانه داد
 اگر شما کذب دارید استخوان آن شتر هنوز باقی است تا این زمان که حاجیان میروند و در آن موضع چند
 غوغای تفنگ و دمار و حمیز فلک پیدا میکنند از ترس آنکه اگر آن شتر سچا و آواز و بدست عالم عالم را زهره
 بر تقدیر این تقدیر یک مرید او که دعوی خدائی میکرد گفت که حضرت تم آنها که خدای نام و در از خدا

جدا چسب سختی من قلم کرده بودم که خود را خدای میگفتم و مقول است که بایزید لیبی نامی قدس اند سره
 سر بر زمین بنیروی گفت ای مدعی کز آن که ترا سلطان ملک رفیق میگویند و حق تعالی فرموده در نامه خود
 حق قدره پس بایزید گفت روزی جوان در پس من می آمد و پی و پی من نهاد چون پس نگاه کردم جوان
 یا بایزید اگر از پوستین خود پارچه تبرک دهی تا من و فرزند خود و دو زخم گفتمش اگر پوست خود را که ششم تو گوشه
 بایزید نشوی تا بمقام ریاضت من نمانی جوان گفت: کی از کمین ریاضت خویش من بمانی گفتم کمین
 مجابده من اینست که زدی و در تجدی کاسل نمودم و اندیشه کردم از آن بود که آب را بیشتر از وظیفه خورده بودم
 بعد از آن قسم خودم که مدت یکسال آب نخورم چون زبانم از تشنگی خشکی بیرون آمدی خاک در
 می گرفتند باز بجای خود گرفتند گفت عفاک الله که بمقام خاصان همین ست و عامه خلق با آنجا
 گنجایش نباشد پس بعد از سه ماه سال گویا که از نفس فروزند که ششم شش سال مر بویه آتش مجابده
 بنوع ریاضات و مجاهدات گفتم از او آمینه پدید آمد و بعد از سه سال که بمقیل ریاضات فصلی ختم
 روی در نموده شد و بعد از آن سیال دیگر بنوع ریاضت و تزکیه و تصفیه نفس در آن سخن و مصفیه
 ساختم که در وجود من از روح معنی نادر رسد صورت کعبه ششمی هزار سال چنانکه هوشش صوفیان است
 و رباطت در روح سراجی پردازا کردم و سی هزار سال در توحید و سی هزار سال در الوهیت چون نود هزار سال
 بایزید از این دست و خدا انتهی نپدا شتم تا چند مثل ندارد در آن او نیمه ششم بر من تلقی آواز داد و گفت
 کرد که هر فتی و ما عفت جیبی فایض الیه پس از آن گردن بگسلانیدم و سی هزار سال در نزد انیت و از
 قدم دیدم که میان من و میان حبیب او دو قدم مازده بود و خواستم تا قدم بردارم و بیشتر در هم قدم بردار
 در هزار مایه آتشین از هماری و هماری دیدم که یک بایزید هر چه باشد اگر هزار در هزار بایزید باشند
 معدوم و محصل شوند که سمیت بودم باز ششم پس ای برادر آنجا که انتهای اولیاست ابتدا و انبیا
 که آن یک قدم زدن مجال بایزید بود و از احدث نامند و آنجا که ابتدا می حضرت رسالت پناه است
 و انتهای جمله انبیاست آن قدم بلا و حدت نامند پس گویا که از ذات حرفش سچکس دم نزنده است
 چنانکه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم فرموده است بجا که احصی نتواند علایق کما انیت
 علی بلک پس چون آن نازنین کونین که از زبان فرستار او چندین حمد و ثنای حق تعالی گفته است
 که در حدو حد نیاید اما از گفته ذات نامحدود و از زبان کوتاها کرده و خدا آورده در لایم اوقاضی بالذین گوئی

این کتاب است که در آن
 سخن از انبیا است
 در این کتاب
 سخن از انبیا است
 در این کتاب
 سخن از انبیا است
 در این کتاب
 سخن از انبیا است
 در این کتاب

نکرد و رنج رفت و در حدیث است که چون وحی کلبی پادشاه عرب بود چند مرتبه در جنگها با صحاب
رسول الله کرده بود که اصحاب رضوان الله عليهم از دست او نجات زحمت یافته بودند پس چون در
با هفت صد کس شکر با خانمان خود برای خلقت ایمان پیش رسول الله آمد و اصحاب رضی الله عنهم
گفتند کاش که ویرا بر تیغ گرفته می بودم که از دست و کویج بسیار یافته بودم پیش محمد رسول الله استادم
و گفتند که یا رسول الله ایمان را بمن عرض کن که من سلام تویم منم گفت بگوید اشهد ان لا اله الا الله و اشهد
ان محمدا عبده و رسوله چون وی گفت همه تا بجان وی گفتند و حیه یکله و در گریش دنیا ساید
هر چه حضرت منع کرد نمی استماد و میگفت که یا رسول الله چندان گناه کردم که هرگز در دل من آرام نمی آید
رسول صلی الله علیه و سلم گفت که گناهت چیست و حیه کلبی گفت یا رسول الله در ملک لایت خود مسلم
من این بود که دختر ده ساله را جاهاهای خوب می پوشانیدم و در بیابان در چاه می انداختم و آن در همان
چاه هلاک می شد من پادشاه ایشان بودم از حدی اشیکه دختر را جلوه کبیس و هم مقاد و دختر را
که همه جانب ما میدویدند و من شمشیر میکشتم چون چنین گفت رسول الله صلی الله علیه و سلم با جمیع
اصحاب در گریشند و حال بهتر چه نسل علیه السلام بیاید از حضرت رب العالمین گفت که ای خواجه
کائنات و خلاصه موجودات خداوند تبارک و تعالی بر تو افضل الصلوة فرستاده است و بعد از بخت
و جلال خود بیغمیری تو قسم یاد کرده است که چون وحی کلبی ابوحسانیت من و برسات ثنا گوای
و او آن خونهای طفلان بگیناه و شصت هزار گناه کبیره دیگر بر رخ بشیدم و عفو کردم و دیدار خود بهشت
گراست و محکمست زیرا که انی اذا صلحت عبد الله اساله عما مضی پس ای برادر چون ایمان
ایمان است خور باغیر شک مومن دانی که هر که در یافتن ایمان انشاء الله گوید بقول امام اعظم رحمه الله
کافر در و ایمان مخلوق باید و است لقوله تعالی خلقناکم و ما تعلمون زیرا که ایمان
و تصدیق فعل سبزه است و بنده مخلوق است و فعل او نیز مخلوق است و در بوستان البوالیه است
سیرتندی آورده است که حضرت خلط است و فعل او بعضی نسخ گفته اند که ایمان لا اله الا الله است
لا اله الا الله از قرآن است و قرآن غیر مخلوق است پس ایمان غیر مخلوق باشد زیرا که قرآن مومن است
نمایان بر این نیست چیز که مومن باشد اگر کسی سبزه باور کرد و ایمان هم قرار و تصدیق آورد و یکی را
که کافر است پس غنائی تعالی در کتابها و تقدیر غیر مخلوق اند و در شکران در رسولان و در ذقیماست

پهرازیل بود و چون کبودی آسمان سید و از چشم مردم غائب شد مهتر جزئیل آمد و گفت که اگر گوی بخانه
رسن دیوار را بر ایشان افکنم تا همه زیر دیوار ملاک شوند مهتر بر این سیم گفت که تو سیگویی یا خدای تعالی گفت
رسن سیگویی مهتر بر این سیم گفت کار تو نیست و کار من خدای تعالی است بعد از آن مهتر اسرئیل آمد و
گفت اگر گوی صوره بد محم با جا بهای ایشان قبض شوند و ترا با آسمان برم گفت با ما نزدی سیگویی
یا خود گفت خود آمده ام و بزرگتر سوال جواب مذکوره کرد چون مهتر میکائیل رسید گفت اگر گوی تو را
در باره ایشان فرود بر زمین تا ملاک شوند و ترا با آسمان برم او نیز سوال جواب مذکوره کرد و در باره
مهتر غزرائیل آمد و گفت اگر گوی جانهای همه با قبض کنند ترا حجت و هم او نیز سمن گفت و دل
او از غیر خدای چنان خالی بود و اخلص کبیران داشت که در او ان ملاک که مقرب نظر حضرت
و چون با تش سید بنیبرای که در دست و پای او سینه بود و در یک لوح تمامی نوشته بود و در سینه
آتش گل زبده کمان آتش خدای قضا یا کاش گوی برد آتش که در کمان است ابراهیم و ادریس و یونس و عیسی و محمد
یعنی تمامی تبارک و تعالی تشش را حکم کرد که بر دست من سر و شود تا سلامت ماندا از تو بر این سیم
و عو این حساب رضی الله تعالی عنده الی در فضل ذلک ای سلام الی اهلی که ببرد هاست
خطاب سلام نماید و این سیم از غایت سروی ملاک است مدی و المعنی ان شاء الله تعالی نیزه عنها
علینا ای خلقا عنها من العز والاحراق و البقاء لک الافناء و الاشراف حکما کانت و عنی ان
کبیر یعنی احراق پس گردانید ایشان را آخرین فرسول علیه نرود و تومعه البعوض فاکتت محو
د ما و هم و دخلت البعوض منی و ما یخ ناسر و ذنابها کتته و حیات نور بر سیم
عالی سلام را و از نیاست که ابو بکر حسین و علی و محمد و ابا محضرت نازنین که مریب سینه ایشان
که ما الایمان و آنحضرت رسالت پیاپی و انوار است محرق بود که اصناف و وجود بشری و جمیع
بود و در جوابی گفت و السلام علیکم و علی آتین و السلام و انزلت من سماء و رسول من
ایمان اگر ازین پیوستی که در این سینه است با الله و ملائکت و کتبه ان
صدیق با خود منور از افق است و در این سینه است که در حضرت و ان ترسیده است
پس بعد از آن که شمشیر و فاسق است و در این سینه است که در حضرت و ان ترسیده است
ایمان خود رفتن و بعیت و پیوستن از ایشان است و عبادان برین و حضرت از حضرت و کبر

حفظ و امان باشد چنانکه در حضرت است و وقتیکه ابراهیم خلیل الهی را در جنینش کردند و در سواری فرود گشتند که
 آنرا عند لیب گویند نیز در جنینش با او همراه شست تا وقتی او از او که ای گنجشک صغیرت چه می طلبی که در محل
 ملاکت نشسته عند لیب گفت که در تمامی عالم دنیاوی یک خلیل الهی است و اکنون که از او شنان حق
 در آتش می اندازند من نیز میخواهم که با دوست حق تعالی برای دوستی او در آتش باشم چون آتش ابراهیم
 سرد شد و نیز من نیز سوخت و زخمت نبشند عند لیب آن شاخ و درختان تسبیح حق مشغول شد و چنانکه در این
 اینست که دختر فرود آورد که شک نشسته بود و حال ابراهیم دید که در عصمت الهی معصوم شد آن دختر نیز ابراهیم
 آورد و گفت کلا اله الا الله ابراهیم خلیل الله که درین پنجم بر حق است و درین گفتار باطل است
 و آن ملعون را فرود آورد که در حضرت ایمان آورد و فرمود که او را نیز در آن مجازت کرد و در آتش انداختند
 و دختر نیز لیل را حکم به عالم میشد که او را از سواری گرفت و در سواری پدید آورد و در حضرت که در زمان آنوقت
 یک دختر فرود آوردم خواهر بنت موسی علیه السلام بود و دختر حضرت علی علیه السلام عاصه نام بود با صفا و سار و سر
 در یک جا عبادت الهی میکنند امیر المومنین امیر حمزه این عبدالمطلب گفته اند که در آن وقت که تولد شد
 چون کسی باه کلان می شد وی بیک روز میشد و چون دیگر بیای سال کلان میشد وی بیایه
 می شد و چون ببال رسید پهلوانان نیز زمین شد فصل است که دیوی بود او را در سفیدی نشینند
 آن دیوی در تگ پای خود خشت زرد نهادهای دیی گفت بر که پای من بر دارد این خشت ندادند با شد
 چون امیر حمزه پیش او رفت و پای او بیک دست گرفت و برداشت و او را بر انداخت چندان رفت
 که دیده نشد و خشت زرد با سباب خود با سباب عمر که باو یار بود صورت کرد و عمر پهلوانی بود که چهل گز
 می حبت او همه خلق با در دین ابراهیم خلیل الهی آوردند و عمر تریو کمان سچکان داشت که تیر او بی
 سپکین بود و کمان او کمان گراست کرده بود بلکه خوار چوب گرفته بود و کلاه کاغذ در سر میکرد و در
 مقابله عدو و بر دشمنی که پیش ایشان آمدی عمر حمل گز می حبت زین نیز کرده در چشم دشمن میزد و امیر المومنین
 حمزه را بیچ اسب طاقت برداشتن نداشت و بیچ کمان بدست راست نمی آید و عمر که یار او بود و بیایان
 می گشت از جهت اهتمام براق او ناگاه بیک داوی رسید چهار دید و در آن حصا سبک می سهند که
 دید که از ترسش پیش او رفتن نتوانست و سبز جل فرافتاوه که از جا می برداشتن نتوانست و تمامی براق
 بر این نوع بود و قریب ایشان بر سنگ نوشته بود که بر کین سبک پانین کند این براق را بر دارد از او

چون آتش ابراهیم
 سرد شد و نیز من نیز سوخت
 و زخمت نبشند عند لیب
 آن شاخ و درختان تسبیح حق
 مشغول شد و چنانکه در این
 اینست که دختر فرود آورد
 که شک نشسته بود و حال
 ابراهیم دید که در عصمت
 الهی معصوم شد آن دختر
 نیز ابراهیم آورد و گفت
 کلا اله الا الله ابراهیم
 خلیل الله که درین پنجم
 بر حق است و درین گفتار
 باطل است و آن ملعون را
 فرود آورد که در حضرت
 ایمان آورد و فرمود که
 او را نیز در آن مجازت کرد
 و در آتش انداختند و
 دختر نیز لیل را حکم به
 عالم میشد که او را از
 سواری گرفت و در سواری
 پدید آورد و در حضرت
 که در زمان آنوقت یک
 دختر فرود آوردم خواهر
 بنت موسی علیه السلام
 بود و دختر حضرت علی
 علیه السلام عاصه نام
 بود با صفا و سار و سر
 در یک جا عبادت الهی
 میکنند امیر المومنین
 امیر حمزه این عبدالمطلب
 گفته اند که در آن وقت
 که تولد شد چون کسی
 باه کلان می شد وی بیک
 روز میشد و چون دیگر
 بیای سال کلان میشد
 وی بیایه می شد و چون
 ببال رسید پهلوانان
 نیز زمین شد فصل است
 که دیوی بود او را در
 سفیدی نشینند آن دیوی
 در تگ پای خود خشت
 زرد نهادهای دیی گفت
 بر که پای من بر دارد
 این خشت ندادند با شد
 چون امیر حمزه پیش
 او رفت و پای او بیک
 دست گرفت و برداشت
 و او را بر انداخت
 چندان رفت که دیده
 نشد و خشت زرد با
 سباب خود با سباب عمر
 که باو یار بود صورت
 کرد و عمر پهلوانی
 بود که چهل گز می
 حبت او همه خلق با در
 دین ابراهیم خلیل الهی
 آوردند و عمر تریو
 کمان سچکان داشت
 که تیر او بی سپکین
 بود و کمان او کمان
 گراست کرده بود
 بلکه خوار چوب
 گرفته بود و کلاه
 کاغذ در سر میکرد
 و در مقابله عدو و
 بر دشمنی که پیش
 ایشان آمدی عمر
 حمل گز می حبت
 زین نیز کرده در
 چشم دشمن میزد
 و امیر المومنین
 حمزه را بیچ اسب
 طاقت برداشتن
 نداشت و بیچ
 کمان بدست
 راست نمی آید
 و عمر که یار
 او بود و بیایان
 می گشت از
 جهت
 اهتمام
 براق
 او ناگاه
 بیک
 داوی
 رسید
 چهار
 دید
 و در
 آن
 حصا
 سبک
 می
 سهند
 که
 دید
 که
 از
 ترس
 ش
 پیش
 او
 رفتن
 نتوانست
 و
 سبز
 جل
 فرافتاوه
 که
 از
 جا
 می
 برداشتن
 نتوانست
 و
 تمامی
 براق
 بر
 این
 نوع
 بود
 و
 قریب
 ایشان
 بر
 سنگ
 نوشته
 بود
 که
 بر
 کین
 سبک
 پانین
 کند
 این
 براق
 را
 بر
 دارد
 از
 او

باشد و کس نتواند مگر سپید المطلب که نام او حمزه باشد و آن براق از مهر اسحاق صلوات الله علیه باشد
 چون عمر پیش حمزه آمد واقعه را اعلام کرد امیر حمزه روان شد چون رسید ناسپ را دیدند که چراگاه خود
 آمد امیر حمزه ضعی شد عنه بر ناسپ حمله کرد و گرفت و گفته اند که سه روز خود را گرفت بنیب را و بعد از آن براق
 کرد و گرفت و بیک دست بجام وزین گنا نیند شمشیر بست و سپهر گردان انداخت و جمله براق آمینی
 غیر از آنک شمشیر سوار شد و عمر پیش او چهل گرمی حبت و میرفت ناگاه بر سر راه شش زار لشکر دید که راه را
 نگاه میداشتند و سالار لشکر بهلوان بود عمر پیش او رفت از او پرسیدند که این سوار کسیت گفت خداوندین
 راه است گفت خداوند نموی که باشد گفت خداوند راه دستی که بشرن ایمان مشرف شد سپید المطلب پیشی
 امیر حمزه است آن ملعون غنچه غضب شد و لشکر خود ساخته پیش آمد و بسیاری هر که پیش آید عمر او را مالک میکند و وزیر در
 پیشم او میرد چون بهلوان دید که اینهمه را مالک خواهد کرد خود پیش آمد عمر گفت یا امیر باین بهلوان شما خود پیش آمدید
 چون مقابل شدند اول حمله بهلوان کرد امیر حمزه سپهر پیش گرفت زخم او بر سپهر گرفت و امیر حمزه گزند کرد و زنی
 و ناسپ دزیر پای خود انداخت گفت سرت بر من دیا ایمان کسی کا فر گفت دین سلام بر من فر
 کن گفت بگو لا اله الا الله ابراهیم خلیل الله و آن شش زار لشکر مسلمانان شدند آن
 راه طابو سپه و نوز چون در خانه آمد چند قریش با مسلمان کرد و گفته اند که بنهار آنس را از لشکر نوشید و آن
 عادل مسلمان کرده بود حتی که پریان بیکدیگر حسی حضورت داشتند از یک جانب دیوان بسیار بودند
 و آن جانب دیگر که ضعیف بودند او شان امیر حمزه را همراه خود بردند و موضع ایشان را می دریای گان
 بود امیر با دیوان و پریان حرب کرد و چندان با قتل کرد که در حساب نیامند و نرسیت ساختند و عاجز
 شدند و پیش امیر آمدند و آن امیر جنبان در پریان و دیوان بخت باز با همراه ساختند که امیر حمزه را
 از دریا گذرانیده بمانند و ایشان که عکس و عداوت که داشته اند در کنار دریا ماندند و عرض من پیش
 آمد و همی حضرت پیغمبر علیه السلام را یافت دید که از طرف مغرب دریا آتشین می آید و دریای شور
 همراه می شدند بی علاج شد راه گذر نیافت پیش او حضرت خضر علیه السلام رفت و دید که آن دو
 دختران نزوان شستند اندودی پرسید که علاج دریای آتش در دریای عمان چیست که من بگذرم که از دلاست
 در آمده ام سمنوئی کنیدی گفت در دریای آتشین مرغانند که درین آتش میباشند سمنوئی نامند اگر او را
 بکشی و بسازد آب همراه کنی و تمام اندام خود را سپ خود بمالی و آب آتش مزن نیل بی و پوست این سمنو

بادشاهان بود پاک میسازند و چون چرک دار شود و آتش می افروزند که چرک او میسوزد و پاک میشود و میگردد
 که هزار درم بهائی است و امیر همچنان که در دور و بیای آتشین و آب روان شد و غرق نمی شود و از اینجا
 از جزیره دریا گذشت آسی دید که آنرا اصغر و یوزاده گویند آن سپان پر درازد یکی از آن گرفت در دست
 سه دور با، الهه آورد و غرض ازین حکایت توکل اخلاص بود که هر که با خلاص دست خجدا و بمروان حق
 عصمت جویند محروم نماند چنانکه نقل است در وقتی که مهتر نوح علیه السلام کشتی راست میکرد
 یکی پیر زنی بود ماده گاوداشت هر روز جزایات پیش نوح علیه السلام می آورد و می گفت که مرا بوقت
 طوفان فراموش نمکنی پس در آن وقت که کشتی نوح علیه السلام مرتب شد و آب از تور مهتر نوح بپوشید
 و از آسمان نیز آب نازل شد که تمام ملک عالم را آب گرفت و از بلندی هر کوه آب چهل گز بالا میرفت
 از جهت کنگان که پسر مهتر نوح بود زیرا که وی میگفت که من از سر بلندی بلندام و بر سر کوه بلند بر ایتم
 آب مرا چه خواهد کرد چون خدای تعالی کشتی نزدیک کنگان رسانید کنگان آب بجای آورده و مثل جبل
 کلان آنچه بر وی میزد و چون نوح علیه السلام این حال بدید گفت حکما قال الله تعالی یا لیتک ترکت معنا
 کشتی نگویسار شدن گرفت و نوح توبه میکرد و همان زمان جبرئیل علیه السلام آمد و کشتی را راست کرد و گفت از بند
 تبارک و تعالی میگوید که چرا دشمن ما را فرزند گفتی اگر توبه نمیکردی کشتی را غرق میکردم و ای حق شد که کشتی در
 سن کبوه فرود آید که آن کوه را مرتبه و نزلت بسیار باشد و خلق تمام کوههای عالم گمان بردند که باز فرود
 آید و کوه جودی گمان برد بر خود نداشتند که یا جودی چرا آز روی نکردی گفت یا رب من که باشم که کشتی
 دوست تو بر من فرود آید حق تعالی گفت که هم بر تو هم خواهم آورد که حاجری آورده چون پیر زنی از خواب
 بیدار شد بعد از شش ماه و در روز دید که هیچ جاست نام در نشان دیهی بر سر و آبادی نمانده است
 و تمام دنیا را آب بر هم زده و خراب ساخته است پیر زنی متعجب شد و خانه خود بر قرار و گاودگاد ساله شمع
 بر قرار دید چون نظر کرد در کوه جودی عیال نوح را دید جزایات گرفته پیش ایشان رفت مهتر نوح گفت
 که ای پیر زنی هیچ میدانی که دنیا چه شد و طوفان گذشت و من ترا فراموش کرده بودم اما حق تعالی بجزایات
 اخلاص ترا نگاه داشت بدان العیز زیرا که اخلاص نجات هر دو جهان است بحسب نسبت و نفاق
 بلاکت هر دو جهان است و نسب نجات نیاید چنانکه کنگان نیافت و نیت نیک نیز بر چهار نوح
 نیت عام که پیشتر علیه السلام فرموده است هر که مومن را چنان نخواهد چنانکه نفس خود را پس با و از من

من
 کشتی نوح
 علیه السلام
 پیر زنی که کسب
 اخلاص نوح
 نجات یافت
 کنگان بود
 اخلاص نوح

نیت نیک بر چهار نوح

نیت آنکه اصحاب گفتند یا رسول الله ما این درین نیت بسیار مضطرب شدیم زیرا که هر یک می خواهم که امری
 دنیاوی چون زن و فرزند و اسب سلاح حتی معاین بهتر از من و بگر این با نباشد حضرت علیه السلام فرمود
 که این طریق منبگویم ما آن سگویم تا در اقصای زمین یک کافر نشود و یا کافری ایمان آورد شما نگویم
 غمناک بشادی لوشا و نشوید حتی که اگر دشمن دنیاوی باشد بدو عاصی با ایمان تواند کرد که خوف کشت
 اصحاب خرم دل شاد شدند که این نیت را بجمال داریم اگر تمامی دنیا را بدین پیغمبر خود می آوردم بهترین بود
 و در نیت خاص است چون نظرد علم الیقین در نزد وجه ممکن از ازل تا ابد در تصرفات اسما و صفات الهی
 بینند و مانند نیت پاک ایشان بجهت شیاء مساوی باشد چنانکه نقل است که رئیس محتقان شیخ شبلی
 قریب آن سره که از جای گندم خرید و از مسافت دور در خانه آورد چون دهن ایشان باز کرد مورچه را
 دید که سر گردان سید و دید مورچه را گرفت و در دست مبارک خود می داشت روز دیگر در آن منزل که گندم
 خرید بود برود گفت بیت مردت نباشد که آن موریش به پراکنده گردانم از جای خویش چه سوم
 نیت خاص الخاص این سنازل تزیوان طریقت و شاهسازان حقیقت راست که چون حضرت
 از ما الاستیام کما هه فرموده است پس ایشان اشیا را بچشم حقیقت می بینند بلکه وجود ایشان از خود
 خود مشتمل و جمله شیاء و جویشا ل مساوی بینند هر نفع و مضرت که با ایشان برسد گویا که وجود ایشان
 پس در زیر اگر ایشان همیشه در محاصره خمس مشغول اندزم از آنست که اثر بوجود ایشان ظاهر میشود چنانکه
 نقل است که روزی ملائکه روم نشسته بود سواری در راه گذشت و اسب بتاز باینه زد و کمین کرد شیخ
 او در درناک از سب مبارک کشید و آه کرد چون عالمان ظاهری باو کم اعتقاد بودند گفتند یا ابو الحسن
 چرا کالی این چه امر است که اسب را میزند و شما آه می کنید شیخ ران خود را نمود که زخم تازیانه بران ظاهر بود
 یقین کردند که فناء فی الله بقا بالله دست داده بود و این فقیر نیز روزی همراه یاری بودم سپندیده
 حقیقت با احوال چشم غیر من را پوشید و در اوقات غیرت را دیده همیشه غرق در یاسی الوهیت
 شش می بود بلکه چنان حقیقت با دوست داده بود که از خواب خوردن و آشامیدن جماع کردن و خواب
 هر چه بود از حقیقت محضی گفت حیا دارم که بیش حق بی ادبی کنم ناگاه قطع طریق از جماعت پیش آمدم خرقه
 از آنجا که درین مجادله کذب کرد که سرش با حقی دارم و در پهلوی فقیر نشسته بود و وی از آنجا که حالت
 در آنجا بود با و آنجا که کرد و در میان خرقه باز کرده نشسته بود و استخوان سینه او مانند چوب خشک

نیت نقل شیخ سید محمد باقر

تن خود کشید و جامه شکره و کمرش پوشید و خود را متعلق لایوانت نوشت در سحر حضرت رسالت نامه
 نوشت در چند کی غیر علی اسلام الطاف در حساب کرد دیوانه نامش را بد گفتن گرفت چون دید که بد
 گفتن بر او می رسد در هیچ ششم و غضب در وجود او نمی آید بول و خاطر در سحر کردن گرفت صاحب
 و غضب شد حضرت صلی الله علیه وسلم گفت که ای بار الهی پاره زمین کنان ادا سخن سهل است
 تا ما اول دیوانه بخانین کل است با بدی رخسار دیوانه چون دید که خاطر مبارک بر گزین می شود خاطر مصطفی
 دارد و آنست که لاشک علی الرماله شبیک پنخیرت عبده گفت ای محمد علیه السلام تمسک کنی که پنخیر
 آخر زمانم بر که بتو ایمان آید بر عدانیت خدای تعالی در رسالت تو معرفت میشود و با پیشش چه باشد گفت
 خداوند تبارک تعالی در قرآن مجید و فرقان مجید و حاه بهشت کرده است هر که ایمان آورد قوله تعالی
 و اول الصالحین ان دیوانه گفت در بهشت چیست حوران دو شکوه و سزاوار بر اقامت و علمها
 و نعمتها می گوناگون که بر چشم ندیده و هیچ گوش نشنیده و در هیچ خاطر ندانسته است گفت با
 رسول الله صلی الله علیه و آله و آلاءک بین ام و نام من محمد است ازین نوع که در بهشت گفتی را که در کرامت
 حضرت گفت که در هیچ نیست در راه گذر هر یک که حق تعالی فرموده است ان جهنم کانت مؤصداً
 لبطا حین یأبأ لتبیر فیها احقاً با سیک که از فرمان حق سرتابد همیشه در آن دوزخ باشد و بعد از آن گرفتار
 شد و دوزخیان را عذاب ابری دگوناگون است گفت از دوزخ نمی ترسم این حضرت گفت چه
 می طلبی گفت اگر منمات قبول کنی که اندر دیدار خود را بین ارزانی دارد من با این است شرط ایمان آرام
 پیوسته صلی الله علیه وسلم گفت هر که بر نیت پاک و اخلاص ایمان آورد من منام من دیدار او هم پناه
 بین گفت درین اسلام بر من عرض کن پیغمبر گفت صلی الله علیه وسلم بگو لا اله الا الله محمد رسول الله
 چون کلمه طیبه بر زبان نماند بر خاست درشت و غسل کرده آمد و در کعبه نماز ادا کرد و سه مرتبه بنهاد و
 گفت خداوند چون از پیغمبر تو منامت دیدار تو شنیدم دیگر ز سیدین زمین سرانی تعالی بخوانم فی الحال
 جان حق تسلیم نمود پس حضرت رسالت پناه با جمیع اصحاب تجزیه و تکفیر را از خسته بودن گردانید
 جمیع اصحاب حاضر بودند پیغمبر علیه السلام مشرب نمود یاران گفتند یا رسول الله این عابری غیرت است
 جسم از بهت چه بود گفت چون درین دوزخ آمد و حوران آمدند بر دست هر که در تشریف طرد بود که از
 جنت آمدن آورده بودند و در آن گفتند که قراب جزو بار کنار نشود و یاران را نشان داد و می کرد و سید

دوست از غیب پدید شد و ویرا در کنار گرفت گفت که ای بلند همت که بغیر وای من هیچ راضی نشدی پس از پنجا کاتب کتاب منیگوید ایامات دل من نه تو خراب است تو هم میدانی که بجز من سب تو کباب است تو هم میدانی که دوستی نیست که در باغ ششمنزی تو باغ بیدوست خداست تو هم میدانی که در روز شیب گرم و در وقت سحر منبانی به نیت بیدست ملازوق جهان شبانی نیز کرده اند که ملازم این بیدوست حضرت را ایاز سازد که رسول گفت ای خداوند از ایازی و لیسید در اندازه ششم جبرئیل گفت ای رسول الله خداوند تبارک و تعالی ترا سلام دهد و میسازد و میفرماید که دعای تو مستجاب خواهم کرد اما اگر خواهی از پشت و لیسید فرزندی تولد خواهد شد خالد نام که چندان یز از خلق از برکت او بشرفت ایمان شرف خواهم کرد حضرت گفت خداوند از رحمت داد بگذرد اگر چه لیسید و در چندان ایندایم بسازد و او را در آن تبارک فرزندی از وی تولد شود چون خالد او لیسید وجود آمد و مر اهل شد پیش حضرت علیه السلام رفت و ایمان آورد و در پیش حضرت همیشه می بودند و شکر رسول علیه السلام شب از شمال کرد و این خالد همراه بود خواب ویرا غلبه کرد و عثمان از دست او رفت و اسب او را از شکر خود جدا کرد چون بیدار شد لشکر خود را ندید و اسب را هر طرف میزدانید نماند شد ناگاه دید که در کنار دریا رودی است دو آسبها بنهتا و نیز خیمه نصب کرده و دیدار است که لشکر است و آن لشکر از کفله بود خالد بن لیسید اسب خود را در جای پنهان بست و خود را مانند ایشان کرد و در میان لشکر درآمد و دید که کفار را یکی معلم ترسا بود و منبر است کرده بودند آن معلم بر منبر بر آمده و پادشاه و سائر ارکان دولت همه حاضر بودند و آن میخواست تا در عظم باطل کند و حق را بسپرد خالد بن لیسید و عاگرد و گفت خداوند از بجز است زبان این نابکار بدو حق گفتن بر بند آن معلم ترسا چند خواست سخن از زبان او بدین معنی آمد معلم ترسا گفت ای قوم بدانید که در میان ما محمدی آمده است در حق من سحر کرده و زبان من بسته شده است پادشاه کفار را امر کرد تا تمام لشکر را تفحص کردند چون خود را یافتند ایشان کرده بودند شناسندش گفتند یا امیر یافته نمیشود معلم ترسا گفت ای محمدی ترا سوگند بآن محمدرست که خود را بنام و بگو که در حق من چه سحر کرده خالد رضی الله عنه جزو اندیشید که یکسان چه باشد اگر نرود نزد علی بن ابی طالب فدای خدای حضرت رسالت پناه میگردم نیز خواست و گفت ای قوم من محمدی و امی در پنجهان سحر درین محمد صلی الله علیه و آله میسازد است و گفته سحر کاوست و امی معلم حوز

خالد بن لیسید

سوار بودند همه از خود امید شدند چون شکر سید آفتاب حکم جلیل یک نیزه وار نیزه یک همچنان
استیاده بود ایشان مدوازه قوم بودند برای قوم یک یک آب بشکافت و دوازده نشسته شدند
چنانکه جلد شکر یکدیگر را میدیدند در آن آب و آفتاب حکم جلیل یک نیزه وار نیزه یک شد از میر که
زیر آب بود شکستند و قوم متهزوسی علیه السلام در گذشت و فرعون سیارک همچنان آمده بود
و بهمان گفت شاید که بدعای متهزوسی علیه السلام شده باشد با مان بخت گفت شرم نداری که در
خدائی سیکردی و این بان متهزوسی گذشت و قومی زسی در این آب آنست که بفرمان تو پیش شد و بود از
به تو شکافته است فرعون بر چند اسب میگرفت اما اسب رکش بود و نتوانست در گذرد
و آورده اند که در آن مقدار سوار یک اسب مادی بود بلکه بلند بود متهزوسی علیه السلام با و این است
از بهشت سوار شده آمد در آن مدوازه که فرعون بود در پیش شد و اسب فرعون سرش بود و در عقب او
و منع نتوانست کرد و فرشتگان از آسمان فرود آمدند و تمام سپان لشکر را تازیانه زد چنانکه در آن
آب درآمدند گرسامی و بهمان وزیر که خود را از اسب انداختند سامری از زیر سم او بمان جبرئیل علیه
گفت خاک گرفت و همراه کرد و نگاه میداشت چون لشکر قریب بیرون آمدن شد و از عقب تهای
در آمدند آب بر همه نود و شکست چنان آواز داد که جلد شکر موسی علیه السلام بن زمین افتاد و حکم خدا
تمام شکر فرعون را آب بطرف لشکر موسی علیه السلام انداخت و جاهتای ایشان فقیض شد و لیکن
کیت ماروی او سلاح و دیاق و جامه و سپان ایشان هلاک شده بود مگر همه سلامت بر آید تا قوم
موسی علیه السلام غنیمت کردند و فرعون را نیافتند و چون نیک طلب کردند با بمان نزل از لشکر
او را یافتند و دیدند که پیرزن بر سر او نشسته بود آورده اند که ریش فرعون را ریخته و گرفته بودند آن
پیرزن مردار دیدار ریش اومی چید گفتند که تو کینتی گفت من آن سلام دوزی و عمل آورده بودم در
سامره بیایم تا مردار دیدار ریش وی به منیم چه خوش بود این زمان حق تعالی این را در دست من نهاد
که من مردار دیدار چنیم تس خالد بن لید گفت که آن زمین بود نیل است که یک مرتبه آفتاب دیده است
باز معلم تص گفت که آن کدام جانور است که از جرح اسب و مالک نیست با سلیمان همچین سخن میگوید
جواب گفت آن مورچه بود که قوم خود را گفت که در سوراخهای خود در آید که ظالمان آمدند میآید که
زیر سم سپان شتران هلاک شود یا در فتنه پیش متهزوسی علیه السلام غازی کرد که مورچه چنین است

بیت
مستمع

حضرت سلیمان مودچه پادشاه پیش خود طلب کرد که شکر را چرا خدا مالمان گفتی گفت در حق مویگان کج کس کلام
اند که از احوال ایشان خبر ندارد پس سلیمان گفت که ای مودچه هر گاه آن است مویچه کلینچا نام گفت
که سرمه پراز عقل است سلیمان با گفت که ت چرا با یک است گفت خرد نم از ک است باز سلیمان گفت
در نبات چرا کلا این است مودچه گفت هر که در بناله خود داشته باشد از بناله دیگران نیز پرسد گفت چند
خوردنی خوری گفت در سال مودانه گندم بعهده مودچه را در شیشه حبس کند و در دو دانه گندم نشین نهاده و
چون بعد از امضای سال کشود نزدیک و نیم دانه سوزده بود بهتر سلیمان گفت که چرا نخوردی مودچه
گفت از ضعیفی خود اندیشیدم که مرا باو آرزو بانه باری این را نیز قوت چند روز بنهسانم باز مودچه گفت
که ای مویچه خدا نامت چرا سلیمان کرده اند بهتر سلیمان گفت که شما بگوئید مودچه گفت سلیمان نیست
که تا سلیم باشی بر بندگان خدای و هیچ زنده سری از تو نیز بخود مودچه گفت که تحت شتار هر گاه می بویست
باومی برو گفت در روز قیامت خرابی جهان بچه باشد گفت با او پس گفت که با اعتماد بناید که در قیامت
سلیمان او را از حبس مید و باز او معلم تر سا گفت آن تا زاده کدام بود که زاده با گشت و آن حال نور
که نام است که از تیره و اسن ملک نیست و در اشتهت و آید خالد بن ولید رضی الله عنه جواب داد و گفت
که آن که زاده نمرود بعین بود که ابراهیم گفت که یکدم لشکر تو با من بر بری کنی لشکر این بنام خلیل الله
گفت که ای بعین سگ شکر خود را بمن بنما که لشکر من خدای است با خدای تعالی خود جل خاتم نمود
پس نمرود فرمود که سی صد فرسنگ در سی صد فرسنگ لشکر او جمع شدند و ابراهیم علیه السلام دعا کرد
یا الله اصغر ترین لشکر بنما پشه است لشکرش را بفرستید تا قوم نمرود را هلاک گرداند بعد از آن از حق
سپاه در تعالی خدا شکرید که یا ابراهیم اگر پشه نمی گفتی اصغر ترین لشکرهای من آن بود که اگر در تن
ایشان تری میگردی ایشیه تمام نمیشد و همه ایشان را هلاک میکرد و خدایا که شرفیاب که قنات
پراز پشه بودند از اسب سوار میزدند و بر قوم نمرود یک پشه آمد و زده اند که ایشان را چون کوس طبل
و سرتانوا خسته که مرغان از هوا می افتادند اما چون بشکرشید در سید چندان غوغا غار است که جمله سوار را
بجام از دست رفت و هر یک را نیش میزد که بیک نیش زدن ایشان آدم از اسب بدر می افتاد و هلاک
می شدند و پشه کلینچا نام رفت و در و باغ نمرود جا گرفت و آن ملعون در خانه آمد و بهتر از بریم سنی
رفت و گفت که ای نمرود مسلمان شو و ایمان آر نمرود گفت که چگونه میگردی که بهتر از بریم علیه السلام گفت

اہل بیت تو وحید اہل و عیال تو من گفتم لا اله الا الله ابراہیم خلیل الله چون نزد درخت تمیز تمیز
 را گرفت و یکی را شربت شہادت نشانید و ستر ابراہیم بازگفت مستطابا گفتم کہ میگوید کہ تو پیغمبرے گفت کوشک
 و ستر تو از ستر چوب میگوید آواز بر آید کہ لا اله الا الله ابراہیم خلیل الله نزد آتش در زد و ستر را
 سوخت و الا انجامه در چایخ رفت پس پذیر ہر سوخت کہ رفتے آواز شنید ہی کہ بر شاخ می گفتے
 لا اله الا الله ابراہیم خلیل الله و نشان بر قطع کرد چہل روز ہر جا کہ نیلوز و سی زمین سنگ بہمان کلمہ
 گفتے و از انجا کہ خیمتہ دیگر جایز رفتی و ستر خود را بسنگ نیز و از جہت سوزش لاشہ کہ در دماغ او نشتہ بودین
 نوع عذاب ہلاکت شد نلوہ نزد و دوازده لپشتہ این بود کہ اصل لپشتہ از گیاہ است ذان جانوران کہ در پشت
 روز نپشتہ میزد و نافر صالح علیہ السلام و حار عیسیٰ و قوح ابراہیم خلیل الله و قوح آن گو سفند را گو سفید کہ
 خصی کر وہ نباشد و سنگ اصحاب کہت و قبیل اصحاب بغیل کہ و ذوب یعقوب علیہ السلام و دل
 ایزد کونین علی رضی اللہ عنہ و نعل حضرت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم باز منقلہ سزاگفت کہ اس
 خالد بن ولید است لفتی و من در انجا بودین باطل منجا ہستم کہ چہتہ گویم اما چون شہادہا کردہ اند بقول
 دعای شہادہ است و روح از جہنم صاف شد خالد گفت کہ ای معلم است بلگوی کہ برو پشت چہ پشت
 است و ہر کہ آنرا گویند جز او او چہ باشد علم ترا سبوی باو شاہ وید یا شاہ واز کائن دولت گفتہ چہ می
 بینی تو نیز جواب او گوئی معلم گفت کہ در کوزیت دیدہ ام کہ برور بہشت نشستہ است
 لا اله الا الله محمد صلی اللہ علیہ وسلم کہ این کلمہ گوید از عذاب و دروغ خلاصی یابد و بہشت پرست
 یسد و جز و قصور و دیدارت حق تعالی بیاید یا شاہ گشت و ای صدوای بر تو کہ ما ازین نعمت محروم
 و گشتہ بودی پس باو شاہ و معلم ترا و تمامی سخا و نزار است کہ سلمان شدید باو شاہ خالد را پیش خود نشانید
 و گفت ما را از محو رسول اللہ خبر دہ کہ کجا است خالد واقفہ را گفت کہ من نیز ہمراہ بہ دم و راہ غلط کردہ ام
 و این جانب و سخا افتادم و در ان ساعت ہنہر خبر اہل بر حضرت رسالت پناہ علیہ السلام نازل شد
 گفت ہر بیانی کہ خالد کجا است و چہ شد در تمامی شکر نقص کرد و او را نیافت و از ہنہر خبر اہل رسید کہ
 کجا باشد ہنہر خبر اہل جراب و او کہ در فلان وادی است و این مہذار شکر را سلمان کردہ است حضرت
 سہر ان ساعت یکت را بجای او خستاد و سپاہ از ہوش تو شہتم نگفت ہنہر ہی تعالی ہنہر
 در پیش خالد رسید ہنہر حضرت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم گفت و خالد و پاو چہ شاہ مع تمامی کاروان شدند

نزد آتش در زد و ستر را سوخت و الا انجامہ در چایخ رفت پس پذیر ہر سوخت کہ رفتے آواز شنید ہی کہ بر شاخ می گفتے لا اله الا الله ابراہیم خلیل الله و نشان بر قطع کرد چہل روز ہر جا کہ نیلوز و سی زمین سنگ بہمان کلمہ گفتے و از انجا کہ خیمتہ دیگر جایز رفتی و ستر خود را بسنگ نیز و از جہت سوزش لاشہ کہ در دماغ او نشتہ بودین نوع عذاب ہلاکت شد نلوہ نزد و دوازده لپشتہ این بود کہ اصل لپشتہ از گیاہ است ذان جانوران کہ در پشت روز نپشتہ میزد و نافر صالح علیہ السلام و حار عیسیٰ و قوح ابراہیم خلیل الله و قوح آن گو سفند را گو سفید کہ خصی کر وہ نباشد و سنگ اصحاب کہت و قبیل اصحاب بغیل کہ و ذوب یعقوب علیہ السلام و دل ایزد کونین علی رضی اللہ عنہ و نعل حضرت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم باز منقلہ سزاگفت کہ اس خالد بن ولید است لفتی و من در انجا بودین باطل منجا ہستم کہ چہتہ گویم اما چون شہادہا کردہ اند بقول دعای شہادہ است و روح از جہنم صاف شد خالد گفت کہ ای معلم است بلگوی کہ برو پشت چہ پشت است و ہر کہ آنرا گویند جز او او چہ باشد علم ترا سبوی باو شاہ وید یا شاہ واز کائن دولت گفتہ چہ می بینی تو نیز جواب او گوئی معلم گفت کہ در کوزیت دیدہ ام کہ برور بہشت نشستہ است لا اله الا الله محمد صلی اللہ علیہ وسلم کہ این کلمہ گوید از عذاب و دروغ خلاصی یابد و بہشت پرست یسد و جز و قصور و دیدارت حق تعالی بیاید یا شاہ گشت و ای صدوای بر تو کہ ما ازین نعمت محروم و گشتہ بودی پس باو شاہ و معلم ترا و تمامی سخا و نزار است کہ سلمان شدید باو شاہ خالد را پیش خود نشانید و گفت ما را از محو رسول اللہ خبر دہ کہ کجا است خالد واقفہ را گفت کہ من نیز ہمراہ بہ دم و راہ غلط کردہ ام و این جانب و سخا افتادم و در ان ساعت ہنہر خبر اہل بر حضرت رسالت پناہ علیہ السلام نازل شد گفت ہر بیانی کہ خالد کجا است و چہ شد در تمامی شکر نقص کرد و او را نیافت و از ہنہر خبر اہل رسید کہ کجا باشد ہنہر خبر اہل جراب و او کہ در فلان وادی است و این مہذار شکر را سلمان کردہ است حضرت سہر ان ساعت یکت را بجای او خستاد و سپاہ از ہوش تو شہتم نگفت ہنہر ہی تعالی ہنہر در پیش خالد رسید ہنہر حضرت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم گفت و خالد و پاو چہ شاہ مع تمامی کاروان شدند

چون فریب رسیدند حضرت ایشان را قریب خودشان آوردند و جبار و لطیف بسیار کرد و چون حضرت گفت
 الحمد لله که از نسل ولید فالده پیداشد که درین مراسم کوشش کند و آورده اند که در هنگام خلافت امیرالمومنین
 حضرت ابابکر الصدیق رضی الله عنه شش هزار شکار را به اسلمان کرده بود پس نیت خانه را احصا کن
 برین جمله است که تمامی خلق بودانیت الله تبارک و با و امر سهیبات او مقرر باشند میان بر زمین
 و آنچه بر زمین است دارد و شده است آورده باشند و با بدای خلق تحمل بگردند تا ایشان امیان آرند
 و بعد از سردی اگر قدر نشوند آتی عزیز چون ایمان بودانیت الله در رسالت سبطی صلی الله علیه
 و سلم آوردی شاید که ایمان را غریزوری و شرفیت ترود دست تراز جان و زنج فزندیاری و عصمتی او
 و قبله او در چهار چیز است اول سیافتن ایمان شلو باشد بشک و یقین و اندک ایمان سهیبت که
 هر که در حکم او در بدین جهان جان مال فرزندان و از نعمان بر کردن و او را با حق رنجانید ایمان
 در آید دوران جهان از عذاب ابدی خلاصی یابد و به بهت پر نعیم و بیدار عظیم حق جل جلاله شود و گردد
 در بخت ایمان قدم خرسناک بدون از زوال ایمان این چنین نعمت که نجات بود جهان است این زبان را
 از گفتار کفر نگاه دارد چنانکه در دستور تعاضات است که اگر کسی سئله شربت شیند که شمن بهشت
 لا اله الا الله محمد رسول الله است و یاشیند که بسبب گناه اندک نیز کسی شایان تقرب شود
 و سماع گوید که اگر این چنین است ما را غم نیست و یا طرب نیست کافر گردد و نیز اگر کسی سئله شربت عرب کرد
 سماع گفت که باین کار که میرسد کافر گردد و نیز اگر کسی سئله بطریق و سخط گوئی که چنین نعمتت است
 بهشت است و یا چنین غذاهاست ستر داد گفت که انان جهان کسی نیامده است کافر گردد و بیا که بست
 آسانی ایمان نیامده باشد و نیز در سن بهفت چیزند اگر یک از ایشان را یک گفت قولاً و فعلاً
 و اعتقاداً کافر گردد چنانکه گوید اگر فلان خدای جهان گردد یا فرزند خدای گردد و او خود آزد و
 کافر گردد و یا فرشته را منکر شود و یا دشمن دیند چنانکه گوید که دیدار فلان بر من چون دیدار غریبان
 منکر دیکه را بد گوید و یا غایزان و منرخ را بد گوید و دشمن دارد کافر گردد زیرا که ایشان هر چه می کنند
 رب العزت میکند پس گوید که حکم حق را رضی نباشد و تا گوید آنچه در کتاب است همه دروغ و افسانه است
 عالمان بسیاری گویند و درویشان را علم باطنی سفید است و درویشان و عالمان از قسم الایام شمی است
 گوید زیرا که عالمان از کتاب گویند پس گوید که کتاب صیادت کرده باشد اگر زمین را با بزرگ افضل از همه

نزد
 نیت
 ایمان
 بهشت
 شربت
 سئله
 سماع
 نعمت
 کافر
 سئله
 سماع
 نعمت
 کافر
 سئله
 سماع
 نعمت
 کافر

خلق و از ملک و از اولیایانند کافر و در چنانکه بعضی ملام که خود را پیشوای خلق اند و باریست شک
 میزنند که اولاد ائمه افضل من النبوة با فترا در نفس و گمراهی معنی حدیث به تحت نظر برید این بیان می
 ولایت خود افضل از نبوت بهتر موسی علیه السلام و غیر ذلک میدانند و خود را در میدان خود را از داوره
 شریعت و ایمان بیرون می آورند و در طه کفر و ملاکت گردند و خبر نادر چنانکه در ساله عبد الله بن عباس
 آورده است که چون شیطان شیخ عامی را در خلوت یابد خنده و شادی میکند که بسبب این خلوت و پیرا
 کافرانم و مراح را در دست میگرد و در آن محل میکند و کمیزی اندازد می برد و پیرا میگوید که مبارکباد
 ترا این مرتبه ولایت که این گلاب و خوشبوی بهشت است بعضی دیو و پری را می نهد بیکه چو آنها دوست
 دارند و مرغزارها و جایهای خوب که این منزل گاه شام است در بهشت بعضی دیو و پری را باند بنماید بصورت
 حوران و بعضی بصورت پیران و عساکر و دست و ایشان را می آید تا او را بدان میل مغتبت شود و آورد
 که شیطان عرش و کرسی و سبع و حیوانات بدو نماید که الحال از عرش گذشتی بلکه یک صودتی را بدو نهد
 که این خداوند جهان است و آن شیخ جاہل بدو معتقد شود و گوید که خداوند سبحان را او دیدم من او سجده
 کند و شیطان او را گوید که الحال کار شما از من بهتر موسی علیه السلام گذشت زیرا که بر تو تجلی صفات
 شایسته باشد بر شما تجلی ذاتی شده است شیخ عامی بدو معتقد شود کافر گردد و معنی حدیث بنظر آید
 حقیقت اینست که حضرت رسالت پناه عملی اند علیه السلام ولایت خود را از نبوت خود افضل گفته
 است زیرا که ولایت با و دست بودن و از خود محو شدن بود و نبوت است تها و دعوت خلق و طلب
 معجزات و متعلقان با خلق است ازین جهت است که حضرت رسالت پناه نار متجید او و شایسته بی خود
 فریض کرده بود که شب فلوت عاشقان است در صلت محبوبان است بیست گردنیا پیش از غمهای حشر شب
 محرم عاشقان است بشهانش طلب به اما اندوی حقیقتی مع الله وقت لا یسعی از ملک مقرب
 و از خود که نمی برسل بود خبر تراشت اما صوفیان ولایت را عملیات لا و عدت نداند که قبله واحد
 و موجود که لولان لما خلقت الافلاک شدت بدو است که اما و تنی و اجدا انان است که
 خوانان او و جمله خلق شد قبله بود و موجود را جو و لطیف وجود خود بعین ثابت تا ظهور روز محکومی
 تا اسفل سفل بود نیز قبله بود و جوت مراتب است که مذکور شد که چند کت مضطر شده بود بسبب
 آنکه پانزده روز از وی وحی منقطع شده بود چنانکه در حصال العاشقین است که نهدی اهل کتاب

شہرت کردند و عالمان با جمیع کوفتہ ما پیش حضرت نمودند و چنانکہ از پرسند اگر دور گفتند دور گفت
 یعنی است والا افزا گویت غفور باشد سہا کہ افزا گو یان و گرانان اندوی دیگر نیز سگویند چون پیش
 آمدند و گفتند کہ اگر شمار سول خدا مید بگویند کہ قصہ ہمت نوح و وقیا نوسس چگونه بود و مثل و مانند روح
 صیت با گوید و قیامت کی نوازش شد حضرت بے توقف گفت فردا گویم و انشاء اللہ و میان نہ آور و پانزدہ
 روز ہمت جبرئیل علیہ السلام از رب الفرت نیاید حضرت زرد پوشید و در گوشہ وقت دیگر است و کافران بروز
 می آمدند و یکدیگر را می گفتند کہ خدا ہم اللہ کہ این مرد پیغمبر نبود اما خدای دیرا بگذاشت بد شمنی گفت
 و شرم نہ داشت کہ دعوی پیغمبری میکرد و خاک در سون ایشان بعد از پانزدہ روز ہمت جبرئیل آمد و گفت
 چنانکہ از شرق تا مغرب پرانے نور اگسترانیدہ بود و در خیمہ است کہ سی و سیار ہمت جبرئیل علیہ السلام صورت
 خدا بان خطمی کہ باور داشت حضرت رسالت پناہ صلی اللہ علیہ وسلم را و کفار کہ را نشانیدہ بود و در وقت
 دیگر بصورت یاری می آمد کہ بدان مجلس حاضر نمودی و اکثر بصورت وحیہ کلی آمدی و میاید و گفت
 لیسیر اللہ اوتجرا لرحیم وَالصَّلٰوةَ وَالْاِتْمَانِیَّةَ مَا وَدَّعَكَ رَبَّكَ وَمَا قَلَّ وَاللَّخْرَةَ خَيْرًا لِّكَ مِرًا لَکَ اُولٰٓئِ
 ما آخرینے محمد خداوند تبارک و تعالی تحفہ در دو لطیف اور و میرساند و قسم یاد کرده است بوقت شہادت
 یعنی بر شنائی روز و تازگی شب تار یک چون تار یک شود یعنی از شب تار یک روز روشن قرن
 آید و از روز روشن شب تار یک بیرون آید و این قسم بر قدرت خودست کہ آفرینندہ روز و شب است
 و بر و آیت از روز مراد و جمال حضرت است کہ آفتاب فزہ از فروغ جمال اوست و مراد از شب و و گیسو کے
 مشکبار اوست و جواب قسم اینکه نگذاشت ترا خدای تو بد شمنی گرفت شمارا و آخرت کہ سہری باقی است
 بہتر است شمارا از دنیا کی فانی اما چون در میان جنس دشمنان مارا یاد کردی و انشاء اللہ گفتی بر آ
 حسن تار یب جبرئیل مانع کردم قصہ ہمت نوح علیہ السلام و وقیا نوسس چنانکہ معروف
 سنت بیان کرد و از برائے قیامت این آیت بخواند قوله تعالی اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَہٗ حِلْمٌ السَّاعَةِ وَ یُنزِلُ
 اللّٰغِیٰتِ وَ یَعْلَمُ مَا فِی السُّرُوۡمِ وَ مَا تَدْرِیۡ لَیْسَ لَکَ اِنۡتَ حَسِبُ خَدَّ اَوْ مَاتَ لَکَ رَیۡسٌ
 کَفۡنَسٌ بِاٰتِیۡ اَدۡحٰنٍ تَمۡوِیۡتُ وَاِنَّ اللّٰهَ عَٰلِمُۢ خَیۡبٍ مِّمَّنۡ یَظُنُّ یَظُنُّ قِیٰمَتِ لَایۡبِ وَاَلَا تَشۡکُ
 آمدنی است اما زمر مطلق و تعسین گفتن او کفر محض است و نیز از آمدن بابان انشکام در آن
 و از آنجا کہ استقبال از رسیدن برت کسی ندانند برستیکہ خدای علیم و خیر است و گریز و قبول کنندہ این پنج

نورانی
 نورانی
 نورانی

غیب کافر در درون ایشان روح این است خواند قوله تعالی ایساکونک هون الروح و قیل الروح من
 اصم نلی و ما اوتیب تمیر العولم الا لیکلامه و چون روح راحت تطل کن گفت مدبر حدیث و انصاف
 صحیح دارد است که جسم لطیف است و حضرت رسالت پناه صلیه با پیشتر ازین آگاه نه کرد و از بیان منع
 کرد پس مراد شما اولی است که هیچ نگوییم رسالت بشیم و آنچه مگر امان و بعد از آن از روح خیزی سگونی
 در مردان خود را گمراه میزند که تزلزل و غم و خلوت و امان نفس الطوار و انوار و تجلیات شیطان
 معاینه میکنند اختر از شیخ جلال اولی تر از شیطان باید کرد زیرا که ایشان امتیاز میان روح و میان
 ذات الله تعالی نمی توانند کرد بلکه سبب نقصان خود روح را صیرورت دادند کافر شوند و الا اگر
 بر شد مستقیم بر شریعت بوده باشد تجلی روح را از تجلی ذات امتیاز میسید زیرا که روح را بقول صوفیان
 فی الجملة تجلی است مگر هرگز برای نیست که در چهل حدیث حقیقت است پناه صلی الله علیه و سلم فرموده است
 کقول الله علیه السلام الخلوته هداية الخلوته ضلالة یعنی هدایت در نشان کسی است که او در نشان است
 کامل باشد و آن کامل نیز در ثابت کامل دیگر باشد تا عهد رسول الله دست بسته آورده باشد
 کامل کسی را گویند که چهار علم تمام است باشد اول علم تفسیر و احادیث تمام فایز دوم علم فقه که گفته اند
 که اگر یک مسئله شرعی پیدا کند او را میگردانند و او نیست سوم علم مناظره و علم کلام و عقاید تا میگردانند او را
 قولاً و فعلاً و اعتقاد و الفرض نیاید چهارم علم لغات یعنی از سر نفس او روح خبردار است که سید جلال الهین
 بخاری در ساله خود آورده است که بسیار مردان از پیران ناقص خجالت و مراقبه ذات روح را
 بینند و ایشان را خدای پندارند کافر شوند چنانکه نجم الدین کبری قدس الله سره را میبیدی بود
 داد و منو ساحت و در خلوت رفت و بعد از ساعتی بیرون آمد و گفت یا شیخ خدا جهان را دیدم
 گفت خاموش باش که آن نوز و منو بود که از ابتدای منو تا آخر سلام نعت او در دوز مشاهده
 میشوند همه نتیجه از آن منو و نماز است و منال است در حق کسی است که علم ظاهر چنانکه مذکور شد و در
 از علم باطن چون وحدت و احدیت که سیر غاصان است نیز آگاه نباشد اما بسبب جهل عامه خلق و جاهل
 در خلوت مدعی آرزو و تجلی شیطان و القادر نفسانی سهر را گمراه و منال و منصل سازند یکی گویند که
 ما خدا را دیدم و دیگری گویند که ما ذات ما دیدیم کسی گویند با صدقات را دیدیم کسی گویند که مالک الملک
 و ملکوت ما دیدیم و علم فقه و احادیث و تفسیر را حجاب راه گویند و منال و منصل میگردند و از آن روز

در بیان صفت درج ۱۱

شنیده اند که در نعمات الانس قولہ تعالیٰ یوم یقرئکم من احبہ امسح و امسح و
صاحبہ و بقیہ چون در فرخ را نماید در روز قیامت کہ قولہ تعالیٰ و اذا سمعوا القاسم صیقا
و ہی تقومتم کاذباً ثم یمر الی غیظ و الیضا ق لہ تعالیٰ فکفیف تتقون ان کفرتم
یونما یجعل اولاد ان شیطان السماء منقطعاً به کما کان و حلہ مفعولاً و الیضا
قولہ تعالیٰ و حیث فی مین یجھتم فی مین یتذکر الا انسان و انما لہ الذکر انہ آورده اند
کہ در فرخ را پانصد گوشه است و در بر گوشه او پانصد زام است و بر روی او پانصد مرشته دست زده
سوی کلند تا روز قیامت بالا می کشند و کالی بر مرشته چندان است کہ یک پراور آسمان زمین بگذرد
چون در فرخ را باین زمین نزدیک کنند و شاره او چون مهر ایسی کلان در هوا پانصد سال راه
دارد و آرزو باشد او چون آواز خرد گوش بر کسی میرسد پانصد ساله راه یعنی از بانه و فرخ میگیرند
و از خشم خدای چون یک مسین می بچشد و از آواز آتش آواز یکدیگر ممتاز میشود و بر هم میزند
آسان از بالا بشکافد چون گل سرخ گردد و مانند رغن گداخته گردد و موسی کو دوکان از بیت سفید
گردد و بهتر از هم خلیل اندر یک دست بهتر اسمیل در دست و گیر بهتر اسحاق مرد دست را گرفته
باشند و بهتر موسی و بهتر ناردن صلوات اللہ علیہ یکدیگر دست را گرفته باشند و بهتر علی و علی بنی
مریم تر دست یکدیگر گرفته باشند و چون در آن روز قیامت کہ خداست آن روز عظیم
خوانند است شدائد و سوها او معانند کنند همگی از یکدیگر دست بکشند و بر ستون عرش
چنگ زنند و هر یک گوید نفسی نفسی مگر حضرت رسول علیہ السلام در آن روز امنی امنی
گوید و چون یار از یار و مادر از فرزند و پس از پدر و پسر از پدر وزن از شوهر بر همه بنیاد انفراد
نمانند و فرشتگان عذاب شعلهای آتشین بر دست گرفته بر دم در یکجا کنند و گویند کہ چرا خود
باطل گردید کہ پی خود را خدای و پیغمبر گفتید و پس شیطان با تجلی و امیته و صفاتی می گفتید سخن علم و علمان را
قبول نکردید ایشان گویند کہ اطالب دیدار و نجات بودیم و همین شیخان و پیران ما را گمراه کردند
و بعضی بایان صناس میشدند کہ ما شیخ ناده و پیر ناده و سپید ناده ایم چون بار او دیدی نجات یافتی
لیکن تکلیف عبادت از میان برداشت و بر باطل که پیش ایشان میکردم و مسکینم را منع میکردی و من را
گویند کہ شما چرا چنین پیری و پیشوالی میکردید کہ بنندگان حق ما دامت محمد از راه است کہ شریعت

محمّد است بیرون میگردید آن بان این پیران می گویند که چون ایشان بر این طریق هجوم جابلان پیش آمدند
 مانیز خبری از شرم خودی گفتیم و بعضی از یکدیگر شکر شوند که با پیر و مردان نام چون خدای جلیم و علامت حکم
 کند که هر چه بر این پیر و مردی شیطان را در دفع اندازید و آنکه پیران کامل اند و مردان خود را در
 متابعت حضرت رسول علیه السلام ستقیم داشته اند و روز قیامت در گرای قیامت استاده شوند
 که گفته اند آفتاب را از رده روی است احوال چهارم آسمان است و یک روی بجانب است و پیش
 این یک روی بهفتاد و پنج رت است که در پیش روی آفتاب میروند و اگر تمام عالم را بسختی دوران
 زمین دیگری فرسند که آن زمین سفید باشد بحال الله تعالی بوم تبدل الارض بخلق کثیر و آن روز
 آفتاب را یک نیره دار بر زمین ترو یک کنند و هر چه در پهای آفتاب را پایا کن کنند و هر چه در
 چندان عرق پیدا شود که ششما و شتر تشنه اگر خورد سیراب شوند و هفت ساله در زیر سایه عرش باشند
 چنانکه عالمان عالم و پیران عادل آن کسانیکه شب روز و صمد است از قرآن خوانند و موفران
 حی و سیکه قدرت علما کنند سیکه در خرید و فروخت خود را فریب دهد و سیکه بزرگوار شود و از ترس
 خدای عزوجل دور شود و روزه داران بعضی استغفار گویان در وقت سحر بر بهترین بهشت سوار
 باشند در آن روز پیران کامل از زمان شود که در زیر عرش دید ایشان گویند مردان مایان ایمان
 بخدا و رسول خدا آورده بودند و امر و نهی را قبول کرده بودند اما بسبب گناهان مرد و در رخ روند الهی
 با بخش فرمان شود که ایشان گناهکار بودند همه را بدوزخ فرستیم پیران کامل در آن وقت سوگند یاد
 کنند که مایان بر بهشت نرویم تا مردان خود را همراه خود بهشت نبریم چنانکه در کلام مجید فرموده بود که
 قوله تعالی یوم کذبت عنق منی شیئا و لا هم ینصرون الا ان یرحم الله که در روز قیامت یاری از
 یاری بر نیازند از غدا بگر سیکه ایمان آورده باشد حکم شود از حق تعالی که ایشان با سگسل
 گردان و کمر اندازید و بسوی بهشت کشید چنانکه در خبر است قلله عباد لیسوقن الی الجنة بسلاسل
 اگر جمله ملائک در یک پایه هستند از جای جنبانیدن نتوانند و جمله مردان ایشان نباشند و اگر آمدن
 قیامت شکلی آرد که گی خواهد شد یا بگوید که قیامت چر نمی شود کا و کرد و اگر تقدیر کنی و بر بزرگواران
 حق نماید کافر شود و نسوم شطر از شر الطایفای ایمان اینکه دست و زبان از بنجاندن خلق گاه دارد
 از آنکه سیاد که بنجاندن خلق خدای حلال اند کافر شود چنانکه نقل است که امیر المؤمنین عثمان

در این روز

رضی اللہ عنہ روزی بنده ادبی ادبی و نافرمانی کرد حضرت امیر گوش اودا بتافت بازگوشن مبارک خود
 پیش غلام داشت و گفت که گوش من نیز مال غلام گوش شو میشد امیر گفت که پشته مال که از خدا
 می رسد غلام گفت شما که خواجیه من ایذا خدایم تسبیح من چنانچه ترسم گفت ترا ازاد کردم و نیز
 روزی حضرت رسالت پناه صلی اللہ علیہ وسلم سوگ بست بجای او و نشسته بود و کتیزک
 با برفته بود و دنیا در حضرت گفت نماز انا وقت کردی اگر از خدا ترسید این سوگ ترا نیز
 بی نلی عالته رضی اللہ عنہا گفت یا رسول اللہ چند الطاف میکنی که بسوگ در پیرایع المی رسد
 حضرت گفت یا حمیرا اگر سوگ بزخم سوگند بخواست تا صاحب کند بهشت راه زندیق نلی در گریه
 شد هر دو چندان که سیتند که بهوشن شدند و الضیاعا بزگوار بود سپر که خرد کنار داشت از
 فاتی دوستی از کتار خود جدا نمیکرد روزی نشسته بود و کتیزکش آمد شیخ دوست داشت
 و صاحب خود دست دوازده شیخ از دستش آنها دو به یک رسید یک و شیخ کشید شد حال افتاد
 و بر و کتیزک از اینجا برین افتاد و بهوشن شد صاحبش رفاقت و سر کتیزک را در کتار گرفت و پرخورا
 با اینجا شیخ کشیده ماتم روان دیگر آمدند شیخ ما از پیشش شیدند چون کتیزک بهوش آمد گفت چه
 حال بود که بهوشن شدی کتیزک گفت از ترس شما که در حق ما چه خواهید کرد صاحبش گفت ترا ازاد
 کردم و از من ترس نریا که تقدیر خدا بود که فرده زیاده و کم نمیشود و الضیاعا گفته اند که بزگوا بی بود
 غلام خود را از سبب نافرمانی طلبا نچه چند روز و باز غلام گفت که تو نیز ما طبا نچه بزین تا برابر تویم غلام
 گفت که غلام را ازادون خواجیه چه عارست گفت من نیز صاحب نام و ازادون او می رسم غلام
 گفت شما ازادون صاحب خویش ننگ ندارید از بیعت بزین افتاد و جان استجیم کرد آورده اند
 که غلام سیاه در پیش اولیا آمد و توبه کشید و آن بزگوار گفت بر سر کار سخا نیده از و طلب بخش کردن
 ترسم به بشد آن غلام سخنان کرد ناگاه بجای رسید و بهوشن شد افتاد چون بهوشن آمد رسیدش که
 حال چه بود گفت حکم بر اینجا ای آوردم و درین جای که خزی را چند خوب زده بودم با هم آمدنیا هم بخشش از تو
 جویم و مجال اگر خواهم از اینجا گفته اند که جوانی در پیش پیر توبه کرد چون اینجا پیر یاد گفت باز پیش
 پیر آمد و گفت در وقتیکه گناه میکردم مژدای تعالی سید پیر گفت ای محافل تو ندانسته که مژدای علیم
 بد و اخفی ست گفت و ای برین که پیش اینچنین مژدای گناه میکردم نفسی سر و بر آورد و جان بخشیم

نسخه
 حضرت امیر گوش
 روزی بنده ادبی
 و نافرمانی کرد
 حضرت امیر گوش
 اودا بتافت باز
 گوشن مبارک خود
 پیش غلام داشت
 و گفت که گوش
 من نیز مال غلام
 گوش شو میشد
 امیر گفت که
 پشته مال که از
 خدا می رسد
 غلام گفت شما
 که خواجیه من
 ایذا خدایم
 تسبیح من چنانچه
 ترسم گفت ترا
 ازاد کردم و نیز
 روزی حضرت
 رسالت پناه
 صلی اللہ علیہ
 وسلم سوگ بست
 بجای او و نشسته
 بود و کتیزک
 با برفته بود
 و دنیا در
 حضرت گفت
 نماز انا وقت
 کردی اگر از
 خدا ترسید
 این سوگ ترا
 نیز بی نلی
 عالته رضی
 اللہ عنہا
 گفت یا رسول
 اللہ چند
 الطاف میکنی
 که بسوگ در
 پیرایع المی
 رسد حضرت
 گفت یا حمیرا
 اگر سوگ بزخم
 سوگند بخواست
 تا صاحب کند
 بهشت راه
 زندیق نلی
 در گریه شد
 هر دو چندان
 که سیتند که
 بهوشن شدند
 و الضیاعا
 بزگوار بود
 سپر که خرد
 کنار داشت
 از فاتی
 دوستی از
 کتار خود
 جدا
 نمیکرد
 روزی
 نشسته
 بود
 و کتیزکش
 آمد
 شیخ
 دوست
 داشت
 و صاحب
 خود
 دست
 دوازده
 شیخ
 از
 دستش
 آنها
 دو
 به
 یک
 رسید
 یک
 و
 شیخ
 کشید
 شد
 حال
 افتاد
 و بر
 و
 کتیزک
 از
 اینجا
 بر
 این
 افتاد
 و
 بهوشن
 شد
 صاحبش
 رفاقت
 و
 سر
 کتیزک
 را
 در
 کتار
 گرفت
 و
 پرخورا
 با
 اینجا
 شیخ
 کشیده
 ماتم
 روان
 دیگر
 آمدند
 شیخ
 ما
 از
 پیشش
 شیدند
 چون
 کتیزک
 بهوش
 آمد
 گفت
 چه
 حال
 بود
 که
 بهوشن
 شدی
 کتیزک
 گفت
 از
 ترس
 شما
 که
 در
 حق
 ما
 چه
 خواهید
 کرد
 صاحبش
 گفت
 ترا
 ازاد
 کردم
 و
 از
 من
 ترس
 نریا
 که
 تقدیر
 خدا
 بود
 که
 فرده
 زیاده
 و
 کم
 نمیشود
 و
 الضیاعا
 گفته
 اند
 که
 بزگوا
 بی
 بود
 غلام
 خود
 را
 از
 سبب
 نافرمانی
 طلبا
 نچه
 چند
 روز
 و
 باز
 غلام
 گفت
 که
 تو
 نیز
 ما
 طبا
 نچه
 بزین
 تا
 برابر
 تویم
 غلام
 گفت
 که
 غلام
 را
 ازادون
 خواجیه
 چه
 عارست
 گفت
 من
 نیز
 صاحب
 نام
 و
 ازادون
 او
 می
 رسم
 غلام
 گفت
 شما
 ازادون
 صاحب
 خویش
 ننگ
 ندارید
 از
 بیعت
 بزین
 افتاد
 و
 جان
 استجیم
 کرد
 آورده
 اند
 که
 غلام
 سیاه
 در
 پیش
 اولیا
 آمد
 و
 توبه
 کشید
 و
 آن
 بزگوار
 گفت
 بر
 سر
 کار
 سخا
 نیده
 از
 و
 طلب
 بخش
 کردن
 ترسم
 به
 بشد
 آن
 غلام
 سخنان
 کرد
 ناگاه
 بجای
 رسید
 و
 بهوشن
 شد
 افتاد
 چون
 بهوشن
 آمد
 رسیدش
 که
 حال
 چه
 بود
 گفت
 حکم
 بر
 اینجا
 ای
 آوردم
 و
 درین
 جای
 که
 خزی
 را
 چند
 خوب
 زده
 بودم
 با
 هم
 آمدنیا
 هم
 بخشش
 از
 تو
 جویم
 و
 مجال
 اگر
 خواهم
 از
 اینجا
 گفته
 اند
 که
 جوانی
 در
 پیش
 پیر
 توبه
 کرد
 چون
 اینجا
 پیر
 یاد
 گفت
 باز
 پیش
 پیر
 آمد
 و
 گفت
 در
 وقتیکه
 گناه
 میکردم
 مژدای
 تعالی
 سید
 پیر
 گفت
 ای
 محافل
 تو
 ندانسته
 که
 مژدای
 علیم
 بد
 و
 اخفی
 ست
 گفت
 و
 ای
 برین
 که
 پیش
 اینچنین
 مژدای
 گناه
 میکردم
 نفسی
 سر
 و
 بر
 آورد
 و
 جان
 بخشیم

کرد و بعضی گفته اند که حکم ایمان خوف و رجاست و ایمان تعلق به پروردار و چنانکه گفته اند الخوف ذکر
 والرجاء ان فی متولد من کلما یخضع له الامیان بیت بیخ ایمان باورد خوف و رجاسته مرغ بی پروا
 پراستین خطاست چهارم نسیب شرط مشهوره ایمان باسجا آوردن شرط انبیا ایمان سنت اول
 هستی خدای را و بهشت دوزخ را بغیب باورد داشتن دوم علم خیب را خاصه حق تعالی دانستن
 سوم باختیار خود ایمان آوردن چهارم ملامت های خدای را حلال اعتقاد کردن پنجم حرامهای خدا
 را حرام اعتقاد کردن ششم رجعت حق تعالی امیدوار بودن هفتم از عذاب او ترسیدن و تقصیل
 ایشان در رساله عصمه الامیان بیان کرده ام و اینجا از برای آن گفته شد تا اگر کسی از ایشان منکر شود
 و بجا نیاورد ایمانش نذال پذیرد اما دانستن حلال و حرام همه مهمات ایمان است که اکثر وقوعها و اناس
 عنها غافلون لقوله علیه السلام الولی للجاهل مراد للعالم سبعین مثلاً زیرا که عالم را پریندین
 از شبهات و بدعات و مباهات که در نظر باطل قبح نماید لازم است تا در متابعت ایشان عامه خلق در
 ضلالت نیفتند لقوله علیه السلام ضل عالم ضل عالم چون عالم در بعضی امور که بعضی مباح گفته اند
 امید عالمیان اذان در گذرند و حرام افتند و حلال مانند کافر و چنانکه در مجموع خالی معاملات
 آورده اند که هر که شیره خورد گندم و برنج و ارزن را بخورد و حلال مانند کافر شود و اگر خمر بخورد و حرام
 انگور که بهر تکافت پیدا کند مست گفته شود و پاز مویز و خرا و نیشکر شنی است گفته سازد و مباح
 شود زیرا که این را مطلق حرام دانسته باشد و در آن شبهه حلال آرد و حال آنکه حلال نیست کافر
 شود که در مشارق و تبنیه البوالسیت و ذخیره السلوک و نیز در مشرق الشارح برین
 طریق مذکور است که پیغمبر علیا سلام گفت هر که خمر بخورد ایمان از دل او بخان برید و چنانکه کوزه سراز
 آب که کسی باز گوند کند بر روی خود گرداند و در هیچ آب نماند و شکم او در روز قیامت انقباض
 دوزخ پر کنند اصحاب رضوان اللہ علیهم پس یزید رسول الله خیال چیست و چرا خورد گفت بریم
 دوزخ آب دوزخ خیال که در دوزخ جمع شود و گل گرد چون آنرا بخورند گوشت و پوست و روده ها
 ایشان بریزد باز در طرقة العین بر عذاب بویانند و ازین جهت عند کلام ایشان از تبدیل کنند
 و جاهات دیگر بنهند چون کینی و شیر و لوبزه و سبب پس رسول علیه السلام گفت که نه بار صد هزار
 از دانشمندان خمر خوران دور باشید باید که با ذوال ایشان هیچ اعتقاد نکنید و در

اینها را در کتاب
 جامع الترمذی
 در باب
 ایمان
 آورده اند
 و در
 کتاب
 جامع الترمذی
 در باب
 ایمان
 آورده اند
 و در
 کتاب
 جامع الترمذی
 در باب
 ایمان
 آورده اند

درستان ابواللیث است که از دانشمندان که وی لقب نباشند و در ایشان علم نمیدارد
 بسؤال ایشان اعتبار نکنند و ایشان مجالست نکنند لقوله علیه السلام الصحبة قوم شریفین
 لقوله علیه السلام مثل الجبال الصالحه مثل العطار و مثل جلس اسع کمثل القسین
 و نبی علیه السلام صیاب فخر حدیث فرموده است که کل مسکة خمره کل خمره حرام و خمره از خمار گرفته
 اند و خمار و استی را گویند که روی پوشش باشد پس خمر گویند که روی عقل پوشد پس در شرح مشروط
 است که خمر از آن جهت فرموده اند که اگر کسی خمر از جو گویند و از آن دیگر سازد و آنرا خمر نداند کافر
 گردد و خمر بر پنج نوع است یکی آنکه از انگور و خرد و سوز و شهید گری و چهار دیگر که از حیوانات مذکور است
 لقوله علیه السلام کل حیوانات اذا خرج من هیئة الامهلیت فحق لعونه درین کلمات فحق لعون
 و در بعضی و البته که از حدین جو سر که میگذرند نیز حرام است زیرا که شپسیده غلام است چون تغییر نماید حرام
 شود مگر اگر سیوه و پنیر و شیر خرد فاحش یا شند طالت است آورده اند که امام محمد غزالی را
 مدس اندر سره العزیز پرسیدند که یا امام هیچ گاهی از شاتسم دیدیم گفت وقتیکه من معتدی بودم
 تبسم میکردم و بیاریان نیز فرج میکردم اما چون معتدا شدم یعنی پیشوا شتم تبسم بر من حرام شد زیرا که
 اگر من تبسم کنم دیگران خنده قهقرا حلال دانند کافر شوند و من ماخوذ باشم و شیخ سفیان ثوری فرمود
 سره العزیز در پلوان غیری میفت ناگاه پایش بلغزید و در زاعت نجیر رسید با نقی او از دو کای ثوری
 نعلین در پای چکونه در پلوان دیگران میرفتی و نیز روزی پای چپ در مسجد لول نهاد و بر آن دخول
 با او از سر شنید که یا ثور و نام او ابو سعید بود بعد از آن لقب خود را ثوری کرد آورده اند که حضرت
 یازید بسطامی قدس سره روزی پای چپ در مسجد برای درآمدن نهاد از برای کفارت بر آورده
 کرد پس باید که در وقت دخول مسجد پائهارا از نعلین بکشد بدامن پاک کند بعد از آن در مسجد بنهد
 نقل است که روزی در وقت خلافت امیر المومنین مرتضی علی رضی الله عنه یکی از اصحاب و پاک
 از نعلین کشید و سنگی هرازه مسجد با لید مرتضی علی رضی الله عنه گفت اگر بر تو سنگ مالدی
 بهتر از آن بود که سنگ مسجد با لیدی پس باید که چون در مسجد دو آید به بند که در مسجد اگر کسی باشد
 که مشغول بگردن تباروت قرآن نباشد و سنتی با او و یا پیشین نگذارده باشند سلام بگوید و اگر کسی
 نباشد سلام برین طریق گوید که السلام علینا و علی عباد الله الصالحین و تحیت مسجد بگردن و در محبت

در بیان آنکه در وقت دخول مسجد پائهارا از نعلین بکشد بدامن پاک کند بعد از آن در مسجد بنهد

در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی یک بار و سوره اخلاص سه بار و در رکعت دوم بعد از فاتحه
 اخلاص سه بار و بعد از فراغ رو بقبله بزرگ رو یا بتلاوت مشغول شد و با دامن که مسجد است بنیت استحکات
 باشد اگر چه یک ساعت باشد و سخن دنیاوی نکند که گفته اند چون سخن دنیاوی کنند از زمین ایقان
 کنه بجای در مسجد را گنده شود و فرشتگان از مسجد بیرون آیند و حضرت رب لغزت بنا کند که یا از
 میان از بیت مبارک بیرون کشیدند از حق تعالی نما آید که صبر کنید که تا مکافات شما در روز قیامت
 از ایشان بگیرم در خیر است که توبه چهار کس قبول نه اقتدی سخن کننده دنیاوی در مسجد و دم کسی که
 در حالت نجاست و یا بول غائط و استنجا سخن کند سوم در وقت وضو و غسل نیر که در وقت مجامعت
 و غسل کرام کابین پشت داده باشند که تا بعورتا و نگاه نکنند پس چون آواز کند ایشان گویند
 لعنک الله که ما از تو شرم داریم و تو از ما شرم نداری و او از برای نوشستن ناچار است که روی با او آید
 و نویسد چهارم در وقت تذکره عالمان و وعظ و پند و نصیحت شاید که سلام هم گوید که گوشه شوق
 و در وقت وعظ و خطبه فرض است و سلام سنت پس ترک و اولی است و نیز جواب سلام نگوید اگر
 فرض است که استماع و وعظ و خطبه فرض عین است و جواب فرض کفایت است چنانکه در مجمع الملک است
 که درین وقت از دریای عمان تا حد عراق ازین طائفه حج ساقط است زیرا که از یک طرف منظر دریاست
 و از طرف دیگر بایج و ادون برودم و فرض بدعت است پس در عبادتی که بدعت آید ترک آن اولی تر
 است و نیز بسیار مسائل است که امام عظیم از آن توقفت کرد یکی از آن ختنه کردن است که اگر خوردن
 ختنه کردن فرمایم طفل بیگناه را بر بنجانیده باشم و اگر بالغ را گویم از پراستی سنت فرض ابره نه کننده
 باشم و این نشاید و صاحبین گفتند که کم از ده سالگی سنت بجا آرند و اگر بجز ببلوغ رسید قبول
 علمای ثلثه ختنه کردن ساقط شود که فرض از جهت سنت برهنه کردن نشاید و نیز در طحا و
 آورده است اذ ابان الصبح عشر سنه لا یجوز لان ینام مع صه و خفته ملائکه جنیه و علیها لغتوی
 و در رساله شاه قاسم بر الدین کروری آورده است که در بنی اسرائیل عالمی بود که متابعت نفس
 هوا آشکار کرده بود و خواست که از گناگان باز گردد و توبه کند بیغمیر و قتش و می آمد که آن عالم را
 گوید تا هر کس که بگفته و دیده تو بگناه و شیبه اند تا ایشان از افعال بد باز نگردانی توبه تو موقوف
 است با ایشان قبول نه اقتدی چون از مسجد بیرون آید اول پا پیچ بیرون نهد و حضرت پیغمبر

صلی اللہ علیہ وسلم فرمود کہ از مسجد برآید و نظر سوئی آسمان کند و این کلمات بخواند قوله تعالی
 رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بِلَا أَسْمَاءٍ أَحَدِكُمْ فَخَلَقْنَا خَلْقًا غَيْرَ خَلْقِكَ فَغَدَايَ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرًا
 تَعْلَمُونَ **تفسیر** در این آیت است قوله تعالی وَلَا تَكُنْ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ اَلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا اَنْفُسَهُمْ اَلَتَا مَثَلًا لِّلَّذٰلِمِيْنَ
 اللهُ عزوجل فرمود که هر کس از حضرت شیخ سفیان ثوری منقول است که در وضع بیایانی است
 آتش که لا یقلد ملو لهاد و عرض را لا الله پس در آن بیایان جایی عالمان باشد که از برائے
 گرفتن مال دنیاوی بر در آن ملوکان و امر او را اگر آن نشسته باشند و قربت ملوکان جویند
 و در پیش ایشان تعلق تعلق الهی میکنند و اکثر اوقات از ترس ایشان مسند شهر چوایم میکنند و از جهت
 این دنیاوی ترک امر حرام و نهی منکر میکنند نفوذ با الله موانعال قبیه هم در قال علیه السلام فخر
 مع العلماء الذین اتخذوا اباء لامراء لتخصیل المال و هم کتاب الخضر
تفسیر علی القلی و الضمما قوله علیہ السلام العلماء امتاء الله تعالی اذالم
 ینالوا بالامراء فلوجالطوا اباء لامراء و هم لصوم الدین و رحمته قال اسلام است بر اعلم
 بفرا و عمل تقوی بنیز یاد گویا که خداوند خود و شمنی عداوت میکند کتوله تعالی وَلَا تَخْشَوْا
 كَالَّذِيْنَ يَفْخَرُوْنَ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُوْنَ وَالَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ لَوْ كُنَ مَا لَمَّا كَانُوا يَفْعَلُوْنَ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ
 وَبِزَيْر جبهه رسیدند صحبت بکری گرفت گفت با عادت گفتند عادت کیت گفت عالم گفتند
 عالم کیت گفت کسیکه از ترس خداست تقاسم خود را از همه کمتر و اند لقوله تعالی اِنَّهَا يَحْتَشِي اللّٰهُ
 مَنِ كَبَّرَ الْعِلْمَاءَ وَ حَضْرَتَ بَازِيْرٍ كَفْتَةٌ اسْتَمْرَكَانَ يَدُ اقْرَبَ فَرُوْنِيْ اصْحَابُ خَطِيْبِيْنِ مَعْرُوْبِيْنَ
 حضرت است قال علیه السلام الولي للعالم سبعين تق و دنیا اهل مؤذرا که عالم بر پیش کار را گویند که
 از ذره گناه پیرانه و دنیا ایست حضرت پیغمبر علیه السلام را نشسته بود پیغمبر علیه السلام این آیت خواند
 لقوله تعالی مَنْ كَبَّرَ الْعِلْمَ سِوَايَ سِوَايَ لَمْ يَكُنْ لِيْ حِيْرًا لِيْ سِوَايَ لَمْ يَكُنْ لِيْ حِيْرًا لِيْ سِوَايَ لَمْ يَكُنْ لِيْ حِيْرًا لِيْ
 گفت ای حضرت ارا همان علم پس است که ذره خیر را تا انهم مصل آرم و تکلیف بکنند و از ذره شر تا انهم تترس
 تمام که ذره خیر احرام و ذره شر را حلال دانستن کفر است پیغمبر فرموده است هذا الرجل اقتلناه
 نقل است که بزرگوارسی در زیر سایه دیوار خیری نشسته بود در کتابت میکرد و حرف تر بود و خفا
 خوانست که ازان دیوار پاره خاک بنا خن برگیرد و بران حرف اذ از دور دول اندیشه کرد که حق نیست

باز گستاخی کرد و دست پیش برد که چیزی سهل است چون خاک بسرزگ گرفت با تفسی آواز داد که
 باش چون سهل استی در قیامت تکافات یابی کاتب از مول آن بهوش شد صاحب
 برآمد و سرش را در بغل گرفت چون بهوش آمد پرسیدش که حال چه بود و آنچه را با او باز گفت
 صاحب دیوار نیز در گریه شد گفت ترا بشنیدم و آن دزد علماء را معلوم است پس برآستنجا از
 ملک دیوار غیر کلوخی نگیند اگر رفتند باز در اینجا اندازند و از ملک غیرمی چوب برآخلاق و ندان
 نگیرند و آورده اند که روزی حضرت مرتضیٰ اعلیٰ رضی الله عنه با خاتون حبت بی بی زینب رضی الله
 عنها حکایت از امام حضرت سلیمان میکرد که در وقت کار خیر و خیر و اما و خود را تاجی داده بود که تمام تاج را
 بگیرد شب چراغ مکه کل کرده بود که هر یک گوهر از ایشان خراج ولایت می ارزید خاتون حبت نگین
 شست و دانست که مگر حضرت مرتضیٰ اعلیٰ در امامی پدر من چیزی نیافته است انزال میناوی
 پس ازین حبت با حکایت او میکند و ازین آمده در خواب رفت ناگاه جمال جهان آرای پدید
 در خواب دید و گفت ای جان پدر حوران بهشت در من مادر تو مشتاق نقاشی تو شده است شاید
 که از دار انشا بار البقا درین ایام رحلت نمائی چو از خواب ببار شد حزن حسین رضی الله عنهما را
 و پیش خود خواند و در روی ایشان بیدید گاه خنده میکرد گاه گریه میکرد چون مرتضیٰ اعلیٰ رضی الله عنه
 آمد عالش چنان دید گفت ای خاتون حبت گاهی خنده میکنی و گاهی گریه میکنی این چه حالت
 بی بی گفت که من در خواب چنان دیده ام چون جمال پدید آمد و نقاشی ایشان خواهم دید باز
 فرحت منخندم و چون جدائی جگر گوشگان بیاوم آید غم میگیرم و چون بی بی و ذات یافت
 و دفن کردند شبی مرتضیٰ اعلیٰ او را در خواب دید که مضطرب است آفرمود که یا خاتون چون مضطرب و گریه
 استاده گفت سوزن ما از همسایه آورده بودم از برای دو غنچه جامه کهنه خود چون کهنه ها و خوشتر در
 عملان گوشه دیوار خلاصیم و باز با دوام مرا بهشت راه نمیدهند چون حضرت علی میدارث را از آن
 یافت و بصباح پیش سازد شب دیگر در خواب دید که در قصری از قصرهای بهشت نشسته است
 حران در پیش او صف زده استاده اند بخدمت و یک بی بی از زنان میناوی دینور حضرت خاتون
 حبت استاده بود مرتضیٰ گفت که یا خاتون بهشت این کن کسیت گفت این جهان حضرت سلیمان
 پیغمبر است که شوم او را شام صفت میکرد دید الغرض چون فردای روز قیامت شود علم حضرت

رسالت پناه صلی الله علیه و سلم که نهفتا و ساله راه باشد استاده کنند و جمله ملکوت در جنبا نند از جائے
جنبا نیدن توانند پس با تخی از غیب آن و از و بد که خدای عزوجل امر میکند که شیرین در دنیا زور و
قوت خود کس نموده بود و این مان علم پیغمبر علیه السلام بر گیر و بسبب دامادی و علی مرتضی
یک دست بر علم زنده چون گلدسته بر دار و جمله صلحا و علما در آن علم باشند هر یک مانند گوشه چراغ
بدرخشانند پس و اما و متر سلیمان تاج دنیا کافی یافت و شما تاج علم مصطفی در عرصه عرصات
یا بید و گوشه چراغ در آن مردان باشند و از صراط گذرانیده باشند پس از عزیز جهد
کوشش تمام باید نمود و طلب علم که عالم از ذره گناه استرا کند و اگر در آن افتد حرام داند کافر نشود
و جاهل نذره سناهی قولاً و فعلاً و تقصیر باشد و جعل را اسلام حجت نیست پس بحلال
و استناب و کفر بود در حیرت است که گناه بزرگ را اگر همیشه یا دو روز بسبب آن از عقوبت
حق تغافل سناک بود آن گناه خرد شود تا بصغیره رسد عفو شود اگر گناه خرد را فراموش کند و خبر فای
بزرگ میشود تا بکبیره رسد پس ازین جهت پیغمبر علیه السلام فرمود فضل العالم علی العابد کفضل علی
امتی کان العلم اسر لیه الدین و ایضا قال علیه السلام سئل جابر بن عبد الله عن فضیلة العلماء قال نعم
سر لیه تک فی الدنیا کما فی الآخرة و اوحی الله تعالی الی نبیه محمد العلماء اهل و عیالی رسالت الناس
عبدی و اهلهم مالی و علی عطی مالی علی عیالی فله الجنة و لا ابالی و من منعم مالی علی عیالی فله النکا
و لا ابالی و قوله علیه السلام من کان فی قلبه ذرعة من بغض العلماء بیغ فی جهنم دهر اطویلا
نقل است که در زمانه هارون رشید ارکان دولت با و مجادله کردند که تمام مال و خزانین علمای
میکنی و این طاعت در ایشان که مستقبل قبله نشسته اند و در عبادت حق تعالی مشغول اند و علماء
از خان و مان بریده اند میل کم داری او گفت که استحکام دین نبوی و توأم شریعت مصطفوی و حکام
عقاید یقینی بعالمان است و عالم هر چند کبیر عمل باشد چهل کس بشفاعت تو به بهشت روند
و عابد اگر چه در متابعت عالم باشد تنها در بهشت و دوالا بدوزخ لقوله علیه السلام ینفاعة اربعة
بین یدکم و لکم الانبیاء الذی العلماء الذی الشهداء الذی اهل البیت و کان دولت گفتند که بیاید
امتحان کنیم یکم شخص از میان زجاجه رسا و زرد و آن زجاجه را بکلی آدمی درست اندام است
کرده بود و در آن زجاجه جای روغن آتش کرده بود و در آن شب شد آتش زرد و کرد

پس تمام از سر تا پای یک نور می بود و آن شخص گفتند که در صومعه خلان عابد بود و امتحان کن چون
 آن شخص در صومعه درآمد تمام صومعه پر نور شد عابد از جا بر جست و گفت من انت آن شخص گفت
 اما خبر نیل گفت شمار من چقدر پیغمبری شد زیرا که ریاضت بسیار بجا آورید و مشقت تمام کشید ای
 حکم باری تعالی بر نهیت که شما پیغمبر شوید من چه بر نیل ام هر معجزه که از شما خلق میخواهند من بر شما خاتم
 آمد و با تمام خواهم رسانید شمار را باید که فرما و عوی پیغمبری بکنید و دعوت نماید عابد گفت اگر فردا
 شما نیاید من چگونه خواهم کرد گفت و با باشد که جبرئیل هرگز در وضع نگفته است عابد تسلیم کرد و
 آن شخص با کرام تمام از صومعه بیرون آمد با پیش عالمی رفت که بغیر از فرض خدا سے هیچ از نوافل بجا
 نیارده بود و شب فراغت خواب میکرد چون در پیش او رفت از آن گشت پایش کشید عالم بپست
 بیدار شد و خانه پر نور دید کلمه تمجید گفتن آغاز کرد و دید که از پیش او نیرود گفت کیستی آن شخص گفت
 منم جبرئیل که تو پیغمبر شدی حق تعالی در و می فرستد که شما علم بسیار کردید الحال باید که پیغمبر
 قبول کنید عالم گفت که ای ملعون عبد بن محمد عبد الله کسی پیغمبری نیست نیست بر چوب برود
 سقوطش گفت و خواست که چوب بر سرش کوبد آن شخص از پیش او گر خیمه در خانه خود آمد و چون در
 شد با دشا در کان دولت آن شخص او در پیش خود خواند و پرسیدند واقعه باز نمود همه ارکان
 دولت با دشا امام یوسف ابسندیدند که عابد کا فر شد زیرا که این مقدار نرسد که بعد از محمد مصطفی
 صلی الله علیه و سلم پیغمبر دیگر نباشد و عالم ایمان خود را اسلامت بر دپس معلوم شد که اشکی کام شریعت
 محمدی بعالمان است که نگاهبانان این اندر نه بعبادان و زاهدان اسے برادر احترام از کن از عابد عالم
 و جاهل و از عالم ناپرهیز کار و غافل آوردند که صد و شصت مردان امام حسن مہری قدس شد
 روح و در ظاهر و باطن مانند او شده بودند و اگر در آتش نشسته شدند چنانکه در آئینه آتش سے نمود و ایشان
 چنانکه آورده اند که یکی انبیا شیخ اصل نام بن حارث و زنی چند بخدمت امام حاضر فرشتد امام کسی را
 فرستاد و دعوت کند چون آن کس رفت سلام داد جواب نہ گفت فرستاده گفت ترا امام میخواهد
 گفت بخدمت امام برو یک چشمه بر منم اما بطریق امام بخدا سے رسیدم و الحال بر رفتن پیش امام خود در
 حضرت نمیدر چون آن کس پیش امام رفت و واقعه باز نمود امام ویران فرستاد و گفت بگو که امام خود
 خواهد آمد و الا بیا آن شخص رفت و گفت که امام اینچنین گفته است گفت از آمدن او خدا با شرم اما

امام رضا علیه السلام
 در صومعه خلان
 عابد بود و امتحان
 کن چون آن شخص
 در صومعه درآمد
 تمام صومعه پر نور
 شد عابد از جا بر
 جست و گفت من انت
 آن شخص گفت
 اما خبر نیل گفت
 شمار من چقدر
 پیغمبری شد زیرا
 که ریاضت بسیار
 بجا آورید و مشقت
 تمام کشید ای
 حکم باری تعالی
 بر نهیت که شما
 پیغمبر شوید من
 چه بر نیل ام هر
 معجزه که از شما
 خلق میخواهند من
 بر شما خاتم
 آمد و با تمام
 خواهم رسانید
 شمار را باید که
 فرما و عوی
 پیغمبری بکنید
 و دعوت نماید
 عابد گفت اگر
 فردا شما نیاید
 من چگونه خواهم
 کرد گفت و با
 باشد که جبرئیل
 هرگز در وضع
 نگفته است
 عابد تسلیم
 کرد و آن شخص
 با کرام تمام
 از صومعه بیرون
 آمد با پیش
 عالمی رفت که
 بغیر از فرض
 خدا سے هیچ
 از نوافل بجا
 نیارده بود و
 شب فراغت
 خواب میکرد
 چون در پیش
 او رفت از آن
 گشت پایش
 کشید عالم
 بپست بیدار
 شد و خانه
 پر نور دید
 کلمه تمجید
 گفتن آغاز
 کرد و دید
 که از پیش
 او نیرود
 گفت کیستی
 آن شخص
 گفت منم
 جبرئیل که
 تو پیغمبر
 شدی حق
 تعالی در و
 می فرستد
 که شما علم
 بسیار کردید
 الحال باید
 که پیغمبر
 قبول کنید
 عالم گفت
 که ای
 ملعون عبد
 بن محمد عبد
 الله کسی
 پیغمبری
 نیست نیست
 بر چوب
 برود
 سقوطش
 گفت و
 خواست
 که چوب
 بر سرش
 کوبد آن
 شخص از
 پیش او
 گر خیمه
 در خانه
 خود آمد
 و چون
 در شد
 با دشا
 در کان
 دولت آن
 شخص او
 در پیش
 خود
 خواند و
 پرسیدند
 واقعه
 باز
 نمود
 همه
 ارکان
 دولت
 با دشا
 امام
 یوسف
 ابسندیدند
 که
 عابد
 کا فر
 شد
 زیرا
 که
 این
 مقدار
 نرسد
 که
 بعد
 از
 محمد
 مصطفی
 صلی
 الله
 علیه
 و
 سلم
 پیغمبر
 دیگر
 نباشد
 و
 عالم
 ایمان
 خود
 را
 اسلامت
 بر
 دپس
 معلوم
 شد
 که
 اشکی
 کام
 شریعت
 محمدی
 بعالمان
 است
 که
 نگاهبانان
 این
 اندر
 نه
 بعبادان
 و
 زاهدان
 اسے
 برادر
 احترام
 از
 کن
 از
 عابد
 عالم
 و
 جاهل
 و
 از
 عالم
 ناپرهیز
 کار
 و
 غافل
 آوردند
 که
 صد
 و
 شصت
 مردان
 امام
 حسن
 مہری
 قدس
 شد
 روح
 و
 در
 ظاهر
 و
 باطن
 مانند
 او
 شده
 بودند
 و
 اگر
 در
 آتش
 نشسته
 شدند
 چنانکه
 در
 آئینه
 آتش
 سے
 نمود
 و
 ایشان
 چنانکه
 آورده
 اند
 که
 یکی
 انبیا
 شیخ
 اصل
 نام
 بن
 حارث
 و
 زنی
 چند
 بخدمت
 امام
 حاضر
 فرشتد
 امام
 کسی
 را
 فرستاد
 و
 دعوت
 کند
 چون
 آن
 کس
 رفت
 سلام
 داد
 جواب
 نہ
 گفت
 فرستاده
 گفت
 ترا
 امام
 میخواهد
 گفت
 بخدمت
 امام
 برو
 یک
 چشمه
 بر
 منم
 اما
 بطریق
 امام
 بخدا
 سے
 رسیدم
 و
 الحال
 بر
 رفتن
 پیش
 امام
 خود
 در
 حضرت
 نمیدر
 چون
 آن
 کس
 پیش
 امام
 رفت
 و
 واقعه
 باز
 نمود
 امام
 ویران
 فرستاد
 و
 گفت
 بگو
 که
 امام
 خود
 خواهد
 آمد
 و
 الا
 بیا
 آن
 شخص
 رفت
 و
 گفت
 که
 امام
 اینچنین
 گفته
 است
 گفت
 از
 آمدن
 او
 خدا
 با
 شرم
 اما

برفتن من حضرت خدای نیت چندکرت آن کس در میان گشت آن مرید اجابت نمود و نسبت
 امام خود میشد او آمد و انکدن امام نیز بر تخت است و جواب سلام نه گفت امام گفت که این طریق
 از کجا آیتبار رسید گفت که هم از طفیل شهابی رسیدم امام گفت این با تخیل با تو واقع راست باشد نگاه
 تخت لوزانی بالاسه سدر و اصل آمده است و چنانکه لوزا و بنور آفتاب غالب شد و اصل
 بر بالاسه آن تخت سوار میشد و باز فرود می آمد و آن تخت غائب شد امام گفت روز دیگر نیز
 باید نمود تا کارت با تمام رسد قبول کرد روز دیگر از طرف دلایت بصره مردمان حاضر شدند روز
 دوم چون امام رفت وی کچیان و در خرمی و بی ادبی خویش بود امام گفت که است و در روز نینام روز
 باز پیدا باید کرد و باز تخت پیدا شد آمد امام گفت سوار شو هر چند که قصد کردی تو است سوار شدن امام
 گفت ای لعنته الله چرا راه مرید من زوی آن تخت در هوا بماند و در سیاه و پرانگنده شده و اصل خوار شده
 در پای المم افتد و تائب شد گفت یا امام این چه بود گفت تخت شیطان بود و در روز چون من بهر آن نگاه
 کردم زنجیری در دست داشت دست دراز میکرد و سوار میشد چون من هر روز نظر کردم نتوانست زنجیر پامان
 از ترس من چون بعنت کردم گم شد و گفته اند که بعد از وفات امام خیر اذنی اصل خود را پیر و پیشوا
 خلق کردند بسیار جهال را از دین حق بر باطل انداختند و مغرور گردانیدند و این عبد الوالد بن زید و
 حبیب عجمی را از آن اده بود که پنج خان داده از حیدر الله بن دید پیدا شد اول زید و دوم فضیله که تعلق
 بنفخیل بن عیاض و در ششم او همیه چهارم ابوهریره پنجم حشیه که تعلق بمشاور دارند و خانواده از حبیب
 عجمی پیدا شده اند چون عجمیه دوم داوود بیستم کرخیه چهارم اسقطیه ششم فرود سیه که تعلق بنجد بغدادی دارند
 ششم عباسیه که تعلق بخواجه عثمان مغربی دارند و هفتم سهروردیه که تعلق تیشک ابو نجیب سهروردی دارند و هشتم کردیه
 که تعلق کشیم بن محمد الدین کبیر دارند و نهم شتاریه که تعلق ابید الله شتاری دارند نقل است از امام حسن عسکری
 رضی الله عنه که هر که بغیر از من پیر کامل ارشاد خلق کند ضال و مضل باشد و این چهارده خانواده بر حق
 اند و هر یک بعض یک و بعضی تا چهار تا پنج کس را مرید میگرددند و انیکه هجوم و جملت مردمان بودند و هر کس
 در پیر میگوید که شما چیزی بنامم از اطوار و انوار گویا که همان پیران همان نیست بلکه شیطان است که
 ایشان را از راه حق بر باطل خواهد انداخت و در حضرت اندازد چنانکه روزی امام حسن صبر
 رضی الله عنه مراد صاحب خود گفت که شما مثل اصحاب رسول خدا هستید ایشان خوش حال شدند

مصنفه در بیان خانواده چهارده

امام گفت برین روش میگویم نه از روی تل که اگر شما ایشان را دیده بودید همه را دیوانه نمیدانید سبب
 آنکه از جمله تعلقات دنیاوی منقطع شده بودند و اگر ایشان شمار امید دیدند همه را کافر میدانستند و روز
 کسی امام سپید که یا امام مسلمان کسیت گفت مسلمانان در زیر خاک خفته اند و مسلمانی در کتاب است
 نقل است که دزدی امام رضی الله عنه در قبر مرید خود خفته بود و گریه میکرد و گفت ای یاران چرا
 این گور را گور خود و ایند از میان کسی گفت که آری خواهد آمد امام گفت لایب بر چه آمدنی است آمده
 پندارید بر همه چندان گسیتند که آن خاک را کلاب کردند اینست طریق مریدان از نیجاست که روزی
 سید جلال همایان بخاری ثانی که پیراست در روضه حضرت رسالت پناه نشسته بود که از بالا کعبه
 آمد و در روضه مبارک می گشت حضرت ایشان میگفتند ای درویش بے اوب نشین چون شبست
 فرید عطار بود از گفته سادات دل تنگ شد حضرت گفت که یا شیخ شما علم کرده اید یا نه گفت شیخ
 طلب دارم سید جلال بخاری رحمة الله علیه گفت گهی شیطان را دیده شیخ فرید گفت یک مرتبه
 دیده ام اگر آن باشد حضرت ایشان گفت چگونه بود شیخ عطار گفت که در الهام نوز چهار سنوره
 سید زاده خاهران بود ندانی خودی بی خودی بی خودی بی خودی بی خودی بی خودی بی خودی بی خودی
 در یک هفته لیا بود ندانی بی نوز در بستم روزی هفتاد روز افطار میکردی من هم کم هست روانه بستم که من نیز
 بلام چون نظر کردم از چهارده روز پیشتر رفتن نترسستم روز چهاردهم علی الصبح روش شرق افتاد و
 در چون شعله آفتاب بر آمد در میان او چیزی سفید بود و در آمد و در تمام رفت تشنگی در تشنگی از رفتن
 اما در دم چندان کدورت و سیاهی شبست که آنچه از علم بواطن من مرتب در ایشان میبستم از
 باطمینان جگر رفت نخست تا خود را در چاهی آویزان کنم چون خود را آویزان کردم آواز داد که کار تو ببلد
 اندر برای چون بر آمدم هیچ سیاهی از دل من نرفته بود باز خود را آویزان کردم باز آواز کرد که بر آس
 باز بر آمدم باز از خاطر سیاهی نرفته بود همچنان درت شش ماه آویزان میشدم و در ابرو من می کشید
 و بعد از شش ماه چون آویزان شدم باز آواز کرد که کار تو بر آس ازین چاه برای گفتم ای ملعون تو
 از من چرمی طلبی چون شنیدم شش باید بگیر آواز کرد آن سفید از دامن بیرون شد و در خاطر صفائی
 پدید شد و آنچه از بواطن من چیزی نرفته بود باز آمد پس سید جلال گفت که سفیدی در عین با سبب
 است زیرا که اگر شما را علم می بود شیطان روز شش ماه تشنگی و دردت شش ماه شما فریبند

فنا
 در کعبه

و از روضه مبارک بالائی پریدی که پای نهایت بالای روضه بودی پس شیخ عطار گفت که یا سید
 جلال شما که علم کرده اید شیطان اهم گوییده اید گفتند و مرتبه یکت درین زمان دیدم زیرا که چون من
 درون روضه سردر آوردم از عقب کسی فریاد کرد یا سید جلال بشما کار سے دارم من بفر است علم داریم
 که درین چنین محل که من بزبانت روضه حضرت سیروم و مانع میکنند نباشد مگر شیطان گفت ای لفته الله چه
 کار داری و دیگر روزی دیدم که کلام الله در دست گرفته بود گاهی پیدا میشد و گاهی خائب گفتم ای
 لفته الله بکلام حق چه کار داری شیطان کلام الله را از دست انداخت و رفت بعد از آن حضرت
 خواجہ عطار در طلب علم مشغول شد ای برادر خرافت این مبلغ باید کردن که مہتر داؤد علیہ السلام همیشه
 گریه میکرد و از گریه کردن نمی آسود و چشمان مبارکش ورم گرفت مہتر جبرئیل آمد و گفت ای داؤد گریه
 از برائے چیست گفت از برای آنکه اگر ما از کار آخر پیا گاهند مہتر جبرئیل گفت که خدای تعالی منیفا
 که اگر چندان گریه کنی که سنگ خارہ آب چشم بگدازد ای آگاہت بختم محمد آخر الزمان آید که از طفیل او
 جملہ موجودات در وجود آوردم اورا نه آگاہم مرا یاد و لامل کارست یا از جانب رست بعد از خروج
 ارفاح آواز آید لایحاقون یا از جانب چپ آواز آید لایشترون و نیز مہتر یحیی علیہ السلام چون
 بنایت جوانی رسید چندان گریه میکرد که ز خسارہ مبارک او ریش شد و چون افتاد ہر طرف استخوان
 سے نمود و مہتر زکریا علیہ السلام گفت کہ ای پسر من عا کرده بودم کہ خداوند ا پسر سے وہ کہ
 پنجم برسل باشد و پیش ازین نام بنام او کسی ننہاده باشد بفرمان خدای نام شما یحیی نہادم
 و شما چندان گریه میکنید کہ روز روشن بر من تاریک شد حال چیست گفت ای پدر جبرئیل آمد و گفت
 کہ میان دوزخ و بہشت وادی سنت کہ مسافت قطع نشود مگر با جب چشم مہتر زکریا علیہ السلام گریه
 کرد و گفت ای پسر گریه دراز شد مرا نیز گریه باید ورجا بیشتر از خود باشد لعلی سبقت کجی اللہ
 غیب چنانکہ وقتی حضرت فسالت پناہ صلی اللہ علیہ وسلم با خداوند وجود التماس کرد کہ یا رب العزت
 حساب امت من بہست من بدہ تا د پیش بغیر ان و کج شرمندہ نشود حق تعالی گفت یا محمد
 ذات ما رحم الراحمین است بخواہر کہ پیش تو نیز شرمندہ نشود حکایت آن جوان یا کوثر آن
 چنان بود کہ روزی جلالے پیش شما آمد و گفت کہ یا رسول اللہ کنسے عظیم دارم و گو کہ نامند ما
 گناہ گاری را در کلام دوزخ در اندازد و شما فرمودید کہ چہ گناہ کرده جوان گفت عاشق و ختر بودم

خدایا سے گریه کرنا
 وقت خواب سنا
 در عالم غیب
 دوست خود را
 فرستاد
 وقتی حضرت سالت
 پناہ صلی اللہ علیہ وسلم
 استخوان افتاد
 نمود و ریش
 خردید
 و کج شرمندہ
 نشود
 اندک سے
 اندک سے
 خود را
 خود را
 خود را
 خود را
 خود را

وینا کمال
ایمان

چه بهتر از این صفت بندت و الاعتقاد اینور بجای خود باشد و در تفسیر صریح در بیان این است
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا غَرَّتْكُمْ بَرَابِكُمْ لِلَّذِي خَلَقَكُمْ فَسَوْفَ تَكْفُرُونَ
 گفته است که اگر ما خطاب شود که چه چیز غره کرده بود ترا جواب گویم که یارب کرم شما و کرم از گویند که
 نبخشید و منت نه نهند و کرم الا کرمین آنرا گویند که چون شخصی گناہگار را خطاب شود که فلان گناہگار
 بخشیدم پس مانند آن گناہ از تمام عالم به بخشش ای برادر هر چند گناہگاری با مید کرم او امیدوار باش
 که اسنی امید بی بغایت برود و کفر است و چون ایمان را دانشی کمال او را باید دانست و در فتحه
 المملوک آورده است که ایمان را چهار کمال است اقرار و تصدیق و عمل بالارکان و متابعت
 رسول الله و هر که اقرار نیست او کافر است و هر که اقرار است و تصدیق نیست او منافق است
 و منافق بدتر از کافر است کمال الله تعالی ان المنافقين في الدرک الاسفل من النار
 و این هر دو طایفه را جاوید در دوزخ باید بود برین اعتقاد باید کردن و هر که اقرار و تصدیق است اما
 عمل بالارکان نیست او سمن عاصی گویند بقبل همه اهل سنت و جماعت که ایمان زیادت و کم نشود
 چنانکه قرص آفتاب هر چند گردد و خیار و کسوف میشود که او سیاه کند اما قرص او را هیچ نقصان
 در هر چند که روشن شود و قرص آفتاب نیز زیاده نمیشود پس ایمان عمل ناپویه نشود و گناہ کم و نه نقصان
 پس عمل ستمه بالارکان کردن از کمالات اوست نه زیادتی در نقصان و عمل نیک کمالیت ایمان است
 چنانکه صیقل مرآئه را عمل سیاه کرد و دست مرآیان را نه نقصان چنانکه زنگنه آئینه را در هر که
 اقرار و تصدیق و عمل بالارکان است و متابعت رسول الله صلی الله علیه و سلم نیست اورا تعین گویند
 و مبتدع نیز همیشه در دوزخ باشد لقوله علیه السلام اهل البدع کلهم من اهل النار و عبت
 مانند کسی است که رخ را با آب ترمیاز و در میخورد و میگوید که نان خوشش را خود یا فتم سر از مبتدع بحق
 نباشد که متابعت حضرت رسول الله را مانده و فعل خود ساخته را دین دانست نه هر که غیر عمل مقصود
 داند مقصود نرسد که پنجه گفت علیه اسلام کل بدعت محدث و کل محدث ضلاله و کل ضلاله
 فی النار و گفته اند المبتدع من جعل غیر طریق الشریع و المشایخ با ایشان دشمنی داشتن یکی از اصول دین
 کما استدرکه انشاء الله تعالی و با ایشان دوستی از ترس زوال ایمان است هر که ایشان را در مجلس
 بیست و یازدهان غیب کند و یار بنجانند خداوند تبارک و تعالی از فرج اکبر که هر کسی را و در قیامت

که گریه همان را بچشمش مخصوص نمیکرد بلکه از باطنت جزا شد هنوز میان سید بود که آن گریه او را می
کشید و شیخ خوزا خبر میکرد پس ای عزیز معلوم باد که از حدیثی است او لیا، الله گریه چندان حاصل
شده بود پس که خدمت و متابعت و دوستی او لیا گزید پس چون عجب که بدید ولایت سلطه کار نظام و
متابعت کسیکه مستقیم بشریعت بوده باشند و او نیز ملین کسی باشد که بجای رسد و در خدمت و متابعت
سر و صورت و شیطان تریک که در متابعت او بیخ صداقت نتیجه نیابد از نیجاست که پذیر گفتند است
اللهم انقض الله پس بر اقرار و تصدیق و عمل بالارکان متابعت رسول الله است او را و لیا، الله
چنانکه بایزید بطامی و ابوالحسن خرقانی و معروف کرخی قدس سرم که ایشان ذمه قدم از شریعت
تجاوز نموده بودند و در جمع ملکی آورده است هر دو لیا، الله اگر یک سر موئی از شریعت تجاوز کند
حلال داند کافر گردد و اگر حرام داند پس انحراف حق و ولایت و در افتاده باشد و اگر گوید که شریعت
و طریقت دیگر و حقیقت دیگر و معرفت دیگر است درین خوف کفر است زیرا که عوام الناس همان بند
بغیر شریعت مصطفی را می دیگر است که سلف بناوه اند و باین طعن در فساد افتند اما اگر گوید که طریقت
و حقیقت و معرفت زینتها و کمال شریعت اند و است چنانکه آورده اند که در می حضرت بایزید
بطامی همراه اصحاب چند بزیارت بزرگوار می رفت و گفته اند که کرامت او چنان بود که هر چه می خواست
گردد رنگ و غیر ذلک در نظر او آمدی تندرست شدی چون حضرت بایزید در رسید وقت صبحی بود
ببین مسجد آمد ستاد چون شیخ بر آمد نظر کرد همه میوبان صحت یافتند ناگاه شیخ بوقبله آورد آب دهن
انداخت حضرت بایزید از آنجا برگشت و زیارتش نکرد پاران گفتند که یا شیخ از راه دور آمدی چرا زیارتش نکردی
گفت از نایک سکه شرمیه خبر ندارد که آب دهن بوقبله انداختن کرده است و آنچه از کرامات او ظاهر میشود
همه مکره و استدریج شیطان است چنانکه صدیق البریل بر صدیق رضی الله عنه گفته اند که در حالت نزاع
یکی از اصحاب نرزش رسید گفت آب دهن مبارک خود را چرا در دلمان نگاه داشته گفت هر طرف
نمیتوانم گشت که آب از دهن اندازم و اما بطرف دست راست از آن باز که من بزمیر ایمان آورده ام
آب دهن انداخته ام و در وصیت نامه امام اعظم رحمه الله آورده است که در میراثی که از آن است
این بدعت ظاهر شوند قوم آن ولایت ما فدای تعالی بدست پادشاه ظالم اندازد و ستم است از هر مشفق
قطب الاقطاب سید السادات سید علی ترمذی بن شهره الغزیری که در می خواهم بحکم الدین کسیری کسری

باین حدیث
در متابعت و
تبع کردن
و این حدیث
در متابعت
و این حدیث
در متابعت

بغیر وجود دست مبارک خود بالا میگرد و در حالت سخن کردن آورده اند که در آن سال منتهای مبارک چنان
 بلا باطنی گوناگون پدید شدند که خلق از حضرت ایشان اکثر ملاک شدند و اکثر شهرش شیم رفتند
 سواد ها کند که حضرت و بلا دفع شود چون شب شد شیخ وضو جدیدی ساخت و بر او برآمد و دعا کرد که
 خداوند این بلا را دفع گردان بآلفی بر پیش او زد و او که این بلا از شومیت آن بود که دست لا بغیر وجود
 بالا کرده بودی گفت خداوند بدعت من کردم گناه خلق چیست بلاست لایق و این در شکران از پادشاهان
 پائی مبارکش شکست در آن زمان در شهر پیچ در و سر هم نمائند علی الصبح فلق با معلوم شد بجای او نشاء او
 رفتند و گفتند یا شیخ ما شمارا وسیله بخدا میا ختمیم ما بلا از من دفع شود از ما دفع شود و بشمار رسید
 چیست گفت شومیت ما بود با رسید شما خلاص شدید پس ای برادر چون ایماں بآل جمال از تنی باید که
 اصول دین نیز بدانی و مجموع او درین حرف است تناع انشت عبارت لذت تو حیرت است یکی گفتن شیخ
 دانش من میگه اعتقاد کردن است و عبارت اذن نبوت است که اول همه آدم صغی الله و آجر او
 ختم همه محمد مصطفی از پی هر که چنین نداند از است محمد صلی الله علیه و سلم نیت و عبادت از الف است
 است یعنی کار دین از کار دنیا مقدم باید داشت چنانکه آورده اند که داود طالعی قدس سره در حدیث
 درم از میراث پدر بدست آمد همه را با و شاه آن زمان داد گفتندش چرا تصرف فقرا و مساکین نمی کنی
 حق با و شاه بود زیرا که پدرم قدری بود میراث کا فر و از ثمان حرام است و تعلق بیت المال دارد
 و شاد و نزار درم در خانه داشت آنرا تصرف فقرا کرد گفتند چرا چندین خرابی تلف کردی گفت فانی بود
 کردم گفتند چرا برای فرزندان نمادی گفت فرزندانم از دو حال غالی نباشند اگر دوستان سخن با حق و دوست
 خود را ضائع نکنند و اگر دشمنان حق باشند غمخواری دشمنان حق نخواهم کرد و عبارت از عمین صل است
 انصاف هر کس اندر خود و در خود سجا آوردن چنانکه با و است اگر در رعیت عدل واجب است کما قال علیه السلام
 و در ملعون و تارک بود ملعون چنانکه منقول است در فتاوی خرابی که با و است بر گواری پرسید که معنی این چیست
 چه باشد گفت صاحب در و شما تارک در و من که بر شما بغیر فیضیه نافله انصاف و عدل تو خلق مقدم است
 که سپهر فرموده است صلی الله علیه و سلم العدل ساخنیر من عبادة التلبین ایضا العدل ساعة یوارثه
 عمل التلبین و تارک در و من که عمل ترک دادیم گفته اند که خوف لى عدل خرابی دلالت و قبا و اگر نه
 خاندان چاره نیست که خراب شود و در و خیرة المملوک است که وقتی پادشاه روم که نام دعیس بود فوت

من
 از کتب معتبره
 در حدیث
 و تفسیر
 و فقه
 و کلام
 و تاریخ
 و جغرافیه
 و طب
 و صنایع
 و ادب
 و لغت
 و حساب
 و نجوم
 و هندسه
 و کتب دیگر
 در دسترس
 است

و اتفاق کردند که مارون الرشید را خلیفه باید گرفت که مرد فقیه و مستدار علما و فقراست چون مارون
 رشید خلیفه شد تمام ائمه سلام پیش او رفتند و همه را بمنز و مناصات خود قرار کرد و بگوسفیان ثوری که پیش
 از ان ایشان را در ایام طالب علمی بود و پیشی محبت و دوستی بسیار بود و بحال صحبت او با بنویز حاضر
 نمیشد مارون رشید نوشته فرستاد که در دوستی با دشمنان نقصان افتاد که درین ایام حاضر نمیشود اگر قدم
 خود را برنج فرمائی عنایت کرده باشی شیخ نیز نوشته فرستاد که دوران ایام که طلب علم میکردی بمرث
 محمد رسول الله صلی الله علیه و سلم شسته بودی کما قال علیه السلام العلماء وارث الانبیاء و شرح قصص
 آورده است کما قال علیه السلام العلماء ملو منان دنیا را و کلا درهما الله ان فخر العلم و الحال
 بمرث فرعون شستی را با بشما دوستی داشتائی دیگر نشاید چون امیرین بنشیند دست شستیم آفتاب
 را گرم کرد و در راه گذر شیخ سفیان استاد چون شیخ از دروازه برآمد مارون رشید کوزه پیش داشت شیخ
 روی از وی برگردانید مارون رشید بگفت دست و اسن او را گرفت و دست دیگر کوزه بدست گرفته است و شیخ گفت
 دست خود را از دامنم بردار که دست شما را نخواهم دید خلیفه گفت شمارا باید که روی باران بنماید که روی ما لونه نیاید
 دامن اسن شمارا نخواهم راند که دامن شما دین است و دست از دین نمی کشم چون شیخ این سخن را شنید
 روی بد آورد و معالجه کرد و دیدر بگفت که شمارا سجد اسپرده ام باز اسن طمع مجاست نذار بدین امر را
 عدل بیک ساعت بهتر است از درد او را درود و درویشان را با بد کرد و او را در خود اوج حال ترک کنند
 مگر بغیر از ضرورت که بضرورت فرمن نیز ساقط شود و اگر در ترک کند میلا گرفتار شود چنانکه آورده اند که
 نماز تجید محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم در آغاز اسلام فرض بود و بر او لیاء الله که در متابعت اند
 واجب است که بزرگواری را گفته اند که یک شب نماز تجید از وقت شد و در آن روز نشسته بود ناگاه
 اسپ از بالای او در گذشت و پای او را شکست بچاره ننوز بمصیبت پایی گرفت بود قراب چچ
 سیکر و ناگاه با قعی آواز داد که باز نماز تجید از وقت خوابی کرد چندان اندوه و غمخواری بدور سپید
 تا صفت خرد و مضرت پایی را فراموش کرد زیرا که هر که امری را در پیش گیرد و لانی آن زند باید که بجا
 رساند و ترک ندهد که شرمندگی در جهان است چنانکه نقل است که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه
 سلم فرمود که من هر گاه از خدای خود که مرا از گناه صغیره و کبیره آگاه کند خدای تعالی بمن دهنی که
 از گناه دزد نیز آگاهم کرد پس هیچ گناهی بدتر از آن ندیده ام که کسی بیک آیت کلام الله را یاد و دست
 بیاورد

باز فراموش کن و در شرح شارق آورده است که سپهر فرمود علیه السلام که بدترین مردمان کسی است که آنچه بروی فرض نباشد بر خود فرض گرداند یعنی نذر کند و عهد کند و وفا کند و تا جاوز نرسد و آورده اند که متریسف علیه السلام طبیب پدیدار رسول الله در ایام که با او شاه مصر بنوی در غلام میگفتند و او از ده هزار مردمان و دو از ده هزار زنان و دو از ده هزار دختران که از شوق و محبت شمارده بودند و اکنون ازان حال جهان آرای شمه باقی مانده است اگر گوی ضعیفی شما که باشد فقیر علاج کند متریسف علیه السلام فرمود که ای طبیب من محتاج علاج ندانم و ریخ من ظاهرست و ریخ من است که مدت سی سال است که من با او شاه مصر شتم و چندان فراوان اموال و خراجات و بیت المال که دارم همه صرف فقر اسکیم و در روز روزه میدارم و چون وقت افطار شود نان از مردوری زبیل باقی که بدست آورده باشم آنچه اسم که بخورم در خاطر می آید که ببلان و از من فقیری گرفته خفته باشد من از احوال او خبر نباشم فردا قیامت ما خود شوم پس ما گفت من نیز گرفته خوام خفت پس من سال من بنان جوئی یک وقت خود اسیر کرده ام این ضعیفی ازان سبب است ای برادر در نقل است و عدل بر سلاطین فرض است پس ترک نقل از برای فرض اسم هات است ازین جهت که حج بیت الله اگر چه فرض است اما از بادشاه و امرا و سلاطین عیال و انصاف خلق ساقط گردانیده است زیرا که درین امر حق الناس از حق الله استیست زیرا که الله ارحم الراحمین است اگر خواهد بخشند و اگر خواهد عقوبت کند و آدمی برگزین خود را نمی بخشد نقل است که بنجر ارضی بادشاهی بود از برای قلعه سبهای بیرون قلعه زمین بسته بود و سبهای آن سبها در درون قلعه شیده بسته بودند و بیک جا پیکره بسته بود از هر طرف که فراید خواه می آمدان سبها را می جنبانید بادشاه او را می آورد و کارش با انصاف میرسانید او روه اند که روزی یکی از سواران آمد و بران رسن پشت خود را خرید فرمود که مگر فراید خواه باشد بسیار چون جلجان رسیدند دیدند که نزد او پیش کرده بنزوش آوردند و گفتند که بغیر این خریدی که نمود چون دیدند که پشت آن خرافکار روز خرید فرمود تا پشت او بستند و با لیدند زیرا که این خرنیز فریادی پشت خود بود که پشت او کبشی است و در مناقب آورده است که کبیری داشت از طلا و برنز و هر یک یک یک کبیری است و حکم کرده بود تا هر که گیرد او را باشد ناگاه روزی این کبیری بشکم سپرد سید آن لپک بر داد و پش

در بیان آنکه در شرح شارق آورده است که سپهر فرمود علیه السلام که بدترین مردمان کسی است که آنچه بروی فرض نباشد بر خود فرض گرداند یعنی نذر کند و عهد کند و وفا کند و تا جاوز نرسد و آورده اند که متریسف علیه السلام طبیب پدیدار رسول الله در ایام که با او شاه مصر بنوی در غلام میگفتند و او از ده هزار مردمان و دو از ده هزار زنان و دو از ده هزار دختران که از شوق و محبت شمارده بودند و اکنون ازان حال جهان آرای شمه باقی مانده است اگر گوی ضعیفی شما که باشد فقیر علاج کند متریسف علیه السلام فرمود که ای طبیب من محتاج علاج ندانم و ریخ من ظاهرست و ریخ من است که مدت سی سال است که من با او شاه مصر شتم و چندان فراوان اموال و خراجات و بیت المال که دارم همه صرف فقر اسکیم و در روز روزه میدارم و چون وقت افطار شود نان از مردوری زبیل باقی که بدست آورده باشم آنچه اسم که بخورم در خاطر می آید که ببلان و از من فقیری گرفته خفته باشد من از احوال او خبر نباشم فردا قیامت ما خود شوم پس ما گفت من نیز گرفته خوام خفت پس من سال من بنان جوئی یک وقت خود اسیر کرده ام این ضعیفی ازان سبب است ای برادر در نقل است و عدل بر سلاطین فرض است پس ترک نقل از برای فرض اسم هات است ازین جهت که حج بیت الله اگر چه فرض است اما از بادشاه و امرا و سلاطین عیال و انصاف خلق ساقط گردانیده است زیرا که درین امر حق الناس از حق الله استیست زیرا که الله ارحم الراحمین است اگر خواهد بخشند و اگر خواهد عقوبت کند و آدمی برگزین خود را نمی بخشد نقل است که بنجر ارضی بادشاهی بود از برای قلعه سبهای بیرون قلعه زمین بسته بود و سبهای آن سبها در درون قلعه شیده بسته بودند و بیک جا پیکره بسته بود از هر طرف که فراید خواه می آمدان سبها را می جنبانید بادشاه او را می آورد و کارش با انصاف میرسانید او روه اند که روزی یکی از سواران آمد و بران رسن پشت خود را خرید فرمود که مگر فراید خواه باشد بسیار چون جلجان رسیدند دیدند که نزد او پیش کرده بنزوش آوردند و گفتند که بغیر این خریدی که نمود چون دیدند که پشت آن خرافکار روز خرید فرمود تا پشت او بستند و با لیدند زیرا که این خرنیز فریادی پشت خود بود که پشت او کبشی است و در مناقب آورده است که کبیری داشت از طلا و برنز و هر یک یک کبیری است و حکم کرده بود تا هر که گیرد او را باشد ناگاه روزی این کبیری بشکم سپرد سید آن لپک بر داد و پش

گفتند و در پیش او آمدند گفت مرا نیز قصاص کنید همه مردم ازین آبا نمودند که گشتن با پادشاه از جهت
 پسرک در شرف روانیت بعد از آن زود تر از آن سبب یا برادر و پسرش داد و راضی گردانید و بعد از آن
 ترک آن انداختن گرفت بطریق دیگر مال را بقصر امرت سی کرد بدان اسی برادر چون عدل را دوستی
 بجا آوردی احسان را نیز بدان بجا آید که احسان از قبیل عدل است و احسان شفقت کردن است بر خلق خدا
 و خدا را چنان برستی گویا که ادرا می نیم چون او را دیدی غور او در میان آورون و ششون نشاید
 چنانکه ابو بصیرت رضی الله عنه در وقت سجده بر پیشانی کردی گزید و تمام کردن آن نماز کرد و در میان
 امیر المومنین او خجسته بود و در نیمیکه بعد از سلام دور کردش چون خبر بر رسول علیه السلام رسید گفت ای
 صدیق من فرموده بودم که اقلوا الناس بین و لو کان فی الصلوة و شایعاً که تو مرا در پیشانی او خجسته
 مانند گفت حضرت شما این ما فرموده بودید که خدای را چنان پسندید گویا که می بیند او را پس پیشان
 حق دست جنبانیدن لی اوبی دیدم و نیز این فقیر را حالتی پیش آمده بود چنانکه در نیم شب در سجده
 و تحمیه دو گانه بستم و آن شب از جهت بسیاری این بنیامیه تاریک بود و ناگاه برق جمیدن گرفت چشم
 سر دیدم که در میان من سجده گاه من ماری دراز کشیده افتاده است و چون نظرد عین البقین کردم
 دست داده بودم خود اندیدم و متابعت صدیق کردم چون سجده کردم او را بجز نشد و بار دیگر نیز سجده
 کردم بفرمان خدای او بجا نستی من رسید که خبر یابد چون از نماز فارغ شدم او را حکم حدیث اقلوا
 الموحیات قبل ان یذین او لو کان بشکل فرمودم تا گشتندش و اگر در هنگام سستیدن او را نمی بینی او
 و بے شبیه تری بنید از نجا است که سهیل بن عبد الله هر سال خواب نموده بود کسی گفت که چرا
 پای را دراز نمیکنی گفت شما در نظر پادشاه مجازی پای را دراز نمیکنند من در نظر پادشاه عالمی که میاید
 و قهرای صفت اوست چگونه پای دراز خواهم کرد و نیز خواب ضیاء الدین نقشند همیشه خواب نمیکند و اگر
 خواب سیکوری پیشانی خود را بر از نومی خودی نهادی و گفتی که زانورا خدای تعالی برای پیشانی آورده است
 گفتند پای را چرا دراز نمیکنی گفت هر چه یافته ام از آن یافته ام اما کبرات مرات پائے را دراز کرده
 بودم یا هم برود و من خرسید و بشر حافی پای بر من سگشت گفتند چرا پای را نه پوشی گفت خداوند
 مبارک و تعالی در من با بساط خود خوانده است شما این بر بساط پادشاهان مجازی غلین در پای کرده
 رفتن نمیتوانید پس من بر بساط الغزت چگونه غلین با پای گیرم و چون بفرمانی با این است

و این سخن است
 در بیان سخن حضرت

رسید حق تعالی چندان نیک نامی و نیک آواز او در مخلوقات پرانگنده کرد حتی که چهار پایان این بدن
 عمر او در حصار روم سرگین نسیک و نندی روزی دو کا نزاری اندرون حصار سرگین دید فرماید که گشت
 که مگر بشیر حافی در عالم نماز که سرگین اندرون حصار پیدا شد چون تعین کزوند بر حمت حق تعالی از
 دار فناء به دار بقار حلت کرده بود آورده اند که با دشمنی روزی در باغ درآمدن باغبانان است
 که بغایت صاحب جمال بود چون مجالش دید و دلش از دست رفت و دست بافتش زد که ترا من بخویم
 که داشت و آن نون فقیه و پارسا بود گفت تحمل کن تا دروازه باغ بپوشم چون دروازه را پوشید
 در پیش او آمد گفت که دروازه را پوشیدیم اما یک دروازه هست که هیچ وجه پوشیده نمیشود گفت
 آن کدام است عاجزه گفت اسی امیر خدائی را هنوز نشناخته که صفت پنبه کی بیج دزه در ممکنات نیست
 در نظر حق تعالی دردن و بیرون طول و عرض آن بقدر سپند وانه چیزی نیست که برو پوشید باشند
 چون این سخن شنید گفت اسی محصوره تو خواهر منی و من برادر من توبه کردم و باز گشتم بان خدای که
 دانا و مبنی است نقل است که عتبه غلام قدس سره علی اندر میان ذوالنون مصری بود و در غمگین بود
 افطار میکرد و درین بخت بیک ضومی بود گفتند چه چیزی نمی خوری گفت شرم دارم از دانا و بنا که
 در پیش او بول فالحظ کردن بسی نه ازنی است آورده اند که روزی در بازار مسکینت دوکان دار
 با عتبه گفت که یا عتبه گوشت زیر است و لایق شماست گفت که این گوشت لایق کسی است که دم
 دارد و من دم ندارم دوکاندار گفت بشما چند ذریه خواهیم کرد گفت من سینه پنهان خود بکنم مگر که دم
 یافتم نفس خود را گوشت خواهم داد و دوکاندار گفت ازین است که در وجودت گوشت نماز است و می
 برای کرمان گد پوست هم نبودی خوب بودی اما استخوان درونگاه داشته اند و در دستتان هر
 و یک پیر این میبودی گاه گاه روی درنگ او تغییر میشد و تمامی وجودش عرق میگرفت گفتند
 مذکوران خردی گناهی کرده ام اگر چه تا سب شدم اما چون یاد می آید از ترس خدائی باین حالت
 می رسم آورده اند که روزی پیران نو پوشیده بودند استین دوازده بعباری می رفت ذوالنون
 مصری را مع هیل عبدالله یا ملاقات شد سهیل گفت اسی غلام بچه کرشمه میروی گفت چون غلام
 ضامیگونه چه بعباری نمود مجود گفتن شوق در پیدا شد رقص زده بر زمین افتاد چون نزد کش
 رفتند دیدند که جان سختی تسلیم کرده بود و بعد از دفن او را خواب دیدند که یک جانب روی او سیاه

شده بود گفتندش چاکفت سیاه نیست روزی از مجلس امام حسن بصری سخته میرفتم که یکی امر و پیش آمد
 بگوشه چشم در نگاه کردم باز تاب شدم چون بر بل هر اطو او لیا پران میرفتم از دوزخ ماری آمد آن سخته
 که برای دیدن امر و گذشته بود در رویم گزید و گفت اگر تمام دیده بودی حال خود را میدیدی همان
 ای برادر احسان و شفقت بر خلق خدای کردنت آورده اند که روزی پادشاه یکی را بکشتن امر کرد و
 آن کس پادشاه را دشنام داد پادشاه گفت چه میگوید وزیر نیک محضر گفت میگوید پادشاه اطالین
 الغیظ والعاظین خیر القاصین الله یحب المحسنین پادشاه از سر خون او گذشت روزی پیش رفتی علی
 رضی الله عنه سخن محسنان میرفت که گویا نزد افواه مبارک او بر آید که من کسیت که بر سر محسنان هم
 کند و یاد آن همان مر جا گوید آورده اند که روزی در سر راهی فقیری استاده بود گفت یا مرتضی
 که شنام یک وقتی نان می باید بخلام خود گفت این فقیرانان بده غلام گفت نان در با دست
 گفت بار را نیز بده گفت بار پر شتر است گفت اشتر هم بده گفت اشتر در قطار است جدا نمی شود
 گفت تمامی قطار بده غلام گفت من می ترسم که مرا نیز با و خواهی بخشید که از خدمت تو محروم
 خواهم ماند آورده اند که روزی عمر بن عبدالعزیز بکشتن یکی جانی امر کرد آن کس در وقت کشتن
 پادشاه را دشنام کرد امیر از سر خون او گذشت گفتندش که این طور لایق قصاص را چگونه بخشیدی
 گفت چون مرا دشنام کرد و مرا بد دشنام خود شتم شد از جهت دشنام ترسیدم میباید اگر از جهت دشنام
 خود کشته باشم یا از جهت جنایت حال آنکه از جهت دشنام کشتن نیامده است نباشد که فردا
 ما خود با شتم بخشیدش و عبارات از الف امر معروف و اذان نهی منکر بد آنکه معروف و نهی منکر فرض است
 هر کس را اند خود بخود حاکمان را بر دست است چنانکه سیاست و حد و قصاص غیر ذاک که بعضی را
 بزخم کرده و چوب و غیره امر معروف کنند و بعضی را بزخم تیر و شمشیر از نهی باز دارند حتی که اگر خسته لغرم
 از یک قبیله ترک دهند و یا تراویج را و یا اذان را ترک کنند بر حاکم فرض است و لازم است که آن
 موضع را تاراج سازند و قاضی و مفتی را امر معروف و نهی منکر بد است و علماء را بگفتند آورده اند
 که در روز قیامت بعضی علماء را بیارند و لحام تشین در دهن ایشان باشد و نادمی بر سرشان بدارند
 و بد که این آن عالمانند که امر معروف و نهی منکر از خلق در بیخ داشته اند و عمل بحدیث نبوی نکردند
 اند چنانکه در حدیث معلوم آورده است قال ثم من کتم علما الجملیام النار الامن یملها له چنانکه اذان گفتند

من
 در وقت کشتن
 پادشاه را
 دشنام کرد

یکی از جمیع معروف است چنانکه در وقت رسول علیه السلام چون غافلان بسیار نبودند از آن نیزند
 که اصحاب پیش از اذان جمع میشدند در وقت تابعین اهل من حی علی الصلوٰة وحی علی الفلاح
 داخل اذان کردند از برای خواندن فلق برای نماز در وقت تبع تابعین اهل کوفه الصلوٰة خمس
 من النوم در اذان با دعا و افزودند برای تنبیه غافلان در زمان متاخرین فتوی دادند که مؤذنان
 کوچ بگویند بگردند که ای مسلمانان و ای امیران ای غافلان بشتابید بسوی نماز که فلاح شماست
 که بغیر از نماز در روز قیامت نجات نیابید از جهت اینکه فلق از طاعت حق بود و آن کامل و کامل
 بود بی پروا گشته اند مگر آنکه دلهای ایشان خدا ترسانانید است کما قال الله تعالی و اذ اذک الله حلت
 قلوبهم و آن نادانند پس علمای لازم است که در همه احوال امر معروف را و نهی منکر را از دست نزنند
 چنانکه در خمست که رسول صلی الله علیه و سلم فرمود که اگر کسی پیش امیر جبار برود و بخندد و بخوابد
 و اگر کند گشته شود ثواب بقصد شهیدان باید اگر گشتن نجات یافت گناهی را بعد از آن در
 نامه اعمال او ننویسند و این فقیر را یک چند روز پیش امیر جبار نظر بند بود و آن ظالم همیشه سخن
 ریختن مردم شنول بود و هر روز هفت یا بیشتر را می گشت بناحق روزی در پیش او نشاندان گشته بود
 و تیسری میخواندند چون بدین سخن رسیدند که روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم
 استاده بود با جمیع اصحاب ناگاه مرکب بول کرد عبد الله بن عبید که منافق بود پیش حضرت استاده
 بود چون بول دیدنی خود را گرفت و خورد پس کرد از جهت استخفاف رکوب النبی حضرت راست
 فرمودند هذا علیک من فضیلتک عبد الله بن عباس هر چه خراب بر سرش زد او را شکست
 خنک بسیار در میان اصحاب منافقان افتاد و فیما بین بسیار سرها شکستند چون امیر جبار این سخن شنید
 خاک در زمین آن سگ باو گفت که پیغمبر گفته است و عبد الله هم بد کرده است که سرش را شکست و آن
 استادش از ترس هدایت او چیزی نگفت و فاش شد این فقیر چنانکه رسم نظرندان است و در شسته
 بود و چون این سخن شنیدم آتش غیرت در دم چنان شعله زد که از جان خود دور گزیدم و گفتم که قول
 پیغمبر را شکست پذیرد روزت گوید کافر گردد و گفت که از جهت این گفتم که سگ اعمال است بول
 مرد پس بول را چون بهتر از مسک فرمود فقیر گفت که حضرت در دنیا تخصیص کرده است که سگ
 پلیدان کافر بود زیرا که بول اگر بر زمین رسد بعد از سه روز آن زمین پاک میشود و کافر همیشه پلید است

و در نظام المؤمنین آورده است که دست کافر نتوان گرفت بمصاحبت زاینجه پلست و اگر گمرو
 باید که بشوید کما قال الله تعالی اما المشرکون نجس پس چون دست مومن پاک فرود خشک باشند
 سر و رو هم سلاخی شوند پس شستن واجب میشود پس بطریق اولی میشوید و عهد که
 سر از خشک است امر معروف بجا آورد بعد از آن نظام نجاسته خوش حال شد و قول نهد را پسندید و اگر این
 شخص خود فاسق و فاجر باشد پس لایق است که امر معروف و نهی منکر کند و فتوی برین قول است زیرا که در حق
 خود اگر بکند اما باید که برادر مومن را نصیحت کند و او را از راه بد دور دارد و این همان کسی است که در جاه
 افتاده باشد پس او را شاید که فریاد کند دیگری را که شمارین راه نیاید و اگر فریاد نکند دیگران نیز فریاد
 چاه افتند و وبال آن متعاقبان که بعد از در چاه افتند بر قومه او شوند چنانکه آورده اند که برادران
 بودند بر سه شب که چون شب شدی بر سه بجای میرفتند آنکه اول معرفت در چاه افتاد و فریاد نکرد
 آنکه عقبی آمد نیز در چاه افتاد و فریاد نکرد ثالث نیز دران چاه افتاد پس بعد از آن مزاحمت آن
 ثالث شریک شدند و منقول است که در محمد رسول الله صلی الله علیه و سلم جوانی بود فاسق و فاجر
 شنید که اصحاب رسول الله بر کافران ظفر یافتند و قتل کردند و اسیران گرفتند و غنایم بسیار بردند او
 شاد شد و حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم را آمد که فلان جوان فاجر را خدای بسبب
 نیک که مسلمانان داشت با هم زید آئی پس بداند که امر معروف و نهی منکر را و اول آنست که قول او را قبول کند
 و از گناه بازگردد پس امر معروف کردن واجب است و نشاید ترک کردن و اگر میدانند که قول او را نداشتند
 و دشنام داد پس ترک افضل است نیز اگر او را بزنند بسبب معروف و او بران صبر نماید کرد و کامیابان ایشان عداوت
 رسد پس ترک افضل است و اگر او را بزنند و صبر نتواند کرد و شکایت هم در پیش کسی نکند پاک نیست که او را
 باز وارد و از نهی منکر کردن باز دارد که آن کار انبیاست چنانکه جرجس منیر علیه السلام که در طرف نهد
 با معرفت و دعوت میکرد و سندان باب پرستیدن خدای و دعوت و خوشی نمی آمد خفت با برشتند
 باز نهد میشد با هم خدای تعالی چنانکه در پیش شیراز اختند و بشمشیر و نند و در آب عرق کردند و باز نهد
 میشد آخر الامر او را آتش سوختند شهادت یافت و ایشان ایمان نیار و نند از آن آتش ایشان
 مانده شد همه پلاک شدند و اگر میدانند که قول او قبول نمیکند و از خدای میترسند مخیرت میان ایشان
 کردن و امر کردن و الامر افضل است و ابو سعید خدری روایت کرده است از رسول الله صلی الله علیه و سلم

آنحضرت گفت چون یکی را گنجهگاری بینی پس او را بضر چوب و غیره بازگرد و اگر توانی بزبان پس اگر
 بزبان هم توانی باری بدل عداوت او نگاه دار که این خاصیت اهل ایمانست و آورده اند که
 معروف بدست امرست و بزبان مرعلمار و بدل هر عامه مومنان با که گفته اند که اگر کسی مسجد برای او
 از ضمیمه نمی آید و یا در حرب کافران و مبتدعان در لشکر مسلمانان شکست اختیار کند یا بر کافران
 که نفع مسلمانست نزود باید که او را تعزیر یا خدا مال کند و حکم در روایت اخذان حلال باشد اگر رسید
 که اهل بدعت و منکالتست که امر معروف و نهی منکر را و مسلمانی را طعن میکنند و محبت در پیش
 نمی آرند و علم و علم را دشمن میدارند و بگفته عالمان عمل نمیکند و آتش معروف در پیغمبر عزت
 آتش نمیکند پس از آن ترک اولی است و اگر قوت داشته باشی پس چنانچه گفته است من بیکال دینی فاقم بده
 میتوان کشت و اگر قوت قتل جعفر برداری اگر میدانی که بلامنت و خوبی باز گرد پس لاچارست بود
 کردن چنانکه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم را گفته اند که روزی جوانی کافر پیش او آمد و
 حضرت چادر خود را در زیر او انداخت و گفت بنشین جوان چادر را برداشت و هر دو یک چشم نهادند
 ایمان آورد و دیگر دیدیم بان خدای تو که ترا پیغمبری بر خلق فرستاده است زیرا که شما دوست خدا
 باشید و با دشمنان خدای چندین ملائمت کنید که ایشان شرمند شوند و اگر هیچ نوع باز نگردد
 تا مادم خری خود باشد چنانکه گفته اند را با عی آنکه محرم نیست بر او باش کوه مدعی ببال عربی
 باش کوه تو بنیادان بنی و انانی و هه تا قیامت همچنان خراب باش کوه کما قال علیه السلام لا نظار
 لاسراف فی فحاه الکلاب و در وقتیکه این فقیر در قدمبوک شیخ المشایخ سید السادات و الاولیا محقق
 قطب مان کشف امان سید علی ترمذی قدس الله روحه بودم روزی قضا را در خانه تاسخی همان
 شدیم چون شخص کردم از راه دست مصطفوی بیرون آمده بود و در میان خود را هم میدیدم سائسته
 به بند خواری و بوزه خواری و غیر ذلک مبتلا کرده بود و میگفتند شایعاً حلالست و پدری داشته
 بود که او را امیر نامیدند بگویی دعوی کردی که من بر ترضی علی ام و گوی گفتی که من خود محمد ام و گوی گفتی که
 من خود خاتم الانبیا و آن هر تدزین بق بدو رخ رحلت کرده بود و سپس خورا وصیت کرده بود که بعد از من
 شمارش باید که در دلموی سپالی و من سپس در او ساله پادشاه دلموی هشتم و من شمار او هشتم
 و این قصه را آن سگ پیش حضرت ایشان تقریر کرد و گفت که دو اسب گرفته بروم و چون از این سخن

من بیکال دینی فاقم بده
 او چادر خود را در زیر او انداخت
 کوه مدعی ببال عربی
 کوه تو بنیادان بنی و انانی

بشیت تا کید بسیار کرد که شمار بنهاده صدزهار برود و مانع نشود و این تا کید و حضرت چند کت که اگر کرد
 البتة البتة مانع نشود چون از فانه او بیرون رفتم فقیر گفت که با پادشاهم حکمت تا کید چنانست که
 راستم که نقش از سنگ بالماسین بود و بدعت و نقص و تسامحیت از دل مبتدع و رافضی و شاخ زود
 پس تا کید برقتش از آن بسیار کردم که برود و پدید آید و سیاه و شرمزده و خجل شده برشته بیاید
 و عقیده فاسد و هنوز فاسد تر و تباہ تر شود و از پدید خود بی اعتقاد کرد و کس با اباید که در هنگام امر معروف
 و نهی منکر کردن و کل سخای کند از خدای تعالی تبرسد و از دیگری نه چنانکه آورده اند که روزی که
 در کوچه میگذاشت و از پیش او شکهای پراز شراب پادشاه می آمد و روشش چون از شروع دید و دراز
 کرد همه را در زمین ریخت گرفتندش و در پیش پادشاه برودش پس پادشاه از روی غضب گفت که
 شمارا چه کس محتسب کرده بود که حساب ناموجه کردید و رویش گفت پادشاه اسلام را نباید که از جهت شمی نصیحت
 بلکه ام البنات دل مردیش را بر بخاند و اگر حساب گوی فقیر احتساب یافته است پادشاه گفت که یافته
 گفت از کسی تر با پادشاه کرده است او را محتسب کرد پادشاه از جرم او در گذشت و سهل کرد و اگر آوردن
 امر معروف و نهی منکر کردن خوف و بال با باشد باید که لاف حق مبی زند باز نگردد چنانکه آورده اند که اولیا
 را که زبر کافران افتاد و دید که همه ایشان پیش یک سنگ گرد فرام آندند و او را سخای پرسنند و
 آزیت و دیوی نامیدند گفت ای بد بختان شمارا چه حالت است که خدای بی مثل بے نظیر را
 مانده و سنگ را سخانی میگردد این بدست و بزبان خدای و سجود و نپارید که اگر شمارا خصمت
 و همدین این با بگشتم و دوست من نگردد گفتندش شمارا خصمت و اویم اگر شکستید فهما و الا پس
 شمارا با شرم در پیش ترا گرفت و در پیش آن بت شد چون تیر بدست بالا کرد دست او شک شد
 دانست از سنگ چه می آید این نصیب من بود بدست چپ در اشت آن تیر شک شد گفت هم
 نصیب من بود اما باید که بیک لکت بزخم چون لکت بزخم چنان شک شد بیای چپ آن تیر شک
 شد دانست که خدای مرا می خواهد که مرا از دار فنا بدار لقایم بر و بسبب این کرد اما را باید که سر خود را
 بر همین بت زخم یارم شکنند یا بمیرد یا بت شکنند درویش چون اشارت کرد بت پارچه پارچه شد و برین
 افتاد و همه اعضا از او جدا شدند تا تعالی آواز داد که من صدق و یقین شمارا امتحان کردم که در گمانی من
 چگونه صدق دارید الا سنگ را بادل کرت پایه پاره میکردم و در معراج نامه حضرت رسالت پیام

فصل در بیان
 عقیده فاسد
 و تباہ تر شود
 و از پدید خود
 بی اعتقاد کرد
 و کس با اباید
 که در هنگام
 امر معروف و نهی
 منکر کردن
 و کل سخای کند
 از خدای تعالی
 تبرسد و از
 دیگری نه چنانکه
 آورده اند
 که روزی که
 در کوچه
 میگذاشت
 و از پیش
 او شکهای
 پراز شراب
 پادشاه می
 آمد و روشش
 چون از
 شروع دید
 و دراز
 کرد همه
 را در زمین
 ریخت گرفتندش
 و در پیش
 پادشاه
 برودش
 پس پادشاه
 از روی
 غضب گفت
 که شمارا
 چه کس
 محتسب کرده
 بود که حساب
 ناموجه
 کردید و رویش
 گفت پادشاه
 اسلام را
 نباید که
 از جهت
 شمی نصیحت
 بلکه ام
 البنات دل
 مردیش را
 بر بخاند
 و اگر حساب
 گوی فقیر
 احتساب
 یافته است
 پادشاه
 گفت که
 یافته
 گفت از
 کسی تر
 با پادشاه
 کرده است
 او را
 محتسب
 کرد
 پادشاه
 از جرم
 او در
 گذشت
 و سهل
 کرد و
 اگر
 آوردن
 امر
 معروف
 و نهی
 منکر
 کردن
 خوف
 و بال
 با باشد
 باید
 که لاف
 حق
 مبی
 زند
 باز
 نگردد
 چنانکه
 آورده
 اند
 که
 اولیا
 را
 که
 زبر
 کافران
 افتاد
 و دید
 که
 همه
 ایشان
 پیش
 یک
 سنگ
 گرد
 فرام
 آندند
 و
 او
 را
 سخای
 پرسنند
 و
 آزیت
 و
 دیوی
 نامیدند
 گفت
 ای
 بد
 بختان
 شمارا
 چه
 حالت
 است
 که
 خدای
 بی
 مثل
 بے
 نظیر
 را
 مانده
 و
 سنگ
 را
 سخانی
 میگردد
 این
 بدست
 و
 بزبان
 خدای
 و
 سجود
 و
 نپارید
 که
 اگر
 شمارا
 خصمت
 و
 همدین
 این
 با
 بگشتم
 و
 دوست
 من
 نگردد
 گفتندش
 شمارا
 خصمت
 و
 اویم
 اگر
 شکستید
 فهما
 و
 الا
 پس
 شمارا
 با
 شرم
 در
 پیش
 ترا
 گرفت
 و
 در
 پیش
 آن
 بت
 شد
 چون
 تیر
 بدست
 بالا
 کرد
 دست
 او
 شک
 شد
 دانست
 از
 سنگ
 چه
 می
 آید
 این
 نصیب
 من
 بود
 بدست
 چپ
 در
 اشت
 آن
 تیر
 شک
 شد
 گفت
 هم
 نصیب
 من
 بود
 اما
 باید
 که
 بیک
 لکت
 بزخم
 چون
 لکت
 بزخم
 چنان
 شک
 شد
 بیای
 چپ
 آن
 تیر
 شک
 شد
 دانست
 که
 خدای
 مرا
 می
 خواهد
 که
 مرا
 از
 دار
 فنا
 بدار
 لقایم
 بر
 و
 بسبب
 این
 کرد
 اما
 را
 باید
 که
 سر
 خود
 را
 بر
 همین
 بت
 زخم
 یارم
 شکنند
 یا
 بمیرد
 یا
 بت
 شکنند
 درویش
 چون
 اشارت
 کرد
 بت
 پارچه
 پارچه
 شد
 و
 برین
 افتاد
 و
 همه
 اعضا
 از
 او
 جدا
 شدند
 تا
 تعالی
 آواز
 داد
 که
 من
 صدق
 و
 یقین
 شمارا
 امتحان
 کردم
 که
 در
 گمانی
 من
 چگونه
 صدق
 دارید
 الا
 سنگ
 را
 بادل
 کرت
 پایه
 پاره
 میکردم
 و
 در
 معراج
 نامه
 حضرت
 رسالت
 پیام

صلی الله علیه وسلم خوانده ام که حضرت شب حراج چون بکوه طوره رسید بوی مشک از جانب میرسد
یا جبرئیل این بوی مشک از کجایم آید گفت این بوی مشک از غلامان فرعون می آید و آنچه آن بود
که زن فرعون را وایه بود مسلمان سوزی سر آن زن را شانه میکرد و شانه از دستش افتاد و گفت لعنت
بر فرعون و بر کسی که او را خدا گوید زشش گفت اگر غیر فرعون عذای در آسمان داشته کنیز که گفت خدا
من زشش حبت نزنه و مبرست الامنت ربنا و ربک و رب فرعون رب السموات و الارض
در رب العالمین گفت ازین سخن باز گردی و الا فرعون را گویم تا ترا چنان عذاب کند که کسی را ندیده باشد
کنیز که گفت اعوذ با الله ان عذای من ست که مانند عذاب او دیگر کسی نباشد و فرعون
سائل بسیار علت است یکی آنکه در سر او مانند گاو و شاخی است دوم آنکه در عقب او زنبق مانند زنبق
است است سوم بود و ناموست چهارم عذر زمان دریا همیشه جاری است و لقمه یک نیم گز
پس این کس با بطور چگونه عذاب باشد اینچنین خدای تعالی شاید زن فرعون بدان شده پیش فرعون رفت
در سجده افتاد و گفت یا الهی کنیز که شها غیر شها خدای دیگر را میداند و خدای آسمان میماند آورده است
فرعون فرمود آتش بسازید در دهنش و در روگ سسی کرد و آن عاجزه را در روگ نشانید و آتش در دهن
او افروخت تا بپاخی که سخت بپوشید آن گفت آن کنیز که لائق بهشت بود آورده اند که فرعون ملعون
فرمود که تو گمان برده که غیر من خدای دیگر است گفت آری ربنا و ربک رب السموات و الارض
آن لعین گفت ازین سخن باز گردید و الا نه چنان عذابت کنم که پیش ازین هیچ کس را ندیده باشم
کنیز گفت که تو خود عاجزی در زائل کردن علت خود قدرت نداری و آن خدائیت که مانند عذاب
او عذاب کسی نباشد فرعون شورا را طلب کرد و با تمامی حیال حاضر کردند گفت که زن شها چه
میگوید که غیر من خدای دیگر دانست شورا آن زن گفت که راست است که خدای او خدای تو
و خدای من آفریننده زمین و آسمان است فرعون گفت باز گردید و الا نه چنان عذابت کنم که کسی را
ندیده باشم گفت از عذاب خدا باید ترسید که مانند عذاب او هیچ عذاب سخت نباشد چون جنین
گفت طفل شیر خواره در کنارش بود آنرا از پایش گرفت و در روگ انداخت آن طفل از در آن
دیگ بزبان فصیح آواز داد که یا اباه یا اباه استجلبوا استجلبوا انتم علی الحق وان فرعون علی الباطل
و ظلم خانهاش در آن دیگ انداخت و آن دیگ در نیجائی غایب شد و آنچه از ریاض

سینه فرعون داخل عذاب است

جنت شتر است و جاهای بهشت پوشیده و خاکی بهشت در پیش ایشان بنام پهلین بودی ایشان
 می آید میفرماید که علیه السلام الحمد لله که اقرار کننده بود حدیث است ان الله ورسالت رسول الله را
 این چنین مراتب خواهد شد و شاید که در امر و محض گفتن نیست خاصه صدوستقامت شریعت
 کند و چنانکه غرضش قصه خوانی و خلق را گفتن و خود غافل بودن محتاج چیز کسی باشد لقوله تعالی
 اَمَّا رُؤْيُ النَّاسِ بِالْبُيُوتِ وَتَسْوَاتِ الْفُنُكِ حَتَّىٰ كَمَا أَوْرَهُهُ أَنْ كَرِهَ الْبَيْتَ وَوَلَّيْتُ رِجَّتَ بُوْدُ كَمَا جَمَعَ الْكُلَّ
 ولایت بدان درخت معتقد بودید و اقتدای آورده اند و زیارتش میکردند و در آن میان عالمی بود که
 گفته او ایشان عمل میکردند چون شب و آمد آن عالم تر گرفت و دایمی شد که آن درخت را از
 پنج برکت مقرر است از آنست که ماه با ملاقی شد و گفت که جای میروی حال گفتم بر او قطع
 آن درخت میروم شیطان گفت من شمار تو را میگویم و در خود او سختی و میان دوست گیر آمدند
 عالم بر شیطان لغت یافت و در شد شیطان بر او استهزیه بر زمین مثل پستاه زده و زیر گرفت
 بعد از آن شیطان حکایت پیش آمد و گفت هر روز در وقت با او در میصل خود بر من یک
 و شاید از مسوحت از آنست که ششم در این درخت بر من جلانی که قطع کردن او چه خواهی کرد آن عالم برگشت
 بود و در چنان یافت بعد از چند روز و نیار را نیافت باز آن عالم تر دوست کرده روان شد
 شیطان و ملاقاتی شد و گفت که جای خواهی رفت گفت بر است بریدن درخت شیطان
 گفت شما انچه میماند با خود بیاورید بگر اتمام در شیطان عالم را بر زمین زد و عالم گفت شیطان را
 که این چه کاریست شیطان گفت ای عالم بے عقل اول برای رضای خدا آمدی و اسحال چیست
 و نیایس غفر نیفتی و آورده اند که پیر زنی در پیش امام یوسف رحمه الله علیه آمد و سپر بسیار آورد
 و گفت که این سپر که بسیار میخورد که گزده اثر خاک دارد امام یوسف رحمة الله تعالی گفت بعد از
 سفت رضا و عالم چون بعد از شفته باز آورد امام دعا کرد و شمش زایل شد و کشتن آن گره خوردن بازماند
 گفتند که یا امام اول چرا دعا کردی گفت تا نیز گره خورده بودم و گره چیزی ندارد و هر چیزی که چیزی ندارد
 تا سفت بعد از آن می ماند بعد از هفت روز از آن برود اگر آن وقت دعا میکردم قبول نمیشد
 اکنون چون اثر گره نماند و عالم تا شب پیش آمد و همی برین جمله است تا هر که امر بجا آورد و از نوابی
 اعتبار نمود امر بر زمین او دیگران را نیز از مرتبه باشد از آن کسی که میگوید و خود نمکند و از عالم بے عمل

اینست که در وقت
 ایشان

امرونی قبول بایند و صحبت با ایشان نباید کرد که فائده نیابد و مبادا که بیان مقبل شود و فرسخ
 مشارق آورده است که سبب یک سخن راست گفتن بر پشت رود اگر چه یک کلمه است و در سبب
 یک سخن دروغ بدو اگر چه یک کلمه است پس سخن گفتن نیز از منی آمده است که غیبت
 گوی با منع کند که بزه کاری از غیبت گویند که بشنوند بسیار است که بر غیبت او نیکوید و نزل کنی
 را نیز منع کند که گفته اند که اگر کسی سخن منی را گوید که در آن کفر باشد و عامه خلق بخندند گویند و شنوند
 همه کافر شوند و در تعریف اللغات آورده است که سخن پر پنج انواع است یکی ابرو گویند چو کسی
 شرمیه زد که خدا امرونی کردن ابرو تو آب یابد و دیگر چرا چون عینیت و عنزه و نزل که در حق نزل گو
 گفته اند که سرنگون هر دو زنج شود که زجر و عذاب یاد و یکی طلال چون سخن لابی چنانکه خلط اکل
 و شرب با زبان و فرزند که گفته اند هر که فرزند طفل را سخن نرم بخوشی دل گوید به تبهجات است اگر چه لایحی
 نماید بحکایت علی بن ابی طالب من لجریم علی صغیرنا لجریم علی کبیرنا چنانکه روزی حضرت جعبه
 با امیر حسن و حسین نشسته بودند عرضی اندامها و ایشان بر روی نایت خرد بودند حضرت را گفتند که تماشا
 شوید تا من سوار شوم حضرت پرود دست بزمین نهاد و پشت را خم کرد و ایشان را در سوار شدند
 گفتند که مانند اشتران روان شو حضرت روان شد گفتند مانند اشتر زیاد کن حضرت دو کت عفو خود کرد
 و گفت از بیرون جبهه کسی گفت که بدو کن جبهه رسول اشتر است حضرت صلی الله علیه و سلم شرم کرد
 و ایشان از پشت فرود آورد در آن زمان مهتر جبرئیل علیه السلام حکم رب الجلیل باید گفت یا رسول الله
 چون دو کت عفو کردی و پیچیده است تو بخشیدم و اگر است کرت کرده میبوی سپهر است تو می بخشید
 آورده اند که زن را بر لب پسر را بنام و دختر را بنا صیه و مادر و پدر را القیوم بوسه و هلمین همار
 نبات شریف تر از دهر بوسه هفتاد گناه از او محو شود و هفتاد نیکی در دیوان اعمال او نویسد و دیگر
 سبوح و آن آن بود اگر کسی ترا پرسد سوال کند باید که جواب ابد با ختم او انحصار گوئی و دیگر
 مقبول آن آنست که اگر کسی گوید که آب بده تا بجزم و بنرم منیرم و طبق طبق قاری بر منی غیر در کتبت
 مختصره گوید که بقضولی بقضولی تیور ما سبب زجر اید و گفته اند از جهت یکی سخن موجود تا نیم خدا و در
 زمین که هر روز قیامت است تا گویند و آن نیم روز مقدار یا نصف سال باشد و گویند که چرا گفتی و در دنیا
 که هر روز در شب بزبان حال این شخص را بگویند که ما را مصلی کند و در دنیا که من نستی اسم آن سخن فرود

سخن در غیبت و نزل گو
 م یوقر

که پیش از روز و بگوید که باشد که در آن روز قیامت بر اعمال حسنه و صیبه و در سجده است که در وقت
 نیست و چهار ساعت اند و هر ساعت برای این کس یک صدوق است سبکند پس در روز شنب
 نیست و چهار صدوق است میشود و در روز قیامت در ترازو همه را حاضر کنند مثل گوهرها نماید
 بعضی بر نور و بعضی بر نار و بعضی خالی باشند آنچه در ذکر و فکر و صوم و صلوة و غیره فلک بر اعمال
 الصالحه کرده باشد بر نور باشد و آنچه در عمل سیه کرده باشد بر نار باشد و آنچه سچ کرده باشد آن خالی
 باشد بسیار است پیشانی نور که کاشک ایستار اسم بر کرده می بودم از نور و تحقیق جلیل رضی الله عنه
 در روزی حضرت رسالت پناه را گفت که یا رسول الله مرا بپند بده حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود یا
 نگه دار سه کت تکرار کرد حضرت همین جواب گفت باز گفت باز حضرت فرمود پس ادرت بر چه بهتر این
 بندی و بگوید نیست که چون با خدا کسی بر خیزد تمامی جوارح بزبان حال میگردد که راست باشی که راستی
 ما از راستی است و کجی ما از کجی است و در شرح شرف آورده است که از جهت یک سخن است نجات یابی
 و از جهت یک سخن دروغ در فلک افتی زیرا که ایمان و کفر بجز یک کلمه پیش نیست که سخن گفتن بزبان
 آسان است و در وزن و شمار لقیل لک تعالی انا سنلقی علیک قوله لقیل اصحاب گفتند یا
 رسول الله ثقیل چیست گفت کلمه طیب و سخن راست مومنان را بزبان آسان است و بر وزن تلوز و
 گران که در روز قیامت یکی را بسیار زندگنایان او در پله بدی چون گوهرها نمایند و در پارسند که هیچ علمی دارم
 او گوید خداوند تو عالم العیونلی که من سبح علی یا و ندانم که نجات من باشد مقدار و انجنت کاخند
 بسیار بود که در کلمه طیب نوشته باشد در پرنیک او اندازد و همه گنایان او را کفاره شود و در حق
 کلمه شهادت آورده اند که در روز قیامت نود و نه کتاب سینه بدی این کس بمقدار در بصر بسیارند و در پله
 برضی او اندازند بمقدار کاخندی بسیارند که در کلمه شهادت باشد و در پله نیکی او اندازند آن همه
 کتابه در دو سو بار و در او از جای نه جنبند و کلمه کفر و بی هو و مرفاسقان را و فاجران را بزبان آسان
 باشد تا ما بیک کلمه کفر عمل حسنه و ایمان او را چون گاه خشک و آتش بسوزانند حضرت
 رسالت پناه صلی الله علیه وسلم را پرسیدند یا رسول الله در قذف کردن حرم را شهادت داده ملازم
 و در قذف کردن ملوک حکم چیست در آن جهان حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود هر که سزده خود را
 در شتام و بهامی از فلان و اسی خواهر فلان و یا صد نیز از کینزک را چنین و چنان گوید اگر واقعه

علی

مکمل در بیان آن سبب آن مرد است

غایت باشد قهبا والا اورا در روز قیامت همتا و نایب است و حکمت گفتار آن بندگان
 و گوش و در برای اینست که در شنوی یعنی مدخن یک گونی یعنی یک بویاب اگر که در این گونی
 حدیثی در قصاص آمده است اما در آن همان ما خورد خواهد شد چنانکه لو اطلت که اورا حد نیست و حد
 همان اما پیغمبر صلی الله علیه و سلم گفت که خداوند تعالی بیزر جلال خود سوگند یاد کرده است اگر ابراهیم
 خلیل الله و موسی کلیم الله و عیسی روح الله باشد اورا بخیر آتش نخرامم که داشت و گفته اند که استیکر اورا
 بزرگوار و رفیع شند اورا اقبال بهم گرفته بدوزخ بزند و در جهنم آورده است قال علیه السلام ناکح
 البیض ناکح البهیة ملعون و همیشه ملعبت خدای باشند اما اگر دست مال نند و در وقت عذر از نیکه در
 حرام افتد و بجنید باک نیست و بهین تمثیل اگر پد سپهر را بکشند یا صاحب غلام را در اقصا من نیست
 و اما اگر این با حلال ماند کافر شود و در روز قیامت بر این قتل ما خورد با خونیان باشد یا در کتیک پیر
 گرفت و زنا کرد اورا حد نیست اما حقر لازم آید و اگر چه تکرار کرده است و اگر سپهر کتیک پیدا و طی کرد گفتند
 پیرا کردی گفت حرام نداشتیم هر ساقط شد و حقر لازم شود و پیر و حقر جدا گانه و کتیک زنا نیز حد نیست
 و اما اگر کسی گمان برود که بسقوط حد این شبها بگردد در آن همان نیز حداب نیست کافر شود که در زنا کردن
 با جنید و بجره علی التابید فرقی نیست در وبال اگر کتیک خود را بخلام خورداده باشد و با و طی کند یا با
 و خواب بر زنا کند در میان ایشان فرق آید کافر شود زیرا که فرق جز این نیست که اجنبیه تجاح حلال شود و او
 و غلبه بر گز حلال نشود اگر کسی تا سفت نمرد در دنیا که اگر زنا حلال بودی کافر شود زیرا که هیچ حفر حلال
 نبود و لفظه تعالی ولا تقربوا الزنا انه کان فاحشه و لفظ کان ماضی مستعین در همه احوال
 تا ضمیمه زنا منع بود و اگر تا سفت خورد که کاشکی کلح خوار و یا خمر و یا فرودختن فرزند یا یکدیگر کشتن
 حلال بودی کافر نشود اما حاصی شود که درین سببها افضل همه او یا نیست پس گویا که است آن بانی
 منسوخ کرده باشد زیرا که در زمان ابوالبشر تا وقت نوح کلح خوار حلال بود و بعد از آن منسوخ شد
 و خمر در وقت اصحاب میخوردند و قتی که امیر المؤمنین عرضی الله تعالی عنه است بود و در زمان ضرب است
 سیکر و سورت انکار فودن میخواند جمله لامحار اگر داشت همین است نازل شد حضرت رسالت پنا چه صلعم
 قوله تعالی یا ایها الذین آمنوا لا تقربوا الصلوة و انتم سكاره و استم سكاره است بعد از آن در وقت نماز نمی فرزند
 و سایر اوقات میخوردند بعد از آن نعت انگیزی سبب خمر خوردن پیدا شد حرام مطلق شد

و آن چنان بود که روزی جلوس صاحب در خانه بود علی شسته بودند و خمر می خوردند امیر المومنین بر سر آن
شد صراحتی تا بصر گوی و در محرش را شکست میداد این آیت مترا شد لقوله تعالی انما المشرکون
والمشرون کالاصنام و الاصلح لامر حضرت من عمل الشیطان فانه یفتنوه لعلکم تفسلون انما یرید
الشیطان ان یتقرب بینه الذنوة و البغضاء فی الخسران المیسر فی القید که حتی کسر اوله
یعنی حیا المخلوقه فعمل الشیطان یعنی حرام است بر هر عقل با پیشد و حبه قمار است اما اگر ترا انداختن که
حلال است اگر گوازیک جانب باشد نیز حلال در و است اما اگر از جانبین باشد که تیر و غیر ذلک سبک
حرام است که از قید قمار بشود و حرام است بر پستی و غیره خلاصه چون بر شمشیر کعبه بکلام الله و برب
امام بطرف و باستانه و بر قیاس بر این دو ایلیا و غیر ذلک این همه حرام است و دور بودن از این کار با اصلاح
برود جهان است و در بسیار اوقات شیطان همین چون عداوت و بغض و خبک بدل همسایان خلق
می نماند و بسبب خمر و میری ماند و از ذکر الله تعالی و از نماز باز میاید کسی را که خمر بخورد و خمر را
گفته اند که چند خاصیت او بهتر از جمله گناهان است اول آنکه هیچ گناه دیگری باطنی تعالی را نماند
نمانده است مگر خمر خواهد که و لا تقربوا الصلوة و انتم سکران آمده است و دوم ام العیاش لقب کرد
سوم اینکه بر تر از نجاست است که سگ او را نخورد چهارم اینکه او را همراه با پستی یاد کرد و پنجم
شیطان یاد کرد و ششم عداوت خلق را نسبت است نهم سبب ناست چنانکه در قصه ابراهیم که پسر
امیر المومنین عمر بود شورش است هشتم سبب طلاق است که خمر خواهد همیشه طلاق بر زبان میورد طلاق او
واقعه است و اما خبری باشد و بزین خود مجامعت میکند و حلال بنیاد که فرود دهم باز میاید کسی
را از تلاوت کلام الله و جمله ذکر الله و هم باز میاید و از ادا کردن نماز و نماز گزارنده با غذائی است پس خمر
باین آیت حرام شد اما نهم سبب دوم میخیزد و در بصره بدو درم میشد بفرود خنق پس این نیز حرام
درود خنق فرود در وقت هتیر یعقوب سرت بیچرامی فرود خنق در خمر است که چون عزیزا هتیر
یوسف بر یعقوب فرستاد چون بکنان رسید کینه ک پیری را دید که جامه می شست و گفت ای مادر
بچه میدانی که غایب هتیر یعقوب گجاست گفت چه کار داری گفت خیر یوسف آورده ام آن پسر را
پاره که خمر او را بصوغ با دیده کرده بودی پس گفت چگونه گفت پسر یعقوب فرود خنق بود و خداوند
با دیده کرده بود و کار اول پسرش ما را پسر پسر بود و پسر نام گفت نام پسر تو چه بود گفت غزینت بر خیر

که ستم قتل در وقت نوم مرتضی موسی علیه السلام عهدی کسالت او استیمه در ایشان حکم شد اما این ستمگر
 بنهار یکسری دیگر کشید بشرط اینکه هر که روی از رخ گردانده باشد باز حکم شد که کینت عید دیگر
 بگردنش بنزد اگر بطرف همیشه بریند ایمان او نباشد این دین ناز نیست این قبول و بیکروز که بجز نامتر
 موسی کوپی بر سر مجالس ایشان زدومی آمد و چون که از شکستن فرجهای ایشان می شنیدند
 دیگران دین را قبول میکردند پس همه نامک و بیش فرق نیست چنانکه شیخ علم بکتاب عالمان جهان
 بیه و زنا حلال مانده کافر میشود اما کلمه طیبه که کافران گران است تا نجاتی که اگر کسی کافر از روی دل
 کلمه گوئی والا بکشتت خود را میکشد اما کلمه را نمیکوید و گفته اند بر این تفریق دست وید که در آغاز
 سخن تمام سخن کلمه طیبه بگوید اگر ده هزار سال عمر او باشد و در هر روز صد گناه کند گناه او نبوسند
 پس بر سرستان او آسان است این و گردن و بر سناقهان و کافران چنان گران است که سنگا بزند
 از بدین سخنهای ناشایسته گویند و ازین بعد می نمایند گفته اند که اگر کسی سخن بازن بگوید بشنود کند
 یا نصد سال در دوزخ میماند و عبادت از آن تا ولادت و نای ثانی ترا و دوستی بر سرستان خدا
 نارسای کند که اگر چاه آتش باشد خود را با ناله از دوستی دست چنانکه آورده اند که هودی بود زن منخی
 از ایمان بجهت رسالت پناه آورده بود و هر روز آن زن پیش از ناکل و شرب روسه مبارک
 حضرت را میدید و بعد از آن بنام خود میرفت روزی آن جهود گفت که تو هر روز کجا میری گفت بدول من
 دوستی حضرت افتاده است جهود گفت اگر روی ترا کسی دید بر من حرم باشی منافق بودی این سخن را
 روزی که آن مستوره میرفت وی در پیش آمد آن زن ششست تا وی بگذرد و آن منافق است تا او گفت
 روی بنی آن نملق آواز نه کرد روی خود او را نه نمود آن منافق گفت ترا بدوستی محمد رسول الله
 سوگند است که روی خود را بمن بنمائی آن بچاره روی خود را با نمود بعد از آن بنیارت رسول
 رفت چون باز بنام خود آمد گونه روی مبارکش بعلت تغییر شده بود و شوهرش گفت که هر چه بین
 می نمائی آن زن در لغه باز گفت آن جهود گفت خوب شد و ز خانه رفت چاه کار چو چاه که رفت
 و سه روز در آن آتش یافت چون اگر گشت او را در خانه خواهد یک خور و در کنار پیشش روانه
 گفت ترا بدوستی محمد رسول الله سوگند است که خود را درین اندازی آن بیچاره کلمه بود رسول گفت
 و خود را در آن چاه انداخت هر کس پوشش بران چاه بنامه چون چنان دید آتش زرق و برق

و منش اشکر و ذکر گریختان آن پسر که در کنار اوست پیش رسول صلی الله علیه و آله آمد و گفت
 یا رسول الله دوست دارم و در نزد شما با آتش پیوستم و واقعه باز نمود و حضرت دست مبارک خود بر ستار
 باز فرود آورد و گفت یا الهی دوست دارم محمد را با تشش سوزانی هنوز دوست بدار بنده بود که خبر علی
 علیه السلام آمد و گفت یا رسول الله اگر سر خود را بر منده کنی هفت طبق آسمان عرش بر من زخم و ناخوردم
 و خدای تعالی ملیک بد کن من دوستان شمارا دوستی گرفته ام بحاکمال الله تعالی الله دئی الذین آمنوا
 اورا یا تش سوزانیده ام چون حضرت خود بر سر آن چاه رسید و سر پوش باز کرد و بدید که آتش بر و
 گلزار گشته بود و آن مستوره در میانش چون بلبل رنگارنگ نشسته بعد از آن چه و تیر بر رسول خدا
 ایمان آورد و مسلمان شد و تیر آورده اند که در پیش امیر اسرا اوبیا، الله بود که چهار صد سال در محرم
 ستکفت بر و عبادت الله میکرد و زشتگان گفتند که یارب بنده شمارا در خدمت شما چیست جا الگ
 دیدیم اما استیاضی کنیم گفت مکنید زشتگان حکیمب العزت پیش اوبیا، الله رفتند و گفتند که اس
 بنده چو شست بنیاده می بری در پنج بجاهل میکشی کعبادت تو بدرگاه حق مقبول نیست گفت چن
 شهر ابد که گفتید بنده گان را خدمت می باید کرد و مقبول و ناقبول مرا کار حق نیست و ملائم اینست
 رباحی در بجائی بنده مقبول توهم در و کنی چاکر معزول توهم در و مقبول تو مرا کار نیست
 باری هر دو حال مشغول توهم بعد از آن خطاب حضرت عزت در سید مانا که چگونه دیدند
 بنده خاص مرا که در هیچ اوقات روی از من نیگرا ند گفتند یارب العالمین بنده تو خاص است
 دوستان ما را از جهت دوستی او خردا در مجاهدات فراموشش باید کرد چنانکه امر است غرض
 کنش بر ما عزیز و دوازده سال در بنایان کشیده بود که برگ در شان قوت خود می ساخت ندوی
 در بنایان درخت انار را وید بخود انداخته کرد که از من انار بخورم اما نباید که ملک غیر باشد
 از آنجا گذشت که حضرت خضر سینه با ملاقات کرد و گفت بیایا دوستان حق بنوینا هم بدش گرفت
 دور فاری رسید که در آن غلیکی نژده پوشی با و بدید که سر پوشیده بود و مار و کرم بر وجهش بود
 و می خورد و پیش ابراهیم را گفت جزو پیش تا بگیر چون ابراهیم پیش گرفت گفت ای ابراهیم این
 خواست جیبی گفتمت که کجای آنی که من ابراهیم بن خواست باشم گفت کسیکه خود را تصرفات
 حق سپرد هست از جمله ذرات مخلوقات بخوار دوزد آنچه نام دارد آتش کسی نه خردی که ملک

گفتند یا رسول الله
 گفتند یا رسول الله
 گفتند یا رسول الله
 گفتند یا رسول الله
 گفتند یا رسول الله
 گفتند یا رسول الله

کسی باشد والا سخطه ناقص میگردد یعنی چون این در گذشت حضرت خضر گفت ای ابراهیم در میان ما زود سوال کنی
 نیکدانی گفت توکل در دست میکنم خضر علیه السلام گفت توکل این است که شما بگویند توکل خود را بپرستی نه خدا را
 طلب کردن بیایستوکلان بگویند و نیز که کسی قناده است سر خود را بریزد پیشید و تمام وجود او را
 زبیران منخ گرفته و پیش مینورند گفت این از دستوکلان خدا و مردان خدا ابراهیم را پیش
 کرد و خود پس استا و چون ابراهیم بطرف سر میزد دست خضر را می مبارک بدو رساند گفت ای مهربان
 خضر می طلیبی ابراهیم التفات بوی کرد که همراه من خضرست و من میندایم آن اولیا از و غاشد
 چون این بودید خضر نیز غاشد بعد از آن ابراهیم از مجاهدات خود پشیمان شد لفظه علیه السلام کن ای
 او متعلماد سامعا ان خاد ما فکلا لکن من الخاسرین فان تکلن خامسا فمهلک الله ذریاکه دوستی
 با جا بلان هلاکت است بیت سگی که تر شو و از لول پاک تر باشد نه از آن کسی که کند فعلی با عامی
 و در ساله شاه قاسم بدالین کردی آمده است که ما سون خلیفه حضرت روز خدمت به الحسن بن محمد بن
 حاضر میشد چون روز منقتم و داع میگردد و فتح گفت از شستن خلیفه چه سود که درین ایام از من یک سله
 هم نخواست گفت که ام از گفت اینکه من از شاه رساله آورختم ام و گفتید که این را حضرت رسالت
 قناده فرموده است من بچه مادر علی می کردم شیخ گفت که ام از گفت این که شما گفتید که حضرت فرموده است
 نظر کردن بوی عالم شریست از دنیا و هر چه در دنیاست و زائر را نشاید که در هنگام زیارت در شیخ
 و تهلایل مشغول شود باز گفتید که رسول گفته است که یک ساعت نشستن با عالمان بهتر است از
 کردن هزار بنده و هزار اسپ که فی سبیل الله بنمایان داده باشد هزار گرسنه را طعام داده باشد
 و آب داده باشد و نیز در برنده را جاها داده باشد و حدیث سوم گفتید که هر که در حلقه فدا کرده عالمان
 نشیند و یک سله شرمیه براند بهتر است از عبادات هزار ساله و پرسند که در آن مجلس شود و سماع
 یا قائل برابر باشد و حدیث چهارم گفتید که چون کسی زیارت علماء و درویشان شود و صد مرتبه بفرمان
 حق تعالی می آید سبب برابر سر او میرودند که در هر قدم در پی او بلند میکنند و دست در پیش او میزنند
 که در هر قدم نیکی در روز اعمال او می نویسند و دست در عقب او میزنند که هر قدم بدی از نامه اعمال
 او محو کنند و دست برابر دست راست او میزنند که هر قدم که او شکرهای او بیشتر است میکنند و دست
 برابر دست چپ او میزنند که در هر قدم میان او و نیان و مویخ صندوق باسے راست می کشند

کتاب
 جامع
 در
 فضیلت
 عابدان
 و
 برود
 در
 زیارت
 آن
 بزرگان

پس چون بدلیز او برسد خداوند تبارک و تعالی شے کام و بی زبان او هر که گواه بشید فرشتگان که در
 آسمان و زمین هستند که حضرت الله و ملائیکه قبل ازین که قدم در راه میزد و نیز در خیمه است
 که چون زمین بزیادت موسی و ان شود فرشتگان گویند خداوند آنکه او را زیارت کرده میشود و در قضیه
 است و این از انجیاه ماث است پس چه کنیم فرمان رب العزت در رسد که گناه از وی بردارید و در
 و فرخ اندازید باز گوید آن عالم نیز تعلقات دنیاوی در مانده است حکم شود که گناه او نیز بردارید
 و فرخ اندازید تا هر دو پاک بهم رسند و هر چند که زار میروند آن زمین با منضم زمین بر پایه اعمال او نهند
 چنانکه آورده اند که در نبی اسیر خلایق بود که تودونه کس را کشته بود روزی که پیش ازترین نبی
 اسیر ایل رفت و گفت که گناه بے حد دارم که تودونه کس را کشته ام اگر توبه کنم خدای تعالی قبول کند یا بخند
 زاید گفت از پیش من در شوتا از شومیت تو مرا لعذاب بگیر و تنخ را از نیام کشید و زاید را بکشت و بعد از
 بیکی از عالم ترین نبی اسیر ایل رفت و گفت صد کس را کشته ام که یکی از ان محبوبه فلان زاید است اگر توبه
 کنم سچ و صفاست و در عالم گفت پیش ایل صلاح برو توبه تو خدای تعالی بپذیرد و از انجا
 روان شد آورده اند که تا بمقصود رسید او را راه مرده یافتند و دیدند که یک خطی از غیب برو
 افتاده بود چون مطالعه کردند چنان نوشته بود که برین کس فرشتگان رحمت صحبت کردند و فرشتگان خطاب
 گفتند که فاسق و فاجر است مایان ارواح قبض کنیم فرشتگان رحمت گفتند که زار و تامل است چنانکه عمر توبه کرده بود
 از انجا که قبض کنیم برایشان حکم شد که هر طرفه زمین وزن کنند چون آن کردند که یک طرفه زمین با از خاک و بخانه آن صانع نزدیک شد بود
 حکم برین شد که فرشتگان رحمت جاننش قبض کنند بسبب برکت آن صلاح آورده اند
 که مالک دنیا را با دیگر نماز عمت افتاد و یکس بهین گفتی که من بر حتم چون در میان مان جهان بود و اتفاق
 کردند بقول هر یک هر دو دست بدست بر بندند و در خانه و آرنه و در آن خانه آتش زنده چون چنان کردند
 خانه بسوخت و ایشان سرد و سلامت ماندند مالک میانجات کرد که یارب مرا با کافر برابر کردی خطاب
 حضرت عزت رسید که اسی مالک دنیا را و از برکت شما خلاص کردم اگر تنهامی بود میسوخت و حضرت
 مودت بدوستان حق چنان بایر کرد که قطب الاقطاب معین الحق ذالین حسن سجری در کتاب
 خود آورده است که روزی در حضرت محمد شد خود شیخ المشائخ و الاولیای شیخ عثمان مارونی در سفر
 بودم از انجا مبارک خواهر برآمد که بقول اللهم اعظم رحمة الله چون دو کس در سفر بودند با یکدیگر را

کتاب
 حضرت
 محمد
 صلی
 الله
 علیه
 و
 آله
 و
 سلم
 در
 سفر
 بودم
 از
 انجا
 مبارک
 خواهر
 برآمد
 که
 بقول
 اللهم
 اعظم
 رحمة
 الله
 چون
 دو
 کس
 در
 سفر
 بودند
 با
 یکدیگر
 را

با شاه گفت تا خلافت جماعت نباشد پس آن فایده وصلی از او گرفت و گفت که باوشاهی لائق شاست
 چون شب شد او در خواب رفت بیک ناگاه باران باریدن گرفت بر حاکم شمرنده خود که بر سر
 او گرفت و با باد بود استاده بودم چون شیخ بیدار شد عالم چنان دید گفت چرا گفتم چون باران با شاه
 گرفت پس خدمت پادشاهان چنان باید کرد شیخ بنظر نیک در من نگاه کرد و مقصود رسیدیم ای عزیز
 چنانکه داشتی بدوستان حق دوستی کردن تو ابست پس بر شمنان او دشمنی کردن تو ابست
 است و نیز درجات رفیع است و اگر دشمنی بدست نشود بدل التبت باید کرد چنانکه در مفتاح الجنان
 که جانے بود فاجبر و ظالم که در همه عمر خویش بچنگ و سبک و آن همه را با تو یک دفتر می نوشت و جمع
 میکرد و روزی در خوردن شراب نشسته بود که کسی بتر و گیش رسید او را گفت که بیا خمر بخور چون
 آن کس را غرابت گرفت پادشاه گفت جوان فاجبر دانست که این کس را فضیلت بر پرورش زد
 و مرد جوان بخود آمد و گفت نادانسته قتل کردم این باین در آن دفتر نویسم چون این فرزت و کشاد دید
 در بر جانیکه خون و زنا و خمر کرده بود در اینجا چنان تبدیل یافته بود که این کس چندان برده آنا کرده است
 و چندان ختم قرآن کرده است و چندان گرسنه را طعام داده است پس همه اعمال سید التبت
 بر شمنان حق بی نیکی بدل شد و در رساله خوانده ام که آسمان و زمین و عرش و کرسی لوح و قلم
 بنود که اول از جان سوال کرد که اول کار چیست و آخر کار چیست و ثمره کار چیست گفت اول کار
 نماست و آخر کار بقاست و ثمره کار وفاست گفت فناست و بقا چیست و وفا چیست
 گفت فنا از خودی گفت بیرون آمدن و بقا بدو پیوستن و فاسیان خودست کردن استن پرت
 اگر سالی گوید که چون پیچ نبود دل جان از کجا بودند جواب این فقیر میگویی که جان منیض که او را
 فیض آندس و حقیقت محمدی و قبله واحد میگونی و دل اسامی الله که هر یک حسب استعداد
 از خود وجود یافت گو یا که یکی از دیگری سوال کرد که اراده حق با ایجاد خلق معصوم و مبین است و الا
 خلق در وجود نیامدی و محاضره دوم که جان اسما الله و دل اعیان ثابت که از قلم و نود
 شود آمدند گو یا که آن حقیقت قبله این موجودات شد از اینجا است که پهنه ما را قبله واحد وجود
 نوسید که چون روی الادت بدو آورد قبله واحد شد و چون موجودات از طفیل خود یافتند قبله
 موجود شد محاضره سوم چون از علم و نور و شهود که اعیان ثابت معده ممکن وجودی یافت اعیان

سوال
 جان
 است
 حقیقت

جان گویند و چون بصورت خانه وحدت هر سه اسم تجلی فاصله گردید که چنان چنان ظهور یابد
این را بکنه در احوال سراجی دول توان گفت محاضره چهارم چون بر عقل کن عقل آمدند که سه
عقب نعل خود شدند و سبب استعداد جمله ذرات ظهور شد ندیس کن و اگر حقیقت کیانی گویند
جان توان گفت و موجودات ظهوری که آنرا سیولی و عرش کل عقل کل گویند دل توان گفت
محاضره پنجم جمله ممکن ظهورات چون در قبضه الوهیت اسیرند مغلوب و مستهور اند پس از روی حقیقت
از اثر قطع نظر آید کرد و موثر را باید دید پس موثر را جان و اثر را دل توان گفت لا اله الا الله
پس خلق چون کثیفات و امر چون روح و ملکوت همه مراد است تو در میان مباحث العیزترین
راه پس باریک و غون نامتدخیفتن است پس تابع کسی باید بود و در خدمت او خود را باید سپرد
که او خود را بحق سپرده است و در لباس شریعت خود را چنان پوشیده که هیچ کس از احوال او خبر ندارد
اگر چه منصور مشهور بود او استوار باشد تا مقصود برسد چنانچه مورچه بیات خود بکنه رسد تا خود را در پر کوبد
تیز و ضعیف کند را با غی تو بدین رفعت منزل کی رسی به تو بدین جستن بجاصل کی رسی پس گران
جانی و بس اشترولی به با سبک روحان بدین دل کی رسی به و چون نظر در عین الحقین حقیقت
کنی الوهیت واحدیش نیست با اختلاف خاصیت موجودات و استعداد ایشان تقدوا اسماء شد
از ان جهت اندر ذات جلا اسماء گویند که ذات از صفات ممتاز نیست و چون صفات قدیم
اقضا ایجاد ممکنات کردند از روی نامیدن و تقدوا اسماء اول و غیره ذات گویند اما چون همان ذات
که بر تب منزل کرده است و باطوارات سجد و کتیرات مختلفه ظهور شده صفات را حدیثات توان
کقول الشاع شعری بر روح خود است فتمت نقاش به کس نیست درین میان تو خوش باش فتمن فتم
پس سوال دل از جان اقتضای به مراتب به تنزلات خویش جان که سئوال است فیض اقدس که
بهر مرتبه ترو دل ظهور آمده پس سائل و سئول واحدی بیش نیست چنانکه دل این شخص را به مرتبه
و از مراتب ارواح می باید همچنین مراتب اسماء را اول شمره و بکنه و حقائق کیانی و غیره ذرات
کلام الصوفیه میگویند و حقیقت گویند که مسائل انداز و وحدت که آنرا ابوالارواح و برین کبر
و حقیقت محمدی گویند قال الله تعالی و ما خلقت الجن الا انس الا لیعبدون ای بیرون
سراسر این معنی است اما جمله متابعت هدایت است و جمله افراد خود روی ضلالت است و جامع است

از مرشد محقق مطاب الله شاه و جبل الخیة مشوا که شنیدم که گشتی در دریای عمان شکسته بود و منبری بود
 پنجه برده و فریاد کرد که یا حضرت خواجہ حضرت فریادم بس مہتر حضرتند و از دستش گرفت و بر روی آب ریختند آنکس را
 فخر بزبان پیراند و فخر نام الله بزبان میراند آنکس چون دید که فخر نام الله را و میگردد بر تریا و کج نم
 اشک گفتن آغاز کرد و پانہا شد و آب غرق شد مہتر حضرت گفت که شمارا بد گاہ او مجال نیست شنا نام من گیرند بر نام
 او و امام محمد غزالی را پس بید که چندین علم و فضائل بحسب یافتی گفت بر چه دستم از کسی در این کشور
 و بجام خاص می گفتم و مجبیل نبودم و آنچه ندانستم از دانستن او عارفانگ کردم اگر یک مسئله بودی
 لفقالت علیہ السلام لیمن من اخلاق المؤمن التملق الا فی طلب العلم و آورده اند که معنی مہتر علیہ السلام
 در بیان می گذشت و اکثر عمر در بیان میگذاشت راعی را و دید گفت ای راعی چرا طلب علم نمیکنی
 تا بخدا نزدیک بی دست آری راعی گفت من بیخ مسئله در عالم دانستم بیخ دیگر شما نمید تا برده مسئله شود
 مہتر عیسی علیہ السلام گفت آن کدام اندر راعی گفت شما را باید اول میان کردن مہتر عیسی گفت اول شما
 بگوئید تا من دانم راعی گفت اول اینکه علل خوب است و حرام بد جلال میخورم و حرام نه دوم است
 خوب است و دروغ بد است سیکویم و دروغ نه سوم است انبک اطاعت خیر است و مصیبت بد است اطاعت سیکویم
 مصیبت نه چهارم تا عیب خود دارم عیب دیگر آن نگوییم پنجم شنائی با خدا باید کرد و با خلق نی بر با خدا
 کنم و با خلق کنم مہتر عیسی علیہ السلام گفت که علم او لیس آخرین همین است که شمارا و ما همه خلق را برست
 که بچک آردند پس حاجت دیگر آموختن نیست زیرا که آموختن علم برای عمل است تا غرور و نیاد شرف و عیسی بر دست
 دید غرور گفت آنچه گفت بیت چو کسب علم کردی و عمل کوش بود که علم در عمل نیست نه نوش
 و فصل سوم در وضو و ملائیم آن بد آنکه وضو بر چهار نوع است وضو ظاهر و وضو باطن و وضو فوس
 و وضو شعیب بدانکه وضو بضم ل و او شستن از وضو است و آن پاکه را گویند و وضو بفتح الواو آب را
 گویند و وضو بفتح الواو و المرقه وضو شستنی را گویند و در اصطلاح غسل اعضا کلمه و مسح الرأس را گویند و چون
 ظاهر را چنانکه شست پاک ساختی با طنت نیز نموز در بشن کرد که از نتیجہ وضوی ظاهر شی وضوی
 باطن دست و پد چنانکه از حسد و کینه و حقد و عجب یا خلاص یا بی غش گفت آنچه گفت بیت چون
 بسیاری طهارت ظاهر نه با طنت نیز حق کند طاهر به از جمله نامشر و طاعت طاهر را طاهر باید شست چنانکه آورده اند
 که ششی بی نی را بوی بصری قدس و جهان شسته بود که چراغهای پادشاهان از وضو شستن گرفت بی نی را

نصرت فریاد کرد
 فخر بزبان
 میراند آنکس
 چون دید که
 فخر نام الله
 را و میگردد
 بر تریا و کج
 نم
 اشک گفتن
 آغاز کرد
 و پانہا شد
 و آب غرق
 شد مہتر
 حضرت گفت
 که شمارا
 بد گاہ او
 مجال نیست
 شنا نام من
 گیرند بر
 نام
 او و امام
 محمد غزالی
 را پس بید
 که چندین
 علم و فضائل
 بحسب یافتی
 گفت بر چه
 دستم از
 کسی در این
 کشور
 و بجام
 خاص می
 گفتم و
 مجبیل
 نبودم و
 آنچه
 ندانستم
 از دانستن
 او عارفانگ
 کردم اگر
 یک مسئله
 بودی
 لفقالت
 علیہ
 السلام
 لیمن من
 اخلاق
 المؤمن
 التملق
 الا فی
 طلب
 العلم
 و آورده
 اند که
 معنی
 مہتر
 علیہ
 السلام
 در بیان
 می
 گذشت
 و اکثر
 عمر
 در بیان
 میگذاشت
 راعی
 را و
 دید
 گفت
 ای
 راعی
 چرا
 طلب
 علم
 نمیکنی
 تا
 بخدا
 نزدیک
 بی
 دست
 آری
 راعی
 گفت
 من
 بیخ
 مسئله
 در
 عالم
 دانستم
 بیخ
 دیگر
 شما
 نمید
 تا
 برده
 مسئله
 شود
 مہتر
 عیسی
 علیہ
 السلام
 گفت
 آن
 کدام
 اندر
 راعی
 گفت
 شما
 را
 باید
 اول
 میان
 کردن
 مہتر
 عیسی
 گفت
 اول
 شما
 بگوئید
 تا
 من
 دانم
 راعی
 گفت
 اول
 اینکه
 علل
 خوب
 است
 و
 حرام
 بد
 جلال
 میخورم
 و
 حرام
 نه
 دوم
 است
 خوب
 است
 و
 دروغ
 بد
 است
 سیکویم
 و
 دروغ
 نه
 سوم
 است
 انبک
 اطاعت
 خیر
 است
 و
 مصیبت
 بد
 است
 اطاعت
 سیکویم
 مصیبت
 نه
 چهارم
 تا
 عیب
 خود
 دارم
 عیب
 دیگر
 آن
 نگوییم
 پنجم
 شنائی
 با
 خدا
 باید
 کرد
 و
 با
 خلق
 نی
 بر
 با
 خدا
 کنم
 و
 با
 خلق
 کنم
 مہتر
 عیسی
 علیہ
 السلام
 گفت
 که
 علم
 او
 لیس
 آخرین
 همین
 است
 که
 شمارا
 و
 ما
 همه
 خلق
 را
 برست
 که
 بچک
 آردند
 پس
 حاجت
 دیگر
 آموختن
 نیست
 زیرا
 که
 آموختن
 علم
 برای
 عمل
 است
 تا
 غرور
 و
 نیاد
 شرف
 و
 عیسی
 بر
 دست
 دید
 غرور
 گفت
 آنچه
 گفت
 بیت
 چو
 کسب
 علم
 کردی
 و
 عمل
 کوش
 بود
 که
 علم
 در
 عمل
 نیست
 نه
 نوش
 و
 فصل
 سوم
 در
 وضو
 و
 ملائیم
 آن
 بد
 آنکه
 وضو
 بر
 چهار
 نوع
 است
 وضو
 ظاهر
 و
 وضو
 باطن
 و
 وضو
 فوس
 و
 وضو
 شعیب
 بدانکه
 وضو
 بضم
 ل
 و
 او
 شستن
 از
 وضو
 است
 و
 آن
 پاکه
 را
 گویند
 و
 وضو
 بفتح
 الواو
 آب
 را
 گویند
 و
 وضو
 بفتح
 الواو
 و
 المرقه
 وضو
 شستنی
 را
 گویند
 و
 در
 اصطلاح
 غسل
 اعضا
 کلمه
 و
 مسح
 الرأس
 را
 گویند
 و
 چون
 ظاهر
 را
 چنانکه
 شست
 پاک
 ساختی
 با
 طنت
 نیز
 نموز
 در
 بشن
 کرد
 که
 از
 نتیجہ
 وضوی
 ظاهر
 شی
 وضوی
 باطن
 دست
 و
 پد
 چنانکه
 از
 حسد
 و
 کینه
 و
 حقد
 و
 عجب
 یا
 خلاص
 یا
 بی
 غش
 گفت
 آنچه
 گفت
 بیت
 چون
 بسیاری
 طهارت
 ظاهر
 نه
 با
 طنت
 نیز
 حق
 کند
 طاهر
 به
 از
 جمله
 نامشر
 و
 طاعت
 طاهر
 را
 طاهر
 باید
 شست
 چنانکه
 آورده
 اند
 که
 ششی
 بی
 نی
 را
 بوی
 بصری
 قدس
 و
 جهان
 شسته
 بود
 که
 چراغهای
 پادشاهان
 از
 وضو
 شستن
 گرفت
 بی
 نی
 را

خرقه پاره بود و بدان چرخ و دست هر چه از انوار نوا طوار احوال اولیاء الله بود از وقت بخود رسید
 که چه نامرضی از من صد و جوید که بمن این حال رسید بعد مدت دید و ضمیر من میرش آمد که خرقه را بدان
 دوخته بودم آن چراغ از نامشروع بوده باشد بدگرم آن تار را از خرقه باز کشید آنچه از وقت بود
 باز بدو رسید و از نجات که مستوره از بزرگواری پرسید که بمشعله پادشاهان چیزی میتوان کرد یا
 گفت شما کنسید که ازین احوال اولیاء الله و متقیان خبر میجویند گفت من خواهر شرفانی ام گفت
 از شما باید پرسیدن و حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم منی نلی فاطمه زهرا را گفت که خود راه
 خوشبوی داری گفت یا بابا بچه خیر گفت با وضو زهرا که همیشه در وضو باشد تا عرش خوشبوی میرسد
 و زهرا خوشبوی مجازی که بران زنی که خود را بشک و غمزه خوشبوی خوشبو کند و بوی او با شوهر غمزه
 غذاب نواز نامه اعمال بنویسد زیرا که رنگ ابریشم و زربزان است و خوشبوی برون و در راه
 سنت است شیخ نجم الدین کبری را میدی بود چنانکه شرط وضوست بجا آورده بود و در آن وضو
 رفت چون برآمد گفت لذت جهان را دیدم شیخ گفت غلط کرده زیرا که این نوز وضو بود و وضو
 به جنور تمام باید کرد و گفتا دو دو تو رسالکان را روی نماید همه را از نتیجه وضو تا آخر سلام است
 پس چنان اول بجا حجت انسانی رود باید که در آمدن غلام اول پانچم پیش بند و بگوید الحمد لله
 من کل حیر و عجز من شته خدایت العلیت و من شته الشیطان الحیم من شته کل افة و عاهة حیه و عقاریب
 و چون بشیند روی بجا شی آرو که پهلوی چپ او بقبله باشد که روی پشت بقبله آرد و آن کرده است
 و در طرف هندوستان نیز کرده است که حضرت با آدم صلوات الله علیه رسیده و خود بسیار برهنه بود
 با چپ کند و بول آهسته را کند تا رشح یا در سدا اگر پشت بقبله آرد و بغیر بر شستن با سناک پست تا صلا
 مردم هندوستان شود چون بر خیزد اول پانچم است بر وارو و بگوید الحمد لله الذی اخرج منی
 مایه عذنی و امسکنه بهما نیفعتی و صد کرت گوید غفلتک منها و الیک المصیب و چون پیش از
 خاستن خود اسنگ و کلوخ چنان پاک کند که دل او یقین گیرد و شاید که تیمم زندا اگر میان آب
 مسافت باشد اگر چنانکه باشد چنانکه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم روزی بول کرد
 چون برخاست تیمم زد و یاران گفتند یا رسول الله آب نزدیک است گفت از آب برگ نزدیک است
 و استنجان نوع است چهار فرض است و آن چون از مخرج بمقدار دم شرعی تجاوز کند دوم نجاست

الذی
 و عاتانی

سوم از عیض چهارم از نفاس و یکی واجب آن چون مقدار درم شرعی باشد یکی سنت است و آن
 چون کم اندر درم شرعی باشد و یکی مستحب است و آن از بول است یکی احتیاط و آن چون باشد بشکل
 اشترک خشک افتد و آلائش بخرج نشود و یکی بدعت و آن چون از صحت باد و گرم خشک پس بر چه
 فردمن است بآب میتوان شست که فرض است و دیگران سنگ و کلوخ و لته کهنه کافی است
 و چنانکه بعضی عوام میگویند که بسنگ سنت است فطخ کرده اند زیرا که آن نزد امام شافعی است
 رحمة الله علیه آورده اند که در لیلة الجن بقا و هزار در آن جن آمده بود و در رسول مابعت میکردند
 و حضرت رسالت پناه ساجت انسانی میرفت از عبد الله مسعود سنگ طلب کرد و میخواست
 و یکس گرگین را از تاب کرد پس امام اعظم ابوحنیفه کوفی رحمة الله علیه گوید اگر سنگ
 سنت بودی حضرت سنگ دیگر را طلب میکردی و امام شافعی میگوید که اگر سنت نبود
 عبد الله سنگ نداوی و متاخران برین اند که درین زمانه بآب یا پیشست زیرا که دیانت از
 مردان کم شده است و زمانه افتد و عوام الناس کالبها تم اند و از نیجاست که گفته اند الاستجا
 چنانکه ذکر شد الاستغفار تا حدی که دل او قرار گیرد و بپایگی او امانه چنانکه بماند عوام الناس که
 و سوسه کنند و آب بسیار بریزند که در کتاب های معتبره از سفقت گرت زیادت آب ریختن نخست
 اند و استبراه دست خدرا بر دیوار یا بر زمین بالذات از بوسه نیز ارشود و شاید که استنجا با شوخی
 و جنبه و جامه نورد دست راست نکند که مکره است و نیز سخی غیر می نکند چنانکه از دیوار زمین غلط
 گیرد نکند اگر اندمین کسی کلوخ گیرد و بلندمان زمین اندازد آورده اند که چون امام شافعی بآب
 خفدا انتشار کرد و لانی از دهن مبارک او برآمد که اگر من مدعی امام اعظم بودم او را در اول سند
 الزام میدادم ارواح سراج المومنین او را در خواب نمود و گفت که اول اسئله من اینست که
 لا اله الا الله محمد رسول الله الزام نده چون از خواب بیدار شد عبده فرمود که علم ده
 حصه است از حصه الم با بود و یک حصه با یان را و از اسخا به برنی روم و شام سیر کرد و بیشتر خلق را
 در مذهب خود آورد تا سجد یک سجد رسید ابو اللیث سمرقندی فرخانه نبود امام شافعی خود را یک سجد راه
 پس با نده بمقداری شگردان پیش آمد و سئله در سواری از شگردان ابو اللیث پرسید ایشان چهارده
 نوع جواب گفتند و او سفقت نوع دانستد بود امام چون جواب صحیح شنید از همان جایی بازگشت

کوچ کرد و بطرف روم روان شد چون ابواللیث سمرقندی در خانه رسید واقعه را باز نمود و یاد ابواللیث
گفت که فدای قیامت جواب امام اعظم چگونه که تمام اهل فریب او در مذمب خود آورد اما ما بدید
و عجب او بروم چون ابواللیث سمرقندی روان شد منزل منزل او رسید امام شافعی که فطرت
پشتم رفت چون ابواللیث بیرون حصار شد روم رسید امام شافعی داخل مشرد و امام شافعی در آن
مناجات کرد که الهی مرا از واقعا بدارتقار حلت بخش فی السوال جانگسستیدم چون علی الصباح
حضرت ابواللیث بدو از راه رسید دید که تا بوقت مبارکش پیش آمد که این امام شافعی است او نیز منو
جدید کرد و دو رکعت نماز گذارد و سر سجده نهاد و گفت او نیز ازین جهت خود را بر حمت حق تسلیم کرده
است الهی مرا نیز از واقعا بدارتقار حلت بخش که تا پیش امام سباحته بکنیم او نیز جانم سخن تسلیم کرد
العرض ابواللیث سمرقندی درین سفر دو شتر از کلوخ از زمین سبلان برگزیده بود و شتر از شتر گذارد
این فقیر چون بسیر میقتد کلوخ استجا همراه خودی برودند شاید که در تحمل استجا سخن بگوید که برگزیده
و قبل از استجا که هنوز زن خود را بر منته کرده است این دعا بگوید اللهم احفظ فرجی دلشیری مرا تا سارا
و انشاء و الحرام بسم الله العظیم و الحمد لله على دین الاسلام و الحکم فی کل کفر یا صل
و چون از استجا فارغ شود بجای پاک رود که در خبرست که هر که وضو غسل و جامی پاک کند استجا
تا قیامت آن کس را از فراموشی طلبد و شفاعت او میکنند و بی بقیه و سر بر منته کرده شنید که پیغمبر
گفت در حالت وضو سر بر منته کردن نزد رحمت است و دل را چنان حاضر دارد و چنانکه معیت و
مشیت او مثل بر جلا حرکت و سکونت خود و اندام بلکه خود او در میان زمینید و حضور تمام گوید بسم الله
العظیم و الحمد لله على دین الاسلام فیت ان القضاء تقربا للصلوة فرض الله تعالی پس آفتاب برست
چپ گیر و سه کت برست راست ریز و پس بده برست راست گیر و سه کت برست چپ
ریز و که سوزن برین طریق است و در حضور چنان باشد چنانکه آورده اند که حضرت امام
زین العابدین علی اصغر رضی الله عنهما چون سید بر وضو کردن می خواست زنگ رویش نمایتی میفرستید
پرسیدندش یا امیر چرا گفت هیچ میدانید که در پیش هر کس حاضر خواهم شد در چون آب در
دهن کند بگوید اللهم لکن صحتی و تقمض به ذنوبی و بعضی صحیحی که کیفیت انسانی و بسیار
از دست تلخ از قوت و پلویان باشد که پیغمبر گفته است که بهشت بجز یاد شایسته از آن مراد از پیغمبر

در کتب معتبره
در کتب معتبره

سواک است و بدرازی یک مالطت باید و اگر از باشت زیاده باشد شیطان بر سوار بشود و سوار
 بقدر انگشت خنصر باشد و خردتر از قبضه نباشد و باید که سه انگشت بالا خنصر و اهاجم زیرا کند و در
 و این ندان اول بجای راست دندان بالا باز زیرین آن جانب باز بجانب چپ دندان بالا باز زیرین
 و زبان نیز بالبد بعد از آن بهر جانب که خواهد نرزد و باید که مسواک را بزبان نرمد اول بشوید بعد
 در این زمان و آخر نیز بشوید نگاه دارد و اگر در تمام قبضه گیرد گفته ناسور بدرد مسواک را بهینالی
 دندان زنده بطول دندان مسواک را بر زمین نهد که خوف دیو پرسی است که بوقت سینه
 و برابر گوش نهد که جامی قلم است و در سه ستاده کند که در خیمه است که روزی صحاب رسول قلعه
 کفار احصار کرده بودند و جاسوس کلان جاسوسی شان میکرد و دید که ایشان بر کتافه جوئی
 شسته اند و مسواکهار از کسر شیده دندان خود را شستند و مسواک را باز در سرمانها و دندانها
 خیال کرد که اگر ایشان سوان با خود همراه دارند که دندان خود را بدان تیز میکنند و بدان نیز خشک
 خوانند که جاسوس رفت و واقعه را باز نمود که اگر خنصر یا بنده ایان را بدندان بکنند لشکر کفار که سخت
 پس اینهمه برکت مسواک بود و مسواک را شریک میان دو کس نباید کرد و شعر ثلث لیسین اشتراك
 المشاء و المشاط و السواک و نیز باید که بعد از آب در وین کردن زنده که خشک بدعت
 است و در وضو زنده بغیر وضو و یک رکعت مسواک افضل است از شستن و رکعت بغیر مسواک
 سنت است زمان مردان یا این در صلوة یا چیزی مذکور است و اما در صلوة مسعود میگویی که دندان
 مذکور و قایم مقام مسواک است در خمس اوقات زنده بقول شافعی در رمضان هر وقت ظهر عصر
 نتوان زودتر اگر پیغمبر فرموده است بسم الله الرحمن الرحیم من المساک پس بزود مسواک بوی او
 میورد و بقول امام اعظم در رمضان نیز در خمس الاوقات زنده زیرا که وقتی که بوی بد عند الله خوش باشد
 بوی خوش نیز خوشتر باشد آورده اند که مسواک بخیران علیهم السلام از دست زنتون بودی اگر
 مسواک نباشد انگشت شهادت نیز قائم مقام مسواک باشد و چون دوم کرت و سوم کرت آب در وین
 کند غرغره گرداند چون آب در بینی کند بگوید اللهم ارحنی من ارجاج الجنة و ارحقنی من نعمتها
 و آب در بینی بدست راست کند و بدست چپ پاک کند که بر عکس این کرده است و در شستن چنان کند
 که آب را با انگشتان در دست غرغره کند و این غرغره سنت است هم در غسل هم در وضو غیر با هم را

مسواک را در هر وقت که بوی بد باشد
 در هر وقت که بوی بد باشد
 در هر وقت که بوی بد باشد

عبه روی شود که فرضیت وی از رسد گاهی موسمی پیشانی تا زیر نوح و از زمره گوش تا زمره گوش و بگوید
 آنرا که در سر موی نباشد پس حد پیشانی از چنگی است که در ایام طفولیت در بالای پیشانی او می باشد
 و در پیش تنگ را پوست باموسی بپوشستن و اما کلان ریش را که پوست روی را پوشید باشد
 شستن پوست ساق طاعت و سفیدی که در میان و زلف و گوش است شستن از زیر فرض است
 بقول امام اعظم یعنی بقدر آن که زیر نوح می تراشد اگر تری نوح تراشیده با در وقت و صواب آنرا
 نشسته بوی سحر کردن یا حتیک نازدن نماز نگذارد و کافر شود زیرا که فرض بماند باشد هر که کتایت در غسل
 و صواب از دستک نماند آن نشو و نشاید پس بوی و صواب نماز از ابروان گذرست و فرضیت در مسح ریش در
 دست معامه نشود که بزرگ کرده باشد و خلال ریش از جانب چپ از فرو و بسوی بالای او است و
 در او آن شستن روی بگوید اللهم بفضیحه بؤمك یوم تبيض وجوه اولیاءك ولا تنسوا و تحفظوا
 لتعود و یصح اعدائک اللهم بفضیحه و یصح و یشرح قبلیه و صدای و طهره قلی
 و آب را بر روی سخت ترند چشم را کشاده ندارد و نه سخت بپوشد که کرده است و دست تا آنج
 بشوید دست اینست که هر که برکت دستها یزود تا جانب آرنج کشد که روان فتن آرنج بریزد
 و جانب کف دست می کشد و دور وقت دست راست شستن گوید اللهم اعطنی کتابی بهینی
 و حسابی حسابا بایسیرا و دست چپ گوید و لا تعطنی کتابی شمالی کلامی را ظهری یوم بدین غلی ثبوت
 و یصلی سعید و از هر که ریح نین آب کم و زیاده کرده است بر اندام اما یک بار فرض است و سه بار
 است و آب را روان یا بگردن تا اگر جای شستی را مسح کند یعنی تر کند و انباشد و اگر جای مسح را
 بشوید اما کرده بعضی مسلمان گفته اند ان مرتکب المکرهه لا یتحق حرمان الشفاة چهار حصه
 مسح فرض است و تمام مسح سنت است پس شاید که آب نوبی که در آن از جای شسته مانده باشد
 میزد است و مسح سر اچنان مسح کند که خضر و بنفرد وسطی اندر هر دو دست بهم رساند و سبب اینها
 ما کشاده دارد و این شستن انگشت را بر تارک بندد و بالا کشد تا قفار دو و بعد بر او کف دست از
 طرف قفاه برود و جانب سر هند تا پیشانی آرد و سبب این باد از زمین در آرد و اینها بین از هر دو
 ایشان بگرداند و مسح گوش باب سنت است و در مسح گوید اللهم احفظ شعری و بشری
 من النار و در مسح گوش گوید اللهم لا تسمع من خلیاک اهل النار و باز همان شستن

انگشت مذکور را با آب جدید تر کند و متصل کرده برگردان هندی پشت انگشتان و از سوی گردن مسح
نگهدارند که بدعت است زیرا که در افض میگویند که کلمه امام المسلمین امیر حسین رضی الله عنه از جانبین قفا
بریده اند پس مسح برین طریق نباید کرد و ایشان از طرفت حلقوم مسح میکنند تا سوی گردن رسانند
و وضو و مسح گردن هر دو مستحب است و در مسح گردن گوید اللهم اهلقت رقبتی و رقبت ابائی و رقبت
محمل من النار التماسی لا اخلال و در مسح ریش و خال شیش گوید اللهم هون علينا سكرات الموت
و باید که اندام را نیز تر تر بشوید که اگر در یک اندام گشت کند ترک سنت نباشد اما اگر یک بشوید
لی مانع کنند بعد از آن دیگر بشوید کرده باشد و نیز ترتیب چنانکه خداوند تعالی خبر داده است نگاه دارد
تا خلافت رد افض باشد که ایشان اول پایی میشوند و بعد دست بعده دست بعده است و بعد استنجایی
زیرا که ایشان میگویند که چون اول استنجا کنیم بعده دست را چگونه بر روی بزنیم اما در قنای مسح
آورده است اگر استنجا و مسح شود و بعد از وضو باید کرد بلا اعادت و وضو و بعد تصدق کردن
و چون پایی دست گوید اللهم ثبت اقدامی علی الصلوة یوم نزل به الامت نام و چون پایی
چپ بشوید گوید اللهم اجعل سعی سعي امشکورا و وضوی مقبول و تجارتمی له بتورا و اجولنی من
الذی باهین و اجعلنی من المطهرین الذین لا یخف علیهم و لا هم یخفون
مسئله در غیب الصلوة آورده است که خلال انگشتان پایی خضر دست چپ از جانب پایی راست از فرجه
که میان خضر و نصرت اتیر بیابا باشد و کف دست در زیر پا وارد و نیز در فرجه که میان سباید و ابهام از پایی چپ
است آغاز کند و در فرجه خضر و نصرت چپ ضم کند آورده اند که امام اعظم ح از بالای پایی بر پایی خلال
سکرو و چون سکه دید که ایان میتوان کرد سبت ساله نماز را اعاده کرد چهارگانی را چهارگانه دووگانی
را دوگانه اما از شام چهارگانی کرد و چون نفل و همه صلوة سوره با فاتحه قرین کرد آورده اند که منصور حلاج
در کتب خود خلال انگشتان از فرجه که دره بودند آن جمال همان را حضرت مادر خوابید که روی از وی ستا
بود گفت یا رسول الله چرا گفت شلرا باید که سنتی بار از که هستی یعنی نبی یا پیشخ پیران بنجر حشی قدس
ترک کرده بودند پس چپ باید و قدس آب از بقیة وضو باید آید شامید که در آن شفاست و بر آن آب این
و عاخذ اللهم اشفی بشفائک و داوی بدوائک و اعصم من الامراض و الاوجع برحمتک یا ارحم الراحمین
و نیز در اندام بعد از دعا کلمه شهادت تکرار کند و در شرح او را سید علی سیدانی آورده است

هر که در هر اندام شستن اسم القادر بکرا کند بجز اصدای ظاهری و باطنی تلفظ یابد و چهار آب ستاره خوان
افضل است آب وضو که باقی ماند و آب نغم و آب پس خورده علماء و صلحا و آب سفاک در بازار سیگدان
و بعد از وضو وی سوئی آسمان کند و بگوید اشهد ان لا اله الا انت وحدك لا شریک لك اشهد ان
محمد عبدك ورسولك و نیز سوئی آسمان نظر کند و همین دعا کند حق سبحانه و تعالی بنظر رحمت بر تو نگرد
و در آوان وضو سلام و کلام منع است تا اگر یک کسی را که در وضو یا در نماز و یا در وقت خواندن خطبه
سلام داد بر ایشان جواب لازم نآید اما گوینده سلام آخر باشد و دل احسن حاضر دارد که در روز
امام محمد غزالی در وضو شسته بود در وقت پای شستن کفش خود را دید که گنیمت است در خاطرش
گروید که بروم در بازار کفش بخرم درین میان امام محمد غزالی رسید که ابدال است و یوانه خرد اسلام
بود یعنی افعال خمیله و حمیده تبدیل شده بود سلام داد امام چون از وضو فارغ شد گفت
دیوانه چرا سلام کردی که در آوان وضو سلام نلی ادبی است گفت شمارا در وضو ندیم
ملکه در بازار دیدیم و در نفس کامل است که اگر در میان وضو سخن کردی یا شسته خواهی و بغیر کسی
وضو نشکنند اما اعاده وضو افضل است زیرا که نتیجه در وضو است ثواب آن شاید که پنجم فرموده است
اسبغ الوضوء میرق الذنوب کما میرق النار الحشیش و بعد از وضو سه رکعت سوره انا انزلناه بخواند که
بتهر غزالی بحشمت بنید و خداوند تبارک و تعالی بلطف خویش جان او قبض کند و در شرح
ابو اللیث سمرقندی آورده است پنجم گفت صلی الله علیه و سلم که بعد از وضو سه رکعت سوره
انا انزلناه بخواند ثواب ابراهیم خلیل الله و موسی کلیم الله و عیسی روح الله و محمد رسول الله
یابد صحاب گفتند یا رسول الله چنانکه مراتب این خمیران است تمام یابد یا مثال گفت به تمام
یا بدو سه رکعت سوره اخلاص بعد از وضو بخواند افزوده شود و در حاجت که داشته باشد برآید سه رکعت
انا اعطیناکم صلی علی محمد و عتبه بعد از کل معلوم لك و اگر سه رکعت از وضو و بگوید فضل باد
و آیه الکرسی و امر الی رسول و سوره اوزار و الت ترکیف و الایلاف یگان بار خواند که در و کراه
هرگز نباشد و در حضرت هر که بعد از وضو سه رکعت گوید اللهم اجعلنی محبوبی فی قلوب المؤمنین
و یبلغنی عمری الی مائة و عشرين سنة من غیر عا هتة و هم عمر او صد و سبت ساله شود و نیز اگر بگوید
اللهم اجعلنی محبوباً مقبولاً فی قلوب المؤمنین و یبلغنی بشری عمر الی مائة و ستین سنة و اجعلنی

در وضو سه رکعت سوره انا انزلناه بخواند

محبوب با مقبول لاتی قلوب المؤمنین وصلاح المومنین و المرحومین و المومنین و المومنین و المومنین
 الی مائة و ستین سنة و جعلتی محبوبا و مقبولاً لقلوب الانبیاء و المرسلین الیفین و اوسین
 عمری الی مائة و ستین سنة من خیر ما هلت و همم خداوند تبارک و تعالی عمر و صدق و شجاعت
 سالگرد و اندوخته متصل و موقوفه و گنار و دوشانه را اول با بروی سست راند و باز بروی چسبید و راند
 و ابرج عاج بخواند اللهم زینب بنت الکریم و است گوید و چسب گوید اللهم زینب الکریمه
 و النساء بذلهاها و از جانب راست از طرف باک از شش شانه دارد و بنام است که نشسته باشد و گوید
 اللهم سبع خبیثی و فرجی من اللهم الی منم و از چپ چسب از فرو و با است نیز منخ بسوی چپ کشد
 سوره البکم التکاثر نیز بخواند بعد هر دو چاهین از فرو و بالاسه هر دو که بخواند شانه کند و دره و
 و الم شرح یکبار و انا اعطینا سوره بخواند و نیز سکه گوید اللهم صل علی محمد و عترته چون کن و الم
 و در مس الاوقات و بگوید که در روز شانه کند که در شرح الی الکریم آورده است که حضرت
 رسالت پناه شانه است و این طوایف دست داشته در بعد از نماز شام ستاره بود و در پیش
 بیکر و گفت این شانه را چینی خوبی است و بعد از نماز خفتن اگر وضو جدید کند فریاد و این شانه را
 ترکند در پیش است از خواب بیدارست و حضور گردد و نیز شایر که شانه منگس نباشد که در پیش
 بعد از وضو آفتاب بر کند بر آن وضوی دیگر که سبب است و سرا و می شود و در اجتناب از فقر و
 بوی اندک است که بر آوند و در شکی که سر و دهن او پوشیده و البته نباشد شیطان عیب دهن
 خود را ن اندازد و هر آفت و دردی که بانگس ببرد سبب آن عیب شیطان است و نیز آفت بگفته
 نباشد که در پیشی آرد و آفتاب را خاصه برای خود کردن بعتت بدان الی نیز که وضو ظاهر
 سلاح مومن است لقله علیه السلام الوضوء سلاح المؤمن و سالک باید که بغیر
 سلاح نباشد از نیک و سی همیشه بنفس خود و شیطان مباره دارد و در سلسله چستیان با بر مقدم
 از همه فصاح بدوام وضو فرایند حتی که اگر از خواب بیدار شود و بچرخ پاک از جنسین بران
 سنک و کلون و سب و غیر فلک تیمم بزند و حضرت شیخ المشایخ و الادیب از زمانه سید علی
 حرزی که مرشد این فقیر بود در سیر خاصیت بود که هر گاه در تعلیم علم تصوف معروف شی
 فی الحال وضوی جدید میکرد و می گفت که الوضوء علی الوضوء کالتویر علی التویر و آن شکلات را

حل میکرد از بکیت وضو و چون کسی در دوام وضو باشد باطنش همیشه متعین شود و در نظر
آسمانیان همچون ستاره روشن می نماید چنانکه اهل زمین اندکی ستارگان دارند که اگر سید یدیم ایشان نیز
از روی شمس دارند پس وضوی باطنی گوید که تیره و وضوی ظاهریست بدانکه در اجتناب انقض آورده است
که بعد از وضوی را با سینه پاک کند که در پیشی هر دو همان است باید که دست چپ را با خود
نگاه دارد تا بدان روی پاک کند و چهره است که فر دای روز قیامت اگر بری کسی بماند که بهما باشد
دست چپ را با طرف نیکی نهند آن پایه بری همه بالا شود و باید که بر ستاره چپ فر روی را پاک کند که محبت
میان ایشان منقطع شود حتی که اگر سجده خود بجا نماند کند هر یک پله جدا گانه اندام خود را پاک سازد
والا عدوت میان ایشان می خیزد و شادمانی افتد و چون وضوی ظاهر را بجای آوردی باید که باطن را
از غش و کدورات دنیاوی و از حقد و عجب کینه خلع و از هر چه با سر و ای انست است پاک و در و چنانکه
شیخ شبل گفته است هر گاه که میل دنیاوی بخاطر سرد وضوی جدید لازم میشود و اگر غسل عتیق بخاطر سرد
غسل جدید لازم میشود پس هر دو را بجای می آرم و غسل ازین جهت لازم می آید که در عقبه خاطر غش
چیز است چنانکه در شی اسر ایل پنج سال باران بلید حتی که برگ درختان و باخ گیاه را باوشی میدادند
و هر روز مته موسی با استتقا بردن می برود روزی بخدای خود مناجات کرد که خداوند مرا فضیلت کردی
زیرا که در پنج سال است که دعای گم بدر گاه تو مستجاب نمیشود و بیجا نماند کشیند که تو در میان خلق
می باشی که خردون پوشیدن ایشان همه موجهات است در بیابانی بود و مردی سیاه رو پای برتر
دژنده پوستی موسی سر او تا فتنه تا تقان باشد و نام او برقی است او را بگو که دعا کند مستجاب شود چون
مته موسی علیه السلام در بیابان فتنه آومی موصوف را یافت و بازش پرسید گفت نام من برقی
طلب باران کن که حکم است بعد از آن جا ستاده شد و گفت بطریق ناز که با او از حکم شایردن گفت که
ای را بر آگنده نمیکند و اینرا از رحمت خالی شد و یا گنه گاران را در آن همان عذاب متواتر کرد که در آن
چنان میگنی چون همه بر جاستند و بازش باران کن بعد از آن ساعت چنان همان باریدن گرفت
که بلند می و پستی همه را هموار کرد و بعد از آن خدای در یک روز گویا با ناساق آمدند مته موسی علیه
گفت خداوند شما را چه خاصه نبد گانند فر مان شد که خاص نیستند اگر چه در آن ده سال در بیابان
رفته و از خلق بریده و بمن پیوسته را با در باطن که در وقت و چوک دارد که لایق خاصی بر نیست که در وقت

در گراپسخت خرقه را باز کرد و شمال بر سینۀ خود گرفت زیرا که در سینۀ که خیمه محبت من و ده باشد از ضرر
 و فتنه و نیاوی خبر نباشد پس وضوی باطن سبب این مکتب پیغمبر گفتم است الاعمال بالنیات و نیز فرموده
 که حسد کینه دریا عمل ظاهری را چون آتش گیاه خشک بسوزاند و در خیمت که دولت آدم از نفس و
 شهوت بود و آفریده شد و لغزش ملعون از کبر و حسد بود و آفریده نشد پس چون عمل برینت بسته اند
 و بغیرت عمل را قبول فرموده اند لقلوله حلیه السلام ان الله ينظر الی نیتا تکذبا لا یبطل الی احوال کذا
 که بنا عمل باشد و خاصه الله باشد الا براید و نالیش خلق پس عمل یا بندهب امام اعظم رحمه الله است
 الی یاء من الکفر و عمل او عند الناس سل بنیاید و عند الله باطل پس بریت که غیر الله است کما
 کنند و وضوی او شد اتمی عزیز چون وضوی باطنی را داشتی و میدانی باید که حکایتی خدای
 اولیاء باشد نیز نشیند که در خیمت است اولیاء جنود الله و نیز فرموده است که عندنا کراة الی اولیاء
 الصیحة و در توبه این حکایتها عرض است که فرزند فقیر الناس آن دارد که احوال و حال ما قول
 اولیاء الله را قریب هر عمل میتوان آورد تا بگرا از فضیلت و قربت ایشان اثر بر دل او شود چنانکه
 تذکره الاولیاء است هر که در هر روز دو حکایت از اقوال اولیاء الله مذکور سازد و بشکایت شب
 بدست ولایت برسد دوست ایشان گردد که مراد شینا کما منقول است
 که در پیش بی بی را بد بصری کنی شسته بود و بسیار بسیار دنیا بد میگفت و دلیل میدانت بی بی گفت
 ای شیخ چرا این مقدار دنیا دوست میداری کسی گفت که بی بی او دشنام میدید بی بی گفت
 لازین حدیث خبر نداری که من احب شینا بکثر ذکرها پس کثرت ذکر گو یا که کثرت دوستی است
 بی بی بی رابع را عدویه از انها می گفتند که نبیره الله دشمنی داشت روزی او را پرسیدند که خدای یا
 دوست میداری گفت آری پس گفتند که شیطان را دشمن میداری گفت دل من چنان بدوستی
 مستغرق است که از دشمنی کس خبر ندارم پس کم التعالی بخیزی دشمنی باشد و نیز حضرت رسالت
 صلی الله علیه و سلم را در خواب دید که بدوستی گفت ای ابو مراد دوست میداری بی بی گفت بر آن
 دل که دوستی شمانیت تر قیده یا او اما دم چنان دوستی حق گرفته است که از دوستی غیر خبر ندارد
 روزی از دوستی مکاشفه بهشت را دید خوش حال شد یعنی بر او آواز داد که ای را به نه گفته بودی که
 بنیشتا بهر دوستی کما حتی نشوم و بدین بهشت و شاد شد را به از بهیبت تپ لرزه در وجود آمد

روزي امام حسن بصرى رضی اللہ عنہ پیش اورفت دید که مارون شیبید چپانزار و نیار آورده بود
 در پیش در او استاده و او را رخصت بنیداد چون امام را دیدنت کرد و تضرع نمود که مگر گفته شما
 مفتوح را قبول کند چون امام در صومعه درآمد گفت خلیفه زبان تصدق آورده پیش در استاده است
 اگر قبول شود بی نی گفت بین زر کار نیت باید که بقرت فقر کند که اراده بشاید هشت و شاد شده
 خطاب عتاب بر سر آمد این پنج ماه است که از ان هیت افتاده ام و گفته اند که هم از ان هیت بحق رسید
 روزی بی بی گفت که خداوند از هر چه نیت است درین دنیا کاران ابد هر چه زبان نیت است مونداید م را درین بنا درده دوران دید
 از نقل است که سلطان العارفين ابراهيم او هم قدس سره چهارده سال در راه کعبه میرفت هر قدم که نیت میکرد
 تا بکعبه اندر سینه بی بی را بجه در آخر قافله بود چون سلطان ابراهيم رسید که راجع انیافت تخییرش از انالا
 باقی آواز کرد که در آخر قافله ستود الهیت که مگر زیارت او فرست است چون که پیش بی بی سید پشت داد
 و گفت در صاحب خانمی باید چون برگشته بخانه رسید و خاطرش آمد که حسرت نگه اندر من فرض بودم
 و عده کرد که بهیلو دم با بزین مدار می شید بازی استاد و دو کعبت نماز میکرد و بخیاں محنت کشیده نمیشد
 سال انصبو بکیر سید چون بر عرفات آمد گفت خداوند عشقم تمام کن باقی ندا کرد که عشق مشک
 سالی است که پیچ گیا همی و رونه دید چون بطرف آسمان نگاه کرد و یا ناسی خون دید گفت خداوند
 این چه دریا است ندا آمد که این خون از عاشقان من است که خون ریخته رفته اند گفت او بی ترین
 مقام ایشان من نهائی همان بلبلان بدو حین رسیدند آمد که کمتر من نزل در راه عشق این است که بیت
 هفت سال ابر او دوستی من زیارت گلرخی آید و زیارت آن گلرخی رز زیش نگر و انم و محنت
 خود را در میان نه آورد که من چیز کرده ام گریان شده بازگشت و گفت ای وای بی بی یعنی چون
 کعبه من آمد قبول کردم چون من آدمم لا تقش نشدم از کرامت او گفته اند که شبی مشایخان کباب
 در صومعه اوجم شده بود و در چراغ بنو با انگشت خضر خود تع زد آتش در او فروخت و بهلند چراغ
 در گرفته بود آورده اند که روزی بکعبه میرفت کسی گفت بی بی پشت مرکب شاز نمی هست توشه چگونه
 خواهد بود گفت بر من چون آن شخص تخصص کرد و فرد تو دید آن برابر پشت آن مرکب بهار فیت آورده اند
 که همدان سفر از غایت بی طاقتی مرکب نوزان شده بافتاد هیچ کس حمایت نکرد و بی نیز به راه
 مرکب در میان ماند چون قافله بکعبه رسید او را در که یافتند با مرکبش هم گفتندش ترا چه کسی آورد

گفت کسی که مرکب غلطانده بود و روزی ده در پیش زبانت در صومعه او رفتند پیش او زمان جوی
در پیش آوردن گاه سالی بفرستید و یا الله که از پیش ایشان گرفت بسیار او ایشان بتیغ شد
دم نمی کشید ز که کینگی از در آید بلقی زینت دوست داشت و پیش بی بی آورد چون مرگش
و دید که در زمان و حلواست آن ناهنار البشم که در آن است برگشته اند بر کنگرک و او چون آن کنگرک
در خانه رسید بی بی پیش رسید چه گفت را بیهوشی گوید که غلط کرده گفت چه گفت که چند
پایان است گفت شکر ده مان است گفت و زمان دیگر به نزدیک من بست نامان تدر کرده ام چون
بست نامان برد کنگرک معذرت کرد که من غلط کرده ام دو نام مانده بود پیش هر یک پیش و نامان بقدر
حلواها و بعد از فراغ طعام گفتندش که چرا در اول مرتبه این نامان باز فرستادی گفت مناد است نامان
نمده کرده بود گفتند از بجا دوستی گفت چون شاماده کس بودید و دو نامان بخدای خود سودا کردم که یک
را بده درین جهان و عده کرده است و هشت صد در آن جهان پس در آن زمان بر آمدین جهان است بدست
تا بهایان بدیم که همان گرسنه زنده چون کینگی شکر ده نامان آورد و استم که در عده حق دروغ نیست
و این کینگی غلط کرده باشد برگشته دارم حکما قال الله من جاء بالحسنة فله عشر مثلها
آورد و اندک امام حسن بصری دالک و نیار و شقی بلخی پیش او رفتند بی بی گفت که چیزی از خوشی
ایشان گفتند که شامان سخن با خوش نمی آید خود بگوئید گفت باری چیزی گوید امام گفت که بصیقا
فی دعواه من لم یصبر علی ضرب یحیی گفت از سخن شما بوی نمی می آید ایالک گفت که بصیقا فی دعواه من
لم یصبر علی ضرب لای گفت شما در کوچه دیگر رفته اید شقیق گفت که بصیقا فی دعواه من لم یصبر علی ضرب
مکلاه گفت شما نیز طریقه او نیافته آید گفت شمس که یا بی بی شامانیت فرماید گفت که بصیقا فی دعواه
من لم یصبر علی الضرب فی مشاهده مکلاه گفت بتصدیق قول من کلام الله ناطق است آن
است که چون زمان مصر در پیش زنیجا رفتند و علامت کردندش زنیجا بدست هر یک یک تیغ و کاروان
و گفت قسطنطین شامانم بخورید و میوه صفت فرمود تا جائه خوب پوشیده و آراسته بر آید چون یوسف
را از کفایت خنجرید بر یک چون سوخت و دیدند کاروان از تیغ غلط کرده بدست نیز زد و می گفتند
سبحان الله تعالی فلما راه اکنه و قطع را بدین و فلن حاش لله هذا البشر ان هذا الاملاک کیوم
پس چون بشامانده مخلوق زمان مصر از او دست خیر نبود کسی که بر عشق خالق عاشق باشد و چگونه

از خود خبر داشته باشد آرد و اندک خون جنین نیز از ایشان پیشتر عرق خون شدند و بهوش آمدند
پس در مشاهده خالق چگونه کسی از خود خبر داشته باشد نقل است که دستت در مهر باران نمی شود
مها اهل آن ولایت پیش از انوار فتنه گفتند یک شیخ طلب باران کن شیخ بست روز از
مهر بر او منت چون برشته آمد و بد که باران شده و مرغزارها سبز شده و در کس معمر شده مروان
پیش رفتند و گفتند که ما از شما طلب باران کرده بودیم شما بجا گرفته بودید شیخ گفت در این بیست خاندام
که اکثر اوقات باران بسبب بدکاران گرفته میشود پس از خود بدکارتر در میان مروان کسی نماند
بر بیرون فتنه و بر شما باران بارید ای عزیز سخن از وضو بود اما کلام اولیاء الله در خاطر بسیار بسیار
و کاشش بود انداختم پس وضوی باطن پاک و شستن دل و نیت است و دل را از هفت چیز پاکیزه
شتر نفس گویند پاک توان کرد که طهارت باطنی است اول از عین که قناعت در روزاید و دوم
خوف در چهار روزاید سوم کینه که حلم در روزاید چهارم که شفقت خلق در روزاید پنجم که که تو اضع
در روزاید ششم اندیغنی آزار کردن که کم آزاری در روزاید هفتم آزارت گویند و عاقبت کسی است
که خود را از همه کس فرزند هفتم کذب یعنی دروغ گفتن که سستی در روزاید چون این هفت امر صیقل
مورد کردی و هفت مصلیات را درو جادوی پس دل تو پر نور گردد و مر یاد حق را همیشه شود و در دنیا
اسوی الله را سپهرات و خلق را سخن مشاهده کند او در میان نماز وضوی فرض از برای نجات نماز و
نماز جنبانه و تلاوت قرآن اگر از وی مسحفت بخواند بر یک سجده تلاوت لقوله علیه الصلوة والسلام من
یغیر الوضوء فقد کفر وضوی سحر چون تلاوت قرآن بر مسحفت و بر کایرت مشایخانی بخوان
معلم که گفته اند چون از اسرارحت فایه بیرون آید با هر که تا وضو کند بغیر وضو و تیمم لغایت آفتاب
و ما ستاب و ستادگان ننگ و الوضیای بروی ما و در و پسر و استاد ننگ و و چیز دیگر نام غلام و آیات
کلام الله که در وقت خلا از خود دور کرده بود بدست نگیرد بخلات تا وضو کند و تیمم کند و وضو
برای مسح مسح فرض است و در مسواک نیز مبالغه کردن سحر است چنانکه ابی و ابی و ابی و ابی
روایت کرده است که حضرت رسالت پناه در شب یا زوه کرت مسواک زد و چندان مبارک کردی
که برندان مبارک می ترسیدم گفتم مبارک برای چیست گفت یا عالت در مسواک بست فضیلت خود است
و یکی از آن نیست که بر بن دندان محکم میشود و چک دندان بیرون رود و چک دندان بیرون رود و دندان سفید کند

در سخنانی چشم را پیدا کند و بفرماید که کند بر و شمنان دینی و دنیاوی نظریا بدو از خواب شسته و از برهنگی
 خواب و از خنده هفتقه که بیرون نماز باشد و بعد از غیبت و شعر که در وقت زلف و خال باشد از جمله سخنان
 لایحی و وضو کردن نیز مستحب است بدانکه ناقص و منوی ظلمی نیز شرده چیز است و مجموع او در مجموع
 است بجز موسی که بجز حق و عبادت از با بول است پس در وقت حاجت بول است
 رسا کند تا شش بدوزسد و نیز بول با در سوراخ گوش و غیر ذلک نکند که اگر بار و کثرت در برون آید حجت
 رساند و الا که دیو و پرسی اکثر ایشان در سوراخ و شکاف میباشند اگر با بول تر شوند مضرت
 بدو رسانند و بعد از فراغ ذکر خود را از خدا و اما اعلیل بدو شد و پائی چسپ را بر راست و راست را بر چپ
 بند و بر چپ خود را و همچون عوام الناس روی بخلق دست دراز ندارد و از زمان در آن حال دورتر باشد
 که باده است و مکره ترین مکره است که کسی دست دراز دارد و با کسی سخن بکند و عبارت از سخ غلط
 است و عبارت از تسمی است و منی و قتی شکنده وضو است که بشهوت نباشد چنانکه از کسنگی
 و حجت و بعضی گفته اند که منی برگزینر شهوت نباشد که وقتیکه او با بزرگتر است باشد و شماره بار گران
 سر او باشد و کسی که عقب بچوب زند و از آن بهیت منی آید آن منی شهوت باشد اما اصح اقول اول است و عبارت
 از او و ولایت و دوی چیز سفید است که بعد از خروج بول بر آید صورت این سینه و قتی ظاهر شود که
 کسی با سلس بول باشد زیرا که او معذرت است و طهارت معذرت بخروج وقت ناقص میشود پس نگاه
 که قبل از خروج وقت در آن بول دوی ظاهر شود ناقص طهارت او باشد و طهارت او بدخل وقت
 ناقص نشود چنانکه پیش از آن در وضو ساخت و ظهر و اخل شد و منوی او نشکند و عبارت از سیم دوم منی
 است و آن آب سیاه است که در وقت نماز است بزین و بنظر نیز فرود می آید و عبارت از سیم سگزیه
 که در آن از راه بول می آید و برابر سگزیه زمانای است حاتم است و عبارت از کرم است که از پس
 افتد تا اگر از راه بول افتد ناقص وضو نباشد و عبارت از آب داو که از او بر باشد اما اگر قبل باشد
 ناقص وضو نباشد مگر گنده بوی باشد و یا در راه زن پاک شده باشد و عبارت از خ خواب بدانکه
 خواب بهر حال شکنده وضو نیست اما اگر گتیه زده باشد بیک سر منی باخفته باشد اندک و بسیار شکنده
 و وضو میباشد زیرا که توهم با در رفتن باشد و الا مجرب خواب شکنده نیست تا اگر بز او و سر منی زمین سکم
 داشته باشد و افتاد از خفته خواب پس بیدار شد درین راه پیش از آنکه پہلوسی او زمین تر نشد باشد

نمی شکند و اگر بعد از افتادن بزین بیدار شد می شکند و عبارت ازیم است که بطن و قوت خود میرود
 آید و از سر جراحت بسوی باطن گذرد و اگر بر سر جراحت افتاده است بجا میاید دست بر داشته شود
 و ضوئش کند و نیز اگر دانه بخته باشد بر آن انگشت نهد و دریم بیرون آید اگر ادامه که انگشت بر دهنه است
 بیرون می آید و وقتی که انگشت باز دارد بیرون نمی آید پس برین طریق هر چند بر آید شکنده و ضوئش
 و در زمانی که این فقیر در قدسوسی حضرت مرشد محقق پیر سید شمس المثنیخ و الاو لیا محمدن الاسرار
 منصف الا جنبار سیادت پناه میر سید علی ترفندی بود روزی بر جو بهاری رسیدیم حضرت شیخ و ضوئش
 ساخت و چون متوجه نماز شدیم بیابش دانه بود و آنرا بزور شپیلیدیم بریم بر آید از فقیر پرسید چگونه
 است گفت وضو بر جاست گفت اگر وضو جدید کنم گفت میخیزد حضرت شیخ تا شعله نرسد باز نشست که سباده
 خلافت شریکیت کرده باشم باز بابت آب رفت و بعد از آن که آب بر رفت باز می آمد آخر گفت دور
 تخمیت وضو بکنم تا از بدعت دور باشم زیرا که آورده اند هر که وضو کند و تخمیت وضو نکند از وضو
 جدید کند بدعت است بعد گفت که پنجم فرموده است الوضوء علی الوضوء کالمنی علی النبی سالی نور
 بر نور زیادت کند و عبارت از آنست که آب است و حکم او چون حکم ریم است اما اگر چشم کسی خسته باشد و از
 آب نهد و می رود نیز ناقض باشد و این اکثر قویم است و الناس کثرتها غافلان و عبارت از قی
 قی بر دهن باشد اگر آب تلخ یا طعام باشد و اما اگر خون سبته باشد نیز حکم ته پر دهن باشد و اگر خون
 باریک باب دهن غالب آید نشاند و اگر خون بر آب ثابت و وضو بشکند و اگر بر است از برای احتیاط وضو میتوان
 و اگر خون در چشم آمد بیرون نبرد و وضو شکند زیرا که اندون چشم را غسل وضو شستن فرض نیست و اگر در عروق خلا از آن
 خون ظاهر شود و دیگر پدید نشود وضو شکند آورده اند که چهار اولیا اند در جالی با هم نشسته بودند شنیدند که حاجیان
 مارون شنید میگویند و میگویند که یکی از این اولیا اند را قاضی میسازیم چون چنان شنیدند ایشان هر چهار در میان
 خود شورت کردند که هر یک بیک حال شوم می دیوانه شد و دیوانگی در پیش گرفت و یکی خورامروده ساخت
 و یکی گرخت امام اعظم هنوز بر جانی بود که ایشان رسیدند آن مرده را بر او شنیدند دیدند که مرده
 افتاده است باز ماندند و امام اعظم و آن دیوانه را پیش پادشاه برودند پادشاه گفت که مرده ای برید
 و دفن کنیند و دیوانه را رسید که بیا قصه را قبول کن دیوانه گفت پادشاه همیشه تران شما کجا فرستاده
 و علی پادشاه یکی میگفت دیوانه در می گفت او را نیز ماندند و امام المسلمین را گفتند که قصه را

قبول کرد حضرت امام گفت که خوانین تمام قبول نخواهند کرد زیرا که من بنده زاده ام در دل گفت که
 من بنده خدایم ایشان گفتند که بهر حال قبول دارم باز امام المسلمین گفت که دروغ گفتن من بنده زاده
 بلکه بسیار است ام و دروغ گوئی را قصدا نشاید با دوشاه او را پنج دره زد و گفت بعد از این هیچ سکه
 شریفی نماند روزی دختر امام غمگین و غمگین از میان سیکرد و در سر حویلی خون آمد گفت یا ابا و صنوی من شکسته
 یاد گفتند با دوشاه منع کرده است از برادر خود پسر این سخن بگوشتن با دوشاه رسانیدند بر پادشاه
 بنامی و شوار آمد گفت یا امام المسلمین اگر شام شرع را بیان نه کنید شریعت مصطفی صلی الله وسلم
 خراب خواهد شد امام گفت امر شما فرض بود بجا آوردم و حالا چون امر کردید آن بشکسته و صنوی بود اگر
 در مصیبت او خون و دیگر پیدا نمیشود و او را پرسید که چرا قصدا قبول نکردی گفت در دایم خوانده ام که
 زود است قیامت سر علم غضب شوند یکی از شیطان دوم از پادشاه عادل سوم از حضرت رسالت
 صلوات الله علیه و سلم از قاضی اشقی دلی علم و حکم گفته برای زیر علم شیطان باشد و قاضی که حکم کتاب
 و سنت و کتب الله ظلم کرده باشد وزیر علم پادشاه عادل باشد آن عالم که با عمل است و قضای آنی کند
 وزیر علم حضرت رسالت پناه باشد پس من از علم شیطان در علم پادشاه کردم و علم حضرت اختیار کردم
 پرسیدندش که امام شما را چنان حالت دیدیم که گریه از آنم دره ایشان میسر بود و هیچ طرف دره نگاه نمیکردید
 گفت اوری و دشمنم دردم آمد که مباد از عالم شتود و ناشکری محنت در کلمه کفر از وجود او صادر
 شد پس تمام او بودم و از آن دره خبر نشدم و امام هم از زخم آن دره وفات یافت ملائکه این سخن آنکه
 آورده اند که نرگوارسی را حجاج بن یوسف حکم کرد که پیش شیران انداختند شیران هر چه شیران او شرم
 و غضب می آورد شیران بخوبی کردن او را در گرسبب میسازد حجاج متحیر شد و او را با ناز و نبلندان
 پرسیدند که شما بیزت شیران نگاه هم نه کردید چرا گفت در خاطر آمد که عتاب شیران حسد میسر میدهد
 یا کسی و علم او در هیچ کلمه خوانند فرمود درین اندیشه رفتم و از خود بجزند شتم و آنکه خود را دیوانه کرده بود همیشه
 برنی سوار می گشت گفت اندک یکی از جوانان وعده کرده بود که تا هفتاد و یک گرس از پسر زن حکم آن
 جوان بنام او کس را پسیده بود و وعده کرد که یکی مانده است بر که فزوانین دروازه در آید از آن سر
 تمام پرسید پس فردا کسی که از دروازه درآمد گوید که آن دیوانه برنی سوار آمد جوان گفت که ازین
 دیوانه چه پرسیدم باز گفت که وعده کرده ام پرسیدش که ای دیوانه زن چگونه باید که گفت با بسبب

بار بنیدم بعد از آن گفت مررت لک مره لک علیک مره لک علیک باز آن سجده سوار شد و گریخت
 این کس در عقبتش رفت و گفت نزد کیمین میا که اسپ ترا بکند زنده باز جوان گفت که بیان کنیدی که
 چگونه زنده دیوانه گفت آنکه مر تراست بگردد که شوهر دیگر دیده باشد و آنکه تراست و هم از دیگری آن
 زن بیوه است که از شوهر اول فرزند دارد و اگر خوشدل باشد از تو و الا نه لول او در خاطر آرد و آنکه نه از تو
 و نه از غیر آن زن بیوه و عقیم زنی است و این کس دانست که سخنش دانشمندانه و خودش دیوانه چگونه
 باشد باز در عقبتش رفت و گفت که احوال خود باز گوی گفت که من فلان کسی بودم و از ترس خدا
 قصداً قبول کردم و از ترس باو شاه خود را دیوانه و چنان ساختم و عبارت از هم مبارک است فاحشه
 چون مردوزن هر دو بهم اندام باساکسند بلا اظهار نری و بی دخول نیز ناقض صنوا باشد و عبارت
 از هم سستی چون شراب و تنبک و بوز و بخورد و حدستی آنست که در رفتار او جنبش پیدا شود
 و درین زمانه فتوی برین نیز داده اند که طلاق نجی واقع است و عبارت از بی بهوشی چنانکه از خود
 خبر نداشت و اگر کسی رگ گردن کسی بگیرد و بهوشش شود نیز ناقض صنوا باشد و یا جنبی باشد بهوشش
 دریا حالت درویشانه باشد و بهوشش شود نیز ناقض صنوا باشد و عبارت از و دیوانگی و عبارت
 از رخ خون و بیان او در میان تی گفته شده است و عبارت از قی قهقهه خنده در نمازی که ذات
 الکرکوع و السجود باشد پس اگر در نماز جنزه بخند و تباه نشود و صنوی او و اگر کرد کی در نماز بخند و صنوی
 نشکند زیرا که خنده گناه است و کودک تا عاقل و بالغ نباشد گناه او بر نوشته نمیشود و در
 عمده الاخبار آورده است که چهار خنده تباه کننده و ضوئیت یکم از کودک و دوم در خانه سوم اگر در نماز
 خواب برود خنده کرد چهارم بر آن وضو که در جنب غسل حاصل باشد نیز بخنده نشکند و خنده بر شش است
 اول استبراق و آن چون روی پیشانی بر خشد و دندان نمایان خنده انبیاست دوم استکشات
 و آن چون دندان نباید و آواز نباشد آن خنده اولیاست برین برود نماز نشکند و وضو نمیشکند
 سوم تسم است و آن چون دل او بلزد آواز میاید این نیز شکنده و صنوی نماز نیست چهارم استک
 است و آن چون خود بشنود و غیر او شنود پس تسم خنده مومنان خفی است و شکنده عامه مومنان
 و این شکنده نماز است بجز وضو ختم قهقهه و آن چون تاد و دهنی ظاهر کند چنانکه خود شنود و غیر نیز و این
 خنده عاصیان است ششم استفراق و آن چون تمام بدن بلزد و آن خنده کافران است و درین

هم نماز کنند و هم نمود خنده قهقهه بیرون نماز و سبک نماز کرده اند و ترازا باید کرد که نگاه کبیره است ابوذر
 عقیلی گفت رضی الله عنه که من عجیب میدانم از کسانیکه خنده قهقهه می کنند و در پیش است که از
 سوخ کینه نگذاشته است و بر عقلی که از دوست و زبان آید می کنند و میدانند که کرام کاتبین از و غافل نمید
 در خانه کار کاخهای بزرگ راست میکنند و میدانند که منزل ایشان گوست و در خیمه است که در بنی اسرائیل
 اولیائی بود که خانه راست سیک و پنجمی را از قوم دانیال بنمیرد و گذشت پنجم را گفت که بکین عمر من چند
 سال هست پنجم گفت عمر شماست سال باشد ولی اندر دست از گل شست و راهی شد پنجم گفتش چهره
 گفت عمر من صد سال و صدیر آسمان خواهم گذرانید و آورده اند که متر عیسی علیه السلام تمامی عمر
 در میان گذرانیده بود و سنجاق نه آمیخت روز در میان خفته بود و دستگیر بود زیر سر نهاده بود شیطان
 از پایش گرفت تا بیدار شد گفت ای ملعون از من چه میخواهی گفت آنیکه شما گفته بودید که من تارک دنیا
 ام گفت ای ملعون در پیش من از دنیا چیست گفت این سنگ از دنیا است متر عیسی این سنگ را از
 زیر سر خود انداخت و بازوی خود را در زیر سر نهاده و در خیمه است که در من راه چنید که از دنیا فراید و نش
 نقصان و در تنبیه ابواللیث است که پنجم گفت صلی الله علیه و سلم که خداوند تبارک و تعالی بخیر اسطر مرا
 گفته است که دستم نامه نشان است بتق بیاری و سر انجام کار دنیا می اورا پیش کنم و دانش غمناک دارم و
 دشمنانم لطیفه نشان است بتق تندرست و کار دنیا می اورا با سر انجام و دانش ستم و نیش در خیمه است که حضرت
 گفت علیه السلام که خداوند تعالی بر من وحی کرد که دوستان خود را چنان از دنیا نگاه دارم چون ما بیماران خود
 را از آب و نیش فرموده است علیه السلام اللدینا شین عند الله و من عند الناس الفقیرین عند الله و من
 عند الناس حضرت جبرئیل علیه السلام حدیث قدسی فرمود که فیصرا غیر روزی پیش از تو نگران که زربدن
 اقامت به بهشت رسد که در آن نیز روز پانصد سال باشد حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم چنان است
 از وحی که دستماز بارکش آسمان رسید و گفت که من فقیرم و پروردارم سلیمان تو نگر پانصد سال پیش از تو
 بهشت رسم ایچمر از چنانچه تطهیر از نجاست فرض بود تطهیر از نجاست نیز فرض است و در صلوة
 نیت آورده است که عمل از تشش چیز لازم شود اول انزال نشود و شهوت و جهنگی در خواب بیداری دوم
 غائب شدن شعله بغیر انزال در روزه و بهایم اگر انزالی نشود بدخل شعله لازم نیاید سوم بعد از انقطاع
 حیض که اعل او سه شبانه روز است و اگر روزه شبانه روز است و اگر سه شبانه روز بقدر تحریم نماز و

در میان دانش

استحاضه باشد و اگر از ده روز زیاد شد نیز استحاضه باشد و در فور النجات کوزه هست که المظهر المتخلل
 بین الدمین بدین نوع است اگر زنی یک روز خون دید و یک روز ظهر و سوم روز تمام خون دید پس حیض
 باشد و اگر یک روز خون دید و سه روز ظهر یا یک روز خون دید و پنج حیض باشد و اگر یک روز خون دید
 پنج روز ظهر یا یک روز اندک و شش خون دید همه حیض است که حیض او هفت روز شد و اگر یک روز خون
 دید و هشت روز ظهر یا یک روز خون دید همه حیض باشد و شاید که این مدت حیض باشد و معنی المظهر المتخلل
 بین الدمین نیست و باید که اگر مدت حیض او سه روز باشد پس اگر متخلل شد روز سوم باید که چهارم خون
 باشد و الا حیض نباشد مگر آنکه آخرین روز اتهام خون باشد تا غروب این هنگام نیز حیض باشد و در دیگر
 روزها اگر اندک دید یا بسیار حیض باشد و اقل ظهر میان دو حیض پانزده روز است و اکثر او احدی نیست که
 حد ایام استمرار آن چنان است که اگر ده روز حیض دید و منقطع نشد تا ده روز دیگر آن ده روز حیض باشد
 و ده استحاضه پنج روز ظهر و بعد پس این پانزده روز در میان حکم پاکی دارد و اگر بعد از حیض دهانه روز ظهر
 دید و سه روز خون این نیز حکم پاکی دارد و اگر دهانه روز ظهر دید پنج روز خون این نیز حکم پاکی دارد که حیض
 کم از سه روز نیست و اگر دهانه روز ظهر دید و شش روز خون پانزده روز ظهر باشد و آن سه روز حیض استمرار
 آن باشد اگر در ابتدای استمرار شده ده روز از هر ماه حیض شمرده است روز پاکی و اگر معتده است ایام معدومه
 حوزرا کند دارد که در اول یا آخر یا وسط است و اگر ایام حوزرا کم کردند که چند بود و در کدام ده بود بر
 هر پنج اوقات غسل کنند و از فرایض قورات که سه آیت پوده باشند زیاد نخواهد و روزه را تمام ماه دارد
 واجبست و یک روز قضا کند و بر او ایتمی ده روز قضا کند و اگر یک کت خون دید و شش ماه نذیر بعد
 خون استمرار شد و آن عادت معروفه را فراموشش کرد پس عادت او شش ماه و سه ساعت کم باشد که طهر او
 شش ماه باشد یک ساعت کم و ساعت کم از جهت آنکه مدت حمل او شش ماه است پس طهر او شش
 ماه است پس طهر او یک ساعت کم باشد و چهارم بعد از منقطع شدن نفاس و آن خون است که بعد از
 زاون فرزند آید و خون که در حالت زاون پیش از بیرون شدن تمام سر ولد می آید استحاضه است و
 استواء فقیر جمال الحق و الدین پر سیده شد که استحاضه گفتن این خون چه قیاست گفت که هیچ فرس
 از وساطت نشده است و نزدیکی شوهر با او است و اگر سر فرزند ظاهر شد سر او در یک باره و در آنچه فرزند
 بکاود و گرنه به پهلویخته ناز او کند و آن نفاس قلعین از اول است تا اگر یک بعد از یک باره از چهل روز

در بیان حیض
متخلل

حقیق

دیگر نباید اگر خون بر روی است که در طی بخندد نماز بگذار و در روز بارود اقل نفاس با حدیث است و اگر او
 پیش شبانه روز است چون پاک شود و طری خشک و او را می فریاض نیز کند و در فور النجات آورده
 از فرزند اول تا پیش روز منظر شود مستحب است و اگر زنی عادت معروفه و نفاس که از پیش روز چنان
 شد و داشت یک مرتبه از روز یاد شود اگر در پیش است و فها و الا نه نماز و در روز نیزه را قضا کند و حسین
 نیز همین حکم دارد و اگر پیش است و من بعد عادت او پیش باشد و اگر در پیش است و آن ده روز است
 باشد که در حالت جمیع نفاس شاید که در اوقات صلوة و صوم سازد و در بقصد شنید و نهضت و بار
 استغفر الله ثواب است و نماز در دیوان او نبوسید و درین حالین ای زیر ناف از پوست
 نیست و شاید که از یاد پوشیده همراه شوهر خود خواب کند و زن را درین دو حال از خود جدا نکند چون
 رسوم کا فران پنجم غسل اکثر تو عها و الناس عنها غفلون اگر کسی خواب دید تری ندید غسل واجب
 نشود و اگر خواب دید تری یافت و لذت یاد و غسل واجب شود اگر چه بول باشد و اگر خواب دید
 و یاد ندارد و اما اگر منی یا بد غسل واجب شود اگر چیزی دیگر باید واجب نشود و بعضی گفته
 اند اگر در حالت خواب انتشار آلت نشده بود غسل لازم شود زیرا که مگر بلیت آن انتشار
 پیدا شده باشد و الا لا مسکله در کفایت الاسلام آورده است که عجب الله بن
 عباس رضی الله عنهما گفت هر که شب ستانه بخورد و دست نجس پد پس دیو بچکان با زبان
 کار کنند که با زن خود کسی میکند باید که علی الصبح غسل کند و نماز حاضر شود و الا نه از جنابت بیرون
 نیامد باشد و ششم را نادر گویند و آن گم شدن ایام است که هر سبتی هر زنی را که گم شود ایام غسل باید
 بهر نماز تمام پس جمله غسلها سینه و در پیش شش فریضه مذکور و چهار سبت اول برای نماز جمعه
 روز جمعه آورده اند که اگر بعد از غسل جمعه وضو کرد غسل ابار عادت کند که پیغمبر علیه السلام گفت و بر
 عیش زنده سری را دیدیم که او را صد هزار سر بود و در هر سکه صد هزار روی داشت و در هر سکه صد هزار دین
 داشت و در هر دین صد هزار زبان داشت و با هر زبان صد هزار لغت خدای را تسبیح و تهلیل گفت
 یاران گفتند یا رسول الله ثواب آن که باشد گفت هر که را باشد که در روز جمعه نماز جمعه غسل
 کند و در مسجد حاضر شود و بگوید سبحان الله و الحمد لله و الله الا الله و الله الا الله و الله الا الله العظيم
 ثواب آن زنده سرو آن فرشتگان مر آن کسی با باشد دوم غسل عیدین یاد آ خر شب کند عین صبر و حق

دیا حین صبحی و بعد از غسل خود را معطر کند و جا بهای خوب بپوشد و آورده اند هر که مردم سجده را
 روز عیدین و غیره معطر سازد و پس روز قیامت در تمامی عوصات بوی خوش او پشیمان شود تا
 در شام هر یک برسد سوم روز عرفة که مر حاجیان راست چهارمین حرام بستن حاجیان دیگر
 غسل مهیت واجب است که اگر مردی بمیرد مردمان نباشند زنی او را باید که غسل دهد ویرا که زن
 منوذت چهار ماه و ده روز با و تعلق دارد و اگر زن بمیرد زنان نباشند مردان نباید که زن خود را غسل دهد
 ویرا که او را بزین بعد از وفات هیچ تعلق نیست اگر در آن مال نکاح دیگر کند روا باشد بلکه چون
 زن مایه بزنند باید که بدان زن و بر او آن و غیره نکاح از او را در قبر نهند شوهرش او را
 دست نه کند اگر مرد زن برود و در یک قبر نهند و دفن کنند باید که بیشتر مردان نهند و بسوی
 قبله کنند و در میان ایشان پلوان باریک از خاک بگیرند پس آن فنن بگیرند نهند اگر مرد در میان
 بزمان که زن او نباشد مرد و یازن در میان آن مردان که زمان نباشند باید که از زمان زنی صالح و از
 مردان مرد صالح و مرد و دستها را با پاره لته بر چید و بزین زند ب نیست تیم بر وضع تیم بختد ویرا که مرده را تا
 غسل و تیمیم کنند نماز جنازه برود و نباشد و کافر چون در حالت جنابت ایان که غسل او نیز واجب است
 و مستحب چون کافر در غیر حالت جنابت ایان رود یا کودکی با نع شود اگر کودک با خنله و غیره
 بلوغت خود شناخت باید که یک نماز پیش از آن که ادا کرده است قضا کند آورده اند که شخصی از
 امام جعفر صادق رضی الله عنه پرسید که غسل طریقت چیست گفت بوضیعت پیرو جان او روی بر سر
 نصیحت استقامت و مستقیم بودن بر شریعت نکند و بر پیشتر آن آموخند او مثال غسل است
 و هر برید که بوضیعت پر جایی نه آرد و بر او پیر نبرد و مرد او خود طلبید گویا که جنب و طریقت است و در
 انیس العاشقین آورده است بر شخصیکه مرید خود را اول بار با شستن روزه ایام مضرب بگذارد
 نماز او امین و بر نماز تجمید و در خمس المواقف حضور مسجد و اعراض از تهنی بوضیعت خود او مثال غسل
 است چون مرید درین اشیا مستقیم شود مرد او خود را بپوشد و بعبده او را خلوت اگر داند که او را از
 تجلیات شیطان نگاه خواهم کرد که اکثر بهال در خلوت دیو و پری می بیند و متابعت ایشان
 میکنند و کافر میشوند و بعضی دعوی سبع اطوار میکنند و ندانند که سبع اطوار چیست اگر ذات گویند
 یا مفاخر حضرت چنانکه سید علی مدنی در او آورده است آیات تقدست عنده الامشاه ذواته

و ناز عن المشابهة امثال صفاة زیرا که هرگز ذات وصفات از مشابهت دور نیستند و بعد از خلوت اگر دانند
 که حرمت ذکر را تحمل توانند و ذکر کنند و بدای عزیز معقبات هر گاه که بملاود خود آیند و مراد حق را فراموش
 کنند و خود را جنب دانند که مراد محقق بشکر سدرایه اوست چنانکه آورده اند که امام احمد خضر وید در حاکم
 نزع نوشته در پیش با نیزید فرستاد و در آن نوشته بود که اگر آسمان زمین از زمین شدی که از قطره
 باران نیامدی و از زمین گیاه نرویدی و تمام عالم عیال من بودی پس تو کل من بحق خیانت است
 که فده اندوه در خاطر من نیامدی چنانکه نیزید گفت که مشرک اید از آنکه تا این غایت هنوز در بند نفس خود
 مانده اید ایشان باز نوشته فرستادند که شما چه حالت است حضرت با نیزید بسم الله الرحمن الرحیم نوشته
 فرستاد چون خواب احمد خضر وید دید جان را بحق تسلیم کرد و در تقشیر ملا یعقوب است که آنچه در همه کتب
 نزول از روی معنی در قرآن است و آنچه در قرآن است و در سوره فاتحه است و آنچه در فاتحه است و در سوره الرحمن
 الرحمن و آنچه در است حدیث قدسی که کان مکان بی یکون و الاضیافه اند
 بالباء طلع الوجود یعنی حق تعالی اصناف ماسوی الله را بهستی خود کرد که مقام احدیت را حرف گفت
 و از آن چنانکه حق تنزل است بارادت وحدت و مرتبانه مذکور تا امر اتی ظهور خلق ظاهر گشت پس گویا
 که این زبان جمله مکن در کنار و ایگان اسما وصفات اند پس سالک که صفاست بخود کند و خود را خود توکل
 گوید مشرک حقیقت است بر سر سخن یا زائیم که در وقت خلوت جمله آواهای بجا آوردن خود را از شراکت
 و بیورد و در و تا فرزند می اوی نیزاید که اول تقنین کند سکنوم را که هیچ سخن در میان نگوئیم که ملعون شوم
 و نام خدا را بر زبان نارد یعنی بسم الله الرحمن الرحیم بوقت دخول و قدر تقشیر خوانده ام که این دعا نیز
 بخواند اللهم جنبنا جنب الشیطان ممن زلفت اول بدست راست پای چپ او را در زیر نیل
 بنهد و بدست چپ پای راست او را در گردن آرد و باز بدست راست پای چپ در گردن آرد و اگر در آن
 حالت لبش بدان گیر و خیانت از گناه پاک شود گویا که الحال از ما در زاده است و چون جدا شود و برود
 ساعتی در کند گرفته خواب کند که در جسم است که بعد از مجامعت اگر پشت یزید آرد از جهت زن آسمان
 بلزه شود و از حق حکم جوید که یارب فرمان ده تا بروم و نیز در حصن و قیاب و استهتاب و ستارگان چرخ
 و باطلع کس بخند تا گفته اند اگر غسل در جای کند که او را بیند و یا آواز غرغره او شنود گویا که آن کس را
 جلال خود شریک کرده باشد و باید که در حالت مجامعت یا مصور در باطنی گوید تا که فرزند صالح و شایسته

زاید آورده اند که آب در وضو یک نیم من می بخورند در غسل دست و در غسل دست و در غسل دست و در غسل
 یک صلح است و صلح چهارمین است پس در وضو یک نیم من استنجا کند و یک نیم من دست و در وضو
 شوید و یک نیم من پایی را شوید و اگر مسح موزه باشد یک من کافی است و اگر مسح نباشد استنجا کند
 نیز یک نیم من کافی است و در غسل یک نیم من استنجا و یک نیم من دست و در وضو یک نیم من بر تمام
 اندام روان کند اول بر کتف راست بعد بر کتف چپ بعد بر سر و اگر جای گرد آمدن آب باشد از آنجا
 کیس و شود و بدان نیم من باقی پایی بشوید و اگر بر تخته سنگ باشد شاید که تقدیم غسل بر جلین است اگر
 در حالت اضطراب و سر باشد باید که آب در دهن و در بینی کند و بی ترتیب در آب در آید و در شرح
 او را و شیخ شیوخ آورده است که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرمود اصحاب که آب در
 غسل چهارمین است اصحاب گفتند یا رسول الله اگر کسی در شست اندام و بزرگ اغفلد باشد چه کند حضرت
 او را نیز همین چهارمین است اصحاب سئوال نمودند که یا رسول الله بعضی کسان بنایت در شست و غلیم اندام
 می باشند ایشان را چگونه چهارمین باشد حضرت اعراف کرد که فرمان حق بر من همین آمده است و دیگر شما
 و انید حکایت آورده اند که رسول علیه السلام را پسیدند که اسراف در آب است یا نه گفت نیست
 اگر در کناره جوی روان باشد و آنچه در نام حق گفته که بیت در تو ای خواهر برب جویی بد نیست اسراف
 هر چه بشوئی بد یعنی اگر است دستها بنایتی پر کرده بر اندام اندازد باکی نیست اما اگر زبانه از سر است
 اندازد آن اسراف است و اسراف در لغت گذرانیدن چیزیست از حد خود اگر چه عبادت کند اما شایان
 دوستی خدای نباشد چنانکه بغیر ناد و در امله و اسن طریق کسی است که غم بیت الله کند و یا غیر عبادت
 و نشکر و شوکت خود را بر نیت غازی گری بجا فران کشد گوید که خود را کشته باشد و بر که خود را خود کشد
 بوی بهشت نیاید بقول الله تعالی ولا تلحقوا بالیدیکم الی القهقریه نقل است که روزی حضرت راست
 پناه صلی الله علیه و سلم با جمیع اصحاب نشسته بود که جنازه شهید می گذرانیدند حضرت گفت که روزی
 را درین جهان خواهد که بنید باین کس نظر کند یا ران متحیر شد ند که این مرد صالح را چگونه در نخی میتوان
 ایشان همچنان متحیر بودند که کسی از احوال او خبر آورد و گفت که آری این کس جنی یافته بود و است
 کثرت در دوارم خود را کش تا آنچه در اکثر احادیث واقع میشود که بوی بهشت نیاید چنانکه گفته از بابیح
 بشر و خاک خورد کسی که یک مشت از عشره نگاه دارد و لواطت کند این تاویل دارد که آورده اند که

اگر حلال دانند کافر نشوند و الا عامی پس این مامی بوی بهشت نیابد آن چنان است که چون مدت بچاه
سال در عرصات یک پای استاده باشند نه تا در سال باده بوی بهشت دور میرود و هر که بر بند خا
نوشبوی آن بچاه هزار سال بر آن کس چون کیست بگذرد و برین طالعند که در رسد و نیز باید
که مال دنیاوی با و زانم مندیات و نامشروعات صرف نکند که اسراف است چنانکه حضرت گفت بعضی
از مستان من باشند که حبت را بدورم که بر صفا و فرموده حق باشند نه خرد و در زخ و العبد و لب هزار
درم بخزند که از فرموده حق است و بدان گفتند یا رسول الله کلام اند گفت آنکه بریاد و فسق و فجور نام و نگ
میدهند حتی که آورده اند که اگر چند نفر با خود اتفاق کنند که نوبت نبوت بر یک محمادی کننیم چنانچه
منهی و نامشروع است آمده اند که فاک خود از زمره خمر خوران حساب کرده اند و در اکل و شراب
نیز اسراف است تا امکان طعام و شراب و حروف باشد باید که با سیتد و از طعام دست باز دارد اگر
با لای سیر طعام و شراب خرد و بگرام خوار شمرده اند بعضی مشایخ آن گفته اند هر روز یک بار باید خرد
و اما اگر از و کت و دیده حنفا اسراف است حکما قال الله تعالی کلوا و اشربوا و لا تسرفوا انه
لا یحب المسرفین و نیز حضرت گفته است اگر آب با یک نفس خورد بهتر است که قی کند پس چون که با لب
می نهد بسم الله الرحمن الرحیم گوید و چون با نوار و الحمد لله رب العالمین گوید باز نتمیه گوید چنانکه حرکت
در اید که کار و صنود غسل چون مردوزن با ناچار است و استنق اوز من عین است بیاموزد و در قفا و
شعر آورده است اگر زنی از برای داشتن مسکله خود بیرون آید شوهر را لایقی منع نیست
و در استنق او شرم نکند تا در عرصات شرمسار نشود چنانکه آورده اند که روزی حضرت رسالت
صلی الله علیه و سلم شسته بود که پزینی آمد بر کناره مسجد سید دست را بر بیرون لب دو یک
مادون بر حضرت انگشتان را بر بیرون لب خود مالید او رفت اصحاب پرسیدند که یا رسول الله
این چه بود گفت که این را بیاموز گویند پزین از من سوال کرد که دستت چنان است که در اوزن
فرج بر بیرون لب گفت بیرون منتقول است که حضرت علی مرتضی رضی الله عنه فوت بسیار
چنانکه چهل باید یک شب غسل میکرد و اگر در اوان صحبت اذان را می شنود می استادموزن
می یا فتدی نی ز بر رضی الله عنها پیش میدرفت و گفت یا رسول الله اگر کسی حبه پزازی دارد
و بر بدنی اندازد هر یک را جدا جدا با زیاده یا همه را یکبار حضرت گفت یکبار زیاده و این موز

حضرت علی را در شب غسل کرد

بر سبب است یعنی کیا غسل کند و باز گفت اگر گشتی در دریا میروی و ملاح اذان شنود گشتی را
 از جریان ستاده کنی یا بنظر رعیت خود حضرت گفت اگر رنگاره دریاست بایستد و اگر داخل
 دریاست برود بعد از آن هر ترضی علی بایستد و سبک و وقت اذان ستاده نمیشود و باید که غسل در وقت
 تا خیز کند زیرا که همه انقاس حیات آدمی محسوب اند اگر کدام وقت حساب لغت تمام منقطع شود و اگر
 در عین وقت بر وضو غسل باشد از دوستان حق بود که ان الله یحب المتطهرین و در غیرت
 که اگر در شب با وضو بخسپد ارواح او از فرشتگان دیر عرش بریزد و بخدای تبارک تعالی بروج و اسما
 و با ایشان نزول رحمت شود و بوقت بیداری بروج را بازمی آرند اگر غسل خفته باشد ارواح
 را با بالا راه ندهند پس ای عزیز بحیات احتیاط بناید کرد و با وضو غسل باید بود که هر دو جهانی است
 حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم صحابا پرسیدند که شما ابر حیات خود خد اعتماد است
 ابو بکر صدیق رضی الله عنه گفت که من چون نماز بامداد بجا آوردم امیدم نباشد که ظهر را او کنم یا نه و امیر
 عمر رضی الله عنه گفت که من چون نماز پیشین او کنم تا دیگر امید ندارم و ذی النورین رضی الله عنه گفت
 که من از حضرت مغرب توقع ندارم و مرتضی علی رضی الله عنه گفت که من از مغرب تا عشاء امید دارم
 رسول الله صلی الله علیه و سلم گفت که ای یاران من که بجانب راست سلام دهم تا جانب چپ سلام دهم چنانکه
 بر آوردم سلیمان عصا را بر زمین گذاشته استاده بود خواست که بنشیند هم در قیام جان بحق تسلیم کرد و در وقت
 در سال مرده استاده بود بعد از بلین خالک مبارکت زمین او پاشید تا عصای او را خاک رساند
 و بر آن ماه سور چکان سرخ رفتند و عصا را حذرند و متبر جبرئیل او را خواندند تا این زمان حلما پوشیدند
 اگر گشتی در دست خفته است و از هر طرف تخت دیوان و پریان ستاده اند و می سپارند که بهتر سلیمان
 در خواب رفته است مگر الحمال بیدار خواهد شد و با این منظر باشیم که مگر با این اخذت فریاد اگر هم ایشان بنهند
 که بهتر سلیمان مد است جمله دیوان پریان دیوان نزع کنند و تمام عالم بادی و خرابی سازند چون تیره عیال
 الله علیه و سلم بیانی می گوید بر این سبب که بر او نظر کنیم کرده هنوز باقی ماند که بی بی هم جان بحق تسلیم کرد و
 آورده اند که در وقت جبرئیل علیه السلام در بهتر سلیمان علیه السلام را خبر داد که درین وقت سوز عاصمت و زیر آب بود
 چون او بمیرد بهتر سلیمان زجا چه امتداد رسع خانهاست که در درو جانی بول و خالطه و کل مشرب بود
 عاصمت را در آن زجا چه دندان کرده سر لوش که در راه سوزن هم نباشد و زش درین روز با کسبایان او

قصه با کور

بود روزی مضمون غنکوت آمد و اطراف شیشه میدوید و آن زن از بسبب شومر چو کی دست پس او میدید
 و میپوشید ناگاه شیشه از زخم آن چوب که در دست او بود شکست و غنکوت اندرون درآمد و زخمش
 فریاد کرد که حاصفت را خردن چون شیشه را شکستند او را مرده دیدند و ملائیم این آورده اند که وقتی بهتر
 موسی علیه السلام قوم خود را از فرعون خلاص میکرد و خواست که بروم بود و لشکر او در تیه بود چون میان
 شنیدند جمله کلاستران و سر جنگان پیش بلعم با عور که صوفی وقت او بود آمدند و گفتند که پیش ازین خدمت
 شما نمیکردیم الحال خبرت شما کوشیم انا باید که شما را حاکم کنید که بهتر موسی را معنی نیاید او گفت که مرغ حق
 پیغمبر خدا و مای بزرگم بر چند تضرع فناری کردند قبول نیکو ایشان همگین شده در جای خود نشاند
 و گریه میکردند زمان ایشان خود را آراسته کردند از درو لعل و جواهر قطعا پر کردند و نعمتهای گوناگون گرفتند
 و در پیش زن او رفتند فتوحات دادند و جامهای خوب پوشانیدن و نعمت خوانیدن و اسباح کردند
 که شومر از زن ناچار میباشد شما را باید که بشوید خود گویند که دعا کنند آن دن جامهای خوب پوشیده
 و خود را آراستند پیش شومر شد شومر شمشیر شمشیر شد که این چو فتنه باشد چون نزدیک رفت و اقامه باز نمود
 و آنچه که زنان است از اینان اندام دست اندازی و غیره ملک آغاز کرد چون بشیخ از شما خاست
 دست انداخت زن منع کرد و بیرون رفت باز آمد و گفت می باید که دعا کنید شیخ باز ایام نمود علی بن ابی طالب
 چند کت بیرون دادند و میشد می گفت اگر این بد باشد بعد از دعا توبه باید کرد و شیخ ناچار شده
 قبول کرد و بعد کردند و جماعت کردند بعد از غسل هر صومعه رفتند دعا کرد و عایش قبول شد مگر
 نهاد روز از تیه کوچ میکرد و شبانگاه باز به سجده بود مناجات کرد که خداوند این چه کارست جبرئیل
 آمد و گفت که در حق تو بلعم با عور دعا کرده است و اجابت شده است و شما را باید که اسحال در تیه حصار
 راست کنید و اینجا بایغید مگر موسی علیه السلام در حق او دعا کرد که خداوند این امتحان از اوستان پس
 حصاری است که در چون نوبت بهتر داد و رسید روز شنبه جمعا ایشان بود و حکم بود که در روز شنبه
 نگیرد مال و نیای را داده از یک روز خیره نگیند و در روز شنبه چندان مای می آمدند که روست
 آب مای میگرفتند و بعضی بر بنحالی نوشنبه مای گرفته و را بخار آب گاه میکردند و روز دیگر می خوردند
 و در بازار می فروختند و ذخیره میکردند چون چهل سال برین گذشت از جمله شش لک خانه و از ده هزار
 خانه مسلمان شدند و دیگر همه کافر شدند زیرا که می گفتند اگر او پیغمبر بودی بنابرانی بران بلامیر سید

و انکار نبوت او کفر بود و مهتر و او در علیه اسلام آن معاند بود هزارخانه را بشیرین حصار آورد و کربان کردگان
 و مسلمانان ایشان را دیده کافر شوند از اینجا است که حضرت منع کرده است که مسلمانان یا مشرکان
 و کافران در یک دبی نباشند تا زانم فرزندان کافر نشوند و بعد از آن حضرت مدتی حضرت داود و سلیمان
 بر آن مسلمانان نیز کافر شدند و بادشاه ایشان دعوی خدای میگرد و صفت کمال در ایشان مینمود
 نشد و کسی نمرد و پیغمبری عالیه نام بر ایشان معبود شد و دعوتش را قبول نکردند و از حصار بیرون
 کردند و در یک کس است او بود و هر سه که می بود درت سی صد سال او را انبیا میرسانیدند روزی آن
 یک کس است او بود و گفت که اگر در حق ایشان دعای بکنید چه شود و حافظ گفت انجبت خاطر شما
 سی صد سال گذشته است چون سی صد سال دیگر بگذرد و عاقلان شب بنهار کس از کائنات بر
 بروند علی الصبح چون بیدار میگردند بسیار میشنوند و اقع را پادشاه نمودند پادشاه فرمود تا بر آن
 آتش اندازند گوشت ایشان را با زور کشند و بیج بیدار میشنوند و بعد از سه روز بجز ایشان می آمد
 فرمود تا آب انداختندش بعد از آن در ساعت مردم می برودند پادشاه نیز ترسید فرمود تا گوشه
 راست کنند که او را چهار در بود و در هر سه هزار جوانان نالاک اندازد و تیر اندازانند و درون کوشک
 گیند راست کردند زو یک لاله نطقه با خود اندرون برد و گنج نیز اندرون برد و مقدار سفرین
 راه نه گذاشت در وقت سحر مهتر غزرا سیل با سیبیت تمام خود را با و نمود گفت کسیتی گفت منم
 غزرا سیل گفت ذی ابرام قالینها گفت برای قبض آمده ام گفت لمر فذ بگذار فردا سحر برین وقت بیا
 مهتر غزرا سیل قبول کرد چرا که آن روز از عمر او مانده بود چون او غایب شد بیرون آمد جوانان را بد
 گفت و سیبیت تمام کرد که شما غافل بودید که او آمده بود و شما که گشتند بر ایشان گفتند که ایان تیر
 و نالاک در دست گرفته است او بودیم که هیچ از جای نه جنبیده ام گفت حاضر باشید فردا در وقت
 خواهد آمد البته بکشید و باز درون رفت روز دیگر تیر برود گشتند و چون روز دوم جان اندرون
 و چاههای آن دو از ده هزار کس بیرون قبض کرده شد و هیچ با از مرگ نماز منی نیافت کما قال الله
 تبارک و تعالی انکم فی الموت و لو کنتم فی بیچ میشدند بعد از آن در بیای عمان بر ایشان
 و همه حصار تیر را فرو گرفت و کنگرای حصار تا این زمان غائب است و هر شتی که بد استخار میرسد
 ضرزی یا دعوی کشند آنچه باقی ماندند بگریختند و به حافظ پیغمبر ایمان آوردند تا بنا از ایشان مرفع

شد آنچه مقرر شد که مقرر اولاد علیه السلام با دوازده هزار خانه بیرون آمد بود آن باقی نیز سبلا گرفتار شدند
 چنانکه بعد از سه روز علی الصبح چون غارت شدند هیچ آوازی از شهر نمی آمد چون در آن شهر رسیدند
 دیدند که همه در گشته بودند و یکس بدگیری می شناسند اما سخن کردن نمی توانستند بعد از سه روز
 و طعام نخوردند و در باران بارید همه باریده در دریا انداختند چنانکه در تفسیر کامل آورده است
 اصحاب السیاسة که قافله خستین و معلوم بود که آنچه مسخ میشد از امام ماضی عمر ایشان با اکثر آن روز
 نبود و در روز قیامت کارها بصورت خود که در برای خدای آنچه مومن بودند کفایت گناه ایشان
 باشد از بصورت عطف اند برای احسان و آنچه مومنان سگینند که این صورتها می نسخ از آن مانده است
 و یا این ال قارون است محض مروج است زیرا که مال او در زمین است و نیز حضرت گفت چنانکه
 برادر درم مارون با موسی در بیابان میرفت در غت و دید بسی عظیم که تن او از زرد سرخ و بر گهای او از زقره و
 در هر یک تخت زین استاده بود که هر طرف آن تخت مکل زرد و جواهر بود در آن سلطان بود که اکثر آن
 بساطها از استبرق بود مارون گفت که ساعت درین تخت بیایم مته موسی گفت زانم مگر باک نیست
 باشد شخارم رفت مته مارون شنید و بالایشین آمد و رسید مته غراشیل جانش قبض کرد و آن تخت
 به او رفت مته موسی علیه السلام چون در خانه آمد واقعه بار نمود و هیچ کس گفته او را قبول نارد و توشش
 کردند که از جهت میراث او را گشت روز دوم چون علی الصبح برخاستند دیدند که آن تخت موصوفه
 در میان شهر استاده است و مته مارون بر رفته تمامی عالم شهر بدو دیدند با تخت بهوار و از چشم ایشان
 غایب ایضاً از اعتبار حیات بناید کرد و دل از دنیا بیدارید که دنیا مایه شمش نیست و منور و غلایا
 آخرین میوان انشت که بدست دیگران میبرند نام معلوم است چنانکه شاه قاسم فرماید ریاضی
 این دم که در کاب توام جان من ستان + ترسم که مرگ امان بدیدم آدمی دیگر + هر بار من که فرودم
 صد جانم دیگر بروم + احسان نتوان کردن اعجاز میباید پس مرا دوزخ است موذنا قبل ان یلقوا
 است چون خود را از آن سوی که واجب تصرف تو بنمونه است لاف خود بینی در تصرف
 و ظالم بود و عدت که اسامی اصنافی اندوز و من نهنگ لوسیت عاجز و مغلوب بینی پس خود را از آن
 که زندگی عارضی است فرادست که انما در حاکم مقدم پس همه مراقبه که خود را چنین دانستی گویا
 که صد مراقبه اندایت تو لیا بدست آوردی که نبوت است چهار است و لایست ستار پس از این است

است که پیغمبر علیه السلام گفت ولایتی افضل من نبوت من نبوتی بر او ختم شد و لایق است
من بدست ساختن است ازینکه گفت صلی الله علیه و سلم انا اقل من رتبه بسنتین لیسنتین ^{القدر} لیسوق
فانما الحاشیة و القادر انما العاجز ساکنان را با برین واسطائی اصفافی خود را با بدست پر و کمی قابل بعضی که اسمای عالمیه است
دوم بسط که اصنافش بجمال است پس هر چه در عالم ظاهری بر و صادر میشود جمیع حضرت از قافل بعضی جمله
منفحات از بسط دادند و خود را در میان ندانند پس انما مرتب حاصل شود که اگر چه نبوت افضل است
لاشبهه و الاحمال الماشوق ولایت چیزی دیگر است ایشان دانند که دانند آورده اند که جبر بر رضی الله
عنه یا تقری چند از اصحاب رضوان الله علیه مرتب شاعر عرب گفت که خاصیت محبوب است
که اگر مرده در کنار گیرد زنده شود جبر بر فریاد بر آید و گوید که آن محبوب من است که مرده را زنده کند و در برگ
شهرگ او بریده شد و بر زمین افتاد و خون جگر از او میرفت یکی از اصحاب هر دو شهرگ او گرفت و پنبه
در زنه او برخواست و روان شد و مرتبه انبیا که چهل و چهار مرتبه افضل از مرتبه اولیا است که او را سحزده
باشد و این بر آن است اما انوار از روی شوق و شسته ما گفت که احسان نتوان کردن اعجاز مسیاری
نه از روی تشنگی چنانکه روزی امام جعفر صادق رضی الله عنه جامه ابریشمی پوشیده میرفت و کان قار
در باطن اندیشید که خانان رسول الله با این جامه چه حاجت است امام الاولیا گفت کسیکه یک
گرت بمیرد جامه ابریشمی آن جهان مراد مباح است و منکر بر روز مدامی میرم چرا لازم نیست دوست
و کاندار گرفت دوستین برو که پاس درشت در استرا داشت که دست و کا ندانند از خاسته گفت
هذا الحق و هذا اللغلق سبت می ناب و حمت کسی نوش کرده که دنیا عقبتی فراموشش کرده
و حضور او لیا را الله فراموشش کردن با سوسى الله است تا آنکه از خود نیز خبر نباشد و آورده اند
که در ایام با صنیع دیوانه بود که هر چه از او کولات دیدی میگرفتی و میخوردی و هر چه بر پیشانی می آید می گفتی
ای شریعت او را پسندیدند که سخن نامشروع بسیار از صا و رشدی عالمان فرمودند تا نور اگر م
کردند او را و رواند افتند و سر پوشش بران نهادند و جوانان طالب حق رفتند و تخصص کردند و نیزند که
سلامت نشسته است بجانب ایشان دید چندین گفت که ایشان هم چیزی کردند آن هر دو مشوق کردند
که شان خدمت است و سی سال در خدمت بودند همیشه بخود بود بعد از سی سال از سکر خود آید ایشان
که شمار انقصود و میت گفتند و دیدار چنان بهیوش و در بوش رفت که بدتر از اول شد بعد معال دیگر

در خدمت او بودند باز بهوش آمد گفت و پیرانم شدگان ست و از آن حال تر شد آن جوانان دست
 از خدمت باز داشتند آورده اند که خواجہ کرگ دیوانه بود که بنترنگ فروش عاشق شده بود از آن
 مجاز بعین حقیقت رسیده بود و از خود بریده و بدوست پیوسته بود و از خود و اسوی اللہ سخن راز
 حق و باخبر روزی اولیاء اللہ و پیش او استاده بود و او رنگ راست میکرد و قبح پر کرد پیش آن
 ولی مانند زود باش این قبح را بخور او از ترس دیوانه شدن در گریبان خود بر خیت وز و در خانه آمد و کار
 بکنیزک داد که زود بشوی کنیزک جامه با تمام شبست اما نقطه از اثر خمر باقی ماند که زائل نمیشد و آنرا
 بیسن می گزید آن چرگ از جامه رفت و از حلق آن کنیزک در گذشت چندان حلووم اسرار طاسری و طاسی
 بدوست داد که یکی از دوستان حق گشت چون سجانه آمد بحالت دیگر بود صاحبش کسی که حالت خود
 می نماید واقعه باز نمود که از برکت آن یک نقطه نیکی یافتم آن ولی دوباره باز آمد و در پیش استاد
 گفت ای برادر نصیب هر که بود بر دل کسی گمان فاسد نکند که از دست هر ناقصی ناتمامی سہنات
 باید قبول کرد که این طائفه را لباس در گزین است چنانکه طبیب حافظ اگر کسی باز بر قاتل خوراند باید
 خود که ایشان نیز طیبان حافظ حقیقت اند که بر گزیده و جلوی کس با حق میرسانند چنانکه خواجہ
 حافظ شیرازی قدس الشیراز الغزیری فرماید سبت بی سجاده رنگین کن گرت سپر خان گوید که سالک است
 بنور راه رسد منزه لہابہ والیقا آورده اند که روزی جوانی خدمت جنید بغدادی آمد و گفت است
 خواجہ شکایت نمی کنم و نمائش عمل نمی کنم اما از بخت بد چیزی در پیش شما میگویم آنیکه مدت چهل سال است
 قائم اللیل و صائم اللیل و قاری قرآن و چهل حج و چهل طعم کشیدم اما هیچ از احوال و حال اولیاء اللہ
 معاشرت نمی شود و شیخ امر کرد که امر در سب کفن جان فرض او کرد و خفت آنچه مقصود او بود و دید علی
 چون باز بختش آمد گفت ویدی گفت دیدم جنید گفت چه گفت گفت جنید را بگو که مان راه زن
 چرا راه زوی که طالبان بر از استقامت بسوی کشف و کرامت راه نمونی نمکنی زیرا که در گاہ مرا
 شایان استقامت است کشف و کرامت جنید گفت عمل تو سدره تو بود چون از پذیر عمل گذشتی حتی برستی
 ایقا آورده اند که روزی شیخ بہا الدین زکریا قریشی قدس الشیراز الغزیری خرقہ خود را خواجہ کرگ
 فرستاد خواجہ آن خرقہ را در آتش انداخت بعد دیگر باز شیخ کس فرستاد که خرقہ را بدو خواجہ او را
 زیر و یک نیکی سوخته بود اما باز در آن آتش میگرد چون کس سید را از و طلب کرده دست در گردان

که خسر قه را بر آورد و بر ستم زد و از دغبار بر آمد و بان کس برگشته و او تا بشنید بد
 و این رباعی را بر زبان شمع داد و باغی که کینوشید گم خسر قه
 و ز منتر اسیدی ذره بختره چه پوشی چه تراشی ز سر این دکان هست ازین بگذر نه القیاد او از نلی بهایرین
 که چراغ از انیسکی گفت من همیشه در نماز و بیخ شتهای سر و جهانی وضو نشسته ام علامتی از نماز و اتم ترین و رفت
 در قبر معلوم آورده اند که بعد از وفات چون تو را در تابوت نهادند و جگر که رسید گفت ای زن رفتی این مقام را
 سر آورد و گفت نروم که گفت برو برو بعد از دفن چون بهیلوی راست سو بقبله نهادند دیدند
 که سرش بجانب قبله و بایش بجانب مشرق بر گشته بود و الحال در سراه مجاوران قبر او راست
 می کشند باز همچنان میگرد و پیرستیک این فقیر گفت که من زیارت قبرش را کردم که بطرف مندا
 و الضما دیوانه بود که خود را برهنه میکرد و در سجده بل غلط میکرد و روزی نشسته بود عالمی گفتش که خود را
 بپوش گفت خاموش باش که پیر ترا کشتم کس خبر آورد که حضرت تم سپر شمار و گفت دضیا افضلاک
 و صینا بیلانک عالم باز گفتش که خود را بپوشش باز گفت پیر دیگر شمار کشتم باز کسی خبر آمد از وفات پیر
 باز آن عالم سپر بودند هر سه مردند و آن عالم باز گفتش خود را بپوش گفت من پیر تر از زنده
 کردم کسی خبر آورد که پسران ترا بر سر زنده شدند و ایضا وقتی بست کس از معذوبان سلطنت ما و الزهر
 پیدا شدند که هر چه از کولات میدیدند از حلال و حرام میخوردند و هر چه زبان شان می آمد می گفتند
 عالمان حکم کردند تا چاهها از ایشان برگزیدند و گفتند و چند چوب و سنگ ندیج اتحات نه کردند
 گفتند گوشه های ایشان بریدیج یکی اتحات بر برنده گوشش نکرند مگر یک کس از ایشان جدا کرد
 و دیگران با مانده و او را مسکه آورده اند که سواک بر چند زو باشد استعمال کنند چون بلا برشت
 شهادت ماند باید که او را بته پیچیده دفن کنند که در روز قیامت در عرصه حرصات درخت خفیه گردد
 بفرمان الله تعالی که او را واقربای او را از گرابه روز قیامت مدییر سایه خود گیرد و بعد ازین بدانکه
 در وصیت نامه امام اعظم علیه السلام آمده اند که هر که خاک را در حق هبارت چون آب نماند کار
 گردوزیرا که هر و بایت کلام اعدا ثبات شده اند حکما قال الله تعالی وان لم تعبدوا ما ء فنیتموه اصعبیا
 قال علیه السلام الیتم طهق المسلمه و لوالی حشر حج و این تیم بر یوضو و جنب و عائنه و نفاسه
 مساوی است و اکثر چهار فرض است فرض اول و فرض است یکی برای سومی دوم برای هر دو

کلمه بیان تیم و صورت و استعمال سواک

و سوم نیت و چهارم خاک پاک و چهار چیز سنت است نخستان در وقت ضرب کشاوه دارو علی حاله
استقبال و سندان یعنی دست را بر زمین ببرد پیش پس بر و بعد بز او و میفشاند اگر چه گرد نباشد
و استیجاب در تیمم شرط است و در وقتا وی سر اجبی آورده است الاستیجاب شرط فی التیمم
هو المختار خلاصه لما ذکره القاضی الامام صدق الله علیه و آله لکن فی تحلیل الاصلح لا یجری به کذا اذا لم
یحترک اللتانم پس آنچه در نام حق آورده است قول بعضی باشد و تیمم محدث و جنب را فرقی نکرده اند
بلکه سید کیسان اند تا کسی ظن نبرد که جنب را در خاک غلطیدن است چنانکه آورده اند روزی حضرت
رسالت پناه با جمیع اصحاب در بیابان رفته بود آب نیافتند فرمود تا تیمم زنند همان نام اصحاب بود
غور در خاک انداخت حضرت فرمود یا عمار امرت صارا ای کفیک الوطی و الذی اعان العجا عمار
آنچه تو کردی فعل حرامست زیرا که سبیده بود شما مسح روی و دو دست و اما این تنبیه است و نیت
وضو و غسل فرض نیست پس اگر کسی در آب افتاد و یا باران بر او بارید که تمام اندام او تر شد جایز باشد
از غسل و وضو اگر آب در وسن و بینی کند و اگر تیمم برای خواندن قرآن و یا زیارت بزرگان و یا برای نماز
خانه و یا در مسجد جنب شد برای بیرون آمدن از مسجد که باین تیمم نماز روا نباشد تا خاص نیت بر آن
نماز کند و خاک پاک اگر جامی پلیدی شود سه روز آفتاب بر او بر آید اگر چه در سایه باشد آفتاب نیندرد
حق نماز پاک است و در حق تیمم پلیدی زیرا که در کلام الله خاک پاک یاد کرده است و بیک تیمم از وضو و غسل
بر چند گذارد و روا باشد و تیمم وقتی رواست که اگر یک میل از آب دو باشد و میل چهار هزار گز است و بجز
بر سیب هفت مشت باید بقول صح تا اگر کم ازین باشد و امنیت باید که نماز از فوت کند چون آب سرد
قضا کند الا بعد صنعت و بیماری که بر وضو و غسل رنج آید پس بدین هنگام نتر تیمم کند و اگر گرمه و یا در
و یا بر دست که بریم جاشدن انعام باشد و یا چاه بی سن باشد و یا شش آب ندارد اگر چه آب موجود است
یا نزدیک است تیمم روا باشد و اگر ساقی آب دارد و اما از ترس نفس خود که پاک از تشنگی خواهیم
او نیز تیمم کند و برای نماز جنبان غیر ولی و امام را او اجازت است و او برای نماز عبید او انی تو نیت
و بنا بر دست که این دو نماز خلیفه ندارند و از برای همه او او بنا بر امنیت زیرا که خلیفه او طهر است
و مسائل چند که از جهت شریعت کتاب از حوض مدحاشن آوردم الحال بشنوید اما که آب شامه
بر چند نذک باشد و یقین شود که پلیدی حد و نیت و کمی منو و استنجاء غسل بطریق عوام الناس

کتاب التیمم فی الصلاة
تیمم در نماز
فصل در تیمم
۱۱

نه کرده است باید که چندانکه کسی از کاسه ببت گیرد و در جایی دیگر استعمال کند و است تا آب مستعمل بدو
 نه رسد و اگر آب حوض عشرتی عشر باشد حکم جاری دارد اگر نجاست در واقع باشد مگر تغیر کند
 از اوصاف ثلثه او که طعم و لون و بویج باشد دیگر آنکه مقصود از دوده در دونه است که تا می لغزش آب صدگ شود
 اما اگر بویج باشد چهار گوشه آورده در دونه باشد تا چهل شود و باز برگزی ده تا دوی دیگرده شود تا صدگ حاصل
 آید اگر صدگ باشد باید که گردا گرد آب سی و شش باشد تا صدگ تمام شود اگر مطول باشد باید که طول اب است
 پنج گز باشد و عرض او چهار گز باشد تا صدگ تمام شود و قس علی هذا پس بدانکه عمق او اعتبار دیگر ندارد
 مگر اینکه گفته اند چون آب بفرغد و باز همان زمین با آب میگیرد و شتاب کافی است و بدانکه آب چاه
 پاک است در قی وضو و غسل و شرب و آورده اند که اگر عمر امام محمد رحمة الله علیه گدشته بود پس زمین
 جهت امان در قی چاه فتوی بقول او قبول کرده اند و سخن او معتبر گفته اند بلکه در جمله اشترچنانکه در تحمیم
 خم و بوزه و نیگی نیز فتوی بقول اوست در مسائل حیض و نفاس فتوی بقول امام ابو حفص که ببت پس
 اگر چاه بر سر راه باشد که کود کان بدست آب او گیرند و بخورند پلید نشود مگر ببت و پای ایشان نجاست
 باشد تا اگر جنب پای در آب چاه در آورد پلید نشود و انحراف از قول عوام الناس که ایشان می گویند
 تا رسد او دورا نمانسته اند از آب پلید شود زیرا که در وقت رسدن و لونی باشد و آنچه در
 نزع آب لازم شود تا هر مقداری که باشد پس نزع دو آخرین دور رسدن و چاه هر سه پاک شوند و اگر
 چاه چشمه در آب باشد و استخراج جلد آب او لازم شده باشد و ممکن نمیشود پس باید دانست که فتوی محل
 امام محمد است که در ببت و لونی باید کشید بر لوی که یک صلح در دو گنجد و دو تو اهنه و اگر باید در صلح
 کنند و فصل چهارم در بیان نماز کما قال الله تعالی و کما قال الله لیضیع ایمانک و ای صلاتک
 و انما الیسع الصلوة بالایمان لانه علامه الامان پس معلوم باد که نماز عین ایمان است بلکه علامه
 ایمان است و اهل کتاب را عین ایمان بود و شان نزول آیت است که گفته ماه حضرت رسالت پناه
 صلی الله علیه و سلم بعد از پیغمبری بجانب بیت المقدس که قبله یهودان و ترسیان بود نمازی گذاردند
 و چون این آیت آمد قوال و جهلک منظره المسجد الحرام روی بجانب مکه آورد و بیت المقدس
 منسوخ شد و بعضی اصحاب در وقت نزول آیت حاضر نبودند و بفرار شده بودند چون گشتند و مطلع عمل
 شدند و مگین گشتند که حال نمازی مکه بعد از نزول آیت بجانب بیت المقدس کرده ایم چه باشد

این آیت مذکور در شان نماز ایشان نازل شد و وجه تسمیه نماز با بیان این بود که هر دو آن شیخ را ایمان
 می گفتند پس چون بیت المقدس منوح شد مجوسیان مفرج شدند که مجوس روی بقبله آورد و هر دو آن
 نعلین پس چون میان هر دو طائفه کفار اختلاف شد از برای سر نشن ایشان این آیت آمد
 والله المشرق والمغرب فانیما توالاتم و جلاله یعنی قبله مشرق و مغرب هر دو از آن عذای است
 پس کجا که با هر خدای روئ آید همان امر خداست و شایان است از نیم شوید و بدانکه
 امر را و چه گفته زیرا که امر کردن کسی بجز موافقت یعنی روئ آوردن نمیشود تا دل
 کسی کسبی روئ آرد بعد از آن امر کند که فلان کار بکن و کسی گوید که صفت روئ آوردن
 بجز خدا نشاید زیرا که روئ آوردن بجز بر دو نوع است حقیقی و حکمی پس حقیقی
 در جو انات است و حکمی در اوصاف باری تعالی پس معلوم باد که وجه امر را گفتند آنکه روئ
 را چنانکه بعضی صوفیان شیطان میرت و آدم صورت گویند که هر جانب و در هر جا
 با هر کس روئ عذای است و هر جا عذای است محض کفر است زیرا که جبار نسبت کردن
 بجز محض کفر است بدان العیز تر که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرموده است
 که مثال صلوة خمسه مثل پنج جوتی استند که در خانه هر کس هر دو آن کس که بر پنج حرکت
 در آن جوهای عمل کند پس هیچ اثری بر بدن آن کس نماند پس همچنین مصلی صلوة
 خمس اگر کما حق نماز است از رکوع و سجود و قیام و قنوت و غیر ذلک بجا آرد هیچ اثر گناه صغیر بر او
 او نماند چنانکه آورده اند که روزی یکی از اصحاب در پیش امیر المومنین عمر فاروق آمد در ایام خلافت
 سیکریت امیر گفت که گریه چیست گفت یا امیر گناه است از من در وجود آمد گفت چگونه گفت روغن دریا
 می فرود تن منی صاحب جمال بر من آمد و گفت روغن میخزم گفت این روغن لایق شمانیت اگر بدان
 من مائی روغن نوب بشما فرستم چون بدان خود آوردمش از بدن پر دم دوسه که روشن گفت
 از غذای تری از پیست خدا میگذرم امیر المومنین و گفت وقت خفتن بیا چون امیر خفتن با کار و
 غطا آغاز کرد آن کس فریاد برآورد گفت یا امیر مشکلم بکشای امیر گفت که نماز پیشین عمر و مغرب و
 خفتن با عقب من بودا روی گفت تری امیر گفت تالی الله تالی ان الحسب ایدهن السیات بدانکه تو از گناه
 صغیر و از شدی قال علیها السلام اول ما یحاسب الله العبد یوم القيمة بعد التی حید من الصلوات پس اگر خلاص شو

از حنا نماز نشاء شود و بر کوهی بنده چون در مساجد ز دست آمدی دیگر حسابها بر تو آسان گنم والا هر حسابها بر تو دشوار گنم
 ای عزیز پیغمبر گفته است که نماز بنابر بنده است باید که بخورد آن را برین خاصیت است و اکتفا نماز بنده قبول کند والا هر دو بد شوند
 و معنی آن در حقیقت دین ه حرفت سنت و واجب و فرض مراد از سبب استی کابلی نماز ننگه که کا و ضاقت
 است بحما قال الله تعا قبل الصلیر الذین هم صلواتهم ساهوا الذین هم سرافت و بمعنی الماعون
 یعنی دای سر که اگر فراموش کند نماز را یعنی بگذارد نماز را از وقت خویش و تنها پس بکلی گذاردند و در وقت
 خلق تقصیل پس بیا کرده باشند و الی این الکفر انداخته اند مراد از لون سر کفر است که نسبت
 چون بیا و غیرت و کمینه و حرص و هوا و کس و باید که سر همه باور نماز بنده یعنی در خاطر آورد تا قبول شود
 ازت از غیر خدا توبه کند و خدای را بخواند پس تند گویا که حق را می بیند والا حق را می بیند و مراد از
 و دلیل است یعنی در روز خ چاهها اند که چهل نرسال ماه محقق و لند و از خون و زرد آب عصبان بر زمین
 برای عملیان غافل است پس مصلی با باید که در نماز آن چاهها را در خاطر آورد تا غافل نباشد و مراد از
 شدراست تا سده که کار سازندگان است از عدم در وجود آورد و قابل شهود گردد و مراد از حج و کوشش
 تمام در نماز و عبادت خدا کند که بنده سگفت فاعل تجارت است و مراد از سب بدی خلوات با تقوی و آن که
 در خیر است بهر شستی که شکی کنی بصلح آید الانفس که هر چند در حق او شکی کنی بخلاف پیش آید لغزله
 علیه السلام شرا النفس اشده شرا شیطان و مراد از ف و ل از ماسوی شد فارغ کند و چون محسوس
 حرکم کننده بر فعل ظاهر است همچون بر خطره ماسوی حرکم داند و مراد از راحت گرفتن است بیاد خدا چون
 نماز یاد خداست پس نیاز از راحت و مراد از ض ص صناع کردن نماز است نماز را صنایع نکند نماز
 وقتی صنایع شود که در اول نیت نماز مقارن تکبیر و یا مقبل و یا منفصل بجا آرد که فلان نماز
 و مقتدی گوید که خلعت امام است و در آخر حضور که فلان نماز را او اگر دم بجا از صنایع کرده باشد
 نماز که رسول علیه السلام گفته است هر که این مع خاصیت در دل دارد و نداند منافق است اگر نماز
 میگردد و در نخی است پس ای عزیز باید که در نماز جد و جهد بسیار بکنی که در روز قیامت از جهت
 نماز و ماندگی و سختی بسیار است بحما قال الله تعالی کل نفس بما کسبت رهیتة الاصلح الیه میت
 فی جنت یتساءلون عن المجرمین ما سئلکم فی سقر قال الممنک من المصلین
 در خیر است که من لا صلیق لا زکوة له چون در شب معراج حضرت رسالت پنا از العزت

تا غروب آفتاب شناختن سووم خود را از جماع و مالکولات و مشروبات هر چه خدا نهد و ندانستی و گمراهی
و بدانکه مدوزه سرشادی سستی یکی در وقت شکستن بوزه و آن وقت اجابت دعاست قوم مدوزه
از آتش و زخ سووم جزای او تقای باسی تعالی است باید که افطار صوم بعد از غروب که آفتاب
نماند کند و معرفه المذمه صیب آورده است که دوازده فرقی در افطس متفق برین اند که افطار وقت
بکنند که آسمان زارستدگان پر شود و نماز مغرب نیز در آن وقت او کنند پس شبیه با حال ایشان
نباید کرد و مقبولی او موقوف بر و چیز است اول بصدقه دادا کردن فطر و فطر واجب بر کسی که مالک
قدر مضای باشد مال می شرطیت چنانکه اگر کسی ما و شمشیر و مدرکش دو و کمان و دو کتاب
و دو خانه و دوسری باشد یکی را برای استعمال کند و دیگری را در حساب بیع در آرد تا اگر تمامی مال
بقدر و وسیت درم رسد صدقه فطر بر او لازم شود پس صدقه فطر او اکتفا جهت بنده و آزاد و کودک
از هر کسی نیم صاع از گندم و نیم صاع دوسن و سن چهل ببلولی و دوسن شش تا د ببلولی میشود و از جو
چهار سن و هر که صدقه فطر را منع کند بر ایدم روانه مار و کتر درم در گور او پیدا شوند دو م تراویح است
رکعات بده سلام و با جماعت گذاردن سنت است و نیز ختم قرآن در دو سنت است باید که در هر
رکعت ده آیت چون سوره و الضحی بخواند تا ختم حاصل شود و در انیس الوا اعظمین آورده است
که اگر کسی از سوره فیل تا آخر قرآن بخواند سنت را بجا نیاورد باشد و فدای قیامت ماخوذ شود
و اگر مجب از اهل قبله تبرک تراویح متفق شوند پادشاه اسلام را باید که همان دهم را بتاز و در مراجع
مخد بدان ای عزیز که چون وقت نماز در آید با عقدا و درست ظاهر و باطن را ادا ما سوی الله
پاک کن و غیر از الله چیزی را در دل ماه من چنانکه شیخا شیخ المشایخ و الاولیا رئیس ساکنان
غواص زمان کبف امان شیخ عثمان مارونی قدس الله سره العزیز ویر قطب الاقطاب شیخ حاجی
شرف ز ندوسی هر دو روایت کرده اند که هر امامی که بداند که در همین زید است و در بسیار عمر و نماز او
تزو ساکنان جوی نیز و لقوله علیه الصالح و السلام الصلح معراج المؤمنین من لا صلح له لا صلح له
چون بنا که معراج باطنی مصلحت است و زنیه پاریست بقرب حق پس بجزورت نام باید کرد و خود را
بر کتبت و صحت او در میان سباید دید چنانکه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم در
معراج ظاهری از جمایات نور گذشت آواز می شنید که یا محمد این است که فدای تو

تا غروب آفتاب شناختن سووم خود را از جماع و ماکولات و مشروبات هر چه خدا نهد و ندانستی و گمراهی
و بدانکه مدوزه سرشادی سستی یکی در وقت شکستن بوزه و آن وقت اجابت دعاست قوم مدوزه
از آتش و زخ سووم جزای او تقای باسی تعالی است باید که افطار صوم بعد از غروب که آفتاب
نماند کند و معرفه المذمه صیب آورده است که دوازده فرقی در افطس متفق برین اند که افطار و
بکنند که آسان از ستادگان پر شود و نماز مغرب نیز در آن وقت او کنند پس شبیه با حال ایشان
نباید کرد و مقبولی او موقوف بر و چیز است اول بصدقه دادا کردن فطر و فطر واجب بر کسی که مالک
قدر مضای باشد مال می شرطیت چنانکه اگر کسی ما و شمشیر و مدرکش دو دکان و دو کتاب
و دو خانه دو سرای باشد یکی را برای استعمال کند و دیگری را در حساب بیع در آرد تا اگر تمامی مال
بقدر و وسیت درم رسد صدقه فطر بر او لازم شود پس صدقه فطر او کند از جهت بنده و آزاد و کودک
از هر کسی نیم صاع از گندم و نیم صاع دوسن و سن چهل ببلولی و دوسن شش تا د ببلولی میشود و از جو
چهار سن و هر که صدقه فطر را منع کند بر ابره روانه بار و کثرت درم در گور او پیدا شوند دو م تراویح است
رکعات بده سلام و با جماعت گذاردن سنت است و نیز ختم قرآن در دو سنت است باید که در هر
رکعت ده آیت چون سوره و الضحی بخواند تا ختم حاصل شود و در انیس الوا اعظمین آورده است
که اگر کسی از سوره فیل تا آخر قرآن بخواند سنت را بجا نیاورد باشد و فدای قیامت ماخوذ شود
و اگر جمعی از اهل قبله تبرک تراویح متفق شوند پادشاه اسلام را باید که همان دهم را بتاز و در تراج
نمند بدان ای عزیز که چون وقت نماز در آید با عقدا و درست ظاهر و باطن را الا ما سوی الله
پاک کن و غیر از الله چیزی را در دل ماه من چنانکه شیخا شیخ المشایخ والا اولیاء میس ساکان
غوام زمان کعبه امان شیخ عثمان مارونی قدس الله سره الغزیز و بر قطب الاقطاب شیخ حاجی
شرف ز ندوسی هر دو روایت کرده اند که هر امامی که بداند که در همین زید است و در بسیار عمر و نماز او
تزو ساکان جوی نیز و لقوله علیه الصالح و السلام الصلح مع الالمومنین من لا صلح له لا صلح له
چون بنا که معراج باطنی مصلحت است و زنیه پاریست بقرب حق پس بجزورت نام باید کرد و خود را
بر کتبت و صحت او در میان سباید دید چنانکه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم در
معراج ظاهری از جمایات نور گذشت آواز می شنید که یا محمد این است که خدای تو

نماز است یعنی در سبوح و قدوس است و این با صفات سبلی گویند که پرتو عقل و فهم خیال درین
 بسوزد پس حضرت رسول الله صلی الله علیه و سلم چون بالای عرش رسید و باطن آنظره از خیرت
 الوهیت وی وحدت بچکبید و او را از شعور محجری در او اول مقتدا و هزار مرتب و زانوی که بود آسمان
 رنگ نامحدود که آنرا سالکان پرده های نفس گویند ازین در گذشت چون از تن بل شد مراتب نکر و دید
 و چون از اول بخوار رسید که محل اخذ معرفت است مقتدا هزار پرده های حقیق رنگ که آنرا مراتب تالی گویند
 دید چون از نواد بسپرد مقتدا هزار پرده های سرخ نجابت صفا و دید در مرتب است میان نواد روح
 چون از سر روح شد مقتدا هزار پرده های زرد و دید چون از روح مخفی شد مقتدا هزار پرده های سفید و دید
 چون از خفا با خفا رسید مقتدا هزار پرده های سبز و دید از اینجا از نفی وجود و خیر بود و چون از اقصای نواد
 صفت گذر کرد مقتدا هزار پرده های سیاه در پیش بود که آنجا نشان نبوت و شعور انانیت و اشارت
 خالقیت مخلوقیت مفصل شد پس سبوح قدوس این معنی دارد که عبادت و اشارت را دور و نیست یعنی
 سر و انبیا در بان اصفیا و لوح انقیاد محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم را چون اشارت شد که قربت کفر
 تشخیص در قربت بریم حق کفر محض است بلکه قربت براتب است نه بحجم حضرت براتب پرده های مذکور
 معراج باطنی بود و بعد از معراج ظاهری و لقد راه با لاق البیدین یعنی چون از رفیق ملاک رسیدند
 تشخیص مبارک خویش گویا که شخص او بالای عرش منع شد از سر حسیه پس هر مرتب مذکور که نفس را
 و نواد و سر و روح و خفی و اخفاست و سیر مع الله کرد و این پرده ها با اطلاق بذات و صفات حق
 نتوان کرد که این با عالمی نور و حجاب گویند اگر میان سالک مسلوک و نور محمدی و غیر رنگ است کلام گویند
 و هر پرده ازین پرده ها چون بنیاد از مقدار این جهان بسته از روی خالیش در افاق انلاک یعنی در جائیکه
 خارج از کشفیات خالیش و از هر پرده چون مقتدا هزار برابر این بنیامی نماید اما چون از روی شمول
 ایشان کسی نظر کند که در کل ایشان امتیاز و اتحاد ندارد پس بنا تمسای اندر آنرا آنچه اولیا و الله
 راضی نمایند در همین عالمی کشفیات می نماید خارج از کشفیات و معلوم باو که چنانکه ذات و صفات
 باری تمسای از محمد و جبرئیل و ملائکات بقیر اتصال الفضائل است این پرده ها نیز همچنان است و براتب
 حق منزل که در یکسده دیگری نیز انبیرش ندارند پس انبیر اول چون استقبال قدس شوی شاید که بقبله
 آید چون در آنرا که در شمس و مشرق آرزو است که در آن ساعت رسو بخدا برود حق یعنی

بامر و پس گوید که بر جرح آب من انداخته باشی و اگر آب دهن بسیار گردد برکت چسب بر گردد و اندازد که
 شیطان از غضب و سوسه میکند پس گوید که بروی شیطان انداخته باشی و چون انی و جهت و سجی
 لادنی فطر السموات و الارض حنیفا و ما انا من المشرکین گوئی تحقیق بخوانید بیانی که باطن از اسوسه
 انداخته و معراج باطنی را باقی در پیکرستم و دل از غیر حق عاری باید کرد که تا معراج و دست
 حق باشد که بمراتب کسان برسی که سر از غیر الله تعالی کرده اند و بحق بمراتب باطنی پیوسته اند و دست
 بر داشتند و تحمیر اشارت بدان است که ماسوی الله را پس پشت انداخته و چون دست را از زبان
 بنی الله آکبش گوئی زیرا که اگر در او ان دست برداشتن گوئی پس نقص نیست اول شو گوید که الله را
 پس پشت انداخته باشی و چون در او ان دست نهادن گوئی گوید که ثبوت الله کرده باشی و نفس
 ماسوی الله و باید که محضو نام چنانکه سالک متحقق خود را در میان کعبه و رحمت که مولد ذات محمد
 و انوار الاچون عوام الناس خود را محبت کعبه که مولد ذات محمد است دانند و خواجهم فیدالدین
 سواتی در معنی این حدیث فرموده و تاویل کرده است که احدی گفته مع السموات افضل من سبعین
 صحاحات بغیر مساوات پس ان گفت که کعبه را کعبت بر استحق او که تودر میان نبه باشی افضل است
 از بقا و کعبت که بخودی خود برای او او کنی و بدانکه نیت شرعی مقدرست سماع اول متصل اند
 تکبیر بانیست پیوسته باشد که فلان نمازت دوم مفصل آنکه نیت کند بعد شش منافی نماز و در نماز
 نه آرد و تکبیر گوید سوم متعارف آنکه نیت با تحمیر با هم مطابق چون غایم در سبع و اگر نیت متعلقان کعبه
 اوست ندانی باری خود را در نهم هر کلمه که در صلوه آید بگمار که هر یک چه معنی دارد و پنجمستم که از کلمات
 از تکبیر اسلام فهم سخن گویم اما چون در کتاب ارشاد المریدین آورده بودم سکوت کردم و باید که بعد از
 افتتاح شروع در قرائت کنی و خود را در میقات حساب گاه حاضر دانی و قزرت کعبه حساب
 با حق دانی و چون قزرت را غلط خوانی گوید که حساب را غلط کرده باشی و در رساله شرح المشایخ
 قطب الاقطاب قطب الدین بختیار اوشی چستی قدرش سر الغریز گفته است که اگر غیر المغضوب یا
 بازال معجز خواند گویند ان را گفته باشد و اگر نطق گوید پالان اشتران گفته باشد پس هر دو تقدیر
 نماز باشد شود و در ترغیب الصلوة آورده است که اگر در دو الامم صل بسین گوید نماز شریف
 شود و پرا که السل تیغ کشیدن را گویند و خود کفرست و در قنوت اگر گفتی بسین گوید نماز شریف است

شود زیرا که شیاعنی ثنا است و بسین معنی فراموشی است و اگر بجای تم سم گوید بسین نماز فاسد شود
 ثم برای تقیب است و سم سو فاسد را گویند و در مخالفت قرارت بعدی خوانند که خود بشود که قرارت و
 اطلاق و عناق و قسم استقنا تا خود نشود مقبر نیست و واقعه نشوند پس چون قرارت کار صعب ترین
 نماز است پاره از مخارج و طریق قرارت کلام الله بقدر امکان خود با تمام فرزند عبد الکریم صلوات
 شان بیان کنم بدانکه خلیل ابن احمد قدس سره الغریز مخارج حروف ریشش بیان کرده اند
 شمره از بن حلق قریب بسینه و قریب بحلق بالاتر از تنه و عین زودتر از نری و ح بالایی مری
 مع بالاتر از دوخ نزدیک کام این شش را حوت حلقی گویند و در سخن آورده است که مخصوص در
 فاسد اگر کسی نماز بجا تبدیل دهد و یا بر عکس نمازش فاسد شود و در اذان کسی لا اله الا الله چنان گوید
 که حلق خبر نشود و الا کفر گفته اند و ح را تمام حلق گویند و در تذکره الاولیا آورده است که در حجب
 عجمی قدس سره الغریز است میگردد آن زمان امام حسن بصری رضی الله عنه از جانب بوم سید
 و ائمه اکرم حبيب عجمی السجده را الهو گفت امام ازان نماز و شروع بگشت و تسماناز گذارد و در امام را
 و جد در ایشان پیدا آمد و گفت یارب نزدیک خود من نیامانم یعنی بر آورده اند که نزدیک من باقیه بود
 و ترک داری امام گفت یارب کدام بود گفت نماز خلف حبیب گذاردن زیرا که دل او از کدورت
 بشریت مصفی شل بود و خود را بخود با پیوسته بود چنانکه در مناقب آورده اند که سرگام کلام این خوانند
 چه شد حبیب عاشوق و جد پیدا میشد میگفتندش که عجم چه شوق کلام که خواندن نمیدانند گفت
 نسائی عجمی و تبلی عربی معلوم بود که این حکایت منقی علیه نیکت زیرا که اگر جائیز بودی امام نماز بجا
 را ترک نه دادی و این حالت در ایشان است که حلق به باطنه دارد و ناور می افتد و گفته اند که انان
 کا المعدوم اما حلق را فتوی برین است که او ای حروت فرمن است چنانکه اگر در ایام نعلناک است
 تشدید بگذارد و نمازش فاسد شود و آورده اند که شبی قاضی حماد الدین ناگوری امام شیخ قطب
 عالم قطب الدین اشرفی و معین الدین حسن سجری و بهاول الدین زکریا قریشی قدس سره سربم اقتدا
 کردند و همه بیک پائی استاندند تا نیم شب قاضی قرآن را در یکدست ختم کرد و جمله سجداتی را
 و سجداتی نماز بجا آوردند بعد بر پائی حبیب استاندند و در کعبت دوم نیز ختم قرآن کردند بطریق
 از فرائع مساجات کردند که خداوند چنانکه حق شناخت است و حق عبادت است بجا آوردیم

تا معنی آواز کرد که ای محبان که حقه عبادت پرستیدند و کما حقہ معرفت شناختید ما را و شما آئیندم
 شما را در متابعتان شما را نیز بخشیدم نقل است که روزی قاضی شهاب الدین ناگوری فاتیما یافت
 و او را در فن کردند منکر و تکبر در پیش او آمدند و سوال کردند که من به یک قاضی گفتن این که علم است
 چون مرشدگان را علم خود علم حقیقت نیست در ما نذوب برشته در مناجات کردند که خداوند اینها
 شما چنین می پرسد خطاب عتاب از حق بر ایشان شد که بر وی جواب گویند زیرا که چندی هزار بنگ از
 که سخن می پرسید جواب میگویند شما یک بنده ما را جواب نمی توانید گفت چون تضرع بفرمای
 کردند حکم شد که بگذارید پیش او نروید نقل است که روزی قاضی حامد الدین ناگوری قدس سره
 باشا گرد و خوشی شیخ قطب الدین بختیاراوشی حشمتی مباحثه شد که در آخر کلامه شهادت عبد و رسول
 مطلق است شیخ قطب الدین گفت نیست و با دوشاه زمانه مرید شیخ قطب الدین بود نیز حاضر بود
 چون در کتب دیدند حق بجانب قاضی بود اما شیخ لوح محفوظا را نمود که در وظایر مطلق نبود قاضی
 قبول کرد و گفت خدا را با کرد و در جهت شما طامارد حل و در روزی که در کتب دروغ واقع نشده است
 پادشاه اعراض کرد که عجب ازین قاضی که لوح محفوظ را قبول ندارد قاضی را صفت جلالت
 اثر کرد و چون شیر شیره بغیر و غضب نیز اثرش کرد چون برق بدر کشید و با خاست و شیخ گفتش او را
 کرد و در عقب او دویدن گرفت قاضی روی در بیابان نهاد تا آب پیش آمد همراه گفتش در آیت
 و چون بر آمد شیخ قطب الدین اسن او را بالا گرفت و دامن خودش بآب تر کرد و برگرد آورده ماند چون
 مسافتی پیش رفت قاضی گفت دست از دستم بردار که تحت پادشاه مانگونی را که هم شیخ گفت
 پادشاه فدای سر تو بود بر فقیر رحم کن گفت شما نیز بعد از سفت رز خواهم دیدنت گفت عمر فدای تو
 باد بر ایران من نظر کن بعد از آن قاضی گفت که ایمان تو در امان حق باشد چون شیخ بخانه آمد
 پاوش را بر مرده یافت و بعد از سفت روز شیخ نیز وفات یافت و غرض ازین حکایت اینست که
 لازم است که عین تلاوت و رشد و مد و مطلق تمام کند پس مخنق ق و ک درین کام در دور
 گویند دست بین کلام را گویند ج و ش و ی ایسان زبان سنجری گویند جنس سجد اول است
 گویند عانی کنده یعنی کناره زبان را بدندان مرس جانب چپ برسانند و باز ده حرمت
 سزبان تعلق دارند و معجزه و طه این با سینه گویند یعنی معونت و دنا انهای زیر حوض و ش

چنانچه
 در
 کتاب
 آمده
 است

مبعوث و نذاینها علی این قطعیه گویند صلح من و زبعت سر زبان میاید و نذران این سالیه
گویند و سالیه نیز سر زبان باشد و و حروف از ان زبون مبعوث سر زبان برین زمین علی این قطعیه
گویند و ذوق تیزی در کاره زبان باشد و از بسبب حروف خیزد و او با و م و و و این استغوبه
گویند و این شش پنج لبه مجری باز آید مجرای حلق و مجری دمان و مجری لب و بد آنکه اگر مخرج و مخی برود
حرف یکب باشد اگر تبدیل کند نمازش روا باشد و اگر مخرج برود یکب باشد و معنی جدا گانه نمازش
فاسد شود و چنانکه الله الصمد را سمه گوید و یا صراط را سراط گوید که هر دو لفظ معنی بی نیازه و را از بس
نمازش روا باشد اگر است علیهم صبیطه میگوید که نماز فاسد نشود زیرا که مخرج هر دو یکی نیستند
برگشته شده را گویند قال علیه الصلوة والسلام من قرأ القرآن على ربه فلقبوا مقعدا من النار
پس باید که کلام الله در پیش استادی باید خواند که او نیز پیش استادی خوانده باشد زیرا که اگر کسی
فولت القاری بخواند نمیتواند که کلام الله را ترتیب دهد و آورده اند که حضرت رسالت پناه صلی الله
علیه وسلم در هر سالی یکبار بر متهجر بر شل میخواند و در آن سال که وفات میکرد و سرت خوانده بود
پس قرآن را با بحان مطربان و قاریان خود رو که غیر بزم کشتید برای تحمیل صوت نباید خواند که
خوف کم است و اما باید که مزین زینت اظهار اخفا و غم و درد شود و تفخیر و ترقق و قتل و باغنه با
لقله ان ترک القرآن ترتیلا ای زینوا القرآن زینت پس اظهار و آن شش حرف است که نون ساکن و
توسیع اظهار کند نون کن که ما بعد او یکی از حروف حلق آید مجموعا از انج حرفه اظهار کند چون کلان
هذان عین و من حیث و من خل لنت علیهم و نخرجت و اظهار نون و نون سوا علیهم عذاب الیم و عذاب
شده تا حکما استهین ابر عطفه و حروف او غم که مجموع او بر نون است تمام است او غم باغنه و غم آوازی
را گویند در دل او غم ملی غم لغیه نون ساکن نه غم چون بعد از سال آید چنانکه من بهیم بلذنه
باغنه چون بعد از چهار حرف مذکور آید چون من و راه و من نعمته و من لقوان او غم باغنه مقدار بدید
آرد تا حسن و جمال کلمه ظهور یابد چون انشاء الله ان الله یظفر نون توخیر نه غم چون بدی
در سن شکره زرقا و نظارتون باغنه از او جا میسر بسن و رعد و برق و سوزة نظیر آیت مسکن و حروف
اختفا پانزده اند چون ما بعد از نون ساکن و نون علی از ایشان آید نون را اختفا باید کرد اختفا با
او کند حروف اینست ت ش ج د ذ ر س ش ص ص ح ط ع ق ک نظیر نون ساکن الفهم

سنة ۱۲۶۰ هجری قمری

من قبل ان كنتم ممن تعلقت من جاه من دون الله من فلا الذي ان فاجه من شر من سبيل من قبل ان
 ضل ان طلقت من ظهير نظير تنوين چون دكاد كاصفا صفا نوم يحملون ورتد كرم و بدانكه در علم
 يتساء لون در عا و نماون ساكن است او غام باغنه بايد كه دوم جا كه بعد از نون ساكني تو حرف
 با آيه قلب برسيم بايد كه و باغنه چون من بعد بصيرت اعمالون بدانكه هر جا كه بعد از ميم ساكن چون هم كم
 ولم حرف آيد اظهار بايد كه دو و ديگر همه با اخفاست چون الله يتنه نون و ديگر هم در ميم هم حارة و
 يديهم في طغياهم و بدانكه وال ساكن در هشت جا او غام بايد كه و درت چون قد تبين و در وال چون
 قد و غا و او در جيم چون قد جعل و در سين چون قد سمع الله و در شين چون قد شغفها جبا و در صا و
 چون قد صدق و در ظا چون قد ظلم و در ال چون قد ذهب و بدانكه در وال و در ال و در ظا و غام و
 چون او ظلموا و از ذهب و در جيم چون از جعل و تا و تا نيت و در وال و در طوت او غام كنند چون
 اجبت و نحو كما فاست طائفة و طار ساكن و رت او غام كنند چون به طيت و ان فظم و لام بل و
 بل و قتل و در لام در او غام كنند چون بل بعد الا و بل لکم و بل لکم و قتل يري و در جا كه دو حرف از
 يك جنس هم آيد او ليس ساكن و دم متحرك لول و در دوم او غام كنند چون يار كظم الموت و انما جوه
 و سن بكره من و ما لم تستطع عليه من در انهم محيطه و در محلي كه حرف اول آن ساكن حرف علت باشد
 چون الذي يوسوس والذي يذب و در كلمه الم تخلقكم قات و در كات او غام شود با لاتفاق
 فقط و ث و رت او غام كنند اگر ث ساكن باشد چون كم لبثت قال لبثت و راي مفتوح و مرفوع را
 يتفق بايد خواند يعني پر بايد خواند و غير اگر ما قبل او مفتوح و مرفوع باشد او ساكن باشد لغزم بايد خواند
 چون ركبنا و ركبم خير خير و الم تر كيف و كنت ترا با و غير راي ساكن چون حلكم و قرانا عريا و اگر رت
 لكسور و يا ساكن ما قبل او كسور باشد تريق بايد خواند چون عسر يسر او ساكن چون فزونا و اجعي مگر آنكه
 بعد از حرف استعمال واقع شود و آن طاء و صاد و قاف است چون طراس و مرصاد و قرة و فقط الله
 ما قبل او مفتوح و يا مضموم باشد تخميم خوانند چون و الله و كان الله و ان الله و اگر ما قبل او كسور
 باشد تريق بايد خواند چون الحمد لله و كسم الله و هر جا كه در آيت و وقت سنون و غير نون راي ساكن
 اگر با بعد ايشان الف ساكن نباشد اگر با رت رت بود شام كند و اگر كسور باشد دوم كند
 چنانكه نعتين و اجر عظيم الشمام با نهارت است ايندكي رفع را بوي دريا چون قل سوا الله و هم و كسوره

مسائل در بیان اوقات قرآن

است یعنی اظهار حرکت کند و با و از نرم چون مالک یوم الذیج و آیت مفتوح فتح و هیچ طرف ظاهر
 نه کند و در آیت بحر بویج و هیچ نیست لی بدونی اشام مگر که انقطع دوم استگی کنند و نمیدانند پیشتر
 چنانکه حدیث و نو اباد اهدی سبحان و وقت منکر لازم است و گذشته از آنکه نسبت و آن در
 قرآن تو جاست ط مطلق است گذشته از مطلق روایت از جائز است و مستوی بین طرفین
 اما وقت اولی و صومخیز هر دو جهت مساوی و محبت حق علامت خصیت است گذشته از
 اولی قی علامت قبل یعنی اختلاف قراءه ها برای آیت است و معلوم باد که وقت نفس شیدت
 اما نه چنانکه ساکن شود بلکه طرفه العین نفس کشد و باز قراءت کند و بدانکه حروف قلقله نج اند و بر آتی
 شش اند و قلقله بطریق دوم اظهار کردن حرکت را گویند اما البته اظهار کند اول ب چون الزامی دوم
 ح چون هیچ سوم و چون دیوم الوحد چهارم خط چون فی لوح محفوظ پنجم چون من علق و در
 اختلاف است و قلقله در کسر می باشد در حالت وقفی چون ب ط ج ط و ط ظ ط ق
 ط ص ط و بعد ازین معلوم باد که جمله رات برکت و بعد از اول منخصل چون با قبل نمره یکی از نمره مد آمد
 با قبل آن حرف علت موافق در کنند چنانکه قالی اما بما انزل فی الفسکه و متصل چون نیشله ای است و حتی
 و متصل آنرا گویند که حرف در نمره در یک کلمه باشند کلام و در شد دو این را ضروری نیز گویند چون
 و لا الضالین و حاج ابراهیم و لا الضالین و تحلیف نه چنانکه ریزه در سوا باشد و بستگی زمین
 فرود آید چنان نفس با بالا برود و فرود آید و چون و ما من حایة و ما هاتان و رضا ختن و خاتما
 و شاید که این ضروری نیز از باب انفیلیل نیامده باشد و در لا الضالین و در دست یک ضروری
 دوم از برای وقف آیت در حالت وقف آیت چون نزدیک طرف اخیر حرف علت ساکن واقع
 شود نیز باید که چون لستعین و مؤمنین و اولئک هم الکفرون و در سجی که در اول سورت
 مقطعات واقع میشود اگر در نقطه او حرف علت آید چون الله و ص و ق و ک و اگر
 در نقطه او حرف علت نباشد نگیرد نحو ط و در عین کصیحص و حم عسق و در جهت هم
 در رسم قصر و در ضمیری چون ما بعد ضمیری نمره باشد و با قبل او ساکن نباشد چون من شیخ عتده که
 با ذله و اگر قبل او ساکن باشد نباید که چون انا انزلناه و عنه و فیه اگر ابا انشان نمره آید و نیز
 کرد و در سبیل آنرا گویند که بدل از نمره و یا از تنوین باشد در حال وقف چنانکه امنوا امنوا با

در بعضی اقوال چون در حقیقت علت بهم آید نیز بکنند چون ان الذیر المعوان علما الصلوات اما انک
 کنه منفسل و متصل چهار تفریق اند و در میان آنکه الفی و در سبیل حمزه یک الفی و در تفریق با اتفاق الفی
 و دعایت و وقت با اتفاق قرآن الفی است و در قوائد المسلمین و ایضا در قناتوس
 خواص آورده است که در آخر آیت که وقت میشود و بینیم که آخر برای مع است یا برای ذم اگر
 از برای مع است و فرح است شاید که نفس کشد و کبیر کوع گوید و اگر نفس کشد نمازش فاسد
 شود و کافر در چون کفو الحدیث مؤمنین فی الجملین و داخله فی عبادتی ادخله جنتی
 و اگر آخر سورت برای ذم باشد شاید که نفس کشد بعد کبیر کوع آغاز کند و اگر نکند نمازش فاسد
 شود و کافر و دشنام و الکافرون هم الظالمین و کافرین و ظالمین و مشرکین علی هذا الیقین
 آیت و حدیثی بیدج و در چون فسر کبان بر جوا القاء و به فعل علی صلواتی لا یشرک بسباحت
 ربه احدی اذ قال له انقله و اخذ دعویهم الی الجملی الله رب العالمین و آیت و بعد تعلق بنعم و در چون
 و قوله الناس والحیة احدت مکافرین و ایضا فی حدیثی که در امامت است که فمحدث و ما
 ادراک ما هیله نار جامیده در فی صفت ابراهیم من علی و علی بن القاسم و در اعراب نیز تفسیر خواهد بود زیرا که اگر
 اعراب را از جا خود تغییر کند معنی او نیز تغییر شود کافر و در قوله تعالی قلک اذا جابوت اگر او و کفامل
 است بفتح خواند و جابوت که مفعول است بر رفع خواند نمازش فاسد شود و کافر و در کنت من
 الظالمین کنت بفتح تاسه فوقانیه و یا حطمت نفسی بفتح تاسی فوقانیه گوید و یا خوشی الرحمن بضم لون
 نمازش فاسد شود و کافر و در اگر ابینما الرحمن را کبیر و یا صغر خواند سورت بدانکه حدود مشد
 شیوه اند چون یک از الف لام ایشان با بجد الف لام در میان سے مانند و مذکور نمی شوند چون
 ت و فرس شمس من ظل ان چون التائبون ان الذین فتقعه الذکر ی بسبب الله
 الذین الرحیم الزوال السلام الشکور بالصدق لا الضالین الطیبین الطاهرین و اللیل و الناس
 و بعد از این معلوم باد که نماز را چهار رکن است قیام و قنات و رکوع و سجود و اما قنات رکن اصلی نیست
 که امام زین العابدین بر او و آن ثلثه دیگر بوده است نشود و نیز در نماز سه گالی و چهار گالی ذکر میشود و این
 رکن متصل میگردد و کبیر اول با و متعلق منفسل میگردد از جهت اختلاف او در داخل صلوته و
 خارج صلوته تا اگر چنین کبیر خنده قبیره کند وضو نکند و بعد از آن رکن متصل گویند اما

در عمده الاسلام آورده است که تکبیر اول مقدمه اخیره فرض اند اما کبریتند و ترتیب رکن
 استخادی گویند چون رکوع در رکعت یکبار اواجبای خود باید کرد تا اگر قنارت را فراموش کرد و بر ۶
 آمد یا درش آمد یا نکرد و قنارت تمام کند رکوع بار دیگر کند و اگر از رکوع سجود آمد عمداً خطا نمازش فاسد
 شود و همه نماز آنچه یکبار بشود و ترتیب او نیز فرض است چون تکبیر اول تا اگر تکبیر در او ان قیام گفت
 و تکبیر گویان بر رکوع آمد نمازش درست نباشد و مقدمه این نیز ترتیب او فرض است تا اگر از جای خود
 تغییر دهد و رکعت نماید شروع کند اگر آن زاید یا تا بدو شستن سر از سجده اول قنینه کرده است باز رکوع
 بجاء آورد و الا نمازش فاسد شود و قنارت را از حق دانند چنانکه مالک و نیا گفته اند که ایان نهدن ایان ^{نستقیب}
 با تا صد و پیشتر می گفت گفتندش که تکرار برکعت است که صیغه مخاطب است تا اول حضور ^{مطلق}
 مشغول نشود چگونه گذارم و آورده اند که بزرگوارى بود مالک یوم الدین ملک یوم الدین گفت
 سجد الف در ان شب حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم را در خواب دید که روی از روی
 شتازده بود گفت یا رسول الله اعراض برکعت است که هر که در نماز معنی قرآن میداند برابر
 بر حوت که فکر میکند از برای او کوشکی در بهشت پیدا میشود و هزار نیکی در دیوان اعمال او نوشته
 میشود و تو هزار نیکی و هزار کوشکی از اعمال خود کم کرده و امام اعظم ابوحنیفه کوفی رحمة الله علیه گفته است
 که قناره ختم قرآن ما در ده روز تمام باید کرد تا در سر کلمه قاری را بنهد و عبرت حاصل شود و در نماز عرت
 گرفتن لذت ماند که از حق است آورده اند که ابو بکر صدیق رضی الله عنه در نماز با صدوره الحاقه مالمح
 میخواند تا بجای رسید که غنوه فعلوه ثم المحج صلوه بهوش شده افتاد و چهل روز بهوش شده افتاده بود
 چون بهوش آمد گفتندش که یا صدیق حال چه بود گفت چون خطاب بود که بگیرید و زنجیر در گردن ^{اندازید}
 و آتش در رخ بدو رسانید نیکو شتم که گرز زنجیر در گردنم کردند تا آتش انداختند و الضیاء امام حنبل
 رضی الله عنه را گفته اند که در نماز با صدوره یا ایها المرءل میخواند چون با نیخا رسید که وطمانا ^{عظمت}
 و عذرا یا ایما آب دهن در حلقش با سیتا و که فرود و بالا نمی رفت سه روز بهوش افتاده بود چون ^{فصل}
 در که میوه و دوزخ در دهن کند از سال در گلو استاده باشد که فرود و بالا نرود چون شکم رسد و در ^{فصل}
 زمین افتد باز برای عذاب بروید نیکو شتم که در دهن من کردند گلوی من گرفته شد آب دهن من و
 میرفت چون قنارت تمام کردی گویا که از حساب گاه قیامت فارغ شدی و از گرانى بار

گفتند که این حدیث صحیح است
 و در بعضی نسخ
 با صدوره الحاقه
 مالمح

سرو فرود کرده بر کوع آبی که امام اعظم گفته است که رکوع را چنان کند تا سر سبزه او برابر باشد تا اگر
 قرح آب پر کرده بر پشت او نهند ز ریزد و اگر همچنان نکند خوف از زوال ایمان است و چون تقوی بود
 سمع الله لمن حمده گوید و باران در قیام تمام کند و باید که بخیزد و بگوید و میگوید چنانکه بعضی عوام می
 است زیرا که الوقت تفصیل الحکمتین بقول الله حمده گوید چنانکه بعضی مومنان تقویه بجای از حمده نفس نمی
 کشند و سجده میزنند بزه کاری بسیار است و بعضی گفته اند که خوف کفر است او باید که رای اگر در سجده
 تمام کند بعد از آرام و در در جلسه تمام کند و از سجده دوم چنان برخیزد گویا که در زیر پیشانی او انگشت
 سرخ بود و در کتک دوم برین نشق آورده اند که در آن روز که حکم شد با دم علیه السلام سجده
 بکنید اول متره اسر قبل کرد و در متابعت او همه فرشتگان سجده کردند بحکم قوله تعالی واذ قلنا
 للملائكة اسجدوا لادم فسجدوا الا ابليس ابی واستکبر کان من الکفکریین مگر ابلیس کرد
 و بعضی فرشتگان متابعت ابلیس کردند چون متره اسر قبل مهر از سجده بر آورد تمام کلام الله در
 پیشانی او ثابت شده بود و ابلیس را دید که تمام بوئیش سپاه شده بود و آن فرشتگان که متابعت
 او کرده بودند همه با تش قهاری سوخته بودند متره اسر قبل با زکرت دوم سجده شکر و تقوی بجای آورد
 جهت بر آورد سجده فرض شد و محالوم با و که سجده اول عبادت و آخر عبادت است اول اگر چون حکم
 است بر کمر شد و منان بلی گفتند او کافران هیچ نگفتند در آن ساعت تجلی و انبیا بر ایشان فرمود
 امر سجده شد با و منان سجده کردند کافران نکرند و در آن روز بعضی منان تا سفت خود و مذ که
 کاسته سجده کرده بود می السحال از منان برانید و کافر میشوند و بعضی کافران بزرگ در آن سجدت سافت
 کردند السحال از کافران میزایند و مسلمان میشوند و آخر آنکه چون در عصا قیامت خلق اولین
 آخرین جمع شوند و در رخ رانند و یک کشند و بنمایند همه را حکم سجده شود که سجده کنید طاعتی شود که
 نکرند باک شود آورده اند کسیکه سبب و از داشته است و قصر نیکبند در آن سبب است او نیز آینه شود
 و اول سجده کردن مانند پیشانی او بر زمین رسد و هر که در نماز رکوع و سجده خوب بجا آورد آن روز بیجا
 آینه بر پشت ایشان ریزد تا بر زمین رسد و ایشان با قدرت سجده حاصل نشود پس اخیر نیز
 شد تو که سجده سر است از اسرار الهی لقوله علیه السلام لا یسب فی سجدة و اگر حقیقت
 پنداشت انانیت است پیشانی که ساجد و سجود می دانند بلکه همین سجود و انانیت است که بجز حلول

سجده
 در وقت نماز
 در وقت سجده

و انقاد از امر رعیت او اطلاع یابد از سر هو معکده انبیا گفتند خبر باشد و الاضیاء فقیر رانالت ست
 که از شش گامل سیده است که تا این سوره بجا آید و غور او رساک بی نماز ان می شمارد و چون بقعه
 رسد پندار و که خدمت حق را بجا آورد و هم برین حکم شد که بشین نریاک در طلوع شمس آورده است
 که چون باد شاه کسی بانو دازد و در خطاب قوم بدو میگوید بعد از ان زبان تحت بکتابد و خود را بعد از
 باطنی و اند و آورده اند که چون حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم بدگاه کبریا رسید آواز
 آمد که یا احمد بشین بعد از قوم زبان تحت بکتابد و آورده اند که قبل از ان در امم باضیه تعدد
 نبود بلکه در قیام اتمام صلوة میکرد چون حضرت رسالت پناه را حکم قوم شد برافزین کرد و بجزین
 معلوم ما و که نماز بر چهار نوع است فرض و سنت و واجب و مستحب و فرض سفه رکعت است و سنت
 سو که دو اوزه رکعت است و واجب سه رکعت و مستحب لالی نهایت دو رکعت و در محراب نامم عربیه
 دیدم که چون حضرت رسالت پناه در بیت المقدس رسید راج جمع انبیا حضرت مصطفی صلی الله
 علیه وسلم بشو آیدند جبرئیل گفت یا رسول الله برای یگانگی حق تعالی یک رکعت نماز بگذار پس
 حضرت تحریر یک است و جمله انبیا اقتدا کردند چون آن رکعت تمام کردند متبرکات کمال بانقاد هزار
 نازل شد متبرکات جبرئیل گفت یا محمد یک رکعت نیز باین تحریر بگذار حضرت باستاد متبرکات کمال
 اقتدا کرد بعد متبرکات اسرافیل بانقاد هزار ملائکه نازل شد باز متبرکات جبرئیل گفت که یا محمد خیر یک رکعت
 دیگر بگذار باز حضرت استاد متبرکات اسرافیل اقتدا کردند چون قرات در رکعت ثالث تمام کردند متبرکات اسرافیل
 با ملائکه بشمار رسید باز متبرکات جبرئیل گفت که بخیر بر آید و دو عازت قنوت بخوان حضرت همچنان کرد و آن نماز
 بر او واجب شد و عازت قنوت اینست اللهم اننا نستغفرك و نؤمن بك و نتوكل عليك
 و نقتن عليك الخیر و نستعرك و لانكفرک و نخلع و نترك من یفرك اللهم ایاك
 نعبد و ایاك نعبد و ایاك نستعین و نختارک و نختارک و نختارک و نختارک
 ان عذابك بالکفار ملحق و این را چهارده و او خواندن افضل است زیرا که با بعد هر دو
 و عای علیهم است و در شرح مختصر آورده است بر که عالم قنوت بنامش و در است
 نباشد و گواهی او قبول نمایند اگر این بنا شده است که یارب یارب یارب گوید بار خیر و نورت
 و اگر است ربنا اتانی الدنیا حسنة و فی الاخرة حسنة و قنای عذاب النار بخواند بهتر از

کتابت در این کتاب است

قول ثانی باشد و آن نکتہ چنانکه عوام الناس سه کثرت سورہ اخلاص خوانند زیرا که قرأت بی محل لازم
 می آید و واجب است ترک و اوده باشند پس ترک واجب حرام و فعل حرام در نماز آوردن مصیبتی
 آثم میشود و نمازش نفعمان شود و سجده سهونمازش راست نشود که سجده سهو
 از سهو و خطائی لازم آید نه از عمد و بعد از فراغ و ترس سجده نهد و پنج بار سبحان قدوس بنویسند
 الملائکه و الروح گویند و در هر روز و آیت الکرسی بخوانند و سجده دوم کند پنج بار بخواند و متوالی القضا
 آورده است که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم بی بی فاطمه را گفت که این وظیفه بهتر است
 شمار از هزار رکعت نماز و هزار ختم قرآن و هزار برده آزاد کردن و هزار اسپ نیازیان داوود
 سبیل الله و هزار گرسنه را طعام داوود و هزار برهنه را جامه داوود و پدا نکه من از خبازه فرزند
 کفایت است تا اگر اهل قبله بجایانند ایشان آثم شوند تا سه روز ماه مردم بر دیگران فرض
 کرد و چنانکه عزرا بکاقران کند و یکان بجایان آند ایشان آثم شوند تا سه روز ماه مردم باینند و بگ
 کنند و فرض کفایت او نیست که تمام اهل قبله بجایانند اگر بعضی بکنند و بعضی نکند آن بکنند
 بزه کار شوند و نیت او نیست نیت کردم تا او انتم چهار تکبیر نماز خبازه فرض کفایت حرمت نماز خدا
 را ورود محمد مصطفی از ثواب چهار تکبیر این نوزده را دوی آورد و بجهت فانه کند که امیر
 سوسان است الله را مقتدی را شاید که لفظ اتمتیت گوید و بعد از این بخواند سبحانک
 اللهم و حمیدک و تبارک اسمک و تعالی جیدک و جل ثناؤک و لا اله غیرک باز تکبیر گوید
 طارفع یدین بخواند اللهم صل علی محمد و علی آل محمد کما صلیت و سلمت و بارکت و رحمت
 و ترحمتم علی ابراهیم علی آل ابراهیم انک حمید حمید باز تکبیر گوید بخواند اللهم اغفر لحینا و یتینا
 و شاهدنا و غائبنا ذکرنا و اثنا نا صغیرنا و کبیرنا اللهم من احببتنا منا فاحببه
 علی الاسلام و من نوقیتنا منا فتنقه علی الامیان و اگر سه بار بخواند بعد از تکبیر چهارم گوید
 اللهم اجعله لنا فرطا واجله لنا اجرا و ذخرا واجله لنا شافعا و مشفعا و اگر دختر تابان بخواند
 باشد ضمیر را تائیت بیار و چون بفتح الهام بخواند باز تکبیر گوید و باید که بعد از تکبیرات نیت استخوان
 و سلام گرداند مسلم اگر کسی عالم باین ادعیه نباشد شاید که بعد از نیت پس تکبیر سه بار بخواند
 بخواند کافی است ویرا که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم در اکثر اوقات همچنان کردی

مسکون یا بیشتر و آنکه را به بیت لوسیت صلوة جنازه بگذار و ریا باشد آورده اند بر قدم که
برای نماز جنازه او کردن پرواز و ثواب یک حج در نامه اعمال او بنویسد و اگر صدکین نماز جنازه
حاضر شوند اگر چه آن میت مستحق عذاب باشد او را غنی تعالی بگردد و ششین بخشند و ثواب او را
همو کند و اگر صد نماز جنازه را نیز همین حکمست و در مفتاح التبحران آورده است که هر کس
میت را لازمست که اگر چاه کس در ویه پیدا نشود از وی دیگر طلب کرده بنیاید و صفت
تا اگر صفت کس بیشتر کس برابر امام بایستند و در حلق امام صفت زنند و یک کس با حلق
و در بایستند تا ثواب مذکور بیاید و در وان دید را لازمست که همگی حاضر شوند و الا از عهده فضیلت
بیرون نیامده باشند زیرا که فرض کفایت بودن او بطریق است که اگر یک دیده بجای نماز دیده
و دیگر ساکت میشود و باید که نماز جنازه را تکرار کند زیرا که تکرار ممنوعست مگر تخیرونی او او کرده
باشند و این را حق اعاده است و آورده اند که تکرار نماز جنازه خاصه حضرت رسالت نبی و وصالی علیه
وسلم اول کثرت نماز جنازه یاران کرده و امام ابو بکر صدیق رضی الله عنه بود با آدم صفی الله عامه
ابو شکر از پشت آورد و من مبارک حضرت را بدو سپید و با آدم سلام شد و همه اردو احان معینان افتند
کردند نماز جنازه گذارند و کثرت سوم متبر جبرئیل امام شد و همه فرشتگان آسمان روی زمین افتاد کردند
و نماز جنازه گذارند بعد از آن از سر و پیکه مردم می آمدند نماز جنازه میگذاشتند و آورده اند که حضرت
رسالت نبی صلی الله علیه و سلم را سخت کفن بود از حریر و ثقل است از عبد الله بن عباس رضی الله
عنه که او گفت چونکه حضرت رسالت نبی را در لحد نهادم و کفن را از روی مبارکش یاد کردم دیدم که
می جنبیدند گوش خود را بدو نهادم و نزدیک بروم شنیدم که امتی امتی می گفت و آورده اند که نماز
جنازه بر با آدم صفی الله متبر جبرئیل سجا آورد و در سر اندیپ نهاد و بدانند و خبر است که چون
صعلی موسی نماز را چنانکه است سجای آرمع جمع امکان و بشر الط آورده اند که آن نماز را در جامه سفید
بپوشند و زیر عرش برند و سر سجده نهند و بی آرمی کنند و بگردوا زحق تعالی خطاب آید که سلکین
کرد که ساکن نشویم تا آن صعلی با آرمزیده نه گردانی و عزیزه کنی چنانکه ما را غر کرده است امر شود که کفر پیش
آید این نماز را میباید و در حق آن صعلی اعزک الله كما اعزمتنی و حفظ الله بحفظته و چون نماز را چنانکه است
بگذارد او را و جلد سیاه بپوشد و چون بالارد او را راه نهد و بند باز کرد و بر روی آن مصلی افتد

گویا چند کثرت بالارود و بر گردود و بعد از آن همیشه بدیهای بدیله کند و گوید ضیعتك الله كما ضيقتني -
 بدانکه آورده اند که در تحت عرش مرئی ست سفید رنگ که پاهای او در سحر السجوان و سحر السجوانی
 دریای ست در بالای سقتم آسمان است که بر این هفت آسمان هفت زمین است آورده اند که آب
 باران نیز از آن دریای آید بطریق جوئی فرشتگان از آسمانی آرنند و بر این طریق سوراخ غول
 راست میکند و درین آب رنق شده میریزد که هیچ نقطه نقطه دیگر آمیزش نمی یابد بقدرت بند
 تامل آورده اند اگر بقدرت خدا بنودی و همچنان آدمی از سقتم زمین بگذشتی از بعد مسافت و فدیسه
 عرش ستونی ست از نورانی که رخ او در تحت التری ست و آن مرغ سپینه خور از آن
 تهاوده است و ناخن شش تا انگشت آن مرغ هنوز آب زرسیده است که از جهت کلانی او در روز
 نه تا دگر کثرت باران مشک و عنبر بر آن مرغ می بارود چون وقت نماز شود آن مرغ با لهائی خود را
 می افشاند و آن مشک و عنبر از او میریزد و بر خشت طوبی میرسد و بر گهای درخت طوبی چون
 گوشه های فیل هستند در میان آن بر گها چون هر دو سن آدمی نقش است میشود و از آن متعلق می آید
 پس در آن وقت شما اذان برگ و از حایه ملکوت می خیزد که بندگان نماز مشغول اند پس منبر را
 باید که نماز را بجا آورد و تا نظر ملکوت فرسوده نشود باید که نماز را بجماعت ادا کند و در سجده جا از
 چنانکه در خبر است من شد شننی النار یعنی کسی که تنها گذارد نماز را چهار و در روز پنج و در
 شرح مشارق آورده است که اگر کسی نباشد شاید که زن و یا کودک و کنیز که را تعلیم بخاند
 که وضو بخند و او را دست یاده باشند تا زین و عهد خلاص میابد و در ترغیب الصلوة آورده است
 که اگر عبادت تمام اولو آدم را بجا آورد نماز را جدا ادا کند یا ای او در روز است آورده اند که
 یک نماز تنها گذارد چون کلین هزار کثرت با منکر و کفر سوال کنند این مقدار عذاب بدو برسد که
 یک سوال ایشان چه دشواری دارد و چنانکه امیر المومنین عثمان ذی النورین رضی الله عنه
 گفت که من ایشان را دیدم که سرهای ایشان مثل کوه اند و روپهای ایشان سیاه تر از شب تار و
 ایشان با نند آواز ممد و ندا ههای ایشان مانند برق و چنانکه سینه که سترانه آتشین از چشمان و
 و زان ایشان میزنند و گوزن با دست گرفته که اگر تمام عالم با هم شوند یک گز ایشان بالا کرده
 نمیتوانند و امیر المومنین عمر فاروق گفت یا رسول الله جلال مومنان چه باشد و بزرگام وال

حضرت فرمود که بغیر عنایت اللہ کاری نیست و معلوم باد اگر نماز خلف فاجر بکنند از او عیبی حاصلت
خلاص شود اما آن مقدار ثواب نیاید که خلف تنقی موعود است زیرا که پیغمبر فرموده است کسی که خلف تنقی
اوا کند پس گوید که خلف پیغمبران اوا کرده باشد و مقتدی اگر یک کس باشد بدست راست امام است
و اگر زیادت بران باشد هر دو طرف باید که کوشش بطرف راست کند که اگر یک کس در یسار باشد
و دیگران همه در یسین بود باشد زیرا که اول رحمت بر امام نازل شود و بعد بر کسانی که طرف دست
راست امام استاده باشند و بعد بر کسانی که بطرف دست چپ اند و در خبر است که روزی یکی از
اصحاب نبوت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم آمد گفت یا رسول اللہ اگر کسی چهار وقت نماز خلف امام
اوا کند و خفتن تنها اوا کند حال او چگونه باشد گفت هونی النار سچین سکر است سوال
کرد حضرت سگفت هونی النار بدانکه در وقت نماز بازش باشد که سنت موعده است و احسان
السوم هو رسال العلوقة من تحت العمامة مما يلي القفاء من جانبا لا يسير من قوله تعالى
و يمددكم ربكم بخمسة آلاف من الملائكة مسومين وهو من النبي عليه السلام
من سنة الهدى ومن فضله قال عليه الصلوة والسلام ركعتان معها افضل من سبعين
ركعة بدوتهما وانه عليه السلام ارسلها في جميع الاحوال الى حالة السيرة هي ثلثة انواع
قبضه و قبضتين و قبضات حتى الصلوة الاولى لضعيف الايمان و الثانية لغنى سطا لايمان
و الثالثة الكامل الايمان كالامر بالمعروف والنهي عن المنكر و الفضائل في حقها كثيرة
لكن لو بسطنا فيما ساق الا ناره و ههنا نقول من شرح المشكوة فنقول من شرح المسمى
بالطبي عن جابر بن جبير قال سمعت عن استاذي اسامة رضی اللہ عنہ و هو قال رايت
رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم لب العمامة على ربعه او جبهه العلوقة سفلى او علو و بعلاقتين سفلى على ربع
العلاقتين ان يريد الصلوة و قراءة القرآن سفلى وان يريد القراءة علو وان يريد احكام الشرع يركبها
وان يريد السيرة العسيرة بعد هاجم الفراب من صفات الامام محمد بن حنين الشيباني قال النبي عليه الصلوة
و السلام ركعتان بمامة خير من سبعين ركعتان بغير ممامة و كفته اندك و ستار بستر و سنت ابدال
شعبه خالص بنده و فوط بستر بدعت است و دم و ستار و راز بايزر علفيه است انك بخلف ثواب
بايد و دم انك بزرگ بايد تا كفن شود و ايضا اگر در حیات پوشت و دفع را در نماز کند و در عتب

الصلوة است که دستار حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم در میان مفتی است سنت
 هفت گز بود و آنکه در جمعه و عید می است و دوازده گز بود پس ستار کمتر از هفت گز بود ادای سنت
 نکند چهارم آنکه با لهارت بند و تخم روی بقبله بند و ششم در هر عقدی صلوة فرستد بر محمد علیه
 الصلوة والسلام ستم استاده بنزد او در هر دست ان موجبات الهقا تکریر العمامه جالساً ستم
 هر جا که خواهد کرد ویران کند و از سر بلند باید که عقده عقده کشاید چنانکه سبته بود و در یکبار نزمین
 نه اندازد و نهم آنکه در آنته بعد از سبتن و یاد آرب بنید در است بسازد و ستم بافتش بند و دور طلب
 و در شرح مشکوٰۃ مذکور است که کفش ماندن از ستمهای موکده است و در ترک او و عید بسیار است
 هذه المسائل مذکورة فی تحفة الاخیار من مصنفات الامام الفزالی راح قال صلی الله علیه وسلم
 البسوا من ثيابکم البیض و کفوا فیها من تا که و قال علیه السلام ان الله خلق الخیة بیضاء و ان
 احب الثیاب الی الله تعالی البیض فلبسوا احیاء کف و کفوا من تا که
 و چون وضع دستار از برای انیت که تا کفن شود سفید بود و دست است اگر چه یکبار سیاه
 نیز منقول است و دستار سبتن سنت است و فضیلت او بسیار است فضیلت مسجد را آنکه
 پیشتر فرموده است علیه السلام هر که بپوشد در مسجد او کند نماز را یک از شتابه شوت ایمان او گواهی
 و سید قال علیه الصلوة والسلام المؤمن فی المسجد کالمسک فی البحر و المناق فی المسجد اطلی فی القصر
 چنانکه مکتب الله همیشه در عصمت الله و اهل او همچنین اهل مسجد آن همیشه و عصمت الله بنده
 حتی که چون در حال بعین و یا جوج یا جوج بیایند هر که در مکتب الله در مسجد داخل شود خلاص
 شود و الضیاء هر که عدس سیاه در خانه داشته باشد آن نیز خلاص شود و ازین جهت عدس سیاه
 در کفن است از اختن ثواب بسیار است مرست را در عوارف المعارف است که چون حکم
 باری شد که آدم را پیدا کنیم او دوست من باشد و من دوست او باشم متر جبریل و میکائیل
 فرستاد که تا از زمین خاک برگیرند از نفس مکتب الله آواز بر آمد که شمارا بخدا سوگند است که ازین
 خاک نگیرید چون بازگشتند حکم شد که چنانچه گرفتید گفتند که یارب از ما شمارا سوگند شما دشوار است
 مگر فرستم باز متر ابراهیل را بستاند او نیز همچنان بازگشت باز متر عزرائیل را فرستاد و زمین بازگشت
 بخدا و او ش متول نکرد و گفت خاموش باش که من نخواهم گذاشت و او روه اند که پوست رو

سند زیاریان نماز مسجد

سند زیاریان خاک آدم

گرفت و جمع کرد و آدم را از آن آدم گویند که او یحیی است را گویند چون متر عزرا سیل برآید حق تعالی حکم کند
 که چرا اگر منی گفت از سوگند شما امر شمارا محکم دستم و گرفتیم حکم باری برود که چون از منی کرده فالنصل اهل
 زندگان که ازین آفرینم تو باش و چون بابا آدم را آفریند سر او در که بود و پامنی خود طالعش که یکی سه
 صد فرنگ بود و در میان ما سنجاکه اسحاق که است توده خاک باقی ماند و آن توده را که منی میدهند
 اسحاق بابا پیغمبر بل کردند که شد و آورده اند که آنچه او آواز میگردد سوگند بماند که میزند خاک
 حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم بود و سوگند از جهت این میداد که ازین خاک زندگان پیدا
 میشوند و ایشان بیفرمانی کنند خدائی را و مستحق عذاب شوند و چون بابا آدم از هشت برآید در نماز
 رومی خود بجانب همان توده میگردانان ابراهیم خلیل الله بعد از آن متر ابراهیم گفته الله را بران جا
 راست کرد بعد از آن در بنی اسرائیل متر داود نسبت المقدس راست کرد و در زمان طوفان نوح
 علیه السلام آن توده خاک در تمام عالم پرتشان شد و آن خاک حضرت رسالت پناه نیز از آنجا بدین
 آمد تا روضه مبارکش مدینه شد و در آن جا که بابا آدم محراب راست کرده بود و آن محراب چهارم
 آسمان برودند اسحاق در آنجا در چهار آسمان از آن کعبه را ساخته اند که یک دانم و ایدیت و او را
 بیت المومنانند و آن کعبه فرشتگان است که بر زمین نهادند از آنجا که لطواف میرسد و هر صفت
 بنفشان هزار فرشته می باشد که تا قیامت هیچ فرشته نوبت دیگر نیاید و آن خاک باقی در تمام عالم
 پراکنده شد تا هر جا که مسجد است میشود آن خاک در همان جا است و آورده اند که در روز قیامت
 مکتب الله با تندرگشتی که تمام حاجیان درو گنجد از بل صراط و گنجد و مسجد نیز همچنان شود و تمام
 اهل مسجد درو گنجد از بل صراط در گنجد و در آنجا جناب الفقرا آورده است که چون کسی
 در بیابان رود پس در وقت نماز باید که مسجدی راست کند و در نماز گذارد و چون راست کند
 بنفشان هزار فرشته گان درو قیام می نمایند و عبادت الله میکنند و تا روز قیامت همانجا می باشند
 و منفعت آن شخص از الله تعالی می خوانند و چون راست کند شاید که زیادت از پنج تنگ باشد
 زیرا که پنج تنگ دریا که طریق بت پستان میشود و در مفتاح الجنان آورده است که
 شخصی عاصی فاجر بود اما خاصیت داشت که چون حاجت میدیدی در آنجا مسجد راست
 میکرد و بعد از وفات او را در پنج پرده دید که آن سنگها همه جمع شده بودند و در آنی دوزخ را

گرفته بودند و او را نمی ماندند و حکم شد که بر کشانده به پشت برید و ایضا آورده اند حضرت
رسالت نبی صلی الله علیه و سلم در حجاج با سمان چهارم رسید فرشته دید که یک پراورد زمین شنید
دشمان او مثل ستاره آسمان بود و چندان گرفتگی بود و میگفت که از هر چشم او جوی روان می بود
چون حضرت رسید و سلام گفت او را هیچ خبر نبود از جهت اشتغال او بگریه بیشتر هر سبیل خیر کردش که محمد
آخر الزمان تو سلام کرد و بعد از آن جواب معلوم داد حضرت پرسید که گریه چیست گفت هر چه حق
آفریده است و می آفریند حساب او بر من کرده است حساب او دیدم اما چنان چیز را بر گزینم و از حساب
کرد یکی تو ای کسی بعد از نماز در بار و در محمد رسد دوم تو ای کسی که از ده همان نایبه در خانه آوردی
سوم آنکه در نماز خلعت امامه مقتدی یا زیاده ستاده باشند تو ای آن امام آن مقتدی آن نیتوانم حساب
آورده و جای دیگر آورده اند که خصوصاً در نماز خفتن چهار کس اخیر امام همین حکم دارند و معلوم باد که خبا که
مکتب الله از بخت آسمان گذشته است سجدت خجیان تا آنکه آورده اند که اگر کلبی داخل مسجد باشد
از درون مسجد آب درین اندازد و تا بزرگ شود و او با باشد اگر چه بیرون افتد زیرا که این موافق حکم
دارد پس باید که بخنده مسجد است و آب درین اندازد که ادب مسجد و مکتب الله را کند شستن لازم دانند
تا آنکه آب درین جانب قبله و جانب دست راست و جانب آسمان انداختن گو یا که جانب زمین
انداخته باشد و اگر جانب دست چپ در زیر پای و در پشت اندازد گو یا که بر وجه شیطان انداخته باشد
و در ترغیب الصلوة منقول است که در سجده بر پور یا صعلی افکنند اگر بهیبت است کی آنکه
په اولی است و دیگر آنکه سجده کردن بر چیزی که متصل زمین باشد افضل است چنانکه سجده کردن
برین افضل است از همه سجده احکایت موافق این است و آورده اند که در زمانه اصفی بادشاهی بود پوه
نام چون فای یافت و او را خلعت او ماند یکی حجاج نام دوم مهنج جبار کان دلست پسندیدند که میان
ایشان قرع اندازیم تا بر بر که بر آید بادشاهی اند و بود در دورا گفتند که شناسیت خود را ساز کنید تا در
پادشاهی چه خواهید کرد مهنج وزیت گرفت که اگر پادشاه شوم عدل امان ثقت و درم مسکنیان
و در سه عالمان و خضوع و تواضع خواهم کرد و حجاج وزیت گرفت که اگر پادشاه شوم تمام میدان کان
ایل وین را بگشتم و خرابی عالم کنم بعد از آن ارکان دولت دو سنگ گرفتند یکی سیاه و یکی سفید
و در آن وقت انداختند گفتند در دو شاه است اندازید دست بر که سفید آمد پادشاهی او است آورده اند

که چند کت انداختند هر کت سنگ سفید بدست حجاج می آمد پس ناچار شدند او را با شاه گرفتند و ایام
 سلطنت چندان ظلم کردی که اگر کسی نزدیک او شستی از ظلم بروی شدی و نو و نه هزار او بسیار شد را
 شسته بود که اگر ایشان سیدان بودند حضور صا و زوی امام جعفر صادق رضی الله عنهما را طلبیدند
 و جلاد گفت که چون امام جعفر صادق ماندند و آمدند و ستار از سرش بگیرم و نواز قفا گردنش بزین
 امام داخل شد جملح کرسی ازین خود در پیش امام انداخت و جلاد از شمشیر زدن منع کرد بعد از آن
 پرسید که شما حکم کشتن کرده بودید اینقدر تعظیم کن برای چه بود حجاج گفت چون داخل شد شبانی
 دیدم همان بانگ کرده گفت اگر امام را بکشی ترا فرود خواهم برد و یار دیگر بر او دوست سیدان را جمع کرد کشتن
 فرمود چون هزار کشته شدند غباری پدید آمد که هیچ احدی دیگر بر اینیدید و آن دوست کس بجانب هم
 رفتند تا چار روز غباری بود بعد از آن خبر ایشان رسید که بجانب روم رفته اند حجاج بد بخت و مایه
 گفت که ایشان را اگر بمن فرستادید فها و الا نه شایان را خراب خواهم ساخت پس در میان بخود
 اندیشه کردند که اگر او را رسول را برای کشتن بدیم فردای قیامت بجهنم رسول چه جواب خواهیم داد
 و در لایت روم دوست کس نزدان بودند پیش ایشان رفتند و گفتند که شما قاتل شوید بسید
 و بروید که شمایان را حجاج طلبیده است و میال شمار این مقدار زر بدیم که هفت پست خورد و الا
 نه شمار بنام نزدان کرده کشیم و میال شما را بفرود شمشیر چار شده چارگان قبول کردند پس ایشان را
 راهی کردند چون ایشان بدول خود فکر کردند که یارب العالمین بایان بومض اولاد رسول صلی الله
 علیه و سلم خود را قبل دادیم که فردا از شفاعت رسول محروم نمانیم بدگاه حق تعالی حامی چارگی
 ایشان قبول شد یک روزه ماه در میان انده بود که خبر آمد که حجاج در جنم شد و در ایشان از قبل
 رسول الله و اولاد او و اجماع خلاص شدند باز گشته بولایت خود آمدند و دست بوسی و تعظیم میکردند که سیدان
 اند و نعوذ بانند من ذلک چگونه خود را بسیدی قرار داده بودند و بدعتهارا اظهار کردند از برای طمعت
 دنیاوی زیب ساختند و اقوال بقای رخص از آنها صادر شده است آورده اند که الحال اکثر مردان
 که خود را سید میگردند خود را بر نفس میکشند و سب اصحاب میکنند و خمر خوردن و زنا کردن خود حلال
 میدانند و سب است میکنند و همراه علم و علمای دین که ثبوت شریعت و شمس میکنند و خود را شاه خوانند
 و میزنند ایشان اولاد و همان در و اندر و صحیح النسب نیستند بلکه نسبت خود را تبدیل کرده اند و غیر فرموده است

که ایشان بوی بهشت نیابند لفظه علیه السلام من بدل لیه بغیر یانه فالجنة علیه حرام
 ایضا روزی امام حسن عسکری را برای کشتن طلبیدگان او رفتند امام حسن رضی الله عنه گریختن
 در صومعه خود درآمد چون ایشان رسیدند حبیب عجمی که مرید امام بود بر سر صومعه ستاده بود گفتند امام
 حبیب گفت که درون صومعه است چون درآمدند هر چند گریه و پند امام را نیاقتند گریخته رفتند چون امام
 برآمد از حبیب پرسید که دیوانه چرا آمدی حبیب گفت یا امام این کت رستی بود که خلاص شدی
 و الا نه نمیدانم که چه میشد العرض چون حجاج برود و خواب دیدندش مانند مشک پر از آب افتاده بود
 گفتند که خدا شهادت کرد گفت مرایم زید گفتند پر گفت بدو خاصیت یکی آنکه هرگز بغیر از خاک سجده
 نیکدم حتی که اگر کشتی می بودی و یا نیز لیمی فرمودم که خاک در سجده گاه من اندازد و دیگر آنکه
 سنت نماز دیگر افوت نه کرده بودم و آن سنت دیگر چهار کت است بیک فاتحه و یک اظفار مسکه
 اگر زمین پلید باشد و جامه بر اندازد و دلق کرده اگر از طرف بالا اثر نه کرده است نماز رواست و اگر جامه
 یک طرف پلید و یک طرف پاک باشد اگر پوسته نباشد چنانکه قبا باید که همان طرف پلیدی زمین
 کند و طرف پاک بالا کند و بداند آنکه اگر جامه در زمین اندازد برای نماز چنان کند که گردن او را زیر قدم
 کند و دانش را بسجده گاه برود همچنان پوست حیوان را در زیر قدم اندازد اگر کله همراه باشد و یا باشد
 بهر طریق طرف سر پوست حیوان را در زیر قدم اندازد و طرف ذنب را جانب قبله کند مسئله اذ اصله فی
 جلد الحیوات فشرطان یجعل سقیه تحت قدسیه فان لم یجعل لایحی صلاته و رضعت مسکه بدانکه
 پنج بنای سلمانی برود گوشت بعضی بالفعل اند و بعضی بالقوه اند بالقوه چون حج فذکوة و بالفعل
 چون نماز و کله و روزه پس اگر خواجه غلام را گوید که بر تو کار من فرض است و کار حق را باید گذاشت
 و یا غلام گوید که کار خواجه بر من فرض است و کار حق نیست کافر گردند زیرا که فرض خدای را آنچه بقوت
 است تا مستحق آن نگردد لازم نشود و آنچه بالفعل است لازم است پس کسی آنا و دیند مردود
 زن بر همه فرض عین است و فرض عین آنرا گویند که هرگز از کسی قطع نشود و خوش گفت آنچه گفت
 بیت طاعت اوست فرض عین شده بر همه خلق منجوب شده مسئله در میان اوقات
 خمس صلوة اقل وقت صلوة فجر طلوع فجر و میست و آن مفید است و رافق آسمان
 از جانب مشرق لفظه علیه السلام لایغرنکم اذان بلال و آن چنان بود که در زمان رسول علیه الصلوة

در این کتاب

والسلام دو اذان بودی در شب لول اذان بلال می گفت برای ابتناء خلق تا اکل و شرب کنند در
 رمضان و یا بپوشند و غفلت نوزند و سائزایم و در وقت بامداد اذان این که تو می پوی و حضرت
 صلوات الله علیه وسلم فرمود که با اذان بلال و لیلته نشوید که آن هنوز شب است و اول وقت نماز پیشین
 نزدیک بر گشتن آفتاب است و آخر وقت او در چندان گشتن ماه هر چند را خبر سایه اصلی که چتر
 علیه السلام امامتی رسول دوباره کرده است در اول سوت نزدیک بر گشتن آفتاب بود و در آخر روز
 نزدیک در چندان بودن سایه هر چند بود خبر سایه اصلی و اول وقت عصر در این بین مهر است و آخر
 او غروب آفتاب است و اول وقت نماز مغرب غروب آفتاب است و توقف میان غروب
 و مغرب چندان کند که کسی سه رکعت نماز بجا آورد حتی که اگر کسی شروع کرده باشد در نماز و بگوید آفتاب
 غروب شد و او یک رکعت کرده باشد سه رکعت مانده است نمازش فاسد شود زیرا که بعد غروب این مقدار
 به وقت محراب عصر است و آخر وقت غروب غایب شدن شفق است بقول ابوحنیفه رحمه الله علیه
 آن شفق سفیدی است هر کجا آسمان اول وقت غروب غایب شدن شفق است و آخر وقت
 او تا طلوع فجر ثانی که آنرا صبح صادق گویند بدانکه اصعب ترین اوقات در حق معرفت
 وقت ظهر است زیرا که تغلق سجایات شهوردار و پس شمه ازان میان کم انشاء الله تعالی چنان چنان

جدی	قوس	مغرب	بیزان	سبند	اسد
ماه	پوه	گهر	کتک	اسو	بها دون
سرطان	سه	سه	سه	سه	سه
	جزا	نور	محل	خوت	دو
ساون	ار	چیت	ویساک	چیت	پهاگن

بدان ای عزیز که این مقدار دانستن از صوابت فرض عین است تا هر کس که بداند وقت نماز را
 شناخته باشد زیرا که شناختن وقت یکی از فرض عین نماز است بدانکه این دایره شمال کوه قات
 دارد زیرا که کوه قات گردن خست ازین زمین و آفتاب بر آسمان می رود و این شب سایه اوست و در
 زمستان آفتاب بخاره آسمان می رود و میگذرد و در تابستان وسطی آسمان می رود و موزگان

میشود و در کناره کوه هفت روز برشته می آید شب خرد میشود و در نورستان از کوه قان دورتر می رود
 شب کلان میشود آورده اند که هفت طبق زمین در نظر آسمان و دنیا چون حلقه در بیابان و این آسمان
 در نظر آسمان ثانی چون حلقه در بیابان است از کلانی و بگذرا تا سقمت آسمان و باز بالای سقمت آسمان
 و بیابانست که آنرا بحر الحیوان نامند بهشت برابر آسمان در زمینهاست و این همه که مذکور اند در نظر کرسی
 چون حلقه در میان ست از کلانی او و باز کرسی در نظر عرش چون حلقه در بیابان است ذکر عرش
 کرسی بهشت لقلقه علیه السلام ارضی الجنة کرسی استقفا عرش الرحمن و کرسی اندر مسجده است در روز
 مرغزار است که هر روز مرغزار برابر این دنیا کلان میشود و در آن مرغزار برافتا اند که سفت برابر این زمین
 در زیر یک سمایشان میشود و عرض شصت هزار پائی است و از یک پائی او تا پائی دیگر چهلزار
 سال راه است و در هر پائی او هفتاد هزار میدان است از میدانی تا بمیدان دیگر هفتاد هزار ساله راه
 است و در هر میدان هزار استبان اند نورانی و در هر استبان هفتاد هزار استبهستان و در هر استبهستان
 هزار ساله راه است و در هر ساله هفتاد هزار خانه است و در هر خانه هفتاد هزار زاویه است و در هر زاویه
 هفت هزار تخت و در هر تخت هفتاد هزار حور اند آورده اند که چون عرش عظیم را خدا عزوجل
 آفرید با همه فرشته بیافرید که سر او بالائی عرش پائی او در تحت اثری آن فرشته بخت عزوجل
 انعام کرد که بنا در زمانه بگرد عرش عظیم گردم غن سبحانه و تعالی فرمان داد که بگرد گردید آن عرش کرد
 و آن فرشته چینی کرد اگر عرش تا روز قیامت میگرد و در هر قدم ده هزار ساله راه است که منقطع بکنند
 تا ابدالاباد از آنها تمامی عرش خبر نشود و از آن جایگاه که راهی شده است و باز بهمان جای می رسد
 و منعم می فرموده است علیه السلام که حول العرش منابر من نور منیها خلق من المستور
 که همه چیزهای ایشان نورانی باشد و آن منابر از انبیا و شهیدان نباشند بلکه انبیا و شهیدان نیز از
 بر زبان منزه لیا ایدان گفتند یا رسول الله از که بپشتند گفت آن کسی باشد که خاصه ندر خدمت
 عالمان کرده باشد همیشه و صحبت ایشان باشد صدق رسول الله صلی الله علیه و سلم العرش
 گرداگرد زمین کوهی است قاف نامی مقدار ازین زمین بالائی سزاوست و سزاومیزد و بایست
 متصل آسمان است اما اهل مدینه گفته اند که در میان او و آسمان فرجه است و گرداگرد آن کوه است
 بچیده است و مقدار یک شتر ذریع خود را در دهن گرفته است و آورده اند که چون عالمی بپای

وفات یابد چهل روز فرشتگان چاههای سیاه پوشیده می آیند و ماتم میکنند که خرابی دین پیدا خواهد شد
و تمام حیوانات روی زمین از وفات او خبر میشوند و اندوگین میشوند حتی که آن مار نیز خبر میشود و از دست
همان ذنب خود را میخورد و باز زوره کرده مقدار شنبه دیگر بدین میکنند ازین جهت است که زمین خرد میشود
و ولایتهای بعید بیک دیگر نزدیک میشوند و رای کوه قاف زمین است کشف مقدار ده هزار بار
این دنیا که هر یا جوج و با جوج میباشد و ایشان از اولاد یافتند و هر یکی از ایشان نیمه قار اولاد
ایشان چهار هزار پیدا نشود و خردنی ایشان ماری باشد چون سال قحط باشد بر سر ایشان کباب
ماری بار و چون فراخی شود دو مار و همه ایشان کافرانند که بوسی بهشت نیابند و قد ایشان بعضی
از یکصد بند و بعضی سه گز بلند یک نیم گز صد و از صد و صد گز صد گز دور می اندازند و بعضی بقدر
یک شنبه و پشاک ایشان گوش ایشان است یک گوش را در زمی اندازند و سیاه گوشن لای خود
می پوشند و تمام وجود ایشان مانند خاک است و در آن هوشتا و زمین سفید اند که آنرا اعا گویند
و لطیف اند و فرشتگان بر آن چندان اند که اگر از آسمان سر سوزن بیاید راه نیابد از کثرت ایشان
و همگی ایشان لا اله الا الله محمد رسول الله گویند و رای ایشان بقصد هزار زمین از نقره خام است
و بنفشه و هزار از گلاب و طلا و بنفشه و هزار از ششک سفید و بنفشه و هزار از ششک سیاه و بنفشه و هزار
پرو که بود و بنفشه و هزار از حقیق رنگ و بنفشه و هزار از سرخ خالص و بنفشه و هزار از زرد و بنفشه و هزار
سفید و بنفشه و هزار سیر و بنفشه و هزار سیاه بعد پیغمبر گفت علیه السلام که الماک حق ناشناسی است اگر
بیان کنم زهر مائی بر قدر و رای ایشان جلال و جمال حق است که بیان نتوان کرد و قال الله تعالی
قل لو كان البحر مدادا لكتبنا الكلمات لانی لقد البحر قبل ان تنقذ كلمات ربی و لو جنتا مثله لملأ این آیه
از همه زمینها گذشته است و آفتاب صد و شصت برابر این دنیا است و السحاب بر آسمان چهارم است
و با نفسد گوشه دارد و سر گوشه پانصد زام دارد و در زرام پانصد شصت موم کل اند که او را بگردن می
کشند و بر سر عتق میکنند آورده اند اگر اسپ تازی در دو ایندن از زمین پای بگردن آفتاب
نزار ساله ماه دور سر و چنانکه حضرت رسالت پناه در وقت پیش از منبر جبرئیل رسید که است یاز جبرئیل
گفت لا و نعم حضرت گفت و اتمه باز گو گفت که چون گفتم لایه ایس راه بگذر گفت وقت شد بعد
از آن نعم گفته آورده ام که در رستان اندان جهت سر می شود که لطرف شمال دریا بسیار اند و ایندن

سعد در بیان کلان و بسیار آفتاب ۱۲

معلوم باد که نماز فجر را اول وقت تا آخر توان کرد و آب بسیار است حتی که آورده اند که چندان تا خیر کند
 که میان طلوع شمس و فجر صد آیت خوانده شود و این طریق است که در نماز پنجاه آیت بخواند و نماز ناسد
 شود و تجدید وضو کند و تا بار پنجاه آیت خوانده شود و لفظه علیه السلام اسفر باب الفجر فانما اعظم للاجر
 و در نماز پیشین عصر تجزیه افضل است تا بی خلالت او شود و در اختلاف امانی سه هونج افند و در
 نماز مغرب تجزیه کند آورده اند که روزی امیر المؤمنین عرضی شد عنده نماز مغرب او اگر در روز سجده
 ستاره دید یک بنده را کفارت آزاد کرد و گفت که تا خیر کردم لفظه علیه السلام که ایماں العبد بالخیر
 حاله لیل المغرب یا ستباک النجوم و در آورده فریق بر افض منق اند برین که نماز شام را تا خیر کند و قطار را
 بطلوع نجوم کند پس سنی را باید که خلالت ایشان کنند و در قنای نو او آورده است هر
 نماز را از وقت خود تغیر دهد غدا بی کوشش برابر تا وقت اعمال او نوسیند و در نماز خفتن تا خیر
 تا ثلث لیل اولی و پیغمبر فرمود که اگر بر دستان و شوار بنودی فرمودی تا خفتن یا ثلث لیل او
 زدند و الا جان نباشد و ما تهاب گفته اند که نود و نه حصه ازین دنیا کلمات در آسمان چهارم است و او را نیز
 بگردن می کشند و آورده اند که فرشتگان نیابت معرت می کنند و کثبات آفتاب و ما تهاب است که
 در آسمان چهارم دریا اندگاه گاهی گردون کج شده در آب می افتد هر چه مقدار از ایشان در آب
 می رسند تا آب می شوند و صوف و کسوف می نامند و آن نیت که بعضی عوام الناس سگویند که آنها
 از کثرت معصیت خالق و یا وفات بزرگی گرفته میشوند زیرا که ایشان جماده اند از نیک بدخبرند ازند
 چنانکه آورده اند که چون ابراهیم فرزند حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم بود وفات شد
 در آن روز آفتاب گرفته شد بعضی گمان بردند که مگر از وفات ابراهیم امین چند شد حضرت فرمود که نه چنانست
 که آفتاب و ما تهاب بوفات کسی گرفته شوند و آن فرشتگان هیچ فرشتاب نشش ستاره نمیشود
 تا آنکه حکم باری تعالی راست آوند و معلوم باد که شهر بعضی قمری اند و بعضی شمسی اند و قمری بعضی
 سی روز یا بیشتر بعضی یک کم از سی شهر کسی نیز و از ده اند و سال حساب شهر شمسی یا زده روز
 از حساب شهر قمری کلان است چنانکه در نصاب صبیان گفته است بیت لا دالاب لا دالاب لا
 مه است به ل کوا کطل شهر کوه است به حمل ثور سلطان سد جو رسنبله به میزان بخر قریه
 و هجرت به و لبتو که در زیر این زمین هم با جاست و برای قوم عاد چون از سر سوزن انان با و آمده بود

سنگ در آسمان چهارم است

سنگ در آسمان چهارم است

که همه ایشان را زیز و زبر ساخت و در روز قیامت آن باد برمی آید و بادی که از صور باشد نیز می شود
و این عالم را خراب خواهد کرد و این زمین را پند ساله راه درازی دارد و پند ساله راه پهنانی دارد و قصه
عادیان آنست که ایشان کاوان بودند و از سر بلندی بلند بودند حتی که یکی از آن طرف کوه میرفت دیگر
این طرف کوه میرفت و هر دو بهم سخن میکردند در میان ایشان بود پیغمبر مسووت شد و این قوم را دعوت
میکرد قبول نکردند پیغمبر فرمود که ای کنجشمان شما از بت پرستی باز گردید و الا شمارا هلاک خواهد کرد ایشان
پرسیدند که هلاکی بایمان چه خواهد شد فرمود علیا سلام گفت شما را هلاک خواهد کرد و آن گمانی عقل در
کوهها رفتند و بر سر آن کوهها دیوارها هیا کردند بغایت کلان و گفتند که ازین دیوارها یاد گذرد و روز سنج شده
به پیش فرمود آمدند که باران نمیشود اگر شما پیغمبر هستید باران از خدای خود بخواید و ابر میدار کنید بود
علیه السلام گفت ابر چگونه پیدا شود گفتند برسیاه باشند در آن زمان حکم خدای ابرسیاه پیدا شد مقدار
سه سوزن از آن باد سردان آمد که همه ایشان بر هم زد و آورده اند که یک بگریستی گشتند و می آید
و سنگ و چوب و خاک نیز بالای ایشان می باشد و در زیر سنگ میشدند و در زمین دوم خلق خداست
اندر که قامت ایشان بماند قامت گو سفند است و سرانگی ایشان بمانند آدمی است و آورده اند
که از هر حیوان یک انشانی در ایشان است حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم پرسیدند که آدمی را
اندر گفته اند بگاید و روز قیامت قافی شوند و احوال یکی از ایشان عاصی شده است از زمین شگها
گرم و دوزخ که در زمین چهارم است و آن سنگها را کبر و بنا مانند اگر یک از آن سنگها درین جهان آید پیغمبر
کوههای رودی زمین چو آن کوم بگذارد آب از دانش خود با سیتد و در زمین پنجم ماران و دوزخ اند
و در زمین ششم کزدمان دوزخ اند بمقدار اشتران کلان و در زمین هفتم تخت شیطان است و شیطان با
گفته اند که یک اندام او نرست و یک اندام او ماده چون یک اندام را بر دیگر اندام مینیزد بزرگ دنی او
ده نفرز آید و تخت او را سجین نامند و آن سجین سنگی است که برابر این دنیا است و میان کاداب
و بالای سنگ دیگر بطرح سر لوش برده اند و ارواح ربوا خدا را در آنجا بند است و این هفت زمین
بدست یک فرشته است که آن فرشته هفت بار برابر آسمان و زمین است و پامی او در سوا مانده بود
بفرمان حق از هفت یک تخته آورده شد از یا قوت سنج که هفت بار برابر آن فرشته زمین آسمان کلانی
دارد و آن فرشته پامی برده اند و آن تخته پرشت گادست از هفت که کلانی او را خداوند چهار سر و ده

شاخ و در دو این سخته از بند کردن او تا سردی نرسیده است آورده اند که بعضی شیطان فرستاده
 و سوسه کرد که چه یار بار بشت خود گرفته اند از خلاص شوی چون عزم کرد که اندازم شپس بگر خدای تعالی
 آمد در و ماغ او در آمد و به نیش زد و هفتاد سال بهوش افتاده بود و چون بهوش باز آمد زد و ترنگر گشت
 که مگر عالم خراب شده باشد اما چون همه بر جای بودند خطاب حضرت عزت بر او شد که این مقدار املاک کن
 بچینیر ستاده اند که تو گمان فاسد خود بردی که مگر املاک خدا را من گرفته ام پس چون این فکر شیطان
 بخورد راه داده بخدای تراست که فدای قیامت برای بندگان خود ترا فرج کنم آورده اند که از ترس
 آن خطاب هیچ گاه چشم ریشم نه زده است و آن گاه که بر یک منگ است که که از شری گویند هفت بار
 برابر گاو کلان است آن رنگ برشت ماهی است و آن ماهی از آن رنگ خبر ندارد چنین آورده اند
 که روزی منتر عیسی علیه السلام گفت که یارب این ماهی را من بجای حکم شد که بر تو رویا کوه قاف آنجا
 غار است که آب تمام جهان در آنجا جمع میشود و در درون غار سنگی است برابر این دنیا و آتش دوزخ
 چون از سوزن بدو آب میرسد این دریا مای دنیا همه بر آن سنگ میرسد و چنان تافته است که
 چون کسی تریا تافته قطره آب اندازد بلکه زودتر از آن خشک میشوند اگر این آب بخودی تمام عالم از
 تاب آن سنگ میسختی و چون قهر عیسی بر بخار سید مای دید که از تیر تیر تر میست و یک سوی کوه
 سرزمی گذشت اما چون که در همه روز مای چشم او نه گذشته بود و بعد از آن منتر عیسی گفت ای
 آن ماهی همین است از حضرت عزت ندانستند که لابل این طور با بیان هفتاد هزار ایشان یک لقمه
 آن ماهی خواهد شد و آن ماهی در دریا است که آن دریا از آن ماهی خبر ندارد و آن دریا را شپس بر
 گرفته است و در زیر آن پشه تاریکی است که انتهای او خداوند و در زیر آن تاریکی دریا است که ده
 هزار بار برابر این دنیا است که عرض و طول و عمق او برابر است و در زیر آن زمین است سفید رنگ که از
 کف دست هنوز هموار تر است و در روز قیامت همان زمین را بیارند تا این مخلوقات در و گنجد و در
 زیر آن زمین نیز دریا است که در زیر آن باز زمین است و علی هذا القیاس سخت دریا است و هفت
 زمین آورده اند که در آن زمینها مخلوقات اند که حسابات آن خداوند که سوزن میدان زمین است
 و عبد الله انصاری رضی الله عنه از حضرت پرسید که آدمی زاده اند حضرت گفت از آفریدن آدم
 خبر ندارند و الهیما گفت شیطان با ایشان حرکت میکند گفت لا بلکه از خلقت شیطان خبر ندارند

الغرض سال تمام بران مردمان دوازده روز میباشد یعنی سی روز این جهان یک روز آن مخلوقات
 میشود حکمت الهی و در زیر آن زمینها دریای است که ده هزار بار برابر این دنیا است و عرض و طول
 و عمق او برابر است و آن دریا را حمیم نامند که از خون دریم و زرد آب عاصیان است و سخت جوئیده است
 و ارواح آن خون کشندگان بناحق در آن ریاست آورده اند که در روز قیامت نشانه بر طائفه جدا
 باشد اما چه طائفه ایشان برابر باشد اول نما کنندگان و صیقل خویشان و خمر خواران با دهن مفزوری مزبور
 تا حقی کند در رفتن راه چرم ایشان درشت باشد و در میان حرکت ایشان چون پانصد گشتی جا های
 ماران و کژدمان بشکوههای ایشان چون جلاد کلان باشد و پشیمانی چندان کلان شود که سه روز راه آید
 تازی عدوان جهان بر این بی سر مائی ربوا خواران چون کوه مائی کلان نهند که طاقت استماع نماند باشد
 بلکه بجز خود باستند و پاهای بالا کنند و مانع زکوة را در کسی را که در تجارت مال خود را بکند تا ایشان کند تا
 ایشان چون کوهها کلان باشند و پراز ماران و کژدمان نقل است که یکی از اصحاب میزی اشتی فرزند بی
 صدوم چون خبر بشنید که یکی از اصحاب بود رسید در غضب آن سوداگر دیدن گرفت چون رسید
 انتی برای گفتن خریدی یا برای بار گفت برای بار گفت از بار نیست زیرا که سم او سوراخ دارد و چون آن
 با جرد بیعیه کرد که بر بائع صدوم کم کرد و صدوم خرید صاحب شتر و پیش ششام رفت و شکایت کرد
 که چرا صدوم از میان کردی ششام گفت که من خود را کوشمارا و اهل قریه را از غدا با خدا خلاص گردانیدم
 زیرا که حضرت رسالت پناه فرموده است که چون بیعیه عیب ناک باشد صاحب ال ان عیب را تا خبر
 نماند و مطلع نکند عاصی شود و هر که از اهل قریه بدان خبر باشند و خبر نکنند همه ایشان عاصی شوند
 پس من متابعت حضرت کردم الغرض صدوم قیامت برای این طایفه های مذکور در آن کفار
 و برای جمله عاصیان جانی که بی توبه مرده باشد پایله مائی آنان در با بیاید چون در پیش آید
 از سختی در گرمی آن نرد آب گوشت مدعی ایشان بریزد و در آن ساعت برای غلب آن گوشت با
 بریزد و چون فروکشند تمامی گوشت و پوست ایشان بریزد و باز بریند و زخات این سخن آن در عصا
 مرتضیان را و تاسیان را و جمله صلح کلان را پایله های از پشت بسیارند که از مشک خوشبو تر باشد
 و از بروت سفید تر و از مسکه نرم تر چون فروکشند آن پنجاه هزار سال چون یک ساعت بر ایشان گذرد
 و در زیر آن صد بار یعنی است از بروت و ذراله و کلانی او را گفته اند که ده هزار سال کبوتر تیز رو بیکم از طرف

تا طرف دیگر برسد که اگر آن زمین نبودی جلایالملك از گرمی و وزخ بسختی و در زیر آن سر لوش و وزخ است
 که طول عرض عمق او خداوند و زیر آن سخت و وزخ است که اول ایشان حجیم نام است و دوم جهنم
 و سوم لظی چهارم سقر و پنجم سحر و ششم زهر و هفتم باوید که همه روز چهارم بدان گرم میشوند و در او دید
 منافقان و برهمنان کسی که گویند سحر یا یکنزب کنند و ارضی و کسانی که دین حق را تبدیل نموده باشند
 و در زیر ایشان نهادن را پرده‌های که بود اندک هر سر پرده نهادن را برابر بارین و نبیاست و در زیر ایشان نهادن
 هزار پرده‌های عقیق نیک اند علی بن ابیالمقدار و در زیر ایشان نهادن را پرده‌های مسخره خالص علی بن ابی
 المقدار و در زیر ایشان نهادن را پرده‌های نداند علی بن ابیالمقدار و در زیر ایشان نهادن را پرده‌های سیاها
 علی بن ابیالمقدار و تبار از آن حضرت رسالت پناه فرمود که جلال و جمال حق است که در حضرت آید و در جبهه
 آید و دل هر طرا گفته اند که بر پشت مار است و آن مار و وزخ است و نام او یلینیاست و در تمام سال دو نفس
 میکشد چون با او در مینی راست او رو گرمی باشد و تابستان میشود و چون از مینی چپ رو و سرد است
 باشد و زمستان شود و معلوم بود که آفتاب درین همان حکمت الهی حیوان نمی باید چنانکه آورده اند که
 بطق شمال و لایتی است که نماز عشایر ایشان نمی باشد زیرا که چون با مواد او آکنند و طهر و عطر و زین
 باز صبح صادق میاید و نام آن لایت صبا است و مردمان آن لایت بغایتی نظیر لایت اند و بطق زمین
 شهرت است که بلغا نامند که در تمام سال چهل روز بر ایشان نماز عشایر نمی باشد زیرا که طرف نماز وقت
 پس بعد وقت عدم نماز لازم آید و بطق مشرق و لایتی است که شش ماه در آنجا شب می باشد و
 شش ماه روز که فصل مه و ریا یا از آنجا راهی شده است و همه طابیت پر از برف است حتی که آورده اند
 که هر زنده سری از حیوانات که در آنجا سرد برف میشود و در شش ماه تابستان چون آفتاب در میان
 آسمان باشد بر آن لایت روز می باشد و برف میگذارد و در یا گلان میشوند شش ماه زمستان چون
 آفتاب بکناره آسمان رود بر آن لایت شب باشد و برف می باید بداند که حکم نماز ساقط گردانیدن
 اوست از زومه خواه با و خواه بقضا یعنی اگر وقت آورده شود او است و اگر بیدار وقت آورده قضا
 شود پس مومن متقی را باید که اوقات را نگاه دارد و اما آنچه سعلق بوقت نیستند و در آن شب تمام
 باید کرد زیرا که هر نفس که بر می آید گویا که یک سنگ از دیوار عمر تو خراب نبود و در شب که می آید میگوید
 که من فرمای قیامت گواه تو ام هر چای عبادت میکنی بکن دهر روز نیز همچنان میگوید و هر قدر تم که

مطابق در کتاب
 حضرت زین العابدین
 علیه السلام
 در بیان دلایل
 و برهان در این
 کتاب
 در بیان دلایل
 و برهان در این
 کتاب
 در بیان دلایل
 و برهان در این
 کتاب

گرفته میشود گویا که بجانب قبر میروی چنانکه نزد گواهی را گفته اند که درون خانه قبری را کاوید و بود
 علی الصبح غسل میکرد و زنده می پویشید و در آن غایب میکردی گدنت یارب لم روز صلمت و که تو شمه
 اینجا بیارم تمامی روز و شب بعد است اندر صفت میکردی گفت که ای بد نفس کا هلی لمن که در آنرا
 سخا بد ماند کند او تمام عمر چنان میکرد و حکایت بازید سلطانی در رساله خود آورده است که بلبله
 در بارغ کشیان داشت و در ایام بهار عمر خود را بچوشتی و خرمی و بنوق و شوق گل میگزارانید اما چون
 باد خزان دست نظام از کرد و تمامی بارغ را بی برگ و گل ساخت و آتشیان از اینجا خراب شد و در
 زیر آن درخت خانه مورچه بود که تمام ایام صیف توشه در زمین جمع کرده بود و در زمستان بفرغشت
 و از خانه بیرون نمی آمد بلیل ناچار شده در پیش آن مورچه رفت و سوال کرد که ایار قدیم بدت مدید
 چه بجا هم گذرانیده ام الحال چون کم خرچ چیزی من بدت نا غذا گتم مورچه گفت که ای بلیل سعتیل
 به بهار غم نمیتوان شد ویرا که باد خزان در پیش است و نمیکند و و بهار بخرمی خود میکند و باید که موسی
 چنان زیرگی کند که آن مورچه کرده بود که خزان آخرت در پیش است و ایضا حکایت ملائم گفته
 اند که غلام نجیب است خواجہ حجت بود چون خواجہ را برود رحم آمد او را از او دیدار کرد و پاره زرد بود او حجت تمام
 راه کعبه اندر گرفت چون در کشتی درآمد بقدرت الهی کشتی شکست بر یک تخته ماند آن تخته بر خیزید
 بیرون آمد چون چند روز در اینجا ماند بختی که سنگی تشکی کشیده ناگاه دید از طرفی جمع سواران
 پیدا شدند و او را لباس خوب پوشانیدند و طعام و شراب خوراندندش و بر اسب سوار کردند و راه
 ساختند پس در شهری رسیدند بختی آبادان و دریا تحت نقش و آراسته و او را بر تخت
 نشانند و چند هزار لشکر بعید و چه بداران و غلامان پیش او استاوند غلام بختی متوجه شد گاه
 گفتی که مرده ام و با این در چه رسیده ام و گاهی گفتی که خواب دیده ام فی الحقیقه از نشان سوال
 کرد که این چه حالت است گفتند که شما را یا و شاه ساختم و شما بیدارید و مرده نه آید و معلوم شد ما باد
 که خاصیت ما این چنان است که چون یک سال بگذرد در ولایت ما جاسی است که هرگز از ترس
 آب نشان ندیده است و نه سایه و نه درخت دارد و باد شاه خود را برده در اینجا اندازیم می میرد
 پس با این قریب در میگرددیم سر که از نبی آهم خواهد مرد خواه زن می یایم او را یا و شاه می کشیم
 غلام گفت که مرا نیز خواهد دید از آخت گفتند که ای گفت حکم من قبول میکنید یا نه گفتند که گواهی

الحال تمام مردم خود را در آب اندازیم و غلات امرشانه کنیم غلام گفت بر دید آن جامی برین بنا بر وقتند
چون آن جامی را بنیاتی صعب بناگ دید غلام مرد حکیم بود فرمود تا در آنجا عمارت بنا و سر بسپار و خاها را
کردند و درختان ازینجامی برودند و در آنجا نهال میگردند حتی که از خانههای ایشان غله می برد و در آنجا
می انداخت ایشان با و شاه می او دگر شدند و آن موسم زنگاه میداشتند چون آنوقت شد
غلام برده در آنجا ماندند و ایشان برگشتند چون آمدند دیدند که درین ولایت هیچ خوشی و خرمی نمانده بود
بلکه همه خراب و ویران بود باز ناچار شدند و نزدیک آن غلام رفتند و در آنجا او را بیادشاهی قبول کردند
و در آنجا می بکشیدند پس همین تمثال است کار دنیا و آخرت لقوله علیه السلام اللذین هم علی الاخرة
پس بدان امی غریزه که تقریب آتند و یافتن نجات اخروی حاصل نشود مگر بجای آوردن او امر و
باز و یاد نوافل کما قال حدیث قدسی کثیرا العبد یقرب الی بالنوافل و معلوم باد که بعد از ایمان
افضل ترین عبادت ها ناست لقوله علیه السلام الصلوة علی وجهها من کل صلوة الا صلوة لک لامل حله پس افضل ترین
در میان سایر نوافل نوافل نماز است الحال سخن چند از نوافل نماز در روزه بیان کنم تا بر من با فائده حاصل شود
و باید که هر نماز و نفل در روزه نفل که کسی بجای آورد نیست آن تکبیرا للفرأض کند و اگر خیر و صدقه بد
نیت نقصان زکوة مکنند تا که در فرض او نقص شده باشد باین درست شود و معلوم باد که نماز نفل با
تقیام او کردن دو چندان ثواب است که در قعود او کند و اگر نه مرتب نبرد است و اقرارت خواندن
در نوافل در همه رکعات فرض است بعد ازین نوافل نماز روزه و ادعیات که او را در فقرت و از کتبهای
روسخ گرفته است چون سجده لاوار و مفتاح الجنان و اوروش شیوخ و نیت الفردوس غیر ذلک
من احادیث النبوة و درین کتاب خواهد آورد و آورده اند اول بعد از طلوع صبح صادق باید که تغییر
بکار و نیادی مشغول نشود که گفته اند هر که بغیر وضو بکار و نیادی اشتغال نماید بعد از طلوع صبح صادق
در روز قیامت همان کار او را با تش و دوزخ گرم کند و بدو نزدیک کند و او را بدان سوزاند و از کلام
و نیادی نیز احتراز کند و سنت نماز فجر با باید که در خانه او کند و این دعا بخواند اللهم اجلنی نورانی
قلی و ثانی صدی و ثانی لسانی و ثانی فسی و ثانی مخی اللهم اجلنی نورانی صاحب
النور فاعضه فی نوری و اعقبنی من النار بحضنتک یا الرحمن الرحیم و در ده اند که در او خواند
اینست که سورۀ یاسیا المزل بخواند ثواب بسیار است و هفت بار سورۀ اذا جاء نصر الله بخواند و نظر بکوهها

در بیان نوافل نماز

در بیان نوافل نماز

باید که شکر بخواند

باید بخواند سوره شکر

کندان کوهها فراموشی قیامت در پله سنگی او انداخته شوند و یازده کت این بخواند یا حبیب الفقیر یا حسین
الغبراء یا معین الضعفاء و یا دلیل المتخیرین یا حی یا قیوم یا خنان یا منان یا بدیع السموات
و الارض یا ذوالجلال و الاکرام ثواب بسیارست و نیز اگر این دعای مذکوره را بار بار خاک از
قبر پدر و بر آن قبر اندازد هیچ عذاب بر آن گور نماند اگر چه مستحق عذاب باشد و بست کت این بخواند یا
قیوم فلا یفوت شی من علیک و لا اله الا انت و خاصیت این اسم مذکور آنست که بر سفعت تک یگان بار
بخواند و در آب اندازد فی الحال گرم کرده و نوشش نماید و اگر بعد از صبح صادق بست و بخت بخواند ثواب
بسیارست و چون بجانب مسجد رود و برای او فرض فجر در راه آیت الکرسی بخواند سبحان الله
و بحمده استغفر الله صد بار بخواند و انشا صد کت استغفر الله العظیم الذی لا اله الا هو الحی القیوم و التوبه
و اساله التوبه و تقا و کت و ان فقد و انعمه الله لا یخصها ان الله حق و یوم بخواند حق تعالی نزلد ان
محتاج کسی نمکند و صد بار یا بصیر بخواند و صد بار یا سمیع بخواند و هیل بار یا عزیز بخواند که ثواب هیچ نعمت از او
حق تعالی نخواهد و اگر صد بار بخواند عزیز و وسع گردد و هیل و یا یا حی یا قیوم یا خنان یا منان یا بدیع
السموات و الارض یا ذوالجلال و الاکرام ان یحتی قلبی بنور معرفتک یا الله یا الله یا الله یا الله یا ارحم
الرحمین و پنجم فرموده است صلی الله علیه و سلم که خانه های خود را پر نور کنید یا این گفتند یا رسول الله
چگونه باشد گفت بدو چیز که سنت باد و در خانه او کشید و فرض فرمود و دیگر فرض عشاء و فجر و زود
خانه آورده اند که هر که وضو کرده بجانب مسجد راهی شود ثواب حج قبول نماید بر هر قدمی یا بدو ثواب
هزاران می یابد و بعد از او ای فجر اگر امام باشد روی بجانب مشرق آرد و اگر مقتدی باشد روی
نسبت قبله نشیند زیرا که پنجم فرموده است صلی الله علیه و سلم هر که بعد از او ای فجر و قبله نشیند و
با او در تسبیح و تهلیل مشغول شود تا بر کون آفتاب خدای تعالی در کار برسد آن کند اول در دنیا و دوم
مگر در روز اول جمله مومنان در خلافت دوست گردد و نامی جان کند بر او سان شود و سوال مشکوکه
باینکه جواب دهد و قیام در رفته بهشت شود و از گرمایه قیامت در سایه عرش سجات یابد و نامه اعمال او
به دست راست او در بند و از پیل صراط چون برق چنده بگذرد و پنجم بهشت جویاب برساند و دیدار
بچون عذرتی گرداند و در نواید بگری و مقصود الخنان و حبت الفردوس آورده است که هر که
کت بعد از نماز فجر بگوید سبحان الله الرحمن الرحیم لا اله الا الله محمد رسول الله صفت بارگاز و حق تعالی

مشي و اول تاريخي گور بروي آسان شود و باران و گزردمان بر او اثر نکند و در قبر و مغفرت و راز شرمندگي
 و در رخ بروي به بندد و حساب قياست بروي آسان شود و کتاب اعمال او بدست راست دهند و به
 بطر اچون برق بگذرد و نيز درين دنيا محتاج کس نشود و دست او در دواين مناجات بخواند الهي ملکا پادشا
 اين عاصي و جاني را با همه مسلمانان يا ايمان داري و با ايمان بري و از شرمندگي در خلق اولين نيزين
 در زير پناه خود نگاه داري و جماعت محمد عليه سلام حاضر گرداني و قائب نگرداني و بيدار بچون بگويند
 خود شرف گرداني و از بطراط با ساني بگذراني و بهشت خرايش با کرامت گرداني و سکرات الموت تلخه
 جان کندي و تاريخي گور و سوال منکر و نیک آسان گرداني الهي ملکا پادشا و در ان زمان ملکوت
 قصه جان بکنند ابليس بين مقدايمان با کند ايمان با او پديد ما در همه مسلمانان با از غارت
 مرد و در زير پناه خود نگاه داري الهي باز جواب خلاصيت ده و ديوار ني منت ده و شوق شيارت
 ده و رضا با قلت ده و تخم نه ملت ده و غايزيان رافتح و نصرت ده و کافران با مغلوب با ملکوت ده و
 عاجيان با سلامت ده و عالمان را علم و آخرت ده و عاصيان را مغفرت ده و زمان با شرم عاقبت
 ده و در بخوران با صحت ده و زندگان را سنت ده و در گناز امر بخش و مغفرت ده و سبالک الملک
 يا الله العالمير بلخ اليه حين يموت يا الله الرحمن بعد از اين اگر کسی بود او را دوست باشد و اجازت از
 شيخ خود داشته باشد بخيزد که با اجازت شيخ خود اگر کسی سوزه نفل و نماز نفل از کند روان باشد
 و ثواب نيابد و در تقسيم با يعقوب کابلي آورده است که روزي مريدان شيخ نجم الدين کبري گفتند
 شيخ رسيد شيخ گفت مرقاوان را که آب خوردن بياريد بگرايان شسته اند کي لذان ميان
 گفت که حضرت من روزه دارم شيخ گفت بلي اجازت مرشد و انيت روزه نوافل را انظار کرد از
 سلسله چشتيان سلسله شطاري باين فقير خنيد و روا اول و سببه است بيان کنم اول سحر کت
 استغفر الله الذي كاله الهو الحى القوم و التوب اليه صلوات الله عليه و آله انوبه بگويد بعبه سي و سه بار
 سبحان الله و سي و سه بار الحمد لله و سي و سه بار الله اكبر و سي و سه بار لا اله الا الله عبده حلقه شده
 نشيند و اسم الله را بزبان راند تا بر آمدن آفتاب بعبه سوره نيس بخواند بعبه سوره کافرون اخلاص
 و معوذتين هر يك سه گان بار بخواند و سوره الفجر و ليالي عشر بخواند و سلسله بگويد يا سيد علي
 سيد الهي مرشد محقق بخواجه اسحاق قتلاني و از و سيد السادات سيد احمد بن بخش و از و بفرزند خود

سلسله چشتيان

سید یوسف نوزاد و بفرزند خود سید السادات شیخ المشایخ والا اولیا قطب الاقطاب فرزند سید علی
 نرندی قدس الله سره الغریب اجازت سلسله و او را سید علی مهدانی سیده بود و از و باین نظر مصنف
 ساله رسیده است تا اگر کسی اجازت این سلسله یافته باشد بعد از منجز بدوش خول شود و این او را از
 زیاده چهار صدم شد گرفته است یعنی در وی یکی راجع کرده مجمل ساخته است و امیر سید علی مهدانی
 گفته است که چون این راجع کردم بطواف که در زیارت قبر حضرت رسول رفتم چون زیارت قبر کردم
 حضرت در خواب از چادر خود کشیدم و او چون بیدار شدم در دستم بود و در ولایت دیگر آمده است
 که لابل چون ولایت خود بر آمد بسبب آنکه آورده اند که امیر سرگزروی بشرق نمی نشست بلکه همیشه رو
 بقبلیه بود روزی خلیفه زمان او را دعوت کرد و عولش اجابت نمود خلیفه خود آمد و در پیش او ب
 امیر رو از قبله گردانید خلیفه گفت هرگز روی از قبله نگیر و انیدید الحال چرا گفت از روی شماره
 گشتا بزم خلیفه گفت از ولایت من بدر شو امیر گفت بوقت ظهر خواهم بولایت تو ظاهر نمود چون وقت
 ظهر شد بوقت پیشین امیر ای شد مهدان روز زیارت قبر با با آدم صلوات الله علیه رسید و زیارت
 قبر با با آدم گفته اند که فی الحال خوبی و زشتی کسی پیدا میشود زیرا که در آنجا زمین شگاف میکنند و دست
 در آن می نهند اگر روی خوب باشد طلا بدست او میرسد و اگر زشت باشد آهن بدست او میرسد چون
 امیر در آنجا رسید و خواست حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم را در خواب دید که این او را در از
 چادر خود کشیده بدو داد و گفت ای فرزندی که این را بخواند ثواب اولیا یا بدید هر که با خلاص تکلم این را
 بشنو و ثواب انبیا یا بدید اگر در هر لفظ او نظر کند عبرت گیرد چون امام سید را شد و دست یافت و از آن
 طرف کشمیر رسید و دست در پیر کشمیر بود و از آنجا با جمیع اصحاب راهی شد و در ولایت پشت رسید و تی
 چند ماه آنجا نشکین بود که در آن ولایت رحمت حق از او ایضا بار بار بقارحلت نمود چون این خبر بولایت
 ماورالنهر رسید مریدان آنجائی او آمدند و او را کشیدند و چون میان مردمی این ولایت و آن لشکر
 نزاع شد آن لشکر باین نظر یافتند بعه امام در خواب نمودش که اندرون من در اینجا دفن کنید و
 قالب من جان ولایت برید بخنان کردند چون که فرود گیر و دیدند هیچ اثر زخم و شق بر او نبود چون بولایت
 من رسیدند مریدان بلخی او نزاع کردند با آن لشکر نظر یافتند امام در خواب نمودش که مراد من جا
 دفن کنید دفن کردند چون نوزاد دیدند که بر سر تابوت نهاده بود و از آنجا بولایت خود برودش

و معلوم باد که تسبیحات با گشتان حساب کردن افضل است و آن نیت که به تمام انگشتان حساب کند که
 آن هم هجودان است و تسبیحات پیمیرا آنت که لبه انگشت میکند و بدو انگشت حساب نمی کند یعنی بخضرو
 بنصره وسطی میکند و با انگشت شهادت و ابهام حساب نمی کند و آن خیابان است که اول خضرو کف دست
 کج کند و بند عبده بنصر بند عبده وسطی بند باز اول خضرو بر دارد و باز بنصر بر دارد و باز بنصر بند وسطی
 بر دارد و باز بنصر خضرو بند و بر دارد و وسفت میشود و باز بنصر بند خضرو بر دارد و باز وسطی بند باز خضرو بند
 شود و این هنگام انگشت سیبیه را برین ناخن ابهام بندد که این موضع ده است و چون علی الحساب
 ده دیگر زیادت شود سیبیه را برین ناخن ابهام بندد تا بست شود چون ده دیگر زیادت شود سر
 ابهام در اول بند انگشت سیبیه بند تا سی شود و باز ده دیگر بر بند دوم بند تا حمل شود عبده بند انگشت
 ابهام در بند انگشت خضرو بند تا پنجاه شود عبده با طین اس سیبیه بر ظاهر اس ابهام بند تا
 شود عبده سر انگشت ابهام را برین سیبیه بند تا نهدا شود عبده باز سر سیبیه درین ناخن ابهام بند
 که اول در حساب بست بود احوال شتاد شود عبده سیبیه را در اول بند ابهام بند تا نوزده عبده
 سر سیبیه درین ابهام بند تا صد شود علی هذا المثال با انگشت نکتة ترویک نهادن غیر داشتن ایشان اما
 در اول برداشتن رفع خضرو چهار و رفع بنصر پنج میشود و این در حساب است و در سایر کرات نیت که
 باز حساب ده دیگر شروع کند تا همچنان هر کت ده حساب کند و بگرداند تا در ده صد شود و این تسبیحات
 بخیری که از چوب کردن و غیره گرفته باشند و در ایام رسول الله ص و نیز نزدیک امام شافعی روانست
 اما نزدیک علماء است که این بابت مسند گویند آورده اند که جنید بغدادی از دست خود نمی انداخت
 یکی از صاحبان رسیدش که ظاهر را باید انداخت و بر باطن باید مشغول شد گفت من از برکت این
 ظاهر بر باطن رسیدم ازین جهت دوست دارم شب بعد از او ای با داده گان یار زاق بخواند بطن
 مشرق بد آورده اند که حق تعالی از ان جهت رزق و مندش که او را از وسیع خیر نباشد دوست
 راست و سینه بند و نقتابار العیلم الذی یعلم السرا لا خفء لک بگوید هر چه بشنود یا و ش شود و صدکرت
 اسم یا قتیح دست راست بر سینه نهاده بخواند هر چند کند زمین باشد و سینه اش روشن گردد و عبده
 سبعات عشر بخواند که مسند کرده انشاء الله تعالی فی الا و عبوات صد بار لا اله الا الله الملائکة
 المبین بخواند عبده صد بار اللهم صل علی محمد و علی ال محمد و بارک و سلم علیه و عبده صد بار

سند در بیان و طیفه ای که شایسته است در حق او شنود و این تسبیحات

سوره اخلاص بخواند بعد صد بار عالم الغیب الشهاده بخواند باطن او چنان منور شود که هر چه پیش رویش
آید و بشنود بار کلاه کافه الا بالله العلی العظیم و پنجاه بار الحمد لله علی کل حال
حساب جمله نعمتها بر او آسان شود و صد بار یا رحمن صد بار یا رحیم بخواند و رشک حسد کنیز از دل او برود
و کس عداوتش نماند و صد بار یا وارث و صد بار یا و اب صد بار یا اسم النبوی اگر بخواند آورده اند که از غمت
پشتیزه او دوری فرماید و بقالب همراه در آسمان بر نیاید که عقب هر نماز بخواند و بعد از سلسله هر مدتی که بماند
نقحر رسیده است سه هزار بار یا اسم الله بخواند و اگر عقب هر نماز سه هزار کرات اسم الله بخواند تا پانزده هزار شود
او را آسمانیان ذاکر اکبر گویند و بعد از بر آمدن تمام آفتاب نماز اشراق کند و رکعت و رکعت بعد از فاتحه
بیخ کرات اخلاص بخواند بعد شکر روزی بر همین تقریر بعد دو رکعت نماز شکر الله همین تقریر کند یعنی بکاف تجویح
کرت اخلاص بعد دو رکعت نماز استخاره او کند در رکعت اول بعد از فاتحه یکبار سوره کافران بخواند دوم بعد از
فاتحه سه کرات اخلاص بخواند و دعای اول و دعای دوم و دعای سوم بخواند و در رکعت نماز استخاره بخواند
در رکعت بلذ فاتحه سه کرات اخلاص و در عوارف المعارف آورده است که در یک رکعت اول این سوره واقعه
تمام کند و در رکعت دوم سوره سبح اسم ربک الا علی الذی ادانک بعد دو رکعت حقوق الدین او کند آورده اند که هر چند
و پدر را رنجانیده باشد خوش شود و شود و چند گناهیگار باشد از مزید شود و در رکعت اول بعد از فاتحه یکبار
بآیت الکرسی بخواند سه گان کرات اخلاص و در رکعت ثانی علی هذا التقیاس و بهمت کرات
این دعا اللهم یا صلیف الطفی لوالدی باطنک الخی کل الخیر و ترخصه بر حمتها یا ارحم الراحمین
نکته در سبب تنزل این دعا گفته اند که روزی خطاب عثمان حضرت غزت موسی شد که ای
موسی در حضرت سجن سخنانی را اورنیتوان گفت که من قهار و جبارم مگر موسی نیز گفت یا رب منک
کلیم شما باشم مرا هم ترسی است و در روایتها خطاب حضرت غزت شد که ای موسی تا مندا شما کلیم را
چندان ترس است که کسی در شب تاریک رود و سباب جنگ نداشته باشد و همراه هم نداشته باشد
و صفنا و جاگه شیران آدمی خوار راه او گرفته باشد حال او چگونه باشد مگر موسی سوال کرد که یا رب
مانند من کلیم را جان کنان چگونه باشد خطاب شد که ای موسی تا مندا شما کلیم را چنان بود که کسی
گو سفند زنده را از پوست بکشد و باز بر او اندازد و باز بکشد بکند تا هفت کرات بر او بکشد هفت موسی
از نهم اول آن خطاب چندان گشت که سینه مبارکش گویا که ترقتین گرفت و بعد از آن خطاب

سکه در میان آسانی جان کنان و دعا آن

حضرت غرت رسید که ای موسی هر که این نماز بخواند جان کندن این چنان آسان کنم که چون گوید کلمات
 مادر در همین گرفته باشد و در خواب بود بعد از آن پانصد رکعت یا ناطق بخواند و صد رکعت یا باطن عبده
 چهار رکعت نماز بگذارد که ثواب او از حد و عبودیت است در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار
 و اخلاص سفت بار باز در دوم بعد از فاتحه و اشم و الضحی یکبار و چون از قده اولی بر خیزد در ثالت و
 رابع بعد از فاتحه یکبار آیت الکرسی بخواند و صد رکعت اخلاص بعد نماز سفته بگذارد و اگر روز
 یکشنبه باشد چهار رکعت بیاب سلام در رکعت اول بعد از فاتحه آمن الرسول تا آخر یکبار بخواند بعد از
 این تسبیح بگوید لا اله الا الله العزیز الجلیل یا عزیز یا جلیل و در روز دوشنبه در رکعت اخلاص معوذت
 سه گان بار بعد از سلام این تسبیح بگوید صد بار اللهم صل علی محمد بنی الهی و در روز سه شنبه
 در رکعت دهم رکعت بعد از فاتحه اذاجانظر الله سه گان بار و بعد از سلام سفت بار سوره فاتحه خواند
 و یا بعد رکعت دهم رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه گان بار بعد از سلام صد بار لا اله الا الله خالصا مخلصا
 و در روز چهارشنبه فزاده رکعت دهم رکعت بعد از فاتحه اخلاص معوذتین سه گان بار و بعد سلام
 صد بار لا اله الا الله خالق کل شیء قدسی و در روز پنجشنبه دو رکعت بعد از فاتحه کافرون سخنگان
 بار و اخلاص ده گان بار و صد بار بعد از سلام این تسبیح بخواند سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله
 و الله اکبر لایحول و لا قوة الا بالله العلی العظیم و در روز جمعه اول نماز عرابی او کند و آن چنان بود که
 روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرمود هر که پنج جمعه مسی جامع حاضر نشود کافر و اعرابی مانع
 حاضر بود گفت یا رسول الله فقیر نیامتی دوست از سجد پنجمه خدا فرمود سخن که بعد از اشراف روز جمعه این
 کند اول رکعت در رکعت اول بعد از فاتحه سوره فاتح یکبار و در دوم بعد از فاتحه سوره خاسن یکبار بعد از سلام
 هفت بار سوره فاتحه بخواند بعد هفت رکعت بدو سلام در رکعت بعد از فاتحه ایا یکبار و اخلاص و
 پنج بار بعد از سلام سفت بار لا حول الا بالله العلی العظیم پر حضرت فرمود علیه السلام اگر از این نماز نبرد
 تا جای خود و هشت نیند و بیاید بقدر ثواب مقتدیان الهان که نمانند او اسکندریه اعطارد و شطرا و در آنکه چون
 ثواب این نماز حضرت رسالت پناه بجد و بعد فرمود جمله صحابه چنان خوشحال گشتند و شتران گوشتند از شتران و دنیا و
 که دشتت بودند اکثر آن اعرابی دادند که از سوال شما ما یان با نعمی عظیم بدست آمد و خبر شدیم و بعد از این نماز چهار رکعت
 حفظ اچان بیاب سلام او کند در هر رکعت بعد از فاتحه یا زوه بار اخلاص بخواند و بعد از سلام صد بار

در روز چهارشنبه در رکعت دهم رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه گان بار و بعد از سلام صد بار لا اله الا الله خالصا مخلصا و در روز چهارشنبه فزاده رکعت دهم رکعت بعد از فاتحه اخلاص معوذتین سه گان بار و بعد سلام صد بار لا اله الا الله خالق کل شیء قدسی و در روز پنجشنبه دو رکعت بعد از فاتحه کافرون سخنگان بار و اخلاص ده گان بار و صد بار بعد از سلام این تسبیح بخواند سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اکبر لایحول و لا قوة الا بالله العلی العظیم و در روز جمعه اول نماز عرابی او کند و آن چنان بود که روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرمود هر که پنج جمعه مسی جامع حاضر نشود کافر و اعرابی مانع حاضر بود گفت یا رسول الله فقیر نیامتی دوست از سجد پنجمه خدا فرمود سخن که بعد از اشراف روز جمعه این کند اول رکعت در رکعت اول بعد از فاتحه سوره فاتح یکبار و در دوم بعد از فاتحه سوره خاسن یکبار بعد از سلام هفت بار سوره فاتحه بخواند بعد هفت رکعت بدو سلام در رکعت بعد از فاتحه ایا یکبار و اخلاص و پنج بار بعد از سلام سفت بار لا حول الا بالله العلی العظیم پر حضرت فرمود علیه السلام اگر از این نماز نبرد تا جای خود و هشت نیند و بیاید بقدر ثواب مقتدیان الهان که نمانند او اسکندریه اعطارد و شطرا و در آنکه چون ثواب این نماز حضرت رسالت پناه بجد و بعد فرمود جمله صحابه چنان خوشحال گشتند و شتران گوشتند از شتران و دنیا و که دشتت بودند اکثر آن اعرابی دادند که از سوال شما ما یان با نعمی عظیم بدست آمد و خبر شدیم و بعد از این نماز چهار رکعت حفظ اچان بیاب سلام او کند در هر رکعت بعد از فاتحه یا زوه بار اخلاص بخواند و بعد از سلام صد بار

لا حول ولا قوة الا آخر بخواند هیچ گناه زوال یابان نشود و بعد چهار رکعت ششونوی خصمان کعبت اول
 بعد از فاتحه اخلاص بایزده بار و در دوم قل یا ایها الکافرون سه بار و اخلاص بایزده بار و در سوم عبداز
 فاتحه السکرم التکافر سه بار و اخلاص پانزده بار و در چهارم عبداز فاتحه آیت الکرسی سه بار و اخلاص سبست
 پنج بار عبداز سلام لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین جمله خصمان و دام داران او را
 خدای تعالی خشنود گرداند و در رکعت دیگر بگذارد و در رکعت بعد از فاتحه سوره والناس سبست پنج بار
 بخواند و بیار چون پنجگون حق تعالی روزی او کند و عبداز سلام نقیصا و کت این تسبیح بخواند لا حول
 ولا قوة تا آخر در روز شنبه دو رکعت نماز بگذارد و در سیم رکعت بعد از فاتحه سوزة الکافرون یکبار و اخلاص
 سه بار و عبداز سلام لا اله الا الله الملك الحق المبین محمد رسول الله و بعد ازین نماز بیاضی نخت نماز
 ضعیف او کند که اندک او در رکعت سست و در سیم رکعتی بعد از فاتحه اخلاص چهار کت بخواند و آورده اند
 که اگر در چهار رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار و اخلاص سه بار بخواند و در رکعت دوم عبداز
 فاتحه الم اشرح یکبار و اخلاص سه بار و اگر چهار رکعت آخرین در رکعت اول بعد از فاتحه در سس
 و ضعیف یکبار و در دوم عبداز فاتحه و اللیل اذ انعمتی یکبار و در سوم عبداز فاتحه و الضعیف یکبار و در چهارم
 بعد از فاتحه الم اشرح یکبار یعنی فرموده است که هرگز او را و فرزندان او را حق تعالی محتاج
 کسی نیست و معلوم باد که اگر کسی در سفر باشد و در رکعت ازین تسبیحی لازم است که او کند و ترک
 ندهد زیرا که آورده اند که چون صاحب این وظیفه ترک کند بمانند شتر سبج در عصب او فریاد میکند و حضرت
 رسالت پناه علی اشدر علیه وسلم فرمود موسی اشعری را که اگر تباهه نمی توانی باری چهار رکعت نماز
 او باید کرد و در رکعت اول قل یا ایها الکافرون یکبار و در رکعت دوم اخلاص یکبار و در رکعت سوم
 فلق یکبار و در رکعت چهارم و الناس یکبار و بعد از سلام این سوره تهاکے مذکور بخواند تا خلاصت بهودان
 کرده باشی زیرا که ایشان نماز ضعیف را روا نمیدارند و بعد از سلام سحر بر زمین نهد و هفت کت یا و یا
 گوید و مناجات بدگاه حق کند و خواهد آنچه میخواهد تسبیحات بعد از صدبار اللهم انتقم لی ما حقنی و علفنی
 و نبالی انک انت الغایب الرحیم بعد از مسد باید بگوید یا حامد یا قاطر یا علی یا محسن
 یا احسان هر چه بشنود فراموش نکند و قوت عافطی بگیران حاصل شود و هر که برود و چهل یکبار از آیت
 الذی بخواند سرخ روی برود جهان گردد و او را و فرزندان او را حق تعالی محتاج کسی نماند و اگر از برکے

حاجت و در بهالی هبل و یکبار یاسی یا قیوم از لفظ حاجت و اعنتی عن سواک بخواند بر آورده خیر
 گردد و بعد ازین طالب حق را باید که همیشه در پاس انفس خود باشد تا اگر یک زمان از حق غافل شود
 نامه وفات او در تمام ملکوت غیر جن و انس پراکنده شود که فلان طالب وفات یافت حسب آنکه
 آورده اند که روزی دو جوانان هبل قصد زیارت امام حسن نوزی کردند یکی از آن دو کس عالم بود
 بجمع استنہ حیوانات چون ایشان نزد یک شهر رسیدند و در گریه بهم سخن میگویند که امروز امام حسن
 در عالم نماز یکی از آن جوانان که بجمع استنہ عالم بود دیگری را خبر کرد که واقعه چنین است هر دو متحیر شدند
 بعد از آن گفتند که زیارت قبرش بکنیم چون نزد یک خانه امام رسیدند امام زنده از خانه بر آمد تا که هر دو
 نیک متحیر شدند امام پرسید که حیرانی چیست گفتند که واقعه چنین است امام فرمود بر آورده گفت که اگر
 پیغمبر مرده است کل لغت را از خارج بغیر ذکر الله هو میت من امروز ساعتی غافل بودم
 تا آواز او وفات من در تمام ملکوت پراکنده شد و راه صحرا در پیش گرفت چون بسیار با آن رسید نیات
 شده شد بر سر حیات رسید گفت اگر من دو پووی آب می کشیدم اندرین بود که آهوان رسیدند امام
 سر چاه دور شد که تا آهوان چه کنند چون آهوان بکناره چاه رسیدند آب چاه بکیارگی بالاشت
 همه ایشان آب میر خوردند بعد از آن چون امام رسید که آب حوزو آب بکیارگی فرو رفت امام گفت
 یارب آهوان آب میبیدی و بنده صادق خود نمیبیدی اتغنی آواز داد که تو امید بدو رس کنه ایشان
 امید من کرده بودند از سول آن خطاب امام تشنگی فراموشش شد و سر به پان نهاد جوان بر اوید
 و آن چون بر ترو میش رسید گفت السلام علیکم یا حسن نوزی امام بعد از جواب گفت چه دانی که
 من حسن نامم نام پدر من نوزیت گفت آنها که خود را بصره حق میپروه اند از همه چیز ناخبر اند و
 نه چون تو که توکل بر من دو کرده بعد از آن آن جوان گفت که طریق ملازمت با شما چه میدانید که
 غرض چیست گفت لا گفت من خواهم در دو مردن باید کرد و گفت از غیب نمی توان گفت جوان طلبت
 کرد و در زمین نهاد و وفات شد چون او را دفن کرد و سه قبرش است و دو جوان ندان گرفت
 جوان خنده کرد امام گفت زنده کسی در گور نشود و مرده آواز نکند چون گفت که ای امام نشینده که ان
 اولیاء الله لایموتون لکن یتقلون من جلالی حاد و ر که هر روز صد بار یا قهار گوید دل او از محبت دنیا
 سرد شود هر که در وقت نیم شب و نیم روز صد بار یا قهار گوید در جوار بلند شود و باید که بعد از دال

و صوم سازد و دو رکعت سجیت و ضو او کند چهار رکعت نماز زوال او کند و سر رکعتی بعد از فاتحه
 پنجاه بار اخصاص و اگر نتواند ده بار اخصاص و الاسباب یا اخصاص بخارد و صد یا یا مالک گوید و در مسجد رود
 نشیند و بر خیزد و سجیت مسجد او کند کما ذکرنا فی فضل الایمان در بعد ازین چهار رکعت سنتی ظاهر او کند
 رکعت اول بعد از فاتحه سوره الكافرون بخواند و در دوم رکعت بعد از فاتحه اخصاص و در سوم بعد از
 فاتحه فلق و در چهارم بعد از فاتحه سوره الناس و بعد از سلام صد کرت بگوید استغفر الله
 العظیم الذی لا اله الا هو الحی العقیوم و القیوم اللطیف و السالیه التقیة آورده اند که
 اسباب و نیادی چنان بود توجه نماید که اگر او گزید خلاص نشود باید که میان سنت و فرض ظهر
 و با باد اسخن نگوید که ناقص سنت نباشد و بیک سخن مجرب سخن بیک لقمه و بد لقمه و بیک شرب
 نشکند و در ثلثه و زیاده نشکند و بعد از ان از او کسی فرضینه دور رکعت سنت او کند آنچه اند
 هر که بعد از اداست فرضینه سه کرت کلمه طیبه گوید ثواب بسیار است و امیرالمومنین عمر رضی
 عنه را پرسیدند که ثواب چه ثواب باشد گفت هر که یک کرت گوید جان کند ان چون جان
 کند و در دستمان حق باشد و اگر دو کرت بخواند باشد جان کند ان خلیلان باشد اگر سه کرت
 بخواند سر فکر ماسوی افتد که بر خاطر از گزشته باشد آنرا عفو فرماید و مهتر غزالی را بچشمه بسند خواندن
 آیت الکرسی نیز بعد از ادا می فرضینه هم همین حکم دارد و دست بردار و برینا التانی الذی کفیل حسنة
 و فی الاخره حسنة و عذاب النار و باید که در حال دعا کردن دست برداشته باشد و الا بدعت است
 و در اخبار الملوک آورده است که در حال دعا دست برابر روی خود بالا تری کند و مگر عوام الناس
 برند که خدای تعالی بالاست باید که برابر سینه بخار و درین نیز نهند که شیطان پای خود را بران دست او
 بند و از رحمت حق محروم گردد و معلوم باد که در میان فرض ظهر و سنتش و ختنش و عا کردن واجب
 است لقوله تعالی فاذا فرغت فانصب علی ربک فارجع و آنچه بعضی گفته اند که میان فرض و سنت دعا
 نمیتوان کردن فاما ان قتل صحیح نیست و در رکعت سنت اخیر را باید که در رکعت اول بعد از فاتحه
 به فلق تمام کند و در پیش رابه و الناس او کند و چون از ادا می فرضینه خلاص شود باید که از اینجا
 کی شود و سنت و نوافل او کند و آورده اند که دو چیز باشد که در نماز است یکی آنکه در نماز با دوا
 چون انام استاده باشد و در صفت یکی او ای سنت کند و دیگر آنکه چون امام از نماز فارغ شود و نوافل را

کلمه و بیان نماز چهار رکعت که در برای سائر بوی است ۱۱

در اینجا او کند و چون یکسو شود او را اللهم است که از اینجا یکسو شود و زو اقل او کند و چون فارغ شود اول
 دو رکعت نماز حفظ ایمان بگذارد و در هر رکعت بعد از فاتحه آیت الکرسی بخواند و غاصم بنو عبدمن
 و در کفنی دیگر است که تا نیز حفظ ایمان گویند در رکعت اول بعد از فاتحه از مرتبه محمد الله الذی
 خلق السموات و الارض و اقرب من المحسنین بخواند در رکعت دوم ان الذین امنوا و عملوا الصالحات
 تا بعبادت ربهم احدا بخواند بعد از سلام سر بر زمین بندد و رکعت یاسی یا هیتوم یرحمک استغثت
 اللهم تنجی علی الایمان ایمان او از عدت کردن شیطان برود و در حفظ و امان حق باشد و بعد از این رکعت
 دیگر گویند و در هر رکعتی بعد از فاتحه غاصم ده بار و بعد از این ده رکعت نماز خضر کنیاد و این نماز مصل
 نیز گویند یعنی هر که بجا آید او را و مصل حق روزی کنانند و متضرخ علی سلام مشاهده کند در هر رکعت
 بعد از فاتحه هر چه خواهد از قرآن بخواند اما افضل آنست که از سوره قیل تا آخر قرآن در هر رکعت یکبار
 بخواند و بعد از سلام دست بردارد و دعائی بدتره ایمان بخواند نیست لبیک لبیک اللهم کاشتریک
 لك لبیک ان الحمد والنعمة لك والملاک لك لا شریک لك واستغفرک والتوب الیک بالی
 تشهد انک لا اله الا انت وحدک لا شریک لک استغفرک والتوب الیک واشهد انک لم یلد
 ولم یولد ولم یکن لک کفوا الحد انک انت الغفور الرحیم یرحمک یا ارحم الراحمین
 و بعد از این تسبیحات نماز پیشین خواندن بگیرد و آورده اند که حضرت بی بی فاطمه رضی الله عنهما و خانه
 خود دست آسپانهاوه بود و بدان غله خوردنی بدست خود آورد و سبکد از کثرت استعمال سبهای
 آبله شده بودند زیرا که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم کارد امنا صفت کرده بود میان ایشان
 آنچه تعلق بانزدون خانگشتی بی تی بند بجا آوردی و آنچه سرودن خانه بودی از امر قضی علی کرم شد
 و بر پیامی آوردی روزی حضرت رسالت پناه حاضر شد و چگونگی حال خود را چون حضرت
 فرمود که من دردی را پشما آموزم که از خرابی این بهتر باشد بی بی در طلبش گفت اول آنیکه بعد پنج
 وقت نمازی بار سبحان الله و سی بار الحمد لله و سی بار الله اکبر و یکبار لا اله الا الله و حده لا شریک له
 له الملاک و له الحمد یحیی و یمیت و هو علی کل شیء قدیر این را بگوئی تا هر که دردد کند اگر گناه او بعد و
 نجوم سموات در یک بیابان و برگ درختان باشد آرزیده شود و دعائی اخیر گفته اند که اگر بخواهد در
 و شبها نگاه ده کرت بگوید برابر ثواب او ثواب کسی نباشد مگر آن کسی او نیز گفته باشد و بعد از این صد کرت

درود گوید و صدکرت اخلاص صدکرت عالم الغیب و الشهادة و صدکرت یار حرم صدکرت یار حرم
 و صدکرت الباری و اینها را عقب بر نماز بگوید و یگان کثرت سوره انا فتحنا نجد یگان کثرت سوره
 نوح را بخواند و هر که بعد از نماز ظهر سه کثرت این دعا بخواند الحمد لله قبل کل الحمد لله بعد کل الحمد لله
 علی حال ثواب بهتر است و مهتر است و مهتر است و مهتر است و مهتر است و مهتر است و مهتر است و مهتر است و مهتر است
 انفس کند آورده اند که در تحت معنی هر کلمه از نماز و تسبیحات لفظ الله را از او توسته باشد تا
 خفتن و بعد از خفتن تا صبح صادق در تحت معنی هر کلمه ای بی ارادت دارد و تاده کثرت گشته شود
 آورده اند که هر که هزار کثرت ای بی گوید کشف او را حاصل شود و چون وقت نماز دیگر در آید باید که اول
 چهار رکعت نماز سنت عصر بگذارد و در رکعت اول بعد از فاتحه سوره و العصر چهار رکعت بود و دوم
 سه کثرت و در سوم دو کثرت و در چهارم یک کثرت و هر که نماز سنت عصر را بجا آورد هیچ گناه زوال
 ایمان او نشود و در روز عصا که پنجاه هزار سال باشد و بنیر از سایه عرش دیگر نباشد او را در تحت
 سایه عرش دارند و اگر چهار رکعت نتواند دو رکعت البته بخواند و هر چه خواهد بخواند و بعد از او اس
 فضیله سوره عم متیاه لون بخواند اگر یک کثرت بخواند سوال منکر و نکیر بر او آسان شود و اگر پنج کثرت بخواند
 محبت خداوندیش گردد و سوره و النازعات نیز بخواند که او را در زیر سایه عرش از تو تسبیحات
 مذکور بعد از این بخواند و بعد از آن صدکرت بگوید استغفر الله ربی من کل خیب و اقیب السیه
 و لسانه التقیة و هر که بعد از عصر تا غروب کلام و سنای می نگوید و دیگر و دیگر مشغول شود هر حاجتی که داشته
 باشد بر آورده شود و این را صبح عاشقان گویند و خاصیت بعد از عصر روز جمعه و قبله تا غروب
 آفتاب بنشیند و این اسرار را کند یا الله یا رحمن یا رحیم و سخن نگوید البته حاجت او بر آورده
 خیر گردد و آورده اند که بعضی صحابه در پیش حضرت ابو بکر صدیق رضی الله عنه شدند و پرسیدند
 از آنچه حضرت رسالت پناه فرموده است که در جمیع ساعات است اگر کسی آنرا بساید ثواب
 روز و شب جمعه در آن ساعات است پس یافته باشد امیر المؤمنین گفت که بی بی فاطمه زهرا
 یافته است چون اصحاب در پیش بی بی شدند بی بی گفت که حضرت ایشان دو کثرت یافته بودند
 من یک کثرت من پرده ایشان نگاه داشتم و ایشان پرده من دریدند آن ساعات میان
 عصر و غروب است و نیز خمیر فرموده است هر که بعد از هر نماز سه کثرت بگوید استغفر الله ربی من کل

ذنب تا آخر آمزیده شود همه گناه او و قبولیت نماز او چون قبولیت نمازین باشد و چون فرقیه نمازیم
 او کند و شش ربه تمام سازد رکعت اولش بسوره کافرون بعد از فاتحه در دوم اخلاص باید که پیوسته
 بدین سنت اقدام نماید بعد نماز او این بگذار که اکثر اوست رکعات است بیک فاتحه و یک
 اخلاص و اقل او شش رکعت است در هر رکعت بعد از فاتحه سه رکعت اخلاص و او این نام مدوازه
 هشت است تا هر که این نماز را او کند بر آن در حد آید آن در باز شود و اصلیان این نماز و پیشوند
 و بعد ازین دو رکعت نماز نور بخواند بعد از فاتحه شش آیت از سوره انعام بخواند در رکعت اول بعد
 از فاتحه بخواند الحمد لله الذی خلق السموات والارض اما کان فی البیت قد کان و در رکعت دوم
 بعد از فاتحه این آیت بخواند المیر و کم اهل کنا فی سلمهم الی فحاق بالذین صحت
 منهم ما کان فی البیت تهنون پیغمبر فرموده است که گزارنده این نماز شفاعت من
 باید اگر چه قاتل اولاد من باشد آورده اند که نیز بدی سخت همین تفکر بخورد که اولاد او را
 و این نماز او کنم چون از نماز شام فارغ میشد خداوند تبارک و تعالی از شومیت آن تفکر در سر برود
 بسط می کرد تا نماز شام میگذاشت و بعد ازین دو رکعت نماز بروج بخواند در رکعت اول بعد از فاتحه
 سوره و السمار ذات البروج بخواند و در وی سوره الطارق بخواند این نیز نماز نور گویند و مصلی این
 ثواب مذکور باشد نیز دو رکعت دیگر نماز نور در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص پانزده رکعت بخواند
 آورج اند که چون مصلی این نماز در محشر بگنجه شود وی او چون شب چهارم و ستم تا بان باشد
 و خلق اولین و آخرین در نظار او شود و همه پندارند که ولی الله است یا شهید است و یا جنی است و از همه
 در گذرد و روزی بسیار خوش سیدی و واسطه کلام حق شنود که این دست من است زیرا که مصلی نماز
 نماز است و بعد ازین دو رکعت شکر شب در رکعت اول بعد از فاتحه سوره الکافرون بخواه از دو
 رکعت دوم بعد از فاتحه اخلاص بخواه با مصلی این نماز پنج تاریخی خلاصی باید اول تاریخی ایمان
 و وقت نزاع یعنی ایمان او سلب نشود و دوم از تاریخی که در وقت سوال ننکره و نیز سوم از تاریخی
 عرصات و وقت نارس خواندن چهارم از تاریخی میزبان یعنی میزبان نیکی او سبک شود و پنجم از تاریخی
 بل هر دو وقت گذشته از بعد ازین دو رکعت حفظ ایمان در هر رکعت بعد از فاتحه سوره
 یکبار سوره انا اعطینا یا زده کرت و ایضا دو رکعت دیگر حفظ ایمان در رکعت اول بعد از فاتحه

سکات از این خط است

یازده بار در دو رکعت بعد از فاتحہ اخلاص یازده بار بخواند روز قیامت من شیخ او باشند اگر
 بعد از نماز کور یازده بار در دو رکعت یازده گام بجانب عراق زند و راستجا بایستد و یازده رکعت در دو
 رکعت یازده بار یا اللہ بگوید یکبار گوید الہی ہجرت شیخ میران محی الدین عبدالقادر جیلانی
 ہجرت غوث محی الدین عبدالقادر جیلانی و ہجرت غوث محی الدین عبدالقادر جیلانی آہی
 ہجرت شاہ محی الدین عبدالقادر جیلانی الہی ہجرت این اسمای معظم و مکرم حاجت من بر آوردہ
 خیر گردانی منک کمال کرکس بالبتی الامی ذاک الامجاد برجتک یا ارحم الراحمین بر مقصود و حاجت
 کہ داشتہ باشداگر بر آوردہ خیر نگر و وفوای قیامت جنگ آورد و امن من باشد و این نماز ثانی
 بطریق مفید بوقت نیست بل فی کل مین جائزست اما در حاشی ابوالکارم دیدم کہ این گام
 زدن ممنوع است و بعد از آن یک رکعت بیک فاتحہ بعد از سلام بر زمین بند نہتاد و بار گوید حمدت
 سبعۃ فرحت برای حاجت آزمودہ است دیگر چار رکعت شلیدان گورد و کرت من عند اللہ نازل
 شدہ است آورہ اند کہ چون مادر امیر المومنین مرتضی علی کرم اللہ وجہہ وفات یافت و نام او
 نیز فاطمہ بود و بر رسول خدا ایمان آوردہ بود حضرت مصطفیٰ ارالیشان پرورش کردہ بود چون او را
 گور نہاد حضرت قمیص خود را بدو پوشاندش و بیک دست بیک طرفش گرفت و دست دیگر بدیک
 طرف ساعتہ برین بود چون دست بالا کرد یاران گفتند یا رسول اللہ مستہارا برای چه گرفتید گفت
 معلوم شبہا یوہ باشد کہ چون آدمی را در گور نہتادل طرف از زمین زد و میکند و او را چون نشیکرد و جواز
 می بخرد و بعد از آن غذاہای دیگری یا بدخواہ مسلم باشد خواہ کافر و ستہانی خود را گرفتہ تا او را
 بہین سختندیاران چندان گرتیند کہ گو یا کہ زہرہ امی ایشان ترقیدن گرفتہ در آن زمان جبرئیل
 حکیم رب الجلیل آمد و این نماز آورد و گفت یا رسول اللہ کہ این نماز را بگذارد از شلیدان گور
 خلاص شود کرت دیگر آنکہ چون سعد بن عبداللہ وفات یافت حضرت می گفت مر یا ارباب را کہ بر
 سرخستان پای بود و آستہ روید تا فرشتگان را زیر پای خود کنید زیرا کہ بسیار نازل شدہ اند
 چون او را در گور نہاد رنگ سوی مبارک حضرت تغیر گشت و گریہ کرد یاران گفتند یا رسول اللہ چرا
 گفت از شلیدان گور کسی خلاصی یافتی سعد بودی یا ارباب چندان گرتیند کہ شرح نتوان کرد باز
 بہین نازل شد پس یاران گفتند یا رسول اللہ سبب چه بود مر غدا ب اورا گفت یا ارباب غریب گونی

در خارج گوئی بود اناج اسطه آورده اندر کمر کنیز و غیره را بمشنام دهنده چندان کس شمار دوط
کرده است اگر است گوید فیما و الا بر سخن نور امشما و ازیانه نزنند و موافق این حکاست آورده اند
که چون معاویه وفات یافت چندان فرشتگان منزل شدند که گردو خیار در زمین پیداشد از کثرت
ایشان یاران همه سلاطین را گرفتند مگر لشکر کفدا آمده است حضرت فرمود که لشکر نیست بلکه فرشتگان
اند بزبانت معاویه آمده اند یاران گفتند یا رسول الله چه قضیلت داشت گفت سوره خلاص اکثر
میخواند و همه حال مترک نمیکرد و نماز نیت در رکعت اول نهاد و کرت اخلاص بخواند و در رکعت دوم
بعد از فاتحه شصت کرت اخلاص بخواند در رکعت سوم جهل کرت در رکعت چهارم سبب کرت اخلاص
بخواند آورده اند که بعد از نماز شام سورت واقعه بخواند هرگز در مانده نشود و جمالتکه آورده اند که چون
حضرت امیرالمومنین عثمان ذی النورین رضی الله عنده صلوات میکرد و حضرت آن بسیار وقت کفایت
بد حضرتان خود و وصیت هیچ نمیکنی گفت من کرده ام و آن است که چون کسی عقب نماز شام سوره واقعه
بخواند هرگز در دنیا فقیر و در مانده نشود و ذکر نماز و تسبیح نماز شام باید که بعد از خمس صلوة کسی سه بار
بگوید سبحان الله و سی و سه بار بگوید الحمد لله و سی و سه بار گوید الله اکبر و یکبار لا اله الا الله و لا اله الا الله
له الملك له الحمد حق علی کل شیء قدیس بخواند این تسبیح پنج گنج ازان گوید که بنی لی فاطمه خندرت شکایت
نمیوی پیش حضرت آورد هر کرت این می فرمود که بتدریج نمازین را بخوان که ترا بهتر است از همه خوان و بنی
و صد بار کلیمه بخوان صد بار در و فرست و صد بار اخلاص بخوان صد بار یا رحمن صد بار یا رحیم
این نامه را هر که بعد از نماز صد کرت بخواند کینه او ببرد و در هم و صد بار بگوید سبحان الله و الحمد لله
لا اله الا الله و الله اکبر یا غیا المستغنیین لا اله الا الله العلی العظیم و صد بار عالم الغیب الشهاة و معلوم ما و
که این مقدار تسبیحات عقب هر نماز میتوان گفت آورده اند که در زمی مهتر موسی علیه السلام از حضرت
رب العزت سوال کرد که یارب من در قدرت خوانده ام که قومی از آدمیان هستند که چون ایشان
میروند در بهشت در آیند ایشان را از امت من گردان خطاب آمد که لا اله الا الله یا رب محمد مصطفی یا
مهتر موسی گفت یارب چه خاصیت نوشته باشد گفت بعد از نماز شام نوافل بگذارد که وقت مشاوره
شود و خاصیت دیگر و شبیه تار یکبار سجده چند سختی باشد بعد از نماز موسی چون شب بخوابد در دم
نماید بخوانند ایشان را در دران بهشت دادم بعد از این نمازهای نهخته او اگر در شب بکشد چهار مرتبه

بدو سلام در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص گان بار بعد از سلام بفرموده است که گوید استغفر الله العظیم
 الذی لا اله الا هو الحی القیوم والقیب الیه اسئله التوبه و این بسید استغفار گویند و باید که بکتابت آن
 بخط کلان نویسد تا مشهور شود و در شیب و در شب نه دور رکعت ادا کند در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص
 ز فلق و الناس هر یک را پانزده بار بخواند بعد از سلام پانزده بار آیت الکرسی بخواند و ثواب این
 نماز مذکور در خبر آورده اند که ثواب این نماز اگر در پایدا گردند و گاه و در خست قلم گردند و جمله
 انسان جن نویسنده گردند هرگز تمام نشود و در شیب و در شب شنبه شش رکعت بدو سلام در هر رکعت بعد از
 فاتحه اخلاص معوذتین گان بار بخواند و در شیب چهارشنبه چهار رکعت در هر رکعت بعد از فاتحه
 اخلاص هیل بار و در شیب پنجشنبه شش رکعت چهار سلام در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص گان بار
 و بعد از سلام صد مرتبه گوید لا اله الا الله الملك الحق المبین محمد رسول الله و این در هر رکعت تفریق
 والدین در هر رکعت بعد از فاتحه آیت الکرسی و کافرون و اخلاص معوذتین پنجگانه بار و بعد از سلام
 پانزده بار و در پانزده بار استغفر الله الذی لا اله الا هو الحی القیوم والقیب الیه و اسئله التوبه
 آورده اند که گذارنده این نماز را مقید بر صحنی که ذکر کرده است در آن نماز کند او یکبار که کم شود
 ثواب لو یک یک نوشته شود و مود و پدید او اگر زنده باشند خوشنود و شوند و در دنیا و آخرت
 باشند و شتگان بی عدویا پیدا و بار یک بدقیهائی نود یا خمصد بر قیاد بنشینند و بعد از آن
 و در شیب جمعه در رکعت پنجم آسانی سوال منکر و کثیر در هر رکعت بعد از فاتحه آیت الکرسی نماید و در هر
 الارض سه بار و نیز در رکعت بدین نیت مذکور در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص صد بار و بعد از این در رکعت
 دیگر بار و اح مود و پدید یا هر نوزده که باشد در رکعتی اول بعد از فاتحه آیت الکرسی پنج بار و در
 رکعت دوم آیت الکرسی و کافرون و اخلاص معوذتین گان بار و بعد از سلام سر بر زمین نهد
 و سرکرت گوید و الله غالب فوق جمله و ثواب این را بدان مرده بخشد در حال احوال و احوال
 عشق و در و در هر رکعت دیگر گفته اند که اگر با من مغرب و عشا بخواند و در شیب جمعه ازین همان رود
 تا جایی خود در پشت زمین در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار و اخلاص سب و پنج بار
 و در رکعت دوم بعد از فاتحه کافرون یک بار و اخلاص سب و پنج بار و بعد از سلام بفرموده است که
 ولا توفی الا بالله العلی العظیم بخواند و در هر رکعت در رکعت اول بعد از فاتحه بفرموده است و بار اخلاص

در وقت نماز در سجده و در وقت رکعت اول و در وقت رکعت دوم و در وقت رکعت سوم و در وقت رکعت چهارم و در وقت رکعت پنجم و در وقت رکعت ششم و در وقت رکعت هفتم و در وقت رکعت هشتم و در وقت رکعت نهم و در وقت رکعت دهم و در وقت رکعت یازدهم و در وقت رکعت دوازدهم

نخواند و بعد از سلام بنقصد و بار سید الاستغفار بخواند حضرت فرموده است اگر مصلی این نماز تمام است
 سن از الله تعالی شفاعت خواهد خدای تعالی بدو بخشند و در رکعت دیگر در هر رکعت بعد از فاتحه
 ربنا انما اتنا آخر بخواند بنقصد و بار سید السلام صدبار اللهم اجزنی من النار یا هجیس گوید معتمیر
 فرموده است که برابر رحمتی که ذکر کرده است ثواب یک حج و زکوة اعمال او نوشته میشود و در رکعت
 دیگر بعد از فاتحه آیه الکرسی پاترود بار بعد از سلام سه صدبار اللهم صل علی محمد نبی الکرسی حضرت
 رسالت پناه ما در خواب بنید و الضیاء اگر بغیر این نماز سهین و دو و نذ کور و شب جمعه هزار بار بخواند
 حضرت را خواب بنید اگر کسی از برای بر آمدن حاجات در شب جمعه سی صدبار بخواند حاجت
 بر آورده خیر گردد و در هر رکعت دیگر در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص هزار بار اگر این نماز بعد از غسل کند حضرت را
 در خواب بنید و مغیره سن شعبه گفته است که هر که در شب جمعه این دعا را چهل و یکبار بخواند حاجت
 که داشته باشد تا جمعه آئینه دیگر درست آید اگر درست نآید بر سن نعت گوید بنور باله الله مناه و است
 سبحان القديم الذی لم یزل سبحان العظیم الذی لا یجهل سبحان الجواد الذی لا یجمل سبحان
 الحلید الذی لا یجمل رحمتک یا ارحم الراحمین نیز اکثر شایخان گفته اند هر که دم در پیشی زند و
 این دعای مذکور را نماند لغت فقر برود حرام باشد و الضیاء و در رکعت برای حاجت بدینی مویناوی
 مجرب است آورده اند که امام ویسنت سبنانی علیه الرحمه گفته است که من این نماز بدینت علم میکردم
 بنقصد و تا گردان من بدر جود انشمندی بسیارند و اکثر شایخان باز فرموده اند اینت در هر رکعت
 بعد از فاتحه اخلاص ده بار و تسبیحات رکوع و سجود و نغفگان بار و بعد از سلام هر زمین خنده بار گوید
 اللهم صل علی محمد و علی آل محمد و بارک و سلم علیه و وه بار ربنا انما فی اللینا الی اخره بخواند حاجت
 خدای تعالی عونه کند بر آورده خیر گردد و در هر رکعت پیش اند برای کفایت جمله قضا از حضرت رسالت
 پناه صلی الله علیه و سلم منقول است که قضا های چهل شت او یعنی پدر و کلان پدر و هر خدی که بالا
 رود تا چهل پدر او بر جای شوند در رکعت اول بعد از فاتحه کافرون شروه بار و دوم بعد از فاتحه
 اخلاص شروه بار و معلوم باد که این همه بار در شب جمعه است و در شب شنبه شش رکعت سید السلام
 رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار و نیز چهار رکعت یک سلام در رکعت اول بعد از فاتحه
 کافرون یک بار و دوم بعد از فاتحه اخلاص یک بار در سوم بعد از فاتحه مطلق یکبار

در رکعت چهارم بعد از فاتحه و الناس یکبار و چون غصق در آید اول چهار رکعت سنت نماز غصق که در کتاب
اورا سجد و بعد گفته اند از آن در قلم نیاوردیم که درین مختصر نگنجد بلکه از قیام اللیل نیز برای بعضی افضل
گفته اند در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی بخواند و بعد از آیت الکرسی این آیتها متصل بدو
سیر بخواند لا اراه فی الدین تا سم فیها خالدون الم ترالی تا و الله لا یهدی القوم الظالمین و در رکعت
بعد از فاتحه آمن الرسول تا آخر بخواند و در سوم آخر سوره حشر بخواند و در رکعت چهارم بعد از فاتحه
هو الله الذی لا اله الا هو تا هو الغزیز الحکیم بخواند و بدانکه آورده اند بر که تشدید مصور بگذارد و کافر رود
و نمازش تباه شود و بعد از ادائیگی فرض وقتها در رکعت سنت و در رکعت اول بعد از فاتحه فلق بگنجد
در دوم بعد از فاتحه و الناس یکبار بعد از چهار رکعت سنت بنیت قیام اللیل و نماز حاجات نیز گویند
در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی سه بار و در رکعت دوم بعد از فاتحه اخلاص سه بار و مؤمنین یکبار
و بعد از تشهد رکعت سوم چون اول رکعت چهارم چون ثانی و اگر در هر رکعت بعد از فاتحه اظهار
پهرا بار بخواند نیز رواست و بعد از سلام بست کرت یا تحریم بگوید و سر سجده نماید و سر رکعت آینه ها بخواند
سبحان القدیم الذی لم یزل سبحان العظیم الذی لا یجمل سبحان الواحد الذی لا یجمل سبحان الباقیم الذی لا یجمل
و حاجت خواهد و عرشه کند بر آورده شود و نیز چهار رکعت برای قیام اللیل و حاجت در رکعت اول بعد
از فاتحه کافرون یکبار و در دوم بعد از فاتحه اخلاص یکبار و در سوم بعد از فاتحه فلق یکبار و در چهارم
اجزاء فاتحه و الناس یکبار و سر سجده دهد صد بار یا حی یا قیوم بر بختک شهنیت حاجت خود عرشه کند
موجب است که بر آورده خبر کرده و بعد در رکعت بار و مع ام المؤمنین لی عاشره در رکعت بعد از فاتحه
اخلاص سه بار آورده اند که لی حالتی از حضرت رسالت پناه صلواتی کرده که از رسول الله فرزندند و
چگونه باشد فرموده که این کارها کند از فرزندان شما باشد و اورا او ای قیامت تشریف و العشیما
در رکعت نقصان و تقصیر نماز و در رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار بخواند جمله تقصیر است او را جا شود
و مال پذیرد و در رکعت دیگر در رکعت اول بعد از فاتحه آمن الرسول یکبار و اخلاص پذیرد و در رکعت
کعت دوم بعد از فاتحه آخر سوره که هفت از این الذین آمنوا و عملوا الصالحات تا آخر اخلاص پذیرد
بار و این را نیز حفظ ایمان گویند این چهار رکعت نماز سعادت آورده اند که در هر شب او کند و آن
در ریخته و الا در هر سه و الا در هر سال و الا در تمام عمر که مرورا کافی است و اگر این نماز را بعد از غصقت

وضو او اکبند یعنی وضو کند و سجیت وضو بگذارد و باز وضو کند و باز سجیت وضو بگذارد و بگذارد هفت کت
 بر حاجت که داشته باشد بشک رو آورد اما باید که در جائی کند که او را کسی نبیند و فقیر در هر شب این را ترک
 نمی کند و در رکعت اول بعد از فاتحه اخلاص ده بار و در دوم بعد از فاتحه سبست بار و در سوم سبستی و در چهارم
 چهل بار و بعد از سلام پنجاه و یکبار صلوٰة فرستد و پنجاه یکبار سید استغفار گوید که نماز کزانی بد فصل و آنچه و
 بخواند **سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ الْعَظِيمُ** بخواند و نیز سجده نهد و نقصد و بار یا هاب گوید و اگر سر بر زمین نهد
 و فصلت و یکبار گوید **اللَّهُمَّ اسدنی سعادة الدنيا والاخرة برحمتک یا ارحم الراحمین**
 ذکر تسبیح نماز خفتن آورده اند که بعد از عشا سوره تبارک الذی بیده الملك بخواند چون در کور
 نهندش بخواند و سوال کند و بجز او مانع کند که این شخص سوره تبارک عشا بخواند نمیتوان سپید
 و شاید که سوره فاتحه نیز یکبار بخواند و شش آیت از اول کلام الله تا و هیم بمومنین و آیه الکرسی
 تا خالدون آمن الرسول آیت شهد الله ان لا اله الا الله تاسی بحسب و بعد لا قل اللهم مالك الملك
 تا بحسب و این در سوره آل عمران است و شاید که این مقدار از کلام الله در عقب هر نماز بخواند و الضیاء
 باید که در عقب هر خمس صلوٰة این آیها بخواند که ثواب ایشان از حد و عدس برین است و در قلم تحریر زبان
 تقریر کنی سبحان الله حین تمسوک و حین تصحیح و تار با العلمین بخواند و در خفتن شاید که بعد از
 پنج گنج صد بار کلمه تجید و صد بار در و صد بار اخلاص غیر از این مذکورین بخواند و در حضرت
 که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم با امیر المومنین مرتضی علی رضی الله عنه گفت که یا علی تمام
 قرآن کنی و طواف خانه کعبه کنی و بهمانی جمله غیران بجانباری و جمله کافران شیاطین غزائنی و
 جمله است من از حق تعالی نخواهی و هزار رکعت نماز او انجی ترا لازم و واجب است که بخواند گاه
 زوی آورده اند که مرتضی علی بن ابی طالب علیه السلام عابری شد و گفت که یا رسول الله فقیر این مقدار استخوان
 از کجا باشد حضرت فرمود که من بیان کنم اول چهار کت فاتحه خوانی ثواب حج یابی و چون و ازده
 کت اخلاص بخوانی حتم قرآن کرده باشی و چون ده کت کلمه تجید بخوانی جمله کافران و شیاطین
 غزاکرده باشی و چون ده کت درود بخوانی جمله پیغمبران را همان کرده باشی و چون ده کت اللهم
 اجزنا من الناس گوئی تمام است من از الله تعالی خواسته باشی و چون ده کت سبحان الله العلی
 ما یشاء بقدرت و فعال ما یرید بغیرة بخوانی هزار رکعت نماز گذارده باشی آورده اند

که یکی از زنان سبکو کار خود قسم یاد کرده گفت شوهر نگریم مگر کسی که هر شب هزار رکعت نماز بخواند و
 در آن میان جوانی گفت که من میگذارم بعد از عقد چون نکاح کرد جوان بغیر از فریضه نوافل نماز آرد
 زن گفت چرا عهد را بیوفنا کردی گفت بیوفنا کرده ام بلکه هر شب میگذارم که در حدیث صحیح خوانده ام
 که این آیت مذکوره را کسی هر شب خواند ثواب هزار رکعت نمازی یا بدو الضیاء شاید که مغفبت بگوید
 حسب الله الذی لا اله الا هو رب العرش العظیم و هر کس این آیت الکرسی بخواند و در هر کس
 اخلاص بخواند و علی بن ابی طالب شاید که ترویک با ما و نیز این را بخواند آورده اند که از جمله
 بلاها و آفتها و از شر طالمان و از فتنه آخر زمان ایمن باشد و الضیاء را با ما و در شبها نگاه شاید
 که مغفبت بگوید یا مالک یوم الدین بحق ایام نسیب و ایام نسیبین بر حاجتی که داشته باشد
 بر آورده خیر گردد گویا که او را بدو رخ کاری نیست و الضیاء از برای کفایت دعاهاست بر دو نماز شب
 بخواند یا الله یا رحمن یا رحیم یا غفور یا حنان یا منان یا سلطان یا سبحان یا دیان یا کما
 یا ذوالجلال و الاکرام بر جنتک یا ارحم الراحمین و دیگر عباد نماز ششم شاید که پیش از آنکه کسی
 سخن بگوید مغفبت بگوید اللهم اجزنی من الناس اگر در آن شب بمیرد از آتش دوزخ خلاصی یابد
 و اگر در روز گوید اگر در آن روز بمیرد نیز خلاصی یابد و شاید که میان مغرب و عشاء خواب نهد آورده اند
 که در دوزخ آبی است بغایت سیاه و بدبوی که اگر قطره ازان آب در دنیا آید تمامه دریاها
 عالم بدبوی و قلع نشوند تا هر که ازان دریا یا بحشد بمیرد و آن آب نصیب کسی باشد که میان مغرب
 و عشاء خواب کند و اینها فرشتگان بعد از نماز عشاء و قریبای او را از نیک و بد با آسمان برزند و
 کنند پس چون کسی درین حالت خواب کند آن فرشتگان گویند به لعنت خدا باشی و میان
 بهشت و دوزخ معلق گردی چنانکه مایان را معلق ساختی بر خیز و عشاء ادا کن تا مایان نیز ای
 شویم و الضیاء حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرموده است هر کس درین حالت خواب کند
 آتش دوزخ مقدار یک گز به ترویک او میرسد در زمین اما چون حکم خدا امینست مسگر دآورده
 اند که در جوانان ازین حدیث انکار نمودند و در خواب رفتند و چون بیدار شدند گفتند
 که یک گز زمین را در زیر خود بجاییم تا بنیم آورده اند که چون یک گز زمین بجایند آتش چنان
 شعله زد که هر دو ایشان سوخته و گداخته تا چیز گشتند و در رکعت نماز بعد از قیام اللیل و این را نیز

نماز حاجات گوید اگر در شب قدر بگذارد و ثواب شب قدر بیاید که شرب استیفا کند و بگذارد
 در کعبه اول بعد از فاتحه اخلاص غیبت بار و در رکعت ثانی چون در اول او کند و چون کسی خواب
 میرود شاید که لطهارت باشد و الا شاید که تجدید و منوب کند و الا تمیز و البته ترک نکند و بعد از تحویه وضو
 بستر رود و سه مرتبه بگوید استغفر الله الذی کماله الالهی المحی القیوم و اتوب الیه و غیره علی السلام
 فرموده است هر که این سید استغفار درین حالت بخواند از مزید شود و گناه او اگر چه بماند کف دریا
 و شماره رگ عالج بشمار ورق درختان و بشماره روزهای ششهای دنیا بوده باشد و عالج نام
 ولایت است که رگ در آن بسیار است و شاید که نزدیک بالین خود بایستد و آمن الرسول بخواند
 و چون بستر خود بنشیند خلاص و فلق و الناس را سه گان بخواند و بر رتبه های خود بدرد و بالبد
 بر اندام خود از حرکت شیطان خلاص باشد و باید که بر پهلوی راست خواب کند و روست بقبله و او را اگر
 زن باشد پشت بقبله خواب بر پهلوی چپ و چون سر بر بالین برود سوره کافرون آغاز دو کلم
 و نیکم دلی درین باره تاوان تمام کند و چون سر بر بالین نهید دست راست بچینه بندد و صد بار الباعث
 گوید دل در زنده باشد و اگر بیهوش خفته باشد زودتر بیدار خواهد شد و آوره اندک که چون منزه بودن وضو
 خسپار و احوال درشتگان بالا برند و سخت عرش سجده میکنید و در وقت بیداری گریخته بازمی آرند
 فاما چون بوضو خسپار و احوال را راه نماند بلند پایان فرستندش و باید که بگاه تر بخیزد و نماز
 او کند و باز خواب رود که پیغمبر فرموده است صلی الله علیه و سلم الصلوة بین النومین اگر قرائت
 ندارد پس پیش از طلوع صبح صادق بخیزد و پیغمبر فرموده است که اگر قمار و ششیدن بنزد صبح بخیزد
 کسی بیشتر خیزد و نیز افضل است و چون کسی از خواب بگردد و بیدار شود که بپهلوی راست برود و بعد از آن
 بنشیند و بر دیوار خانه و یا کوزه و یا بستر نیمه دراز بگوید الحمد لله الذی احیانا بعد ما ماتنا و الیه العیث
 طایفه الفشیر و دنیا و الله تعالی ما بارک اسلام دنیا و محمد صلی الله علیه و سلم
 بنیای سوگاوره کرت اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بسم الله الرحمن الرحیم ووه کرت کللمه
 گوید آوره اندک آویز سه صد رحمت رگ در دل است و بر سر گره ده شیاطین آن خسته است
 پس چون علی الصبح کسی کللمه بخیزد شهادت گوید و سه مرتبه تجید و سه مرتبه اللهم فی اعوذک من الشیطان
 الذی یأمر بالفسق و العصیان و استغفرک ملا اعلمه تبت منه رجعت عنه اقول کماله الله محمد رسول الله

کلمه بیان توان بکار بستن

وسرکرت سید استغفار گوید و سرکرت زبنا ظلمنا انفسنا وان لم تغفر لنا و نرحمنا لنکفر من الخاسرین
وسرکرت رب انی ظلمت نفسی فاغفر لی فانہ لا یغفر الذنوب الا انت و در مصلح الحسان
آورده است کہ در حضرت از حضرت رسالت پناه صلی اللہ علیہ وسلم کہ حق تعالی میگوید کہ تو
و نزدیک ترین از ان کس نیست کہ در سجده ہمین آیت مذکور بخواند و الضیاعفت کت گوید ربنا
ما خلقت هذا باطلا سبحانک فقنا عذاب النار ہذا انک من تدخل النار فقد اخرجتہ و ما
للظالمین من اضرار ربنا انما معنا صناد یا نیادی للایمان ان امنوا ربکم فاما من ربنا
فاغفر لنا ذنوبنا و کفرنا سیئاتنا و توفنا مع الابرار ربنا و انما ما عملنا علی سہاک و لا نتخذ
یوم القیامۃ انفسک لا تخلف المیعاد آورده اند کہ این آیت را در ان حالت بخواند
ہرگز فرزندان او را حق تعالی محتاج کسی نکند و آیت آخرین بیان اگر کسی در اوقات کما کند و در
قیامت بیچ گناہ ما خورد شود و این آیت را در سورہ عمر ان است نزدیک سورہ شہاد و یک کت گوید
مما افزع علینا صبرا وثبت اقدامنا و انصرا علی القوم الکافرین کی بار ربنا اغفر لنا و لاخواننا
الذین سبقونا با الایمان و لا تجعل فی قلوبنا غلا للذین امنوا ربنا انک رؤوف الرحیم
وسرکرت لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین فاغفر لنا ذنوبنا کلھا صغیرھا
او کبیرھا سرا و علانیہ ظاہرا و باطنا عیدہ گوید الہی جبرمت تو بود استغفار محمد رسول اللہ
صلی اللہ علیہ وسلم و جبرمت تو بود استغفار مہتر اوم علیہ السلام سرکرت گوید صلوات اللہ علی اوم
علیہ السلام آورده اند کہ ہر روز سرکرت صلوات بر اوم گستردیچ گناہ در وجود او نماند و جبرمت
تو بود استغفار مہتر موسی علیہ السلام و جبرمت تو بود استغفار مہتر داود علیہ السلام و جبرمت تو بود استغفار مہتر
ایوب علیہ السلام الہی جبرمت تو بود استغفار جمیع انبیا و رسل تو بود استغفار از این عاصی جانی قبول
کنی سرکرت گوید ربنا کفیل منا انک انت السیمیع العلیہ الہی جبرمت انک ذلت و نعرش
انبیا عفو فرمودہ گناہان صغیرہ و کبیرہ این عاصی جانی عفو فرمائی و سرکرت گوید و اعف عننا
و اغفر لنا و ارحمنا انت مولانا فالضرا علی القوم الکافرین الہی جبرمت انبیا و رسل انک ذلت و نعرش
کرستی این عاصی جانی را بگناہ صغیرہ و کبیرہ نگیری و سرکرت گوید ربنا لا تاخذنا الیشیاء و لا خطا
ربنا و لا تجعل حلینا اصرا کما حملتہ علی الذین من قبلنا ربنا و لا تجعلنا سلاطا فترت

لعابه واعف عنا واخف لنا وارحمتنا انت مولانا فالارضنا على القوم الكافرين وسكرت
 گوید اللہم اجعلنی محبوا فی قلوب المؤمنین وبلغنی عمری الی مائة ثم عشرین سنة من غیر خطیة ورم
 و اگر در کرت گوید افضل باشد پنج کرت همان دعا می مذکور کرد فصل وضو عقب این دعا گفته ام بخواند
 و اعبد ربک وان عیسى عبد الله وابن اعقبه کلمة وان الجنة حق والنار حق برحمتک یا ارحم
 الراحمین پس چون از جابر خیزد اول کفش را بقیامت ما رو کند دوم دور باشد چون این شروع اول پا چپ
 بردارد و سائر آداب او در فصل وضو گفته ام و چون از در بر آید گوید اللهم عصفنی فی دینی و دنیاوی
 و الآخرة و چون از وضو فارغ شود در حال تحنیت وضو بگذارد و در رکعت اول بعد از فاتحه اخلاص سه بار
 در رکعت ثانی چون اول بعد از آن در رکعت دیگر در رکعت بعد از فاتحه اخلاص پنج بار و چون از
 فارغ شود نیز هر کرت گوید یا بیع العجايب و نیز در یک کرت یارب یارب و چهل کرت یا کریم سر بر زمین
 و این دعا بخواند اللهم یا خالق السموات خفنة لا مشغول این غم کنی انزل او در سجود آن سرچو کرد و چون
 نماز است و پاشنه پایش در زمین راست بشب و روز مشغول بطاعت جبارست بجمت یا الله یا
 یا الله یا رحمن یا رحمن یا رحیم یا رحیم یعنی کاله الا الله محمد
 رسول الله برحمتک یا ارحم الراحمین آورده اند که مصلی این نماز خواننده این دعا را چنان
 که گفته باشد بر آورده گردد و بعد از آن در رکعت دو گانه بگذارد و ثواب او را در حنبت الفردوس باید دید که از
 صد عدد بیرون است و از قیامت گذشته است و در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی بخواند و کافون
 چهار بار و در دوم بعد از فاتحه اخلاص و بار آورده اند که چون حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم
 ثواب این سجده گفت یا ان گفتند یا رسول الله اگر فوت شود چه باید کرد گفت که سنت نماز فجر را بدین
 طریق گذارد و همان ثواب روزیش گردد و بعد و دوازده رکعت نماز تہجد بگذارد و اما سبک است بگذارد و هر رکعت
 بعد از فاتحه اخلاص بخواند بعد از هر رکعتین در دو گوید اندکی مراقبه در ذکر و فکر نیز بکنید و بداند که
 در نماز تہجد تا قبل بسیار است بعضی در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار در دوم آمین
 الرسول یکبار و بعضی در هر رکعت بعد از فاتحه الم نشرح یک صد یکبار و اگر چهار رکعت یک سلام بکنند
 پس در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار بخواند و اگر خواهد در رکعت اول بعد از فاتحه یکبار اخلاص
 و در اخلاص دوم دو اخلاص در سوم سه بار اخلاص بگذارد تا دوازدهم رکعت و دوازده اخلاص و اگر خواهد بیازده

ربنا ذکر کور بگذار دور رکعت اول بمباز فاتحه ربا قبل منا انک انت السميع العليم در ووم ربا اتنا فی التنا
 حسته و فی الاخرة حسنه و فاما هذا التنا و در سوم ربا لا اخرج قلوبنا بعد اذ هدیتنا و هب لنا
 من لدنک رحمة انک انت الوهاب و در چهارم ربا انک جامع الناس لیوم کالمرب
 فیہ ان الله لا یخلف المیعاد بر که این آیت همیشه بخواند و هر روز یک بار بخواند همیشه تقاضا
 با صالحان بود و در پنجم ربا لا یتخذنا آخرة نخواند و در ششم ربا امنابها انزلت و اتبعنا
 الرسول فالکتاب مع الشاهدين و در چهار رکعت دیگر همان چهار بنا مذکور که در آخر سورۀ عمر است
 گفته ام و در دور رکعت دیگر همان ربنا ذکر که بعد از ایشان گفته ام و بدانکه نماز تجید را ثواب از حد
 بیرون است اما گفته اند که چون مصطفی این نماز را زاهد بردار و در روز حشر دوازده کس برابر این دوازده
 رکعت در پیش او استاده باشند چهار پیغمبر آن هر سل اول آدم صغی الله دوم ابراهیم خلیل الله سوم
 موسی کله الله چهارم عیسی روح الله پنجم محمد رسول الله و چهار رفته مقرب اول ایشان جبرئیل دوم
 ممتز میکائیل سوم متز اسرافیل چهارم متز غزرافیل صلوات الله علیهم اجمعین و چهار خلفاء راشدین
 اول ایشان چون ابو بکر صدیق بن مخاضه دوم عمر خطاب سوم عثمان چهارم علی ابن ابی طالب
 رضوان الله علیهم اجمعین بیکت شرافت دیدار ایشان از جمله سوره های قیامت خلاص من بدو بهشت
 رسد آورده اند که چنین نغزادی قدس سره کسی در خواب دید که چه چیز بشا نفع کرد گفت نماز
 که در شب میکردم و بدانکه نماز تجید حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرض بود و بر است
 نفل ابراطالی که دم از سالکی دطالبی دهند او را واجب است دور ترک اثم بلکه آورده اند کسیکه
 در وی و او را خود را بے حد ترک دهد از شومیت او آن ولایت تمام خواب گردد و الا اهل آن
 فرید و الا آن خانه و الا خودش مطلق مرزاید چنانکه شیخ الاسلام المسلمین شیخ سید مرتضی
 قدس سره روزی از جانب مسجدت صبحی برخاست و بجانب خانه خود میرفت و فرزندش میان مصطفی
 قدس سره با او همراه بود و صلی او در دست گرفته میرفت چون حضرت شیخ در تنگنای رسید حکم الهی
 میان دو کاوست جنگ افتاد تا که یکی را از بون کرده پیش رانند و بر شیخ چنان پیش که تمام خود چنانی
 و بنی شیخ جرات شد چون حضرت سنان آمد یادش آمد و فریاد برآورد که من دانستم که امر در بر من طلب
 خواهد رسید چون میان مصطفی رسیدش چه بود گفت ای جان پدر بدانکه این شب از شب بیدار

منا
 در پیش او
 استاده باشند
 چهار پیغمبر
 آن هر سل اول
 آدم صغی الله
 دوم ابراهیم
 خلیل الله
 سوم موسی
 کله الله
 چهارم عیسی
 روح الله
 پنجم محمد
 رسول الله
 و چهار رفته
 مقرب اول
 ایشان جبرئیل
 دوم ممتز
 میکائیل
 سوم متز
 اسرافیل
 چهارم متز
 غزرافیل
 صلوات الله
 علیهم اجمعین
 و چهار
 خلفاء راشدین
 اول ایشان
 چون ابو بکر
 صدیق بن
 مخاضه دوم
 عمر خطاب
 سوم عثمان
 چهارم علی
 ابن ابی طالب
 رضوان الله
 علیهم اجمعین
 بیکت شرافت
 دیدار ایشان
 از جمله سوره
 های قیامت
 خلاص من بدو
 بهشت رسد
 آورده اند
 که چنین
 نغزادی
 قدس سره
 کسی در خواب
 دید که چه
 چیز بشا
 نفع کرد
 گفت نماز
 که در شب
 میکردم و
 بدانکه
 نماز تجید
 حضرت
 رسالت
 پناه
 صلی الله
 علیه و
 سلم
 فرض
 بود و
 بر است
 نفل
 ابراطالی
 که دم
 از سالکی
 دطالبی
 دهند
 او را
 واجب
 است
 دور
 ترک
 اثم
 بلکه
 آورده
 اند
 کسیکه
 در
 وی
 و او
 را
 خود
 را
 بے
 حد
 ترک
 دهد
 از
 شومیت
 او
 آن
 ولایت
 تمام
 خواب
 گردد
 و الا
 اهل
 آن
 فرید
 و الا
 آن
 خانه
 و الا
 خودش
 مطلق
 مرزاید
 چنانکه
 شیخ
 الاسلام
 المسلمین
 شیخ
 سید
 مرتضی
 قدس
 سره
 روزی
 از
 جانب
 مسجدت
 صبحی
 برخاست
 و
 بجانب
 خانه
 خود
 میرفت
 و فرزندش
 میان
 مصطفی

نماز تجد را فوت کردم تا بچنین حال رسیدم و ایضا مادر این فقیر سقّی الله ثرا ما وجعل الجنة شواها را
خاصیت این بود که در ایام الهدایم میگفت یارب فرزندانم را به سیرت نیک دار و الا عمر نشان کوتاه کن و در
کتابهای نیز همچنان نوشته دیدم که مادر و پدر در حق فرزند چنان دعا کنند پس معلوم شد که آنچه برکت
بر وجهانست باین فقر رسیده است از دعای مادر است روزی علی الصبح چون بر دلش نگاه کردم دیدم که
خشم است او بگوید محض بود پس دیدم که اسی در شفق جان صحبت گفت اسی جان مادر چون معلوم شد
که پدر من هرگز بدو و خیر بود از ایام طفولیت که نماز استقامه و با او همراه نماز تجد میگذازدم تا این
زمان ترک بغیر عذر نگذاختم اما در پنج شب و آخر که شمار در نماز ششم چون بوقت سحر میخاستم که برخیزم
گریدم که آهسته آهسته در از تراره میکردم چشمانم با می خنودم درین حالت آشتی با دیدم و شخصی را
ندیدم که آمد و در چشمانم زد که چشمت بر آید چمی پوشی بر خیز که بعد از چهار سال وفات خواهی یافت
چون در آن سال چهارم وفات شد همان پیش نمود بگوید و بعد از نماز تجد سر بر زمین نهاد و صد و
یازده بار یا صمد گوید چشم او با صمد لعنان باشد و صمد بار گوید سبحان الله العزیز العلیم و بحمده استغفر
سب من کل ذنب و اقب الیه و صمد بار استغفر الله الذی لا اله الا هو الحی القیوم و التوبه
و اسئله التوبه و صمد بار کلمه طیبه و بعد از آن دو رکعت نماز و دیگر صلوة العاشقین و رکعت اول بعد از
کبیر شاتالانده خیرک بگوید و پنج دم الله الله بگوید هر چند که تواند و بعد از نفوذ و شتمه فاشحه بخواند و بعد
از فاتحه پنج بار اخلص سیده بسوم الله الله گوید که تکلیف تمام بکند و در نفس گرفتن در رکوع تسبیح
رکوع بسوم الله الله گوید و بقوم آید بسوم الله الله گوید و بسجده رود و بعد از تسبیح سجده بسوم الله الله گوید
و بعد آید بسوم الله الله گوید و در سجده دوم بعد از تسبیح بسوم الله الله گوید و در رکعت دوم قبل از فاتحه پنج
الله الله گوید و الباقی کالاولی بعد از سلام سه سجده بنهد این رباعی با بخواند رباعی عشق تو رفیق بازمین باد
زخمه تو خشک نواز من باد به از سره عشق تو کس مرده مرا به این سر مرده مرا نواز من باد به باد که چند
رکعت این انگار کند نسبت حق جوید و در اذان این نماز خود را ماسوی الله را در فر و انیت او مستغرق
و اسیر خاند وادی بر سر او گذارد و بعد ازین چهار رکعت نماز مجیدین بگذارد و در رکعت اول بعد از
فاتحه صد بار یا الله و در دوم بعد از فاتحه صد بار یا حسن و در سوم بعد از فاتحه صد بار یا حمید و در چهارم
بعد از فاتحه صد بار یل و در بعد از سلام این درود گوید اللهم صل علی محمد و علی ال محمد و بارک

کتابخانه

و سلم عليه و صل على جميع الانبياء والمرسلين على ملكة المقربين على عباد الله الصالحين
 اهل طاعتك يبعين ارجنا منهم بحضتك يا ارحم الراحمين اللهم صل على محمد و عترته بعد كل معلوم لك
 و ارج عاجزان ذكركم الله الرحمن الرحيم - اللهم احبني محبا لك و امتني محبا لك
 و احشني تحت اقدام احبابك و صل الله تعالى على خير خلقه محمد
 و آله اجمعين و اين نماز اگر بعد از عشا براي حاجات بگذارد از موده است و بدانکه اين دو
 نماز مقيد بوقت نه اند اما چون حاجت نيقر بود که درين حالت ميگردد بيان کردم و بعد از نماز جمعين
 نماز اين دو عاجزان اللهم ارزقني حبك و حب احبكي حتى ياتك و ياتك و ياتك و ياتك و ياتك و ياتك
 تکرار کند و عانيت اللهم انما الحق و اذنتنا ابتاعنا انما الباطل باطلا و اذنتنا اجتنابنا آورده اند
 که حضرت رسالت پناه اين دعای مذکور را بسبب تکرار ميگردد و بدان الغفر لله حضرت رسالت پناه
 صلي الله عليه وسلم هميشه در حقيقت بود و باطل را برود کار نبود مگر آنکه هر چه اسوي الله است باطل
 است پس حضرت از اسوي او اجتناب طلب ميگردد تا به لي مع الله وقت لا يبعثه فيه ملك
 مقرب يعني هر چه باطل باشد از نجا و اوان استغراق لغفي از انا لا اشياء كما هي حيا كما تو توشي و قيام انا
 نبواست و هر چه هست هستي تو است هر انبامي و نيز گويد اللهم ارزقني حلالا طيبيا و اسعطني عملا
 صالحا برحمتك يا ارحم الراحمين و بعد از اين بدانکه در شرح مشارق است که عابدان با نيا و ثبات
 هست و تر بعد از توحيد او ميکنند و عارفان را بحيات اعتماد هي نيت در اول شب مي کنند
 آورده اند که حضرت رسالت پناه صلي الله عليه وسلم و ترا سه رکعت ميگردد اول بعد از عشا و سه رکعت
 ميگردد و بعد در خانه ميگردد و بعد در آخر شب بعد از توحيد ميگردد و چون در اول شب بعد از تفرغ
 شود بايد که دو رکعت نشسته بگذارد که آنرا تکميله للوتر گویند و رکعت اول بعد از فاتحه اذ انزلت
 الارض كيمار و در دوم اليكم التكاثر يكيده و نيز دو رکعت و ديگر دو رکعت اول بعد از فاتحه آيت الدين
 تا سيرع الحساب و در رکعت دوم بعد از فاتحه زينا انما باننا انزلت و اتبعنا الرسول فالتابع لنا هدين
 آورده اند هر که در اول شب هزار بار يا الله يا الله گويد آرزو ميره شود و اگر در هزار بار گويد و صالح
 گردد و اگر سه هزار بار گويد و اصل حق گردد و الصما شيخ شهاب بالهين قدس سره گفته است هر که
 سه هزار بار يا الله گويد هر حاجتي که داشته باشد بر آورده گردد و نيز هر که بعد از نمازي که او را فقير اند

سکندر پادشاه از اولين آن حضرت و اين نماز جمعين است

سکندر پادشاه از اولين آن حضرت

و مقید بوقت نیستند بل فی کل عین و الساعات از روز و شب میتوان سجا آورد اما اقتضای اینست
 که در شب او کند اول چهار رکعت نماز فاکرین در هر رکعت بعد از فاتحه آیت الکرسی پنج بار و از شهادت
 تا سر لع الحساب نه بار لا اله الا الله صد بار در کوع بعد از تسبیح لا اله الا الله چهل بار و بعد از
 تسبیح و تحمید در قومه نیز چهل بار و در سجده بعد از تسبیح نیز چهل بار و در جلوس نیز چهل بار و در سجده دوم
 بعد از تسبیح نیز چهل بار و در سجده اول این نماز را شایان است که دست از خود و باسوتش انداخته و بگوید
 برای داد او کند و از رحمت بود و خود را سجات دهد و نذر اندا کند و داد کرده شده برای او یک رکعت
 در لاله نفی کل و این در لاله اثبات چیزی کند مستکلمان گفته اند که لا محجود الا الله و صفویان گفته اند
 لا موجود الا الله و یکم چهار رکعت نماز کن فیکون از برای مصحات دین و دنیاوی در رکعت اول
 بعد از فاتحه افوض امری الی الله صد بار و در رکعت ثانی بعد از فاتحه الا الی الله تصدیر الا و صد بار
 سوم بعد از فاتحه نصر من الله ففتح قریب صد بار و در چهارم بعد از فاتحه استغفر الله فاستجابنا
 صد بار و بعد از سلام غفرانک ربنا و الحمد لله صد بار بعد از سجده سیزدهمین بند و صد بار
 استغفر الله گوید و حاجت خود عرضه کند بر آورده شود و حکم باری تعالی چهار رکعت نماز حاجات
 در هر رکعت سوره فاتحه چهل و یکبار و اخلاص یکبار بعد از سلام خداست بنزین بند و چهل و یکبار گوید یا ای
 باز خدای بزرگوار بنده چهل و یکبار گوید و عنتر الحی القیوم و حاجت خود عرضه کند
 و دیگر چهار رکعت نماز اگر حاجت دنیاوی داشته باشد در روز ادا کند و اگر حاجت دینی باشد
 و غیب او کند در هر رکعت بعد از فاتحه انا انزلناها آخرت بار و تسبیح کوع سبحان الله العظیم
 است بار و در سجده سبحان ربی الاعلی و سجده سبت یارب و بعد از سلام سبت بار استغفر الله الذی
 لا اله الا هو الحی القیوم غافر الذی یوسا العیوب و القاب الیه من شرور الفسنا و سباینا انا
 در سیزدهمین بند حاجت عرضه کند بر آورده گردد و دیگر چهار رکعت نماز استغفار که کفایت گنایان
 صغیره و کبیره است در هر رکعت بعد از فاتحه ربنا ظلمنا انفسنا و ان لم تغفر لنا و رحمتنا لنکونن من الخاسرین
 سبقت بار و ده باره حضور رحیم و بعد از تسبیح کوع نیز و باره حضور رحیم گوید و بعد از تسبیح و تحمید
 قومه نیزه بار گوید و در هر دو سجده بعد از تسبیح نیزه بار و در جلوس نیزه بار و بعد از سلام بگوید
 استغفر الله الذی لا اله الا هو الحی القیوم و القاب الیه و اساله التوب الیه صد بار و در سیزدهمین

در هر رکعت

نهدوه بارگير اللهم انى استغفر الله ربى من ذنب اذنبته عمدا او خطا مسل و غلاظية و انوبت
 من الذنب الذى اعلم ومن الذنب الذى لا اعلم انك انت علام الغيوب
 و غفارا لذنوب و لا حول و لا قوة الا بالله العلى العظيم و در خبر است که حضرت رستا
 نپاه فرمود صلى الله عليه وسلم سر ياران ما که نماز ماى بايد که با شما ما که زياريد و محض نور و او که نماز ما
 درست افتد ياران گفتند يا رسول الله ما نماز شما نماز مايمان چگونه باشد حضرت فرمود صلى الله عليه
 وسلم که هر که بیدار نماز اين نماز عاى مذکور را بخواند نماز او چون نماز من باشد و قبوليت و ديگر چهار رکعت
 نماز عظيم و چهار رکعت نماز افزون را گوئيد پس آورده اند که چون مسلمى اين نماز بپوشد و در وقت نماز
 نور با او ان نعمتها در دست گرفته بر گردد و حاضر شوند و گل و سبزه و در و جواهر و مشک و عتبت بر گوئد
 پيشند تا که از بركت او تمام اهل مقبره خوشبو شوند و در هر ركعت بعد از فاتحه انا انزلناه بار و ده بار
 كلمه تجويد بعد از ان در ركوع و سجود و قومه و جلسه چون نماز استغفاره كرت كلمه تجويد گوئيد چون
 در وقت اخيره تشهد تمام کنند سر بر زمين نهد و ده بار سوره فاتحه و ده بار انا انزلناه تا آخر و سعى سه
 بار كلمه تجويد بخواند سر بر در و در چهار در و گوئيد سلام دهد و ديگر چهار ركعت نماز تسبیح در ركعت
 اول بعد از شهادت انا انزلناه پانزده كرت كلمه تجويد گوئيد بعد از تسبیح گوئيد فاتحه بخواند و اخلاص
 يكبار و ديگر ايتيه ده بار بخواند يازده بار كلمه تجويد گوئيد پس بعد از ان چون چهار ركوع و سجود و قومه
 و جلسه تجويد گفته باشد و بايد هر سه تسبیح سه صد بار يعنى تجويد ميشود و بعد از تشهد اخيره و در و
 ايرج غابخو ان الله انى اسالك توفيق اهل الهدى و اهل اليقين و ماصحة اهل التوبة و حرم
 اهل الصبر و جد اهل الجنة و طلب اهل الرغبة و تعبد اهل الورع و عرفان اهل العلم حتى اخافك
 اللهم انى اسالك مخافة تخفى عن معاصيك حتى اهل بطاعتك عملا استحق رضائك حتى ان الله
 فى التوبة حتى امانك و حتى اخلص لك النصيحة حيا لك حتى انك كل عليك فى امر و جد العظمت
 بك سبحان خالق النور بعد سلام دهد و بعد از سلام يكبار سبحان ذى الملك و الملكوت
 سبحان ذى العزة و العظمة و القدرة و الهية و الجلال و الجمال و الكمال و البقاء و النشاء
 ما الضياء و الاالا و النقاء و الكبرياء و الجبروت سبحان الملك الحى الذى
 لا ينام و لا يموت سبحان قدوس ربنا رب الملكة و الروح

نماز استغفاره

در وقت اخيره تشهد تمام کنند سر بر زمين نهد و ده بار سوره فاتحه و ده بار انا انزلناه تا آخر و سعى سه بار كلمه تجويد بخواند سر بر در و در چهار در و گوئيد سلام دهد و ديگر چهار ركعت نماز تسبیح در ركعت اول بعد از شهادت انا انزلناه پانزده كرت كلمه تجويد گوئيد بعد از تسبیح گوئيد فاتحه بخواند و اخلاص يكبار و ديگر ايتيه ده بار بخواند يازده بار كلمه تجويد گوئيد پس بعد از ان چون چهار ركوع و سجود و قومه و جلسه تجويد گفته باشد و بايد هر سه تسبیح سه صد بار يعنى تجويد ميشود و بعد از تشهد اخيره و در و ايرج غابخو ان الله انى اسالك توفيق اهل الهدى و اهل اليقين و ماصحة اهل التوبة و حرم اهل الصبر و جد اهل الجنة و طلب اهل الرغبة و تعبد اهل الورع و عرفان اهل العلم حتى اخافك اللهم انى اسالك مخافة تخفى عن معاصيك حتى اهل بطاعتك عملا استحق رضائك حتى ان الله فى التوبة حتى امانك و حتى اخلص لك النصيحة حيا لك حتى انك كل عليك فى امر و جد العظمت بك سبحان خالق النور بعد سلام دهد و بعد از سلام يكبار سبحان ذى الملك و الملكوت سبحان ذى العزة و العظمة و القدرة و الهية و الجلال و الجمال و الكمال و البقاء و النشاء ما الضياء و الاالا و النقاء و الكبرياء و الجبروت سبحان الملك الحى الذى لا ينام و لا يموت سبحان قدوس ربنا رب الملكة و الروح

سکندریان نماز درین صورت صحیح است و صلوات علیه السلام

آورده اند که برهمن لازمست که این نماز در هر شب ادا کند و الا در هفته و الا در ماه و الا در سال
والا در تمام عمر جا آرد که حق تعالی از بركت این نماز او را و ماورود او را و اولاد او را آمرزیده گرداند
و از آتش و دوزخ نجات یابند و دیگر چهار رکعت نماز نرس کشتی امیر المؤمنین عمر رضی الله عنه گفت
که چون آرزو بدیدار خیر العشر مسکنیم در حال این نماز را بجای می آرم حضرت رسالت پناه را بخواب
بیم و امیر المؤمنین ابوبکر الصدیق رضی الله عنه گفت که از حضرت پرسیدم یا رسول الله چون از دیدار
شریعت شما محروم باشم چه چیز تسامیم و دلا ساسی با من شود و فرمود چون آرزوی دیدار کنی بیدار
نماز در حال ادا کنی در آنجا بیدار و در هر رکعت بعد از فاتحه سوره انا انزلناه و بار و کلمه تحمید تا اکر
پانزده بار چون سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
و بار بعد از تسبیح و تحمید در قومه تحمید تا اکر سه بار و در هر دو سجده پنج بار تسبیح سبحان لی الا علی و سبح
تا اکر دو دیگر رکعات علی هذا القیاس بعد از سلام ده بار سوره فاتحه و ده بار سوره انا انزلناه بخواند
و سی و سبار تحمید تا اکر بعد یکبار این درود گوید اللهم صل علی محمد بنی الاخی حما الله محمد ا
عنا مله لاله بر حمتک یا ارحم الراحمین و دیگر چهار رکعت نماز درود معلوم باشد که نماز درود و تمام نماز
تسبیح می ماند ادا آنجا کلمه تحمید سبقت و درین نماز این بود بخواند اللهم صل علی محمد عبدک و نیک
حبیبک در صولک التیله ای و باید که هر شب ادا کند و الا در شب جمعہ التیله او کند که نجات تو است
و در حضرت که چون بنده مومن درود فرستد سائر ایام منتهی جبرئیل همین خبر او بشنود سالک نیا
میرساند اگر بنده لائق باشد حضرت نیز میگویی که رحمت خدا بر وی باد چون از زبان بابک رسول الله
رحمت آید آتش دوزخ نسوزد اما چون در شب جمعہ گوید الصلوات والسلام علیک یا رسول الله
حضرت بگوش می شنود و بر رحمت می فرستد و دیگر نماز حاجت آزموده است در هر رکعت فاتحه
چهار بار بعد از ادا جارسه بار و اخلاص نیز سه بار درود بردایت دیگر خوانده ام که یکبار فاتحه و دیگر
اذا جارد یکبار اخلاص تسبیح رکوع و سجود هفت بار گوید و این فقیر روزی چهار حاجت کرده بود
بقول اول در حال برآمد نموده دعائی نور بخواند استا و دعائی در گواری حضرت رسالت پناه
را جبرئیل گفت که یا اخی جبرئیل خپا که نسبت و صورت تو است بمن نیامی صورت خود را جبرئیل
گفت یا رسول الله در میان بدو چون حضرت در میان رفت منتهی جبرئیل برود بال خود را

نماز در هر شب

پرتیان کرد از مشرق بامغرب رسیدند حضرت بهیوش افتاد چون بهوش آمد گفت یا اخی از تماشای
کلان تر باشد گفت از من بهتر میگویی کلان تر است زیرا که او را مختصر برست و هر را و چون تمام
جبرئیل گمانی دارد و بهتر جبرئیل گفت که اگر من بهیوش میکل که مر است هزار ساله یعنی او به هر طرف
تا طرف دیگر او را خبر نشود حضرت فرمود یا اخی از مختصر میگویی کلان تر باشد گفت از مختصر تر
کلان است که مختصر بر دارد و هر را و چون تمام میگویی است اگر مختصر میگویی غلبت نمود و گوش بهتر
اسرافیل در هر دو طرف از طرفی تا طرف دیگر نهد و نشود حضرت فرمود از مختصر اسرافیل کسی کلان تر باشد
گفت مختصر غزرائیل چنانکه مذکور بالا یکدیگر و از وعش خدای کلان است که شصت هزار بار دارد
و از پای تا پای دیگر چهل هزار ساله راه است روزی حضرت سب العالمین بهتر اسرافیل التماس کرد که
یارب اگر عش خود را بنمایی در حال خطاب حضرت غرت بدوشد که بر روی آورده اند که گفت هزار
سال سبک نفس پرید یا پریش کنده و شکسته شده افتادند یا از التماس و پریش نمودند باز شصت هزار
سال پرید باز پریش افتادند باز التماس کرد و باز پریش نمودند پس از هفت هزار سال پرید باز
پنجاه بارش افتادند باز التماس کرد باز پریش نمودند میخواست که باز پریش خطاب حضرت غرت
بروشد که بر بین که چند سال پریده گفت هر سب است و یک هزار سال گفت پس بر کن چند بار
چون نگاه کرد تا ساق رسیده بود پس خطاب حضرت غرت در رسید که ای اسرافیل تو با من غلت
مدرت است و یک هزار سال پویی اما چند کثرت پرمانه تو افتادند تا ساق او نرسیدی پس با
نور او تا ابد الابد و در سالی لایق تو امینیت که فرود روی پس اسرافیل حاضر شده باز گفت
حضرت رسالت پناه گفت یا اخی جبرئیل از عش چیزی کلان تر است گفت یا رسول الله چون غرت
خود بنا دید خداوند تبارک و تعالی ماری پیدا کرد و بان باز کرده که عشش در میان بان چون سب
می نمود خدای تبارک و تعالی بان سما می برد و نمود از پست این سما می منظم یک طرف و بان او بالا
و یک طرف پایان ماند و شک شد و عشش چون سپندانه و کام او می نمود و غلبت این دو جا بسیار
است اما مختصر کرده شد بسم الله الرحمن الرحیم اللهم یا اذن تعدت بالفتنة النورنی فی حوزک
یا اهل اللهم یا احریم تعزیت بالفتنة الغرة فی حوزت عرقک یا احریم اللهم یا جلیل عجلت الجلال
والجلال فجلال جلالی یا جلیل اللهم یا جلیل عجلت یا الجلال الجلال فی جمال جمالی جلیل

اللهم یا واحد توصلت بالواحد بنیة الواحد نیت فی وحدانیت وحدانیتک یا واحد
 اللهم یا فرد توصلت بالفرد نیت والفرد نیت فی فردانیت فردانیتک یا فرد اللهم یا عظیم
 تعامت بالعموم والعام فی علم علمک یا علیدر اللهم یا رفیع ترفعت بالرفعة والرفعة
 فی رفعة رفعتک یا رفیع اللهم یا حفظ تحفظت بالخط والحفظ فی حفظ حفظک
 یا حفظ اللهم یا واصل توصلت بالوصل والوصل فی وصل واصلک یا واصل
 اللهم یا تاغل تغضت بالغض والغض فی فعل فعلک یا فاعل اللهم یا فارض تفرض
 والفرض والفرض فی فرض فرضک یا فرض اللهم تخلت بالحلم والحلم فی حلم حلمک یا حلم
 اللهم یا عظیم عظمت بالکثرة العظيمة فی عظمة عظمتک یا عظیم اللهم یا مالک تملکت
 بالملك والملك فی ملک ملکک یا مالک اللهم یا قدوس قدس است بالقدس القدوس
 قدس قدسک یا قدوس اللهم یا رحیم ترحمت بالرحمة والرحمة فی رحمة رحمتک یا رحیم
 اللهم یا رحیم ترحمت بالرحمة والرحمة فی رحمة رحمتک یا رحیم اللهم یا حنان
 تحننت بالحنان والحنان فی حنان حنانک یا حنان اللهم یا منان تمننت
 بالمنان والمنان فی منان منانک یا منان یا لا اله الا انت حلیک توکلت بالیه
 انیب وحلیل الله تعلق بحلی خلقه محمدی الله واصحابه اجمعین

روادوان خواندن این دعاوست بر پشته باشد چون تمام کند سر بر زمین نهاده حاجت خواهد
 روا کرد و بفرمان الله تعالی و چهار رکعت و دیگر نماز حاجت و در رکعت اول بعد از فاتحه نواجا باشد
 تا آخر سوره بار و در دوم بعد از فاتحه اذا جاتا آخر سوره بار و در سوم بعد از فاتحه اذا جاتا آخر سوره بار
 چهارم اذا جاتا آخر نیت بار و بعد از تشهد و دو رکعت و چهار رکعت اللهم صل علی محمد و علی آل محمد
 و بارک و سلم عزیز و مهیب و کبار سبحنا الله نعم الوکیل نعم المولى و نعم النصیر و بجانب راست سلام
 دهد و سر بر زمین نهاده چهل و یکبار یا ذا الجلال و الاکرام و ده بار یا صمد و ده بار یا احد و سر بر و رو
 و بجانب چپ سلام دهد و حاجت عرض کند پآورده شود و بکلم الله تعالی دو رکعت نماز
 حاجت آورده اند که حدیث حضرت قدسی حق تعالی چنان فرموده است که اگر حاجت بصلی این
 برآورده نکنم پس آن فرستیده او بیاکنم پس بخواند و در رکعت اول بعد از فاتحه آیت الکرسی بار و در دوم

در رکعت اول

سبار فاشحه متصل بالشمیه سه بابا خلاص مؤذنین یگان بار در کت سوم چون اول کت تا چهارم
 چون ثانی و چهار کت دیگر در هر کت بعد از فاتحه آیت الکرسی بخیار و اذاجا کسب و اخلاص و
 بار و بعد از سلام سه کت در دو گوید و سرزمین نهد و حاجت عرض کند و اگر دو سبب است تا سه
 بدان ای عزیز که این نمازها در شب بجا آوردن بهتر باشد زیرا که شب سبب است از غفلت اکثر مردم
 است پس بر قصد منافلان شاید که بیدار باشی و خواب اشتباه کنی فعلا علیه السلام التزم نج
 است چنانکه آورده اند و کفایت دلان که چون وقت بخیر شود و قیامی بر اساس نمازی آید و
 مسکن که کیفیت که درین وقت از من حاجت خواهد نماند نخست کیفیت که فریاد خود بگویم و بده
 سن آید تا قبول کنمش آورده اند که چون کسی صبح سار و قیام پیشتر بیدار شود و در بر خیزد و رحمت
 مستغرق میشود و چون تا صبح بیدار نشود میگوید علیک لغتی یعنی لغت من بر تو باد و دشمنان
 تو همیشه خواب آورده باد و خواب تو از دشمنان تو دور کنون کل این منی هم که حق تعالی نمود و آسمان
 آید بدانکه حق تعالی از مسکن از جهت و جانب و فتنه آمدن نهد است و گویند این فرشتگان اند
 است چون حکم او میگویند اصنافت بد میکنند لیکن اصل حقیقت جوابی که گویند چنانکه خبر باید
 فرد عیجی کرد سوالی که بگو حق کجاست بد گفتم آخر جمعی در همه جامی منیم یعنی از ان جهت که وجود
 نامند و قیامنا به هر چه پاسوی اند اگر چه ممکن باشد اما ممکن است و نظر تحقیق بر جامی نمیدانم مگر او
 زیرا که غیر و جامی و سوی خرنامی بیش نیست چنانکه گفته اند بیست کجا غیر که غیر کو نقش غیر است
 الله و التذانی الوجوده و چون با حاطت با همه شیوانات حیاست که الله علی کل شیء محیط
 پس گویند و شنونده و بنیده و نداننده و گفتن و شنیدن و میدان و ندان کردن میدانند مگر آن
 که خود بخود میگوید و می شنود و می بیند و ندان میکند اما این کار سر باز است و هر کس با این غفلت
 مگر عارف حق و درویشان عارفان گفته اند بیست اگر زکوه و فوافتد سیاست که نه عارف است
 که از جامے سنگ بر خیزد زیرا که نمانده و آورنده این سیاست است مگر حق پس بر جان آید
 راضی باشد و او عوی عارفی نه کند الحال نماز را بیان کنم که در صفت او کرده میشود اول در صفت
 جسمه بعد از ظهر چهار کت و هر کت و کت فاتحه و کافرون و فلق و الناس نرودگان بار
 و بعد از سلام بقیه استغفار خواند و بقیه بار در دو و بقیه بار لاجل خلافة الایالات العلی العظیم

در وقت خواب
 در وقت بیداری
 در وقت نماز
 در وقت دعا

و ثواب این نماز ثباتی بسیار است و آنچه در نظر فقیر آمده است در شان این ثواب مقدار است وقت
 بنوی صلی الله علیه و سلم وارد است که درین مختصره کعبه و پیش از ظهر چهار رکعت نماز قضای عمری
 چنان کند نیت کردم تا او اگر چهار رکعت نماز کفایتی نماز تا که از من فوت شده اند و همه عمر در رکعت
 بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار و انا اعطینا تا آخر پانزده بار آورده اند که بعد از وفات در میان
 صحابه اختلاف شد بعضی گفتند که حضرت حیان شش ماه قضا نمانا و برجا شوند
 بعضی گفتند چهل ساله قضای او بر جای شود ابان بنی فاطمه زهرا رضی الله عنها گفت که من از
 حضرت حیان شنیده ام که چهل ساله قضای او بر جای شود پس پرسیدیم یا رسول الله اگر این مقدار
 از وفات نشده باشد گفت از پدر و مادر او بر جای شوند و تسبیح نماز جمعه خواند یا حی یا قیوم بعضی صحابه
 و اغنیه عم سواک صد بار بخواند و برای کفایت محامات هر دو جهان صد بار بگوید سبب التاجیدیا
 یا مسلیک لسانیا فیه لانا یا ایما فتوح الالویب و در شب جمعه باید که این دعای مذکور بخواند و در شب
 الصلوة آورده است اگر کسی یا نمانا بسیار فوت شده باشد در روز جمعه بعد از نماز ظهر
 و از ده رکعات نماز بگذارد بسلام و بعد از فاتحه در هر رکعت اخلاص پانزده بار کفایت همه نمازها
 او شود و ایضا در نهجست که عبد الله انصاری از حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم پرسید
 که اگر کسی یا نمانا بسیار فوت کرده باشد چه کند حضرت گفت باید که هر روز دو شنبه نیت روز
 که در بوقت صبحی و در بیان رود غسل بکند دو رکعت نیت وضو بگذارد و پنجاه رکعت نماز بگذارد و هر
 بعد از فاتحه اخلاص یکبار باید که همه بار کمترین بگذارد تا بست پنج سلام شود و ایضا آورده اند که شخصی
 نهجست حضرت رسالت پناه آمد و گفت یا رسول الله گناگان منی دارم چه باید کرد حضرت فرمود تو نیت کن
 یا حضرت گناگان من بنایت بسیار هر چند می گفت توبه کن وی همی گفتی گناه پنجم بگذران
 حضرت گفت که در بیان برود غسل مکرر دو رکعت تحیت وضو بگذارد و هر چند رکعت که توانی از ده
 تا بست یا بیشتر کلامه طیبیه تکرار کن و توبه کن گناگان گذشته و آئینده و چون در فغانه میالی خبری
 تصدیق کن همه گناگان تو زهران الله تعالی آمرزیده شوند و در نظر آمده است که پیش از آن
 که پیش از حضرت رسالت پناه بودند هر ذرات ایشان در پیش ایشان میشد که در کتابها دیدم که در شبها
 و نیای شب است که در همه گناه اولین و آخرین بخشیده میشود اگر کسی در آن شب بجا نماند

در روز جمعه در هر روز یکبار در هر روز یکبار در هر روز یکبار در هر روز یکبار در هر روز یکبار

باشد ایشان می گفتند که آن شب از ایام پویشیه است و آن شب پیغمبری که بعد از امی آید نام
او محمد علیه السلام باشد بدو خوانده شود زیرا که گناگان است او سپایا باشند تا در آن شب کمزیده
شوند و چون محمد آخر الزمان صلی الله علیه و سلم بعوث شد اصحاب پیش او شدند و گفتند آن شب
بمیان نهای که کدام است و در آن زمان محشر هر کس که عمل علیه السلام از دست ببرد و گفت
رسول الله صلی الله علیه و سلم بر شما تحفه و رده لطیفه الورد فرستاد و بعد از آن آنکه کرده و خوشی باشد
و است شمارا که آن شب را لیلۃ السریر نامند و آن شب بست و سوم ماه شوال است هر که از آن
شما در آن شب دو رکعت نماز گذارد و بعد سلام ماه شوال است فاتحه اخلاص بکبار رسول الله
به برابر هر حرفی که مصلی این نماز درین نماز یاد کرده است نیکی او نوشته شود و برابر ایشان علی
دو رکعت شود و برابر ایشان برای او گوشه که در بهشت مهیا کنند و اگر جانور چون شتر و گاو و اسبند
در مرغ ذبح کند برابر هر سویی که بران جانورست چندان نیکی او نوشته شود و چندان ببارد و شود
چندان گوشه که برای او در جنت بنا کنند و اگر غله یا نخچه را تصدق کنند نیز علی ندا القیاس ثواب
دارد و اگر در آن شب سوره روم و سوره عنکبوت بخواند خواننده و شنونده را باکش و مرغ کار
نباشد نیز این سوره تبارا اگر در شب بست و سوم ماه رمضان بخواند نیز همین حکم دارد و در سال
شیخ نو قطب عالم دیده ام هر که در هفته این نماز بخواند هر حاجتی که داشته باشد در خواب ببند باید
که در شب او کند پیش از آنکه خواب کند شش رکعت نماز در رکعت اول و الشکر مغفرت بار
در دوم و الایلی اذینشی مغفرت بار و در سوم و الضحی مغفرت بار و در چهارم مغفرت بار الم نشرح
در پنجم و التین مغفرت بار و در ششم انا انزلناه مغفرت بار و بعد از این دعا بخواند اللهم یا رب ابراهیم و
موسی و اریب اسحاق و یعقوب و انت یا رب منزل الصحف و منزل التوریت و منزل الانجیل و منزل
و المقران ادنی فی مسأله الیله انرا انت با علم فکر نمازهای که بعضی شهابی روزهای بزرگ او
کرده میشود اول ذکر شب قدر بدانکه شب قدر را ازین جهت قدر گفته اند که هر چه در آن سال میشود
از زائیدن و مردن و کل مخلوقات و افعال ایشان در آن شب مقدر میکنند و زشتگان آسمان
زمین تمامه در آن شب و کله معظمه جمع میشود و آن کسان را از حق آمزشش بخوانند که در آن
شب بطاعت و تصدق و غیره کس من عبادت الله مشغول باشد و در چه بسته در حضرت رسالت

سلي الله عليه وسلم فرمود اگر کسی تمامی دنیا را بپر کند از طلا و نقره و همه را در راه حق بدهد بهتر از آن این باشد
 که اگر در آن شب سگرت انا انزلنا تا آخر نماز قال الله تعالی ليلة القدر خمسين الف شهيد
 آورده اند که چون از حضرت عزت خطاب چنان آمد که آن شب بهتر باشد از هزار ماه رسیده
 که طاعت و تصدق و روی نیز بهتر باشد از طاعت و تصدق هزار ماه و آورده اند که اگر کسی در
 هر ماه هزار عله و یا هزار شتر و یا هزار گاو و یا هزار گوسفند و یا هزار مرغ و یا هزار نان و غیر ذلک من
 تنوع الدنيا بدهد و یا در هر ماه هزار رکعت نماز بگذارد پس بهتر از آن این باشد که در شب
 یک چیزی از این چیزها مذکور بدهد و یا یک رکعت نماز بگذارد و منقول است از حضرت
 رسالت پناه سلی الله علیه وسلم که در شب در سه ماه پوشیده شده اند اول شب معراج در حجاب و شب
 برات و شب یان شب قدر در رمضان پس بنده می بیند شاید که در شب از شبهای این ماهها چیزی
 تصدق و عبادت بگذرد تا اگر شب قدر یافته باشد و یا شب برات و یا شب معراج یافته باشد
 و فضیلت این شب از آنست که اول کلام شد و در نازل شده است حضرت رسول علیه السلام از آن
 مالک عبد الله بن محمد چنان گفته اند که ما این خوابمان حضرت رسالت پناه بودیم و در ماه رمضان را می بینیم
 که بعد از گذشتن نوزده روز حضرت رسالت پناه در همه شبها بیدار می شود و خوابگاه نمیست تا است نیم روز
 اتفاق همه صحابه و انبیا علیهم السلام است که شب قدر است و منتهی باشد در شب و نوزده رکعت نماز در هر شب
 اتفاقاً انا از شاه ذهابه اخلاصه بار و بروایتی است رکعت و بروایتی صد رکعت همه بقرارت مذکور
 و اگر همه در یک شب و شوار شود پس باید که در پیش شبهای که از نوزده تا است نیم است چند رکعت
 ادا کند که شب و روز عید فطر و عرب کبیر العین چیزی را گویند که کسی را از اندیشه آفات و بلایا
 باز دارد و ایضا شکر مسلمانان را نیز عید گویند و معانی را نیز عید گویند و نظر آنان جهت گویند که تا آن
 ماه شریف ما در او فطر میشود و آنچنان بود که در امم با صنیه شیخ فریج بار درین زمین بعدین روز
 عید فطر بر ایشان قیامت حسری شده است و بروایتی پنجاه بار چون طوفان نوح فرسوخ قوم و ذلک
 من آیاتهم پس چون همه آخر الزمان معیشت شد صلوات الله علیه آن غم داند و از برکت او بر طواف
 زیرا که هر دو آن و ترسایان تا این زمان که این شب و این روز میاید دست شب و روز در گریه و زاری
 تضرع میباشند که مگر باز میاید ابلائی بر ایشان نازل شود پس بهتر چیزی است که با رسول الله حق تعالی

سلي الله عليه وسلم

تخت و در دو سینه است بعد از آن شوره آنکه غم داند و راسن از است تو بلیکه از برکت است تو از تمام
 عالم بر گرفتیم ترا باید که تا خلاف ایشان درین شب در روز شادی و طرب سنائی و باید که شما و امتنان
 شما درین روز چیزی تصدق کنید تا از شرابین روز خلاصی یابند و آنرا صدقه فطر گویند و در شب عید
 فطر دو رکعت نماز در رکعت اول بعد از فاتحه آیته الکرسی صد بار و در دوم بعد از فاتحه اخلاص صد بار
 و در رکعت دیگر در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص هیل بار بخواند و این دو نماز باید که در شب عرفه
 که نهم ماه ذی الحجه است و در شب عید الفصح نیز بگذارد و در روز عید فطر نیز غسل کند و خوشبختی و در بدن
 باله و جانانه نود پاکیزه بپوشد و اگر نوجود نباشد شسته بپوشد و غسل کرده بپوشد اول صدقه دهد
 بعد از آن بیدگاه رود و در شرح مختصر ابوعلی بود باری دیده ام که نماز جمعه را بعزیر از امام عیسی
 باوشاه و اما کسی بانشا دید از روستایان و صحرانشینان که ادا کنند اما اگر است از عید یارمان
 روستایان با اتفاق جماعتی ادا کنند و با باشد زیرا که نقل است و لهذا از جهت او تمیز زدن بدست
 که خلیفه ندارد و باید که پیش از نماز عید زانفل کند از جهت وضوء و اشراق و غیر ذلک زیرا که مکره
 است و نماز در عیدین دو رکعت است در هر دو رکعت یکبیر باید بقول اصح نیز یکبیر الی حنیفه
 یکبیر تحریمه دو و یکبیر رکوع و شش زانده و آن چنان است که بعد از یکبیر اول دست را تقان
 دارد و در بزات بر معروضات تا غیر یک بخواند باز دست بردارد و یکبیر گوید دست را تقان کند باز
 باز بردارد و یکبیر گوید بگذرانا سه کرت و بعد از یکبیر سوم دستها از بزات بند و توف و دستبیه خواند و
 فاتحه با سوره بخواند پنجم یکبیر رکوع است بگوید در رکعت دوم اول ابتدائی فاتحه با سوره کند
 و بعد از تمام قرارت دست بر طرف دست را تقان دارد و بگذرانا سه یکبیر گوید و یکبیر پنجم یکبیر رکوع
 است بگوید پس بیدرب الی حنیفه نماز در عیدین برین طریق است و یکبیرات تشریح از باباد
 تا عصر و عقب هر نماز گوید در راه برای عید گاه رفتن نیز یکبیر تشریح گفته باشد و یکبیر تشریح
 اضحی از باباد و روز عرفه تا عصر روز شنبه بقول امام اعظم بگوید تا شست نماز شود و در روز عید فطر دو
 رکعت نماز دیگر بگذارد و در هر رکعت بعد از فاتحه اما اعطینا سه بار و اگر کسی را قوت قربانی نباشد
 در روز اضحی باید که همین نماز مذکور را ادا کند ثواب قربانی بیاید و نیز در هر دو عید چهار رکعت نماز
 بگذارد و در رکعت اول بعد از فاتحه سج اسم یک الی الذی و در دوم بعد از فاتحه دو اس

سنگی از عیدین در کتب است ۱۲

کتاب تفسیر الطحاوی

و در عموم بعد از فاتحه و الیل و در چهارم بعد از فاتحه و الضحی و اگر این سوره تبارک نامد باید که در کعبه
 بعد از فاتحه اخلاص پانزده بار بخواند و چهار رکعت نماز خستودی خصمان که در روز جمعه گفته شده
 باید که در هر دو عیدین و هفتم ماه ذی الحجه و ترویج که ششم است و هفتم که نهم است و در آخر جمعه
 ماه رمضان بوقت چاشت بگذارد هر چند که خصمان بسیار داشته باشند خستود شوند که عید است
 و آن است که با بابا آدم علیه سلام در بخت بنمتهای گوناگون پروده شده بود روزی پیش
 او حری پرید با بابا آدم چون او بیدار شود و محبت اوست شد و در عقب او و بدید هر چند
 پایا آدم بدو همیشه میشد او از او میگفت بخت تا که با بابا آدم نباتی و لگیشده افتاد و در خواب شد
 آورده اند که اما حوا از پهلوی چپ او پدید شد چون بابا آدم بیدار شد او در پیش خود شسته
 دید گفت سرایت یعنی که تکی گفت اما حواک یعنی حوا بی نام بابا آدم خواست تا دست بدو اندازد
 درین بود معتبر بر اسل آمد که بنیز کاح دست و داری نمی باید و خداست غو چهل بخود می خود
 بے کام و بے زبان کاح او را بست و فرمود الکبریا و الی و العظمت الیاری و الخلق کلهم
 عبیدی و الی اشهد و ایاملا مکتی سکان السطوت و الی فی فی قد رحمت آدم بیدای فطرت و هه
 الاهی علی صدق ان لا اله الا انان محمد عبیدن رسولی یا آدم و حوا اسکتا حیته و کلا
 من ثمرتی و لا تقربا هذه الشیخ السلام علیک و رحمتی و این روایت در مستور القضاة
 آورده است و کذا فی تفسیر الدر و عمدة الابرار پس چون عقد میان ایشان بسته شد فرشتگان
 تمام بهشت جمع شدند و طبقهای از بهشت پر از گل در میان و در و جواهر آوردند و بر ایشان جمع
 شدند و پاشیدند و شادوسی کردند پس از حق و تبارک و تعالی ندا شنیدند که یا آدم هذا
 عیدک و بیدادک ان الیوم القیمة و بعد از مدتهای مدید چون حکم فرماد که ایشان را از بهشت
 بکشند در آن زمان ابلیس رفت و وزیر کرسی استلاد و در آن زمان ابلیس را قوت آن بود
 که بر آسمان نامیرفت و الحال بعد از تولد محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم بر آسمان نمیتواند بر آمد چون
 ابلیس بخوار ستاد گریه آغاز کرد و طلوس بر کنگره بهشت نشسته بود چون دید گفت چه شخصی گریه
 برای چیست ابلیس گفت که من شنیده ام که حکم خدا برین است که شما را و ملا و آدم و اما حوا را
 از بهشت می کشند گفت چه باید کرد ابلیس گفت اگر کسی در بهشت در آورد من کار کنم که

شما این کارهاستند تا اوست که این شده رفت و این منبر را بنا گفت که گفت که من او را نمیتوانم در آورده
 ما آمدیم و ابله پس را گفت که در دهن من برائی اما چشمان باز کن که ترسیده شوی زحمت یابی آورده اند
 که این بی نصیحت او را قبول نکرد و چشم را باز کرد تا یکی بنایت دستور دیدت رسید چون عادت حیوانیت است
 آب منی شیطان در دافدا آورده اند که چون شیطان و مار از بهشت برآمدند مار درین زمین غلط
 کرد جهان آب منی شیطان بیرون افتاد و از درخت پنجه روید ازین جهت حرام است که آب منی
 شیطان است چون شیطان در بهشت درآمد پیش ایاها شد و گفت ای نبی نبی حکم خدا برین است
 که شما را و با با آدم را و طاروس را از بهشت بیرون کنند اما آنچه من گویم اگر قبول نکنی بگذار
 نامشند اما خواگفت بگو پس شیطان گفت اگر ازین درخت که در دین شماست بخوردید شما را
 بیرون نکشند و آن درخت گندم بود چون ایاها دوست بر و انداخت و درخت خود را با گرفت
 حتی که ایاها از جابر خاست و درخت هنوز بالا تر شد اما حوا دست انداخت پنجه و اند برید با دست
 دست انداختن دو دست او تا آنج و پائی او تا شالنگ و سدا و از فزق شکفت شد ازین جهت
 است که این را نام را و در صومعه شستن فرمن کرده اند چون با با آدم آمد از سیل بهشت ایاها بد و نمود
 با با آدم دلیل کرد که اگر این درخت که در دین من است این حرام است و نه آنست که این از
 نفی جنس است و بعضی گفته اند که فراموش کرد ازین جهت است که لونا انسان نامیدند که شتق اند
 سیان سته و آن فراموشی ما گویند سدان با با آدم خورد و دو وانه اما حوا در حال جلهای بهشت
 از ایشان پریدند و سرور بر بنه محض ماند حتی که اگر نزدیک خانه درخت میفرستد آن نیز از ایشان
 میگردد خجسته ناگاه عیب انسانی که قاطب باشد از ایشان پیدا شد گرفته و در فعل و شرکاه خود نهان
 میگردد و ازین جهت موسی فرشت برین جا بجا پیدا شدند و چون درخت انجیر بنیاه گرفته و بنجر
 برگ خودش را و اینج بگ بود اما حوا پیشتر دیده و با با آدم علیه السلام خطاب حضرت عزت بر خمر
 شد که این مقید در خندان بهشت یا ایشان برگ ندانند تو چرا داری گفتی یارب آری همچنان است
 اما من چنان سخن قدیم شما را یاد داشتهم که شما گفته بودید که در زمین دوستی با فریتم و او را فلیتم خود
 خوانم در بهشت دوستی شما را دم پس خطاب حضرت فرشت در سیه که بارکت نیک که در میان تو
 استخوان یا پیدا کنم هر مومن که از شما بخورد او دوست من است اول در بهشت چهار نفر بودند

سکنه از آب بنی اسرائیل است ۱۲
 سکنه از آب که شستن او در صورتش ۱۳

در وقت برآمدن پنج نفر شد اول شیطان برآمد بعد از عبود طائوس عبود اما حاو عبود بابا آدم و من
 باری تعالی شد برآمد که برو تو دشمن فرزندان آدم باشی و ایشان سخن تو باشد و طائوس را نیز همان
 گفت پس میان بابا آدم و او فرقت افتاد و بابا آدم نه صد سال در سراندریب روی بر خاک بنام
 افتاده بود که هرگز درین مدت بالانشده بود آورد و آنکه در زنی دو کجنگان بود که در آن شب
 چون در جوی بدان شده بود آن کجنگان از آن آب خوردند با یکدیگر گفتند که چه خوش آنی از چه خوشی
 و لطیف است بابا آدم گفت یارب کار بنده را چنان کردی که کجنگان با حال فقیر میخندند و حال
 بهتر هر سئل آمد و گفت ای آدم کجنگان دروغ نمیگویند بلکه شما نمیخست خورده اید این آب چشم
 تو از آن خوشبوی است در آن حالت سر بالا کردی وقت صبح صادق بود چون تپش بر پیش
 نوشته و دید لا اله الا الله محمد رسول الله بابا آدم گفت یارب این چه نام است که
 بنام شما نوشته است گفت این نام کی از اولاد شماست که اگر او نمی بود شما پیدا نمیکردم و پنجاه
 و دو کشت پس از تو بیاید بابا آدم گفت یارب بجز آن نام خطائی مرا بیامرز خطاب شد که کشت
 نیک آوردی جرم ترا بخشیدم و جو با بابا آدم دست سپاه بود اما سه روزه داشت از روزه ایام
 بیض چون اول روزه داشت سوخته بود و سفید شده بود و در روزه دوم دو حصه و بی روزه سوم تمام بود
 نیک سفید شد ازین جهت ایام بعضی خوانند و چون از سراندریب به عرفات آمد اما حورا یافت و حال
 شد ازین جهت آن موضع را عرفات گویند فرشتگان طبقها پراز در و جوار گل و ریحان آوردند
 و بر ایشان پوشیدند و گفتند هذا عهدك و عهدك الی الیم الدین یعنی تا قیامت پر عهدی
 از آن پس پاره است و درین کایت قول با مبتیانت که ایشان گویند و دنیا بماند گلزار است و زمان
 بیاتنگ هر که خواهد گل با بوید که چون یک بابا آدم و یک اما حاو بود که خاص برای او آفریده
 شده بود و نیز به کاح زن نکر و پس بدان اگر شهری باشد باید که بعد از ادای نماز صبح
 قربانی بکند اگر استنای باشد هر وقت که خواهد بکند باید که اضحیه بدست خود بکند منقول است
 از زنی نامی فاطمه رضی الله عنها که حضرت رسالت پناه چون قربانی میکرد تمام اهل و عیال جمعاً
 حاضر میکرد و می گفت که هر که این خون را به بینی آمزیده شود آورده اند که حضرت رسالت پناه
 یک روز در قربانی صد اشتراخا با نیده بود و شخصت و چهار حضرت بدست خود فرج کرد و اتبع

سلسله روایان و تفسیر ایام و اوقات

مرضی علی فرج کرد و حضرت رسالت پناه در جانور قربانی میگردی از برای خود و یکی از برای امت خود
میگفت بهتر میان آن کس است که دو جانور قربانی کند یکی برای خود و یکی برای مردمان و از حیوان
باید که سه روز بعد از عید نیز میتوان فرج کرد اما اگر خرید بود و فرج نکرد تا گذشتن ایام بعد از آن بفقیران
تصدق کنند و الا قیمتش تصدق کنند آورده اند که اگر کسی مالک نصاب شود و زکوة در ذوال
اولت شود و تمام زکوة از ذمه او ساقط شود اگر مالک نصاب قادر شده بود و قصد قربانی نکرده
بود از ذمه او ساقط نمیشود و ذکر عاشوره که در ماه محرم است باید که تمام شب بیدار و فکر زنده
دارد و خواب غفلت نه در روز و در شب می باید که بسا سه گرت بخواند یکی در اول شب باز در میان
شب و آخر شب چون روز شود و وقت صبحی غسل کند بعد از تحیت و منو چهار رکعت نماز بخواند
در هر رکعت بعد از فاتحه دو آیه بار اخلاص بار روح امام حسن و امام حسین شیخ سفیان ثوری است
گفت که من این نماز را در حق ایشان ادا کرده بودم ایشان را در خواب دیدم که روستا از من بستاندند
گفتم که یا امیرزاوگان گناه من چیست گفتند شما را بر حقیقت است که شما را به بهشت بریم از حق شما
شرم داریم و معلوم باد که این ده روز ماه محرم بر احم ما ضعیف فرض بود و بر ما فضل و در روز عاشورا
حضرت فرمود که روزه دارید که حدین روز آهوان نیز به سجگان خود شیر نمیدهند و اگر
یک روز عاشوره تنهائی بخورد باید که یازدهم و دوازدهم بخورد که ثواب سید است و آن است
که بعضی روافض میگویند که این ده روز روزه است از جهت حبیب و جبریل بودن صحابه است
باید که بموافتت ایشان باینگز کنند با ششم بدانکه زودباشتن درین روز که نه شب اول ماه
خورد و نه روز عادت روافض است و در روز عاشوره چشم سیاه کردن نیز سنت است تا خلان
روافض شود که ایشان میگویند که نیرد چشمان خود را بخون امام حسین سنج کرده بود این محض
در دعاست و باید که روز آخر ذی الحجه روزه داشته باشد و روزه دار باشد که ماه محرم را به بند اول روز
محرم را نیز روزه دارد آورده اند که این کس ثواب صائم الیه را بدو باید که سال گذشته او را هم
روزه نویسد و آئینه را هم بر روزه نویسد که درین ده روز دو سال را تفرقه حاصلت میشود و
در سال تمام شش روزه است که هر یک را ثواب صد هزار ساله می نویسند این بود ما بستم
محرم است که اول حضرت رسالت پناه در آن روز است میگرد آورده اند که بهتر چیزی نل آید و

سکه نماز عاشوره ۱۲۰

و در پیش حضرت استناد و امامت کرده گفت هر چه بین کتف بهمان پیش کتف بنشیند حضرت مرقد ما گفت که
 من استیید و هر چه بین کتف بهمان پیش کتف بنشیند زیرا که تو من خسته جبرئیل را نمیدی معلوم باد که جبرئیل امام بود
 بلکه معلوم بود و الانماز تو هم بدو امام جانز بودی و ذکر حضرت بدانکه صفر او را ازین جهت گویند که همه انبیاء
 درین ماه رحمت میسرید و رنگ ایشان زرد میشد و چون ماه صفر و آید شب اول او یک نماز است
 نازل میگردد و در دوم و در هزار و در سوم سه هزار و در چهارم چهار هزار و در پنجم پنج هزار و در ششم شش هزار
 پس باید که در اول شب شش رکعت نماز بگذارد و بدو سلام اول چهار رکعت بیست سلام و باز دو رکعت
 بیست سلام و در هر رکعت بعد از سلام فاتحه و اخلاص سه بار بخواند و منقول است که روزی حضرت
 رسالت پناه صلی الله علیه و سلم را در همین ماه صفر و جدید پیدا شد و آرزو کرد که اگر از جانب حق فرستاده
 بود که از طهارت نماز بقا برود تا دیدار بحون و بچگونه او را به بیم در آن زمان بهتر جبرئیل علیه السلام آمد
 گفت یا رسول الله خدای تعالی گفت که رحلت شما در ماه ربیع الاول باشد حضرت خوشحال شد و گفت
 هر که آن ماه را بمن بنماید من او را شرف بهشت بدهم و آن ثواب تا این زمان باقی است هر که آن ماه
 اول را بنماید ثواب یابد و هر که در روز دوازدهم ماه ربیع الاول چهار رکعت نماز میتوان بجای آورد و در هر رکعت
 بعد از فاتحه اخلاص سه بار که وفات حضرت رسالت پناه در آن روز شده بود و ذکر ماه حبه است
 در لغت خدای را گویند چون اول ماه به بیدار می عا کبیر یا اللهم بارک لنا الی شعبان یا ما اشهره ان
 و در شب اول بست رکعت نماز بگذارد و در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص یکبار پس چون حضرت
 رسالت پناه ثواب این نماز را بنایت بسیار فرمود و سلمان فارسی عرض کرد که یا حضرت من میخواهم
 که این نماز را همیشه ادا کنم حضرت فرمود این خاصه این ماه است و الا باید که در اول شب هر ماه
 میتوان بگذارد و سلمان همچنان کرد تا قال علیه السلام من ادبرک الرجیب فاحتمل فی اوله و
 او سطع آخره لا ینج من ذنوبه کیوم ولد نسیه و الضم و راه حبیبی رکعت نماز بگذارد
 و در رکعت در اول روز بید غسل در هر رکعت بعد از فاتحه کافرون یکبار و اخلاص سه بار بخواند بعد
 این تسبیح بخواند لا اله الا الله لا شریک له له الملك وله الحمد وهو علی کل شیء قدیر
 اللهم لا مانع لما اعطیت و لا معطر لما منعت و لا یفیع ذالجد منک الجد
 و در رکعت سوز پانزدهم بگذارد و بعد از غسل تورات نذکر عبده بگوید لا اله الا الله و لا شریک له

سنگ در ماه صفر

سنگ در ماه حبه

تا قیامها و احد صمد الله فیخذ صلحاً و لا ولد او در روز آخرین بعد از غسل نیزیه رکعت
 بگذارد و بقرات مذکور بعد بگوید لا اله الا الله وحده لا شریک له تا تیر و صلی الله تعالی علی خیر
 خلقه محمد النبیه الامه و علی الله و لا حول و لا قوه الا بالله العلی العظیم و سبحانک
 یا ارحم الراحمین و در جمیع اول ماه حجب که آنرا لیلة الرغائب گویند باید که تمام شب را زنده دارد و
 ایضاً آورده اند که در آن شب تمامی ملائکه آسمانها و زمینها بر یک مبارک جمع میشوند و امر مشرک
 کسان از خدا میخواهند که در آن شب بیداری مکنی کنند و بطاعت و عبادت مشغول باشند
 و در تمام ماه حجب شب معراج پوشیده است باید که همه شبها را زنده دارد و بطاعت و عبادت
 حق مشغول باشد اما اتفاق بر آن است که شب سبت و منقتم ماه حجب است و کتبت ان او آن
 باشد که آفتاب در آن روز بوقت بر آمدن شعل و شعله نداشت باشد و نماز و لیلة الرغائب رکعت
 بگذارد و در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص هیل بار بخواند و در شب معراج صد رکعت نماز بگذارد و در
 هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص پنج بار و بعد ازین بد آنکه درین سه ماه چون حجب و شعبان و رمضان
 این او را در یاد و شبها نگاه بخواند اول سه رکعت فاتحه و سه رکعت اخلاص و سه بار سوره الفلق
 و سه رکعت سوره الناس و سه رکعت کافرون و سه بار آیت الکرسی و سه رکعت سبحان الله و الحمد
 لله و لا اله الا الله و الله اکبر و لا حول و لا قوه الا بالله العلی العظیم و سه رکعت اللهم
 صل علی محمد و علی آل محمد و صل علی کل مسلم و صل و سه بار اللهم اغفر لی و لوالد
 کما بیانی و سه رکعت اللهم اغفر لی و لوالدی و لوالدی و لوالدی و لوالدی و لوالدی و لوالدی و لوالدی و لوالدی
 تکرار کند و ثواب این از حد و عد برون است اما باید که در سه ماه یاد و در عصر خوانده باشد و ایضاً
 هر که در ماه حجب سه هزار بار این دعا بخواند استغفر الله ذی الجلال و الاکرام جمیع الذنوب و الاثام
 حضرت غوث قسیم خدای خود یاد کرده است که آن کس را اگر نه آرزوم پس فرستند او نباشم و باید که
 در هر روز صد بار بگوید سه هزار حاصل میشود و الضأ و حجب نشتا و نیز از این دعا بخواند استغفر الله
 و جمال محبوبی گویند این دعا نیز آرزوی کرده و تو هر ماه شعبان و شعبان در نیت شاخ زدن
 گویند یکی آنکه جمله گنامان او در شلخ میزند و دیگر آنکه جمله نیکمهای او در شلخ میزند یعنی سپرد
 میشود و اول شب شعبان دعا زده رکعت نماز بگذارد و در هر رکعت بعد فاتحه یا تروه بارها

مسئله و بیان طریقه نیت شب معراج ۱۲

مسئله و بیان طریقه نیت شب معراج

سکندر بن ابی سفيان در رمضان ۱۲

نخوند آورده اند که عطا کند خدای تعالی او را ثواب و دوازده هزار شهیدان منو بسیار نذر او را ثواب
 و دوازده هزار سال عبادت و بیرون آید از گناهان کلی که احوال انوار زانیده باشند تا هشتاد و نوزده
 بیخ گناه نوسیند و در شب پانزدهم شعبان که آنرا برات گویند و برات در لغت بنراری را گویند که
 حرمت این شب را بکنند بنام زود صدقه و غیر ذلک من عبادت الله و او را آتش دوزخ
 نجات یابد و برات معنی نجات است و بعضی مردم در این شب چراغها و شعلها افزونند عین عبادت
 و این نهایت در انیس الواعظین مذکور است زیرا که پیغمبر فرموده است کل بقعة تمسک کل
 محلات ضلالت و کل ضلالت فی النار و شاید که درین شب برنج بخورد یا عذرات همراه که ثواب بسیار است
 و اگر غسل بارین حرات آینه و یک لذتی از لذتهای بهشت یابد و درین شب غسل کند یک بار اول شب
 و یک سایه شب و یک آنز شب چنان از گناهان پاک شده بر آید گویا که از ماورایانیده و سوره این نیز
 سه مرتبه بخواند علی هذا المثال و صد مرتبه ناز بگذارد و در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار و
 در روز برات در وقت صبحی غسل کند و سه رکعت نماز پانزده سلام او کند و در هر رکعت بعد از فاتحه
 سه بار اخلاص و این نماز در پانزدهم ماه رمضان نیز او کند و در راه شعبان هر روز صد مرتبه گفته باشد
 این دعا لا اله الا الله ولا نعبد الا ایاه و نصلی علی محمد و آله و سلم و در ماه رمضان
 در عرب رمضان چیز یافته را گویند چون سنگ غیره پس آنچه بر سنگ یافته در آن ماه یافتند
 بسوزد همچنان این ماه گناهان روزه داران را بسوزاند و درین ماه در روزهای بهشت کشاده شوند
 و در روزهای دوزخ بسته شوند و از مقبره مسلمانان غداپ برداشته میشود و چون وقت نماز
 شام میشود و متر جبرئیل شراب مله و آب بهشت را بر پیش حضرت رسالت پناه محمد مصطفی صلی الله
 علیه و سلم می آرد که بنوش حضرت میگوید که امتان مرتشانه من چون بخورم جبرئیل گوید که شما
 بخورید پس خورده شمارا برده در شربت امتان شما اندازم تا ایشان بشربت روزه انظار کنند
 پس سر را نصیب آنان پس خورده حضرت شود بیشک آمرزیده گردد و از ظلمت گناهان خلاص
 گردد اگر در راه رمضان دور رکعت نماز او کند و در هر رکعت بعد از فاتحه انا فتحنا بخواند تا سال و بخورد
 کس را نگاهبان حق تعالی باشد و بعد از نماز بارانا از گناهان بخواند و در روز و در هر روز
 حق تعالی حساب بر او آسان کند و در صحفه المذکورین آورده است که امیر المؤمنین علیه

رضی الله عنه روایت میکنند که خواجه کائنات علیه افضل الصلوات فرموده است هر که بگذارد دو رکعت نماز در شب ماه رمضان بخواند در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار حضرت فرمود بدان حد که در بارش بی خلق فرستاده است پشمیری هر که بگذارد این نماز را بفرستد حق تعالی سوی او برکتی از آن مقصد فرستد که بنویسد برای او حسنات و در روز قیامت و برآورد برای او درختان و بنا کند برای او شهر و قصر و اورهشت یاران بطریق تعجب گفتند اینقدر بیاید فرمود آری و جز این هم بیاید بر هر کعتی بنفوس حج پذیرفته و این نماز با ما است میگذارد بعد از ترویج اما در قرآن خوانی آمده است که امامت جائز نباشد و دستورات قضات آورده است که میتوان با است کرد زیرا که حضرت رسالت پناه فرمود و عبد الله بن مسعود را که این نماز را خلف امام مکی فرموده اند که در روز قیامت ماه رمضان صورتی پیدا کند و در زیر عرش سجده افتد فرمان حق بر شود که اسه رمضان چه میخواهی گوید یارب صامان مرغ محنت بسیار کشیده اند و طاقت روزی ندارند ایشانرا از روزی نجات ده حکم باری تعالی شود که نجات و اوم صامان ترا بعد از آن گوید تشنه اند شراب مهور را بنوشانندش باز گوید آینه اند طعام بهشت بخوراندش باز گوید بر بنده اند حکما بهشت بنوشانندش باز گوید پیاده اند بر اقامت بهشت بپوش ایشان بسیارند و سوار کنندش باز گوید پیاده دیدار چون تو میخواهند خوش که من دیدار خود را وعده کرده ام بر ایشان بعد از آن بعضی شده منبر و در مسکن در دستورات قضات آورده است که اگر مصلی در نماز نقل بهوش شود سجده بر و لازم گردد و ذکر حمد نمازی که محلش از یاد رفته بود الحال بیان کنم و در عشره بشره آمده است هر که بگذارد در شب عاشوره دو رکعت نماز در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار و بعد از تسبیح سبحان الله ما عظیم بقضا و بار بگوید پرگرداند حق تعالی گد او را از نور تا نفع صورتی نگفته اند هر که بگذارد شب چهار رکعت نماز در هر رکعت بعد از فاتحه آیت الکرسی اخلاص و سوره نین و دو گان بار بخواند بعد از قرآن غ صده بار اخلاص بخواند بنا فرماید ضای غر و جل او را در بهشت هزار و هزار شهری و در شهر سه هزار و هزار کوشک و در هر کوشک هزار و هزار خانه و در هر خانه هزار و هزار تخت و بر هر تخت هزار و هزار فرش و بر هر فرش حور عین شسته باشد و مرا و از هزار و هزار ضرب است یعنی هزار کت نیز از علی بن ابی طالب علی رضی الله عنه گفت که پشمیری فرمود علیه الصلوة و السلام هر که بگذارد شب عاشوره و در آن رکعت

در بیان شفاست
که در میان کجاست
شعاع از مدخل
توجه شفاست

سکون در شوره

در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص یکبار ثواب بسیار است و الاضیحا نماز است لیلة الرغائب و آن
جمعه اول شب از حیب و ثواب آن و را و را و مذکور است که اول شب پنجشنبه یا چهارم جمعه اول شب
گویند و در آن شب تصدق و خیرات بنایت نیکو است و در روز پنجشنبه روزه دارد و بعد از نماز شام
جمعه اول که انزال لیلة الرغائب گویند و روزه رکعت پیشش سلام بخندد و بخواند در هر رکعت بعد از
فاتحه انا انزلناه سه بار و اخلاص و روزه بار بعد از فراغ هفتاد بار بگوید اللهم صل علی محمد الی
الاعلی و علی آله پس سجده کند و بعد هفتاد بار بگوید یا سبوح قدوس ربنا ورب الملائکة فالروح
میده سر بر دارد و هفتاد بار بگوید یا خفاصم و تجاوز عما تعلم فانک انت العلی العظیم بار و دم
باز سجده کند یا هفتاد بار یا سبوح قدوس ربنا ورب الملائکة فالروح بگوید یا یارب العالمین و عاود
نماز سنت با دعا بخواند اللهم اجعل لی نوراً فی قلبی و نوراً فی سمعی و نوراً فی بصیرتی و نوراً
فی سمری و نوراً فی بشری و نوراً فی لحمی و نوراً فی دمی و نوراً فی عظامی و نوراً فی بین
یدی و نوراً خلفی و نوراً عن یمینی و نوراً عن شمالی و نوراً من فوقی و نوراً فی تحتی اللهم
زدنی نوراً و اعطنی نوراً و اجعل لی نوراً انک انت صاحب النور جمیعاً یا ارحم الراحمین
و حاجت خواهد بشک بر آید یارب ان الله تعالی ایفو و را و را و مذکور است که قبل از افطار
روز پنجشنبه باید که در رکعت نماز بخندد و در هر رکعتی بعد از فاتحه آیت الکرسی و معوذتین بجان باب
ثواب بسیار است و در میان شب استقبل حور تحفه شامی مذکور است هر که شب پانزدهم حیب
سبت رکعات نماز بخندد و بخواند در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص یکبار چندان ثواب است
که در تحزین بگذرد و برابر هر رکعت ثواب نبی ملی مریم و عیسی صلوات الله علیه یا بدو از گنا مان پاک شود
و در میان نماز شب معراج و تحفه المذکورین مذکور است هر که بخندد و شب سبت و منضم
ماه رجب پیشش رکعت در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص هفت بار و از خدای تعالی حاجت
خواهد بر آورده شود و ثواب سبت حج یا بدو ثواب عشق سی و سه برده یا بدو گویا مانند کوزه
صدقه داده باشد و در روز قیامت با مان حق تعالی باشد و در تحفه شامی آمده است
که رسول علیه السلام شب معراج برابر انبیا علیه السلام در رکعت نماز گذارد و در اول رکعت
بعد از فاتحه التکریم انا آخر و در دم لایفات تا آخر خواند پس هر که این نماز بخندد و ثواب انبیا

سبک در میان نفل حیب ۱۲

یابد که در سحر و آفرینگی و در تحفه المذکورین آمده است که پیغمبر فرمود علی سلام که بگذارد
شب غزوه رکعت نماز بخواند بعد از فاتحه هر چه خواهد حق تعالی حاجت او را کند و روز قیامت
او را نجات دهد و در او را مذکور است که هجرتین شب چهار رکعت نماز بگذارد و در هر رکعت صد بار
اخلاص محفوظین بجان بار بخواند و بعد از فراغ کلمه تجید بخواند ثواب بسیار است و در شب جمعه
در میان حسین مذکور است ابوهریره رضی الله عنه گفت که پیغمبر علی السلام فرمود هر که بگذارد شب
دوازده رکعت نماز بگذارد و در هر رکعت بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار و اخلاص پنج بار بیرون آید
گناهان چون مار از پوست و بنویسند برای او هفتاد و سه عبادت و بنا فرماید مراد او رحمت الهی
هزار شهری و در شهری هزار خانه و در او گرانند خدای تعالی او را ده هزار حاجت و ثواب نماز زوال کوه
ابتدای نوافل گفته ام یابد در تحفه الاحیاء مذکور است که عطای کند خدا را و ابر موسی که
صتن اوست قصری در بهشت از مر و اید سفید و از دنیا بیرون نرود تا جای خود در بهشت نه بنید
و اگر احکام سفر اول چون کسی غم سفر کند یا بد که چهار رکعت نماز بگذارد بعد از تحیت و وضو در هر
بعد از فاتحه اخلاص چهار بار و بعد از سلام صد بار و در نخست و سر زمین نهد و دعای طبر بخواند
و این دعای طبر را امام اعظم رضی الله عنه در شب میخواند و خواننده این دعا ثواب همان مرغ روی
شود و سنگره فی ادعیات که چون سفر و اهل بیت ایستخانی بسیار حق تعالی را آید این است
در اسلامت دارد حکایت چنان آورده اند که شخصی غم سفر کرد چون روان شد زن او حامله بود
حمل ترا بجای سپردم و چون از سفر باز آمدن خود مرده یافت گفت باز خدا پیغمبر شما دروغ گفته بود که هر که
اهل بیت را بجای سپارد سلامت یا بد زن من وفات شد چگونه است ما تفسی برو آواز داد که آری پیغمبر
دروغ نفرموده است شما حمل را بجای سپرده بودید زن را برو گوز او را شکاف کن چون آن شخص
گوز را شکاف کرد زانش مرده و فرزندش زنده بود و شیر میخورد و چون پاس در کاب نهد سوره
کافرون و اخلاص بلق و الناس بخواند و بجانب یمن بدد باز بخواند بجانب شمال بدد باز
بخواند بجانب مشرق بدد باز بخواند بجانب مغرب بدد حکایت آورده اند که سوداگری شب
هجرتین چهار رکعت بخواند چهار جانب میبیدگی شب فراموش کرد و هجرتین شب در روان و در هجرتین
و ایش را عینیت برود و همان سالار گفتند که اسی سالار کاروان شمارا چه قدرت بود که در هر شب

ص ۱۸۰ در بیان احکام سفر

دو سه مرحله منزل قلعه است میگردی بیادش آمد گفت کسی بختی این شب همان او را فراموش
کردم که قلعه من همان بود و چون کس در سفر رود باید که تنها نرود و دو کس نیز نرود که ثالث ایشان شیطان
پیدا شد باید که کس برود که راجع ایشان حق تعالی است و باید که در میان دو مسافر و سه و بیشتر
باید که پادشاه کند و حکومت او را قبول کند حکایت آورده اند که روزی شیخ معین الدین حسن
بخاری قدس الله سره الغریز با شیخ عثمان مارونی که مرشد او بود و سفر بودند شیخ عثمان با او
گفت که حدیث نبوی چنین است که دو کس در سفر روند یکی را پادشاهی قبول کند شیخ معین الدین
گفت شما پادشاه باشید من خادم جایی مصلا و آفتاب او را گرفت و راهی شد چون شب شد باران
باریدن گرفت شیخ مارونی در خواب رفت و شیخ معین الدین چادر خود را بر سرش گرفت و استاد
چون علی الصبح شیخ مارونی بیدار شد حال خوابان دید گفت شما را چه بود که در تمام شب محنت کشیدید
گفت خدمت پادشاه را چنان میتوان بجا آورد شیخ و عاگردش در حال صاحب باطنی علوم اولین آخرین
شد و مسافرا باید که در سفر جایی مصلی و آفتاب و مقر اضنه استره بخود همراه داشته باشد و مسافرا
باید که در سفر نیک محضر و نیک خاصیت حسن الطین بوده باشد تا به نیت نیک نگاه داشته حق
تعالی شود چنانکه آن سوداگر که حسن الطین بآن فرو کرده بود و بر دست نمتهای هشت شرف شد و چنان
بود حکایت کرده اند که در زمانه ناصی و زوز بود بزوی مشهور که تمام آن ولایت از بد او بجان
رسیده بودند شبی بزوی میرفت گذرش مفسوره میوه زنه افتاد که خود عبادت الله تعالی
مشغول بود و فرزندانش بگریه و فریاد که ای مادر از گرسنگی مردم در این شب شب سوم است که ما این
ایم بیو زن گفت ای جان مادر فرود انشار الله تعالی در بازار بگردم اگر جایی مردار یا هم سالم را تما
برسم و لاد و نیره و فقر کرده بیمار چیزی را چون در او این سخن شنید آتش شفقت در دلش انز کرد که خانه
باین عجز عبادت تبارک و تعالی میکنند و من بوجو این وقت عصیان میکنم اما چون در خانه چیزی
ندارم فاما جایی و زوی کرده بیمارم و باین بیوه زن بدستم در حال رفت در خانه همودی در آمد
بولی چیزی اندک آورد اگر فته زودتر آمد در خانه آن بیوه زن رفت بیوه زن گفت کیستی گفت
مقیم نزد شما چیزی آورده است پس که در او بود و پیش تو بکشید که من بعد زدی بخم اما یک
فکر خواشت که ندان چه و این بیمارم باین بیوه زن بدستم در آن جود آگاه شده بود که در چیزی نموده

ع

باز خواهد آمد شسته بود چون منور آمد گرفتارش فی الحال گشتند و دریا انداختند قصار چون در
 مد دریا بود ناگاه دریا در بر کناره انداختندش اتفاقاً کاروانی در آن ناحیه بود فرد آمد سال
 کاروان مردی پارسا بود نماز حنازه بجای آورده و کفن کرده و دفن کردند چون کاروان کوچ نمود
 و دورتر رفت سالار کاروان گفت که صبر کنی من یعنی همیان من همراه مرده در گور دفن کرده شد
 همراه یک نفر گشته آمد و گورش را شکافت کردند او را نیافتند اما بجای آن مغزب روزنی شده بود
 در آن کبریا گفت من درین روز در روم نفر بخش کردم منع نشد چون سرور بفران کرد سر او را لا یتقی
 بر آمد آن فرد را بر تختهای بهشت که مکمل در بر ایاقوت بود شسته و دید منعی سرودیان پیشش نشسته و
 یکسره حور عین در پیشش نشسته و کاسه شراب بر دست چون سالار را دید گفت مر جفا خوش آمدی
 بیا و این امانت خود را بگیر همیان را بدو داد و گفت برو سالار گفت قصه خود را بگو که چه سبب بدین
 در چه رسیدی من و گفت روزی با بر شما بسیار خوار گذشت سالار گفت اندک بگو در حال اندک چه
 و میر شوی و روز قضه حال خفدا از اول و آخر گرفت چون سالار بر خاست من و گفت بر چه میروی
 دنیا اندک مانده است سالار گفت درین ساعت درآمد چه گذشته باشد روز و گفت اگر قریح
 نوشیده می بودی هرگز بیرون ز نمی چون سالار بر آمد اسپ و نه نفر بود و در آن ولایت همه خرابی و
 ویرانی پیدا شده بود سالار از آن بر آمد و چون مردمان را میدید از کاروان می پرسید که کاروان
 فلان کس بخارفت به سج کس خبر داد چون کشته هر رسید پرسید که کاروان فلان کس بخارفت گفتند ای
 درین ولایت الحال تراه گذر کاروان نیست و آن فلان سالار را شنیدم که در قبر در زفته و بیرون نیاید
 گفت آن سالار تم چون عالمان حساب کردند سی صد و نه سال گذشته بود و چون مسافر از سفر باز آید
 باید که روزی بیاید در خانه و در شب نه آید و بهتر آنست که اول سحر رود و بعد از آن بخانه رود و چون
 در خانه برسد اهل بیت را سلام دهد و الا یضاً چون عروس را در خانه آرد باید که پاهای عروس را
 بشوید و آن آب را در چهار گوشه بنیاز و برکت و افزونی در آن خانه پیدا شود و باید که پیش از
 خواب رفتن طهارت بچند و یک طرف چادر او بر زمین اندازد و دیگر طرف بر سر عروس باشد و در آن
 سخت و مشو بگذارد و بعد از آن در خواب رود بعد ازین معلوم یاد ای نزنند که نماز نامی تحمل و دعا
 و او را بسیار هست اگر دایره میخوای در دیگر کتابها به بین اما این قصه را چنانچه خواهر او فقیر

در این کتاب

بود با التماس شتاب و تحریر آورد و موزیادت از او را و خود نوشتنم زیرا که آورده اند بر کای که ناصح و
 واعظ خود مکن آن وعظ و نصیحت او یکسی دیگر استقامت پیدا میکنند کقول الشاعراً أمّناک الخیر
 لیکن ما موت به و ما استقامت، فما قولک استقامت آورده اند که روزی زنی کودک خود را در پیش
 امام ایست آورد و گفت یا امام فرزند من شکر بخورد و از بسیاری شکر خوردن رحمت پیدا کرده است
 مدتی او را عابکن تاوش ازان برگرد و امام گفت که بعد از یک هفته او را در پیش من آور چون بیدار
 هفته آورد و دل کودک ازان برگشت یاران گفتند یا امام روز اول چرا دعا نکردید گفت در آن روز
 من نیز شکر بخوردم و عای من در و اثر نمیکرد و الحال چون از شکم من برآمد عای من قبول شد ان
 ای عزیز و رسالہ شیخ فرید الدین عطار قدس سره خواندم که شب و روز غلیظه بگردید اندر حکم
 حتی که اگر او را در شب فوت شود و روز میتوان بجا آورد و اگر روز فوت شود در شب میتوان
 بجا آورد و باید که در وقت بیدار شدن از خواب وقت صبحدم در وقت رفتن در خواب
 وقت خفتن باید که سر کلام خود را کلمه طعیه و غیره من الادعیات کین آورده اند چون کسی از
 خواب بیدار شود و زبان خود بگردد عا گو یا دارد و در شب روز غفلت باشد باز وقت خفتن اسم الله
 بر زبان راند آنچه در میان است همه آزموده شود و اگر اول و پنجم سخن نشت باشد همه ادعیات قبول
 نشود و احتمالات در آن است که اگر در او را در زیاده و کم شود بقول امام شافعی سر چه شود قبول نشود و
 بقول امام ابوحنیفه رضی الله عنه باید که ازان ماسور نم کند و نه زیادت زیرا که او را و بشال است
 که کسی یکسی گنجینه نشان دهد که در فلان موضع زیر فلان سنگ گنجینه است پس اگر آن کس بعین همان
 سنگ را از جای بجای کند گنجینه بیاید و الا محروم ماند اگر در نماز زیاده و کم شود باید که سجده سهو
 بجا آورد که سجده سهو بیدان ای عزیز که سجده سهو در نماز بسیار جای واقع میشود اما عوام را
 ازین معنی خبر نیست و در قدوسی آورده است که سجده سهو واجب میشود بر زیاده کردن در نماز
 چیزی را و یا بقصان کردن در نماز چیزی را پس زیادت بر پنج اسم سسی است تقدیم رکن تاخیر
 رکن تکرار رکن تاخیر واجب تفرقة بی محل نقصان یا نیز نام است چون ترک واجب پس بوجود
 این شیا اگر سهو واقع شود سجده سهو بیاید و اگر بعد از آن سجده سهو لازم نگردد و نماز درست باشد
 اما بقصان اگر یاری دیگر او کند نمازش بعد باشد اول بیان تقدیم رکن تکبیر تحریمه گویان بر کوع آید باز

سجده سهو در نماز
 ۱۱۳

کرد و تخریمه اول باطل شد زیرا که وقت تخریمه قیامت است اما اگر تخریمه است در حال قیامت و قنات
 فراموش کرد بر کوع آید باید که برگردد و قنات بخواند و کوع با درم کند سجده سهو بیاورد اگر کوع ترک
 آرد بیخود بود و نمازش فاسد شود زیرا که ترتیب او فرض است میان تاخیر رکعتین چون قنات تمام
 کند و بمقدار سه بار گفتن تسبیح تاخیر کند بعد از آن بر کوع آید سجده سهو آورد و عملی که المقتدا را از کوع
 بلااست و در قنات وقت و تاخیر کردن سجده سهو آورد و عملی که المقتدا را در سجده سهو کند سجده سهو آورد
 و در تساعده اول اگر اللهم صل گفت سجده سهو لازم نیاید و اگر اللهم صل گفت سجده سهو
 لازم است اگر گفت سجده سهو لازم شود که تاخیر رکعت حاصل میشود و چون از سجده سهو
 باز کرد سجده دوم بجاء آورد بقیامت رود و اگر دانسته بود درین میان قنات خواند اگر نماز است
 بخواند سجده سهو آورده اگر عدا کند نمازش نقصان پذیرد و در بیان تکرار رکعت چون کوع داده که گفت
 سجده سهو لازم آید اگر سجده را کرد رکعت نیز سهو واجب آید و در بیان تاخیر واجب چون بعد از شای و
 شود خواند اما بمقدار گفتن تسبیح تاخیر کند بعد از آن و تاخیر بخواند سجده سهو لازم آید و اگر میان تاخیر
 و سورت مکش کند نیز سجده سهو لازم آید و اگر تکرار کند فاتحه یا بی تفصیل اگر در رکعت اول است
 سجده سهو لازم شود که واجب او بجا خواندن است و اگر در رکعت آخرین تکرار کند لازم نیاید
 میخیزد میان خواندن و ما خواندن و یا با تفصیل خواندن رکعتین اولین چون فاتحه خواند و طهر
 سوره کرد و باز فاتحه خواند و من سوره کرد سجده سهو لازم نیاید بلکه گویا حلال قنات کرده باشید
 دو تاخیر سلام چون بقده اخیر تمام کند و سلام دو و ترند سجده سهو لازم آید اگر بقده اخیر تمام
 و بر خیزد و بپندارد که مگر بقده اول است تا رکعت دوم را سجده مستحبه کرده است بشنید سلام دهد
 سجده سهو آورد و اگر مستحبه کرد سجده باید که یک رکعت دیگر هم بکند که دو رکعت نفل شد و آن چهار
 اول فرض و سجده سهو آورد و اگر بقده اخیر نشنید و بر خیزد و اگر رکعت دیگر یا قنات کرده است بشنید
 و بقده تمام کند و سجده سهو آورد که تاخیر رکعت شده است و اگر قنات کرد و سجده باید که یک رکعت دیگر هم
 بگذارد و تا بر نفل شوند و فرض از سر گیر و میان قنات بی محل چون سجای تشهد فاتحه خواند
 و یا سجای قنوت سوره خواند چون اخلاص و غیر ذلک و اگر تشهد تکرار کند و یا قنوت را تکرار کند
 سجده سهو لازم نیاید زیرا که جای دعاست گویا که دعا را مذکور باشد اما چون تشهد سجده

کوع

کوع

سجد در میان ترک سجد ۱۱

فاتحه خواند اگر در رکعت اول بخواند سجده سهو لازم نیاید که در محل تنبأست پس این را هم تا گفته باشد
و اگر در رکعت دوم بخواند سجده سهو لازم آید زیرا که در محل دعائیت و اگر در رکعت سوم و چهارم
بخواند سجده سهو لازم نیاید زیرا که مصلی در آن دو رکعت میخیزد این شاره قرا و این شاره سکت و بیان
ترک واجب چون در رکعت اول بخواند و در آخرین بخواند سجده سهو لازم آید زیرا که قرائت در
روایحی اوان اجیب بود بدانکه قرائت فاتحه هم فرض است و هم واجب و فرض بدان معنی که صورت
قرائت واجب بدان معنی که واجب است که او تمام قرآن او را بخواند چنانکه بکسب سحر تمهید را فرض است
که شروع کند یک نام از نامهای خدای تعالی چون الله اجل و الله اعظم و غیر ذلک تا او ای
است که الله اکبر گوید که لفظ تکبیر واجب است پس اگر ترک کند فاتحه را و چیزیست دیگر بخواند و یا لفظ
تکبیر اسم دیگر بگوید سجده سهو لازم شود و اگر فاتحه پیش از سورت بخواند نیز سجده سهو لازم شود و اگر هم تکبیر
سورت بدین سوره سجده سهو لازم شود و اگر ترک آرد قعدہ اول سوره سجده سهو لازم شود و اگر از اموش که در نزد
تبعوت است پیش از سجده سهو آرد از ترک و تقسیم است باید که نه نشیند و اگر نشست هم سجده سهو لازم
و اگر نشست هم سجده سهو لازم میشود و ترک نشد در قعدہ اول یا در دو قعدہ نیز سجده سهو لازم نشود
و اگر آن احتیاج نیست چون در رکوع و سجود آرام بگیرد و بقول امام اعظم سجده سهو لازم نشود و بقول امام محمد لازم میشود
و بقول امام ابو یوسف و شافعی نماز لازم کرد که تعدیل بقول الشیخان فرض است مسئله ترک دعای تموت در سوره
سهو لازم نشود و در ترک بلند خواندن آتم بر در نماز سجده سهو لازم نشود و اما سفر میخیزد نیز در ترک استخوان
امام را در نماز سجده سهو لازم میشود و بر امام را مقتدی را و مقتدی لازم کننده سهو نیست نه بر امام و نه بر دیگر و مقتدی
الاسلام آورده است اگر کسی را در قعدہ اول شک شود که قعدہ اول است یا آخر گوید آخر است باز
گوید اول است پس گوید که بشمال مقدار شلست بیتیج شده سجده سهو لازم شود و در ترک
تکبیرات عمیرین از زوائد و کوع اختلاف است اما اصح آنست که سجده سهو لازم نشود از جهت بیان
مروان در سیدین محنت یا امام و با شیخان بدان ای غریز اگر از این است و هشت سهو که بر ترک
از شیخان سجده سهو لازم میشود یکی در نماز صادر شود یا همه برای همه همین و سجده کافی است
چنانکه کفار مشرکان اگر یک روزه افطار کرده است عمدا یا سهوا یک کفارت لازم میشود و
سعه هم باید که سجده سهو از نماز است تا اگر در صحن همین و سجده کسی بدو افتد کند آن کس مقتدی گردد

وقال عليه السلام لا تشاءون ركبا ولا خطأ ولا شيئا من ذلك الا شئتم ان تكونوا من الذين
 نماز او نقصان شود و آن نقصان را باید بدین معنی و سجده بر بند و ازین جهت سجده را جبر نقصان گویند
 و جبر را سبب گویند چنانکه جبره شکسته تیره را گویند و حق را نیز جبروت گویند و جبروت آنرا گویند که
 ممکن را ممکن گرداند اگر ولوات قدیمه حق بود اما در مقام احدیت چون سائر صفات عین فی ذات بکار اند
 پس ناممکن ماند و از اینجا بر کرده به ممکنیت روی نمود پس جبروت نام یافت و چون مسئله از مناز
 ق خارج شود دست بر وارد و آنچه داند از حاجات دینی و ایمانی خواهد خاصیت کومسی است که
 از چیزی خواهی سخت گوید. خاصیت حق آنست که از هر چیزی خواهی تهر کن و الله الغنی و انتم الفقراء
 و گفته اند که الله عالم متعلق زستان و عالم الامیان و دعاء للسلطان و این مناجات را اکثر بخواند و از
 اولیاد ایشان از عربی نجاری آورده است چون یا زید یا بطامی و ابو الحسن خرقانی و معروف
 کرخی و غیره و آنکه من یا زید یا زینب و ثواب این از حد و عدبیر دست لبس الله الرحمن الرحیم
 الحی ملک الیوم شاه آریستای رحمت خود ما را تا که خداوند ظاهر و باطن ما را در بر بندای خوشی
 جمع دار آیی تفرقه و پریشانی دهر گردانی از راه ما و از راه جمع مسلمانان دور گردان عفو و عافیت
 قرین وقت ما گردان الهی سعادت و رغبت سابق و قاید ما گردان الهی ما را با گمار ما را او شرم
 نگاه دار بر چه بنده بخشش دینی و برضای خود بخشش قرینی بخشش الهی ما را از یاد خود مفرول کنی و
 بنهر خود تهور کن و بغیر خود مشغول کن اگر بر پستی حجت ندارم اگر بگیری طاقت ندارم و اگر بر بخشش
 طاقت ندارم از سره نظر ازلت از تو عطا و رحمت اسی قدیم لم نیل اسی غزیه ببل اللهم
 اصلحنا و اصلح مناد اقلنا و اصلح مناد افعالنا و اصلح مناد اعمالتنا و اصلح مناد
 قلوبنا و اصلح مناد صدقنا و اصلح مناد ولایت امورنا و اصلح مناد بیننا و بینک
 یا هدی یا مصدق یا مصلح المخلصین و یا خیر المصیرین برحمتک یا ارحم الراحمین
 قال علیه السلام الدعاء من العبادت بمنی و عاکرون من عبادت است آورده اند
 که چون بنده مؤمن و در رکعت نماز بگذارد و از حق تقاضای حاجت نخواهد حق تعالی را غنی نگردد
 می فرماید تا همان نماز او را بروی او نهد که مرا غنی و خود را فقیر ندانست و در باب الاخبار
 آورده است که پیغمبر علیه السلام فرمود که حق تعالی وحی کرد پسوی من که یا محمد بر آن بنده سخن

سند روایات و کلماتی از حضرت امام

در حدیثی که در کتاب اخبار آمده است

كعبه حاجته الشافي استجاب لخدمه اجازوه باشد و اگر استجبا كند و منون كنند زحفا كرده باشد و اگر
 وضع و كند و كعبه استجبا كند اجازوه باشد و اگر نماز كند و دعا كند و حاجت بخواد و اجازوه باشد
 و اگر حاجت بخواد و ماور و پير او را نيايد و كند و اجازوه باشد چون همه چیز با اجاز و اگر من اراد
 ماور و پير او را نيايد و ما تفتش روان كنم من جفا كرده باشم او را بعد از اين بدان اليقزند كه كلمه طيبه
 عقب هر نماز گفتن سنت رسول الله است و بعضي در مخرج ميكنند امام اعظم رحمه الله عليه فرموده است
 كويل كل اهل الحرم و الحرميهم كه الشيطان روافض اند و في شائل الميحيي سئل عن ابى حنيفة رضي الله عنه
 من الذين يذبحون من كلمة الطيبة بعد دعاء المكتوبة فقال هم الروافض لان في هذا الشرك لان رسول الله
 صلى الله عليه وسلم قد كان يجهدهم الصحابة الكلمة الطيبة بعد دعاء المكتوبة منفصلا اما بعد دعاء
 الدعاء فهو من حيث وفي لسان الشارح في باب دعاء الرافضيا كذلك في شرح العسكري
 من قال لا اله الا الله ثم تنفس بغير حمد لله قال لا اله الا الله يصيب كذا الضمالي مفيد المستفيد
 الامير محيى را و تحفة الفقهاء بيان گفته است كه اگر الا الله مطلق نگويد كافر شود و الا كافر نميواند
 و في شهر الزمانك البرهاني من باب كذا سئل عن عمر رضي الله عنه يقول الكلمة الطيبة بعد دعاء
 المكتوبة متصلة قال بركة يعفر شره فويله و بركة الثانية اعطاء الله تعالى ثواب الانبياء
 عليهم السلام و بركة الثالثة اعطاء الله ثواب الملائكة فتاوى الحاشية من قال لكلمة الطيبة بعد
 المكتوبة في الرواية يقره في رواية لا يكثر لكن يان هذا الاختلاف اللسان و في فتاوى العلي
 في هذه الرواية مخالفة الاصول والفروع لا يقبل احد من المسلمين لان هذه الكلمة لو قال بها
 كافر يصير مسلما فكيف يصير مسلم كافر بعد من الكلمة و اذ تفسير محيى نقل است كه رسول الله صلى
 عليه وسلم يارازر فرمود كه نماز چهار است اگر حضور الازكره شود قبول افتد و الامر و باشد بقوله عليه السلام
 لا صلوة الا بالاقراءة و لا صلوة الا فاتحة الكتاب و لا صلوة الا بالجهر و لا صلوة الا بحضور القلب
 فسأل ابو بكر و علي رضي الله عنهما فكيف حال اقلك يا رسول الله فقال عليه السلام
 لا صلوة الا بالاقراءة عند الله و لا يصل الى الله ابد صلوة احد من امتي الا يوردني بحضور القلب
 او قال بعد الفريضة كلمة الطيبة بالسمية متصلة عفا عنه ما مضى في قلبه بغير الحق
 قبل الله كصلاة في اوحى الله تعالى الى يا محمد لا اقبل الصلوة لاحد الا من قال

بعد كل قرصية كلمة التقوى بالتسمية متصلة قبل السنة الصفا حاكيا عن الله تعالى يا محمد
لا حول ولا اولى الا بك اللهم الرحمن الرحيم كالاسد لا يمان والصلوة والصوم
والذبح والطاعات والعبادات والتعليم والتلقين ولو قال بلا ابتداء لكل واحد
منهن ثبت الايمان والا سلام يسر امام عظيم فرمود رضی اللہ عنہ وانا واکاه باشيد که بی تسمیه
طاعات وعبادات روایت عند الله در است عن الناس من صحیح استاده شد گفت یا امام
المسلمین که بعضی از طالبان و علماء میگویند که بعد از نماز کلمه طیبه بگویند دلیل ایشان آنست که هر که نماز را واکند
از گناهان پاک گردد پس بگفتن کلمه چه حاجت که کلمه گفتن در آغاز سلام فرزند است در اول نماز
در برابر پس بایست عبادت نماز است کلمه را برای چه میگویند مگر چیزی شرک استاده باشد و نماز چه
شرک است که کلمه گویند بسم الله الرحمن الرحيم ثبوت و حدیث و ایمان است هر گاه که بعد از ثبوت
کنند کافر و یا امام یا بعد از نماز کلمه گویم یا نه و بر سر کلمه بسم الله گویم یا نه ابوحنیفه رضی اللہ عنہ با قدر
سخت گفت ای مرد اگر تو بگفته ایشان عمل کرده تو نیز کافر شده زیرا آنچه ایشان کافر شده اند از
امر خدا و رسول خدا بیرون شده اند پس هر که شیطان گفت اند تو از مسلمانی شون تو بیکن که کلمه گفتن
در شب روز فرض است غیر معین بعد از فرضیه فرض معین است لفقوله تعالی و انهم حکله التقوی
و بسم الله گفتن بر سر کلمه فرض حکم است و کلمه تقوی امر است و بسم الله بر سر کلمه فرضت جان
ایمانست لفقوله تعالی فاذا ذکر ربك شیخ لا یبارک و معنی توحید است و از احکام کبر عبادت که با بسم
است قبول افتد بشیکر بی بسم الله در شرک است و معنی کلیدی بسم الله آنست که نیست هر که
موجود مگر موجود بحق و محض فرستاده است و با بسم الله تفصل نیست که آغاز کرد اسلام و ایمان
بنام خدای که انعام او عام است و مومنان و کافران و معص غلایق باورین جهان بسیار باشند و
در آن جهان مومنان را نه کافران را و نیست شایان عبادت مگر خدای محبوب که او است حق
و رحیم و در قرآن هزار و چند جای اول اثبات بعد از نسی است چون الله لا اله الا الله الذي لا اله الا الله
الا اله الا الله الرحمن الرحيم و آنچه گفته بودند که نماز عبادت است و مگر نیز عبادت چون گفتار بن نماز
پاک شود عبادت کلمه قبول افتد لفقوله عليه السلام ان الله طيب لا يقبل الا الطيب
مسائل شتی بدانکه در عبادت المعارف آورده است که در وقت صالحت شاه فرموده است علی الطيب

سلسله زلفا و عاقله
سلسله زلفا و عاقله
سلسله زلفا و عاقله
سلسله زلفا و عاقله

و سلم چون بیاقتند هر کس از شمار حاجتی پس بگذارید دو رکعت نماز را در رکعت اول بعد از تسبیح
 قل یا ایها الکافرون یکبار دو رکعت دوم اخلاص سه بار بعد از فراغ این دعا بخواند مشک
 بر او روه کرده و غامی استخاره اینست اللهم انی استخیرک بعلمک و استقدرک بقدرتک
 و اسألك من فضلك العظیم فانک آتاهم ولا اقدره لعلمک اعلم ما انت علام الغیوب اللهم
 ان کنت تعلم ان هذا الامر با یرک ان حاجت العینیة یا رخیمی فی دینیة و معاشی و عاقبة امری فاقبل
 ثم یرک الی الحین حیث ترضی به و شیخ ضعیب الدین ابو البخیب سه روزی روایت
 کرد که بارگفت رضی الله عنه که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم این غامی استخاره پامان
 چنان تنظیم میکرد و چنانکه کسی صورت قرآن را کسی تنظیم کنی تا در روز بروز بر وضو نمایی غلط نخواهد کرد
 احوال مرده بدانکه مرده را در سجده میتوان نهاد که امام اعظم ابوحنیفه رضی الله عنه فرموده است اللهم انما
 لعیننا و سجده است که بطرف قبیله بایب جانب گور را پاره کند و شوق است که گور را در میان پاره کند
 آنرا سالی گویند پس بقول امام اعظم سجده میتوان کرد که سامی بقول امام شافعی است و چون مرده را
 و قبر نهند باید که اول بر پیش برشته کند و کفن دور کند تا قبر خور را ببیند بعد از آن پوشد و در حضرت
 رسالت پناه را عبد الله بن عباس منهنه کرده بود و گفت چون باز کردم لبان مبارکش نمی بینیدند
 چون گوش خود را نزدیکش بردم استی استی می گفت دوستهای مرده بر سینه نهند بلکه دراز کشند تا کام
 مرده را بپیلوی راست بگیرد و اگر استی از کلام الله بخواند و بر خاک ببرد و در سجده اندازد و سه فرزه
 از آن خاک چرغ نوزائی شود و قبر او گشاده گردد و چون او دفن کنند باید که اول طرف سرش
 بشیند و سوخته پس بخواند بطرف پای ششسته سوره تبارک الندی بخواند اگر چه حقی عذاب باشد
 آمرزیده گردد مشغول است هر که این درود را یکبار بخواند از عذاب مرده آمرزیده گردد و اگر دو رکعت
 بخواند تمام اهل مقبره آمرزیده گردد و اگر سه رکعت گوید هر چند مردگان که بعد از آن بمیرند در آن مقبره
 روزه کنند همه آمرزیده شوند و اگر از جهت ماورد پدر بخواند بستن باب چند ناخوشنود و نود و چند تا پاک
 باشند آمرزیده شوند و روایت است لیسیر البشر الرحیم اللهم صل علی محمد ما استاصلق
 و صل علی محمد ما استالبرکات و صل علی اسم محمد فی الاسماء و صل علی روح محمد فی الارواح
 و صل علی نفس محمد فی الانفس و صل علی قبر محمد فی القبر و صل علی منتهی محمد

فی التراب وصل علی ذنبا محمدی فی الواضی وصل علی من اتبع الهدی فی الاثر وصل علی جسد محمدی
 الایضاد وصل الله تعالی علی خیر خلقه محمدی و آله اجمعین و افضل صورته فاتحه اینست
 که پارت بخواند و در اخلاص و دوازده بار که ثواب بسیارست و ده کرت بسم الله الرحمن الرحیم بخواند
 آورده اند که روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم بمقبره گذشت و در آن مقبره یک
 کس را نجات عذاب سخت بود حضرت رسالت پناه عمگین شد و تهنیت تبریک آید و گفت که
 یا حضرت و ده کرت بسم الله الرحمن الرحیم بخوان چون حضرت خواند و حال عذاب از او گرفته شد
 و فی الحال ده حور پیش آن نشستند حضرت آن حوران با پرسید که شما کیانید گفتن یا این بزرگ
 تسمیه شما آمده ایم تا روز قیامت با او همراه ایم و در عرصات و دریل صراط نیز همراه ایم و چون اهل عبادت
 در گذر و او را چشمه رحیق بشوینیم و بمویهای خویش او را بفتانیم و اذان حوری بایان گذاریم آب
 بچکید از نظره حوری پیدا شود آن همراه حوری باشند و الله حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم
 یعنی فی خدیجه را خواب دید و گفت از جهت شهادت علی کجیم گفت بسم الله الرحمن الرحیم بسیار بخوان
 ده بار کلمه طیبه بگوید بر سر قبر بهترست آورده اند که عبداللین عمر رضی الله عنه را چنان حکم بود
 که چون کسی می مرد و میفرمود تا تمام قرابات و عزیزان او جمع شوند و از جهت آن مرده صد بار کلمه
 طیبه بخواند که هیچ سختی از سختیهای آن جهان بر او سخت نماند بلکه همه آسان شوند آورده اند که
 این دعا را کسی گرفت بخواند تمام اهل مقبره از عذاب نجات یابند و تمام قبرها پر نور گردند و ثواب گوینده
 گفته اند که برابر سحر حریفی که ذکر کند چندان نیکی او نوشته شود و چندان بدی او دور شود و چندان
 که شک برانی او در بهشت نیاشوند و اگر کسی در راه روزنه باشد فاتحه بخواند از جهت شتاب فرشت
 پاهین و عاخواند بندست و عا اینست لا اله الا الله و لا شریک له له الملك و له الحمد یحیی
 و یمیت و هو حی لا یموت ابد ذالجلال واکرام بیده الخیر و هو علی کل شیء قدیر
 و اگر در راه نیابتی شتاب باشد بگوید بسم الله و یا الله علیه صلی الله علیه و سلم رسول الله کان فی
 چون کسی بر قبر کسی گذرد اگر اندک خاک اذان قبر بگیرد و بر آن بخواند یا حبیب الفقراء یا انیس الغریاء
 یا معین الضعفاء یا دلیل المتخیرین یا حی یا قیوم یا خاک یا منان یا بدیع السموات و الارض
 یا ذا الجلال واکرام یا ارحم الراحمین و آن خاک را باز بر آن قبر باشد اهل آن مقبره را

در بیان فضیلت علم ادریس در ده

حق تعالى بيامرزد و همه قرآن پر نور گرداند و اگر گشت شهادت برابر زمان سیت بر قبر او نهد
 اگرت بگوید اللهم لا تقبیل هذا الميت بحرمه التي عليه السلام الضياء غدا اب او برواشته
 شود و اگر سوره يس با در حال نزوح بان بخواند برابر هر حرف نیکي سیت نوشته شود و برابر حرف
 بدی او دور شود چون سیت را وزن کنند مردم برگردند یکی از ایشان سجدت را بشنید
 و در وید انکه تلعتین و درون سیت است قبول الامم فظم و فی الا برهیم الشاهی و فی خزانة
 الجلالی و فی اولاد الزهد الصادقی کتابة التلعتین یعنی ان یلقن الميت علی مذهب الامام
 الاعظم الی حنیفة رضی الله عندهم لم یلقن فهو علی مذهب الاحتمال و بیان فلا تنفی التلعتین
 و کیفیة التلعتین هذا السیر الشریح الی وجه مثبت الله الذین امنوا بالقول التائیت
 فی الصلوة الذنبا و الاخرة یا عبد الله اوص الله عن ابیت الرحمة و هذا ابیت الوجود
 و هذا ابیت الغربة و هذا ابیت الحیرة و الذمامة هذا ان ل منزل من منازل الاخرة و آخره
 من منازل الدنيا فاذا اذک الملکات الکریمان اطلقان الماسر ان لا یفوا انک و لا یفوا انک
 الا بان الله فیما لک عن ربک و عزیمتک فلا تخف و لا تخزک قالهما الله ربی و هم ربی
 و الاسلام دینی و اقران اعمای و الکعبة قبلة و المؤمنون اخوانی و انا امتهم ان لا
 الة الا الله و حدة لا شریک لها ایما نایب و عتقا تا بوحدا نیته و اشهد ان محمدا
 عبده و رسوله و نبیه و صفیه ارسله بالهدی و دین الحق لیظهر علی الدین جملة
 لی کون المشرقین و این روایت در انیس الا تقیاسطوست و چون مرده را وزن کنند و در خانه نبی
 بماند ان روز باید که چیزی تصدق از تو بهت او کنی که مطلق سیدنی است و بدو میسر و خلافت
 مرخصه را که ایشان قبول نمانند تصدق را قال علیه الصلوة و السلام ما لیل شد علی الميت
 من لیل الا اول یینقی لا یلیاه ان یصدق قوا فی ذلک او لیسوا رکعتین یا رواجده و یقرأ
 فی کل مائة فاتحة الکتاب و آیه الکرسی و سورة الهمزکم الکثیر و حله انا و عشر مرات سوره
 الاخلاص فاذا فرغ من الصلوة صلی علی سبعین مرة و یقرأ هذا الدعاء اللهم صلیبنا هذا القوم
 طانت قلم و نردیان باعث ثوابها الی روحه رحمتک یا ارحم الراحمین بعثت الله تعالی
 فی ساعة الف ملک فی قبوره و یبد کل ملک نور و هدیه لاجل ذلک الميت صدق یا رسول
 الله

و سوره یس را در حال نزوح بان بخواند برابر هر حرف نیکي سیت نوشته شود و برابر حرف بدی او دور شود چون سیت را وزن کنند مردم برگردند یکی از ایشان سجدت را بشنید و در وید انکه تلعتین و درون سیت است قبول الامم فظم و فی الا برهیم الشاهی و فی خزانة الجلالی و فی اولاد الزهد الصادقی کتابة التلعتین یعنی ان یلقن الميت علی مذهب الامام الاعظم الی حنیفة رضی الله عندهم لم یلقن فهو علی مذهب الاحتمال و بیان فلا تنفی التلعتین و کیفیة التلعتین هذا السیر الشریح الی وجه مثبت الله الذین امنوا بالقول التائیت فی الصلوة الذنبا و الاخرة یا عبد الله اوص الله عن ابیت الرحمة و هذا ابیت الوجود و هذا ابیت الغربة و هذا ابیت الحیرة و الذمامة هذا ان ل منزل من منازل الاخرة و آخره من منازل الدنيا فاذا اذک الملکات الکریمان اطلقان الماسر ان لا یفوا انک و لا یفوا انک الا بان الله فیما لک عن ربک و عزیمتک فلا تخف و لا تخزک قالهما الله ربی و هم ربی و الاسلام دینی و اقران اعمای و الکعبة قبلة و المؤمنون اخوانی و انا امتهم ان لا الة الا الله و حدة لا شریک لها ایما نایب و عتقا تا بوحدا نیته و اشهد ان محمدا عبده و رسوله و نبیه و صفیه ارسله بالهدی و دین الحق لیظهر علی الدین جملة لی کون المشرقین و این روایت در انیس الا تقیاسطوست و چون مرده را وزن کنند و در خانه نبی بماند ان روز باید که چیزی تصدق از تو بهت او کنی که مطلق سیدنی است و بدو میسر و خلافت مرخصه را که ایشان قبول نمانند تصدق را قال علیه الصلوة و السلام ما لیل شد علی الميت من لیل الا اول یینقی لا یلیاه ان یصدق قوا فی ذلک او لیسوا رکعتین یا رواجده و یقرأ فی کل مائة فاتحة الکتاب و آیه الکرسی و سورة الهمزکم الکثیر و حله انا و عشر مرات سوره الاخلاص فاذا فرغ من الصلوة صلی علی سبعین مرة و یقرأ هذا الدعاء اللهم صلیبنا هذا القوم طانت قلم و نردیان باعث ثوابها الی روحه رحمتک یا ارحم الراحمین بعثت الله تعالی فی ساعة الف ملک فی قبوره و یبد کل ملک نور و هدیه لاجل ذلک الميت صدق یا رسول الله

منقول است که روزی پسر شیخ سفیان ثوری قدس سره با جانب بازار برخواست تا خرپوزه خرید
 بارواح پدر خود بدو در تمام بازار گشت نیافت اما پوست خرپوزه در بازار افتاده یافت همان را
 گرفت در پیش خزانگشایت همدان شب پدر خود در خواب دید که بر تخت نشسته خرپوزه بهشت میخورد
 گفت بابا از تخم خجری گشت آنچه شما تصدق کرده بودید چرا آن بین رسید چون بیدار دانت
 که همان پوست بکار شد اینها آورده اند که دو جوانان در زیر سایه بلندی که از اجر گویند نشسته بودند
 ناگاه بقدرت آبی جری بر ایشان افتاد اما ایشان هیچ زحمتی نرسیدند و در میان جری سیلان
 بهیح صحت راه نیافتند تا بدر شوند آورده اند که بعد از یک سالی هر دو بیرون شدند ایشان را
 مردمان مرده میداشتند اما چون حکمت آبی شد همان جری را آب شکاف کرد ایشان بوی آفتاب
 را دیدند برآمدند چون بخانه رسیدند و مان نیک متحیر ماندند که چه چیز شامی پروردگندند حصه یکی خودنی
 می آمد در وقت میخوردیم چون شخص کردنند آن یک کس همیشه از جهت او تصدق میداد
حکایت آورده اند که سیر زنی بخدمت رسول آمد گفت دیر شده است که دختر ترغبات یافته او را
 خواب منی بمنم رسول فزونی شب جمعه چهار رکعت نماز بگذارد در رکعت اول بعد از فاتحه و الشکر بگوید رکعت
 دوم و اللیل و در رکعت سوم و الضحی و در رکعت چهارم الم نشرح بعد از فاتحه گجان بار اگر نداند هر سه
 بعد از فاتحه انخاص چهار بار و چون نماز بگذارد سر سجده بنه و در دو بگوید خواب گاه دو و نیز در دو بگوید
 آورده اند که علی الصلاح آن سیر زن گریه کنان بدگاه رسول الله حاضر شد گفت یا رسول خدا دختر خود را
 نوع غدا بگرفتار دیدم و گفته است تا زمان است جمع شوند من بگویم نوع اول که سانه آتش میخست گفتیم
 چرا گفت از موجب غار نازی که کوع و سجود میمانی آوردم نوع دوم آتش و درخ بر سر افتاده بود گفتم چرا
 همیشه سر خود را بر منه میداشتم و نامحرمان موی بر آمدید منم منهای آتشین از یک گوش نیز ندانم دیگر گوش میگرد
 گفتم چرا گفت سخن صنی سیکوم یعنی سخن بدگیری میرسانم منم غیر سوخته است **تفسیر** اینک البته یعنی تا غدا نشود
 داخل نشود چهارم هر دو چشم او را بیل آتشین سیکند گفتم چرا گفت نامحرمان نظر سیکید بر منم روی اول بلای سایه دیدم
 گفتم چرا گفت روی خود را بیاراسی و از نامحرمان پوشید می ششم باز خود آتشین در لب او را می بریند و باز
 از پس پشت کشید بودند گفتم چرا گفت شوم را بد می گفتم و آزار میرسانم منم بر سخن راست آتشین
 سبه و عبودای آتشین بر سرش منم و گفتم چرا گفت مال شوهر را ب دستوری بر بجا دادم

هشتم و دو بار سیاه دیدم در پستان او او نخیمه و میگزیدند آفتم را گفت پستان خود را بی دستوری هر
 بگویدگان بیکانه میدوم تنم سنگم او چون طبل برآیده بود و از او آوازی برآمد گفتم چرا گفت حرام خورده بودم
 و آن آن بود که شکم من سیر بود خوردنی دیگر میخوردم برای فریبی و هم بندهای آتشین برپای او نهاده
 که نمیتوانست جنبان گفتم چرا گفت بی دستوری شوهر از خانه بیرون می آمدم و مرا گفت است
 مادر رسول خدا را بگو که در زمان را ازین خصالتها آگاه کنی منم که دیگر آن ترک کند و شوهر مرا بگوید
 تا مرا بجل کند چون سوزن این بگفت چند کس بیوش شدند و رسول صلی الله علیه و آله سلم از آن جوان
 بجل خواست جوان نداد که مرا بسیار بجانیده است رسول فرمود اگر شفاعت من می آید او را
 آن نیکو را بجل کن جوان بجل کرد شب روم در خواب دید بر تختهای بهشت نشسته و تاج صبح
 بر سر نهاده مادر را در کنار گرفت و گفت سلام با رسول برسان زیرا که چون چشم مبارک بر آب
 کردی سیلی آمد و عذاب مرا تخفیف گردد و چون شوهر مرا بجل کرد و باین درجه رسیدم و در احتیاج
 الفقا آورده است که حضرت نماز ما را به شب در روشنی میگذازد و چون نماز را تمام میکرد
 چراغ را میکشست آورده اند که ابراهیم خلیل الله علیه السلام خواب دید که زنی را بخش متراحمی
 علیه السلام گفت این جزای خواب شماست اگر خواب نیک کردی چرا همین طور میدیدی و کرمها
 بد آنکه در حدیث صحیح وارد شده است که پیغمبر فرمود است علیه السلام که در گرای
 سخت یک نوزده بار دعا بگردد و در رخ کاری نباشد و در انیس الوعظین مذکور است
 هر پیروم شد که مرید خود را اول با دعا کردن نماز فرائض بجماعت و باز بودن از مناهجی و با دعا
 کردن نماز او بمن و بر روزه و اشتتن ایام مبض نظر باید او ضلال مبطل است و اگر داند که قبول نکند
 او را مرید نگیرد و الا در گناه مرید شریک است و در رساله امام جعفر صادق رضی الله عنه
 مذکور است که غسل طریقت پذیر سجا آوردن است هر مریدی که نیکو سجا بجا بیاورد و طریقت جنب
 است و بعد از آن لطیحت مذکور گرداند که مرید لائق است او را خلوت دهد و در خلوت هر کس
 داخل نشود که پیغمبر فرموده است الخاوة هذا ایتة الخاوة ضلالتة و اگر با خلوت و اندک مرید
 فکر را نماند که داشت بعد از آن ذکر بدو این در پیش علی بن ابیطریق استقامت و احوال
 ایام بخیر نگاه دارد و ایام مبض را از آن مبض گویند چنانکه یا با آدم چون این بر سر نوزده نگه داشت

سلمه علیه السلام در حدیثی است

تمام موجود باشد بضمیه سفید شد پس همچنان نگاه دارند این روزها از گناه چون بضمیه از سوی پاک شود
و در مفتاح الحجاب آورده است که سیزدهم ایشان را بست هزار ساله عبادت را ثواب است
و چهاردهم را ثواب سی هزار ساله عبادت است و پانزدهم را ثواب چهل هزار ساله عبادت است
و در غصبات چون نجاه هزار سال مردمان بیک پای استاده شود روزه در آن ایام بعضی استغفار
گویند وقت سحر بر استرآن بهشت سوار شده باشند و در اول ماه حجب اگر تا هفت روز روزه دارد
هفت روز خ برو حرام شود و در داشتن هشت روزه شب بهشت برو مباح گردد و حضرت رسالت پناه
فرمود صلی الله علیه و سلم که درین ماه حجب و شعبان هر روزه را ثواب هزار ساله بنویسند سلمان فارسی گفت
یا رسول الله من بر دو ماه تمام نگهدارم حضرت فرمود شما را فوت آن نیت اما باید که سه روزه از اول
ایشان و سه روزه در میان ایشان سه روزه در آخر ایشان نگاه داری تا ثواب همه روزها در تو گردد ایام
بعضی اگر قوت روزه داشتن ندارد باید که درین سه روزه سجا او چهار رکعت نماز گذارد و بعد از ظهر در هر
بعد از فاتحه آیت الکرسی یکبار و اخلاص سبست و پنج بار ثواب او را گفته اند که نوزاد جای برتقا نباشد
که آرزیه گردد و اگر سه روزه دارد و همه نماز او ادا کند افضل باشد و در مفتاح الحجاب آورده است
که اگر کسی آیت الکرسی نذارد باید که بجای آیت الکرسی سکره اخلاص بخواند در هر نمازی که باشد
بعد ازین بدانکه در سال تمام شش روزه است که روزه داشتن هر یک ایشان را ثواب صد هزار
ساله است اول نهم ماه حجب که اول مهتر چربیل بر محمد صلی الله علیه و سلم در آن روز نازل شد و
وقفه او است که حضرت رسالت پناه با دختران نعلی طیبه و غیره در ویز اینهار خانه ناموسان
گویند آن چهره اندر همه چهره نعل میکانس برود بصورت ده جوان در رسیدند و دست مبر
چربیل کار بود دست مبر میکانس طشت بهشت پر از آب هشت بود حضرت رسالت پناه را
بهستان خوابانیدند و سیند اش پاره کردند و دشمن کشیدند و با نیز پاره کردند و از آن آب را
بان آب شستند اما روان دل یک قطره سیاه ماند بهیچ نوع شسته نمی شد آورده اند که آن شب
زمان بود زیرا که از جناب زنان پرگزوش آیا منی بود چنانکه روزی حضرت رسالت پناه از جا
بیاید چون نزدیک در روزه سرای رسید غلام از سرای بیرون شد حضرت فرمود که جا بودی گفت
اشتری ستم حضرت بشتاب در آمد و پیش بر زن خود شد که فلان غلام سبج کار آمده بود گفتند که ما

سند روایت حضرت زین العابدین

خبر نداریم باز دلش آرام نکرد باز پس غلام بیون رفت پرسید که اشتر کدوم خانه دو بچه رسیده گفت
در فلان خانه و فلان سیمان حضرت عدا مدد نشانی را تحقیق یافت و لیس آرام شد و دختر آن بوی
علیه چون این دیدند گریختند در پیش او شدند مذنی بی علیمه در حال پیش رفت او نشستند یافت
چون نگاه کرد سر سینه مبارکش نقش مرغ بود و حال خود را بد نمود و غیره ازین چند عجزه زیگزی بی علیمه
از دو دیده بود چنانکه آورده اند که بی بی علیمه شیر داشت چون او را گرفت خندان شیر شد که گفت
کودک دیگر را هم بیا که گری گرفت و چون او را بجان خود سیر و پوست کاهن بر سر راه بسته بود گفت
که محمد آخر الزمان همین کودک است ایضاً بی علیمه را یک بزر بود چون او را در خانه آورد از برکت او
صد بزر شدند و ایضاً یک اشتر بود در خانه او از برکت او صد اشتر شدند و شک دیگر از زمان آنکه
نبی از حضرت رسالت پناه بکوح همراه میفت بی بی عائشه بر شتر سوار بود اشتر از راه برگشت از قافله
جدلان حضرت چون شخص کرد بی بی را ندید پس برگشت که از آن طرف یک اشتر حضرت بود و پاره شده
بی بی را گرفته اند منافقان بر سخت بیان سبب پسندگوی سگ میخوردند و ریح بی بی عائشه
حضرت از آن تهمت کردن ایشان بغایت تمکین شد نسبت آیت از حق تعالی آمد در شان پاکبی
بی بی عائشه که هیچ زن چنان بر گزنا کار نبودند اما حضرت رسالت پناه را گاه گاهی در خاطرش
می آمد که کلام شد پیشک بر تنی است و راست است و بی کی نام خدا شام است اگر تباری او میکنند
آورده اند که در می حضرت رسالت پناه با سخن پناه برای خراب رفتند آنکس را زود تبار و خست سوار
خراب اینگونه چون رسم عرب است که آزان دارند بلکه ننگ نه بود ناگاه با و پیدا شد خرابا بود افتاد
حضرت گفت که فردا می چون حضرت بالا دید بکایت ناگاه چادر که ننگ او بود و بار برداشت آن
و ذکر او را بود حضرت رسالت پناه متحیر شد چه دلیل از سبب انجیل می رسید که یا محمد صبح بزم قدیم خود
ازین تهمت خبر و ششم از آن است ذکر او را پیدا نکردم تا اول شام آرام گم و دو روز سبب و هفتم روز
جیب که معراج حضرت در آن بود یعنی در شب آن روز سوم منیر و هم گفتن آنکه که ننگ آن بر آنکس
در آن روز نهاده اند چهارم سبت و دووم ماه محرم که اول است حضرت در آن روز بود پنجم و از دووم
بیج الاول که حضرت رسالت پناه در آن روز از دارالفضا بدار البقا رحلت نموده اگر در شب او در دووم
تصدق و خیر کند بهتر باشد و ششم هفتم ماه جمادی الآخر که مولود حضرت در آن روز بود و گفتند که

مولودا و در مذهبیم ربیع الاول بود و شش روز از اول ماه شوال بعد از روز عید فطر اگر کسی نهم دارد
 ثواب صائم الدیر یا بدیزیر که صائم الدیر باشد و او در قبر نماند بلکه بصورت همراه بالا بریزد و دیگر اگر روز
 از اول ماه ذی الحجج گاه دارد حضرت رسالت پناه فرموده است که او را آتش و دوزخ کاری نیست
 و اگر سه رانگاه بگذرد باز هفتم و هشتم و نهم را البته نگاه دارد الضحاً آوراند که اگر روز سحر تا صبحی روزه دارد
 ثواب هزار ساله عبادت می یابد و در بسیار روزها می ممنوع بدانکه در تمام سال بخورد روزه
 و هشتم ممنوع است در روز عیدین و سه روز بعد عید صبحی که آنرا ایام تشریق گویند و گفته اند که اگر کسی ایام
 بعضی رانگاه دارد پس نیز در مذهبیم عید صبحی را نگاه کند محسوب بعید است و اگر این روزها ممنوع
 کسی نیست روزه کند بر لازم که افطار بگذرد اما قضا و او را میتوان نگاه داشت که بعید است کردن
 بر لازم شده بود و اگر کسی نذر کند صوم تمام سال را صوم بر لازم شود و این بخور را انظار
 باز قضا نگاه دارد و مسلم که اگر کسی نذر کند که تمام سال شمس را روزه نگیرد و حال آنکه اول سال
 قمری یعنی دوازده ماه روزه داشت پس دوازده روز دیگر نیز بر لازم است که نگاه دارد زیرا که
 سال شمسی ده روز از سال قمری گران است و در تفسیر مبارک آورده است که روزه است در
 زمان بهتر عیسی علیه السلام بود اما اسحال ممنوع شده است پس معلوم میشود که اسحال روزه است
 در روزه نیز و زوهر جان که بر دو عیدین کافران است کسی نگاه دارد اگر متابعت ایشان نگاه دارد
 کافر گردد و اگر از برای حاجت بگذارد عاصی گردد الضحای بعضی جهال در روز هفتم روزه بگذرانند
 و بوقت بر آمدن ماهتاب افطار میکنند مکرده است زیرا که افطارها از وقت شام گذرانیدن
 کرده است و اگر گویند که پیش که از بر آمدن ماهتاب بشکنم حاجت ما روا نشود این شرک محض است
 و اگر به پیش ماهتاب سجده کنند کافر گردند و روزه داشتن روز شک مکرده است اما در قضا و
 قرآن خوانی آورده است که عامی گردد و لقوله علیه الصلوة والسلام بیام لیم اشدن تک
 و روزه شک است و در شبان است و اگر در شب او دیده شود و نهها و الا افطار کند زیرا که روزه
 داشتن در آن روز مکرده است و بدعت پس در هر طاعت که بدعت پیدا شود ترک آن اولی است
 و دیگر در روز و شبینه و خبثینه و قزینگی ویدی نبدگان را بر حضرت غرت عرض میکنند پس باید که
 درین روز روزه باشد و هر که روز جمعه روزه دارد آتش دوزخ بر حرام گردد و ثواب بخایسته

بسیارست و یک روزه تنها داشتن مکره است باید که در روز روزه دارد تا از خلافت برآید
 آورده اند که زنی بود صاحب آمد بر گز روزه افطار نمیکرد چون وفات یافت یا ناست او را در قبر نهادند
 و آن بان تجلی نور پیدا شد و چشمان همه مردم خیره شدند چون تجلی قرار شد آن زن را در قبر نیاختند
 نیک متحیر شدند ناگاه ماتفی بر ایشان آواز کرد که این زن کار خدارا پیوسته میکرد و هر که کار خدا را
 را پیوسته میکند او را در قبر نخواهد ماند و فصل در بیان اوصیای منقول است از امیر سلف
 رحیم الله که اکثر ایشان را در ادا کردن حاجات دینی و دنیوی بر آورده می شد اول شست و دوش گرفتن
 فاتحه و صد بار درود و عقاد و نه بار الحمد للهِ شرح تا آخر و بزرگوار یکبار اخلاص با شست و دوش گرفتن
 و صد بار درود و این فقیر در شب میکند از جهت آنکه او را دیگر گفته اند هر که شب هزار بار
 اخلاص بخواند خدای تعالی را در خواب ببیند بدان امید در شب میکنم و دیگر مرکز او دشمن صعب
 و دشمن آید باید که این دعا را در بروی او بخواند و یا بران جهت خواند که دشمن اوست در حال
 خواب شود آورده اند که بهتر موسی علیه السلام را چون دشمن در پیش می آمد این دعا را در بروی
 او میخواند در حال نفس شکاف میشد و او را فرود میبرد و دعای امنیت بسم الله الرحمن الرحیم اللهم لا تخد
 یا ربک الشکاک المستعان ولا حول ولا قوة الا بالله العلی العظيم و دیگر برای حاجات دینی و
 دنیوی فاتحه را در نغمه بدین ترتیب بخواند در روز یکشنبه و عقاد و صد بار بخواند و در روز دوشنبه و شنبه
 دو روز یکشنبه و چهار روز چهارشنبه چهل بار در روز یکشنبه سی بار در روز جمعه است بار
 در روز شنبه ده بار بخواند بشک حاجتش برآورده گردد و ایضا آورده اند که فرزای قیامت محترم
 براق در دست گرفته بیاید و فریاد کند آن کسی که در عمر خود یازده بار این دعا گفته کجا است اللهم ربنا
 یا ربک الحمد لله یا ربم الرحمن یا ربم برین براق سوار کنم در پیش محمد مصطفی بشر و دیگر بر این
 دعا بخواند در جانب آسان نکرده حق تعالی بنظر رحمت بزرگ و دعا نمیت آشده انک یا و خافنا اللهم
 اغفر لی و دیگر مرکز او دشمن باشد باید که این امنون را بخواند و دعا کند تا هر که او را دشمن خود مالک
 و نفع شود امنون امنیت تربت قنق و دیگر حضرت امام اعظم رضی الله تعالی عنیه باید که هر که این دعا عقب نماز
 کرت بخواند جمله علم اولین و آخرین برورشن شود و من این علم را از کت این دعا یافته ام امنیت
 اللهم ان استغفرتک علی طاعتک و دیگر آورده اند که سلطان بکنزد و القرنین چون پادشاه

تمام عالم شد تمام عالمان زمانه را جمع کرد که برای من چیزی پیدا کنید که مرا احتیاج به قلعه نباشد آورده اند
 که جمیع عالمان متفق شدند برین اساس که هر که این اسرار هر روز صفت بخواند اورا احتیاج به قلعه نباشد
 و حق تعالی فرمان میدهند نهادن در فرشتگان تا تا چهل هزار بار در روز نگاه دارد و چهل هزار شب
 بعد از آن ذوالقرنین قلعه است نمیکرد صبر صابر صابر صابر صابر صابر صابر صابر صابر صابر صابر
 این دعا را بخواند چشمان او روشن شود و عا نیت یا قرین یا مجیب یا سمیع الدعای الطیبها لایستاره حفظ علی
 و دیگر هر که بوقت سحر یازده کرت این دعا بخواند و نظر بسوی آسمان کند الله تعالی بنظر رحمت بر او
 و عا نیت الله الله الله الحق القیوم القائله علی کل نفس بما کسبت و دیگر هر که وقت سحر
 یازده کرت گوید اللهم انی اعوذ بک من ضیق الدنیا و عذاب الاخرة و در دنیا به نیتی و سهرافات دنیا و
 مزاحم نشود و در آخرت از عذاب سردی خلاصی یابد و دیگر هر که هر بار در یازده بار این اسرار بخواند چشمان
 بر آورده گردد یا الله الالهة ان ینج جلاله و دیگر اگر کسی شهن صاحب پدایش شود و هزار غلوه آرد و مقدار هر کند
 و بر هر غلوه یکبار بخواند یا ملئ و آن آرد در پیش رخاں اندازد در حال دشمنان هلاک شوند و دیگر
 اگر هر روز سه کرت گوید اللهم بارک لی فی الموت و قتیما بعد الموت الهی احوک علینا سلوات الموت
 بهتر غزیر ایل را بچشم خود نه بیند و ملخی جان کند آن چند چنانکه طفل سپتان مادر را در من گرفت
 خواب رود اگر هر روز این دعا را سه مرتب بخواند و پنج بار بخواند ثواب شهیدان یابد آورده اند که روز سه
 حضرت رسالت پناه مراتب شهیدان در پیش بی بی عا نشسته بیان میکرد بی بی گفت برابر ثواب
 ایشان ثواب کسی باشد حضرت فرمود آری ثواب کسی که در روز و شب سبست و پنج بار در وقت را
 یاد کند و دیگر هر که هر روز سبست و پنج بار این دعا را بخواند ثواب تمام اولاد آدم یا یافته باشد و حاجات
 امینت اللهم اغفر لی و لوالدی كما دینی صغیرا و کبیرا و لجمیع المؤمنین المؤمنات و المسلمین المسلمات
 الاحیاء منهم و الاموات بر حمتک یا ارحم الراحمین و نیز باید که در آخر عقده بعد تشهد و بعد در دو خوانده باشند
 همین دعا بی غلوه یا دیگر اگر عقده آخر بعد در دو این دعا بخواند بیخ ظالم با برود مترین نباشد امینت رب انی
 ظلمت نفسی انک وانت العفیء الرحیم فاغفر لی ذنوبی فانها لا یغفر الذنوب الا انت ظلما کثیرا
 و دیگر هر که حاجت واقع شود پیشتر فرموده است علیه اسلام که در مقبره مسلمانان بود و بمشرف
 و پشت بمغرب بنشیند و فاتحه خواند و حاجت خواند پیشک بر آورده گردد و آنچه بعبه مردان

سید صاحب
 در بیان شیخ
 در بیان شیخ

خودنی را به همراه میت برای گور کنند گمان میسزند بعضی گفته اند که جائز باشد از جهت علم الباطنی از شرعی
 بکنند باطل کسی ثواب یا بدایا باید که در خانه بفقیران تصدق کند و در مقبره برین کرده باشد بلکه جایز
 نباشد تا تخم گردد و دیگر بر حاجت واقع شود باید که این اسما را شمع آرد و احتش برآورده گردد و در عیاش
 مستجاب شود و دیگر آنهمی در پیش آید بروح ایشان نذر کند حاجت او برآید آوروه اند که چون غایب
 جنت بی علی فاطمه زهرا رضی الله عنهما وفات می یافت با میر المؤمنین بر تعنی علی که مرگند و هر دو میت کرد
 که خیر بود و هر دو حسن و حسین حضرت شاکس دیگر مران دیده است باید که بدست خود مرغان بپلین از حسن است
 بی علی فاطمه بود زیرا که شور انشاید که زن خود را بشود که شوهر بعد از وفات زن جنبی شود و در حال دیگر تلبی
 گرفت اما اگر کسی دیگر نباشد زن باید که شوهر خود را بشود که چهار ماه و ده روز تعلق بدو دارد و در تفسر غسل داد و
 دوران شستی حریر پشت آورد و دوران کفن کرد و چهار مرتبه مقرب آید و جناباه بر پوشیده و حامل و میان
 کرده تفسر علی امامت کرد و حسن بر رضی الله عنهما با جمع ملائک افتد اگر در نزد قبر ترس از فرشتگان کاقتد و وزن
 کرد صاحب ضوال الله تعالی علیه محمد بن بریمه کله و فکایت کرد و در پیشم تفسر که چرا ما میان احضور کرد تا از
 یادگار رسول الله بجای خود تفسر گفت او وصیت برین کرده بود که قائم کسندیده است قبرم نیز کنی شنید
 گفتند باری قبر مبارکش بنامی تا زیارت کنیم چون زقتد مشش قبر دیگر در آنجا شده بود نذانشاقتد
 از قبر زنی فی فاطمه رضی علی آواز شنید که قبر ای کسند نه ای رضی علی سپید که این شش قبر دیگر کیانند فرمود که
 این شش حرم ان خدای خود جل مرتبه ابدالی داده اینها و عا کرده بودند که با بیان را سچوار بی فی فاطمه
 برسان و حامی ایشان مستجاب شد اسامی ایشان اینست فاطمه عالیته رقیه حلیمه غانه و ریحان
 نیز گویند یعنی غانه و ریحان هم میگویند و این در انیس الواعظین مسطور است و دیگر سر که این سچار بر روز
 بخواند سرت جمله حاجات دینی و دنیاوی برآورده گردد و یا من هودن علمه و علیا علمه و قرینا ذاته
 یا من علمه دان و علمه عال و ذاته فنیسیا و دیگر سر که هر روز این انما را سه بار بخواند مرتبه او
 بلند شود و یا قریب المتعال فوق کل شی علو ارتفاعه و دیگر سر که از حمت و بیماری برسد این را
 نهفتا و کرت بخواند شفا یابد و عا اینست المجد الذی محمد تصد تجید و دیگر اگر بیمار صبرت گوید
 یا سلام شفا یابد و دیگر سر که بایوست راست نه و دست باز گوید صلوات الله علی عیبه علیه السلام
 شفا یابد آوروه اند هر که بر پیغمبری از پیغمبران خدای هر روز سه مرتبه صلوات فرستد و او شفا

مسئله در بیان حاجی بنیامان

بهمان چشمی شمع او شود و دیگر که وقت بار و کیبار بخواند جمله قضایای او بر جای شود الحمد
 لله الذي رزقنا معرفته ولم يترك عننا القلب الحمد لله الذي جعلنا من امة محمد
 صلى الله عليه وسلم ولم يجعلنا من امة سائر الانبياء الحمد لله الذي
 ستر على عيني ولم يفضحني على رؤس الخلائق الحمد لله الذي جعل الرزق في يدي ولم يجعل
 بيد غيري بهر حمتك يا احمد الراحمين او روه اند که روزی امام حسن بهر
 رضی الله عنه از کتبخک شیتد که این اسما را بر زبان خود راند بعد از آن سی سال از او فرمودنش
 بعد از سی سال بیادش آمد میخواست تا باز بخواند در آن زبان باقت بپوشش آواز داد که بار و کج
 نگویی زیرا که همان ثواب شمارا تا این زمان زبان فرشتگان می نویسد هنوز تمام نشده است و در
 شده اند از نوشتن او نیت یا هو یا هو یا هو یا صلیب له الا هو و دیگر که هر روز کیبار بگوید توفیق
 ذکر الله بید و خاطرش از ما سوی الله خالی گردد اللهم طهر قلبی عن الشک و الریاء و زین لسانی
 یا الذکر و التنا و یرحمک یا ارحم الراحمین و دیگر که هر روز سدرت این عارا بخواند تمام کار او خدا متی
 کند و افضون امری الی الله ان الله بصیر بالعباد و دیگر در روز خورشید روزه دارد و در شب جمود و صوم
 جدید کند و تحیت و صوم بگذرد و در رتبه خواب رود بر پهلوئی راست و این اسما را تکرار کند حضرت
 سالت بنیه صلی الله علیه وسلم را خواب بنید یا کریم العفو ذوالعدل انت الذي ملا كل شیء بجله
 و لکن اگر کودک گریه کند باید که این اسما را نوشته در گهواره بندد و اگر کسی نوشته با خود نگه دارد و بیج
 تیر و تمشیر برود کار نکند و این فقیر وقتی نوشته بحیثی داده بود چون در سفر که شده شانزده تیر از لوز
 در گذشت اما بوجوش بیج اثر نکرد و عانیت یا مشیخ مشینیا فلما موت و دیگر اگر استوبول کردن
 نتواند بسیار در سیاهان کودک نار شیده و نافته باشد و بران سورت اخلاص بخواند و بدو گره کند
 و گدازفت گره کند و بر پستور بندد کشاوه گردد و دیگر گفته اند اگر کسی صدزنا کرده باشد این عارا بگوید
 بخواند بروی خود بد نام زبده گردد و بفرمان خدای تعالی و عانیت لبم الله یا استار لبم الله یا جید
 لبم الله یا قهار لبم الله یا خیر لبم الله یا اول لبم الله یا آخر لبم الله یا ظاهر لبم الله
 یا باطن لبم الله یا رب لبم الله یا خالق لبم الله یا رازق لبم الله یا رحمن لبم الله یا رحیم
 یا ذی الجلال و الاکرام و لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم برحمتک یا ارحم الراحمین

سند روایت از حضرت ابو جریب

دیگر کرد تمام خود میبارین و دو بخواند شکیب بهشت برسد میت اللهم لا تقرب بینه و بین
 حبیبک محمد صلی الله علیه و سلم علی ال محمد برحمتک یا ارحم الراحمین و دیگر که این با مہاجری بر گوارا
 در پیش خود گم دارد و سچ دشمن بر و ظفر نیاید و سچ جادو بر و کار نکند و سچ دیو و پری نبرد و آسیب نماند
 و سچ دیر بر و کار نکند و از دنیا بی ایمان نرود و الهی بجزمت عیسی روح الله الھی بجزمت موسی کلیم الله
 الھی بجزمت ایل هیم خلیل الله الھی بجزمت محمد رسول الله برحمتک یا ارحم الراحمین و دیگر بر بی
 دفع تپ بنویسد و در گلو بندد و دفع شود و بفرمان الله تعالی لیسیر الله الرحمن الرحیم هذا کتاب
 من الله العزیز الحکیم و من عباده محمد بن عبدالمطلب الهاشمی الی الحسب الفجرها
 من حمید و بردها من زمهریر فاذا جاء کتابی هذا فاخرج من جسد فلان بن
 فلان و لا تأکل لحمه و لا تشرب دمه حسب الله حسب الله و دیگر بر بی دفع تپ زره
 باید که بر برگ بید بنویسد و صاحب تپ را بسیار مذموب است یا تخنیا یا شعن یا یا شعلینا برحمتک
 یا ارحم الراحمین و دیگر بر بی کاہلی نماز باید که نوشته در گوی آن کس نبرد اللهم یا خاخر الذب قابل
 القلوب شدید العقاب ذی الطول لا اله الا الله مخلصین له الدین ولو کما المشکون
 و در آخر بنویسد ستم کاہلی فلان بن فلان ستم مسلم در خبر صحیح وارد است کہ اگر کسی صائم نوافل باشد و او را
 دعوت کند رفیق او یا حاضر شود بر ضیافت رفیق اگر داند کہ اگر افطار کند رفیق بخشد شود و متولان
 افطار کردو حتی کہ اگر حال جانبین بہانی باشد و معلوم سازد و افطار کند ثواب شصت ہزار صوم باید
 و اگر معلوم سازد و افطار کند ثواب چہل صوم باید و چون قضای این صوم بجای آرد ثواب ہزار سالہ
 باید و اگر معلوم کند و افطار کند ثواب یک روزہ یا دیگر عاصی شود کہ دل برادر مومن رنجانیدہ است
 و اگر داند کہ با افطار کردن او مغرغ نشود بہتر است کہ افطار کردن بناید و شاید و در اختیار
 الفقرا آورده است کہ اگر کسی بر ضیافت حاضر شود و میداند کہ صاحب نہ بخوردن او نارضی
 اما بطریق جہال کشش میکنند اگر این کس حاضر آمدہ صائم نباشد باید کہ بگوید کہ روزہ دارم و باس کذب
 اثم نشود چنانکہ آورده اند کہ مذی حضرت رسالت پناہ را یکے از اصحاب دعوت نموده بود چون
 حضرت اجابت نمود یا ران دیگرے دعوت بسیار حاضر شد و آن صاحب نہ مرغ و نان حاضر نہ
 داشت و لیکن دیگر شد حضرت این حدیث فرمود کہ ہر کہ ناخواندہ برود شکم او را از خنیاں آتش کشند

و خیال خون در بیم عاصیان نگونید ایضا روزی امیرالمومنین عمر اکبری دعوت نموده بود حاضر شد
 و تهای مبارک را شبست و چون طبق در پیش نهاد امیر گفت بسم الله یعنی پیش آید همه دست انداختند
 آنچه ضیافت خاص برای امیرالمومنین عمر موجود است خود را برداشت و منع شد گفتند چاره نمود
 شما بخورد من بوزه دارم **مسئله** در آداب ضیافت گفته اند که اگر جهان در خانه کسی
 حاضر شود خدمت جهان کردن بهتر باشد از نماز نفل او اگر در روز فرموده اند که اگر جهان تا سه روز
 در خانه او باشد خدمت او بجا است که در نوافل ترک دهد و اگر بیشتر از سه روز ماند بجز آن
 نوافل او اکند که این زمان او را از اهل بیت شمرده اند چنانکه آورده اند که وحی
 شد بسوی ابراهیم خلیل الله که است خلیل بر تو باد که همانان خود را و همسانان ما را
 که است یعنی خلیل الله عرضه نمود که یارب جهان اکسیت و همان شما کسیت حکم شد که
 همان شما آنکه او را دعوت نمائی و همان ما آنکه دعوت تو حاضر شویم چون جهان خود را
 خدمت کنی در جبهه هشت روزی گرد امت و چون جهان مرا خدمت کنی دیدار و سمیت
 آورده اند که روزی کافری بضیافت مهتر ابراهیم خلیل الله حاضر شد گفت یا خلیل الله
 که منم خلیل گفت خردنی من لایق کافران نیست کافر گشت و در آن زمان خطاب عتاب
 رب الجلیل بر خلیل وارد شد که ای ابراهیم مدت هفتاد سال است که من این کافر را پروردم
 که هیچ وقت او را از در باره خود نرانده ام و چون برای توست روز منی پیش تو هستا پذیرش کنی
 خلیل الله در عقب آن کافر دوید و او را بیاورد و خدمت بسیار کرد و گفت حال چیست که را
 این مقدار کرامت میکنی و اول مانده بودی خلیل گفت که چون ترا نامم عتاب حضرت عزت
 بر من چنان شد که کافر گفتم پس و ای بر من که از جهت اینچنین دشمنی که من باشم بر این خلیل که
 تو باشی عتاب در سدا میان عرضه کن در حال سلمان شد و ایضا آورده اند که روزی ابراهیم
 خلیل ضیافت کرده بود جماعته از جهودان حاضر شدند خلیل الله خدمت ایشان بسیار کرد و گفتند
 یا خلیل الله این مقدار خدمت برای چیست گفت روزی از جهت یک کافری چنان عتاب
 بر من شده بود از آن تیر رسم چون طعام خوردند خلیل گفت باری یک سجده بجهت خدا من
 بکنید چون سجده کردند خلیل دست برداشت که یا آله العالمین سر ما را بفرمان من سرود

آوردند و طلب ایشان بدست تو است چون سر بر بختیتم همه مسلمان شدند لایضا آورد و آمد
 که روزی مرتضی علیه رضی الله عنه در راه میرفت از جهودی سفیدریش درگذشت چون به پیش
 گفت حضرت مسئله میپریدیم تا ما فراموش شد گفت در راه خطای از تو دور وجود آمده باشد مرتضی علی
 گفت از جهودی درگذشتم حضرت فرمود برو خاطرش بدست آمد که انش من و جهود گفت
 مسلمانز اچرا که است جهودست واقعه باز ممون جهود در حال مسلمان شد و لایضا آورد و آمد که ابراهیم علیه
 هرگز از مهمانان فطاریک و سه روز در خانه او همان نیاید هرگز سه روز افطار نکرد و روز سوم همان آمد افطار کرد و اما
 بعقل خود متعجب بود که مانند کسی زکره باشد در آن زمان متهر جبرئیل آمد که چون این خطه را بخورد راه داوی
 بر زمینگان خدای را بمن چون سر در بیابان بنهاد بدهوشی رسید که در غاری شسته بود و عبادت
 میکرد و درویش گفت سر جبا که وقت افطار من است تا شما همراه افطار بکنم و این روز هلم روز است
 که من روزه دارم در حال روز نارید باشد ندکی را خود خرد و یکی را تخلیل داد چون از اینجا آمد در وقت
 دیگر یافت که عبادت الله میکرد و گفت سر جبا که وقت افطار من است تا همراه تو افطار بکنم و امروز
 روز است که روزه دارم در آنجا گلیسه بود خوشبوی هر دو از آن خردند چون اول را پسیده بود که از
 شما زاد تتر در عالم باشد او بدین شخص فرستاد بود این را نیز پسید این گفت که بیشتر برو
 دیگر ریافت او نیز گفت سر جبا که افطار کنیم و این روز نوزدهم دست که من روزه دارم در آن زمان
 ربه آهوان میگردد شت کی از آن را فرسود که میا آمد و گفت بسل شو بسل شد گفت بر این شو بر این شد
 گفت در خوان خود خوان شد گفت در پیش آبی آمد هر دو از آن خوردند باز گفت برو امروزه دیده شد
 و رفت خلیل گفت چون مستجاب الدعوات نیامی در حق من تیر و عا بکن آنکس گفت که چهل سال است
 که دعای من قبول نمیشود خلیل گفت ای چنین که است را چه گوئی گفت آری یک دعای من بدست
 چهل سال است که مستجاب نمیشود و آن آنست که روزی در بیابان میگردد شتم بالصدور میرویم
 که هرگز راه را با صد شمان نگاه میداشتم و بدست بر شبانی چوب زمین بود و عقب بر شکانان خدیرنگ
 میبودند و بگردن هر سنگ حلقه زمین آویخته بود گفتم مال از که باشد گفتند از ابراهیم خلیل الله است
 عجب نیک شتم که این طور کس چگونه خلیل باشد و او را من بنامی ابراهیم گفت که دعای تو مستجاب
 شد و آن منم گفت پس یک دمان یکش دور کت نماز او اگر دور بر زمین نهاد و فوات یا آنهاست

کافتن زمین از غیب پیدا شد قبرش کافتند و او را دفن کردند و آن زمان ابو بکر صید غلیل شد از اعمال
 خود پشیمان شد ای مغرور معلوم باد که این قصه را کسی گمان نبرد که عابدان از پشیمان بهتر بود که کافر
 شود زیرا که هر انبیا از هر او تیا چهل و دو مرتبه افضل است چنانکه او پس قرنی را بتعریف بسیار میگفتند
 کس تو ستم نکنند که او پس قرنی از خلفای راشدین افضل داشت آورده اند که حق تعالی می کرد
 مهتر موسی علیه السلام که ای موسی چند چیز از من در چند چیز بنهاده ام و مردان بجای طلب کنند
 نیاید اولی آنکه او را تو اسنع بنهاده ام و اگر کسی در کتب طلب کند نیاید دوم آنکه او انگری در قناعت بنهاده ام
 اگر کسی در حرص طلب کند نیاید سوم علم و طلب شکم خالی بنهاده ام اگر کسی در زنی طلبی و شکم پر
 طلب کند نیاید چهارم قبول و عبادت را در پسر نگاری و تقوی طلال بنهاده ام اگر کسی بغیر این طلب کند
 نیاید این دعا را بخواند صواب است بخواند سیر الله الرحمن الرحیم اللهم ادعنا من خیر الصباغ و
 خیر المساء و خیر القضاء و خیر القدر و خیر الحری به العلم احوذیا الله من شر الصباغ و شر
 المساء و من شر القضاء و من شر القدر و من شر الحری به العلم اللهم انی اسئلك حبثا بلا بلاه
 و دلیلا بلا هوا و رزقا بلا غناء و عملا بلا خطاء و خیرة بلا حساب و ربه بلا حجاب اللهم فبما امرنا اننا
 سالمین و احدثنا بالحیة امنین تو فنامسلمین و الحثنا بالصالحین اللهم ربنا انما فی الدنیا حنة
 و فی الآخرة حسنة و ما عذاب النار اللهم اخلق لی و لوالدی کما ربیانی صغیرا و افرج لی جمیع المؤمنین
 و المؤمنات و المسلمین و المسلمات الاحیاء منهم و الاموات برحمتک یا ارحم الراحمین
 و یکیر اگر کسی را خیرم و برص باشد باید که این دعا را چهل روز برود بخواند هر روز هفتاد بار بخواند
 البیضا الذی محبذ نفسه فجمیدا و نیز اگر چهار روز میان فرض و سنت با بد او بر روز جمعه و یکبار فاتحه
 بر خرام و برص بخواند دفع شود و دیگر الفاظ ساریک سید السوات شیخ المشایخ فوزان در شرح تحقیق شیخ
 علی بن قزعلی قدس سره این است اذن کرده شد است که بر روغن تلخ سفید کت بخوان و بدوم و صاحب خنم
 و برص و پس سفید روز آنرا بوجود خود بخالد و دفع شود بفرمان ب العزت آینه است لسیر الله الرحمن الرحیم
 الرحیم ففتحنا ابواب السماء بماء منهم و نجرنا الارض حیوة فالتقی الماء علی امر قد یر فا
 یارسلنا علیهم من حیاص صرافی یوم یحسن مستقر تنزع الناس کانهم اعجاز نخل منقعر ما
 انزل الله من السماء من ماء فاحیا به الارض بعد موتها و رب فیها من کل صاب و تصرف الی الی

دیوان کسب
 دیوان غرضه

دیوان فتح خرم
 دیوان درود بر پیغمبر
 دیوان غرضه
 دیوان کسب

والسموات المسخية من السماء والارض لا تلتقى القوم لعقلون برحمتك يا ارحم الراحمين
 وگير از برای وضع جمله اوزاع و آنکه بر وجود آدمی پیدا شود این بخواند و بدین بسم الله الرحمن الرحيم
 اللهم يا سامع النعم يا دافع النقم عليه جميع الامم العرب والعجم ادفع كل بلاء و آفة و عاهة
 و لا تم من لا يخشيك فسيفيا كما هد الله وهو السميع العليم يا حي يا قيوم يا خاتن يا منان
 يا ديان يا سبحان يا سبحان بسم الله الله اكبر الله اكبر الله اكبر الله اكبر الله اكبر الله اكبر
 ما انت محمد اصل الله عليه و سلم فمت يا ناري اذ نزل بجميع الوجود
 و الاسماء و الادواء بحق هذه الاسماء و صل الله على خير خلقه محمد
 و اله اجمعين برحمتك يا ارحم الراحمين و گير هر روز يك بار بخواند از جمله آفات
 و بليات دوران خلاصی يا بدست الهی سحرت ابو بكر الصديق و خلافت او و سحرت
 عدل عمر و صلابت او و سحرت حياء عثمان و سخاوت او و سحرت علم علي و شجاعت او و سحرت
 سخاوت حسن و زینت او و سحرت شهادت حسين و اذ نزل عنی كل لحم و عظم و عوار و گير بايد که بر
 سر زوجهانی هر روز يك بار بخواند يا حافظ النوح في الماء و ابراهيم في النار و يوسف في البئر و يوسف
 في اليم و محمد في النار لحفظني من جميع البلاء كما حفظتني من محن اياك لعبد و اياك لستعين محمد
 يا ارحم الراحمين و گير بايد که صبح و مساء بگويد اين که ثواب بسيار است و اگر سيان فرض و سنت باشد آنچه
 بگويد بر حاجتی که داشته باشد بر آورده گردد و الله الله الله العلي العظيم الله الله الله الله الله الله
 بخي نبي صلعم رحمتك يا ارحم الراحمين و نیز سنگان بار بگويد برای حاجت يا علي من كل عليهم و يا قديم
 من كل قديم كل صائم من البر رحمتك يا ارحم الراحمين و و گير برای حاجت دو نذر بار بخواند يا قوی يا ولي يا و قوی
 يا غنی اغنی حكایت آورده اند که زشته است از فرشتگان خداي راده لك سرت و در هر روز
 ده لك سو و در هر روي ده لك و من و در هر و من ده لك بان و در هر زبان بلفظ و گير تسبیح
 ميگويد بر خداي عز و جل بار روزی آن زشته بدرگاه حق التماس گردد که يارب مانند من بنده شما باش
 که از من بیشتر عبادت تو بجا آرد و فرمان بر اينست شد که مروی از فرزندان آدم عليه السلام آفریدم
 که او پانزده شما بلکه بیشتر از شما عبادت میکنند زشته و سنوزی خواست تا زيارتش بختم فرمان شد که
 برو چون فرود آمد در نهانی دید گفت ای دهبقان من بخوانم که درین شب با تو همراه باشم و دهقان

گفت هر چند خواهی باش چون شب شد معام پیش او در فرشته گفت من نذر کرده ام که سر روز طعام
نخورم همچنین تا سه روز را بخامی بود چون تحقیق کرد آن کس بخیر و الاضرب و بگر بجا نیاورد و اما بعد از نماز
باید و ساعتی نمی نشست باز بدقیقانی میرفت فرشته بعد از سوم روز سوال کرد که شما بعد از نماز
باید و چه میخوانید گفت این دعا را ده کرت میخوانم دعا اینست بسم الله الرحمن الرحیم سبحان
الله اضعا فاما سبح و یسبح جمیع خلقه کما یحب ربنا و یرضی و کما ینبغی لکرم و وجهه ربنا
و عز جلاله و الحمد لله اضعا فاما حملة و یحمده جمیع خلقه کما یحب ربنا و یرضی و کما
ینبغی لکرم و وجهه ربنا و عز جلاله و لا اله الا الله اضعا فاما هلله و یهلله جمیع خلقه
کما یحب ربنا و یرضی و کما ینبغی لکرم و وجهه ربنا و عز جلاله و الله اکبر اضعا فاما لکنه و ینبغی
خلقه کما یحب ربنا و یرضی و کما ینبغی لکرم و وجهه ربنا و عز جلاله
و لاحول و لا قوه الا بالله العلی العظیم اضعا فاما سجده و یسجد جمیع خلقه
کما یحب ربنا و یرضی و کما ینبغی لکرم و وجهه ربنا و عز جلاله و صلے الله علی خیر خلقه
محمد طاله اجمعین بر حمتک یا ارحم الراحمین هر که خواند این اسماء نویسد خدای تعالی برای
او ثواب عبادت هشتاد ساله و دیگر او روزه اندک روزی حضرت رسالت پناه در مسجد نبویه
شیطان را نیز در اینجا استاده دید حضرت رسالت پناه فرمود ای بدبخت این جامی توست
برای چه استاده شیطان گفت ای سرور کائنات من بدبخت نبوده ام زیرا که دعای گنجینه حق
بیادم هست که از برکت آن بهشت خواهم رفت حضرت رسالت پناه بنایت متوجهش و در آن زمان
مهر جبرئیل از رب الجلیل در رسید گفت که یا محمد علیه اسلام شیطان راست میگویی بداید که همان
دعا را از وی بیاموز اما پیش از وفات او که هنوز سی سال مانده باشد این دعا را فراموش نخوام
کردا بشوینت لعنت بدوزخ رو و دعا معظم و مکرم اینست بسم الله الرحمن الرحیم یا الله البشر
و یا عظیم الخطر و یا سابع الطفر و یا معرفت الاثر و یا عزیز امن و یا مالک یوم الدین محقق
ایاک نعید و ایاک نستعین بر حمتک یا ارحم الراحمین و بگر که اسب مغفار را بر زهر سرت
نخورد حق تعالی او را و او را و پدر او را آمرزیده گرداند استغفر الله الذی لا اله الا هو العلی القیم
و استغفره و اقرب الیه انه هل التواب الرحیم و بگر که بعد از هر فرضی یکبار این است بخواند ثواب

بمبت ساله عبادت بیاید و قل رب اغفر وارحم وانت خیر الراحمین **سوم** و سبع **سوم** و سبع **سوم**
 که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم مرتضی علی رافضی بود که یا علی مرا الله تعالی را منت نالم
 است و گنج عرش که تسبیح و شستگان آسمان زمین و جلالان عرش است و هر آن نیده موجود که این نامها
 بخواند او را است و پنج چیز است شود اول از آفتهای و بلاهای دینی و دنیاوی امان بیاید دوم
 در نظر بندگان عزیز شود سوم مطیع حق تعالی باشد چهارم سخت و دولت بدروسی دارد و پنجم در حرب
 کافران مضبوط باشد ششم در صف مردان سرخروی باشد هفتم از بلاهای ناگمان و از بیم سلطان عزیزم
 شیطان و از بیم دشمنان و از تیغ بران و از تیر بران و از آتش سوزان و از آب روان و از آسیب
 دیوان و پریان و از گناگان صغیره و کبیره و از صحبت بدان و از حرکت پهنشینان بد و از نظر ظالمان
 باری تعالی خواننده و نگاه دارنده این اسمها نگاه دارد و ششم دعا یا او مستجاب گرداند و هفتم در همه
 آسان گردد و دهم برگ مفاجات نیمه در یازدهم گو بر روی روزه هشت گرد و دوازدهم سوال منکر
 بروی آسان گردد و نهم در میان بر انگیزد چهاردهم نامه اعمال بدست است او و پانزدهم
 خراب و فوج بروی آسان گرداند شانزدهم ثواب چهار پیغمبر ان سرل بیاید هجدهم از تقوان
 نازنین قاب تو سیدن محروم نماید نوزدهم روز قیامت روی او چون ماه شب چهاردهم با بان
 نوزدهم او را شتر با ظهور بخوانند ستم ثواب چهل شهیدان و چهل علمای فاضل بیاید بیست و یکم
 فرشتگان شرافت دهند بیست و دوم نقیضه فرشته با طبعهای پر نور و جلاها که بر سر رحله این نامها
 نوشته باشد در قیامت بر او نازل شوند بیست و سوم بر بل صراط چون برق بگذرد بیست و چهارم ثواب فرشتگان
 مقرب بیاید بیست و پنجم در شست بروی کشاده گردد تا به درسی که خواهد در آید یا علی اگر بیمار بخواند
 و یا بر خود بار دشفا بیاید اگر بر کوه و دراز جایی بچیند و اگر با عتقاد بر نیستی بخواند دفع شود اگر غازی
 بخواند هر خود بدد اگر تقیاض شبان روز با کافران خشک کند یک تار موی او بقدرت الهی گز
 نشود و اگر خنثیست این نامها تمامی نوشته شود از ابدان عابدان که آنها از زباید دارند و بخوانند
 این شغل شوند یا علی هر که در عمر خود بکلیار بخواند جمله گناگان صغیره و کبیره او بیامرز و یا علی اگر کسی است
 روی زمین نغمه گردند برگ درختان کاغذ و همه آدمیان و پریان زبوشتن ثواب اینها مشغول
 گردند تمام بخوانند که حضرت رسالت پناه بر نیچار سید ابو بکر صدیق رضی الله بر پای خاست و گفت

يا رسول الله جان من ندمي تو با بر مني علي يا اقرأنا اين را بنويسد و سبحان به صيت كند تا بخواند
و نوحه من اين ساه تقصير نورزند و البصيراً چون از جهان فاني حلت نمايد با اور گوزنه كند كه تروان
برينه نشود و بنه از بنده جدا نشوند و شعلها و نيز بدان گوزن و آيد و صيت چنين كرد محمد مصطفی
صلى الله عليه وسلم مرتضى را كه شك آرد كه فرزند است او اين سما بسيار است اما مختصر كرده شد هم
اول بايد كه در آغاز هر اسم سب اسم الله الرحمن الرحيم اللهم يا جليل عبادك يا جلال و الجلال في جلال
جلائك يا جليل يا ذا كرم المقتول و يا منعم المنصور يا من لا اله الا انت يا اكرم العالمين اسم الثاني
اللهم يا لطيف يا صامت كما يا الطائف و اللطائف في لطافة نطقك يا لطيف اناسفنا كما يا
انزل من بعد موسى صديقنا يا ابا عبد الله محمدى الى الحق الى طريق مستقيم يا خير الراغبين برحمتك
يا ارحم الراحمين اسم الثالث اللهم يا سمع البرهان و لقد صرنا اليك من الجن سمع
الفران لسمعنا يا سمع و اسمع في سمع سمعك يا سمع و الذين امنوا و عملوا الصالحات امنوا
بما نزل على محمد و هو الحق اليقين يا احسن الخالقين برحمتك يا ارحم الراحمين اسم الرابع
اللهم يا مفر من المذل يا عليه العظير تعظمت باعظمة و اعظمت قبي عظمة
عظمتك يا عظيم انه لا اله الا الله و استغفرى و لامع منين و لامع منات
و الله اعلم و انتم لا تعلمون يا خير الناصرين اسم الخامس اللهم يا رحيم رحمت
بالرحمة و الرحمة في رحمت رحمتك يا رحيم يا حفيظ تحفظت بالحفظ و الحفظ
في حفظ حفظك يا حفيظ الصادقين يا سميع الحافظين اسم السادس اللهم يا كريم بكر
بالكرم امة و الكرامة في كرامة صلا متك يا كريم ان الله اعلم غيب السموات
و الارض و الله بصير بالعلمون يا اصدق الصادقين اسم السابع يا غفور تغفب بالمغفرة
و المغفرة في مغفرة مغفرتك يا غفور لم يولد و لم يولد و لم يكن له كفوا احد برحمتك يا ارحم الراحمين و يكره
بزرگوار بهر نيت كه بخواند حق تعالى جمله حاجات و مهات دينى و دنيوى كجائت سمانه و زرق او فرخ
گردد و عاقبت خير گردد و دشمنان متهور گردد سب اسم الله الرحمن الرحيم يا ذا الرشد العظيم ملك القديم و الطرا
المستقيم يا مرسل الرياح و يا ذا الجود و السماح يا الله يا رحمن يا رحيم يا احد يا صلح يا حي يا قديم يا قديماً و تر يا
ذا الجلال و الاكرام ارحم ذلتى و الفردى و خصوى بين يديك و لغزى

الیک سهل علی کل عسیر و مانع عنی شر کل ظالم من افة و عاهة و مرض و شدة
 و بلاء یا یسوح یا قدوس رب الملائکة و الروح برحمتک یا ارحم الراحمین و یکریم
 برآمدن حاجات از خواجہ امام حماد الدین یونس سجاولدی قدس سرہ العزیز و استا کرده اند
 ہر کہ را بھمے پیش آید این دعا را بنویسد و در آب روان اندازد اگر در آن نھفتہ غرض او حاصل
 نشود فرمائی قیامت چنگ او در او من من باشد امیست سبب انشاء الرحمن الرحیم لاجل ولائی
 الا بالله لعنہ المنعم سید اللہ الرحمن الرحیم بسیر اللہ الملک الھمین الحق البین العین الذیل الی السوی
 الجلیل متین الضمائم ارحم الراحمین و یکریم کہ بعد از نماز با دعا و صدقت این دعا بخواند و
 در میان خواندن سخن نگوید سیاب و نی و دنیا و می و اورا حق تعالی سبازد و ایرت یا مسیب
 الاسباب یا مفتح الابواب و یا مقلب القلوب فالاصبار یا ذیل المتحیرین یا خاتم الاستغیثین
 تو کلت علیک و قوضت امری الیک لاجل ولائی الا بالله العلی العظیم و یکریم اور وہ اند
 کہ امام اعظم کوفی رضی اللہ عنہ فرار کرت خدا پر اور خواب و بیدار می گفت یارب و جنز و کی خود را
 میں نباسے و فرار کرت ہوں جناب شنید کہ بگوئی سبحان اللہ الا انی لا ازل سبحان اللہ الا انی
 الا ایل سبحان اللہ الواحد الاحد سبحان اللہ الفرد الصمد سبحان اللہ الذی لا یغی السمتا
 اغییر عہد سبحان اللہ الذی لم یتخذ صاحبة و لا اولدا سبحان اللہ الذی لم یلد
 و لم یولد و لم یکن لہ کفوا احد و ما دعا و عہد ما اور وہ اند کہ در قرآن خود ہمراہ نمید
 منکر فرجین نوشتہ را بنشیند بگرداند و از آن پرسند کہ عہد ما حضرت رحلت نماید با خود ہمراہ دارد و انشاء است
 در جامع و یکریم نظر کنی سیر اللہ الرحمن الرحیم اللھم یا فاطمہ السلموت لارض عالم النبی الشھادة ہا الرحمن الرحیم اللھم
 اعد الیک فی هذه الحقیقہ الدنیای انی استھد ان کا اللہ الا انت و جدک لا شریک لک وان حمل علیک
 و سھلک فلا تکلن الی نفسی فانک ان تکلن الیھا تقر بنی سلسلہ ما عدنی من الخیر نانی ان
 الابر حمتک فاجعل لی عندک عہد احسن تر منی الی یوم القیمة فانک
 لا تخلف المیاد یا اللہ یا اللہ یا اللہ برحمتک یا ارحم الراحمین
 و صل علی اللہ علی خیر خلقہ محمد و آلہ اجمعین و یکریم
 جسیبہ را ثواب بسیار است اگر سناورد دعا ایمان کنم درین مختصر گنج بسیر اللہ الرحمن الرحیم

اللهم بارک حلینیا وادفع عنا بلائنا یا روف لیبیک و ارحم لیبیک و اشفع لیبیک
وان الله یبعث من فی القیوم جمیعاً لیبیک و صل علی خلیفه محمد و علی و آله اجمعین
و یکسر که این عار هر روز سرت بخواند و بر خود بیدار گریه تقدیر اعلیٰش سیده باشد حکم الله تعالی عمر او فرزند
گردد و اگر جمیع چهار کت بخواند شقایا بدو عارین است لبیر الله الرحمن الرحیم الله قدیم ازلی
فی زیل العطل و هو قائم ازنی بالاثریه لم یزل ولا ینزل بر حمتک یا ارحم الراحمین
و صل علی الله تعالی علی خلیفه محمد و علی و آله اجمعین و یکسر که این دعا را هر بار برای حاجت بخواند
بر آورده گردد و سبحان الله القاهر القاهر الکافر مالک یوم الدین ایاک نعبد و ایاک
نستعین و یکسر چون ماه نوبه بنید یازده کت این دعا بخواند الباسط و بر انگشتان دستهای
بدمه و انگشتان با بر خشیان بنید رزق حلاش از ان جانب کشاده گردد که او را خبر نباشد
از ان واسطه و ایضاً چون ماه نوبه بنید باید که چهار کت فاتحه و چهار کت سوره قدره کت
و ه بار اخلص بخواند تا ثواب خزیریل یابد و آن ماه نوحه شحالی بگذرد و یکسر برای حاجت باید
وقت سحر دو ازده کت الباسط و یازده کت یا رحیم بخواند و یکبار یا رحیم بر چشک یا ارحم الرحمن
بخواند بر آورده گردد و یکسر برای حاجت این اسم را بدین ترتیب بخواند بر آورده کرده اول شکر
یا اللہ و سوره کت یا حلیل و شریه کت یا رفیع و هشت کت یا متین یا ذوالجلال و الاکرام حبتک
یا ارحم الراحمین و یکسر برای مهمات هر دو همانی این دعا را یکبار بخواند لغایت شتو اگر کسی را
خداوند بر سرش پیش باشد باید که این دعا را سفت کت بر پاره آب خوانده و در آفتاب بنزد که نوبه
اناز و آن آب را آنس هفت روز نوشیده باشد بر علت که استه باشد دفع گردد این است
بسم الله الرحمن الرحیم لا اله الا الله العلی العظیم لا اله الا الله الحی القیوم لا اله الا الله الوالی
الرحیم لا اله الا الله محمد رسول الله لا اله الا الله مالک یوم الدین بحق ایاک نعبد و یا ان
نستعین اللهم صل علی النبی و آله ارحم الراحمین و یکسر و در مجاری آمده است
که وقتی ملا حان کشتی را در دریای عمان می دانند ناگهان از نودون دریا آوازی بلند گشت که صد هم درین تا او خستی
و مراد هر دو بنام نیند و کافی باشد که از کت این دعا بخواند جوانی متوکل از ان میان است و صد هم در میانی و است و کرب
انداخت باز آن آوازها و شدند گفت بگوی لبیر الله الرحمن الرحیم میان نوز آنچه میگویم من تبارک و تعالی

نوح جان و میرز قده من حیث لا یحیی و من یتق کل عمل الله فهو حسبه
 ان الله بالغ امره قد جعل الله لكل شیء قدرا چون آموختن اهل کشتی در آن زمان اولی است
 کردن گرفتند همدیگرین بودند که با مخالفت و زید کشتی را شکست و آن جوان بر یک تخته ماند
 آن تخته را بجزیره بردوی ازان جزیره برآمده میگشت دید که دختری از میان آن جزیره
 در آن جزیره نشسته است کیفیت حال دختر پرسید که چگونه بد بخار سیدی دختر گفت پدر من مردی بود اگر
 و بازگان بود و مرا بنایت دوست میداشت تا که بفرما همزه میسر و در این ممر زشت که کشتی شکست
 و مرا با و در بخار رسانید و از احوال پدر خبر دارم جوان گفت درین روز با پدرین فراموشی را گذرست با
 گفت آری کشتی را درین فراموشی گذرست چنانکه چند کشتی آمدند چون خود را گم کردند در میان
 کشتی که کمان پیدا میشد تا کشتی دور میرفت و من نمیدیدم هر دو در آن محل صدف جمع میکردند و بدان
 مشغول میشدند تا تسلی دل خود میکردند تا گاه کشتی پیدا شد چون فریاد کردند باز همان کوه میشد
 چون این آب بخاند مجروحانند که ناچار میشدند و با کشتی را بجزیره ایشان نزد آید و چون فریاد کردند ملاحظا
 هر دو ایشان را سوار کردند و همان صدف را که برای بازی جمع کرده بودند با خود همراه گرفتند چون بختکی برین
 برآمدند هر دو ولایت بصیرت بر جوع کردند که وطن آن دختر را بخالود چون در شهر شدند تمام شهر را شوق
 و خوشحالی پر سپید که حال صدف گفتند سر دار این شهر باز گانه میگرد و دختری داشت در شهر
 بخود همراه میسر و در دریای عمان بود که کشتی را شکست و آن دخترش غرق شد و آنکس بر یک تخته ماند
 بخانه رسید جوان گفت آن دختر را من آورده ام در حال خبر بازگان رسانیدند مادر و پدرش از نجات
 فرست پای بر همه بیرون دویدند دختر را بخانه بردند و آن جوان را نیز بجای معین کرده بنشانند و با نواح
 نشست می پروردند و منتش بجای آوردند چون مغزی چند بدین گذشته ما و پدرش بدین متفق شدند
 که دختر از جوان بیکه خلاص یافته باشد الحال نکاح کرده بدو سپاریم چون مادر از دختر کیفیت احوال
 پرسید و دختر قسم بخدا یاد کرد که ای مادر این جوان پارسا تر و عالم ندیده ام که نه زمان خبر خواگر گفتن
 تمام من بزبان نمیزانم چون این شنیدند از عقاد ایشان بنیابت محاکمه تر شد و نکاح کرد که گریه میکنند
 در پرده زن و بشوهر با یکدیگر نشسته بودند و بدان صدف بازی میکردند گفتند که صدف را بشکند و بدین
 که که بان در میان ایشان چگونه میباشد چون شکستند در هر یک چندان گوی شب چراغ بودند که

که خاتمه بر نور شد هر کس تمام عالم را قیمت داشت بسبب این است بدین جهت دیگر کسی را
پیش آید که گشت و در دو سه یا پنجید و سه گشت این آیت را بخواند و با آسمان بدید بشک حاجت
بر آید خوب است و دیگر آورده اند که گوشت و پوست حافظه قرآن هرگز نریزد و استخوان نرم
اما اگر تمام کلام الله یاد داشت تبه باشد باید که سوره یوسف را البته یاد باید کرد که نیز حکم او آیت است که
استخوان و گوشت و پوست او نریزد و دیگر این را گفته اند که هر که این آیت را یاد کند خداش بر او
آورده اند که بزرگی را مری بود و وفات یافت بعضی از این جماعت گفته اند که در حال مرگ باشد
شیخ گفت فلان کس نیکو بختان است او از ترس نیست مریدان گفته اند که بجا میدانی شیخ گفت در حدیث
صحیح دیده ام که حافظ این آیت را غدا بنباشد و این در آخر سوره عمران است آیت اینست انزلنا
علیک من بعد الغم امة نغسان فی شطالفة منکم طالفة باذات الصدق و دیگر که این آیت را یاد
کند ثواب بسیار است آیت لکن ان سغون فی العلم منهم تا قد ضلوا ضلک العبد و دیگر در این آیت خندان
پنجه ان مسل ذکر کرده اند که این آیت را با یاد بخواند رحمت او با پیغمبران مذکورین باشد آیت است
و تلك محبتنا اتیناها ابراهیم علی قومنا الی صراط المستقیم و دیگر بعد از عید فطر ما عید صحنی باید که در وقت باز
سوره فجر بجان بار خوانده باشد ثواب بسیار است اما اگر در نماز نخواند بهتر باشد تا همه این آیت
را ثواب حاصل شود و دیگر در میان افسونهایی شرح با دو در حدیث است که روزی حضرت
رسالت پناه فرمود که افسون حرام است یکی از آن با خیرست یا رسول الله من امنون انک زیده میدانم ترک هم
حضرت فرمود ان استطاع احدکم ان ینفع اخاه فلیفعل یعنی این بهتر است که نفع برادر مسلم شود بکنند پس
و یتسبی الا نوار آورده است که سزج با دو و نوزاد نوع می باشد در استشن اسج دارد و نیست و
نزارش با این امنون و کار است که شامخان کبار گفته اند که بشک و نفع گردد و بسم الله الرحمن الرحیم
سلام علی منسی و هارون سلام علیکم طایم فادخلوها خالدین اخرت باذن الرحمن یا سزج باخرج
باذن الرحمن یا سیاه باداخرج باذن الرحمن یا سفید باداخرج باذن الرحمن یا زرد بادا
اخرج باذن الرحمن یا سبز باداخرج باذن الرحمن یا خام باداخرج باذن الرحمن
یا بلید باداخرج باذن الرحمن یا هفت رنگ باداخرج باذن الرحمن یا همه بادا
بحق و نزل من القرآن ما هو شفاء و رحمة للمؤمنین و لا یضر الظالمین الا خسارا

وجمعة جلالة وجماله واغزى كبرياؤه اخراج باذن الرحمن ورحمت قدرته من بيت النخيل
 عيسى وزهير جاز ورفقان محمد مصطفى صلي الله عليه وسلم وجمعة طلع من كبر وفتح
 شوقه في ان خداه تعالى وجمعة لاله الا الله محمد رسول الله بحق اعوذ بكلمات
 الله التامات من شر كل ما خلق ومن شر هامته ومن شر كل عين ولا مة يتوق
 اهياشرا هيا اذ في احياءات يا غافر غفور يا غفار دفع شوقه في ان
 لا اله الا الله محمد رسول الله برحمتك يا ارحم الراحمين
 الهمما افنون دگر براي سرخ با دو اگر سرد و باشد نیز باید که بر پارچه سندی که کت آنرا زین باشد
 بدندان نگرفته باشد بخواند و بدو آن سندی را اس کرده و آب اندازد و آن آب را از چادر
 بکشد و در بینی اندازد و در سرفه شود و سببخ با دو در خمس اوقات بخواند این است ابر سببخ
 بیاید باران سببخ بیاید گیاه سببخ بروئید بزر سببخ بیاید گیاه سببخ را بچوبه تصاب سببخ
 بیاید کار و سببخ را بیاورد گله می سببخ بزر بر این سببخ با دو آن سببخ با دو هم باد و با رفع شود بخت
 زبور او و دو تورت موسی و انجیل عیسی و فرقان محمد مصطفى صلي الله عليه وسلم جنگ یا ارحم
 الراحمين الهمما افنون از برای سببخ با دو در خمس اوقات بخواند و دفع کرد و بعد الله که بلا
 لبدا الله مکتور بلا لبدا الله شانی لبدا الله کافی سببخ با دو سوخته با دو سببخ با دو و در فرق با دو برین
 شوی باز نشوی بحق سلیمان پسر ابن داود علیه السلام بر جنگ یا ارحم الراحمين و دیگر آورده آمد
 که روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم بر کناره آبی رسید چنان دست سببخ مضمی شده بود
 موزه کشید و در آن جایگاه طهارت جدید ساخت و عبد الله بن سعید با او همراه بود ناگاه زاغی از هوا
 فرود آمد و موزه مبارک را مستحار گرفت و بالا بروازان میان موزه ماری افتاد عبد الله گفت یا رسول الله
 اگر این زاغ موزه را بالانمی گرفت از با ندام مبارک ثنا گستاخی میکند و حضرت فرمود نمیکرد زیرا که مرا
 چه سئل گفته است که هر که هر روز سه بار این آیت بخواند هیچ مار و گز و کرم و شیر و پلنگ و غیر ذلک بدو رحمت
 رسالتانیت اللهم انی اعوذ بک من شر من یحشی علی یصلته و من شر من یحشی علی و جلین من
 شر من یحشی علی ارجع ان الله یخلق ما یشاء الله علی کل شیء قدیر و دیگر آورده اند که در خانه
 شصت آتش انداختند که باز در بخت بلکه کلام الله نیز بخت اگر یک سطر که بر آن آیت نوشته بود ماند آورده اند که خوانند
 ناگاه و در موزه بگریزند این آیت ماست ما نحن قدامک افات و بیانات نگاه و روایت است ان الله یفحق قریب

فانما خرج حفظها هم ارحم الراحمین و بیکر آوردن و اندر بر ای حاجات در دنیای بخواند بر آوردن است اسم الله الرحمن الرحیم
 الخیج صحت طاهر من تلها الهی صوته لیس من قیلها الهی خیرة کما من نجاها جنتک یا ارحم الراحمین و بیکر آوردن
 که در نوزده نوزده دروازه اندر که با خلاص بگوید بید الله الرحمن الرحیم این نوزده حروف میشود
 حق تعالی بر کتبت این نوزده حروف آن نوزده دروازه و وزخ بروی بر بندد اگر بعد از تسبیح
 اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بگوید شیطان چون برسد از گناظها و باطن او بگریزد و دیگر
 آورد و آنکه در لا اله الا الله محمد رسول الله همه حروف بی نقطه هستند پس گویند این کلمه را
 با خلاص سحر گناست مانند لفظ وجود نماند و بیکر دعای حفظ ایمان بر بر ننده مومن لازم است
 که باید کند و نفعی گشته اند که هر که این را یادند و در خوف کفر است اینست لا اله الا الله الخ
 القیوم لا اله الا الله الواسع الرحیم لا اله الا الله محمد رسول الله و بیکر که هر روز بخواند و دنیا یا ایمان و
 اللهم یا ولید السلام یا حله مسلنا یا ایمان خنته تلقاک به لا اله الا الله محمد رسول الله و بیکر که هر روز
 یاد کند بخواند ثوابی که در رو بیاورد اللهم صل علی محمد و علی آله الطاهرات صل علی محمد ابی القاسم
 و صل علی محمد ابی عبد الله صل علی ائمه الطاهرات صل علی محمد ابی القاسم صل علی محمد ابی القاسم صل علی محمد ابی القاسم
 حاصل المعدن و حاد و المعلومات من اول اذله و ان سطح حشرة و اخره بقا له
 و الله الی یبین الطاهرین بر جنتک یا ارحم الراحمین و بیکر که را کار بسته شود باید که این
 اسم را در خواند تا افتاح آن کار فی الحال گشاده گردد و بیکر که این در و را یکبار بخواند تا افتاح
 در و بیاورد اللهم صل علی محمد ابی عبد الله ما احاط به علمک و ما عجزت به قوتک و انزلت به قدرتك
 و عینک و بیکر امسون و انه الیت که در حلق پیدا میشود که آن را به لفظ مندی گیتی گویند از زبان
 آنکس فی سیت بدی می آید باید که نه کاواک را بگوید و کیرات آن سگ در زمین خود بگوید و بگوید
 آن در زمین بیاورند و این امسون بخواند در آن بدید صحت شود و امسون مندی نیست
 شکل تر این تشکا چوک تشکا کوئی تنه بچه لوگ سگن مارا گیس بهوگ جدا و یاوست
 سر پر هوگ دل گاتے جاوست سوک تشکے او پر پر پر پوک و بیکر من امسون بایضا بندد
 یا خاصیت نیابت بسیار است چنانکه اگر از آله مبارک باید که فاسق مستر را در عزال
 اندازد و این امسون را بر این بخواند و آن را از عزال بکشند در

شاله اندازد و دفع شود و از برای جمله دانه ها کافی است که حساب آن از دانه باد و حصر نیاید و این فنون انقدر
 شیخ سحلی میر است بدین طریق بخواند بسم الله الرحمن الرحیم اسنون شیخ سحلی سحیری قدس سره
 اما سات سمند تو کله با سر اس چو حله هوست اهسس سات دندلت تدیس کردی و تا چو سات
 سرش چو گنه هشت کالی ناک هر سه سکت چمن دیو دان هون پدید مرا که جن جان
 بنان کتیا ک او الا لکا و ادنیا و او اموند کوی د پیت پیت سرب ان که هکتد پاکه کوه کوه
 قهری و تهری کدی نیای نهد و کنورا کنکور سی بهایتا بتسل لوت کوت دریا کوت پیر پیر
 بیگ منتصر صاحب کجای دهای انکا کار کس اما تیه بجز باب سه سر با جل بهوند تهری بلای چا سحر اک
 سحر کور سحر موند و سحر لوار کت وحت رکت وحت رکت پت سحی تا بسج متریان بهکیا دان کت کن
 پال جامه اس لهور کسای کلی سنکرت اوت کنت جود کنت ت ت مرث الت بیدانی او پره پرت
 دو دای سلیمان بن دوک دهای جن هس جود اند جو مید جن سحر جن جاه پاف جن پرس سات و دم
 پا چا سد سحر کوه سکت شیخ سحی که بهکت بهید کس می پت کال سنش ملی هسی سمندی تنر تک
 سدری پس بری نرسیدی سرره والضمما اگر کسی با باد اثر کرده باشد نیز بران عضو بدید و یا سر هر دو پند
 و یا کسی را مار گزیده باشد و یا شکم و یا درد گوش و دندان باشد و یا راهس دل آدمی کشیده
 باشد بران کس بخواند دلش باز آید و برای همه علت ها بخواند این فنون که کور راحمه علمتها دفع شوند
 و دیگر اگر کسی را مار بگزد و امنون خوان نزد یک نباشد باز سر او بدان جایی گزیده آرد و بگوید
 اذان زهر این امنون ابر فاک بخواند و بد یعنی آن خاک را بر گرد آن عضو بمالد زهر از آن نلزد
 بوه سنکر بچو منکر اگر دین کہا و بچسنگ جو که چو لپی با سکر اولینود هول و سفید بیدار بند اسری کل اس
 پری تر مند سری انترت کند میری بنانک بناینی دین بدین نوع امنونها بلفظ سندهی ساریت
 اما از آنکه اندک این نمیتواند و دشواری آید ترک داوم و این امنونهای مذکور نباتت مجرب
 بودند ازین جهت مذکور شدند که بعضی عالمان هند بخوانند انفع اکثر مسلمانان حاصل شود دیگر
 بزرگوری فرموده که این دعا را علی الصبح بعد از نماز با دو سکت بخواند اگر عمر او مدت سال نشود
 فردای قیامت چنگ آرد و اسن سبده و عا میت لا اله الا الله بعزتک و قدرتک لا اله
 الا الله تحقک و رحمتک لا اله الا الله فرج همه و غمی و یگر که بعد از نماز با دو کیبار این دعا

بخواند هر چه قضا او کرده باشد بر جای شود لا اله الا الله الها واحد ان نحن له مسلمون لا اله الا الله الها
 واحد ان نحن له مؤمنون لا اله الا الله الها واحد ان نحن له فخلصوا لا اله الا الله الها واحد ان نحن له
 لا اله الا الله محمد رسول الله ویکم باید که این دعا را پیوسته عقب هر نماز بخواند مستجاب گردد
 حشر او باین طائفه گردد که ذکر مشهور دعا انست اللهم اجعل دیننا دین نبیین وایماننا آیدان
 المؤمنین وایماننا اسلام المسلمین صلا متاصلوة الحاسنین وریک غمار که در المشرا صلیین
 سبح والحمد لله رب العالمین ویتشهد ان لا اله الا الله انتم انبیا وایماننا اعمالکم الحین
 واذ فوبنا ذنوب المستغفرین فالله خیر حافظان هو ارحم الراحمین جنتک یا ارحم الراحمین
 ویکم دعا طیر ایجا و از مراتب احدیت و ایجا و سایر کمکات قال الله تعالی مخلوق ما نشاء وانا علی
 کل شیء قدی قال علیه السلام كان الله وایک من معه شیء هو
 الان کما کان و در تنبیه الی الیست هم قندری آورده است که حضرت صدیق
 رضی الله عنه و قبیل علیه رضی الله عنه از حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم سأل که وایک رسول
 این کان ربنا قبل ایجاد السموات و الارض قال علیه السلام کان فی العما لا تحتة و لا فوقه هواء مختلفا
 فی العما و بعضه گفته اند که عمو کوری را گویند یعنی عقول و افهام از کتفه ان حقیقت بجز کوری نیست
 بدارند لفق له علیه السلام ما تعلم نقل و ما لم تعلم تکمل و این قول قریب نجات است که عامه تعلق
 و ضلالت نمینند و صوفیان گفته اند که عمو سحاب ابر را گویند امام را و ابر بار است که اندک
 قرص آفتاب را بپوشد و آن مراتب را وحدت یعنی چون جلال و جمال برود بهم صفا و مستوا شدت جمال
 بطریق وحدت که حقایق ایمانی گویند را محبت می نمود و جلال و جمال نام جمال نیست بطریق احدی که
 از محبت و سادج و صرف و غیب العیوب و ازل الازال نامندی ر بود از ان بود که واجب نمیس
 ازل الازال و قدیم الاقدام است تا یقین و وحدت بهرین بود پس چون جمله اسماء و صفات قدیم
 اند جمله محبت و میل و وحدت نزول کردند که احدیت را ذات صرف و سادج گویند که جمله اسماء اگر قدیم
 اند اما در تنقش مفقود بوده اند ازین عراقی فرماید است سخن آنکه تو نامی نداری به بهر نامی که خواستی
 سر براری به و وحدت را ذات باقصای صفات و حقائق ایمان نامند که در انجام صراحت نامی
 عمل باید یعنی بهر نامی که خواهی سر براری چنانکه در تفسیر جواهر تعاقبی آورده است المقادیر الجلال

از این

والمبال تبو لا حقيقة الايمان و وحدت تجلی اول و مجل است و از وحدت جمله اسما و صفات تترل
 براتب واحدیت کردند که آنرا تجلی ثانی و مفصل گویند یعنی هر اسم اقتضا مقتضای خود کرد و چنانکه مخلوق
 مخلوق است که نیوان آفرینش کرد و رب بر بوبیت که متقیان پروردگار و مومن با ایمان را و بر
 بهدایت و غیر ذلک من صفات الباری که وحدت حقیقت ایران است و از زمین اراده ایمان مومن که
 المومن مرات المومن ازین مرست و ازینجا است که حضرت رسالت پناه فرمود القوس فی استقامه فی نظر بید
 را و ازین نورست و نور دیدن خود را و غیره را گویند چنانکه معیار است و بر باطن عالم و معلومات هاست
 است که نیا شد از جائی است و شود و معلومات و تجلی است اما چون فقر بود با اقتضای آوردند
 و ازینجا است که میگویند که حضرت رسالت پناه از نور خدای است و بعضی گویند که آن نور نورست
 مخلوق و این قول اهل فضا است و صوفیان و مراتب و احدیت و مراتب و دیگر را نام میبرند که علم بود
 و شود و یعنی چنانکه وحدت مراتب اسم الله است که جمیع اسما و صفات تعلق به ذات است چون بدین
 مراتب رسید جمیع اسما و صفات و متفرد و مخلوق است و در نور و نور و ازین روزنامه که معلومات و مراتب
 احدیت معلوم و معدوم بود و ازین مراتب کلام معلوم و مفهومی است یعنی چنانچه همین قولی آن
 کرد ممکنات را چنانکه غم در باطن قاصد و نیز اسرار است را عیان است گویند یعنی اگر چه شوق قدرت
 بود اما درین مراتب چنان خود بخود و پدید و مقید کرد که از نزل تا ابد الابد پای میرسد از آن کم و بیش نزد
 و چون اصل جمله اشیا ثابت کرد و جمع کرد یعنی از باطن علم بظاهر علم بر آورد و جزو کل در یک مراتب
 معین و پدید کرد آنرا الوحد و صوره و خاتم و وحدت و حقائق کیانی و غیر ذلک من کلام گویند چون
 از آن بر اینست که رسید که آنرا علم کن فکان گویند و روح ششم است و گفته گویند که کاف تا نور است
 که هر چه بودنی و شدنی است شدند و بشیونند و معلوم بود که این شش مراتب مذکور از احدیت ناروح است
 بیج کلی را از دیگری امتیاز نیست و صفات از ذات استخراج نمود مگر بعد که ذات بلا متقطر
 انشائات و العبارات و صفات نقد و دارند و جهت اختلاف تا اثر هر صفت را جدا نامند
 و ازین صفت از صفتی دیگر نیز امتیازی ندارد پس چون از عالم باطن عالم ظهور پیدا کرده آفرید بقیات
 سیاه که چون ذات باری تعالی محدود و بی ندارد که ذات و صفات باری تعالی محبوب بر است
 و آنرا سر پرده وحدت نامند و این نیست که ذات و صفات جبری داشته باشند که بران بود و محبوب

شده اند بلکه محبوب بافعال است که افعال او تمثیل و صورت دارند و او را مثال و صورت نیست
 که حجت ذاتی بصفا و محبت صفاته بافعال ازین مرست و این پرده را نور تجلی محمدی گویند
 که نور اول نور اوست که آنرا نور حقیقت محمدی گویند و این نور نور مخلوق محمدی گویند آورده اند
 که زری جبرئیل علیه السلام در رسید که حضرت رسالت پناه در خواب بود محتر جبرئیل از پشت
 مبارکش بگرفت حضرت بیدار شد گفت یا اخی چه آورده باشی جبرئیل گفت که من سبب انبیا کائنات بوده ام
 مرا اخی گوئی حضرت رسالت پناه فرمود از کجا یاد داری جبرئیل گفت اذن باز یاد دارم که سبب تنی نام و
 نشان نبود مگر ستاره روشن تابان در عین پرده سیاه میدیدم که نور هزار ساله نمود نور هزار سال
 غائب میشد و من نور هزار گشت او را دیده بودم حضرت فرمود که اگر آن ستاره را همان نبی ثنای
 جبرئیل گفت آری حضرت رسالت پناه خود را بدان صفت بدینود و مهر جبرئیل گفت صدقت
 یا رسول الله که همان تو بودی جبرئیل گفت یا رسول الله چه میگویی حضرت فرمود یا اخی نور
 در قیام می بودم و نور هزار سال در سجود در قیام مرا دیدی و در سجود غائب میشدم در آن سجده
 این دعا میخواندم که اسماء بزرگ باری تعالی اند سبجان القدیم الذی لدنیل سبعان العلیم الذی لا یجعل
 سبعان الجراد الذی لا یجعل سبعان الحلیم الذی لا یجعل اما نور هزار سال پیش از آنکه شما میدید نور را همچنان
 مخلوق کرده بود و در عین پرده ده هزار پرده های سیاه اند و بعد ازین ده هزار پرده که آفرید همچنان
 نامتناهی و درین مراتب انتهایی انبیاست و بعد ازین ده هزار پرده های سفید آفرید همچنان
 نامتناهی و بعد ازین ده هزار پرده های زرد آفرید نامتناهی و بعد ازین ده هزار پرده های سبز آفرید
 همچنان نامتناهی و بعد ازین ده هزار پرده های عقیق رنگ آفرید همچنان نامتناهی و بعد ازین
 ده هزار پرده های کبود آفرید همچنان نامتناهی و میان یک پرده آفرینش پرده دیگر دوازده لاک
 سال میبود که اتانی من الرحمن و التعلیل من الشیطان ازین معنی است بعد ازین سهوی آفرید که آنرا
 عرش کل و عقل کل و امام الکتاب می نامند و بعد هسری که نمود دارد و بونار و عین لطیفست
 که درین سبب نیاید کلام و آنگاه است هر حرف کلام الله نمبر لکوه قاف واقع شده
 و دیده میشود و بعضی گفته اند که لایل تمام مکانات در دوزدان سین است و یک دزدان اذخالی
 گفته است و بعد از آن عالم کیفیات است شهر با بند و برابر این دنیا آفرید بعد از آن هزار شهر

سکندر میان آن عمر کرد و عدوت او بسیار دانه تا گوید

در هر شهری یک اوم آفرید با نوری بودند تا کی بنویسند و اوم سیاه را گویند یعنی یکی را پیدا میکند و بعد از
 هزار سال در شهر دیگر اومی دیگر آفرید تا هشتاد هزار سال شوند و درین مدت هیچ کس از ایشان غاصی بود
 پس درین میان یکی از ایشان غاصی شد غضب الهی در کار شد آن شهر را با آن اوسیان بهم فرست
 و محمل ساختند ای فرزند سخن از رحمت کتابت و از تحمیل اقوال و احوال از حد و گذشته و حکم این
 حدیث که انسان هر کس من الخطا و السیئات حکایت زافر اموش کردم زیرا که اول درین شهر را
 مرغ را پیدا کرده بود و بعد از مرغ هزار سال اوم را آفرید قصه شرح اعیست که حق تعالی چون
 این شهر را آفرید همه از سپندان سفید ملو پیر ساخت و در آن میان مرغی پیدا کرد و حکم پاری
 شد که این سپندان زندق تو است بعد از تمامی ایشان موت تو باشد آورده اند که آن مرغ
 سپندان را بغایت اندک اندک میخورد و در خوردن او تا خیر تمام میگردست که بر خوردن هر زمان
 و عا میخواند و بعد از آن این خانه را فرو میبرد آورده اند که آن شهر را ملو از سپندان همه را تمام کرد
 و یک دانه باقی ماند از آن سال در گروی خود نگاه کرده بود چون او را هم فرورد مناجات کرد
 که یارب اگر باز همچنان مرا بحیات مانی چند آن شتاء تو گویم که در حضر نیاید زمان حضرت عزت شد که
 اسی مرغ هر چند که بحیات باقی مانی از آن سیز گدی و این عمر تو حساب و عدد نیاید و لیکر تو مخلوق
 و مخلوق را بیش ازین بقا نباشد و چون جان میداد میگفت که بهیات بهیات جان کنان چه
 است و بعد از آن همان اوم میان مذکور در آن شهر تمامی آفرید تا بیانی که بعد از هزار سال برگردی
 آفرید باز غضب خود محمل کردندش و عار طیز نامه نیست که حضرت امام اعظم رضی الله عنه در هیچ شب
 ناعه تمیکر و ثواب این عابغایتی بسیار است اما مختصر نموده شد سبحان الله الرحمن الرحیم - اللهم
 اناعید من عبادك و سؤل من موالك و رقیق من ارقامك و لغرف بمرقك میرغب المخلوقین ایلک
 کرمان وجود امانت موضع السائلین و منتھی الراغبین لا تاخذنا غیطاءنا الکیبق و لا تقصنا
 لسلننا البیحة و استجب دعاءنا و ارحم قضرنا و افاقتنا و ارحم لغنا حسابنا و حید
 بملک علی حبلنا و بلحسانک علی ما اتنا و بمرقک علی قلوبنا و قد استجبنا الغیبة منک
 فقد نری مکلنا و لتنع کلامنا و لا یخفی علیک شئنا من امورنا لسانک
 یا الله باقران حرفاً و لیه آیه آیه و سوره و بالکتاب للکنون

الذي كالمسألة المظهرات وتسا لك بالقول ولا يخيل والرب حرا كحرا واياه وسورة
وتسا لك يا اجميت لسو منين على لفضاك ان تدر كفا بختك ونجعلنا في حراك
ولا نقتلنا نغمات ولا نقتل كفا بعد ايات ونجعل امة واغنا لنا نكبة
ونقوت لانا ان كنا صادقين فاستجب دعاء تار ان لانا كذا لانا صادقين
واجعل كلامنا خالصا بوجهك الكبري وشرينا نزيهة الاسلام اجعلنا هداية المهتدين اللهم
اسالك نجاة من الزلازل ومن حرا السموم والقوت يوم القضاء النور يوم السواد والمعصرة
يوم الحساب الجنة يوم النار والظلم يوم الاخل الاصل عرضك اللهم اعطنا الامان من
شر ايدي الاحوال اللهم اعطنا الامان يوم يخرجون اهل القبور وينقضون التعاب من
اللهم اعطنا الامان اخا وضعت الاعمال في كفته المسيرات
وليقول النبي عليه السلام امتي قوموا قد دعيت الى حساب الجبار اللهم اعطنا
الامان اذا فرقت بين اهل السير ان اللهم صل على محمد وعلى
ال محمد كما اصليت وسلمت ورحمت وترحمت على ابراهيم وعلى
ال ابراهيم وآل محمد محمد صلى الله تعالى على خير خلقه محمد والله
اجميين وسلم تسليمها كثيرا كثيرا **فصل** ورايما وسج السموات والارضين
بما ان الفيرزندك چون آن مرغ وآن شهر نتقي گشتند مدت دوازده لک و سيزده هزار سال
پس چنان که کبر پاي خود ملي نياز بود و باز شيوه جاليت در کار شد و بايما و اين دنيا آغاز نهاد
اول هي را بايما زيرو آن که سپيد بود و در عين کته الله سيد بود حق تعالي نظر سبت بد و نظر کرد از
سبت الله تعالي چون پشته که بر آمد و گداخته شد و چو شيد و دوی سبز از آن بر آمد و با لا سبت
و آن دو در بانند شخته هم منقل شد اما بقدرت الهي سفت شخته شد که بر شخته پانصد ساله راه بنیانی
و آنرا سفت آسمان کردند آنچه دوی مانده بود و نیز بانند شخته بود و آن نیز بقدرت الهي سفت
جای شد و آن سفت زمین شد که بر زمین پانصد ساله راه و رازی دارد و پانصد ساله راه بنیانی دارد
و بر بالایی سفت آسمان حدیای است که آنرا سحر الحيوان نامند و در رازی او در بنیانی او بر رخت
آسمان و زمین است و عرش بلدی تعالي بر آن آب از محض نور آفریده شد و حکم شد تمام ملکوت را

اسماء و زینب ان حضرت سبت اسمان در زمین و در سیرت ایشان

که بر دارید همه جمع شدند توان ساختن دران زمان مورچه لفران ایزو تعالی بپیشد و حکم بشد که
 تو بر دار و در چه بدان دما و نخت و گفت بسم الله الرحمن الرحیم در حال غش بالاشد و حاملان عرش از
 چهار طرف بر کتف نهادند و بر داشتند و حاملان بر یک عرش دوسه در و در تحت عرش کرسی که از
 انجته کرسی و مقننهای عرش الرحمن در این بهشت بهشت بر بالای کرسی موجود اند و لوح و قلم نیز بر بالای
 کرسی است و آن لوح از یاقوت سرخ است و قلم از نورست که هزار ساله راه پهنائی دارد و سه هزار ساله
 درازی دارد و امسرسل نیز بر بالای کرسی است و صورت را بدین گرفته استاده است و صورت است
 شاخ است و طول آن عرض او بمانند قلم است و در وقت نوح ثانی که برای عیبت بودار و اخان قلم شدند
 در یک شاخ صورت او احان انبیا باشد و در دیگر او احان مؤمنان تقوی و در دیگر او احان علمیان
 و در دیگر او احان کافران و در دیگر او احان دیوان و پریان و در دیگر حمله پوشی چون خزانه نبرد
 در پانجم بر سر او دران شاهنجام جمع کنند و چون نفع کنند هر او احی نقالب خود شستاید و چون قلم را بیا فرید
 فرمان حضرت عزت در رسید که کتب ما هو کائن آورده اند که چون قلم تقدیر آبی روان از اول
 تا آخر صح فره نیست که توست و چون با حال امتان باضی رسید که از شومیت گناه بینه و آب غرق شدند
 و بخت آتش بیار و بعضی سح شوند و غیر ذاک من القاصص المشهوره قلم روان و ما بر است بنیام صطفی
 صلی الله علیه و سلم در سیدید که گنا مان این است از امتان ماضی بسیار بودند نیک متوجه شد که یارب
 در حق این است چه خواهی کرد و از غایت هدیت سرش بر تقدیر ما فرمان حضرت عزت بر شد که کتب
 با هم جاد مانیوند و انالک العفو ما و درخت طوفی نیز بر بالای کرسی است و در صحن ساخت و جوئی بل
 است اما سح جوئی در بهشت نباشد که شاخ درخت طوفی دران جوئی ترسیده باشد و این چهار جوئی
 که یکی از شیر و دیگر از عسل و دیگر از شراب و دیگر از آب خالص از شکاف درخت طوبی برآمده است
 و روزی جبرئیل گفت که در شکاف او فرم دران جای که آغاز این جوئیها بودیدم بسم الله الرحمن الرحیم
 نوشته بود و این چهار جوئی از سه سم و از چهار سم بار التذوان بود و طوبی از شصت شاخ کلان است
 که از بیخ جدا شده است در شاخ و شاخچه دو صد نوع میوه باشد که بر یک بلون دیگر طوفی هر کتف است
 باشد و صدقه المنته نیز بر بالای کرسی است و آن درخت کنایست و هر ورق او چندان بلبل دارد
 که اگر اسپ تازی سرز بیانی نیز ندانند زیر سانه یک بس که بیرون نرود و آن قلم جبرئیل است

در روزی که در آن روزی که...

سکه در میان مردم است...

علیه اسلام و در میان کرسی و آن دریا، بحر العمیق ان آسمان است که آنرا فلک اطلس نامند و در میان آن
 دریا و کرسی سبت هزار ساله راه است و محتر غزرائیل بر آسمان چهارم است و تخته را در منزل خود
 گرفته نشسته است که طول عمر او یا صد ساله است حضرت رسالت پناه در شب مراجع از او پرسید
 که هنگام موت چگونه خبری یابی محتر غزرائیل گفت که درین قریب من درختی است که از اشجاره القیون
 می نامند تا سر که در دنیا نولد شود و او را در رزق او را در برگ این درخت نوشته میشود و چون اجل
 این شخص ترود یکسب برسد آن برگ زرد میشود و بقرشنگان میدرخش تا آن برگ شسته و طعام تراب
 آتش برود که بخورد و هیچ تادی صحت نیابد و الا صیما برابری هر شخصی دو روزن است درین قریب
 من که از یک اعمال او بر می آید و از دیگری رزق او در پیرو چون نزدیک بموت شود هر دو سبت
 بگیرند حضرت فرمود که اول در می بینی آنست لامل دست من تقالست و گراتی پذیرد و بقران
 خدا اگر صالح باشد زیر عرش می نامند و اگر بدخبت باشد باسفل اسافلین پیوسته از چگونگی حال
 او خبر نمیشوم که خدای تعالی با او چه میکند و الا صیما در آسمان چهارم حضرت مجرای سیرت وید که طعام
 اشتران میروند و انا اول و آخر آن قطره دیده نمیشد از جبرئیل پشید که یا انمی این چه قطره باشد
 جبرئیل گفت از آن پس که اسمها در اینها از دیده شده اند این قطره میروند و من نیز از آنرا
 رفتن او خبر ندارم که از حجامی آید و بجای میروند و بر سرشتر و صدوق سبت بود و از این بابت
 که یکی ازین اشتران را بنشانید و یک صدوق را در آن بکنید محتر جبرئیل و حضرت رسالت پناه
 همچنان کردند و در میان آن صدوق درآمد حضرت عالم بانند این دنیا دید و همه نورانی حضرت
 فرمود که یا انخی بهشت این باشد جبرئیل گفت لایکه این را فرود می قیامت از برای ایشان نگهشند
 و در بالائی این آسمان دنیا فرشتگان اند که همه از شدت گریه در سجود افتاده اند از جهت دیدن اعمال
 این زندگان که بار خدا یا باین زندگان چه عذاب خواهی کرد اگر گریه ایشان با این آو میان بشنوند
 همه را زهره بقر قند و در میان این زمین آسمان زهری نیست روحان خود میان آن در ایام رخان اند
 سفید رنگ و بعضی را بر بالائی دم خود میکنند و از آن چو به بیرون می آید و این چهار دریا با دنیا
 از آن اصل عذریکی رود نیل و سیحون و حیون و سامون بدان ای نزنند اگر چه از روح ایجاد
 اول سبع السموات بودند بعد از ایشان عرش انا صادره عرش مقدم بود سبع السموات

بود و عرش چنانکه فرشتگان و دیوان عظم بودند اما انسان در اراده مقدم بود و سایر چیز افضل او بود
 چنانکه از طفیل سیولی عرش و کرسی و فلک طالع و سبع السموات و این عالم را عالم علوی نامند و از
 ایشان سبع ارضین تا ثری این را سفلی نامند و تا اسفل السانین که نبران سبع هستند و سفلی اند
ایضا چنانکه انسان از روی مراتب تعاقب بود در وقت دار و در وقت باسبب او دار و پس چنانکه
 اند اسم ذاتی است که جمیع سبع صفات است و خلیفه اسما صفات است همچنین انسان از اول است
 و از طفیل انسان ملک و از طفیل ملک پری و از طفیل پری پویشا طبعی از و انسان برین ایجاد کافر و از و
 ایشان سایر حیوانات چون بهائم و خزنده و پرند و جماد و در صفات الهی مستغرق اند قال الله تعالی خلق
 السموات و الارض فی ستة ايام **آورده** اند که چون زمین برپا شد از کثرت آب باران میگرفت که بسیار بود و فرید
 هر پنج و با خلق الارض فی یومین و هما الاحد و الاثنين خلق الخیال یوم الثلث اخرجت یوم الاربعا
 الشجر و الماء و العمدات و الخرباع و خلق یوم الجمعة النجوم و الشمس و القمر و الملائکه
 و خلق احم علیه السلام فی اخر ساعة للجمعة **بدان** ای فرزند که آنچه حق تعالی
 از برای ثواب و عذاب آفریده است چهار طائفه اند فرشته و آدمی و دیو پری اما از وی آفرینش اگر چه
 انسان مقدم بود در ارادت با فرینش مؤخر اند تا ختم دانتها و خلیفه کل ممکن افضل ایشان باشد چنانکه
 محمد رسول الله از وی مراتب مقدم بود اما در آفرینش مؤخر اند تا ختم انبیاء و اکمل ایشان باشد که ابد از و
 کسی باز بره چون و چرا نباشد پس اول اولیای جاب و ملائکه کرد چنانکه در حسین خلق شدن عرش عالمان
 او خلق شدند و در حسین خلق کرسی و بیان خلق شدند **آورده** اند که چون حضرت رسالت پناه
 و شب معراج جبریت بر ایشان سلام کرد ایشان چنان گفتند لا اله الا الله محمد رسول الله
 مشغول بودند که آواز آنحضرت نشنوند بهتر جبرئیل گفتش که جواب سلام این شخص را باز گویند
 که این کمیت جبرئیل گفت که این محمد آخر الزمان است که شما کلمه او را میگویند بعد از آن جواب داوود
 و همچنین تا سبع السموات بر چه در ایشان است از فرشتگان آفرید و چون زمین را بسیار و آنچه از
 و عرش و طبع و صفت در و آفرید اما سیزده سال مخیان افتاده بود و بعد ازین حکومت پادشاهی
 زمین را فرشتگان تحویل نمود که بیان سایر حیوانات حاکمی و عدل کنند و تخت ایشان بر نمان
 بوده نام نمان رشام پوزنده بود و پادشاهی ایشان مدت شانزده کت است و چهار هزار

سال بود و بعد از ایشان باورشاهی زمین را سلب کرده بدیوان و پریان و قال الله تعالی خلق الجن
 من صلح جن نام یعنی چون دوزخ بهم شماره زود از سر آتش دو جانور آتشین آفرید یکی را نام مارچه و
 دیگری را مارچه بصورت پلنگ داشت و ذنب او چون ذنب گزوم و مارچه بصورت گز بود
 و ذنب او چون ذنب مارچه ماده بود و مارچه نر بود و هر دو مجامعت کردند و اول فرزند ایشان که
 زائید نام او را البلیس کردند اما بقدرت الهی البلیس با انان بیرون کشیدند و چون از فرود بالایی آمد
 بجز طبع زمین که میرسد مدت ده هزار سال عبادت الله میکرد و در زمین و چون بدین زمین رسید
 صوف اشتران را برید و نهد ساخت و مدت ده هزار سال عبادت الله تعالی کرد و نام او را البلیس
 کردند و بعد از آن او کبر آسمان برآورد چون به ختم آسمان رسید معلم فرشتگان گشت و
 درس میگفت نام او را غزایل کردند اما در متابعت او مادرش و پدرش را نیز بدین زمین بانی زدند
 ایسر شد و مادرش با بستی گشت و ایشان را سخت پسندید که تولد شدند تا که پادشاهی زمین با ایشان شد
 و چون آن حاکم بخت بجزمانی کرد و سجده نکرد او را از آسمانها انداختند تا نام او شیطان شد و شیطان از زمین
 گویند و چون بخاک بر با تولد شد یعنی محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم او را از رفتن آسمان منع کردند نام او
 رجم شد زیرا که پیش از اینها سحر آسمانها میکرد و سکونت در آسمانها کرده گشته و نیز ده هزار سال پادشاهی
 دیوان و پریان بود و تخت ایشان بلقان بود و ایشان نام ملتان را پیکور کرده بودند و چون
 از ایشان سلب کردند پادشاهی زمین را با سپان داد و تخت ایشان نیز ملتان بود نام ملتان
 پیش بر کرده بودند مدت شش کوه و هشتاد هزار سال پادشاهی سپان بود و پادشاهی سپان
 آغاز ایجا و آدم نهاد و خاک او را جمع کرده و در میان طائفه که در آن نهادند قال الله تعالی خرت طینه آدم
 اربیتین پس معلوم باد که وجه شرافت آدم هم سبقین مذکورین از جنایا و هم است که ایشان
 بجز در کن شدند و آدم را بجهل روزتانی و آرامی پیدا کرد تا سلسله جیم و جیمونه و رو با شد
 آورده اند که فرشتگان خاک را گل میکردند شیطان بخت و پیش پادشاه سپان رفت
 امی اسپسج از احوال خود خبر داری که ازین خاک شخصی پیدا خواهد کرد و این را نسل پادشاه
 که بر نسل تو سوار می کنند و بر همه وحوش و طیور و الی باشند و یکی از دوست ایشان بقتل روند و
 زحمت بندید خیر احوال این گل را خراب کن بدان زمان فرمود تا جمع و خوش و طیور جمع شدند

و آن خاک را در دیر پای خود با آوردن آمدن گردنند تا بمانند سفال که از زیر سم پشیل بر آمد بر خسته
 و زانفته می گشتند و آتش را در بالای آن سفالهای افروختند تا بقایته سوخته و ناپدید می گشتند و در آن
 بار سخنان کردند بحال الله تعالی خلق که انسان من طین حواء ملوکند بوی را گویند انما قال الله تکلم
 خلق الانسان من صلصال کافخره صلصال گلی را گویند که از میان دو سم جانور بر آید و خشک شود
 یعنی گل سخنان خمیرشید که گنده بوی را پیدا میکند و ایشان چنان مالمند که بمانند صلصال است
 آن گل چون بقاوت چنان کردند زشتگان بقایته در مانده شدند و گریه بنیاد و نهادند و چندین
 گریستند که با چشم زشتگان آن سفال گل شدند گلی صعب ناک بهایم بعد از آن در آمدن تو
 زیرا که اگر مانده در آن گل و مانند بیرون آمدن نتواند بعد از آن حق تعالی بید قدرت او را میسازد
 ساخت از گوشت و پوست و استخوان اما روح هنوز در وی داخل نبود اول شیطان در آن
 درآمد بعد از آن بیاد جمله ملکوت و وحش و طیور از او پرسیدند که شیخنا و او چه چیز دیدند شیطان گفت
 که لودا عالم صغری می بینم سائرین او چون زمین است و بزین او موسی است برابر گویای که بزین
 است و سلوا مانند آسمان است و چشم او شنوای و گویای او چون ستارگان اند و عرق او چون
 جوهر روان اندا و در اندون گبند و او در چند گدوم راه درآمدن نیافتم پس معلوم میشود آنچه
 شرافت او بر ایان باشد در آن گبند مخفی است و چون ممیاشد حق تعالی قطره از رحمت
 خود بر او فرستاد و آن قطره را چهار جای کرد بیک قطره وجود او را زمین کرد و قطره دوم نیایی
 چشم او را حاصل کرد و قطره دیگر او را عاقل کرد و تا حق را شناسد و آن قطره دیگر سخنان سلطنت
 که بوقت دعاء مومنان نازل میشود و چون ادواج بر تو کشش بر بند داشت که این نیز جاس
 با فرشت است که در دنیا دیدار اند تقاسی به بنیم چون درآمد در وحیست گفت کاشکی با این
 مرشکسته بودندی تا بدینجامی آدم حضرت بابا آدم در حال از جاس بچیند شست عطسه او
 عطسه کرد گفت الحمد لله تعالی گفت یرحمک ربک فرشتگان گفتند یا ادریت در میان
 سبوح قدوس تو میگویی که با این رحمت نرفتادی در اول فطرت رحمت فرمودی
 فرمان شد که ای ملا که کسی که در اول فطرت مرشکستاده و محمد من گوید و چون رحمت کند میان
 دو کف بابا آدم هنوز سوراخی مانده بود جمله ارواحان بنی آدم را از آن سوراخ در بطن آدم

در آوردند تا با ایشان عهد کنند و اینجا دارو احان بست هزار سال قبل انصورت با آدم علیه الصلوة
بود قسمت و نصیب هر شخصی از خیر و شر بنیچه هزار سال پیش از اینجا دارو احان بود که اسحاق
میرسد و حق تعالی سه عهد کرده است بارو احان اول عهد استعداویه که در وحدت بود که مومن با دوه
مومنی کرد و مضل اباده ضلالت و عهد دوم در ایشیت که بندست حصار العدس نام که مکن
ارواح مومنان در اینجا باشد که هنوز نیامده اند اسحاق نیز در آن است و عهد سوم در ایشیت با آدم
تا او را بر فرزندان خود شاهد گرداند اما چون درآمدند کافر از مومن مومن از کافر خاصیت و مجاز گرفتند
تا الحال در مومن کبر و منی و بدی از ان اثرست و در کافر سخاوت و علم و رحیمی از ان اثرست و منان
و چون هر یک بعد از استخراج خود بینی مشغول شدند و در خود دیدند و تعجب کردند گو یا که ترا فرستاد
کرد پس از ان شد تعالی ز امد السیت بکم قالوا ابی چون در سید اول حضرت رسالت پناه صلوات الله علیه
و سلم گفت بل یعنی بلکه هستی خدای ما یا ان دور متابعت او حله امینا و اولیاد مومنان اما از گفتن
کافران سکوت کردند یعنی هیچ نگفتند در ان زمان عهد نامه را بنویشت و در ایشیت آوردی بود سفید
در ان نه با و نداشتند و آن در ان برای سب و کعبه الله فرود آوردند که اسحاق از ان سنگ و می با
بنیاتی سفید بود اما چون دست عاصمیان بدو می رسید سیاه شد و طول او هشت ذراع است به چن
فرزند که حق تعالی نرزش ملائکه چگونه کند فرمود ملائکه را که شما خود را از او بهتر میدانید پس آنچه من در
دنیا آورده ام تا هبها و ایشان را بگویند که هر چیز چه نام دارد فرستگان گفتند سبحانک لا علم الا
علتنا ان انت العلیم الحکیم پس فرمان الله تعالی شد که ای ملائکه اگر شما میدانید از او بگردید تا هبها
بر خیز اینها یا ان بگوید و ازین معلوم میشود که فضیلت بعلم و ادب است نه بعبادت که اگر فضیلت
بعلم بودی با آدم بهتر ملائکه که روی که او عالم بود و ایشان عابد پس فرمان حق تعالی بر آدم شد
که ای آدم تو پیام آور آن بر ایشان را حکما قال الله تعالی یا آدم انبهکم باسماهم با آدم هر حرفت
استیاده و تمام زمین بابتد خود که برگرفت بدو نمود و نام سرگیاهی در جانور را به زبان
عباد جدا با ایشان عینود و بعد از ان حکم سجده شد فرستگان را که آدم بجای از شما افضل شد و از قلند
للعنکه اسمجد و لادم منجد فالالبیس لیا استکس کان من الکافرین بعد از ان با آدم
را بر سخت نباشند ملائکه بر او هستند و بهشت بر دندو چون قصد بر آمدن از بهشت بالا

مسطرت برآمد و در کوهها و بلند و جای دشواری بشید شیطان پیش پادشاه اسپان رفت
 کیفیت احوال میگفت که فرزندان این شخص اولاد ترازی پایی خوانند آورد و الحال چون یک تن
 او را می باید کشت اسپان تمامی دوگان را چون شیر و بلنگ و سگ جمع میکرد و در پیش پادشاه
 می آمدند تا جنگ کنند با آدم سفت فیل است مافوت داشت هرنگ و درخت و چوب که بدست
 می آمد برایشان میزدند و یک نمی شدند اما در شب در روز خواب کردن بر حرام بود روزی از روزها
 همه دوگان اتفاق کردند و سگ را پیشوا کردند که ای سگ تو ولی تری و گانی را اول تو بدش آید
 بعد از آن بایان از هر طرف بر وزیر عم او چون سگ روی با آدم را دید و نوب خورا بخندید و بر
 پایش افتاد با آدم دست خود را بر پشت او بالید و گفت که تو پای بند فرزندان من باشی شکر
 دوگان بر ایشان شد بعد از آن با آدم خواب میکرد و سگ نگامی میگرد و آورده اند که آنها
 پانصد کشتی چهار صد کت جفت جفت زائیده بود اول قابل و اقلیم در یک کت تمام شدند
 و در سگ دیگر با سب و در میمه تولد شدند پس حکم باری تعالی بر آن بود که دختر اول را پس دوم و دختر
 دوم را پس اول و توه باشد قابل قبول نکرد که لایل اقلیم من همراه زائیده است از من باشد
 زنان حق برین نیست بلکه شمار می کنید میان ما و با سب و اقلیم بصورت اما حوا بود با آدم گفت که
 هر دو سو کند بخورید و سو کند ایشان آن بود که هر یک از مدعی و در حاحلیه دو طبق آتشین می کشیدند
 یکی را بر صفای نهاد و دیگری را بر مرده سب که بر حق میبود طبق او میروست و سب که نام حق می بود طبق
 او رد میشد و ایشان هر دو برابر طبق گو سفندان ماندند گو سفند با سب غائب شد و آن گو سفند
 را بهنگام فرج اسمعیل نازل کرد و گو سفند قابل رو شد قابل بد بخت هنوز قبول نکرد و با سب را
 کشت اما بر پشت خود برداشته می گشت روزی دید که دوزاخان از آسمان فرود آمدند و یکی را
 کشتند و در خاک دفن کردند ایشان نم دفن کردن از آن دستند و با سب را دفن کردند و چون
 با آدم را بنایت هرم حاصل شد و کوز پشت گشت و از اولاد او چهل هزار خانه شده بودند نماز
 با داد او اسکیر و تا بوقت شام در آنجا افتاده بودی و طفلان در میان قبر غم و پهلوی او میزدند
 و بزرگان در پیش او میشدند و طفلان را منع میکردند و میگفتند یا ابالبشر خدای شما دست و پا
 داده است طفلان را بسفین و از جای بجای شو تا ایشان دانند که زنده است گفت در پشت

از جای بیجا شدیم از شویت آن بدین جای رسیدیم و اگر درین دنیا از جای بیجا شوم مبادا که به مثل
 اسافلین روم و نوز حضرت رسول علیه السلام در روز قیامت در زیر عرش بود روزی جبرئیل آن نوز را انجا
 کشید و در پیشانی بابا آدم با نوز آن در از خرق دو پارچه پاره پاره دست المعمور قفا و دو پارچه دیگر بر
 شد از اینجا بیجا میسر علی السلام فرمود که لا اله الا الله یعنی برنج از من است اما حاکم است با آدم امر در پیشانی
 تو چنان نوز می نماید که من برگز در ایام جوانی نذیده بودم منتر جبرئیل در آن زمان نازل شد که است
 آدم این نوز را محمد آخر الزمان است که در اولاد تو پیدا میشود و او ختم حله انبیاست بابا آدم گفت
 که من بخوانم از قوت رفتیم اسحال کار مجاست از انبان نمی تواند بجای آمد جبرئیل سیدی از جنت بسیار و
 دهنه ازان بر کی بخورد و در حال چون نخچه خرابه در اوقات پیدا شد با هم فراموشانه در سواست نام
 چشمه الیت هر دو در آن غسل کردند باز از آن نوز پیشانی اما حوامی تابید و بعد از تولد ششیت
 آن نوز در پیشانی شیت می تابید قبل شیت با تاء و نقطه تین تولد شد اما حضرت ممت و با او
 همراه دختر ترا و حضرت اورا منتر جبرئیل از جنت حوری بسیار و که نام او بیانه بود و منتر جبرئیل گفت
 مریا بابا آدم را تاب شیت عهد کند که او نیز با فرزند خود عهد کند تا زمان محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم
 هیچ احدی خواه در کفر خواه در اسلام چنانکه این نوز بخورد همراه دارد و بنا بر مست نه اندازد بابا آدم
 با شیت چنان کرد و او را با فرزندان تا رسیدن زمان محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم از شیت
 اشمول زانید و آن نوز در پیشانی اومی تابید و پر داتی نام اشمول اوست و از دنیا ن تولد
 شد که آن نوز در پیشانی او میتا بید و از وهدا سئل تولد شد با نوز نوز در پیشانی اومی تابید مگر تا
 آخر فرزند میرفت وهدا سئل نجابتی خوب صورت با نوز احو بود و یوسف پیغامبر نسبت بصورت احو
 دهم حصه زیانی داشت و در هنگام مهدا سئل اولاد آدم با نوز لاک خانه بودند همه مسلمانان ایمان
 به پیغمبری مهدا سئل آوردند و در پیش او سجده میکردند و قیل اسم مهدا سئل مهائیل چون مهدا سئل
 وفات یافت فرزندان او نجابت صغیر بودند شیطان با تم او آمد بصورت سیر فرزت و نوز آغاز کرد
 که بیات بیات خدای چگونه دوستان خود را بکشند و بمیرانند و فرزندانش صغیر مانند یکی بر غضب
 کردند و ستمش گفتند که ای بد بخت تو مگر شیطانی نذیری که قینان و اشمول و شیت و آدم همه فرزند
 ما نیز رفتی ایم از آن رفت و بصورت فقیر صوف پوش آمد در انجام خانه مهدا سئل در پیش رفت

لله الشرف انما نزلت به منزل الوصی

بنیاتی که خانه از آن ساخته شده دنیاوی برآیند اما آن تیره و بدیده که وزران مهیسل می بود و روزی
 که دوکان را گفت که اگر کاری بکنم که باز تمام اولاد آدم در پیش شما بیایند و نذر و هدیه بسیارند شما را و در
 دوکان از آنجا که کودکی ایشان بود گفتند که گرم کرده با شش سنگی تیز شوید و دست راست میکرد و دستار
 و جامه مهیسل درو پشانی اول اهل بیت او را بنیت سجده کردن فرمود مگر تا تمام ولایت خورشید که
 مهیسل نرفته شد و چون مردمان در پیش بت می آمدند شیطان برقع برایش می نهاد و خود در سن بت
 می نشست سخن میکرد و علم تسامخ میان میکرد که آری من مهیسل بوده ام اما سخنی نپوده ام در مصیبت اولاد
 و بهشت و دوزخ و عبت نیست اگر عمل نیک میکند بصورت نیکی انگیخته شود و اگر عمل بد بکند بصورت
 بدی انگیخته شود پیش از آن نام و نشان کافر می بود اما شیطان بد بخت آن با صدک خانه همه را
 کافر گردانید بعد از آن هر یکی از ایشان بت تراشیده داد که در خانه خود بدو سجده کرده باشند
 اما حاجت شما یان رو اگر دو و چون اخنوخ کلان شد آن نور در پیشانی او می تابید و اخنوخ در سه ما
 پیدا کرد و از آنجا نام او را برداشته سلاح در دست نیز او را دست کرد و بکار آن نیز او خنک میکرد و چهار بار
 نیز اول او را دست کرد و پیدا نمود و چون او را در بخت رفت شیطان باز نظر هراسید و در گوشه
 نشست اهل محله بدو رجوع کردند که باز تمام اولاد آدم در پیش او شدند و این بد بخت مکار طعام
 میخورد و شراب نمی آستامید گفتندش که شما را چه حال است که طعام و شراب میخوری شیطان گفت
 این حالت مرد دنیا است و من در پیش بوده ام هر که برین حالت میرسد از طعام و شراب بان
 ماند شما را باید که خانه را براس من راست بکنید و پا بصد جوان مرد من بر بسید تا ایشان را بمانند
 خود بکنم ایشان همچنان کرد و چون خانه را در آمدند لعین اسباب ملامی چون خنک رباب غم فلک
 پیدا کرد و اعمال آن جوانان آموخت حتی که بعضی چیز مکار شفات نیز بدیشان نمود چنانکه در قصه
 در براق و طعام لذت و چراغها و با عبا و جایها خوب و بلند و میوه های گوناگون تختهای رفیع ملکه
 بر تخت ویران شده و میگفت که این فدائیت ایشان سجده میکردند و هکلی بدین نوع کافر شدند
 احوال در میان صوفیان جاہل و عامی تا این غایت با تمیست زیرا که جاہلان را در غفلت
 در آرزو رقص و سماع و سرود کنند بعضی گویند که ذات خدا دیدیم و بعضی گویند صفات خدا دیدیم
 و بعضی گویند که حور و باغ دیدیم پس پرسید بکنید از صوفیان جاہل که از شیطان بدتر اند بلکه خود

شیطان اندک حق تعالی در کلام الله شیطان و جنی انس یاد کرده است قال الله تعالی من الجنة والناس و چون بعد مدت مدید شیطان از خانه خانقاه برآمد تمام نغمه و سرودش در قفس سماع گفت آن تمام اولاد او کافر شدند و متابع او گشتند و چون کحل کلان شد آن نوز در پیشانی او می تابید و از دهنش نوح بنی الله تولد شد باز آن نوز در پیشانی او می تابید و قیل نوح بن لام و لام بن ملک ملک ابن کحل و این پنج امیران بودند از ایشیت به لیشیت اوم علیه السلام و چون نوح علیه السلام معوض شد به غیره جبرئیل آمد که اسحاق نکاح کردن خواهر حرام شد پیش ازین ردا بود چون نوح دعوت نمود و کفاره همه انکار آوردند که چند پنج امیران گدشتند نکاح خواهر حرام نکردند و شما حرام کردید و هر روز نوح بنی الله را کافران می بستند و تقان مسکیر و نوز و میز و نوز و چون نوح بنی الله از مسکیر و دعوت می نمود آواز او از مشرق تا مغرب میگذشت و کافران می پنداراد گوش می نهادند پس نوح بنی الله علیه السلام مناجات بجزت ذوالجلال کرد که یارب دشمنان تو مرا بغایت ملاک رسانند منتر جبرئیل از آرزوی او رو گفت که این ماهنال کن تا کلان شود از کشتی بسیار تو در کشتی سوار شود کافران در آب غرق شوند بعد از سی صد سال درخت کلان شد و آنرا پاره پاره کرد با یک لک بست و چهار بار تخمه بر آندا کشتی همیان می شد و بر تخت نهم غریبه نوشته بود بعد از آن متهر جبرئیل از دریای عمان در خسته بر آورد دو پاره پاره کرد از آن چهار تخمه بر آمد و بر یک نام این چهار پاره نوشته بود کشتی بدان چهار تخمه سر انجام یافت آورده اند که چهل کس آدمیان بدو ایمان آورده بودند و چهل کس کشتی شدند از حیوانات از هر جنی یک نر و یک ماده با خود همراه گرفت چنانکه شیطان آن ماده را به پیشانی قیل بالید موش از منی لوفنا و کشتی را سوراخ کردن گرفت متهر نوح دست را بر پیشانی شیر کشید عطسه زد و گریه پیدا شد و در کمین موش نشست کقول الشامر عر گریه با از عطسه شیر آورده و چون بر آمد از کشتی همه آدمی نادم و نگر گریه سپر متهر نوح ماند و زنان متهر نوح علیه السلام بعد از آن از کشتی نیز کافره شد و نوح را اوم ثانی گویند که بعد از اوم علیه السلام تمام مردان از نسل نوح اند کقول الشاعر ابو الفرس ابو النضر کما ابو الهندسته و ان سام و یافث و حام آمد جنین مسطور است که نوح بنی الله در خواب رفته اند و اندام هماغیش بر منزه شد یافت سید خنده گوید و حام سید خاکستر بر آنداخت سام رسید پروردار اسقط گفت و اندامش را پوشید و پدر را بیدار کرد بخت

سوادت متهر نوح علیه السلام

نوح علیه السلام در حق یافت بدو عاگرد و یافت داشت سپهر بود محضه جبرئیل شش سپهر یافت را
در کوه قاف انداخت و آن دو سپهر او در دنیا ماند الحال همه کافران و ترکان اندگر بعضی خیر ترک
باشند و از نجاست که در ترکا و بیچ زمانه نیغام مبعوث نشده بود و بعضی گفته اند که شود و بیجا تر ترک بود
و محقر نوح بجام فرمود که در میت شب سیه با دروی اوس پناه شدو الحال اولاد اوس سیه که روزی از سیه در سینه
و در یاب سام دعا می خیر کرد که در عالم تمام اولاد او بزرگ ترین شد و عمر نوح علیه السلام هزار و هفت صد و پنجاه
سال بود و از آن نوز در گذشته که در پیشانی حسام می تابید و از او نوح جلیل تولد شد آن نوز در پیشانی
از جلیل می تابید و از شالچ تولد شد و آن نوز در پیشانی شالچ می تابید و از او عابد تولد شد و آن نوز
در پیشانی عابد می تابید و از او قلع تولد شد و آن نوز در پیشانی قلع می تابید و از او غومی تولد شد
و آن نوز در پیشانی غومی می تابید و از او اسرح تولد شد و آن نوز در پیشانی اسرح می تابید و از او ناخور
تولد شد و آن نوز در پیشانی ناخور می تابید و از او تارخ تولد شد و آن نوز در پیشانی تارخ می تابید
و از او آفر تولد شد و آن نوز در پیشانی آفر می تابید و از او ابراهیم جلیل الرحمن تولد شد و آن نوز در
پیشانی جلیل می تابید و از او آن نوز در گذشته که در پیشانی اسماعیل علیه السلام می تابید و از او در گذشته
در پیشانی قیصار می تابید و از او آن نوز که ابراهیم او و پسند بود و یکی اسمعیل دوم است حق نوز و پسند یکی
یعقوب و غایب می شود و بقدره سیه پاره بهتر بویست و ابنیامین از یک اور بود و آن دو از او در دیکر و تا حاک
از نسل مته بویست و ابنیامین اند و در میان تا حاک بهفتاد هزار اولیا و هفتاد هزار ابنیامین است و از آن
سیران سالنعم اند و از نسل اسمعیل که محمد رسول الله پیغمبری مبعوث شد و این بنا بر عظمت قدر رسول الله بود که
یکس تنها با ایشان برابر بلکه افضل بود و از قیصار قیدار تولد شد و آن نوز در پیشانی قیدار می تابید و از او حمل
تولد شد و آن نوز در پیشانی حمل می تابید و از او سلیمان تولد شد و آن نوز در پیشانی سلیمان می تابید و از او نسیب تولد شد
و آن نوز در پیشانی نسیب می تابید و از او یسع تولد شد و آن نوز در پیشانی یسع می تابید و از او یسع تولد شد و آن نوز
در پیشانی یسع می تابید و از او تولد شد و آن نوز در پیشانی او می تابید و از او عزرا تولد شد و آن نوز در پیشانی عزرا
می تابید و از او محمد تولد شد و آن نوز در پیشانی محمد می تابید و از او زکریا تولد شد و آن نوز در پیشانی زکریا می تابید
و از او الیاس تولد شد و آن نوز در پیشانی الیاس می تابید و از او دکر تولد شد و آن نوز در پیشانی دکر
می تابید و از او خزیمه تولد شد و آن نوز در پیشانی خزیمه می تابید و از او کتانه تولد شد و آن نوز در پیشانی کتانه می تابید

آورده اند که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم گاه گاه بجنانه سرافرازی سپید کرد که من فرزند آن
 کنانه ام نیامی مالد و سخی بود و آنقدر تولد شد و آن نور در پیشانی نظرم می تابید و از تو قصی تولد شد
 آن نور در پیشانی قصی می تابید و از منات تولد شد و آن نور در پیشانی منات تابید و از منات تولد
 شد و آن نور در پیشانی منات می تابید و از عبدالمطلب تولد شد و آن نور در پیشانی او می تابید
 و از عبدالمطلب تولد شد و آن نور در پیشانی عبدالمطلب می تابید **حکایت** آورده اند که عبدالمطلب تذکر کرد که
 اگر مرا در سپید تولد شد پس آخرین مادر عمرانی کعبه الله بکشم سپه او از یک مادر بود و عبدالمطلب از مادر
 دیگر که صغیرترین همه سپهران بود و خواست تا او را بکشد اما چون فرزند بود و در پیش عالمان آن زمانه
 رفت و کیفیت حال سپیدایشان گفتند که در کتابهای ما چنان نوشته است که ده اشتر از تو گریخت
 و پس تر عذر آنرا بر هر که برآید آنرا فرج کن عبدالمطلب همچنان کرد و هر چه عبدالمطلب برآمد باز ده اشتر دیگر را
 برآورد و باز فرعی عبدالمطلب برآمد همچنان تا با پانصد اشتر ده می افزود اما چون با پانصد رسید فرعی
 اشتران آمد عبدالمطلب قبول نکرد که چندان کرت بر عبدالمطلب یک کرت بر اشتران برآید باشد
 چنانچه چنان تا هفتاد کرت دیگر فرعی اشتران برآید اشتران با پانصد اشتر فرج کرد و از آنجا
 که نیا فرعی رسول الله صلی الله علیه و سلم تا این الذی یحیی منی اسمعیل و عبدالمطلب که اسمعیل کبش با بیل نبات
 یافت و عبدالمطلب با پانصد اشتر بعد از آن چون حضرت رسالت پناه شفع روز جزا او محتسبی محمد صلی الله علیه و سلم
 صلی الله علیه و سلم از رحم مادر بر زمین آمد آن نور او که در ولایت بود نیز و یک کافر و مسلمان بدو مسلم
 و گفته اند که از عهد نبوت آدم تا عبدالمطلب هیچ احدی نبود که بنا محرم دست اندازی کرده باشد
 خواه مسلم خواه کافر و در آن هر دو مصیبت الهی بودند و یکی این انبیاء که جد و بر جد حضرت رسالت
 بودند و نبات از کافران برکت این نور یافتند و معلوم باد که این نور در پیشانی انبیا نبیره قاریت
 بود و در پیشانی کافران نبیره و ولایت قصه و ما و است حضرت رسالت پناه صلی
 علیه و سلم در اثر است که زنان جمع آمده بر ولادت او گواهی میدادند که بجز فرود او و چنان نور
 پیدا شد که با این کافران و شام می دیدیم و عبدالمطلب گفت چون علی الصبح در آنجا نیر فتم دیدیم
 که از روزنها نوری تابد کیفیت پرسیدیم گفتند که از این عبدالمطلب برآید و همین خانه این نیر از این
 است و در زمان ولادت حضرت رسالت در روم نوشیروان پادشاه بود و در اکثر اوقات حضرت رسالت پناه

سندویان در حدیث حضرت محمد صلی الله علیه و سلم

سرزازی میکرد که من و زمانه بادشاه عادل تولد شده ام نو شیروان احصاری بود از سرب که قنبدار
 ده سن در او کشیده بود و بر حسن چون نه قدم مرد بود و شب ولادت چهارده برج آن حصار بر افتاد و
 ده میل آواز آن افتاد و دورتر رفت و دلاوران شکر چنان حسرت زده پریشان شدند که یکی بگریه
 نه آمیخت و مادر و پدر از احوال فرزند و فرزند را از احوال ایشان خبر نبود و میخواستند که آتش از فرزند
 اما آتش نمیرد آب گشت از روی سردی که دست در آتش نمی سوخت و آتش بجایه میزد اثر نمیکرد و
 نام و ریا بود که درون حصار میرفت تمامی آب آن خشک شد و اندک آب و حقیقت استاده بود و در
 کاوان دست و ران آب میکردند آب چنان گرم بود که دستها سوخت لفظاً الشکر کان بالادار ابان الله
 من بلبل و خنثا و بالباء ابان الله و جنم و حرم سوزش را میگویی پس بگویی عا بنز شده و پیش کا بنان
 که کیفیت حال سندان بنان گفتند که معالما یان نامل نشدند می دانم که چه واقعه است معالما یان
 بود زیرا که در آن از منته شیطان امور غیبی بر و کان بیان میکرد و کافران میان چندی آن کسان فرق
 نمیکردند و اول ایجاد شیطان بدبخت تا بهشت گذر کرد که بابا آدم را از بهشت بیرون کشید و چون
 مهتر ابراهیم خلیل از حسن تولد شد تا آسمان چهارم میرفت و چون مهتر عیسی علیه السلام تولد شد
 تا آسمان دنیا میرفت و می برآمد و این اطلاع شیاطین غربت برانست که آنچه درین زمین از نیک و بد
 ظاهر میشود و آوازه آن اول سجایان عرش میشد بعد از آن بر تمام ملکوت و این شیاطین از نشناختن
 می شنوند و با بنان میگوشند اما درین زمان نزدیک آسمان میروند و در میان ملکوتیان سخن
 میکنند اندکی از امور غیبی می شنوند و صد هزار کذب همراه کرده میگویند با بنان چون حضرت مهلت
 تولد شد کا بنان چشم بر راه ایشان داشتند که شیاطین بیایند تا ایان را بکشند ناگاه چون بجانب
 آسمان دیدند تمام صومعی آسمان شعله آتشین گرفته بود که شیطان با با لشکر او از آسمان جنبال
 سیکرد و از سفتم زمین گذرانیدندش هیچ کفعت حتی که نیک متخیر شدند و این شعله از ستارگان بر تابد
 غایت چون دیوان و پریان بزوها می خورد میشوند بالا میروند و هر گاه که نزدیک آسمان میروند از ستاره
 شعله می خیزد اگر بر ایشان برسد باند خاکستر میکردند و بر زمین می آیند اگر خلاص شوند صد هزار ذره
 حاصلی میکنند قال الله تعالی ولقد زینا السماء الدنيا لبعاصیح وجعلناها رجوما
 للشیطین واعتدنا لهم عذاب السعیر و چون روز شد و دیدند که مرغان در هوا می شستند

و میگفتند که ای بد بختان من شما خراب شد که من بعد تقویم نباید و محمد از زمان سید شد کقول الشاعر
 من بعد ما المجد لا قوام کاهنهم بان دینهم المعوج له لقیم و الخن تفت الا قاسر باطعة
 و الخن یظلم من معنی و کلمه و چون در پیش تبان شدند و دیدند که تبان پارچه پارچه افتاده اند
 و چون سمیت تمام بر کافران بگذشت بعد از آن یک نوری بتابید که در میان تمام شتران بصورت
 سید و نو شیردان عادل و شتر بارز بر پیش عبدالمطلب نماند که این سه پنجه شتر در میان شتران
 شوم و در قصص و اوست که چون هتیر علی نازل شود نو شیردان عادل آ و الدین حضرت ا
 و ابی طالب را حاتم در ریاض و الدین خلیل الشیرافا شمه گفتن زنده کند و ایمان آرنده از مردمند
 حال و در **بستان ابواللیث سمرقندی** و اوست که چون با رسول الهی میباشند
 پیروی عبدالمطلب و جد او عبدالمطلب فات یافت و آن زمان که حضرت هشت ساله بود و نگاه
 میکرد او را ابوطالب پدر علی رضی الله عنه و اسم امه امنة بنت وهب فتوت امه و هو این سسته
 اشهر و النظر التي اضعه حلیمة فادعی الله تعالی الیه و هو این اربعین منة فاقام بعد احو
 بجله ثلثة عشر سنة فله هاجر الی المدینة فاقام بها عشرين سنین فتوت و هو این ثلث و سبعین
 سنة و آنچه سخانه آورده بود از زمان زین بود و میچیزان با فرج استه بود و جمیع طاهر و جرس النساء
 اربع عشر سنة اول امره تن و جهاد بجه بنت خنیله و هی سیده النساء و کانت اسبق النساء اسلاما
 و دیگر زن او سووه بنت زمرتم عائشه بنت ابوبکر تزوج سو لار الثلثة بکته و تزوج بالمذنبه شخصه بنت عمرو
 ام سلمه بنت امیه و ام حبیبه بنت ابی سفیان و این شش زن قریشی بودند و جویرت بن لعطف و صفیه بنت
 محمی بنت خطیب زینب بنت جحش و این زن زید بن عارث بود و یقال بها ام المسالین سخانه بها و
 اول نسائه استت بعد رسول الله صلی الله علیه وسلم و منیو تزینت احوارث و این خالد بن عباس بود
 زینب بنت خزیمه و امراه من بنی مال و امراه ابن بنی کندیه و هی التي طلقها البنی و امراه من بنی کلب
 حضرت رسالت پناه را چهار دختر و سه پسر بودند فاول اولوه القاسم ثم انت زینب ثم انیه طاهر و این
 طاهر بعد رسول محی تولد شد از آن او را طاهر نامند ثمانیه ام کلثوم ابنته فاطمه ثمانیه
 را بنامند و هم کلام ولد و امن خدیجه امه ولد بالمدمیه انیه ابراهیم من سریمه یقال لها
 ساریمه القبطیه و زوجه فاطمه من علی بن ابی طالب و زوجه رقیه من عثمان

سید و نو شیردان عادل و شتر بارز بر پیش عبدالمطلب نماند که این سه پنجه شتر در میان شتران شوم و در قصص و اوست که چون هتیر علی نازل شود نو شیردان عادل آ و الدین حضرت ا و ابی طالب را حاتم در ریاض و الدین خلیل الشیرافا شمه گفتن زنده کند و ایمان آرنده از مردمند

ابن عفان فماتت بعد ما اخرج رسول الله صلى الله عليه وسلم الى غزوة بدر فلما
 رجع من بدر ذوجه ام كلثوم ولهذا سمي عثمان ذا القرنين وزوج زهيد
 من ابى العاص ابى الربيع ومات اولاد رسول الله صلى الله عليه وسلم كالحق
 قبله الا فاطمة فانما عاشت بعد اسة سنة استشهدت بها وعلومها
 كذا في سيران حضرت پیش از وفات نشدی قال وقیل مروان پیدا میشد زیرا که این طور
 پیغمبر را سپران بگونه پیغمبران نشود و حال اینکه پیغمبری بعد از او درست نبود که او ختم انبیا بود این
 جهت وفات ایشان مقدم شد آورده اند که ابو جهم بن عوف گفت که محمد را سپر است
 بخود مروان او دین او خراب خواهد شد و در عرب کسی با کفر نزدش نماند و او را تبرک میدادند که محمد است
 از جهت نزدش ایشان حق تعالی فرمودنا اعطاک الکونین فضل لولیک و الخاتم شانک هو لا یتز
 یعنی ای محمد بدستی که ترا عوض کوفت خطا کردم بر تو باو که نماز از برای پروردگار خود بجاری و شتران
 شکر کنی و بدستی که دشمنان تو را تبراند و بر وایت آورده اند که ابو جهم را اولاد نماند و بر وایت و دیگر آورده اند
 که اگر چه باندو لیکن نام و نشان ایشان معلوم نیست چنانچه حضرت را معلوم است که هزار روز نرسید
 در عالم پیرانده اند و کانت نساء کلهن شیبا الا ما نشئت فانها بکرتن و جهان هی بنت
 ستة سنین و بی بها و هی بنت لثع سنین و کانت عدل و شاعر کان فتح خیدر بعد
 الهجرة سبت سنین و فتح الملكة ابدا الهجرة بثمان سنین و کانت وفاته یوم الاثنين فی
 شهر ربیع الاول و التاريخ الذی اخرج بحکیم الی بنی مناهاذا اتمامه تاریخ الهجرة ابیها
 عمر الخطاب بان یجعل التاسیخس وقت الهجرة بمشاوراة اصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم
 بدانکه انسان بر چند نوع اند آنچه بعد از آن کار دارند چهار طائفه اند ملک و جن و دیو و انس
 بر همه راوه حصه میتوان کرد آن نه حصه ملک اند و آن یک حصه این بر طائفه اند که مذکورند با آن
 سه طائفه را ده حصه کنند آن نه حصه جن اند و آن یک حصه دیوانس اند بعض این مواد حصه کنند
 نه حصه دیوانه و یک حصه انس اند و انس صد و سب و بیخ نوع اند صد نوع همه بطرف نهادند و همه باوان
 متفاوت اند بعضی را نانو گویند که در سینه چشم دارند و بعضی را مالوح گویند که گوش ایشان چون گوش
 فیل و بعضی را سگسار گویند که سرهای ایشان چون سر سگ اند و بعضی را ووال پای گویند یعنی

به طریقی که پای ایشان می رود می جنبید و اختیار دل ندارند و بعضی مانند سگ اند و سرهای ایشان
 چون بوی و چو اند اما غریب است و شراب ندارند مگر جماع که دائم المدام بجماع گرفتار اند و علی بن ابی طالب
 را نه می شنیدند و سرخ اند و واژه نوع بطرف شمال اند چنانکه عرس و محوس و دینگی و ننگ شان
 می بود و ز سواد شمال چون کسی روی بقبله و پشت بمشرق بنشیند بفتح شین دست راست را گویند
 و بکبیر شین دست چپ و اینجا بفتح شین مراد است و شش نوع بطرف شمال اند و اینجا بکبیر شین مراد
 است که ایشان را از نجبار و برکات گویند بعضی در جزیره عمان و بعضی در دریای عمان آورده اند
 که با شاه برکات مدت دوازده سال در سفر بود و در بادشاهی خود میرفت که در جهان بعیر از سن بادشاهی
 باشد تا سن بادشاهی کم بعد از دوازده سال امراء و خواستین او عرضه کردند که بغیر از شما بادشاهی
 نیست و شش نوع در کوه قاف اند که ایشان را یا جمیع و یا جمیع و ترک هم و ترک هم و ترک
 گویند و اینهمه در دوزخ روند که یوسه هشت نیابند و باقی مانند یک نوع که لا اله الا الله محمد بن
 رسول الله میگویند و این طائفه هفتاد و سه فرقه گشته اند و است محتر موسی نقی و دیگرانی که بود و است
 بهتر علی بن نقی و در فرقه و یکی از ان میان برحق میبود و است محترم رسول الله هفتاد و سه فرقه اند و یک
 فرقه ازین طائفه نجات یابند که بر سنت و جماعت باشند و دیگران همه ملامک گردند و در دوزخ با کافران
 باقی مانند این بسبب شیخی و درویشی و پیری و پشوانی گمراه گشته اند و هر چه است که پذیرفته نموده
 علیه السلام هر که در آخر زمان بر سنت و جماعت مانند برادر بر قدمی که در دنیا برادر و از برای هر که
 که باشد ثواب یک حج قبول یابد و دیگر هر که این عباد را بخواند ثواب بغایت بسیار است یا احمد
 الاجر دین یا اکرم الاکرمین و یا احمد الراحمین و یا عیاش المستغنیین امن خلقنا
 انا خلقنا من طین لا تراب یا معشرا الجن و الا انس ان استطعتن ان تنفذن من ارضنا قتال السموات
 و الارض فانفذنا لا تنفذون الا بسلاطین فبای الاله بر یکسانه کندان بر سل علی که
 شوا خاص نازن خاص نالانتصران و دیگر برای کشاوران کار بسته این را بخواند امن لا یعلم
 الغیب الا هو یا امن لا یدبر الا هو یا امن لا یكشف الضلله الا هو یا امن لا یضل الا هو یا امن لا یظلم الا هو
 و الباطن و هو بکل شیء علی و دیگر این و عار الثواب بغایت بسیار است یا کاشف
 کل کینه یا محیب کل دعوت و یا جابیر کل کسین و یا مبر کل عین یا صاحب کل غریب

در کتب معتبره
 در کتب معتبره
 در کتب معتبره

و یا مونس کل و حیدر بیلا اله الا انت و اضع عنی کل بلاء بر حنک یا ارحم الراحمین و مگر در
بیان سبجات عشره باید که در وقت کرده باشد اول چون طلوع آفتاب شروع شود تا
 بر آمدن دوم بعد از عصر تا غروب و این یا خضر مغیر بار اسمی تمایز کرده است و خضر مغیر از محمد مصطفی
 آمیخته بود و ابراهیم را گفت که چون محمد صلی الله علیه و سلم را در خواب ببینی از خواب بپوش و سرگه داد
 برین کند هر شایسته که روزگرو عا باید دفع شود و این دعاست اول سفت کت فاشخ و سفت
 کت معوذتین و سفت کت نبل سوا الله احد و سفت کت قل یا ایها الکافرون و سفت کت
 آیت الکرسی و سفت کت کلمه بحمد و یکبار عدد ما علم الله و زنته ما علم الله و ملار ما علم الله سفت
 کت اللهم صل علی محمد عبدک و نبیک و رسولک النبی الامی علی الله و بارک و سلم علیه و سفت
 اللهم اغفر لى و لمن تالذ و ارحمهما کما ربانی صغیرا و اغفر لجميع المؤمنین و المؤمنات و المسلمین
 و المسلمات الاحیاء منهم و الاموات بر حنک یا ارحم الراحمین سفت کت اللهم اغفر لى
 لی و لاهل عابدی و احببک فی الدنیا و الاخره ما انت له اهل و لا تفعل بنا
 ما نحن له اهل انک انت غفور رحیم حیدر حیدر حیدر حیدر
 حیدر حیدر سوگند یاد کرده است که بدان خدای که مرا به تحقیق فرستاده است
 برستی که آن خدای می آمرزد گناهان کبیره او را که از وجود آمده است و برفع او عذبه
 و پاره صاحب شمال ان لا یت علیه شیء الا استه و الذی یعنی یا عمل بنا الا ان
 فلقه الدر سعید و ترک میندهد او را اگر کسی که از دیده باشد او را شقی من عوارف المعارف
 و یقل من اجاب العلم روائت کرده اند که هتم خضر ابراهیم را گفت که ای ابراهیم باید که دو رکعت نماز
 بگذاری اول بعد از فاتحه قل یا ایها الکافرون سفت کت دو رکعت دوم بعد از فاتحه اخلاص
 و تسبیحات رکوع و سجود نیز سفت بار گفته باشی و بعد از سلام سر سجده نه سفت بار کلمه بحمد و
 بارود و بخوان و چون از سر سجده بر واری یکبار بنویس یا الله جین استون جین تعجبون و له الحمد سبحان
 بلا فی عن شیا تا آخر بخوانی بعد از آن خواب بود کلام و نیایدی کنی و روی قبیله آورده خواب کنی و زود
 باشی تا خواب حضرت رسالت پناه را ببینی ابراهیم تمی تخیان کرد حضرت را و خواب دید که در
 آسمان چهارم چهار نبیاد او را لیا جمع شده اند و از نور ان میان نشست و طهارت با نشان جمیع

گرفت و در آن خوردن سوال کرد که یا رسول الله تو آب جبات عشر چه باشد حضرت فرمود که من یاد
 جبرئیل پریدم جبرئیل گفت و الله اعلم ثواب او از حد بر دست اما تا باشد ما در خواب خوردنی است خورد
 از دنیا رحلت نکند چون ابراهیم پدیدار شد پوست آن میوه در دهن داشت و لذت او در شش بود و بعد از آن
 چهار ماه طعام و شراب دنیاوی نخورد و روایت کرده اند که جوانی در بیابان می رفت ناگهان فرود آمد
 چند از کبکین گاه بر خاستند تا او را بکشند پدیدین بودند که دو قلندر آن پدید شدند و در آن را شکست
 دادند و او را نیز و یک خانه اش سازند و چون میباشند جوان پرسید که شما کیانید گفتند همان
 دعا ای که تو میخواندی گفت سرهای شاه چو بر منب است گفتند در سر روحا بسم الله الرحمن الرحیم
 نیگوئی و دعا استخاره است اللهم انی استخیرک واستقدرک لقد ترکک و اسألك من فضلك
 العظیم فانک تقدر و لا اقدر و تعلم و لا اعلم و انت علام الغیوب اللهم تعلم اهلبنا
 الا سخیری فی دینی و معاشی و معادی و حاقبت امری فاقدر لای و لیسر لای ثم بارک لی
 الخیر حیث کان ثم ارضنی به باید که آن حاجت را بجنبه نماید و بگوید آورده اند که هرگز از نوبت
 خدایت و هر چه بدید او بدتر از خود کرت پوست کند گو سفند زنده است هر که این دعا را عقب نفس صلوات
 بخواند بفرمان الله تعالی از ان این گردو نیست اعذت کل هول فی الدنیا و الاخرة لا اله الا
 و کل هم و غم ما شاء الله کان و کل حرب کلام و کاحول لاقوة الا بالله العلی العظیم و لکل ذنب
 استغفر الله و لکل ضیق حسبه الله و لکل مصیبة انا لله و لکل نعمة الحمد لله ما اصاب
 نعمة فمن الله و لکل رجاء الشکر لله و لکل اعجوبة سبحان الله و لکل قضاء و قدر
 تو کدت علی الله و لکل طاعة و معصیت کاحول و لاقوة الا بالله و اقول لکل
 و رهبة اللهم صل علی محمد و علی اولاده و کلمه منقول است که این بابی را بلفظ
 ترکی برای بر حاجتی که بخواند بشک روگرد و رباعی تمیدان کجین تمه شتبان تنکین و بل خطوسی
 عالم فی گلستان تنکین پس شکم ایشم تشب ترسان انکین و اسی بر جینی شکل فی انسان انکین و
 و یکم طریق کشتن زهر باید که بوزن مساوی این او دیر را بگیرد و همراه آن کند زهرشته شود و عقربها
 و پستانسول و مرج و فلفل و زعفران و زنجبیل و زنگار چون این مجموع همراه آنستند او سی هر مرضی باشد
 باید که میان و آنختن یعنی سپاه و باهم گرفته باشد و قبل از خوردن بخورد و درین دارد بقول

سکندر اعظم

رضنی

سکندر اعظم

حليمان و يفرمان خداي تعالى مطلق برضيتن ثغايابد باب ووم ششم چهار فصل فصل اول در
 توبه اعلم بان التوبة على اربعة اوجه توبة العام وتوبة الخاص وتوبة خاص الخاص وتوبة
 خاص الخاص توبة علم قال الله تعالى يا ايها الذين امنوا اتوبوا الى الله توبة صالحة
 يدرككم بعضه من قصص گويان گویند که وضوحاً نام شخصی بود کفن کش و بیت المقدس خانه او بود در آن
 زمان بر متهرد او و علیه اسلام سپر شل آمد که در خانه این شخص قبله گاه راست کن معتز بود و از دو خانه فرین
 خواست وضوحاً منع کرد که ای پشمیر خدای تا توبه من قبول نشود خانه را بتو نفروشم توبه او بدگاه خدا
 قبول شد و این آیت را در شان او می آرند و در ساله شاه قاسم بدر الدین کروری
 آورده است که آن کس کافر شود و این شخص غلط است زیرا که اگر در شان او می بود وضوحاً
 صفات الیه می بود یعنی توبه وضوح می بود و حال اینکه وضوح است و این حال است پس معنی چنان
 میشود ای آنکه ایمان آورده اید باز گشت کنید بسوی خدای از کارهای ناشایسته و محرمات
 در آن حالتی که شما با خلاص باشید و در تفسیر کامل آورده است یا ایها الذین امنوا انذروا اولادکم
 بهر طائفه چون کافر و منافق و موسن پس تقدیر چنان میشود که یا ایها الذین کفروا انذروا نسیکم
 کافران بر شما باد که بوجدانیت الله بر رسول الله ایمان آرید و یا ایها المنافقون انصلوبیعیکم
 کسانیکه منافق اید بر شما باد که اخلاص کنید و عبادت و ایمان و یا ایها الذین آمنوا توبوا و اس
 آنکه ایمان آورده اید توبه کنید از معاصی و علامت توبه نزدای بعضی در است که همیشه از
 گناهان ماضی در سوزش باشد اما اگر در ساعت گناه میکنید و هر ساعت توبه بلی اخلاص میکنید
 قبول نشود بلکه استهزا باشد و سبک داشتن گناه باشد و آن کفر است و در ساله شاه
 قاسم بدر الدین کروری مسطور است که اگر بنده در هر روز صد مرتبه گناه کند و صد مرتبه
 با اخلاص توبه کند چنانکه در اول او باز گشت بگناه نباشد حق تعالی میگوید که قبول کردم توبه این
 بنده را که بنیاز من فرمایوی ندارد و این نجاست که پشمیر فرمود و صلوات الله علیه و سلم التائب من الذنب
 کما کان الذنب له ای هر گاه مخلصان فی التوبة فلا یبقی علیه آثار الذنب آورده اند که اگر از نسی ماضی توبه بلی بود
 رفتاری گناه از او در وجود آمد چون نجاست که توبه کند شیطان برود و سوره کرد که است لغزش تا فرجام شرم
 این پنج از چنین خدای که حاضر و ناظر است و تو در حضور او گناه کردی و باز بد توبه و باز گشت

آردی چون شیخ زانی درین اندیشه کافعی آواز داد که عیدی است لی وانا کس یعنی ای بنده
 من از تو و تو از منی و در حق بازگشت دهن از تو ام در حق اجابت وقتی که تو بسوی من اجابت و باز
 آردی من و عونت را اجابت نکایم و این شیطان است که در باطن تو رسوخ کند قال الله تعالی قل ایها
 الذین اسرفوا علی انفسهم لا تقنطوا من رحمة الله ان الله یغفر الذنوب جمیعاً انه هل یغفر الذنوب
 یحیی مساومی گفت کاشکے من از ان بندگان میبودم که حق تعالی اصناف سخو کرد که با عبادی
 و ابوهریره بصری گفتی که ازین نثر شریف تر ایان را چه باشد که ما مان را بدین ج و بلوت گنگار
 حق تعالی عبادی گفت و فضیلت لا تقنطوا هنوز بر جا باشتی گویند که بطرف مغرب در سیت
 که از او توبه گویند و طول او پانصد ساله راه است و آن همیشه بر عاصیان باز است مگر بعد از برآوردن
 با آفتاب از جانب مغرب اما علامت توبه بقبول علی رضی الله عنه گریه است تا اگر از ان گناه ماضی
 نرسد و اگر نرسد او تائب نیست و توبه را سه شرط است گنا مان ماضی را همیشه نبرد و کشتی باید
 و عذر تقصیرات کند و در خیر است که اگر گناه کبیره باشد و همیشه یاد کند توبه یک خدا بزرگ
 مروان آن صغیره گردد و اگر صغیره باشد و او فراموش کند شاید که کبیره گردد و آنچه از گنا مان در حال باشد
 همان را ترک دهد و آنچه استقبال است از ان توفیق بر آفتاب آن جوید قال الله تعالی انما یؤمن
 العابدون بدان ای فرزندان که توبه مقدم آمد از عبادت زیرا که هیچ عبادت قبل از توبه قبول
 نیست اما بعضی مفسران این را خاص برای نوافل کرده اند که نوافل تغییر از توبه قبول نشود زیرا که
 نوافل چیز است که بر کسی لازم نیست و لازم میشود بشرح کردن پس اگر چه بوجه حسن او کرده شود
 قبول افتد و اگر در و باشد نفس او نمیرد زمین غیر مکرده که بر او اجتناس نبات و نبت شده باشد
 و اینچنین زمین نشایان زراعت نباشد تا مکرده نکرده اند و چون مکرده گرداند باید که آن نبات
 لایق را از بردارد تا عبادان صماحیت زراعت بکند و آنچه فرضیه است بمنزله دین است
 و برین دوست و دشمن بهر تقدیر قبول میخوان کرد و قبول توبه وقتی باشد که خس جاره ما از ان
 نامرضیات نگاه دارد اول زبان را از شعری که در روز گرفت و خط و خال باشد و کذب سخن و باج و مان سخن
 کردن از سخنان لایق و از نیت نگاه دارد اما که نیت بر چند نوع است اول چنانکه کسی افعال
 مذمومه است باشد و یا در عبادت تقصیر کند چنانکه در نظر مردم تبه او کند و نظر خدا می گناه خوب

کند و گاه کند و این کس گناه خود را پوشیده میدارد و غیبت کننده از او پیش مردمان اظهار کند
و دوم چنانکه کسی در وجود خود عیبی داشته باشد و یا این کس بصورت و یا باطن یا بتواند نامی و یا
بجوانی و یا به برادران ازان کس بهتر باشد و آن شیئی ناقص دارد در میان مردمان ذکر میکنند تا مردم
اورا با تنه از میگیرند و در صورت گناه غیبت کننده بشنودند برابر باشد زیرا که این کس غیبت
سایع غیبت میکند و متفق است که روزی بی بی عائشه رضی الله عنها در خانه با حضرت رسالت
پناه صلی الله علیه و سلم نشسته بود گفت یا رسول الله فلان زن را موسی کوتاه است حضرت فرمود
نمی توان گفت که غیبت است باز فرمود دیگر گفت که یا رسول الله فلان عورت را دامن نجات دراز است
حضرت در حال فرمود که آب درین بنیاد چون انداخت گوشت خام خون از دهن او افتاد بی بی
عائشه رضی الله عنها گفت یا رسول الله این چیست حضرت فرمود هر که غیبت شخصی میکند گوشت
نخورد آورده اند که در زنان در عهد رسول الله صلوات الله علیهم لودند روزی از موت ایشان سخن افتاد حضرت
فرمود هیچ فائده ندارد که گوشت خام و خون نخورند زهره ایشان باقی نمی ماند یاران تحب که حضرت
فرمود در وقت نینوز قدحی پر آب را در پیش ایشان برید تا مرد و ایشان را در آن آب دهن اندازند
چون آب دهن آنها خنک گوشت خام و خون از دهن ایشان افتاد یاران گفتند یا رسول الله چه
واقع است حضرت فرمود غیبت میکنند و هر که را غیبت میکنند گویا که گوشت او میخورد و علی بن ابی
القاسم و من با از جمله با کولات و مشروبات نامرضی نگه دارد و از بهتان و غمزه نگهدارد و بهتان
آز گویند که آنچه در آن کس نباشد این کس بناحق از او گوید و در حدیث است که ان الله لا یفران لشرک
به و بعضی ما دون ذلك من الشیاء و چهار چیز است که غیبت بکنند خدا نباشد اول آنکه امیر جابر که پادشاه
امیر عالم جابر باشد ازان کس اگر کسی غیبت کند غیبت نباشد و دوم اهتمام چنانکه دو مصحابان امیر
خود غم و اندوه میکنند بر آنکه فلان صاحب ایام خیانت چنان بدکاری میکند اگر کسی خوب
شاید این نیز غیبت نباشد بلکه بخواری باشد سوم چنانکه کسی گناه کار و بد کردار باشد که در چهار
از بدی و در وجود آید آن نیز غیبت نباشد مثل بر با خوار و مردار خوار و حرام خوار و شراب خور و غیره
این طور غیبت نیست چهارم آنکه کسی متدبر و اهل مصلحت باشد و بدعت خود را مخفی دارد و اظهار
نمیکند و در کس آن بدعت او جایی دیگر ذکر بکنند غیبت نباشد بلکه ثواب یا بدقولی علیه الصلاة

ایشان از او گویند

بناحق از او گویند

من اهان لاهل البدعة امنه بالله العظيم الاكبر وورخست بر کبر از غیبت پشیمان شده
این دعا بخواند هر دو آمرزیده شوند اللهم اغفر لنا و لمن اغفبنا ببرحمتک یا رحیم الرحیمین جراح
دوم آنکه نظر را از جمله نادر بینها باز و روزه قال الله تعالی قل للذين آمنوا بغيرنا انهم كانوا
يفضضون من ابصارهم قال عليه الصلوة والسلام من اصابه من ابصارهم فقل اللهم انما
النظر سهم مسموم فقه من سهام الشيطان جراح سوم آنکه گوش را از جمله آوازی حرام نگاه دارد و چنانکه
از آواز زن بگانه لقله علیه السلام اصوات النساء لعنة و آواز نوحه که نوحه کننده و شنونده
هر دو لعنت است و مستغفر اند و آوازی که حرام الفاتی است لقله علیه السلام الملامه حمام
و الجلبوس علیها فتنب التلذذ بها کف جراح چهارم آنکه دست را از گرفتن مجاریت نگاه دارد و چون بمن بگانه
و یا الت ملاهی مسطور است هر که الت ملاهی را در دست گیرد و چنانستی که ذکر سگ را بدست گرفته است
پس بهتر آن باشد که دست را بشوید و علی نهاد دست را از رنجانین خلق نگاه دارد و جراح پنجم آنکه
پای را از بدبختی بنام ضعیفیت و از درآمدن مجالس جنگ در باب و سر و نگاه دارد که هر قدم او زور پله
بدی باشد و بنا بر شریعت پنج بنا اند و چون این پنج مذکور را کس نگاه دارد و بدو همراه شود
پس سگی ده چیز میشوند و این را کمال شریعت گویند و پنجمین کس را اگر کسی طریقتی و حقیقتی و معرفتی
گویند و او باشد زیرا که طریقت عین شریعت است و معرفت عین طریقت و حقیقت عین معرفت
کقول الشاعر بیت شریعت را مقدم دارا کفون به طریقت از شریعت نیست بیرون
بدانکه نفس نیز بر چهار نوع است اول نفس اماره دوم نواحه سوم ملهمه چهارم مطهره در باب
ای فرزند با بیزید سلطانی قدس سره فرموده است که خاصیت است و وجود آدمی که طبیعت او
بدو گان درنده می ماند پس نفس اماره آنرا گویند که هر چه در بیان شده باشد او بدان بیوج میکنند
چون حسد و حق و نبض و ریاء و خش و حرام و زنا و غیر ذلک من الکبائر و همیشه یکسستی پیدا
سکند پس لایق این نفس است که سوار او را همیشه قطع و قطع میتوان کرد و کقول الشاعر نفس هو اهل
ان کتلیه بدان الهی مالتی بصیر او بصیر یعنی تشکین هوا و آن نفس را و حافظ باش تا بر تو والی
نشود بدستی که اگر سواهی والی شود بر تو ترا مالک و عیب نام سازد و هر گشته که نفس را از سواهی
او منع کردی شیطان در تو دورتر گردد زیرا که نفس نهر که دعوی کننده است و شیطان پل خبی قمشید

نفس از تو چيزی طلب کند شیطان گوید میتوان داد که قوت آبادانی تو نفس است اگر نفس را خواب کنی
 خواب شوی پس از دعوی نفس از حکومت شیطان اقتضاب تمام حاصل کن چنانچه قبول انشاء و کلام
 تطیع منها خصما و احکامه فان ت فرت کفید الخضره الخ حکم یعنی فرمانروایی کن غلبه عالم
 یا که بدی هر روز ظاهرست نفس از تو میکند که طعام شراب می باید شیطان گوید بده چون کس بد بد
 نفس ریخ و بیامی آغاز و شیطان میگوید که زبان تو چيزی دیگری میگوید در دل تو بجای دیگر
 کجاست فراغت و بعد از آن عبادت الله سجارد و لهذا اگر حلال نباشد نفس طلب ترا کند شیطان
 حکم بر آن کند که آری قوای روح تو است هنوز در تو بجا است تو میتوان شیبه آورد و اندک از زند
 نفس را میدیدند بعضی بصورت سگ بچه بعضی بصورت مار بچه و بعضی بصورت شغال بچه چون
 از روی می پرسیدند که کستی میگفت که من نفس توام در ویش در حال تنگ چوب بید رنگ برود
 میگفت اما هر چند که میزد و کلان تر میشد و نمی مرد بعد از ریخ بسیار در ویش می سپید که برخت بجه
 خواهی مرد گفت با من نیرم بلکه اگر گفته مرا قبول کنی بمیرم علی نه اندک درست که شیخ احمد خضرید در خلوت
 نشسته بود که کوس فلزایان که آمدن گرفت تا سر که بغیر میبرد و حساب را نهی کند نفس شیخ را گفت
 که شمار اینر بسیارید که بغیر از کافران تو چه نامی شیخ گفت ای نفس تو می پذیری که در خلوت طعام و ترا
 نمیدم در اینجا نیز خواهی داد و نفس گفت قبول کردم دلی باید رفت گفت ای نفس در خلوت تا از
 مردمان جدائی در اینجا نیز جدا باشم گفت قبول کردم و علی نه القیاس چند که میگفت نفس قبول
 میکرد شیخ عاجز شده از دست نفس فریاد برآورد و از خلوت بیرون دوید و مناجات کرد که یا رب
 این من چه میخواهد تا تعنی آواز داد که اندرون خلوت نشینم از او پرسست تا توست گوید نفس گفت یا شیخ
 دو عرض داشته ام اگر شمشیر منیزی و جنگ خوب میگردی هر کسی ترفیت تو میگرد من کلان میشدم و یا
 اینک تا میکشت من غلام میشدم زیرا که من هر روز صد کرب میسکیم و همه را توقع میکنی اگر یک سر تو
 بریده شود خوب میشود پس هر که امید مظهرت کند تا بخت نفس را ترک وید که قول عبد الحق السلام الا حق
 انج نموده با هلاک طبع المغفوق نفس شیطان هر روز در آن ماند چون یک دزد در محکم به بندی دزد دیگر از تو
 پرسد بدان ای فرزندان که اینچنین نفس شسته نشود مگر توبه که توبه عامه اول ازین نفس مبارک و
 و هر که برین تقسیم نبود سزاوار بهشت گردد قال الله تعالی انھی النفس عن الحق فان الجب تخننه المانی

نوع دیگر توبه خاص قال الله تعالی یا ایها الذین امنوا توبوا الی الله توبه تضرحاً یعنی توبه باز
 کنید بگویی از نیجاست که حضرت رسالت پناهی صلی الله علیه و سلم بر روز رنقاوت کرد توبه میکند و یعنی از
 خطوطات و لذات نسیم دنیاوی و الضیاع گفتش حضرت پاره گشته بود پایدگی را دوختن گفت
 بعد از دوختن باز پاره کرده ماند که مباد خاطر من از خط و دنیا جمع شود و بدین جنزیر فرج شوم
 و الضیاع روزی حضرت جامه سیاه پوشیده بود زنی بی عالتی گفت یا رسول الله بذات شریف
 شما این جامه بهتر نماید از بر خود کشیده اند اجنت که این خط و دنیا است و الضیاع روزی حضرت
 رسالت پناه در رسید و دیده بی عالتی پاره چهره بر جیب خود میدوخت گفت اینچه کار است
 گفت یا رسول الله شما را جامه دوخته خوش می آید از آن دو ختم حضرت چندان تبسم کرد که دندان
 خوش او نمایان شد و گفت یا حمیر السحال ارواح محمد را قبض کردی که از لذات دنیاوی او را بازداشتی
 بدان که توبه عام از حرام است و توبه خاص از حلال و این را نابه گویند لقلله صلیبه السلام من
 سر در شریک یعنی کسیکه کم خورد از نصیب خود و شرح نموده و دفع کند غوغا در فاذا هدیت به یعنی بخود
 کرده خورد این مصاحبان او بدو رجوع کنند ساد قومه پس بهتر سر غمزه قوم خود شود و درین هنگام
 توبه از نفس دوامه بکنند و دوامه آنرا گویند که ملامت آرد و نفس اماره و خودش بار بردار شود و درین هنگام
 نفس نمبر که بهایم فرمانروا میگردد و نفس اماره از آن عاصیان است و دوامه از آن مومنان
 مطیع است نوع دیگر توبه خاص این مخصوص مدین هنگام توبه از نپندار عبادت است یا ایها الذین امنوا
 یعنی ای منافقان از ایمان ربانی افلاص در دل پیدا بکنید تا شما انفعی کند و آبی مومنان از
 اعمال ریایا زگشت با خلاص شید و خطوط نفسانی شکنید و آبی مخلصان اعمال خود را از حجب و پندار
 نگاهدارید و امام جعفر صادق رضی الله عنه فرموده است که عاصی بند زریب بر حمت و مطیع است
 و مطیع بحب بید از حمت و عاصی است و طالب را باید که از احوال آدم و شیطان خبردار باشد
 زیرا که گناه آدم از شهوت بود آرزیده شد گناه المبیس از حجب و پندار عبادت بود
 که خلقند من نا و خلقته من طین و ناخیر منه تا لعنت ابدی و عذاب سردی گرفتار
 شد و خطاب علیه لعنته الی یم اللدین برو فرود آمد و درین هنگام نفس را لمهمه گویند که هر گاه که
 نفس حجب و پندار عبادت پیدا کند از آن توبه و استغفار کند که قال الله تعالی فالهمه فخرها و لقبی لها

سند روایت از جعفر صادق

یعنی طالب را باید که همیشه در خم و اندوه گناه آن نفس باشد هر گاه که نفس عیب آرد از آن تنجوی
 بگردد بلکه گفت و راست در خلوت نیز خطا نفس است ازین و بگذرد و در عوارض المعارف
 مسطور است که هر که بنیت کشف در است در خلوت و آید جهان نیت او را بر مگر می سازد و شیطان با
 او دستگیری کند و این نفس از آن اولیاء است که همیشه در غمخواری استقبال می باشد آورده اند
 که مالک و نیایر یکی از مردان امام محمد واسع بود و در مناقب امام محمد واسع گفته اند که روزی آتش
 ورده افتاد تا که تمام ده سوخته شد امام نعلین با او پای کرد و نه تکلف بر سر کوه بر آید و بنظر او این
 مردم مشغول شد و گفت که گر آن باران ملاک شدند و سبکباران نجات یافتند پس بنحی است
 کار ما در شما و ایشان در دنیا و آخرت اما سر و قامت یکی از صاحبان بنجواب و پدرش که امام محمد واسع در عقب
 مالک و نیایر رفت مالک و نیایر پرسید که در افعه چیست که مرشد شما عقب تر شما پیشتر روید گفت
 من همیشه یک جامه می پوشیدم و او در یک پستان و دو قمیص بالای یکدیگر پوشیده بود الضیاء
 نو عدلیگر تو به خاص الاخص قال قائل وجودك ذنب لا یقاس بها ذنب اخره قال السبلی
 كل اناس یعتقدون من الذنب وانا الذنب وانا الذنب من لا اله الا الله زیرا که لا برای نفیست و نفی است
 شک است زیرا که نیت گفتن بدر گاه جل و علانیت را عیب است بهین نیت گفتن اثبات می آید
 آن نیت در وحدت او اثبات نیست و کلمه لا برای استثناست و در استثناست منته می آید این
 نیز عجیب است پس شایان اینست که فی نفی گوید و فی اثبات بلکه الله را بر زبان رانده باشد
 و چون الوهیت الله راست در کل احوال انبیا نمیدیدند غیر را مگر حق و آنچه نظایر گفته اند از برای حق
 اناس گفته اند از برای او کرده اند چنانکه آدم صغی الله از جهت او اب ربانی سلکیت منها ظلمتها
 انفسنا حضرت رسالت پناه چند کثرت استغفار سلکیت از جهت اینکه عالم خلق تمام است ایشان گشتند
 و درین هنگام نفس را مطمئن گویند و این نفس همین است که در کل احوال نفس ایشان چنان سخن لطیفان گفته
 بود که در فرزندت و شقت نمیدیدند مگر حق را چنانکه زگر یا غیر را کافران در پیش انداخته بودند تا او را
 بکشند زگر با درختی دید گفت ای درخت من امان ده درخت و درختی شکر می آید در آن میان آمد کا و این
 را بر درخت نهادند تا او را در چاک کنند خطاب حضرت عزت شد که چون بغیر از من امان خواسته
 حال تو این شد و اگر تو را کشتی مدعی کتاب باشی از آن حسدیت از بیدین وجود خبر شد زیرا که اولیاء را

فصل در بیان عوارض المعارف

براتب خود بنیای براتب خود هر گاه که در مشاهده محبوب از خود خبری داشته باشد آن خبر حجاب است
 میان محب و محبوب که العلم حجاب الاکبر از آن است و وجود ذنب لایق است با ذنب نیز عبارت
 از آن است و الله اعلم بالصواب **فصل دوم در علامات پیر کامل و ملائم آن بران**
 ای فرزند که طلب حق در کتابت رسول الله است اقول الله ان کنتم تحبون الله فاتبعونی
 پس هر که بغیر کتابت رسول الله سبب شیخ ناوگی و سیدزادگی خود را پیر و پیشوا سازد و اول
 در منزلت کما قال الحنفید للثعلبی یا مثیلے اذ اثاریت صوفیا و لم یکن بین یدیه تقنیر و علی منبیه
 احادیث و علی شماله کتب الفقه نعم انه شیطان و هاصد مرده مکره استدل بحجینے هر گاه که یک
 افعال و احوال اقوال او بر خلاف این مذکورین باشد آن صوفی را شیطان منسوب کرده اند
 از آن جناب تمام می باید دید که سر و پیشوای را نشاید کما قال الله تعالی و اعرض عن الجاهلین
 و چه خوش گفت آنکه گفت فرد سگی که تزشو و از بول پاکتر باشد از آن سبک کند اختلاط با عای
 و در تفسیر مشیرین است آورده اند که الخناس الذی یوسوس فی صدور الناس من الجنة والناس
 یعنی شیطان بر و نفع است شیطان جن مشهور است و شیطان انس شیخ جاهل که بدی آن در
 خفی است و بدی این در اظہار پس پیر کامل یا اول اعمال و اقوال او بطریق مذکور موزون میاید
 بعد از آن او را لازم است که از چهار علم آگاه باشد و بعد از آن بر جای آوردن این امور سری
 مقید چهار شرط است اگر این شروط در موجود باشد سری را شاید و الاویت انا بکستی
 نه بد تا ضلال مفضل نگر و اول علم تفسیر و احادیث را تمامه و آسته باشد یعنی است نامخ و نون
 و معمول را از یکدیگر میباید میوان کرد زیرا که ایان آوردن بکلام الله فرض است و تمام کلام الله
 عمل فرض نیست چنانکه بعضی بدخشان است قرآن را بصیرت و توجیه برای سواج احوال خود می آرند
 و در آگاه خود میبازند پس پیر از او آسته باشد که این آیت در فلان واقعه نازل شده است
 این بدان شان است و این معمول است تا مریدان خود را در شک و ریب نیندازد و علم احادیث
 را نیز سخنان دانسته باشد که این حدیث در کتبهایی صحیح یافته شده است یا این حدیث در کتبهایی
 صحیح یافته نشده است زیرا که بهر حدیث متابعت نمیتوان کرد و حضرت امام یوسف را و نه بار
 حدیث افزایا بود و بر که زبان می جنبانید امام میگفت که فلان حدیث از است و فلان صحیح است

و علی بن اقا ضعیف شمس الدین از رشاد خود شیخ شرف الدین ابو علی پانی تی سوال کرد که چشتی چرا بگریه
 خود گفت بگوید لا اله الا الله چشتی رسول الله شیخ شرف الدین گفت این محض و مریغ است زیرا که چشتی
 مرد دلق و عالم بود از وی چگونگی این سخن مرد وجود آورده باشد این کسی از فرایند و گفته باشد و جلای
 گریه خود کرده باشد و این دور نیست زیرا که بر خدا و رسول خدا نیز میگوید که قال الله تعالی و من ظلم
 بهمنی افتخاری علی الله کذبا و قال علیه السلام من حدث بحديث ما حدثت به فهو احد الکاذبین
 لظلم سرور اینها چنین فرموده معنی قول او شش و بیست و سه هر که عمداً دروغ بگفت بمن و بجای خود
 گوید که آتش به داین ظاهر است که اکثر مردان آیت کلام الله را بغیر محل حجت میسازند و آن کفر
 محض است اگر اعتقاد بدان داشته باشند چنانکه قصه بصوح بالا گذشت و یا چنانکه بعضی حیوانان باب
 تنوید و قال گوئی آیت رامی آرند این تیر کفر است و یا بعضی صوفیان جهال این آیت را حجت میسازند
 فیشر عبادی الذین یستمعون ^{العقل} لکلی تبعوت احسنه و این آیت را در باب سماع ملاهی می آرند
 اگر اعتقاد بر آن بگوشته باشند کافر شوند زیرا که شان نزول این آیت بجای دیگر است پس در آنجا
 باین قصه نامردان او لغزش نیابند و دوم علم فقه را بتمام دانسته باشد حتی که اگر یک مسئله فقه
 بدست باشد شاید که برخلاف آن مسئله کاری بکنند پس هر که خلاف شریعت قلیل و کثیر ظاهر شود
 در امثالینان کبار و رساک بر آن نشمرده اند چنانکه در ازمنه ماضی در ویستی بود بگراست شهو
 تا که اگر کور و تنگ و پس در نظر او گذشته صحت یا نستی با زیر سبطامی جامع صحاب زبانش
 بدان شد اما چون بر وجه اشش ستاد آن شیخ از فاته بر آمد و بطرف قبله آب دهن از دست
 با زیر سبطامی بدو دستگیری نکرد و از اسباب گشت یارانش گفتند چرا گفت از ادب شریعت چه
 اینهمه کرامات او مکر و استدراج است زیرا که پرتا خود و انا نباشد و خود را سخات دهد پس مردان را
 چگونگی بیاگایا از سخات و هر قال علیه السلام نکل شیئی عمداً و عمداً الذین فتنه پس بر عالم باشد
 باینکه اگر آیت کلام الله و حدیث نبوی بهم مخالف باشد شاید که عمل با حادیت کند زیرا که او را
 در کتبه حقیقت قرآن نمیرسد کقول الشاعری جمیع العلم فی القرآن لیکن + قاصد عنه انهم الذی جال +
 و حضرت رسالت پناه را خوب بیان بود و اگر احادیث نبوی و روایت فقه اختلاف شود غسل
 بروایت فقه میتوان کرد زیرا که احادیث نیز اشکال دارد و عقول با این از ادراک آن مناسب است

کوتاه است و اما آن ماضی که قریب بحضرت بودند قریب برحمت بودند و عالم تر از مایان بودند عمل
 بگفته ایشان میتوان کرد سوم علم مناظره را نیز دانسته باشد تا عقیده خود را عقیده مردان را
 از فساد آن نگاه کند و هر که بید زبانی باو بحث و مناظره کند بعلم مناظره او را در کند و بامداد قوال
 و اعتقاد الغرض یا بیدان باز آرد زیرا که اکثر مردان بدبخت این گزانه چنان بقول بر اعتقاد
 دارند که اگر ایشان را کلمه کفر تلعتین کند یقین خواهند کرد پس پیرا باید که اول ایشان را ازین
 بیاگاهانند که اگر من گمراه شوم شما از من باز گردید و متابعت من نه و زید خیا که با زید بطامی
 مردان خود را میگفت که اگر من سخن ناموافق شرح گویم مرا اجتناب دهید و باید که مردین را با هم فریب
 که الحال الهام بار و اسخ نیست و الهام خاصه یعنی آن بود و در عمده العقائد آورده است
 الالهام للبین بالکفر و کذا التقلید شیخ الجاهل و اگر علم خود صرف را نداند جمله علوم ناقص باشد زیرا که هر
 زمانه با حاجت مقرون نیست از آنست که اعراب غلط خوانده میشود و یا کلام الله را سخنان خود چنان
 در کلام الله باختلاف اعراب کفر لازم میشود چهارم نقاط را دانست باشد و آن سر نفس و روح را گویند تا
 انسان نیز خیزد زیرا که در اکثر اوقات چون گفتن اطوار روح شود مردان را صفات بیادوات
 کافر شود و یا چون ذات روح را ببیند گوید که ذات حق را دیدم کافر شود و عالم با ربی است باشد
 تا مبدی الغرض زنده که وصول بین الحق و العبد و وصول جسم نیست بلکه وصول مراتب است و حق تعالی
 همچون جسم و جوهر نیست مندرج است که وصل و فصل ندارد و ازینجاست که وصول جسمین هم
 ممکن که الضدان لا یجتمعا و شتاسای ذات و صفات باشد زیرا که باری تعالی جسم نیست که وصول
 او جسم فهم کرده باشد بلکه وصول او بصیفات اوست و صفات او ذات است و ازینجاست که وصول
 او بی فصل باشد زیرا که اگر او را امکان وصول گوئی کفر محض است که اشارت بدو
 کرده باشی و اگر وصول او در قید مکان گوئی بدعت کرده باشی زیرا که مکان حادث است و او هم
 و قدیم را در حادث بقید آمدن کفر محض است و چون بد جسم باشد وصول او جسمین باشد که ذات
 و صفات از یکدیگر امتیازی ندارند و در عدم متمیه صفات بعین غیر از آنست که او تعدد دارد و ذات
 بلا تعدد و الاخر یکی بیش نیست بدان ای فرزند چون پیری یا بی که بدین اوصاف مذکور
 موصوف باشند پس او را از چهار شرط که بین المشایخ متعارف است بپرس اگر بر جلیه دارد

همه شرطها پس او کامل و مکمل است و اگر یک شرط ازین شرطها نماند پیشوائی را نشاید شرط اول
اینکه بعد از علوم ریاضت بجای آوردن که العلم للعلم كالنهر للماء یعنی در برون آتش مجاریات مغز
گذاختن و در مطبوح نظر حق بین ماسوی الیاد سوختن شرط دوم آنکه بعد از ریاضت پیشتر
مرشدی رود که او نیز همچنان باشد و تربیت آن در حق این کس با انواع بوده باشد یعنی با انواع اوزان
خدمت فرماید و تربیت و هدایتی پیدا کند شرط سوم عنایت یعنی چون این کس عنایت ریاضت
و اکثر خدمت سجده رسد که عنایت است بر و نازل گردد و آن مرشد باحوال او آگاه شود که این
کس عنایتی گشت که من بعد خود لغزش نیابد و نه کس را نغزده سازد و اگر اجازت داده شود
بر دیدار سجده غمناک سازد شرط چهارم اذن بر کامل است و آن است که آن پیر اذن نیز از جای
آورده باشد دست بست تا زمان طهر مصطفی صلی الله علیه و سلم و آن نیست که سیدزاده و یا شیخ
و یا ملازاده کامل باشد بل کامل کسی است که از خدمت اذن حاصل کرده باشد و معلوم ما و انفرجه
که بغیر این شرط اربعه کس پیری را نشاید و آن نقل که در اکثر جا مسطور است می کشیدند فیضی الشیطان
آن در شان کسی است که خود پیری و پیشوائی کند و اذن از کسی نه آورده باشد پس بخین کس را
شیطان گمراه خواهد کرد و اگر مشتایان کبار چون او پس قرنی و غیر ذلک اگر چه مجتمع این جمله شرط
بودند از علوم و ریاضت اما چون اذن شیخ را نشان نمودن ایشان خالوده نماند قال الله تعالی
فاذا لفظ فی الصلوة فلا انساب ینیم یعنی در روزی که صوم بر گرفته نشود که فلان سیدزاده یا فلان
شیخزاده و یا فلان عارف نلوه بیاید بلکه گویند آنچه عمل کرده است و حساب آید قال جلید
صلی الله علیه و آله و سلم من الجبار به حمله لیسرح به نسبه یعنی هر که را عمل از دست رفته است او شکر نمی کند
خصوصاً درین زمانه و فساد که اکثر آدم صورت و شیطان سیرت بر سجاده پدید پر کلان گشتند
خود را پیر پیشوائی جهال ساخته اند و از جهت جمع کردن مال فراموش و نیاید دین خود را در باخته اند
از جهت از دیار غربت بر دیدار بعضی میگوند ما در یائیم شما جا به ای چون جامه بدریا رسد بشک
پاک گردد و در گاه که گناه در وجود شما آید بوی ما دیده پاک شود پس هر یک که بدین اعتقاد کند کافر
رود و علی بن القیس اکثر مشتایان جهال کن شریعت را خوب میکنند و بعضی چون پادشاهان تخت
می نشینند و در دیدار بفرج و بچشم در پیش او میشوند و چون مرید یکی ازین جهال شود سایر مریدان

بدستنی گیرند و گاهی از پیری و سنت باشند و بگردید و بگردید و بگردید و بگردید و بگردید
 که هر که یک مسلمانی را سنگ شود کافر و دوزخین خبر ندارد که با نیرید بسطامی مفقود است و خدمت کرده
 و در آخر ایام جعفر صادق بد و اذن پیری داد و معلوم بود که فوج فوج رفتن بدست است که در هیچ رسیده
 چنین نبود و این اولیاء سلف بعضی را دوازده و بعضی را بست نفر میدی بودند و از اینجا مشتاقان سلف
 گفته اند که هر پیری را که خلیفه بسیار باشند نشانی او انحراف است پس انفریزند اگر توبه از گناه خاکی شید
 در جائیکه در مسلمانان در نوشته باشند ایشان بر خود گواه کن توبه تو قبول شود حاجت رفتن به پیری
 ندارد حکایت الله تعالی انتم شهداء الله فی الارض و اگر عزم آن داری که من نیز شوم پس اول
 این چهار علم مذکور بدست آر بعد از آن در خدمت پیر کامل شو چنانکه با نیرید بسطامی را تیریدند که
 بچه بزرگترین عارفان شدی که سلطان العارفين نام تو شد گفت آنچه از علوم است تمام استم
 بعد از آن خود را بخدمت پیران کامل بر و در تمام مقام عارفی رسیدم و امی فرزند اگر در پیش نظر
 پیر توبه زبانه گوئی و چون برگشته آئی آنچه انوار غنوب و خصیان است از تو در وجود آید بجز فضیلت
 حاصل از آری و بعضی خالقه راست گشتند و در میان را در خلوت در آمد محض عامی و جا بل هستند
 یکی از آن جا بلان گویند عور و تصور و با عها و در تخان گوناگون دیدیم و بعضی از آن گویند پهنی
 و چهار یا دو سار پهنی آن را دیدیم و بعضی گویند که صفات حق را دیدیم و بعضی گویند ذات حق را
 دیدیم و از همت موسی در گذشته او صفات دیده بود و ما ذات را دیدیم بلکه درین زمانه بعضی
 سیران کوه میخیزند و عامیان جا بل که بدتر از کافران اند باور میکنند که ما از مقام محمود مصطفی در گذشتیم
 و ازین خبر ندارند که بر اینها چهل و چهار مرتبه از اولیا فاضلت است در جای که انتم ای اولیا است
 ابتدای اینها است و در جائیکه ابتدای محمد رسول الله است انتم ای سائر بنیاست الهی فرزندان
 زهار صد زنده که از مردان این زمانه دورتر باشند تا ایمان خود را بملکت ندبی و گمراهی کردی
 و عادت این ناقصان امنیت که گفتار کرد ابر بر مخالفت شرع میکنند و میگویند که کمینه مریدان مرتب
 منصور حال رسیده است و از احوال مضمون خبر ندارند که اولیاء سبک است و بگویند که بجز تقدیر خود
 چیزی نمی گفتند و اگر ایشان را کسی چیزی گوید که افعال شما ناموافق است بجز تقدیر و غصه کاری ندارند
 و دشمنی را محکم میکنند و میگویند اگر عالمان گشته میشوند درین حق اظهار باید پس این هنگام کافران

قصه منصور طالع ۱۱

له ای مستعد قاضی ۱۱

قصه منصور صلاح بشنو که نام آوسن بود نام پیش منصور بود اما چون حق تعالی بدو بیاری کرد نام او را نیز منصور کردند آورده اند که از اول استعداد این داشت اما در شاد سالگی در طلبش روزی گذرش بر ستوره افتاد که دائم المدام عبادت الله مشغول بود چون شب شد و دید که جامی از غیب پیدا شد و آن ستوره نوشیدن گرفت و منصور از عقب فرما یزد که فقیر را بی نصیب مکن قطره ازان در کام او انداخت چندان بحالت استغراق رسید و در توحید او مستغرق شد که ندید مگر حق با در حال انالحق گفتن گرفت و بعد از آن پنجاه سال درین حال بود و در پنجاه سال پنجاه اقلیم رانده شده بود یعنی از یک اقلیم عالمان او را میبردند با قلم دیگر مینت و چنان اثر توحید بر او شده بود و سرایت کرده بود که روزی در بازار میگذشت توده پنبه نظر اوید که بعضی نظر منته جدا شد چون خوب خشک خرا را میدید و در حال سبز میشد و خرا نخته شده میریزید و در میان نخوردند و گاهی که در بیان گرفته میشد و اسن او را میکوفتند خرا ازان می بارید یعنی را میزدان میخوردند و بعضی توده کرده بر جامی مانند روزی هشتاد و میدان او دید و همراه بودند یکی ازان میان گفت که از تو میداریم که اگر سرگوسفند بر این میبود در حال بعد و بر شخصی دونان و یک در میان از غیب پیدا شد گفت که من همراه شما گشته باشم و گاهی است را از تو دم پر کرده میگرفت در ریش اشانه میکرد و دو سال مجادری حضرت که مبارک کرده بود از شدت گراما پوست و گوشت او می ترفید و از او میمرفت و آورده اند که او در سیب ندسب خود بلکه بر کاری که در هر چار ندسب گران میبود همان را در عمل می آرد آورده اند که در قاضی زمانه او را سی صد چوب زد و از هر چوب آواز می آید که لا تحفت قاضی سخنان بر یک قرار نبرد و خواج عثمان کی که مرشد او بود و پدر شکوه او بود می گفت که من اینستیه مستعد تر گشتم که از هر چوب آواز لا تحفت می شنید و بدان که امانت التفات نمیکرد و سخنان بطریق شرع او را میکوفت روزی جنید بن داوی گفت که ای منصور ازین سخنان بگرد و الا برادر خواهی شد گفت و قتی که من بر دار شوم تو مفتی خواهی شد مسطورت که یک لک اولیا الله جمع شده بودند جنگلی فتوی قتل او دادند در آن زمان پادشاه مارون شنید بود و قاضی امام یوسف بود او اگر گفته در بند سخنان انداختند و دست و پایی او را بر نخیزد و چوب محکم بستند چون در آمد چهار صد کس در بنام بودند گفت ازین خانه بر آید ایشان گفتند بسته ایم چندی که نمیتوانیم چون بنظر غضب در آن دید

همه آلات آهن گذاخته شدند گفتند راه نیست چهارصد جای خانه سوراخ شد گفتند از شناخته میاند
 رنگهای همه ایشان مختلف شد که هیچ کس ایشان را نمی شناخت حتی که در خانه آمدند بعد از عکالت
 و نشانه اهل بیت ایشان را قبول میگردانید ایشان گفتند یا منصور مایان با خلاص سبکتی تو چه امری رو
 گفت شما بشوید نفس گرفتار شده اید من بواسطه محبت از محبت کجا گیرم مدت سه ماه در بنخانه
 بودی کس را که در بندخانه میگرداند و در اوقات طهیه پیر از الوان لعنت می آند و آن بندویان
 میخورند اگر حکم کشیدن میشد از جهت فراغت بیرون نمیشد در روزی صاحب سخن در رسید و دید که
 زنجیرهای آهنین بر جای و منصور رفته واقعه را به پادشاه باز نمود گفتند مگر کذاب بودی که نیت خدایت
 صاحب سخن رفت و دید که آن بندخانه مضحک شده است که نه نام دیوار مانده است و نه نشان خانه و آینه را
 نیز پادشاه باز نمود هر چند تفحص کرد و ندید چیزی را بر جای نیافتند بعد از آن چند روز صاحب سخن
 رسید و دید که منصور زنجیرها دور دست و پانچ شسته است و عمارت نیز بر جا نیست ایشان از او پرسیدند
 که دیوانه روز اول تو کجا بودی و روز دوم عمارت کجا بود گفت روز اول به پیش خدای رفتم بودم روز
 دوم خدا آمده بود از غلبه تبلی او عمارت بندخانه غائب شده بود و بعد از آن شب چون منصور علاج
 خواب شد بیدار گفتم است و سر آن خمیر قریب با آسمان است و دامن آن خمیر تمام دنیا را گرفته است
 اما حضرت در آن خمیر شسته است گفت یا رسول خدا آنچه خمیر است گفت این خمیر شربت است
 گفت در سر این خمیر سوراخ نیاید چراست گفت چون مانند تو است من از شربت بگردم سر این خمیر
 سوراخ میشود گفت یا رسول الله این سوراخ بچو پوشیده شود فرمود هر که سر خود را در آن بند پوشید خود
 منصور گفت سر من فلای این باد چون اند شد با نیزید بسطامی برود آمد در حال پیش او سجد کرد
 منصور گفت من سجد لیس فی الله فقد کفرا چه را به پیش من سجد کردی با نیزید گفت من به پیش تو
 سجد کرده ام بلکه تو آئینه بودی در تو حق را دیدم منصور گفت چرا قتل من فتوی میدی گفت
 یک فتوی من چه باشد که مای که صد هزار فتوی جمع شده اند کاغذها از گرفت و فتوی بدست خود
 نوشت که من بدان دیده فاقه توبه با نیزید پیش اما ان شد گفتند چه حالت است گفت فتوی خود
 نوشته داد صد هزار ادبیا است و یک کت روان شد از بجز در آن شدن همه انا الحق میگفتند چون یک
 بندخانه رسید منصور زنجیرهای آهنین شکسته بیرون آمد گفت مرغ سبزه ام مرا سبزه برید او را

پنجاه رهن بستند و بر سرین او سرمانند تا صد کس او را گرفتند و چون نزدیک برآید بر سرین میان
 را بگسلانید و بر سر در نشست پیش سپید که من چه کار کنم گفت سمان که ذره من علم الباطن بواجبی
 عمل الثقلین می علم فی الحقیقت مریدش سپید که من چه کنم گفت برفس خف زور آور باش و الا نفس
 بر تو زور آوری بخند او و یک کس از او سپید که عشق چیست گفت امروز و فردا پس فردا خواهی دید یعنی
 امروز بروم و فردا ریزه ریزه کنند و پس فردا آب اندازند پس هر که دعوی عشق و عاشقی کند تا
 بدین حال راضی نشود که قول الشاع مصرع است از خدای چون بسوار میگویند به و چون برآید
 جنید از او سپید که هر شب پانصد رکعت نماز میکردی دورین شب هزار رکعت چرا تو خود را خدای
 میپرستی گفت در میان ما و او سرست که شمار ابدان اطلاع نیست یعنی سهای او او اسپک دم به ازان
 اول و ستمائی او را بر بند خنده کرد و گفتند چرا گفت برای مناجات بود و مناجات ساقط شد و چون
 پایش بر بند نیز خنده کرد و گفتند که چرا گفت که این بر عبادت بود و حق عبادت ساقط شد و چون
 زیانش بر بند خنده کرد و گفتند چرا گفت برین حق ثنا بود ساقط شد و چون بر سنگی ازان کردند
 سنگ انا الحق میگفت و آن دایز انا الحق میگفت و قطره خون که از وی افتاد صورت انا الحق نوشته میشد
 و بر اندازه سنگ و نظاره کنندگان نیز انا الحق میگفتند در آن حال ستهای بار و مال میگفتند چرا گفت
 زور روی میداشت تا من زور روی نباشم و دستهارا بر کمر گیرالید بمانند طهارت ازان گفتند که چه میکنی
 گفت رکعتان فی العشق لا یصح ضیق الا لایام نفسه و روی تقبله آورد و اندک گفت جان حق تسلیم
 زور زد و مورا پارچه پارچه کرده در آتش انداختند آتش نیز انا الحق میگفت و نمی سوخت زور زد و
 در آید انداختند زور یا تمام کشت که مردمان با ما کخدا چون پیش ازان برید خود را گاه کرده بود که برین
 چنان چنین گذر بر تو با و که خر قه هر او بروی دریا بری تا عامه خلق را حضرت زور زد بر آن تو دریا
 بروی دریا آوردند دریا بر گشت و گوشت باقی ماند بعد از آن نماز جنبانه کش بجای آوردند و در حق
 کردند بعضی از مشایخ آن در خواب دیدندش گفتند خدا با تو چه کرد گفت مرا سبام زید گفت اول در پیش
 و که حاضر شد گفت اول شیطان آمد و گفت ای منصور من نیز دعوی بهتری میگویم و تو دعوی خدائی
 من بود و تو قبول چرا گشتی گفتم ای ملعون تو در مشیت دوی بودی خود را هم میدید و او را هم اما من خود را
 نمیدیدم مگر او گفت کسانیکه ترا میزدند از ایشان عالمی باشد و کسانیکه شماران زود حال ایشان

چرا باشد گفت آنانی که میزند او شان را در بهره شدیدی از شریعت که شریعت من کز بود و دیگر از حقیقت که
 یکی انما شیء یحییقند و انما نیکه نمیزند ایشان را یک بهره شد از حقیقت و از شریعت نشد زیرا که ایشان
 حقیقت من میبیدند و از شریعت محروم ماندند پس بدان ای فرزندان بدبختان که خود را بنصیر
 طالع نسبت می دهند منظور از سر تافت و باین زشتی که برود و میرفت از خلقی را نمیخوا
 نماید یا ملاک نشوند و این بدبختان را اگر کسی چوب زند اگر قوت داشته باشد بمقاومت آن چشمشیر
 را نکند و الا در صد فرسنگ از دور تر گزیند و منظور بدیان اینک کشید خود و بیرون نهند و بعضی ازین
 بدبختان سرود ملاهی را حلال دانند و گویند که ما این عاشقانیم این محض کفر است لفظه علیه السلام
 الملاهی حرام الخلیس علیها سق و التلذذ بها کفر و ایشان را سماع ملاهی بود و دارند بلکه قس کنند و شوریده
 حال پیدا کنند و گویند که ما را حال است داده است و درین میان ایشان از غیبی شفه میشود
 چنانکه بهشت و دوزخ و کرسی عرش این همه اطوارات شیطالی است و در شرح مشارق
 مسطور است که رقص حرام اتفاقی است و در وقایع البیعت آورده است
 که شیطان انگشت خود را در دبر آنکس میکند پس او مست میشود و بمستی شیطان میگریه آغاز میکند و غزه
 میزند و بر زمین می افتد و عامه خلق ایشان را عاشق میدانند و حرام اتفاقی را حلال میدانند و کافر میشوند
 و بعضی ازین طائفه آلت ملاهی را در میان ندارند بلکه جوانی امر وی را در پیش خود می آرند و یا غیر از
 امر از وی نخل و خوش آوازی می شنوند این نیز حرام اتفاقی است زیرا که اصحاب رسول رفع صوت
 تملات قرآن و نرد و یک حرب کافران منع میکردند چگونه برین جا ملان بدبخت روا باشد و چه حرم
 این در جمله اکثر کتابهای فقه مسطور است لفظ باید کرد و چنانکه مختار الفتاوی و تفسیر کشاف و
 سایر الفتاوی و تحفه الفقه و دستان ابواللیث سمرقندی و غیر ذلک من الکتب المشهوره و در وقایع
 البیعت آورده است که آنچه بعضی صوفیان جا بل مدد سالها آورده اند که در پیش حضرت
 رسالت پناه و وف زده اند حضرت رقص کرده بود این لفظ محض کفر است و از او بهتان میگویند
 بر حضرت زیرا که اگر چاه و مبارک حضرت از تن افتادی تا سبع سموات سوخته میشد چنانکه در قصه چهل
 تن قصه این نغمه شود انشاء الله تعالی و دیگر اگر رقص حضرت کرده میبود و با واجب و یا سنت می شد
 زیرا که آنچه پیغمبر علیه السلام کرده است از من قبیل و یا غیر ذلک براسنت است یا تحب پس رقص

در بیان قصه کربلا
 در شرح مشارق

در بیان قصه چهل تن

سنت میبود و حال اینکه در کتابهای فقه حرام اتفاقی است و آنچه در بعضی سالها با نقل از کشف المحجوب
 کرده اند که امام اعظم رحمه الله سلع را حلال داشته است و شیخ الاسلام لها نوری قدس سره میفرماید
 که تلم کشف المحجوبین را از اول تا آخر فصل لفصل بلکه کلمه بکلمه و حرف بحرف در تحت نظر آوردم درو
 ندیدم اگر درو بوده باشد هم دروغ باشد زیرا که در صدر این کتابها فقه حرام نوشته اند اگر دروی حلال
 باشد آن مصنف غلط گفته باشد و بر خلاف فقیهان مسلمه آورده باشد و آن کذب محض است و قصه
 چهل تن امانت که ایشان از است متهر عیسی بودند بلکه است او ازین متهر نبود آورده اند که
 روزی متهر عیسی بر کناره دریا میگذاشت بست و نه کس قصاصان در آن نواحی جامه می شستند چون متهر
 عیسی را دیدند تمامه ایمان آوردند و چون بر کناره دریا می شستند و نه کس قصاصان از آنجا مسلمان
 شدند اینهمه یک که چهل کس شدند و یک کس همان بود که چون متهر عیسی در گهواره سخن میگوید زنی با
 نه نعل در پیش او استیاوه بود گفت عجب کمرست گردان که پسر را در سخن در آید و ایشان بناکت
 نبش میزند فرزندش در حال گفت لا اله الا الله عیسی مر حاج الله ای مادر من که سحر کرد مادر من گفت
 چه خوب است صان ساعت مسلمان و آن فرزند را نیز همراه عیسی علیه السلام نهاد و آن هم چهل
 کس شدند و در گنبدواری بودند چون حضرت رسالت پناه در شب معراج میرفت با غبار سید و آن
 گنبد را کوفتن گرفت گفتند کیتی گفت منم خود گفتند در میان ما منی نیکنی خبر جبرئیل گفت گوی منم غلام
 الفقراء چون حضرت چنین گفت در را باز کردند حضرت درآمد گفتند که چون غلام الفقرا باشی دانه گنبد را
 بیا این بخش کن جبرئیل حضرت را تعلیم کرد و پاره آب را گرفت و آن دانه را در آن آب مالید تا آب شد
 و آن آب سر یک مازره ذره چشانید گفتند ما غلام الفقراء بودیم بعد از آن یکی از ایشان طایس را
 در پیش نهادند و در دست بر کشاد در حال از هر چهل کس همان رگ کشاده شد و خون همه در طایس فرغ
 میشد حضرت رسالت پناه را از گنگامگی ایشان بنایسته شوق پیدا مسر را عینا بنی جنتی که دستار مبارک
 بجانب تقا آمد و نیم سر او بر منته شد بجز و بر منته شدن تارک سر آن گنبد بسوخت و متهر جبرئیل آن سحر را
 نمک گرفت نه افتاد گفت یا رسول الله اگر تمام سر ما بر منته شده میو و تا سبع سموات و عرش و کرسی همه
 سوختند و این تمثیه است بلکه هرگز سر حضرت از روی شوق و محبت بر منته نشده بود و نه جامه او بر
 زمین افتاده بود زیرا که قصه کردن سر بر منته ساختن و جامه را از تن بدر کردن خلاف شرع است

و خلافت شرح مرکز از حضرت در وجود نیامده است و آنچه ایشان تحت می آرند که فلان مشایخ و سماع را
 راجع داشته است و ایشان اقرار بدان مشایخان میکنند پس ایشان نیز تحت آن مشایخان میتوان
 بجائی آورد که آن صاحبان بدیندگر حق را چنانکه باینید بسطامی را کار داشته نیکه و از آن اولیاد
 منقول است که سماع را چند شرط است اگر تمام برجای باشد متابعت با این بخند و الاضال
 و مضل باشد شرط اول آنکه همه مجالس اهل علم باشند حتی که سطور است کسیکه حافظ قرآن نباشد او را
 نمیتوان گرفت و در عوارف المعارف آورده است برید وقتی مرید گردد که دست
 سال بیچ گناه او نوشته نشود یعنی هیچ گناه از او در وجود نیاید شرط دوم آنیکه همه اهل آن مجالس فانی
 و باقی بحق باشند و فانی ایشان وقتی معلوم میشود که میسختی بر او اثر بخند و هیچ بغض و کینه در دل
 ایشان نباشد هر چه رفت ز مسعود بیگ جمله صفات بیشتره چونکه همه ذات بود و از بهمان اشیاء
 یعنی چنانکه اکل و شرب و اتریح برود نماید پس این هنگام اهل گردند و یا شیخ کامل و یا آن مشایخ
 که از بصفت مذکور موصوف باشند پس ایشان متابعت او میکنند و زنب و در ایشان
 پاک ندارد سوم شرط اینکه قول و نغمه گوئی نیز نمایند ایشان پیش مذکور هیچ طمع نیاید و داشته باشد
 و از حفظ نفسانی خبر نباشد شرط چهارم آنیکه همگی ایشان با همارت باشند که انوع سلام المؤمن
 و بی سلاح شیطان با ایشان کارزار بخند شرط پنجم آنکه در میان ایشان جانان بود نباشد شرط ششم آنکه
 در آن میان نه زن باشد و نه در جائیکه زنان ایشان را بنید شرط هفتم آنیکه در جای باشند که در آن
 و در پوشیده باشند بلکه آواز ایشان نیز کسی نشنود و این پنجگان در میان جمع مردم از زنان مردان
 و صغیر و کبیر و جمعی آرند بلکه زن و مرد و کودک را در رقص مهیارند چگونگی از یا خالی باشد و چگونه
 سخات یا نید شرط هشتم آنیکه بر بار و طیم باشند یعنی اگر کسی بر ایشان بر افعال ایشان بگوید
 بان کس حضوت نکنند بلکه گویند نا جانرست و اما این خود میدانیم که خلافت شرع است و اما این با این
 اختیاری نیست زیرا که اگر با اهل شریعت دعوی حلاوت کنند خوف کفر است و معلوم نیست که
 ایشان محبت قوی بیارند مگر در ساله و بر ساله عمل نیامده است زیرا که بآیت کلام الله و حدیث رسول
 عمل کرده نباشد و بکتابت فقه بوجوه اختلاف بمنهم کرده شود پس چه جای آنکه بیال عمل کرده شود
 محبت فقه نشود و هر که ارکتب فقه باز گردد و قرار است که کند گو یا که فقه را منکر شده باشد و فقه فاقد

کتابت
 در فقه

منکر ساله مسلم و در عوارف المعارف سری سقطی فرموده است که اگر قصص گفتند تمثیری
 بروی زنده ما در ازان خبر نشود پس این هنگام قصص و سماع کند شرط نهم نیکه اگر مردیان و یا غیر ذلک
 از مردمان حالتی اورا انکار کنند پس شیخ چنان قوت داشته باشد که در حال ایشان را از احوال خود
 بیایا گمانند چنانکه حماد الدین ناگوری را گفته اند که در روم نبرشل مرید خود فرود آمد گفت ای مرید آنچه
 لایق حال نیست پیدا کن گفت چه باشد گفت آلات ملاهی گفت درین ولایت عالمان اکابر
 منع میدهند گفت من و انم محبت ایشان را مرید در حال نبرش گویند پیدا کرد باین شرط مذکور در گوشه
 رفتند اما چون فتنه پوشیده نماند در حال این سخن را عالمان شنوندند و بسا و شاه زمانه مروند با و شاه
 فرمود تا ادبایار بند چون رسول آور برخواست و حضرت قدم روان شد باز برگشت و نیشیت گفت امر
 پادشاه فرض بود بجای آوردم و رفتن پیش پادشاه فرض نیست رسول رفت با و شاه با بیح
 عالمان بزور کیش آمد هم مردمان ترسیدند عالمان گفتند شما انشاید که خلافت شرح پیدا بکنید گفت
 اگر چه خلافت شرح است ولیکن من مرض دارم که بنیر ازین صحت نمی یابم و این در کتب فقه شهور که
 از برای تدوی حرام حلال گردو اگر طبیب حاذق فرماید گفتند مایان از مرض شما خبر نداریم شیخ در
 حال قوالان را بپردن شیعده آلات ملاهی را بپنجیای جمع کرده نهاد و بر بالای ایشان جای دادند
 از زیر چادر چندان نغمه گوناگون پیدا شد که پادشاه و عالمان جمع بیک کرت و در قصص شدند و پیش
 افتادند از ان حالت که شیخ را بود از وصول و مکاشفه خبر شدند و چون بهوش آمدند گفتند که این کجا خاصه
 شما باشد کسی دیگر ننگند اما سگی غسل کردند که در شریعت جنب شدیم که این خلافت شریعت است
 شکر و هم نیکه از حضرت مراتب خبر باشد که بدان اما حضرت ترکی جامه می پوشند و ترکی پایه جامه را
 گویند و آن چنانست که جامه سفید را می پوشند و بران جامه شش رنگ جامه را بدوزند اول پارچه
 کبود و کبود و مراتب نفس است که در مراقبه و غیر مراقبه تکلیف کرده کل با سوی الله را اسیر قدرت دانند
 و دوم پارچه حقیق رنگ بدوزد که این مراتب دل میماند که در حال از اکثر اول بروشته و در نظر
 بودت کند و در چارنا چار پاس انفاس کند کقول اشعار فرموده در خیال عمیق را در ذوان +
 این ریاضت ساکنان را فرض دان + پارچه سوم سنج خالص و وزو که این بمراتب فواید یابند
 و درین مراتب سالک چارنا چار سبک بوده با مانند زیرا که الصوفی صاحب الوقت که در کل احوال

بر چه بیند همان معلومات قدیم و اندک بشور انکیزی عشق نام غیرت یافته است پارچه چهارم در دنیا
 و این براتب سر میبازد که میان روح سراجی و روح انسانیت و انضیاد و این فوادر روح است
 و آن بجای سفید که تمام وجود او گرفته است براتب روح میبازد هر گاه که سالک در آن مرتبه روح
 سراجی استغراق یابد علم لدن بر و کشاده گردد که بر تحقیق برود و آید از مسائل مشکل فی الحقیقه
 چنانکه امام اعظم میگفت که علم عطاست گاهی باشد گاهی نباشد پس بر شما باد که سر یک تقدیر
 امکان خود فتوی آورد و روایت دهید که علم لدن آنرا گویند که او را به نزد یک خدای چنان مرتب
 پیدا شود که اگر سلسله شرعی و شوار آید او فی السحالی حل کند پارچه پنجم سبزی بایرد آن براتب خفی
 میبازد که کم شدن و ختم انبیا و رست پارچه ششم سیاه بایرد آن براتب انخامی نماید که کم شدن
 حضرت رسالت پناه و رست که میگفت سیدناک لا احصه ثناء علیک انت کما انت علی نعک
 ازان حالت است شرط یازدهم انیکه این سماخبر باشد و طریق نزول و عروج او را نسبت باشد
 که برودیش که عالم باین مراتب باشد جمله یا سومی اشدر او در خود و بنید از طفیل این بهمازیر که هر چه
 مست ازان سما خارج نیست یعنی چنانکه از ازل الازال لغز است احدیت که آنرا اخفا گویند که
 این بود و نا بود و خود خوش گفته بود و خفی رسید که آنرا مراتب وحدت می نامند و ازان بود احدیت
 که از ذات با صفات گویند و ازان بعلم نوز و شهور که آنرا کثرت اسما و عیان ثابت و ظهور علم
 گویند و ازان بتوحید که آنرا ختمی که وحدت و حقیقت مختلف اشیا که میباید برای ظهور و ازان به
 محل کن که آنرا کلمته و سراجی و غیر ذلک ازان بروج انسانی و ازان بسبب میان نوح و فوادر است
 و ازان بفوادر که محل اخذ است که آنرا اخفاء بنده میگویند و ازان بصنمیر که آنرا سر بنده میگویند
 و ازان بقلب که درین صفت مومنی و کافر می بایرد ازان بصبر که در آنجا صفت اسلام
 می بایرد و ازان تبارک و ازان بدماغ و ازان اثر و جوارح پیدا شود تا در عمل آید و از و مانع جوار
 خمس استحال می یابد پس بر چه سمع است اسما بمعیت او سمعیت دارد و بصیرت بمعیت اصبابت
 او بصیرت دارد و کلام بمعیت صفتی تکلمی او تکلم دارد پس چون سر و افکار علم او بر من است
 در جای که علم است بصیرت و در جای که بصیرت سمع است و زندگی کل اشیا بزرگی اوست و قیام
 بقیومی اوست و قیام دوام برشته بقیام مومست اوست پس چون بسمع و بصیرت و علم همیشه

به پیش و آنتی کل یوم هونی شان شود و چون به پانزده مرتب مذکور شود سمعیت و بصیرت نزول
 یافته بر بطور ظهور ظاهر شده خود جستی ندارد و خود قیام ندارد و ساکنان حق از او شنوند و او بنشیند از خود
 میزند و خود را غیر ابطال میکنند اگر بدین وجه سماع کنند و او باشد در این اشکال نظر کن ای اسرار
 فهم کنی و این شکل مرغ بنزه تائب مادر قلب عوز این اسما را گوشه بگوشه بنیان که نوشته شود و به بینی
 و همه را از دینی و خود در میان نه در گوشه های دل بدین ترتیب بگردانی تا من تقصم بالله فقد غنی حاجت
 یابی و اسیر شیطان نگردی و در حالت استعراق بادی نیز از دست بده مگر خود نوشته شود و در اول و دوم
 آنکه اینچنین شخص را لازمست که زده از فروض و خوب و سنت از دور ترک نزود و اگر زده از شریعت
 بجای نیارده باشد و او را حال بدین احوال باشد همه کز بانی دست بردارند شیطان بود چنانکه
 منصور و یا نیز در بیطامی و غیر ذلک اگر چه پنهان ناموافق در شرع میگردند و او را حال از غیر حال
 آداب شریعت را از دست نیندازند و در رساله ابو علی بود باری مسطوبست که از رساله
 این حالت استعراق دست دهد فرض را ترک دهد یا نه گفت زده آداب شریعت را از دست
 ندهد زیرا که برکت ظاهر باطن رسیده و دیگر اینکه متابعت حضرت رسول الله است اگر از یک
 کس بدو داشته بشود از حضرت رسول الله بشود و چون از او بدو داشته نشود او ترک نکند و با حکم ترک
 و سیم که مایان را به از باطن نیشد که متابعت او پس به ان ایضاً نند که از دور و نشان خام طبع
 و صوفیایان جاهل دور مانی تا دوست شیطان نگردی و باز مره عالمان متقی و پیر منبر گار نشستی
 دشمن شیطان دوست رحمان شوی چنانکه در خبر صحیح وارد است از شیطان مویهای ریش
 خود کند و بریده بخیرت رسول علیه السلام حاضر شد حضرت رسول گفت ای ملعون چرا ریش را
 کنیدی گفت یا رسول الله حق تعالی بر من خطاب کرد که برو پیش حبیب من آنچه از تو پرسند
 بدو راست گوی و راست گفتن بمن شوار بود بنابراین ریش را کنم رسول گفت بگوی اهل
 انیکه دشمن تو کسیت گفت دشمن من توئی و من باز تو عالمان است تو از حضرت ارشاد می چنان
 باید که گواه مبارکش با سمان رسیده و گفت که دشمنان تو دوستان خداوند تعالی ما و دوستان
 من بنحان و عیب گویان بر منبایان و آنچه عالمان کفر اند و شیطان گفت آری دست تو شیخان
 جاهل و صوفیایان رسیده که از حقیقت درویشی و تصوف خبرند شده باشند چیزی از کاشفات

ایشان نماز و عقیقه عقائد ایشان تباہ کنم حضرت گفت راست بگوئی که با ائمان من چو خوابی
 کردی گفت متقیان را در وقت نزع ایمان سلب کنم و اکثر اصحاب را گفت ای بخت متقیان با
 چاک و نه فریب دهمی گفتت جا بل باشد بوقت نزع بعثت و یو پرسی را بصورت حر و براق و قصور
 بهشت کنم و دور امید کسب دمی گو یا نعم ان جا بل عمل خود غره شود و گوید چنان چنین می نمیرد بعضی
 و یو پرسی بصورت پیروم شد و خیزان او میدارم و ایمان بر میان خوف و بیاست خوف از او که شود
 کار کرد و تقوله تعالی یا من مکرا لله الا القوم الخاسرین و ایمان ناصیان بران سلب کنم که ان
 از غایت گنا مان خود در سبیت باشند و یو پرسی را بصورت بار و کرم و در زخ و شراره کنم و بسیار
 او منقطع میشود و از رحمت خدا نا امید میشود و کار کرده لقلوله تعالی انه لا یبیس من یدم الله الا القوم
 الکفرون بدان ای فرزند که شیخ زاده شیخی را نشاید و سب زاده پیری را نشاید و در شرح
 مشارق آورده است هر که شیخ زادگی و سب زادگی پیری کند و قتال و مضلت و نند
 پیری که خلیفه بسیار داشته باشد نیز نشانی گمراهی است و مشایخان کبار از او خوار و فرموده اند
 شاه تا مخرم و راز خلیفه بود از ان او را مشایخان قبول نمیدارند و یکی از جمله خلیفها او شیخ نظر الدین
 بود که تمام ولایت او را انهر را بهلاکت رسانده و قتل عالمان بجای آورده بود پس پیری را
 کسی شاید که دست برست تا عهد رسول الله از پیر کامل آورده باشد چنانکه این فقره خاتم پای
 صغیر و کبیر از سلسله اجازت از حضرت پیر خود رسیده است و در ان دست خود همگی از شیخ بجان
 را از سلسله بطریق مناجات در تحریر خواهم آورد تا هر که طالب این سلسله باشد نشاید که با انتر لفت
 ایشان را بیاید و در تمام مضیق احوال عند الله تعالی شفیع آورد و حاجتش ثابت بیاید
 که اما قال علیه السلام من أحببنا لیکثر ذکرا آورده اند هر که بر روز و حکایت را از کسی مانع می کند
 کند و یا بشنود و بشکایت خاطر او اثر آبی پیدا شود و ان شیخ حقیقتی است که این فقره حقیقتی است
 در دوزخ ننگهاری از حضرت شیخ المشایخ و الاویار میشود ای زاده شیخ چنانکه فرد الزان بمیزان
 الانسان حضرت شیخ علی ترمیزی بن قنبر علی قدس سره آورده است و حضرت شیخنا را است نفر
 مریدان بودند که اخیر از اهل علم شخصی را مرید نمیکرفت و تلقین فرج کر نمیداد اگر چه عامی محض در دست
 او روزی چند میگردد انید از برکت شیخ چنان سوخته میگشت که درین خانه فساد زده اثر لعلت و بحر

بنیاد فرمی نمود و نخواهد نمود انشا الله العلی بحسرت راز و نیاز شیخ الاسلام المسلمین شیخ
 ابن قنبر علی قدس سره که با توداشت الی بحسرت راز و نیاز شیخ الاسلام المسلمین شیخ
 سالدین عطار الله صیبه الله صومئ قدس سره که با توداشت مناقب او نیکه عارف المعارف
 حاجان شیخ فرزوه است که یک کس تواند برواشت و عالمان زمانه در علم فقه اورا امام اعظم
 ثانی میگفتند در علم نحو اورا شهاب الدین ناگوری میگفتند آورده اند که روزی دانشندان
 از مازندران در خدمت او حاضر شدند میان ایشان مباحثه در مسأله افتاد شیخ خراسانی
 را فرمود تا اطفال کتاب را ببلند و کس برداشته آوردند شیخ در حال بکشتن و نوشتن
 را بران سطر بنام دانشندان در آن حال عذر تقصیر است بجای آوردند و مرید است او
 اختیار کردند و الضیاء آورده اند که چون همایون پادشاه ولایت هند را مسلم کرد و بعد از
 لشکر اقبالان بدو مقابله نمودند پادشاه از برای استعانت دعاء شیخ بجای اجیر است و پیش
 وقت ضعیف بود که در سپید چون شیخ سرزمره را قبایل او را اول مجلس و تقه را باز نمود که پادشاه
 زمانه قیامی وارد گفت که چه میخواهد پادشاه گفت ملک میخواهم شیخ در مراقبه شد که اسکر
 سر بالا میگرفت و طریق حاجتش نموسید باز در مراقبه شد بعد از مراقبه سوم دست بر آورد که
 اندر ای سلامتی سر پادشاه فاتحه خوانید حضرت به این بسبب تا یون دعا از حد و نجات یافت بر از نجات
 از موضع لاهور و واسط را بهر شیخ فرستاد و الضیاء آورده اند که روزی فرزند ایشان شیخ حسین از فوت
 و جوانی در سیر فریادت بیرون شده بود در روان چند از هر طرف بدو نیتند و شمشیر چند رو که زدند
 اما بوجوش اثر نیک و ند چون در خانه آمد شیخ بر او قهر و غضب تمام فرمود و گفت که فقیران را
 سواری و سیر چه کار گفت اسے بدر طریق اثر ترا کون تیغ چه بود شیخ دست مبارک خود را
 بدو نمود کبود شده بود باو شیخ را از آنجا که عادت درویشانست از اظهار کرامات عار پیدا
 شد سفر من نهاد و زواران را با عین عدلت نمود الی بحسرت راز و نیاز شیخ الاسلام
 المسلمین شیخ بهاء الدین صامت قدس سره که با توداشت و اورا از پنجا صامت گویند
 که در سح احوال بغیر لابی حکم سیکر و روزی فرزندش را بنویکش را کرد تا مگر با من
 فرزندم حکم کند طفل اورا بنایت سلامت رسانید چنانکه از زایش و تسبیح اورا میگرفت و

در شاد الطالبین
 مناقب شیخ ابن قنبر

بود ملاعبت میکرد و شیخ دست را بطرف زمین اشارت کرد فرزند سراب بران او نهاد و بعد از مدتی چون
 دیدند طفل جان باسحق تسلیم کرده بود او رو ه اندر روی از مردمان او انکار نمود و سباحت کرد گوی زنا نمانا
 کرامت نیست شیخ گفت سبک کرامات الولی فی جوارح بیا که کف فہم اهل التوال یعنی کرامات او ایست
 مرید گفت اگر سبک است باشد پیدا کند زمین مباحثه تمام نمود شیخ در کعبت نماز بعد از سجدہ نمود و
 بجای آورد گفت از جان بہتر هیچ نیست و سر زمین نهاد و وحلت نمود الہی سحر محبت راز و نیاز
 شیخ الاسلام و المسلمین سید حامد الدین قدس سرہ کہ با تو داشت الہی سحر محبت راز و نیاز
 شیخ الاسلام و المسلمین شیخ حسام الدین قدس سرہ کہ با تو داشت و بعد از صحبت ایشان ما از خدمت
 شیخ میکرو از آنکہ سادات بودہ اند و ادب سیادت او نگاہ میکردند اما حضرت سید حامد الدین از امر
 عدم خدمت یغایت و لگیری بود و از عدم خدمت پر خود عدم سعادت خود را قیاس میکرد و بعد با نهایت
 و بعد با نهایت مینمود کہ اگر وقتی از وقتها به یکجا نونوع خدمت مشرف شود قضا را بشی حضرت شیخ
 حسام الدین قدس سرہ برام بود چون میخواست کہ فرود آید حضرت سید حامد الدین قدس سرہ خود را
 در طاقچہ زمینہ پایہ پیمان ساخت کہ مگر پای مبارک ایشان بر بدن ایشان سجده در آن بود کہ حضرت
 پائی را بر پشت ایشان نهاد اما چون دانست کہ اومی ست در حال صحبت زود فرود آمد گفت ایستی
 گفت منم فرمود عرض چه بود گفت خدمت دیگر میری شد این را ہم ناست از خدمت دستم رجعت
 شیخ حسام الدین قدس سرہ خواست کہ او را اذن ارشاد بدید اما بخود اندیشید کہ اگر تمییز خود بوسم وقت
 پوشیدن دامن بالای سر ایشان خواهد آمد و اگر دستار بوسم نیز بر فرق او قرار یابد این را بی اوبلی
 میدانم کہ لباس من بر فرق سادات قرار یابد اما بہتر آنست کہ سر او بل خود را بدستم تا وقت پوشیدن
 در زیر پای ایشان در آید چون حضرت شیخ حسام الدین سر او بل را بکوشیدہ و او حضرت سید حامد الدین
 از آنجا کہ صد چندان آداب مرشدی اورا رعایت میداشت سر او بل اورا گرفته بر سر خود بست بعدہ
 چون حضرت شیخ حسام الدین دانست کہ در اخلاص این خدمت است و در خدمت ثابت است شفقت
 بلا ہنایت در ایشان او پیدا کرد و مراتب اورا از انشد تعالی در خواست کہ ولور اذن ارشاد و پس
 لائق حال طالب امینت کہ اگر چه سیدزادہ و نشانزادہ و خانزادہ باشد خدمت راز و دست زود
 الہی سحر محبت راز و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین شیخ نوز قطب عالم قدس سرہ کہ با تو داشت

در مناقب او آورده اند که وقتیکه پادشاه زمانه ناگور را در سخت حکم آورد و قریب شیخ زنی بنویسند
 که خدا در حفظ او محقق طمیداشت سپاهیان بدو فراموشت میرسانند و اموال او را بته کلک میبخشند
 سیزده تن استخانت حضرت شیخ بروشخ در پیش ظالمان شد که یتیمان را بغایت مظلوم نمیتوان خست
 ظالمان خنده آغاز کردند که قطب از جای نمی خیزد چگونه آمدی شیخ گفت مگر خاسته باشم ایشان
 فی الحال کس را نمیزنم بود ایند گفت که در خانه نهم شسته است و در اینجا هم حاضر است ظالمان
 ترسیدند و از اینجا بجا شدند این احوال را با پادشاه نشان دادند پادشاه را پانصد مردان خواندند
 بودند فرمود تا پانصد مسجد را بصدقه ها فی مصلی کنی و پادشاه نیز مسجد و مهمانی تیار کرد و این
 دو دو کس بیک گرت او را دعوت نمودند در یک ساعت در نماز بود و در سخت خود
 نیز نشسته بود و در بعضی جایی حوز فنی میخورد و در بعضی جایی نماز را امامت میکرد پس بر که
 دعوی قطبی کند از چنین طلب کن **آلهی بحرمست** راز و نیاز شیخ الاسلام و امین شیخ علاء الدین
 سعدی نوری قدس سره که با توداشت **آلهی بحرمست** راز و نیاز شیخ الاسلام و امین شیخ
 صالح الدین قدس سره که با توداشت **آلهی بحرمست** راز و نیاز شیخ الاسلام و امین شیخ
 نظام الدین اولیاء احمد و محمود و انی قدس سره که با توداشت و در مناقب او آورده اند
 که روزی در تنگنای میرفت سگ بجگان را افتاده دید که بی طاقت شده فریاد میکرد گفت
 ما در ایشان چه شد گفتند که درین شب امداد و بخورد گفت فریاد بکنید ما در ایشان را چون فریاد
 کردند در حال از کوه بیاید بران بجگان خود سیتاد الضیاء آورده اند که شیخ را پانصد تومان بود
 که هر روز بر قصل سماع میرفت روزی ظالمان مانع شدند شیخ رکن الدین قریشی را و پیش کرد تا با
 سباحه بکنیم چون شیخ رسید هر دو با هم جبار کردند و شیخ در قفس شد قوالان را فرمود که حشمتی قرار
 نمی باشد توان اسرودنواختند چون بجانب شیخ رکن الدین رسیدند از انش بگرفت و بنشانندش با بصر
 شد بکذا تا شش گرت او را منع کرد چون بگرت مغتم بر قفس شد شیخ رکن الدین ان شد و جمله عالمان
 متابعت او کردند بعد از ساعتی رسیدند که یا شیخ جبار با کردی گفت من با او چند سخن در باطن کردم
 که شما را بدان اطلاع نشد اما درین شش گرت که میگردد در سر گرت با آسمان می برآمد و در گرت بنفتم
 بجای رسید که ما در آن مجال نبود آورده اند که چون متعلق انجمن تصنیف میکرد یک مسئله بر مصنف

حکایتی از شیخ الاسلام و امین

دشوار آمد مرید خود را فرمود تا فلان ظلیفه در کناره دریا بخوان که خضر علیه الصلوٰه والسلام تنبوت بد
 و شکل را حل کند مرید بخوان کرد خضر علیه السلام را و بدگفت یا شی الله یا دیگر کجا باشی گفت در مجلس
 نظام الدین خوابی یافت آورده آمد که بار دیگر سلسله شکل افتاد همان مرید مجلس شیخ نظام الدین چو کرد و
 رسید دید که شیخ بر قفس بود و بهتر خضر عم موضع رقص او را با سن پانک میکرد و مرید در شک افتاد که شیطان
 باشد یا حضرت خضر ثم باز گفت که شیطان بصورت پهنه این نشود درین اندیشه بود که خضر علیه السلام
 در پیش او آمد و مشکاش را بیان فرمود مرید گفت یا پهنه بر ندای این چه حالت است گفت اگر چه
 ما موافق شرح میکند اما طالب مخلص است که طلب با خلاص دارد مرید چون این شنید باید و
 در پیش شیخ نظام الدین سینا و بعد از فراغ شیخ طلب انا به کرد و در طلب شجره شد شیخ گفت که
 استاد شما شرع است شجره مرقبول نکند اما چون آنکس اسماح بسیار کرد و گواه و شجره بار و او چون پیش
 استاد شد و قطع باز نمود استاد بدو قهر و غضب تمام کرد و فرمود که شجره را بدو برشته بده مرید با نمود
 که من شرم دارم بعد از آن هر دو با هم روان شدند چون رسیدند دیدند که شیخ باز در قفس بود ایشان
 در مجلس او استاوند چون شیخ بطرف ایشان آمد هر دو استاد و شاگرد او را مصداق دست کردند اما
 رنگ در روی مریدش بغایتی تغییر شد شیخ گفت اگر چیزی باطن است نباشد الا کار شما بظاہر است
 حضرت شیخ را گفته اند که چون بنظر تیر کشی نگاه میکرد در حال سرتن ازین جدا میشد بعد از فراغ مریدان
 رسیدند که یا شیخ یا این چندان تیر باران باطنی که دریم بر ایشان چرا اثر نکرد شیخ گفت که من چندان تیر
 طرقت بر ایشان دوم اما جبه شریعت چنان پوشیده بودند که تیر طرقت در جبه شریعت اثر نمیکرد
 ایشان شجره را بدو انداخته گفت سن چه گفته بودم اما شاگرد شما بطاعتی کرد و درین حال من مجزیه ام که مرا
 بیاید بکشید بجز همین گفتن باز در قفس شد تمام آن مجلس بیک کت کار زدند اما در سحر اثر نکرد بعد از فراغ
 سعادت نمود ایشان گفتند که انجمنین کار خاصه تو باشد و کس دیگر را تایید متناقض و گمراه آورده اند
 که با شاه زمانه را در سرفقت پانصد طبق تصدق می برآمد شیخ را نیز پانصد طبق می برآمد با شاه را
 غیرت بکار شد که تصدق او بمن برابر و مساوی میباشد آنچه از اموال و املاک شیخ داده بود همه را
 مانعت نمود اما شیخ بعد از آن دو چندان طبق سیکشید با شاه چون دید که باین نمی السید مریدان
 او را کار بیکار میگرفت بزور دستم و قلعه دلی را راست سیکرد و روزی مریدان این واقعه را بشیخ باز

گفتند شیخ گفت این قلعه بر باد شاه حرام است او بمیرد و دورین قلعه خزان بجزند چون قلعه همیشه
 باد شاه لطیف قلعه سوار شد مریدان گفتند که یا شیخ شما چه گفته بودید شیخ گفت دلموی دور است
 کجا چون باد شاه بدروازه رسید بریدان مجتبل کردند که یا شیخ در آن وقت هنوز دور است آورده اند
 که چون باد شاه بدروازه در می آورد از بالای دروازه بقدرت الله تعالی سنگ دیوار جدا شد
 حتی که بر باد شاه رسید و مغز او برآمد آفتاب این زمان مرکز گرم میشود در قلعه دلموی می باید
 الهی حکمت راز و نیاز شیخ الاسلام المسلمین شیخ فرید شکر گنج سعید سلیمان شتی قدس سره که
 با تو داشت در ساقب ادا آورده اند که شیخ فرید و بهاد الدین نوکر پسر دور پیش شیخ شهاب الدین
 سهروردی شدند رسید جلال بخاری در شهاب قلندر سهروردی همراه بودند اما شیخ فرید را در اول خطر آمد
 که شیخ را سینه نیابتی کلان است بهمانند زمان چه واقعه باشد حضرت شیخ شهاب الدین به یافت اما
 بر چهار ایگان مرغ بداد و گفت این را در جایی فرج کنید که کسی نبیند هر سه کس مرغ گرفتند اما شیخ
 برشته آورد و گفت چرا گفت هیچ جا نیست که او نمی بیند بعد از آن حضرت شهاب الدین او را فرمود که
 بر مردان فدای را طلب کن که ترا من کاری نیست و از عهده تو خواهم بر آید شیخ فرید گفت که با کسی
 کسی را بنامی فرمود در پیش قطب عالم شود و طلب او شد چون نزدیک شهر قطب عالم رسید
 و دید که با کوه کان بازی و لعب میکنند و چون بنظرش آمد دید که بر تخت نشسته است اما حیوان گاه
 که یکی در آن میان کوه کان همین شخصی بود زیرا که مراتب قطبان است که در یک ساعت هزار گشته
 بنامند قطب عالم او را سجده است آفتاب خود مسلط کرد شیخ آتش گردان فنا به از نا پذیر شد و در جا بلند
 شمع را دید که می افروزد در حال بدان جایگاه روان شد و دید که دختر صاحب جهان سرخه قوم
 کلام الله را میخواند آتش طلب کرد و ماعت فرمود گفت اگر چشم خود را کشیده بمن بدهی آتش
 بدیم چشم در حال کار و بار گرفت و چشم مبارک کشیده بداد او آتشش را روان کرد بعد از گرم کردن
 آفتاب قطب عالم بیرون آمد و طهارت بکرد فرمود و فریضه تو چه حال دارد گفت خضر نمرد و مسکند
 گفت بکشای که باز آمد چون بخند آمد بود اما کثرتی داشت تا نشان مروان کم نشود علی الصبح
 بان دختر حیدران زند ما گرفته در پیش قطب عالم شد شیخ آن هموان الفقیر الصدق کرد و او را
 شیخ فرید تبریح کرد و از آن لاد است و او را به این فرستاد اما ولایت را را جپال جوگی

گراه ساخته بود و قصه آن بود که روزی پادشاه پشه در شکار شد اما در میان درخت گل
 بنیاتی مفادید فرمود تا او را از رخ کرشند چون زمین را کاویدند درخت از خانه کمرشیده برآمد
 همان خانه را خراب کردند و دیدند که جوگی در آن نماز نشسته است بوی آن درخت در کاوه است
 پادشاه بدو متعقد شد جوگی چون برآمد علم تمام را بیان کرد تمام ولایت را گراه ساخت چون
 حضرت شیخ فرید در آن نواحی رسید گوشه را بخود قرار داد دوران همان تمام نظر مردمان بدان
 جوگی میرفت آورده اند که شخصی را از آن محله ماده گاوشیر دار نمی استناد در پیش شیخ رفت
 ای گوشه نشین دعا کن تا ماده گاوشیر دهد شیخ دعا کرد همچنان شد که تا ازل آن محله بود
 رجوع کردند چون شهرت یافت سخن را پادشاه رسانیدند پادشاه شیخ را دعوت نمود فرید علیه
 الرمه حاضر شد و گفت که این چنین مسلمانان را شاید که درین عهد مصطفی صلی الله علیه و سلم از قبل
 بهر پادشاه گفت که جوگی چنان و چنین گرامت دارد اگر شما بدو برابری کنید از وی برگردیم
 شیخ فرمود خدا آسان خواهد کرد چون در رسید شیخ را گفت تو که با منی شیخ فرمود صاحب این
 ولایت منم جوگی گفت که مرا با شما کار مسئله و حجت نیست بلکه کار گرامت است جوگی بر صدارت
 خود نشست و در خواستد شیخ برود کفش مبارک خود را بالا انداخت جوگی چنان رفته بود که همیشه
 و آن کفش او را بر سر زده باز آورد بعد از آن شیخ فرید بالا پریدگی نیز در عقب او بالا رفت بعد از
 ساعت جوگی فرود آمد بعد شیخ فرود آمد جوگی در اتمام شیخ افتاد و توبه کشید و مسلمان شد
 گفتند چرا گفت مرا برکت عمل بود ما این آسمان نعمت و بالاراه ندانند اما او را برکت عمل ایمان بود ازین برکت
 دور کنگره بهشت رسید تمام عالم مسلمان شدند و شیخ الحال و ما بخا آسوده است و او را ازینجا شکر گنج
 گویند که روزی بارهای لشکر از وی میگذشت گفت چیت یکی از آن میان گفت خاک است
 فرمود خواهد شد بعد از مدتی چون دیدند همه خاک بود باز بران راه آوردند گفت شیخا شکر است
 خواهد شد باز شکر شدند و آورده اند که روزی بر مقبره شسته بود و در پیر خود را دفن میکرد چون رفت
 کردند زنگ درویش متعیر شد باز بر جای شد گفتند یا شیخ چه حال بود گفت گنهنگ بود خدا بش
 میکرد من بیفاعت استلوم هنوز سخن تمام نکرده بودم که قطب عالم در سید و او هنوز در کلام
 بود که شیخ معین الدین در سید و او هنوز در کلام بود که آواز غلین شیخ عثمان مارونی پیداشد بافت

بر ملائکه آواز کرد که بنظر نویانه خواهید سوخت والا بگریزید یا ران گفتند یا شیخ اگر بدو می شنید
 فرمود تا حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم همه حاضر میشدند الهی سحر مست
 راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین شیخ قطب الاقطاب قطب الدین نجفین اوشی حشمتی قدس سره
 که با تو داشت و مناقب او آورده اند که روزی شیخ فرید شکر گنج در وقت بااداء بعد از
 فجر در خواب رفت در آن میان احلام شد شیخ فرید میخ شد قطب عالم آستین باورش او داشت
 شیخ فرید در آن میان درآمد و لایقی را دید که جابها، لطیف و جوهنهای گوناگون است شیخ فرید در آن
 غسل کرد با زانان آستین برآمد و فرض با داد بجای آورد و مکنذ مناقب هر کس آن است که در تحریر نماید
 ابا لیس را که بیاد داشته باشم بگویم الهی سحر مست راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین شیخ عبدالمعین
 حسن سجری حشمتی قدس سره که با تو داشت مناقب او آورده اند که روزی مینور را مینوران می گفتند
 بنام سوخت اما یک دست بود هیچ وجه نمی سوخت مردم نیک میخ شدند ناگاه از جانب قبر شیخ او از بر آمد
 که این دست را بنزد یک من دقن تمیز زریا که روزی من بر وجد بودم دست را بالا کردم او نیز برای موقت
 بطعنه دست را بالا کرده بود از آن نمیبوسزد و مناقب شیخ اگر تمامه نویسم درین مختصر کججا آلهی
 سحر مست راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین شیخ عثمان لارونی قدس سره که با تو داشت
 الهی سحر مست راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین شیخ حاجی شریف زندنی قدس سره که با تو داشت
 الهی سحر مست راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین شیخ حاجی قطب الدین مودود حشمتی قدس سره که با تو
 داشت الهی سحر مست راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین شیخ ناصر الدین ابویوسف حشمتی قدس سره
 که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز شیخ الاسلام و المسالمین خواجه فتوة الدین ابومحمد حشمتی قدس سره
 سره که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز خواجه ابواسحاق شامی حشمتی قدس سره که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز
 خواجه ناصر الدین حشمتی قدس سره که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز خواجه مشا و علود بیوک حشمتی قدس
 سره که با تو داشت و بدانکه سلسله حبشیه از خواجه مشا و ارتفاع یافته است الهی سحر مست راز و نیاز خواجه
 ابوسره بصری قدس سره که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز خواجه ابو حفیظ عثقی قدس سره که با تو داشت الهی سحر مست
 راز و نیاز خواجه ابراهیم بن ابوم قدس سره که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز خواجه مغنیل بن عیاض قدس
 سره که با تو داشت الهی سحر مست راز و نیاز خواجه عبدالواحد بن زید قدس سره که با تو داشت

الی بحضرت راز و نیاز خواجہ امام حسن بصری رضی اللہ عنہ کہ با تو داشت و بدانکہ امام حسن صبر
 سپید خنجر را بجانانی بود روزی در کنار امانی بود شسته شد آفتاب حضرت رسالت پناه صلوات اللہ
 و سلم بر آب برای طهارت بود از آن آب بخورد حضرت گفت که این آب چه شد گفت این بخورد
 حضرت فرمود حسن یعنی نیکو کرد و گفت بمقدار این آب از من برکت برود جهانی بود چون
 بزرگ شد سوداگری میکرد و نام او ابو سعید بود چون حضرت حسن گفت نامش حسن کردند مروارید
 سیف رخت او را حسن بلوی میگفتند در سالی از کنار دریا یارمانی مروارید حاصل کرد و در روم
 برود یک از کانترا ن روم آشنائی داشت بار بار در خانه او نهاد روزی آنکس گفت که بادشاه
 مایان را درین روز سر بیابان است اگر سخواسید نمانیز با بروید امام فرست در بیابان خمیده دیدن چینی
 کلان ستاده اول چهار هزار کنیزکان صاحب حال هر یک با طبقهای مروارید درست از آن برشتند
 و روان شدند بعد از آن چهار هزار سفید ریشیان از آن گشت کردند و روانی شدند بعد از آن هزار
 طیبیان و دبیران پنج خمیده گشتند و روان شدند بعد از آن هزاره هزار شکر از آن خمیده گشتند و روان شدند
 بعد از آن بادشاه با دوازده کس خوانین در آن خمیده درآمد آن خان کج آشنای او بود او را بنزد آورد
 بادشاه گفت ای فرزندان اگر کنیزان در روز خیر این نجات می یابنی میدوم چنانکه دیدی اگر بر داری
 سفید ریشیان نجات یابنی آورده بودم اگر بطنی طیبیان نجات می یابنی آورده بودم اگر سبک و حرب
 نجات می یابنی میکروم و اگر بر داری ما خوانین نجات می یابنی آمده ام اما کار خندانیت که ازین سه چیز
 نازد بعد از بر آمدن امام از آن کس سوال کرد که این چه کار است گفت بادشاه را این نجات یافته است در رسالت
 همچنان میکنند امام از آن جای روان شد گفت که بار بار بر منا خدای تصدق کن آنچه خیر ضامی قادر که ازین
 چیزهای بیخستبول نازد و چگونه طلب او از ترک رسم طالب نیائی فانی باشم و از آنجا که رجوع کرد بعد از آن
 در طلب علم شد تا امام زمانه گشت اما چون اصحاب کم شدند و در هر روز رحلت مینمودند مگر رضی علی رضی اللہ عنہ
 مانده بود امام حسن با اتفاق صحابه در پیش مرتضی علی کرم الله وجهه شد و سمیت کردن خواست و گفت
 که حضرت رسول فرموده است اصحابی کا لبحوم با سیهم اقتل لیتیم اهل بیت آنچه تو از حضرت
 آموخته باین فقیر تعلیم کن مرتضی فرمود که روزی در خدمت رسول اللہ نشسته بودم حضرت
 فرمود چنان مرا ببین که چگونه دیدوشم چشم پوشید و گفت لا اله الا الله باز فرمود که چنان پوشش

چنان چون و بگوی گفت حضرت رسالت پناه فرمود در یافتی مرتضی علی کرم الله وجهه همان پیش
 بر چه از ذکر و فکر بود و همه تکلیف کرد و تا این زمان همان پیش در میان صوفیان رواست و او را
 سید صوفیان میگویند و در هر عمر که باشد او گشته بودند و از آن میان بدو کس هجرت داد و یکی بعبد الواحد بن
 عیسی و دیگری بسید عجمی فرستاد و از سید عجمی ایجا شد و بیخ خانواده از عبد الواحد بن زید از میان
 آن سید امام نغمه زیده بود و اصل نام بن حارث و قصه او را در فصل ایما بن مذکور کردیم باز او را طره
 اندک کرده اند که روزی زنی سر برهنه میرفت امام گفتش ای زن سر پوش آن زن از خود خبر
 پرسید گفت ای امام من از محبت آنوی چنان مستور عقل بودم که سر پوشیدن را فراموش کرده بودم
 آن روزی محبت خدائی میکنی بگو ز بر سنگی سر را دیدی امام واقعه باز پرسید گفت شوهری دارم که توبه
 سال محنت کشی او کرده ام اما چنان محبت او آشفته ام که از محبت او خبر ندارم و لیکن درین ایام
 میخواهد که زن دیگر بگیرد و بر چند سکن این محبت او را نمیتوانم نصبر کرد امام فرمود بر آور که این قصه
 بگوید بن میگردد و او در کلام مجید خود فرموده است ان الله لا یغفر الذنوب الا لکن یغفر ما یشاء
 الهی سحر است راز و نیاز امیر المؤمنین علیه مرتضی کرم الله وجهه که با تو داشت الهی سحر است
 راز و نیاز سرور کائنات خلاصه موجودات شفیع روز جزا محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم که با تو داشت
 الهی سحر است ذات مقدس و مظهر خویش که مرادات و مشروعات این پیچاره بر آورده خیر گدائی
 سبتک و کال کنک خدیوم فقراء ک فلان شجره و دیگر از سلسله سهر و رویه که تعلق ابو نجیب
 سهروردی دارد که حضرت شیخنا از و اذن داشت و از و باین فقیر ملا و ورئه ننگنهاری رسید
 الهی سحر است راز و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین شیخ علی تریزی که با تو داشت بدان القیر زنده
 که ارواح جسمی است لطیفه که تعلق دارد بدین السانی تعلق تصرف و تدبیر ارواح غیر نفس است
 و نفس غیر ارواح زیرا که در هنگام خواب بیرون میرود و نفس بر جای میماند بقوله علیها الصلوة والسلام
 لقوم اخرج الموت و روح حدیث و دیگر و مشارق آورده است که ان الله یغفر الذنوب الا لکن یغفر ما یشاء
 بر دو عالم حیث یشاء یعنی قبض میکنند در خواب و باز میگردانند و بیداری چنانکه روزی این فقیر حضرت
 شیخ پرسید که در چنان چه میگویند که ارواح صورت ندارد حضرت شیخ فرمود که بعض غلط میگویند و اکثر
 جایها مسطور است اما چون در رحم منزل میشویم همان را نایا میدارم که ارواح ما را نمیزد که مورد چه قرار بود

و صنف این سیال نیز نشانه گفته بود باور خود تصدیق نمرد که لابل در آن ایام من دختر بودم پس فقیر
نیز از آن مقام خبر داد و در جواب فقیرانان احوال خبر داد که گفته چون من از رحم فرود آمدم مراد در فلان
چیز نبوده بودند الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین شیخ سالار بدیع عظامه الله مقرب الله
روحی قدس سره که با تو داشت الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین شیخ قطب الدین مجازی
قدس سره که با تو داشت الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین شیخ نظام الدین مهاجر
قدس سره که با تو داشت الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین شیخ محی الدین محبوبی قدس سره
که با تو داشت الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین شیخ سید جمال الحسن التجلی قدس سره
سره که با تو داشت و پسر سید جلال بخاری اول است که این جهانیان گویند الهی سحرمت رازونیا
شیخ رکن الدین قدس سره که با تو داشت نقل است که شیخ پانزده ماه در سجده باور بود بعد از ولادت
جد او شیخ بهاء الدین زکریا از و در گوش پسرید که این مقدار چقدر در رحم او میرماندی گفت در سه سبانه
از کلام الله میگردم از آن دیر ماندم و او از دیدن خود اذن آورده بود الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام
و المسلمین شیخ صدر الدین عارف قدس سره که با تو داشت و او نیز چون از پد خود آورده بود طی
سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین شیخ بهاء الدین زکریا قزاشی قدس سره که با تو داشت
و زکریا نام پد او بود منقول است که شیخ را حضرت شهاب الدین دعا کرده بود که هر که ترا ببیند بمیراند
جنازه ترا ببیند و سر که بعد از جنازه تو مناره ترا ببیند یعنی گنبد ترا اورا بد و زخ کاری نباشند چون
این سخن شیخ فرید شکر گنج رسید در خاطر گذاید که مرا شیخ قطب عالم بیخ و مانو قطب عالم درایت
در حق او دعا کرد که هر که مرید تو شود و مریدم بیاورد قیامت هر که درین سلسله تو اقتدا کند او را از
آتش دوزخ خلاصی باشد و شیخ رکن الدین آورده است که در شب حق تعالی را در خواب دیدم پس چنان
بنمود و گفت هر که سرت این را تکرار کند او را بتو بخشیدم از یکت این اسامی شیخ رکن الدین شیخ
صدر الدین و شیخ بهاء الدین باید که این سکر تکرار کند الهی سحرمت رازونیا شیخ الاسلام و المسلمین
شیخ شهاب الدین سرور دی قدس سره که با تو داشت منقول است که معراج حضرت
شده سال بود اما چون برگشته آمد جای خواب هنوز گرم بود و این را علم است الهی گویند که بعضی کس
ی باشد و بر بعضی چند سال شیخ شهاب الدین مریدی بود چون هر روز در همین التماس بود

که اگر من طلسمات الهی را ببینم روز جمعه در سجده مشق که از معاویه میبایم نموده است در سجده در
 زهره آن مسجد جوی آب ریخت در حال جامه کشید بعد از آن در آب درآمد چون سر بالا کرد در ولایت
 بیرون شد که نام آن ولایت نمی شناسمت همچنان بر بنه بر سر آب نشسته بود ناگاه یک دین نیک
 مظهر بر پیش آمد گفت چه شخصی واقعه باز نمودار او خواند بر و بعد از مدت دختر بدو نکاح کرد فرزندان چند
 از تو که شدند بعد از آن روزی نیز برای غسل در آن جایگاه جامه کشید چون در آب درآمد سر بالا
 کرد دید که باز در همان مسجد بیرون شد و جامه های او همچنان بنامه بود مردمان هنوز بمسجد میخیزد
 مؤذنان با هم پوشید و در مسجد تخریب شده نشست بعد از آمدن شیخ مسجد چون نماز ادا کرد شیخ با او
 که شیخ میباشی میخواستی دیدی آن منقلم را بدو معاینه کرد تو شکر گرفته روان شد بعد از سه ماه در آنجا
 رسید زن و فرزندان خود را بیاورد آنی حکمت راز و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین شیخ ضیاء الدین
 بنیجیب عبدالقادر سهروردی قدس سره که با تو داشت الهی حکمت راز و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین
 جمیع الدین ابو عمر سهروردی قدس سره که با تو داشت الهی حکمت راز و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین
 شیخ محمد بن عبدالقادر معرفت بعبودیت سهروردی قدس سره که با تو داشت الهی حکمت راز و نیاز
 شیخ الاسلام و المسلمین شیخ احمد اسود و علو و نیوری قدس سره که با تو داشت الهی حکمت راز و نیاز
 شیخ الاسلام و المسلمین مشلو علو و نیوری قدس سره که با تو داشت الهی حکمت راز و نیاز شیخ الاسلام
 و المسلمین شیخ جنید بغدادی قدس سره که با تو داشت - و روقایع المدعت
 شیخ الاسلام لها لوزی آورده است که آنچه بعضی متونین گویند که شیخ
 جنید رقص میکرد و مسلح میکرد راست است اما در آخر عمر تائب شده و توبه کرد و آورده
 اند که شیخ خواهرزاده حضرت سری سقطی بود و در پنج سالگی نماز میگذاشت اما سرانزدیک
 نهاد روزی سری سقطی گفتش که اسه پسر سر را دورتر میباید نهاد گفت کسی روایت نمیکند
 اما سر من از مکتب الله میگردد و از آن نزدیکتر نیم روزی بهر او سری سقطی بطوان کلمه الله فرست
 در مسجد حرام چهار صد اولیا، الله را یافتند که کلمی در میان شکر بود چون سری سقطی را دیدند فریاد
 که از جواب حسن بنحویم سری سقطی اشارت بجنید کرد که از او پرسید شیخ جنید گفت شکر گفتند و با کلمی
 بلکه شکر آن بود که چون نعمت منم را صرف خود کردی پیش قوت آزاد در عبادت او صرف کن باز

و در این کتاب
 در بیان
 در بیان
 در بیان

دیگر طلب تا شکر بجای آورده باستی سبکی پسندیدند روزی در بازار مسکینان کوه کابل آمدند سنگ
و کلوخ میزدند گفت سنگ تر نید که پای من می شکند و از شکستگی پای من تیرم بلبک عبادت محرم
انم آنحضرت را زوینا ز شیخ الاسلام و المسلمین سری سقلی قدس سره که با توداشت الهی است
راز و نیاز شیخ معروف کرخ قدس سره که با توداشت منقول است که روزی سر بر زمین نشسته
بود سر برآورد و تقسیم کرد و باز بر آفتاب شد باز سر برآورد و در گریه شد مردمان پرسیدند که چه حال است گفت زبانه
چهارم مردان غیب میباشد و غیب آنرا گویند که هیچ ذره از شریعت و افعال و اقوال تجاوز نکرده باشد
و لیکن از مراتب خود نیز خبر نداشته باشد و مردان دیگر خبر داشته باشند و نزد یک خدای صاحب تر است
باشند و در هر زمانه چهار صد ابدال میباشد و امام شافعی ابدال بود و مظفر مدیاری کسی پرسید کدام
شافعی از کیان است گفت ابدال است و از ناگس و دنیا پرسید که چه حال دارد گفت بعد از و همانند
او کسی نباشد و ابدال آنرا گویند که صاحب مراتب و صاحب علم باشد که از جمله اخذ فی جنود باشد
و نیز قیام زمین با ایشان است که گفته اند تو کلا ابدال الحسنت الارضیه و ما فیها و در هر زمانه
چهل اوقاد میباشد و مراتب ایشان اعلی است از مراتب که فی کل شیء ابتداء دارند و در هر زمانه چهار
نقبا میباشد که بر چهار گوشه دنیاوی بر ایشان آبادان میباشد و ایشان انقیبان حق گویند
و خاصیت ایشان آنست که هر چه خواهند شود اگر آفتاب را در شب از آرزو برشته باز آید زیرا که
وجود ایشان از خود فانی در حق باقی چنانکه آهن را کسی باتش گرم کند تا سرخ شود بعد از آن هر چه
باتش میسوزد بدان آهن سوخته میشود و از خشک تر و در هر زمانه دو نفر نجیب میباشد که ایشان را
نجبا گویند و معنی نجیب در صراح بیان کرده است نجیب پوست سپر است و پوست سپر را گویند چنانکه
سیوه چهار نعل است گویند که پوست لول ایشان شریعت است و پوست دوم نیز لول طریقت و نیز نیز لول
حقیقت پس معلوم باد که تا کسی شریعت آراسته نباشد حقیقت نرسد زیرا که ابتدا و انتها هر چیزی است
است که متابعت حضرت رسالت پناه است چنانکه اول پوست پیدا شود و بعد از آن نیز و اصحاب
نجیب گرامی شده را گویند و نجبا جامعه و انتخاب برگزیدن را گویند و معنی نجیب نیز بیان فرمود
نقیب مستوره مردم و نیکی افعال و اقوال و دانسته و مهتر قوم و نجبا جامعه و الصیاق نجیب
را گویند که مجوده صفات باشد چنانکه سگ که بر او صاحب خفته باشد و مردم با یک کردن آنرا از

او نیز نقیب گویند و در وی بند را گویند و مرد نیکی و امانگاه نگذارد با کسی قنقیب در شهر با کشتن
 را گویند و او تا منج را گویند و ایضا کسی را که ذکر خود همیشه از دست خودند و ابدال بگیرد و آن را
 گویند قوله تعالی من الخوف أمتنا یعنی از خوف بسوی اسن برآمد و ایضا **الْبَدَالُ قَوْمٌ مِنَ الصَّالِحِينَ**
لَا يَخْلُقُوا اللَّهَ نِيَامُهُمْ إِذَا مَاتَ أَحَدُهُمْ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى مَكَانُهُ أَخْرَجَ یعنی چون یکی بمیرد بجای او دیگر را
 می نشاند و در هر زمانه یک نفر قطب میباشد و قطب آنرا گویند که جمادات و نیادوی را چون خرد را
 بکفت و انا باشد و در هر زمانه یک نفر غوث میباشد که از احوال این جهان برآورد و ایشان از مراتب و
 احوال او خبر ندارند و غوث فریاد رس را گویند هر گاه که مراتب قطب نقصان یابد غوث از حق تعالی
 میجوهد و نزد یک بعضی نقصان پیری و پیشوایی را نشاید مگر قطب پس شیخ فرمود که هر گاه که یکی
 از ایشان بمیرد بجای او دیگر می نشاند چنانکه غوث بمیرد بجای او قطب را می نشاند و چون
 قطب بمیرد بجای او نجیب را می نشاند و چون یکی از نجبا بمیرد بجای او نقیب می نشاند و چون
 یکی از نقبا بمیرد بجای او او تا در می نشاند و چون او تا در بمیرد بجای او ابدال را می نشاند و
 چون یکی از ابدال بمیرد بجای او یکی از مردان غیب را می نشاند و علی بن اقیاس مراتب نجیبان را
 یکی بدگری میبرد یعنی چون غوث بمیرد بجای او قطب را نشاند پس جای قطب خالی ماند و بعد از
 یکی از نجبا را بجای قطب می برد پس نجیب یک کس کم میشود یکی از نقبا را بجای غیب میبرد و نجیب
 یک کس میشود یکی از او تا در را بجای نقیب میبرد یعنی مراتب ایشان میبرد پس او تا در چهل کس کم
 میشود یکی از ابدال را بمراتب او تا در میسازد پس ابدال یک کم میشود و از چهار هزار یکی از مردان غیب
 را بمراتب او میسازد پس مردان از چهار هزار یک کم میشود یکی از عامر خلق را بمراتب او میسازد
 درین زمان یکی از مردان غیب را بمراتب ابدال برودر خاطر داشتیم که مگر مرا بجای او خواهد برد و اما
 منزه می زنار و در از نار برید و بمراتب او رساند ترسیم که مباد آن زمان را در گردن من اندازد
 از آن در گریه شدم بدان ای فرزند که شیخ از نجیبان بود و عادت در ایشان است که خود را از
 هر چیزی فرودتر می بنشیند و در غوث میباشد از آنچنان گفت در آن میان یکی از مردان سوال کرد که
 قطب در کجا وفات یافت که این اولیاوند کورین بمراتب یک دیگر رسیدند گفت قطب در روم بود
 و بند و در کجرات بود و من در و کن بوده ام گفت میان سوم و کجرات چه مقدار مسافت باگفت استیلا که

مرد سوال کرد که یا شیخ از اطراف عالم چون خبر داری ازین مسئله نیز جواب بده که مرز قدام و نیم مرز
 و ناقص کیاست گفت فردا بیا چون آمد شیخ رحلت نموده بود او متحیر شد اما بقریش رفت و فریاد
 کرد که ای خواهر آواز باشید باز گفت ای پسر خواجگی شایان کسی ست که زوال ندارد گفت جواب
 و نیکی میخواهم گفت و نیز روزگفتم که هنوز متحیر بودم اما امر و از حیرت خلاص شدم مرز قدام منم که ایمان
 سلامت آوردیم و نیم مرز توئی که ایمان تو در خطرست و مرز ناقص کسی ست که از بیج بلاهای قیامت
 گذشتند و لاف میزند چنانکه ابوبکر صدیق رضی الله عنه میگفت من حیرانم بدان گمان که از اسباب
 قیامت گذشتند اندر خنده تمهقه میکنند یعنی مرز ناقص آنست که از سولها گذشتند باشد و لاف مشایده در پیش
 و شیخی میزند و بعضی گفته اند که مرز قدام آنست که کار را کسی اظهار کند که فلان بکنم اما بروت خود او را موجود
 آورد و نیم مرز آنست که اظهار کند که میکنم و از دور وجود آید و ناقص آنست که اظهار کند که میکنم و لیکن
 از دور وجود نیاید و شرمند شود که المناق که از آن حد خلقت درین ترکیب مکرست الهی بحر مکت
 ساز و نیاز شیخ الاسلام المسلمین شیخ داؤد طالی قدس سره که با تو داشت آورده اند که زود
 آتش شد و صحن شخص درآمد و طلب آب کرد و کینه آب آورد و نخورد و گفتند چرا گفت بخواب این کینه
 زوی تعلیم کتاب کرده بودم بیاد که این باجران تعلیم پس در از تو آب خوردیم نام زوریها در گرما
 سخت عراق نشسته بود او را کفش در رسید گفت چرا در سایه نمی نشینی گفت در عراق ناشایستنها
 میدیدم و عاگردم که خداوند پایم پستان تا از مجموع جماعت باز نام و این ناشایستنها بزمم الحال نمیتوانم
 جنبید و بعضی گفته اند که بوقت آمدن او در مسجد خلق چنان بدر استقبال توجه مینمود که بعضی
 در بعضی را زیر پای میکردند شیخ و عاگرد الهی کثرت خلق نوع از انزل و نیادی ست و ازین کن
 تا بر ایشان زودم زدن شد و دیگر آورده اند در خانه که میبود تا آن خانه خراب نمیشد بخانه دیگر میرفت
 و تا در ساری کیخانه میبود بساری دیگر میرفت و باز است نیار و گفتند چرا گفت سجای عهد کردم
 که از من و در نیابادانی نماند چون وفات شد خانه آخرینش خراب شد و دیگر آورده اند که روزی
 مار وین شید و نام پوست در دو مجلوت او رفتند از آن بدخول کرد و او را در اشقیع آوردند و در پستان
 بالا کرد که بحق همان شیری که از پستان من حوزده که ایشان را از آن ده گفت یار سب
 رنمای تو در رضا و ما درست و الا از آن نیادوم بعد از دخول چون بصحبت نشیند وقت بر آن

سکه در میان حبیب صبیح

مبلغ زرب و پیش کرد قبول نکرده گفت من از میراث پدر خانه فروخته ام و دعا کرده ام که یارب برگاه
 این نفقه حلال من صرت شود و رحم قبض کن بارون رحمت میداند ماورش سید که نفقه شیخ نجاشی
 گفت مدکان فلان بقال بارون شیخ ازان بقال سید که نفقه شیخ چند مانده باشد گفت ده یا ده
 درم مانده است و هر روز نیم دانگ می خورد خلیفه آنرا حساب کرد که این مقدار روز عمراو باشد چون روز
 آخر شد بعد از سلام ببادا پشت بقبله آورد گفت ای باران داوود و طائی نماند که من میدانم
 که دعای او مستجاب باشد چون کسی را فرستادند مادرش گفت در وقت شب نماز سیکندارد و در وقت
 سحر بعد از وتر سه مرتبه بنهاده وقت ببادا بیدار میکردم دیدم که مرغ خوش پریده بود و او از
 شاگردان امام اعظم بود رضی الله عنه الهی سحر مترازا و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین شیخ حبیب
 عجمی قدس سره که با تو داشت آورده آمد که در اول حال بر بوا حواز بود و او را حبیب بر بوا حواز میگفتند
 مال با بقر منداران میداد و هر چیزی که از می یافت از بهریم و طعام و شراب و گوشت بر بوا میگرفت
 روزی از خانه قمر مندار سرگا و بیاورد بر بوا و از خانه قمر مندار دیگر بهریم بر بوا بیاورد و سر را در یک
 پارچه پارچه کرده انداخت ناگاه فقیری از در آمد و یا الله گفت مزن خود را فرود تا ازان گوشت
 بد بزن چون سر لوش باز کرد دید که سرگا و تمام مهباشده و پوستش بر گسترده است زن بحجرت
 حبیب پیش آمد و دید که پیمان است سرفزاید که از خدا شرم نمیکنی چند گرفتار نفس باشی حبیب
 ازان حال سبطاقت شده بجانب حسن بصری دوید چون در راه می رفت کودکان از دیگر تخمندی که از
 شومیت او مایان خواهم سوخت چون توبه کشید در آن ساعت صحبت و آوازه او در تمام عالم انگذده
 شد که حبیب از تاجان و اصلاان است چون ازان طرف برگشته آمد کودکان بدو نترسیدند
 تا سایه او بر ایشان افتد و بپرکت او آرزیده شوند و آن اموال را تمامه بقمر منداران بخشید دوران
 خانه نیز چیزی نماند روزی نشش فرستاد که جای مزدوری کرده بسیار شیخ رفت جای دید که آن سبزه
 بنیاتی خوش بودند و آنجا تمام روز عبادت الله کرد وقت شام بخانه آمد نشش گفت چه کردی
 گفت و عده کرده است که فردا یکی بدیم کنه او سه روز مرغت و خالی می آمد روز چهارم نشش
 انبان بستند او که فرزندان تو از گرسنگی مروند باید که امروز خالی نیایی باز در آنجا عبادت الله کرد
 بوقت شام انبان از سگرزیه پر کرده از جهت اینکه دل زن آرزوه نکرده چون بخانه رسید بوسه

طعام بشماش رسید رنگ رویی فانه بلباس دیگر دید گفت چه حال است و نش گفت کسی با
 که تو غرور شده چه مرد با مردت بوده است و نیکو کار و نیک محضر ز سخی بوده است امروز شتر را با
 و لباس و زربار کرده آورد و گفت که حبیب را بگو آنچه تو میکنی ترک ندهی که من فرود تو همچنان میدهم
 حبیب قصه حال باز نمود چون آن نگر نریختند همه در و در وارد بودند و ایضا زری دزدی را
 بر سر دار با اکتشید دید پانهای دی می بوسید گفتند چه گفت و در طلب خود رفت درین طلبی روم مینه
 الکسی بخت را زونیاز شیخ الاسلام و المسلمین شیخ حسن بصری رضی الله عنه که با تو داشت آورده اند
 که روزی جوانی بدکار که بیخ از نیکی از دور وجود نیامده بود و بحالت نزع رسید امام در حاضرت وقت
 زبانش بسته بود ناگاه امام قسم کرد گفتند که چه جای قسم است گفت این جوان در خاطر آورد که
 پروردگار من و جان انفعال من بدو احوال من زشت خصوصاً درین هنگام حمله اعتقاد باین دارند
 که فلان بد کردار بدو زخ رفت و من نیز میدانم که جای من در دوزخ است زیرا که دیده و دانسته
 بدی میکردم اگر صفت رحیمی تو در کار شود که گمان مردم بجای دیگر ماند و در اجابا دیگر باری بیچاره است
 تو کم نشود الله تعالی بجز و خطره او را بخشید از ان قسم کردم در ان شب چهل کن اولیاء الله او را بخواب
 دیدم که آنز دیده قش شده است آورده اند که در پیش شیخ مجوسی آتش پرست بود روز بحالت
 نزع رسید امام بر حاضرت گفت ای شمنون جوانی گفت چنانکه دادا گفت چنانکه در شماراوست گفت
 چونت رضای او گفت چنانکه سزای باست شیخ گفت که ازین سخن بوی آشنائی می آید و شما چرا
 بگانه میگرددید گفت مرا خاصیت شما مسلمانان بگانه کرده است میگورید که دوزخ است و گناه میکنید
 و میگورید که بهشت است و تصدقات نمی کنید و میگورید که دیدار حق است و بنیاد دوستی میکنید امام
 گفت بقدر گناه عذاب کرده شویم و برکت ایمان بگذریم شمنون گفت من زنیقهها و سال عبادت
 آتش کرده ام مرا نخواهد سوخت امام ترش طلب کرد و دست او آتش زد و بیخ سوخت گفت تو نیز اندک
 قبول نکرد و گفت من عبادت الله کرده ام از آتش نسیرم و تو عبادت آتش کرده از دستت نسیرم
 گفت ایمان آرم بته شرائط اگر صامن شوی اول تا بدون عذاب قبولیجات از دوزخ دوم رسیدن
 به بهشت سوم دیدار باری تعالی امام فرمود قبول کردم گفت نوشته من بدو تا با خود و در گورم همچنان
 کرد شمنون مسلمان شد چون مردی از دوزخ کردن امام نجابتی دلگشیز و از وجود بیرون آمد که بدکار

سنگ در میان تپت بصری حقیر است

کرده ام بدرگاه کم نزل ضمايئت نوشته فرستادم از کثرت خم زانوه در خواب رفت و دیده شمنون
 عالمی پوشیده در پشت امام متحیران و گفت ای شمنون چونی گفت چنانکه می بینی فرمود خداست
 با تو چه کرد گفت از بکت ایمان و ضمايئت شما عذاب قبر نکرد و از دوزخ خلاص شدم و بحسب تو هم
 روزه و دیار کرد و تو الحال از ضمايئت خلاص شد نوشته خور بگیر امام چون بیدار شد نوشته را
 در دست خود یافت و بطرف دیگران نوشته بود بطرفی مذکور که بخاک الله کما یجبتنی من الهی نعم
 الهی بحسب مت راز و نیاز شیخ الاسلام و المسلمین امیر المؤمنین بر تفضل علی ابن ابی طالب کریم الله
 وجهه که با تو داشت و درین شجره صوفیان را همه شیخ مذکور بنید الهی بحسب مت راز و نیاز خواندگان
 و خلاصه موجودات رده ممکنات شفیع روز جزا محمد مصطفی احمد مجتبی صلی الله علیه و سلم که با تو داشت
 الهی بحسب مت ذات مقدس و مطهر خویش که مرادات و مشروعات این بیچاره بر آورده خیر گردانی
 بیک و کمال کریم شجره سوخته از سلسله کید و دیار آغاز و بعثت و بیان رسول الله که تا آخر
 نهایت نال علیه السلام کتب نبیا و آدم بنی الاما الطین بدان الفیضه مذکور او قبل مرادت و بعد از ولادت
 پنجمین بود چنانکه هر تنگ و سخت بدو سلام میکرد و از ایام طفولیت باز آورده اند که اول سلام بدو سخت
 باز بخان کرده بود و از آن جزون باز بخان ثواب است اما جبرئیل در پهل ساکنی بر زبان داشت و پیش از
 پهل ساکنی همیشه نند پوشیده در کوه غار و درون غار میبود که یا ایها المدثر در شان است روزی
 جبرئیل بصورت آدمی در آن غار بر و وارد و گفت اقرأ باسم ربک الذی خلق الانسان من علق
 مجرد گفتن این آیت لوح قلب او چون لوح محفوظ چون ذره از مضائل او بود همه کلام الله از اول
 تا آخر یادش شد در بعد از آن هر جا و آیت را فرود می آوردند آنچه حضرت رسالت پناه یکسرت
 از جبرئیل شنود بر گزارد از آموزش نمیکرد و لقلوله تعالی استذکرک فلا تفتنه در شان اوست آنچه در کتاب
 مسطور است که قرآن در لیل القدر نازل شد آن از لوح محفوظ با آسمان دنیا نازل شد و فرشتگان ابر
 برگ درختان یا قوت نوشته و آن قبل از ایجاد آدم علیه السلام بود جبرئیل از و غائب شد حضرت
 رسالت پناه فرمود که این چه باشد که بیاد من شد میاد که مگر من شاعر گشتم از آن مانده خواست آنچه
 از کوه اندازد شیطان آواز کشید که ای محمد از تو نشاید که شاعر گردی موت توبه که شاعر تو
 حضرت چون نزدیک بکوه رسید جبرئیل و دید در هوا بصورت اشتر که پاس راست را بر پا چپ

نهاده می گفت که یا محمد رسول الله انت رسول الله وانما جنس من هذا عدوك الذی لی خیم
 ایاک من الجنه و این فرموده کتبه دشمن تو است با او از او و لفیه مشو بعد از آن حضرت دست پناه
 بر طرف خانه خواندنی فی خدیجه کبری رضی الله عنها منتظر می او بود چون این شنید گفت صدقت که
 در پیغمبری تو هیچ شک نباشد ایان پیش ازین دستم بودیم نمی می گفت باش تا تو نقل را بر من نقل ام خود بگو
 عالم در آنه بود که هر سه کتاب سبقین و در حفظ داشت خدیجه چون قصه حال بدو گفت تو نقل گفت که حضرت
 که در اینیا مبری او شک نباشد اما چون او بگوید که جبرئیل آمد در آن حال تو سر خود را بر نه کن اگر جبرئیل باشد
 شرم کند و بیرون رود و اگر شیطان باشد بیرون زودنی می چون سخانه رسید محتر جبرئیل اندوزن
 خانه در آمد حضرت گفت باز آمد گفت در دست یابرون گفت اندرون ست بی می سر را بر نه کرد و متر
 جبرئیل شتاب از خانه بیرون شد گفت چه شد گفت بیرون شد چون سر سوخته دید باز در آمد خدیجه
 آتش که تو پیغمبر گشته من نقل خیال گفته بود بعد از آن چون خدیجه ایان آورد در آن پنهاد و باز
 سرداران قوم من آمدند و ایان آوردند بعد از آن رضی علی کونک بود و اکثر اوقات در خانه حضرت
 رسول الله میبود و روزی چون سخانه او میسید وقت صبحی بود که حضرت با خدیجه سرود نماز صبحی میگزاردند
 بعد از سلام حضرت مرتضی سوال کرد که این چه امر است حضرت گفت یا علی من پیغمبر گشته گفت چند
 سال است که ایان چشم بنویت تو دوشتم راست باشد گفت ایان بسیار گفت باقی تا ما دور پدر را
 بیسیم بر دوش گویند که ما دور را پسید اما اصح آنست که چهار قدم بجانب خانه بر داشت باز فکر کرد که محمد
 علیه السلام بر گزرد و غلوی نبود برشته ایان آورد او آنست که او را در چهارم جاؤ که میکنند و بر سر
 او سه مرتب از دیگران کم شد روز سوم ابی طالب از ماور شس ال کرد و او مرتضی نیز فاطمه نام داشت
 و بعد از مرتضی او ایان آورده بود اما ابی طالب نمی گفت از ترس که مرتضی علی کجا باشد گفت ندانم
 ماور خانه محمد بوده باشد چون ابی طالب میسید وقت صبحی بود باز رسول الله نماز بود بعد از سلام سه
 که ایامی بگرگشته این چه امر است گفت یا غما من سوال گشتم گفت راست باشد خد سال شد که منتظر می تو بودیم
 اما چرا اظهار منیکنی گفت از فتنه و غوغای فریض میترسم گفت از گرش میترسید چه گفت پس ایان گفت
 اخذت النار علی العار یعنی از جهت تنگ کافری آتش را قبول دارم لیکن از جهت تو شمشیر زخم لعن
 بر تفسی گفت که چه میکنی گفت پاسانی میکنم تا کافران بنیاد گفت از مرگ ابی طالب که شنیدی که از فریض

می آید به پیغمبری او را گفت من در روزه ام تو نیز اگر گفت اخذت النار علی العار لیکن شمشیر از آشی شما
 خواهم زد و بعد از آن چون رسم عرب است که در عین فرح و شادی آواز بلند می کشند ابوطالب او را شنید
 مردمان گفتند که در قبیل عبدالمطلب چه آواز شاد است خبر یافتند که محمد صلیم پیغمبری مبعوث شد و اصل
 دیدن سائر قریش لشکر کشی کردند اما حضرت را ندیدند و هر چه بر سر آمدند و هر همه بنبر له شیران
 بودند که هیچ کس بعد است ایشان نمی استاد آورد و هر آنکه ابو بکر صدیق را در ایام جاهلیت چنان
 عادت بود که هرگز از زبان او دروغ نمی آمد و تمام عرب بر سخن او استوار می داشتند صدیق در آن
 زمان گفتار را نصیحت داد که ای پوختمان پیش ازین که یک حظه بودی کفر بر مسکنده الحال نشیران
 خوان استاده اند بخ قریش را خواهند کند عرض اینکه من در پیش او روم اگر او پیغمبر بود خواهم شناخت
 قریش مقبول داشتند قول او را چون ابو بکر صدیق بجانب رسول آمدی آمد در تنگتانی با حضرت راست
 پناه پیش آمد حضرت فرمود انا رسول الله گفت صدقت صدقت صدقت و ایمان آورد تمام لشکر کفار
 بر جم زد بعضی مسلمان شدند و بعضی در دشمنی ماندند بعد از آن لشکر امیر المؤمنین عثمان بن عفان وزیر
 بن عبد الله بود و طفل نابالغ در سفر بود اگر می رفتند چون آن سفر باز آمدند اموال بنی ناسب
 دستور داشتند و غیر ذلک من نعم الله بسیار یک بمقدار کار روانی تحصیل کرده می آوردند ابو بکر صدیق
 بقدم ایشان پیشتر شد گفت فرود شما را که محمد علیه السلام پیغمبری مبعوث شد و در برابرشان سوگند
 داشتند و آنچه با اینند و از پشت استر حبتند بفرح و شادی آواز بلند شدند اما امیر المؤمنین عثمان فرمود که
 این اموال من همه تعلق بفقرا دارد در حال فقر این آن اموال را غنیمت کردند و در پیش حضرت شدند
 و ایمان آوردند پس درین هنگام سه صد و سیوه کس صاحب پیدا شدند ما در زمین جاه کاویدند و نماز را
 میکردند از جهت اینکه کافران بر ایشان مکر می کردند زیرا که چون ایشان بنام می استادند از خود خبر نمی
 پس درین هنگام اکثر کافران بر ایشان دخل میکردند و تنگتانی می کردند و هر چه از کس سرگردانند
 اول کراز کافران دو م ظلم از سپاهی سوم جهل از افتخاران و حضرت نماز بجانب بیت المقدس میکرد و در
 کتبه بتد کافران تبان بنامه بودند روزی ابو جهل در پیش امیر المؤمنین عمر شد گفت یا عمر از عم و اندو
 محراب خاطرم چنان باز شده است که شرح نمیتوان کردن بنیاز شما بهلوان معتقد در روز زمین نمی منیم
 اگر کار خود نمونند تا بلند خاک و مان او بیاری صد استر سخر و یک دختر خود بد هم و دختر او صاحب جمال بود

امیرالمومنین عمر قبول کرد ابو جهل اورا شراب خوراند بیستش کرد و گفت بیا سوگند بیا جان خود را
نخواسی کرد چون در پیش بتیان شدند جمله بتیان گفتند که لا اله الا الله محمد رسول الله ابو جهل سرش را
افتاد که این سخن باورش کس گوی روز دوم نیز شراب خوراند اما بتیان همچنان کلمه طیبه میگفتند که اگر تمام
سرمه ندیک سر او از نقصان نهد بگذارد روز سوم چون شراب خوراند بیست شد سوگند بات و غری
یاد کرد و از اسباب شمشیر آبهخت و علم کرده روان شد که درین میان کلمه طیبه را خواهم آورد در راه بودید
اما در فرشتگان بصورت گوساله شد که دو دو بصورت آدمی همان گوسالهها میگفتند و نیت میبندند
چون امیرالمومنین سید گفتند یا امیر اگر گوساله را گرفته بدی کرامت کرده باشی امیر و عقبایشان
دویدان گرفت حتی که نیابتی مانده شد و قوتش از دست رفت بعد از آن یکی از آن گوساله گفتند فریاد
تو ما را گرفته نمی توانی و او را که معصوم حق است چگونه منزه خواهی رساند ازین سخن دل مانده شد اما از بیت
همان عهد ابو جهل آهسته آهسته میرفت از پیش دو جوانان رسیدند و غرضش سپیدند که غم ناگوار
واقع باز نمود گفتندش ازین غم برگرد که او معصوم حصمت الله است و دین او در تمام عالم آنگونه
شده و او را و خواهر تو نیز مسلمان شدند گفت مسلمان نباشند گفتندش شما بدست خود منج بشکید ایشان
بدان غل گفتند مسلمان شدند و الا کافر باشد امیر چون بخانه رسیدم غم را بشمشیر زد و خواهر داد که این
را برای خردن همیاکن او دست نکرد که این مرد است در دین محمد علیه السلام شمشیر بر سرش نشاند
شکست باز کثرت اندوه در خواب شد آورده اند که در آن زمان حضرت رسالت پناه صلی الله
علیه و آله وسلم کلام الله را ورق ورق کرده مسلمانان میفرستادند او سرش گفت ای منزه نمایان تو را
بیا تا بخوانیم که تا دین محمد پوشیده نماند هر دو چون کلام الله آغاز کردند او بیدار شد ایشان بیت زود
گفتند و تعافل میزدند امیرالمومنین عمر فاروق رضی الله عنه گفت که ای خواهر تفضل از خزان
دل من دور شد ریسایان در گردنم انداز و در پیش محمد صلی الله علیه و سلم روان کن که در حق ابوبی ادلی
بسیار کرده ام خواهرش گفت یا عمر در سینه پاک او کینه نیباید شد دست بدست گرفته روان شدند
آورده اند امیرالمومنین عمر فاروق رضی الله عنه چون در قهر میشد زمین از قهر او میترا سید
گفتول اشاعه نطم ابو بکر صدیق شیخ صحاب به کزو بود اسلام را فتح باب به دوم در آن تو فاروق با
فرق دین به زهرش بر تیر روی زمین به حضرت رسول صلی الله علیه و سلم همیشه میگفت که اگر

عمر مسلمان شود و دین حق اظهار یابد و در آن بان متهرب جبرئیل نازل شد گفت شرفه شمارا یادیا محمد آنچه
 سیکه گفتمی گفته تو قبول شد و عمر مسلمان شد حضرت از کثرت رحمت استقبال نمود و معالفت کرد و امیر
 بزکیه و زینبانه و اسلام عرض کرد بعد از عرض اسلام می گفت یا محمد پیش از این شما دشمن کسی مانند من و حال از شما
 دست نترسیدی اندام چون ابو جهل منتظر کلام تو است بیات از جهت شما کلمه اورا بر مردم ان زمان یک
 کرت روان شدند منتقاد کس کا فران را کشتند و لشکر کفار شکست یافتند و نبرست شدند از امیر المؤمنین
 عمر همچنان شمشیر مسخیه در دست افتد آمد و بتان را گفت که ناخیز شوید و کلمه رسول من بگوئید و من
 نمیتوانم دست خود شکست در حال بیزه بیزه شدند و باو پیدا شد بانند فاک ایشان را بیرون برد
 مکه اندر از بتان خالی کردند بعد از ان نماز را در مسجد میگزارند و بانگ بلند کردند القصه ابو جهل
 بر جهل کس را بجانب پادشاه مین روان کرد که اگر توجه نماید فهما و الا دین پدر ما و پدر شما خراب گردد
 پادشاه بهتصادف هزار سوار توجه نمود و بر کناره مکه افتد فرود آمد حضرت رسالت پناه و اصحاب از آنجا
 که خلقت انسان ست هیت نمودند حضرت جبرئیل با مقتدا و هزار فرشتگان فرود آمد و بر کتف جبرئیل
 نیزه بود که یک کنار او مشرق و مشخ و دیگرش بر مغرب بود گفت یا رسول الله حق تمامی مغیر اید که تمام
 ابو جهل لشکرهای روی زمین جمع میکنند و نصرت تو لشکرهای آسمان فرستادم اگر کسی می شنود
 تو پناهگ شود پناهت این نیزه بعضی را بطرف مشرق و بعضی را بطرف مغرب اندازم و الا من
 میدانم که هر کس مسلمان خواهد شد و از تو معجزه شگافتن با تباب طلب کنند بنور اسباب را آفریده
 بنووم که معجزه تو در و نهاده ام حضرت مفرح شده پادشاه بوقت ضحی رسول الله را طلب کرد ابو بکر
 صدیق و عمر خطاب بدو همراه روان شدند و بنی نلی خدیجه بدر خود ستاده میگرفت و میگفت
 که یا الاله العالمین محمد را بتوسعه ده ام از شکم او آواز برآید که محمد معصوم خدای است اگر تمام عالم بر من نزدیک
 سرزوی او کس فکند بعد از آمدن حضرت سجانه بنی نلی خدیجه رضی الله عنها از سوال کرد که این چرا آواز
 متهرب جبرئیل علیه السلام گفت ترا اختر باشد نام او فاطمه است که در روز قیامت شفاعت مردان
 تو باشد و شفاعت زنان باو آورده اند که در نیات نور دروشنایی چنان تابند که در روشنائی آنجا
 ناخیز کرده اند اول آنکه چون متهرب اسم خلیل الله بطرف دوم معرفت و کافران بدو دخل کردند چون بنی نلی
 سائر را از صندوق کشیدند چنان نور تابید که روشنائی آفتاب را ناخیز کرد و دوم آنکه چون بوقت

طالب کردن کافران معجزه را از مهتر موسی علیه السلام خواستند او دست بالا کرد سوم آنکه چون حضرت
 بطرف این پادشاه روانه شد از پیشانی او چنان نوری تابید که روشنایی آفتاب را ناچار ساخت و حضرت
 رسالت پناه را در اکثر جا همچنان میشد مسطور است که ابو جهل با پادشاه را چنان گفته بود که در پیش او
 استاده میشود و او سخن نرم گوئی و او ساحر است خاک مرد من او تا بر تو سخن کند نفوذ یابد نه
 چون روی حضرت را بدید گفت این روی غالی از رحمت و بکرت نباشد فی الحال قیام نمود و کرسی
 زمین را بدو پیش کرد خودش بر کرسی دیگر نشست دل ابو جهل موم گرداخته شد از غم گفت تو محمد آفرینانه
 گفت آری گفت پیش از تو ابراهیم بود که آتش بر او کارزار شد و مهتر موسی بود که عطا او همه چیز را
 فرود میرد اول معجزه همه انبیاء را بیان کرد بعد از آن گفت ترا نیز معجزه می باید نمود ما ایمان کنی گفت
 بر شکل بر خدای آسان است گفت اول این بگوئی که در دل من چیست جبرئیل آمد گفت در خریک
 دار و بلا سوزان که مردم از او میسند او میجوایند تا در حق او دعا کنی حضرت رسالت پناه همچنان
 تقریر کرد و عاگرد منقول است که چنان صاحب الگت که تمام خانه از وی تابید پادشاه
 گفت معجزه دوم آنیکه امر از ماه است و نهم است و ماه غایب است در وقت انهار ماه شگافتن او از
 منجوا هم حضرت قبول کرد گفت بنزل غولستان در خانه شو چون حضرت روان شد ابو جهل گفت
 محمد بر زمین سخن تو میرود به بنیم که بر آسمان چگونه رود حضرت توقف کرد تا با وی چیزی گوید او بر قصد
 نشست کرد که باین سگ حاجت سخن نیت چون وقت شام شد پادشاه گفت چنان تاریخی
 پیدا کن که کسی ندیده باشد بعد از آن چنان روشنائی پیدا کن که کسی ندیده باشد از تاریخی و دوزخ
 مقدار آنکه از سوراخ سوزن بیرون شد جهان چنان تاریک شد که کافران فریاد بر آوردند که
 سیره ایان ترقید یار رسول الله دفع کن بعد از آن بمقدار سوراخ سوزن نور نشت تابید پس چنان
 پیدا شد که تا مشرق و مغرب دیده میشد و دیدنهار بعد از آن گفت ما کتاب را حاضر کن تا معجزه آن
 از تو منجوا هم از طرف مشرق بر آید و تا نیمه آسمان بالا آید بعد از آن فرود آید و نشت شرط آنکه الله
 بگرد و بر تو درود نهد بعد از آن ما کتاب دو نیمه شود نیمه در جیب تو و آید از آستین تو بر آید
 و نیمه دیگر از طرف دامن بر آید از جانب جیب تو بر آید بعد از آن باز هم متصل شود و طرف مغرب
 فرود آید باز از آنجا طلوع شود و چون بنیمه آسمان بر چنان کمانی پذیرد یعنی از میان شگافتن که تمام کند

آسمان را حلقه گیرد یعنی گرداگرد آسمان بگیرد و آسمان خالی باشد باز بکجا شود و بطرف مشرق رود
 رود و بجهل معین خوشحال شد که اینچنین نتواند کرد و اما از جهت سزانش او جهل و بازگشت ملامت بسوی
 کفار حق تعالی در حال این معجزه را سیرانند و اظهار یافت تمام کافران شرمزده و متحیر شدند اما پادشاه
 کتلت ای بدبختان چه سخت دل درید که اینچنین کسی را بغیبری قبول نمیکند بفتا و هزار شکر تمام
 مسلمان گشتند او جهل گفت ای محمد من پیشترم که سحر تو بر زمین روان است و ندانستم که ساحری تو بر
 زمین بر آسمان است بعد از آن مسلمان روز بروز افزون گرفت اما کافران نیز بر طرف هجوم کوند خستی که
 و شکر که اشک بگری جناب میگردد بعد حکم باری تعالی بدان شد که یا محمد ترا میاید که بطرف
 شرب و ان شوی و شرب قبیح و زشتی را میگویند یعنی جمله عصیان درو پیدا میشود چون از لقمه اشک
 بیرون شد متهر جبرئیل فرمود که درین نواحی مکه اشک سه روز بر جای باش و بر تخت خود رضی علی انباش
 و تو درین سه روز بطرف کوه برو و پنهان شو که کفار بتو مگر خواهند کرد حضرت رسالت پناه و ابو بکر صدیق
 هم در روان شدند و صدیق شبان خود را فرمود که در فلان غار هر روز شیر آورده باش چون حضرت
 با صدیق در غار شد کافران در پی او شدند اما بکم آبی عنکبوت بر روان غار بافته شد و کبوتر بر آن
 بنشیند و ما و سینه خود را بر آن مالیدن گرفت تا چرخه کبیرون کند کافران گفتند که درین غار کسی
 نباشد اگر بودی بافش خراب میشد و کبوتر از آن برخاسته میبود ابو بکر صدیق گفت که پاهای کفار
 بر سر ما میساید یا رسول الله اگر نظر کنند ما یا آن را خواهند دید و ما و کسیم حضرت فرمود ما و کس نیستیم بلکه تمام
 باغهای ست منقول است که در آن غار نهضت و سوراخ بود و حضرت رسول الله در خواب شد
 حضرت صدیق خرقة خود پاره پاره کرده در آن سوراخهای نهاد تا از آن مار بیرون نیاید و حضرت با
 رحمت فرسازد یک سوراخ باقی ماند در آن انگشت خود را بنهاد و چنانکه مار آمد و انگشت او را گزید
 چون حرکت بسیار شد حال چنان دید انگشت او را آورد و من گرفت و زهر را بیرون نمود و حضرت فرمود
 ای علی ای کرم که چرا غار را گزیدی گفت یا رسول الله مدت صد سال است که من درین غار گذرانیده ام
 که هرگز از من ماضی در مکتب خانه بودم طالب علمی در آن صفت شما میکردند مناجات بدرگاه
 تو میخواندم که محمد را من بنام حکم شده درین غار ساکن باش همه آنها گرفت عاجز شده انگشت او را گزیدیم
 تا از آن بوییم روز سوم حضرت برگشته آمد و بطرف شیر بر روان شد بعد از آن فتح مدینه با صلح آوردن

اهل او نام او را مدینه نهادند ابو جهل همیشه لشکر کفار جمع میکرد و در مدینه حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را میکشید و
 سب و پنج جنگ کرده بعد از آن هفت نفر از سرداران افغانان عنقریب رسول پیش آمدند حضرت
 فرمود بتایید مکان ازان است که افغانان را ملک میگویند چون ایشان سلام آوردند چهارم لشکر خود را
 مسلمان ساختند آورده اند که در جنگ کفار زنان افغانان میرفتند و تیر بار را جمع کرده با صحاب
 میدادند حضرت منع نمیکرد و در جنگ سبت و ششم چون ابو جهل حاضر شد در آن لشکر آسمان نصرت
 الهی نازل شد و لشکر افغانان جمع بود آورده اند که سر از تن کافر جدا میشد و تیغ دیده نمیشد کافر
 شکست خوردند ابو جهل بگریخت و این بد بخت را قوت و زور هفت پهلوان بود هیچ کس او را گرفته
 نمیتوانست محقر اسرافیل بر پنج سرش زو بطاقت شده افتاد چون انس بن مالک در سید
 افتاده یافت چند شمشیر زو بیخ بر او اثر کرد و گفت ای انس شمشیر نوشته نشوم بلکه شمشیر من بگیر
 انس چون شمشیرش را گرفت از نیام کشیدن نتوانست گفت قبضه اش بدست من ده و شمشیرش
 بدست خود بکش تا کشیده شود انس دریافت که با کمر میکند قبضه اش بدست خود گرفت و شمشیرش
 بدو داد چون شمشیرش بدستش بیای زو پای انس را شکست انس غمناک است تا او را بشکست سه
 سخن مراد شد بعد از آن کیش اول کلام را ترو یک بگفت بر چون در پیش رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 بزین تا او را تبرد و بگوید که دشمن من ازان حال بدین حال منور پیشتر است چون انس کلام او را بیاد
 حضرت فرمود ازان که باشد گفت ازان ساگست پیغمبر گفت شکر الحمد لله که ازان بلا خلاص بافتیم
 و منقول است که چون حضرت ابراهیم مدینه میرفت کنده پیری بیمار بود گفت مرا در چادر بگیر
 در از هجرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را نبی نصیب سازید تا از مهاجران باشم چون او را بر کنشیدند وقت
 شد در شان او این آیت **وَمَنْ يُخْرِجْ مِنْ بَيْتِهِمْ مَهْجِرًا إِلَى اللَّهِ وَلَهُ الْعِزَّةُ الْأَوْثَقُ**
وَقَمِ اجْرُ عَلَى اللَّهِ بعد از قتل ابو جهل حضرت ما دوازده هزار اصحاب پیدا شدند از حکم باری
 که بفتح مکه الله بیرون شود مکه الله از کافران تبان را نهاده بودند و بالا بام که نیز تبان بودند
 و یکی ایشان سه صدت بودند چون حضرت ولایت مکه درآمد در نو اخی او فرود آمد تا سر نخام کرده
 بر کافران ریزد پادشاه مکه سفینان نام داشت روزی پنجس خود را یک تها ما اسپهبد
 با دپای که بیاد برابری میکرد چون از خانه بر آمد اسپ سرگشته کرد او را قوت منع کردن خود بجانب

رسول الله روان شد چون شد اصحاب و دیدند تمام تیر و کمان کردند تا او را کشتن حضرت منع کرد
چون سفیان نزد یک رسول الله آمد رسول کرد که در کشته شمشیر زخم و بگذارم اما چون پستی حضرت با
دید چنان بر جای استاد که پستی را از پای گرفت سفیان فرود آمد و حضرت مصاحت کرد حضرت
فرمود ایماں بسیار گفت می آرم بخند شرط اول آنکه سبب آمدن من میان کنی که چه بود و قضایان
منو که اسپ سرکشی کرد درین قریب غم شمشیر کردی اما اسپ یاری نکرد گفت صدقنا و دیگر آنکه
شب در خانه من چه کار میکردم گفت و گنجینه پر ز تو و مادر تو و فرزند میگردد که گریه و شای از دست برد
و این را قوت خود سازیم گفت که قضا و دیگر آنکه اگر احوال ایمان آرم منگ عار میکنم اما شرط دیگر آنکه
فرود آنگ میکنم اگر ظرفی آفرم علی ایماں آرم و اگر ظرفی آفرم ایماں آرم اما بیک آنچه در خانه من بیاید
و آنچه در مکه الله در آید چهار من و ده حضرت قبول نمود علی الصلح ابو بکر صدیق چهار هزار
سوار از شهر گذشت و دوز هزار سوار نهار و ق همراه بود و دوز هزار سوار به ذی النورین و دوز هزار
سوار بحر قنزی علی این شت هزار سوار در بروی دشمن روان شدند و حضرت رسالت پناه
با دوز هزار سوار میدان استناد اصحاب شکت چون جنگ کردند قوت کفار بسیار بپشتیان با
اندر شکست دادند اما ابو بکر صدیق از ان طرف بکیارگی تا خند کفار را شکست دادند
آورده اند که سپان بزرگان میدانند فرزندان کفار بر خانه ها جمع شده می استانند و روح و شانه حضرت
میگفتند و در ان روح بعضی یاد میکردند که حضرت خواب نداده من است و یا عمر زاده و یا قاضی زاده
و غیر ذلک من الانساب است **علاوه** یاد کرد در نواحی که استخمس کشیدن حرام است
در ان حلال شده بود از جهت ضرورت سلیمان پادشاه که بالای بام کعبه می آمدتیاں با دوز زمی
انگشت و ابو بکر صدیق او را می شکست بعد از فتح برای جنگ تنین روان شدند درین هنگام
پانزده هزار اصحاب بودند و حنین تبیل از که دست کقول الله و نسل جنیبا و نسل بددا و نسل اعدا که
نقول حاتف کلمه آذنه من الوحید بعد ازین روز هر روز ماه و سال و سال بسال من حضرت
رسالت پناه استکمال نبود و در چهل غرض حضرت خود عمل بود و دیگر ان را اصحاب میکردند
و در حج و در اعین چون حضرت رسالت پناه بر عرفات بود همه تر حیل نذل شد و این آیت آورد
الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا

حضرت رسالت پناه داشت که نرسد الهی کلام الشریک چون کلام الله تمام شد عمر من در دنیا
 نباشد زیرا که منیج از کلام الله یک سخن نیکنم پس بنا بود که کلام الله با بودن سخن من بشود
 نبودن سخن نابودن عمر من باشد نهاد داشته بنجا و ران که داد که این امتان ضعیفند و این طایفان
 سخیف که در دنیا و آخرت از اندوه و غم ایشان بفرج نبوده ام الحال وقت رحلت منت از جمله
 اصحاب بلکه از هر سنگ چوب بیت الله عز و جل بودم که برآمد بعد از آن رخ بگردیدیم و چون در پرست
 سیدت محرق او را پیشدستی صد کس اصحاب را در آن محل فرود کرد و کافران میگردد و فرمودند
 كَالْبَحْرِ مَاءَهُمْ وَإِنَّا لَمَنِّيهِمْ كَمَا جَاءَكَ اللَّهُ الْعَالِي إِذْ هِيَ الْيَوْمَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ وَعَجَبًا
 سرور کائنات سجدت که در حضرت آید بعد از این بدان ای فرزندان که افضل ترین بشر بعد از انبیا
 و رسل ابو بکر صدیق است رضی الله عنه چنانکه حضرت رسالت پناه میفرماید در شان او که تا طلوع و
 وغروب شمس نیست افضل بشر بعد از انبیا که ابو بکر صدیق رضی الله عنه زیرا که ترضی بر رسیدن با او بود
 چهار قدم برداشته بود از آن چهارم مرتبه ذکر میشود و بعد از ایمان او زمین بنوی مخفی بود و بجز در دید
 رسول ایمان نیاروده بود و ابو بکر صدیق رضی الله عنه مظهر زمین بود بعد از رسول الله زیرا که
 بجز و گفتن رسول که انا رسول الله و تصدیق کرد و سبب ایمان او اکثر ایمان آوردند مقول
 ست که چون جبرئیل علیه السلام حضرت رسول را شسته میبوید که اگر اصحاب شسته می آیدند
 بر قرار میبود و چون ابو بکر صدیق رضی الله عنه می آمد جبرئیل علیه السلام قیام تام می نمود حضرت
 رسول از او پرسید که قیام تو خاصه برای ابو بکر صدیق چیست گفت وقتی که حق تعالی فرمود آتی بآب
 فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً مَا فَشَدَّكَانِ كَفْتَدَا تَجْمَلُ فَيَمَانُ يَفْسِدُ فِيهَا وَسَيْفُكَ الدِّمَاءُ مِنْ نَيْرِ
 خواستم تا بگویم اما روح صدیق اگر من باز نمودم که گوی سزای ایشان آنست که دیدار حق تعالی
 نه بنسند و کوتواهی و دید پس از آن باز او استاؤ من است دیگر آنکه در روز قیامت بر سر استند
 و بگوید که یارب امت محمد رسول الله را من بخش و الا از جهت ایشان مرا بد فرخ روان کن
 خطاب حضرت عزت برود که اسی صدیق تو در دنیا جان و مال از برای رسول در باخته بودی
 الحال نیز جان خود را از برای امت اومی بازی برو آنچه دوستان محمد و دوستان تو باشند تو
 بخشیدم آورده اند که ابو بکر صدیق در ایام جاهلیت نیز عبادت الله میکرد زیرا که حق تعالی از برای او

فرشته را آفریده بود تا عبادت او را بجا میگرداند که کورست که جبرئیل علیه السلام گفت یا رسول الله
 انزلو بکر صدیق پس که چهار چیز در ایام جا بلست از دور وجود نیامده است و نه یکی از چهار کرده است
 حضرت از سوال کرد گفت اگر سائل رسول اشذنی بود بدیگر کس نیگفتم اول انیکه دروغ گفته
 بودم زیرا که مرد بدروغ گفتن انشت نامیشود و دیگر آنکه غایبی کرده بودم که نیز سبب شهرت است
 که فلان غماز است سوم خم نخورده ام زیرا که شرف آدمی عقل است و این زائل کننده عقل بود چهارم
 آنکه زان کرده بودم زیرا که بخواند شیدم که اگر کسی بخوابد و دختر من بنا کند او را چگونه عذاب کنم پس
 خوابم و دختر بر کسی راه چنان میدیدم و این جز باور کافر حرام نبود بلکه من سبب عقل از اینجا
 بازمانده بودم و در شرح مشارق مسطورت که پیغمبر علیه السلام فرمود که خدا می دوست
 سیدار و مرادوست و اولی که تعالی قل ان کذبتن حیثین الله فالتعوی فی ویر که مرادوستی
 میگردد و لازم است که ابوبکر صدیق با دوست دارد که خلیفه من است و دوست من است اگر چه
 اصحاب بهمه دوستان من اند ابوبکر دوست تر من است چنانکه امیر المؤمنین عمر در وقت خلافت
 خود گفت من سائر اصحاب را که ابوبکر صدیق را خلیفه میگفتند که او خلیفه رسول بود و مرا خلیفه
 گویند و یا لقب دیگر خواهند لقب کرد در آن زمان عبد الله سعود گفتش هل انت امیرنا قال
 نعم قال هل نحن مؤمنون قال نعم قال فانت امیر المؤمنین فقبل قوله عمر سائر اصحاب
 و آنچه بعضی نوافض گویند که رضی علی شمیر زن بود حضرت رسالت پناه در حق او فرمود که تیغ
 صدیق زبان اوست که جمله مباح و انصار بعد از صدق او ایمان آوردند و آنچه که رضی علی
 اول ایمان آورده بود بعضی دانشندان گفته اند که ایمان او منظر و من نشد صدیق ابوبکر مستعمل
 دین شد در زمین و آسمان و گفته اند که اقل من امن من الی جالی کون بکرم اقل من
 امن من الصبیان علی و اقل من امن من النساء خدیجه و اقل من امن من التقیان
 زید بن ثابت و اقل من امن من العبد بلال و چون ابوبکر صدیق رضی الله عنه بر حمت
 رب العالمین رحلت نمود امیر المؤمنین عمر فاروق بر خلافت نشست و او را در چندان
 علم بود زیرا که یک حصه از حضرت حاصل کرده بود و یک حصه از صدیق حاصل کرده بود بعد از
 مرتب ابوبکر سائر لشیر بعد انبیا و مرتب فاروق فضل دارد اگر چه امیر المؤمنین عثمان در ایمان

سابق بود و ادرعین ایمان ایشان نماند و درون کاغذ میگذاردند و بوقت ایمان فاروق تیان را از
 بیت اللہ بیرون کردند و اذان را با او از بلند خواندند و از جمله عدل او یکی آنست ابو شحمه که فرزند
 او بود چگونه سجد رساند و قصه او مشهورست و او را از اینجا فاروق گویند که روزی دو نفر بهم
 دعوی کرده میرفتند امیر المؤمنین از ایشان پرسید که چه حالتست یکی از آن گفت که این شخص را
 در پیش حضرت ملزوم کردم و او اذان دعوی خود با منی استند فاروق گفت چرا توقف نمی کنی
 گفت اگر چه حضرت گفته است اما بار دیگر شما میان ما قضا بکنید گفت بنزد یک بیا چون نزد یک
 شد بشیر خیابان بر سرش زد که مرده بر زمین افتاد و گفت سر که سخن رسول را قبول نمند قضات
 من نیست و او ایمان فاروق نامیدند میان حق و باطل و قتل آن کس در شرح روا بود و لغت
 علیه السلام من بدل دینه فأقلوا هر که درین زمانه سخن قاضی و عالم را قبول نکند کافر و دو قسم است او
 در شریعت روا باشد پس چگونه باشد حال کسی که قول صاحب شرع را قبول نکند و چون بر خلافست
 نشت شخصی یا نامزد کرده باشم یا بگویم فرستاد آن شخص چون بگوید رسید بعد چند روز
 شکر را مانده تنها بخانه خبر لقاوت رسید که فلان کس بے شکر آمد او را طلب کرد و گفت چرا
 گفت من پادشاهی شمارا قبول ندارم از جهت اینکه دو کار با خلاف سنت مسطفه کرده یکی
 آنکه حضرت را میدزیدی که چون مادر پیش او میرفتم از بوی یا میخو است که بر سبب بوی او اثرش بویا
 بوی و تویر بالای بویا چیزی نزم انداخته بودی گفت و اندک اندک نام با نند ازان باز که حق
 بر رسول التیایان آورده ام هرگز بدو چیزی نشسته ام گفت و دیگر آنکه رسول اللہ هرگز در چیزی از قبح
 بچا نخورده بود و تو جبراست و روغن و برنج را بچای کرده میخوردی گفت قول اول محض دروغ است
 و قول ثانی گمان است زیرا که نذر خشمین مرا با او اثر کرده بود و گفتم روز جمعه خطبه چگونه خواهم خواند
 بلعیب فرمود که بنیاد مرغ را بشکن زود حی او را جدا کن و سر و رانان بر ناس به نریا زهره در همراه
 کرده بخور اثر با و دفع شود همان را کسی روغن و جبر است خیال کرده است منقول است
 که روزی مرتضی علی کرم الله تقاسه وجه در پیش نبی بنی فاطمه لاف میزد که درین زمانه
 هیچ کس بانوی ما بقوت اتحاد گرفت نبی بنی رسول گذرانید که چو رسول اللہ استننا کرد
 حتی که این سخن را بجزت رسالت پناه رساند که مرتضی شمارا استننا کرد و حضرت توقف کرد و روز

مر تفضی رضی الله عنه از شهر آمد چون برب جوی آب رسید شخصی را بنایت همیب استاده دید
گفت چه شخصی بود خواهی گفت مر تفضی علی را میخواهم گفت منم مر تفضی گفت از جوی بگذر لیکن جان
گفتش مرا گرفته بیار تفضی دروا انگشت درو کرد و جنبیدن نتوانست مر تفضی علی را غضب و قهر در کار
شد فریاد بر آورد و هر دو دست بالا کرد تا ز نو در زمین رفت اما کفشها را جنبانید پای ما از زمین کشید
و جانب خانه روان شد بسجده سید رسول الله را نشسته یافت هسیت زده در پیش او نشد گفت
یا رسول الله واقعه چنان دیدم اگر آن شخص کافر باشد وین حق باطل گرداند حضرت گفت یا
آن شخص است که تو ام دین با دست مر تفضی رضی الله عنه دانست که حضرت بود و لیکر شده هسیت
حضرت و مودای علی حق تعالی تمام قوت زمین باور غلین من نهاده بود و تو غلین را جنبانیدی مر تفضی
از آن منفر شده فخر میکرد بر سایر اصحاب امیر المؤمنین عمر فاروق گفت تو در زور روان و قسیر معلوم
خواهد شد چون فاروق وفات یافت گفت که زما من همراه بنهید بعد از وفات اصحاب بشتند
و مر تفضی برای تلقین بر قبرش ایستاد و دید که زمین از طرف چپید تا او را بشکند و بشکند امیر
چنان زود کرد که از هر طرف سه سیر گرفت و از هر دو جانب پهلوار به پهلوار گرفت و از طرف پای راست
گرفت ساعتی برین بود تا زمین بیا ساید از منکر و نگیرد آمد در ترسستانند از گفتند من یکبار فاروق
گفت من نمی شنوم تو یک بیا ساید اما ایشان گردانیده منتر سیدند تو یک تر نمی شد ندایمیر گزرا
بگرفت و هسیت تا بر ایشان زند قبر چند فرسخ کشاده شد و ایشان بگرختند گفت شما که در تمام عمر
در زمین سیکر و دیدند خدای را می شناسید و من بمقدار یک گز از زمین فرو دادم خدای را در آتش
کردم مر تفضی چون این را بدید آن شانزادگان را فرمود تا او را دفن نکنند و در ایام خلافت
فاروق و پیش خود کسی با استفاده نمی ماندی خواه ازاد خواه بنده و میگفت که بچه فرموده است
بر که اهل دوزخ را در دنیا دیدن خواهد پس گوید بنید شخصی را که او سر وارد دنیاوی باشد و شخصی دیگر
از جهت دنیا در پیش او استاده باشد و او نشسته باشد چون تیر میر و پای بر من فرود میرفت
و می آورد چون فاروق بر حمت حق پوست امیر المؤمنین عثمان بن عفان معدن جبار خلافت
از کثرت جبار گز اندام خور اندیده بود چنانکه روزی رسول الله با اصحاب نشسته یک صندلی پوشیده
نشسته بود و خبر یافت که عثمان آمد در حال جبار طلب کرده پوشیدنی بی عاشره از او پرسید که

باصحاب کلمه همچنان بودی و بجهنم آمدن او جلوه چرا پوشیدی فرمود کلمه همه شستند و او
 از غایت حیا هرگز همچنان نشسته بود از آن پوشیدم و الصیبا و چه شرافت او بر مرتضی آن بود
 که بپوشیدن خبر نبوت خود را از اشتراک داشت و تمام اموال خود را از فرج بمصدق داد و مرتضی
 را آورده اند که بعد ایمان چون پرسش آمد امتحاناً یا اعتقاداً از پوشیدگی من ایمان آمدم
 یا نه پدرش گفت آری ایمان بر سینه بری او بیار و دیگر معلوم باد که چنانکه ایشان به مراتب است
 مرتبه ایشان نیز با الهی مرتبه یکدیگر است هر که چنان نماند که مرتبه اعلی ایشان اعلی است پس
 استقل او کافرست و او را از آن ذوالنورین گویند که مرتضی کبیر دختر رسول الله آورده بود و او
 دو دختر رضی الله عنهما آورده اند و منقول است که روزی رسول الله با سی صد هزار اصحاب
 ذوالنورین عورت کرد حضرت اجابت نمود و غلامان را فرمود که قدمهای حضرت را درین راه در
 شمار آرید جمله نهادند قدم شد برابر بری هر قدم یک بنده را آزاد کرد و همه اصحاب را با لوان تخت
 نشاندند و ازین مهربانی عظیم شرفی دادند بر انقش یا علی چرا نمکین بوده گفت یک داماد
 رسول نعم و یک داماد عثمان چون او چنان همانی کرد من شرم میکنم بی نی گفت بر در رسول الله را
 با همه اصحاب او دعوت نمائی گفت در خانه هیچ نیست گفت ترا بنان بودن کاری نیست چون مرتضی
 لطیف رسول الله روان شد بی سر را بر پهنه کرده بر جبهه افتاد که یا الهی مرا از مرتضی و مرتضی را
 از رسول الله شرمزنده مکن بکفایت ایشان طعام لفرست در حال خوانی فرود آمد چون مرتضی نهیست
 رسول حاضر شد گفت ای رسول الله در خانه هیچ ندارم ولیکن دختر شایسته میگوید حضرت باتامی
 صحابه اجابت نمود آن خوان چنان کفایت کرد که از تمام اصحاب گذشته جبرئیل فرود آمد که
 ای محمد از بیت خاطر علی عثمان نهیست و بنا فرماید بود و من طعام شبت خوانیدم و قدمهای تو
 درین راه نیز نهاد شد چون او غلامان آزاد کرد من برابر بر قدم نهادند و نهی عاصیان را آزاد
 کردم و دیگر بدان الفی زنده که حضرت رسالت پناه اشست و سه سال عمر بود و دست و سه
 سال پشمی کرده بود پس درین است و سه سال یک سخن را نیز نزول جبرئیل بغیر آیت سوره
 نمی گفت و اکثر آیتهای مخصوص در آن وقت بودند که عمل بدان درین زمانه نمی بود و چون جبرئیل
 آیت می آورد حضرت رسول شکره کاتب را میفرمود تا شکره جای بوسیدند بعد از رحلت

رسول الله ابو بکر صدیق و فاروق ثورده کلام الله الیکجا جمع میکردند و روایت را در آن میدیدند
 و چون بجای عثمان آمد ثورده را یکجا جمع میکرد آنچه باحصل بودند از عدو و عید و حلال و حرام
 جمع کرد و آنچه مخصوص در آن زمانه بودند از همه باتش سوختند و کاغذ را از پوست آسمان گرفتند
 و این کلام را بر آن پوست بنوشتند و پیش ازین در عهد رسول الله یک مصحف را رسول الله نوشته
 بود و آن چنان بود که یکی از کاتبان آن مصحفها در عهد رسول الله عبدالرحمن بود چون آیت اول
 می شنید چیزی در آن بیان از خود می داد و چون تحقیق کردند زیادتی نوشته بود حضرت خواست
 تا او را بکشند اما اگر نجات در مسکن عثمان داد عثمان را بشاعت استیاده کرد رسول فرمود صلے الله علیه
 و سلم من بدل دینه فاقتلوه عبدالرحمن گفت توبه کردم او را بخشید و مصحف را حضرت خود نوشت
 چون این خبر بفرزدان ابو بکر صدیق رسید کلان تر از ایشان محمد نام از آنجا بیاید و عثمان را از
 ریش گرفت گفت اگر صدیق اکبر دهنه می بود تو مرا از ریش نمیگرفتی محمد سبوش شده افتاد بعد از آن
 گفت که دشمنانم خطا واقع شده است امان گرفته گفت پس مرتضی علی را در میان آرم تا در میان
 ما دشمنان صفت و عدل کند چون مرتضی آمد محمد گفت یکی آنکه در فلان مرحله تومسافر بودی و نماز
 مستقیمانه کردی چرا گفت من صاحب لشکر بودم فرمودم تا درین منزل پانزده روز مستقیم باشم چون نماز
 سجا آوردم واقعه دیگر افتاد و آن شدیم مرتضی قبول کرد گفت دیگر آنکه سفیر فرسوده بود که بر جاس
 نرسید و شهاب مبر رسول بر آمدید گفت آمدی بود و دلیل یکی آنکه اول حضرت را یک منبر بود
 صدیق با پوش و فاروق س کرد اگر من هم منبر است میکردم مرتضی هم راست میکرد و بعد از آن
 بر پادشاه منبر است میکرد پس منبر در شرق تا مغرب و دانی کشید و دیگر آنکه من خود را لایق آن هم
 ندیدم که تاثیر بده باشد و دلیل دیگر آنکه حضرت فرسوده است که برای من شنید مرا و از آن ترویج
 منکوحه او است دیر که زمان سپهر آن بعد از ایشان بر سازناس هر لم اندر ترضی این تاثیر قبول کرد
 گفت دیگر آنکه مصحفهای سخته ازین بدتر باشد گفت شاه خود رسول الله لودیده بود که مصحف
 فلط را بدست خود سخته بود اما آنکه اصحابم میدانیم که فلان آیت نامح و فلان مسوخ و فلان خاص
 و درین زمانه و فلان عام در کلام ما اگر این مصحفها پیدا ما باشد درین خلل واقع شود یکی گوید که من در
 مصحف خیان دیدم و دیگر میگوید که من چنان دیدم همه مخصوص درین زمانه بودند آنچه فرمودم که در کفرتم

و آنچه خاص بنوائد بود سوختاندم مرتضی همه را بوجه حسن قبول کرد محمد از ان پشیمان شد و غدر تقصیر کرده برگشت و آنچه از حلال و حرام در کارست پانصد آیت باشد و البقیه همه وعده و وعیدست
 کقول الشاعر مشوایات

یا الهی نهاسے دستگیر جلد قرآن پیش ز آیت کلام	شرح این آیه تقصیر شصت و شصت آیت است	ای برادر شنو از قرآن بیان یکه ازش آمد گوش وار	تا نجوم شرح بر یک ایمان یکه ازش نبی شد از کردگار
یکه ازش عده شد بر عثمان یکه ازش قصه پیغمبران	یکه ازش عده شد بر کافران یکه ازش عبرت بر کافران	موشناز اسر باشد تو اب یا نصدا آیت از حلال و حرام	کافران اسر باشد عذاب جمع کرده کردگار اند کلام
آنچه صد بهر تسبیح و دعا آنچه پنجاه سخن گفته خدا	تا بداند اینچنین گفته خدا تا بداند اینچنین گفته خدا	شصت و شصت آیت است شصت و شصت آیت است	هم ز تویت در انجیل و زبور هم ز تویت در انجیل و زبور

آنچنین فرموده شاه اولیا
مخزن اسرار است کبریا آورده اند که در آن حکیم نام شخصی بود که بوزیر خود المؤمنین
و پنگین دار امیر یاری و محبت داشت همیشه در میان صحابه فتنه انگیزی میکرد روزی خط نوشت بطرف
کفار که از ان جانب شما بچشم بید و ازین طرف من تا فرزندان ابوبکر صدیق را بکشیم ز گنبد عثمان
بر ان خط مهر کرد و بحسی داد که در مسجد ایشان برود مگر و مکلدی کند تا ایشان اورا جاسوس خیال
کنند و چون تر ام حکم گرد خط مابده که مرعی هول عثمان ام ابدی شما نمیخواستم و ابوبکر صدیق را فرزندان
سبب بار بودند باز محمد از ان جا شکر کشید چون ترو یک آمدند المؤمنین با سفقت صد فلامان سلاح دار
بودند همه همیا جنگ شدند امیر شمع کرد و همه را از او کرد و گفت مرا به کشتن کاری نیست چون محمد
در رسید امیر کلام الله میخواند و سر بالا نکرد و محمد شکر کشید و بر گوش زبیر امیر دین آیت بود که صفت شد
چون سرش بر زمین افتاد آن سر بریده آیت را تمام کردن حسن منی شد عبثه و اورا سه حصه علم بود
از رسول و حصه از شیخین رضی الله عنهما از ان جامع کلام شد و چون ذوالفوزین برست ربا عالمین
رحلت کرد امیر المؤمنین و حید المسلمین پس داشت انقالک علی بن ابی طالب کرم الله وجهه بر خلافت
نشست و اورا چهار حصه علم بود یک حصه از رسول و سه حصه از ثلثه و اورا از ان حید نامند که چون
تولد شد اهالی اورا و کنار میگرفت ذکاه میکرد و او اکثر اوقات نذی دست میداد بگو تا بگیرد
امیر دست انداخت و دست اورا بناخن کندها می گفت ندا حید و حید شیر بجا گویند بعد از
انبیا و اصحاب ثلثه افضلترین بشر امیر المؤمنین علی مرتضی بود رضی الله عنه منقول است

کتاب در بیان طاعت حضرت علی از احمد بن محمد

که چون برخلاف نسبت سلمان فارس با جمیع لشکر حکومت که فرستاد و بعد مدتی کسی خبر کرد که
 سلیمان سرستاده فی با بیت المال خرید و ازان خانه عمارت کرد چون تحقیق کردند او را از سرداری
 اخراج نمود و گفت که خانه های کفار اندک مانده بودند که تو بیت المال را تلف میگردی بعد ازان
 ششصد و یکصد نفر را فرستاد حکومت که از و تیر کس خبر کردش که او بر دعوت های حاضر میشود که تو نگران
 میخوردند و فقیران استاده میباشند در این اخراج کرد روزی در خانه امیر حسن نهانی فرسود
 آمده بود بعد از نماز شام چون مردم از مسجد برگشته شدند آن شخص آخر همه برآمد و بیکه در گوشه بچه
 فقیری شده پوش نشسته است و یک شت آرد جو در دست دارد و میخورد چون این شخص آمد پاره
 او را داد او گرفته در خانه آورد چون امیر حسن او را انواع نعمت در پیش آورد واقعه باز نمود که در
 مسجد چنان فقیری نشسته است که آرد جو از غراب ناکشیده میخورد و انتظار عموم میکنند امیر حسن
 کرد که آن خلیفه زمان است که اینهمه تعلق بدو دارد و برضائی خود ترک داده است و آن امیر المومنین
 علی است رضی الله عنه و صحابه بیت المال را در اخراج را بر خود حرام گردانیده بودند چنانکه رسول
 فاروق را دستش بر دهن خراج چرب بود آنرا بر سر فرزند الید باز نگاه داشت سید سرش را تراشید
 که مباد ازین فتنه گرفته بشم و امیر المومنین مرتضی را ازان باب العلم میگویند که بعد از اسفندی ثانی
 اعلم اهل زمانه بود و هیچ یک سخن او فهم نمیشد چنانکه او میگفت که حضرت رسالت پناه خدایم را
 بخود همراه برواز هست آنکه کسی را نمیدانید یا از سخن او فهم داشته باشد و من نیز نراسم که از
 رسول صلعم شنیده ام کسی نتوانم گفت زیرا که کسی را فهم آن نیست ابو حسن فرقی از ما را در
 سوال کرد که منصور فرزند ابی جهم محبت او شنید و دست بگفتن انا الحقی گوشت در حضرت رسالت پناه
 بر عهدش میشدش طلب میکرد که بل من فرید گفت چه عجب است که آوند منصور اصغرترین آوند بود
 و آوند او بزرگترین آوند که دریا با یکدیگر فرو میبرد و بیکه خود دریا بود چنانکه در روز شب خدیزار
 دریا آمد در ریای عمان میروند اما اونه ازان بزرگ شود و فی ازان خرد شود بعد ازین بدانکه
 ده نفر از اصحاب را شربت جنت است اول ابو بکر صدیق دوم عمر فاروق سوم ذوالنورین
 و چهارم مرتضی سخن طلحه ششم زبیر هفتم ابو عبید ششم سعد هفتم سعید و هشتم عبدالرحمن و منقول است
 بر که رسول الله را بخواب بنید آتش و فوج بر و حرام گردید پس چه شک است در آنکه او را بصورت

دیده بودند و ایمان آورده بودند که ایشان مطلق بهشتی نباشند اما چون نص ثابت شده اند سکوت
 کرده اند آورده اند که چون صدیق مسلمان شد و الدین را گفت که من صدیق اکبر نیز یک حدیث
 پس با من درم چگونگی ناور و پدر بدو رخ روند بیایند مسلمان شوید باورش از اول مسلمان شد اما پدرش
 از دو بگریخت و در خانه دیگر سیده و آن خانه و آمد صدیق اکبر حقی مناجات کرد و رسول خدا نیز دعا
 کرد بعد از آن چون صدیق برز آن خانه رسید پدرش قحافه از خانه بیرون شد و بی تکلف کلمه گفت
 مسلمان شده فاروق را ما در خواهر مسلمانان بودند و رضی را نیز ما در مسلمان بود و معلوم باد
 که چون کسی نام پیغمبر ذکر کند در راه و میتوان گفت و چون نام اصحاب ذکر کند رضی الله عنه متی ان گفت
 در چون نام او بیاورد ذکر کند رحمة الله علیه میتوان گفت پس اگر شخصی بر یک انزال یا اولیا در وقت
 منتهی بود مثل شخصی گوید زین العابدین سماع گوید اللهم صل علی محمد و علی آل محمد با برک سلم
 تو هم رخصت زیرا که در وقت رو بود که نام پیغمبر ذکر شود و این نام نجاست ذکر نشود و این
 آورده اند که اگر باز برای روح سود او یا فقها از برای روح فقه و غیبت خلق و یا بر آئینه
 بریندی درود گوید کرده است زیرا که بغیر ذکر پیغمبر و روحشایان نیست و فقها آنرا گویند که غشوش
 ما و آتش بسوزاند و یا بر کسی اندازد و باله و بدانند که این اصحاب اربعه را نسبت نیز حضرت
 برانت پناه است و نیز بدین نشان نسبت دارد چنانکه ابو بکر صدیق بن قحافه بن عامر بن عمر
 بن کعب بن روح بن عبد المنات و حکم بن خطاب بن رقیل بن عبد العزیز بن روح بن عبد
 منات صدیق بن قحافه و عمر بن خطاب و روح بن کعب میشوند و عثمان بن عفان بن ابی نفوس
 بن ابی اسیه بن عبد الشمس بن عبد المنات و علی بن ابی طالب بن مطلب بن هاشم بن
 عبد المنات و زید بن معاویه بن ابوسنیان بن حرب بن عبد الشمس بن عبد المنات و نیز یزید بن
 در عبد الشمس یکجا میشود از جمله او در آن رسول الله و مسلمان بودند یکی حمزه که از اول
 آغاز مسلمان بود و عباس در آخر مسلمان شد منقول است که چون حمزه را کافران کشتند
 او را بقتل جای کرده بودند و لش با عبد الله کسی ندم مناقق بود کشید و بدان گزید که ازین
 دل چه بلا دیده ایم گفته اند که حضرت همیشه انجشت را بدان میگزید که اگر گفتند کافران
 جدا جدا میکردم دل من قرار میشد هت جبرئیل فرود آمد که حق تعالی زنده را هت کرده است اگر

دل تو فرار نشود و مرده را مقتاد جای مکن چنانکه نبی علی عایشه رضی افضلترین نسا بود در نسا حضرت
 بنی از نبی علی خدیجه کبری رضی الله عنهما و بر بعضی خاصیتها نبی علی فاطمه زهرا نیز افضل داشت و
 پروان افضل او ازان بود که اول مختصر صدیق بود که او را صد لقیه گویند بلقب پدر و دیگر آنکه دیگر
 زمان همه بیوه بودند و دیگر عقد نکاح او ممتد چه بیل در شب معراج بر آسمان چهارم سببه بود و آورده اند
 که حضرت می فرمود یا علی ذکر جلی چنان کن که هر کس ترا ببیند و یوانه نپارد و تا اثر الحضور دست دهد
 آسمان بیان شجره کبرویه بشنود ای فرزند که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم اصحاب اربعه
 را تلقین ذکر و فکر داده بود اما چون حضرت رحلت نمود ابو بکر صدیق که چون خلیفه رسول بود با امیر
 فاروق آنچه دانست از ذکر و فکر آموخت و چون صدیق رحلت نمود امیر المؤمنین عثمان ذکر و فکر
 فاروق آموخت آنچه آموختنی بود و چون عثمان رحلت نمود مر قاضی انانیه ذکر و فکر از ذوالنورین
 آموخت آنچه آموختنی بود و این بنا بر رعایت ادب یکدیگر ایشان بود که تا دست بدست بوسل الله
 رسید و چون همه اصحاب رفتند مر قاضی تلخیص و اجازت را بر حسن و حسن داد امیر المؤمنین
 اجازت بفرزند خود داد علی اصغر بلقب زین العابدین داد او بفرزند خود امام محمد باقر رضی الله عنه
 داد او بفرزند خود امام جعفر صادق رضی الله عنه و از دو سلسله پیدایشند یک اذن بر بازید
 بطحای داد و یک اذن بفرزند خود موسی کاظم قدس سره داد و به برادر زاده خود داد و داد به ابو
 بن موسی نسا داد و او پیش شیخ سعادت داد قدس سره و او به سری سقطی داد قدس سره داد چه بنید
 بن داوی قدس سره داد و او به ابو علی بود باری داد قدس سره و او به ابو علی کاتب داد قدس سره
 داد به عثمان مغربی داد قدس سره و او به ابو القاسم کرمانی داد قدس سره و او به ابو بکر النساج داد قدس سره
 داد با امام احمد غزالی داد قدس سره از دو سلسله پیدایشند یکی از ان نخواجه فرید الدین عاقلی
 داده بود و دیگر با ابو نجیب سمرودی داده بود قدس سره و او پیش شیخ عماد الدین یا بوسه قدس سره
 داد و پیش شیخ نجم الدین کبری قدس سره داد و او به سید علی بن الاقدس سره داد و به شیخ بلخیز
 بن داوی قدس سره داد و به شیخ احمد سرفانی قدس سره داد و او نور الدین عبدالرحمن النسوانی قدس سره
 داد و او به علاء الدین الدوله قدس سره داد و به شیخ محمود فرغانی قدس سره داد و به شیخ الاسلام
 و المسلمین علی الشانی سید علی بهرانی قدس سره داد و او به اسحاق خستمانی قدس سره داد

برید این داده است بعد از حدیث قدس سره و او پخته اند خودیست لوز و او قدس سره و او
 بنام خود یعنی فرزند را فرزند حضرت شیخ علی بن قنبر علی قدس سره و از زبان خادم الفقار و المسکین
 بنام تاجیک که نیز در بیک پیش در دین ننگهداری قدس سره روزی در خدمت شیخ پاره میوه بودم
 میثقال قره قند حضرت شیخ یک دانه ازان میخورد و با گفت و سطلی شکم خود را زیر میگرد و گفتم چنان
 باین کس سیر نمیشود و گفت اگر چه سیر نشود اما اشتهای نفس بجانب میوه بسیار است پس سطلی
 نفس را بر جای آورده باشم حضرت شیخ میفرمود که سیر میثقال خمچو بوستان میاید که اگر یک خمچو
 بشکند کس نمیخورد و حال است و دیگر آرزوی یعنی کامل اعلم بود که مگر مریدان بلغزد بدلیل دفع راه
 بگوید و اگر مرید صاحب علم باشد که دلیل او نقص بود او در حال دلیل دیگر بسیار و تا بنام
 او را بخت و دلیل نماند و تا شخصی از الالیش دنیاوی نرفته باشد باید که معرفت الله بیا آن بخند
 زیرا که تا غایت سخنان در سازند و گرامی خواهد افتاد حضرت مولانا جامی قدس سره نعت لطیفی فرموده است

نخست از کویانش بهره شود که نادان برده و داناست از دل چو کعبه کروی در عمل کوش مس خود را نگردی ز سار ز کجا خام کس سودی ندارد خیال خویش راه پاکت نوی بودی فرو دست استادی که از قول پمیر از گوید سعادت اگر تو مبارک باشد که باشد کار خدایان فاسکاری ز حاصل خویش آن میوه بریده بخورد دست پیری پر پرورد	ز چهل آباد و دانسته بدر شو نیاید هیچ کس عسک و دوباره که علم بعلی در سیرت بی نوش عمل کز استنی اخلاص طریست چو حلوا خام باشد حلت آرد زه انایان بود این نکته مشهور ز دانش خجسته بر دم کشادی درون تیره از سبیل زهارت چه حاصل چون که دل تا یکس باشد طریق نخته کاری را ندانند باز تا قیامت نماند سبیده چو در دستش دست اداوت	بود معلوم سر آزاد و سبیده لهری رو کز است نسبت چاره چه حاصل از آنکه دانی همیسیار بنزد نخته کاران خام کاریست بکن برین کارخانه باکتیب روی که دانش در کتب و داناست و گوید گله سر قرآن باز گوید زبان یکیشای از صبر سعادت کس با صوفیان فکرم یاری بنجانی میوه باعث فنا نند نه دست حق از سیم و از زر بدست آید ترا گنج و سعادت

اگر این شجره را کس بطریق مناجات بخواند باید که تا پنج مرتبه که میخواند از هر طرفی آید و از هر طرفی

در بیان چهار علم

فصل سوم در بیان چهار علم و ملائمه آن بدان ای فرزند که چهار علم بطریق مختصر بیان کرده شد اما آنچه باقی مانده که از دستن بیان لایزال است بطریق مختصر بیان کنم تا این مختصر تطویل نماند آنچه اول علم توحید است توحید بر پنج نوع است اول توحید ایمان دوم توحید علم سوم توحید تکلیفی چهارم توحید یقین پنجم توحید غریزی بدانکه در عمده آورده است که ایمان و توحید کفر و یک بعضی یک است و آن بعضی اهل احوال اند و وجه صریح ناقصن ایشان از برای مشهور بودن قول ایشانست زیرا که اگر توحید شناخت خدای ایمان بودی پس اهل کتاب را ایمان بهتر از مسلمانان بودی زیرا که ایشان خدا و رسول خدا را می شناسند ایمان نمی آرد و در حق ایشان کلام ائمه ناطق است یعنی نذکره حکما ائمه فذکر آباء هبم و این قول شیخ صحیح است که در صدر سال بدین طریق انشاکرده است بلکه ایمان گردیدن است چنانکه در عمده آورده است اول چیزی که بر بنده واجب است بعد از بلوغ پیش از جمله فرضیه های شناختن خدای است و ایمان آوردن بعد از آن که کسی ایمان نآورد شناخت مسلمان نشود و دوم توحید علمی قال الله تعالی انما یخشی الله من عباده العلماء بدان ای فرزند عالم از آن گویید که صد هزار مسئله شرعیه یا دوشسته باشد بلکه عالم آنست که سعی بلیغ کند بجانب خیرات از جهت وجود موجود و بازماند از معدوم از جهت وجود و عیند کور که کلام رسول بدان ناطق است بحاکم قال علیه السلام السنی الی الخیرات ذلیل المعرفة والذکی من الشیات ذلیل المعرفه و انصاف قال علیه السلام حرکتة الظاهر ذلیل المعرفه کحرکتة الجسم ذلیل الحیات یعنی هر کسی بقدر باور و اعتقاد خود عمل نماید اگر یقین صحیح داشته باشد پس عمل او ساعت بساعت می افزاید و اگر یقین او ناقص باشد عمل او روز بروز ناقص پذیرد قال رابعة العدویة اگر آخرت از خاک میسوی و حکم او بر بقا میسود و دنیا از طلا بودی و حکم او بر فنا بودی پس عاقلان را باستی که باقی را بگیرتی و فانی را ترک وادی که فانی بستگی را نساید و من عجب میدارم این مردمان را که آخرت از طلا و دنیا از خاک و فانی را بسبب آن ترک نمیدهند ابووسیط نام شخصی بود روزی عظام را سنجید گفت ای عظام چه غری گفت هر چه خورانی گفت چه پوشی گفت هر چه پوشانی گفت چه کار کنی گفت هر چه فرمایی گفت چه فرمایی گفت هر چه خواهی گفت غلامی خود سپردن را گویند غلام را خستیار

نمی باشد ابو سیف فریاد برآورد که من حق را چنان شستاشتم ام و بزرگوار است او جان را بخت تسلیم
 کرد و در تفسیر من در بیان آیت ایکن نعبدو و ایکن نستعین آورده است که موسی با وجود حال است
 یکی بندگی کردن و بنده شدن بندگی کردن از او گویند که عبادت الله را از برای تو ایسترس
 از عذاب بجای آورد و بنده شدن از او گویند که راضی باشد یعنی هر چه برآید از عذاب و فرشت
 برشتش بزند قال علیه الصلوة والسلام الناس کلهم اموات الا العالمون و العالمون
 کلهم اموات الا العالمون و العالمون کلهم اموات الا العالمون و العالمون کلهم اموات
 الا المقربون و المقربون فی خلق عظیم اگر مقرب یک دزه برضای خود رود از صحن
 قربت بیرون شود پس ازین خطر مهلاک تر چه باشد سوهم توحید کلینی قال الله تعالی ان یرتجا هذ
 فینا کنهذ یهفم سبلنا پس ایاه الله از جهت بشارت این اجتهاد او عبادت الله بر خود لازم میکنند
 و در سر شبی تکلیف تمام مینمایند چنانکه نفس را او از نام ضعیف نگاه دارد بعد از آن خطر آنکه
 ماسوی الله بوده باشد و سر لذت دنیاوی و کل خطوط نفسانی را بتکلیف دفع کند بلکه نفسی نه وجود
 نیز تکلیف میکند تا آن دم که خبر به اوست در رسد تا تکلیف از او ریا بدو در باید و آن ساعت در
 نظر ظاهری طرفه العین نیاید ابار سالک هزاران دربار میگردد چهارم توحید یقین آن ضروری را
 گویند و آن خاصه پنجم آن است که از حدین خلقت ارواح ایشان با طرات اشباع ایشان بشمیری
 از آن مغزول گشته که در ایام طفولیت بلکه در حدین ولادت از سوهم کمز اعراض نمودند بر رضای
 راضی بودند منقول است که چون محمد رسول الله تولد شد و تنها چشم نهاده تا مادر از آن ببند
 بر بند و چنانکه طفیل از آتش سمیت کمال یقین استجاومی نمود و ناگه از آن سر باز زد و کمال
 انبیا را سخم توحید غریزی و آن توحید شیطان و سایر کافران معین است که اگر چه شیطان دعوی
 معرفت الله میکند و فرعون و راکش را گفتی که خدا حق است و بر یقین میدهند که با یان خدایا
 می شناسیم و از جهت تنگ کاری از سخن خود باز می گشتند آن توحید بر ایشان غریز بود یعنی شوا
 بود که اگر ایشان به تحقیق خدای را می شناسند بر گز سر کشی نمی نمودند و توحید از حضرت شیخ
 پرسیدم که شیطان را در حقیقت چه گناه بود گفت لا بلکه در حقیقت گناه کار بود زیرا که چون
 کاتب غم کتابت کند پس الف اقتضای این میکند که من و ما را کشید با کسری واقع شود و ال

انصاف برین میکنند که من بر دو طرف کسی کاشته باشم پس اگر کاشیده باشم بر او و او بر من کاشیده باشد
 از او میبرد و در حق او کلمه کرده باشد و اگر العت را کسر کند نام الفیت از او میبرد و در حق او نیز کلمه کرده
 باشد برین و بیخمان آنچه کوزیر است تصدیق رسول است ابو جهل گفته اند که در و در رخ با کت داوید
 و یهود که کاشی خدائی بر حق بودند اما محمد رسول الله میبود و نوح و هابله است و عمرو و نضیه الله گوید
 بر حق بود اما ابوسهیم فلیما الله نبود و و هم علم نماز است بدانکه آنچه در نماز از فرض است
 باستن آن تیر فرض است و باستن سنت تیر است است و باستن واجب نیز واجب است
 و باستن عقبتیر حجت است و باستن میاج تیر میاج است و نماز باستن مکره نیز مکره است
 و نماز باستن حرام نیز حرام است باید که مکره و حرام را پلاند تا بدان نارسنگی و در آن نینفید و باستن
 شد نیز فرض است تیر که کسب و قضا نماز جهال فاسد شود و ایشان بدان خبر نباشند بدان
 ای نفرزند که آنچه در بعضی نسخها گویند که هر که احکام و ارکان نماز نداند کافر است آن بسیار نکاست
 یعنی اگر کسی ناسکر شود کافر و اگر کسی سرگز نماز نکند و روزه ندارد و اما اقرار تصدیق دارد فسکاست
 زیرا که عمل غیر ایمان است و ایمان غیر عمل آنچه گفته اند هر که احکام و ارکان ایمان نداند کافر است
 راست است تیر که حکم ایمان میان خوف و رجاء بودن است و آن هر کسی از مؤمنان است و در حق
 ایمان دو است اقرار بر زبان و تصدیق بدلی و این نیز در مؤمن موجود است ایمان شنبو که احکام
 نماز گفته است و آنچه باقی باشد در سایر کتب گفته بیا موز اما از اذن چیزی خواهم گفت که از اذن
 اذان لایبی است زیرا که چند جای در اذان کفر لازم میشود و مؤذن جا بل انا اذان خبر ندارد
 مثل قول است که ابو و بیجا حضرت ما در خواب دیدم حضرت رسالت پناه او را از دست گرفت
 و بر کنار رو رخ رساند و دید که در رخ پر از آدمیان است گفت یا رسول الله ایشان کیانند گفت
 ایشان مؤمنان است من اند که اذان را نادمه غلط میگفتند گفت یا رسول الله تو از ایشان
 راضی شوی و شفاعت ایشان خواهی کرد فرمودی گفت خدای تعالی از ایشان راضی شود
 فرمودی و انشیا گفت کیسکه در سجده اذان غلط گفته میشود و بومنع نکند بلکه تمام اهل آن مسجد
 از شفاعت من محروم مانند نوحه باشد منها و صفت اذان نیست الله اکبر الله اکبر الله اکبر
 الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر الله اکبر

سند در بیان اذان

اشهد ان محمداً رسول الله حي على الصلوة حي على الصلوة حي على الصلوة حي على الصلوة
 الله اكبر الله اكبر لا اله الا الله بدانکه واذان چند جا کفر لازم میشود که اکثر مؤذنان
 بسبب آن در روز قیامت روند و بد استن آن عدا کنند و اگر کسی گوید که اذان را خوب نداشتند بسبب
 حضورت او را بر نهد و اگر ایشان از ثواب و عذاب در غلط و توضیح با خبر میبودند هرگز سالی تمام
 در طلب استن او میبودند که مؤذن صحیح یعنی صحیح خوان را گفته اند که برخی از نباتات و حیوانات
 و حیوانات که آواز می شنوند فردای قیامت بر ایمان او گواهی دهند و دیگر آنکه در عرصات
 و زیر سایه عرش باشد فی یوم الاطل الاطله منقول است که روز جمعه جمیع ملکوت برت المعبود میخوانند
 و بهتر جبرائیل علیه السلام اذان میگویی و بهتر اسرافیل امامت میکنند و سایر ملکوت اقتدا میکنند
 بعد از فراغ بهتر اسرافیل میگویی که من ثواب امامت را با ما مان است محمد و ادم بهتر جبرائیل گوید
 من ثواب اذان بمؤذنان است محمد و ادم و مقتدیان گویند یا این ثواب اقتدا بقتدیان است
 محمد صلی الله علیه و سلم و اویم و شاید که مؤذن مرد صالح و متشرع بود و باشد زیرا که اذان امر عرب
 است و امر عربان اثر نمیکند مگر از مرد صالح و درین زمانه دنیا و شاید که کوهی کوهی بگرد و در میان
 دعوت نماید و از برای مقتدیان تحمل تمام کند حتی که آورده اند که اگر امام در کوع آید و از پس
 آواز نعلین کسی استخوان آن شخص را بینداند که گیت مهلت بگذرد تا او در نماز او شریک شود
 و اگر میداند که فلان کس است مهلت نکند که خالی از ریاست باشد و این بیت در تهنیت مطوب است
 و شاید که مؤذن وقت شناخته باشد حتی که اگر قبل از وقت اذان بگوید اعاده لازم شود شاید
 که مؤذن یکی باشد و امام دیگر اما اگر مؤذن و امام یک شخص بود باید که در وقت اقامت گفتن
 از موضع امامت دور تر رود و بعد از اقامت موضع امامت آید سنت اینست که در وقت صلوة
 و خلج روسی را بگرداند و میباید و شما آواز انگشتمان را در هر دو گوش خود سخت بکنید یعنی سبب استن
 و اگر مسجد روزی برشته باشد سر از روزین بکشند و باید که بلا ترحیم بخواند اما اگر نیت بدل کلمه برسان
 بکنند رواست لعله علیه السلام نیت بر الحاکم منقول است که دختر میباید اهل ذمیه تهنیت
 آرزوی بهین بود که اگر از ماورد پدر خلاصی بایم مسلمان خواهیم شد بلکه از ایشان فرار کنیم
 مسلمان شوم روزی مؤذن به آواز اذان میگفت دختر پرسید که این چه باشد کافران گفتند

که بهترین کارهای مسلمانان همین است دختران از زمانده شده مسلمانان **سید مقبول**
 که در اول آغاز اسلام از برای طلب کردن مسلمانان بنماز صاحب مختلف شدند که چگونه میتوان
 خبر کرد و طلب کرد و پیش گفته که در وقت نماز علم استاده بکنیم باز گفتند که این رسم بود آن
 نمیتوان کرد بعضی گفتند که شایع سوراخ کرده میتوان او مید باز گفتند که این رسم همان است
 همان شب امیرالمومنین عمر با چهل نفر اصحاب اذان را در خواب دیدند که همچنان میتوان گفت
 قصه را بر رسول الله علیه السلام رسانند حضرت فرمود آری در شب سوراخ مترجیح است
 تعلیم کرده بود اما در آن زمان اذان اندک بود چون غفلت و غافلی در میان آن زمان نشانی نگشت
 عالمان کوفه حتی علی الصلوة وحی علی الصلاح بران افزودند پس از آن چون شایع نگشت
 تاخرین الصلوة خیرین النوم بران افزودند و آنچه در اذان مؤذن کافر میشود نیست اول آنیکه
 در آغاز اشد اکبر الف را بکشند یا الف استقام در اول او بیاورد و دوم چون اکبر اکبر گوید اکبر اکبر
 با شیطانی است سوم آنیکه اشد را بکشند بعد از یعنی شهادت گوید و یا بچندت الف یعنی شهادت
 گوید زیرا که صیغه ماضی است و شهادت گواه گردانیدن را گویند پس معنی چنین میشود که کسی گواهی
 داده است و یا شهادت گواه باشد پس گویا که خود ازین قول استعاده مینماید که اشد صیغه مکمل است
 و یا اشد یا و چشمی باجمای حلقی تبدیل دهد یعنی اشد گوید که این از معنی می برآید پس گویا که
 سخن نمونو گفته باشد یا اینکه دو کلمه میشود چنانکه اشش خویش را میگویند و جدا گردانیدن
 و مخالفت را گویند کما قال الله ان الذین یحاکمون الله ورسوله کما انی یخالفون
 پس چنان گفته باشد که خوش مخالفت کنید توحید باری تعالی را چه دم آنکه لا اله الا الله
 تشدید گوید زیرا که الا از برای اثبات مابعد و نفی ماقبل است و بی تشدید بنزه الی غایت
 که مرت من البصره الی الی کتوبه واقع میشود پس معنی چنان میشود که نیست است باطل تا آنکه
 الحق نیز نیست و ازین صریح تر کفر نمیشد سخن آنیکه محمدرسول الله گوید زیرا که نام حضرت محمد
 و محمد کسی را گویند که خصائل سپندیده او بسیار باشد و حمد ستایش را گویند و محمد با فتح پیچان
 محمد کبیریم اثباتی خلافت مذمیه پس از چندین نام شریف با تغییر داده باشد بنام دیگر و دیگر آنیکه
 محمد شده را گویند و محمداست تائیده را گویند نیز معنی تغییر شود و یا آنیکه محمد را محمد گوید یا

سکندر یاران آنکه صلوات بر او فرستند

و چشم زیرا که هم فرو میرانیدن آتش را گویند و الضیاء جامه گفته و سبکه در راه تیز رو و چنبره
 خشک را گویند پس معنی بسیار تغییر میشود و ششم آنیکه حی را بدگویند یعنی حیا گویند که حیای یعنی
 شرم میشود و بیای تشدید گوید زیرا که معنی حی زندگی است و معنی حی بی تشدید دشمن چهره است
 چنانکه گویند و در تمام اذان سه مدانه در لاله الا انشدو بعضی مؤذنان الا انشرو الا الاح
 گویند نیز درین کفرست زیرا که بهاء و در حتم حق تعالی را گویند و سجاء علقیه روشنی گویند و ایا
 ناقه گریزنده را گویند و درین معنی بنیابت تشبیه میاید بسیار آن احوال سامع مقرست هر که در عین
 اذان سخن کند و عرصه عرصات حین خواندن کتابت در مانده شود و هر که در حین اقامت سخن
 و وقت نزع زبان او سبته میشود که کلمه گفتن از وصا و نشود بعضی گفته اند که این مراد از اول
 است نه سامع و اگر کسی استعا و نماید که در عین اذان کسی چگونه تکلم خواهد کرد این فقیر سخن خود
 دیده است که انسانی اذان میگفت ناگاه روزه از اهل آن میبرد و روی گدشت و بسیار آن اذان
 گفته و او شش سپید که بچای میروی و بعد از اذان باقیه اذان تمام کرد و در سر عیب الصلوة
 مذکورست که اگر سامع روزه باشد یا نسته اگر استیاده باشد باید که نیشیند و اگر نسته شد
 باید که استاده شود اما همچنین از عالی سخالی بگرد و تمام گناه او عفو میشود پس خیالستی که در آن روز
 از ماور تو لدر شده است و در حین اذان و اقامت باید که سامع هر کلمه را بمؤذن موافقت
 باشد و بعد از تمام شدن حاجت خواهد بود و عا کند بیشیک براید و در چند جای و عابثیک
 استجاب میشود اول حین اذان صوم و دیگر بوقت سحر و سوم بوقت باریدن باران چهارم
 بوقت اضطراب در ماندگی که دلش رنج شود از هر عمر که باشد و این نغاث مذکورین از مخرج
 استخراج نموده شد الضیاء چون مؤذن بگوید انشرا کبر سامع گوید **مَجِبًا مَجِبًا بِالْقَابِلِينَ** **مَلَا**
بِالصَّلَاةِ اَهْلًا كَبْرًا كَبْرًا وَ اَعْظَمَتْ عَظِيْمًا سُبْحَانَ اللَّهِ وَ كَبْرًا وَ اَصِيْبَ لِقَاطِ
و چون اشهد ان لا اله الا الله گوید سامع گوید **بِضِيَاءِ اللَّهِ تَعَالَى رَبَّائِي بِالْإِسْلَامِ لَدِيْنَا وَ بِمُحَمَّدٍ**
نَبِيِّنَا وَ بِالْعُرَّانِ اِمَامَانَا بِالْكَعْبَةِ قِيْلَةً وَ بِالصَّلَاةِ وَ رُحْبَةِ قَالِئِيْمِيْنَ اَخْوَانَا وَ بِالصَّلَاةِ
وَ الْقَامَرِيْنَ وَ ذِي الْقُرْبَيْنِ وَ الْمُرْتَضَوْنَ اَمِيْمَةً رَحْمَتَانِ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِمْ اَجْمَعِيْنَ
 و در اشهد ان لا اله الا الله شاید که او غامض غنم گوید یعنی اثر مؤذن باید که عا کند عا کند

با تشدید از نزد و چون آمد آن محمد رسول الله گوید سماع هر دو نیک است ابهام را برود و چشم منبسط
 بینی ناخن ایشان دیده برود و بدان ناخن نظر کند خن تقالی چهار نر نگاه کبیره او را عفو کند
 و در قرآن خوانی مسطور است که این نیک است نهادن سنت است ترک نمیبوان کرد هر که بجای
 آرد در غصه عصمت حضرت رسالت پناه او را چنان طلب کند که کسی که شنده خود را بطریق گوید
 قوه عینی یک سیدی و مولالی و یا این گوید که صدق رسول الله و بعضی گفته اند که سنت یا آواز
 است که رفتی آرزوی کرد که اگر جمال محمد آخر الزمان سید می چه خوش بودی فزان حضرت عزت
 شد که بر پرو و ناخن خود نظر کن چون نظر نمود جمال همان آرای حضرت در آن دید ناخن را بر چشم
 نهاد و گفت صدق رسول الله قوه عینی یک سیدی و مولالی و چون حی علی الصلوة گوید سماع
 گوید لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم و اگر حی را بی گوید بهای در چشمه نیز خوت
 کفرست زیرا که حی مقرر شده و منی حی خواندن اشترسوی علف را گویند و چون حی علی الصلوة
 سماع گوید یا شاء الله کان و ما کذبت شاء لکن و چون صلوة خیرین النوم گوید سماع گوید
 صدقت و برت اللهم بربنا عذوبم العاقین لا توفیق الا بالله العلی العظیم اگر سماع این دعوات
 نماند باید که هر کلمه موافقت کرده باشد کافی است و چون اذان تمام کند باید که مؤذن سماع این دعوات
 حقا بیتی صادق خاصا مخلصا لا اله الا الله الرحمن الرحیم رب السموات والارض و ما بینهما
 العزیز الغفار مرتب هذی الدعوة التامة و الصلوة القائمة ات محمدین الذ سبیلک و الفضیلة
 و الدرجه الرفیعة و اقبته مقاما محمدا الذی وعدت و امرت فتننا شفا عنت لها
توم القیامة انک لا تخلف الميعاد و شرح مشارق مسطور است
 که بعد از همه ماضوب خواند و چون مؤذن قد قامت الصلوة گوید سماع گوید یا قامه الله
 السموات والارض اللهم انی اعوذ بک من شر الشیطان الذی یوسوس فی الصلوة
 سوم علم روز و آن نیز بطریق اختصار بیان کرده شد و اگر بیشتر بران خواهد و کتب
 فقیر بنیاد آنچه در کفارت او گفته اند که کفارة الصوم ککفارة الظلمة یعنی عوام الناس
 شبیه تام میکنند یعنی چنانکه در ظاهر کس بزین طری میکنند و کفارت صوم نیز بخندان محض غایت
 زیرا که در کفارت ظاهر نیز طری منع نیست مگر از آن زمان که از او طهارت کرده باشد پس اگر کسی سا

ووزن باشد ازان که اظهار کرده است و طعی نهند بدان زن بگر حلال است و این تشبیه برای آنست
 که کفارت بسیار از چنانچه کفارت قتل سیرین چهار و صوم س کفارت کند همین خیرت میان
 اینکه یا بنده از او کند و یا درویش را طعام خوراند و یا جامه پوشاند که اگر بدان ایشان رسید
 و طعام میانی خورد که بضرر او برنج باشد و اگر قوت این شایان داشته باشد باشد باید که سه
 روز به بار دو چون اصناف کفارت صوم بکفارت چهار کرد از آنست که در کفارت قتل بنده مومن
 میباشد که از او کند و در طعام خواه مومن خواه کافر خواه اندک معیوب باشد و است این کفارت صوم
 در حق کفارت چون کفارت چهار است علم صحیح علم حقیق و نفاس از آن نیز ششم گفته شده است
 اگر اگر بر آن خواهد در کتب فقط نظر کند و یک گن از صاحبان در جواب این علم کفارت خویش
 میفرماید بقتل المشاعر مشهور ای تراول دلیل نفس نفیس به عزم نیت همیشه بود اینست
 گزافی که در زیاده نفاس به اکثرش حل شبانه روز شناس به تا بدین علم شناختوی به اول سپهر که خدا شوی
 از سر جابلی و نادانی به پادین منه که در مانی به و این علم نیت صعب ترین علوم است این شخص را
 ازیم است که بقدری ازین بداند بعد ازین بدان ای کفر زند که هر چهارند برب حق اند و بدین
 ایشان فرض است و اختلاف در میان ایشان اختلاف بر حمت است نه احتمال بعلوت که الا
 رفته گفته اند در حقیق نذیب را نشاید که گوید را بشافعی چه کارست زیرا که در هنگام ضرورت از بدی
 نذیب بر انتقال کرده میشود چنانکه به حج رفتن پیاده نذیب امام حنیفه روایت پس عالمان حاجی شری
 نذیب مالک میدهند که در نذیب اوز کوه شتر نیت چون بوفات حاضر شد از نذیب حنیفه میگردد
 الضیما چون کسی مطلقه شد را حیل میکند باید که او را از احکام و ارکان بیان برسد اگر بدان عالم باشد
 باید که احکام و ارکان نماز برسد تا بی تحلیل نوح جدید کند و اگر همان را نیز میداند باید که او را نذیب
 امام احمد رح در آرد که در نذیب او حق تعالی را بذات و صفات شناختن فرض است اگر از نذیب
 نوح جدید کند و اگر از نذیب میداند این هنگام تحلیل باید کرد و ایضا چون کسی جنس را بغیر جنس از نذیب
 نذیب شد اگر بداید باشد رواست اگر چه زیاده بگیرد و شبیه روایت اگر توده گندم درون خانه بود
 جو بیرون خانه باشد نیز نیست و اگر جنس مع الجنس بغیر شد چون بداید باشد رواست و درین
 زیاده گرفتن روایت اگر نیم سوخته باشد چنانکه اگر کسی مشقال را بمشقال میفرودند اگر چه بمشقال

سنگ در میان حنیف نفاس

سنگ در میان حنیف نفاس

در بسیار باشد و یاد یک اندک عشق باشد باید که برابر بگیرد و زیاده روانیت پس اگر این با نسبیه میدهد
 بقول ابو حنیفه مطلق روانیت اما تاخرین فتوی داده اند بر جواز نسبیه و این سله را از مذہب
 امام مالک پسندیده اند و ایضاً چنانکه گوشت اسپ بقول ابی حنیفه رضی اللہ عنہ روانیت
 اما بقول شافعی رحمہ اللہ رواست و اصحابہ حنیفہ بنا بر ضرورت فتوی بر حلالیت آن داده اند و
 در شامل بہقی آورده است کہ ابو حنیفہ رضی اللہ عنہ قبل از موت خود بسہ ہوز از قول خود
 برگشت و گوشت اسپ حلال گفت و همچنین از مذہب ہندب انتقال کرده میشود بدان کہ
 فرزند کہ دوستی چهار مذہب چون دوستی ہمارا از دست نده زیرا کہ شجرہ شریفیت بہ عنان
 ایشان کمال یافت کقول الشاعر ای کہ سر و سر نرازی دین حقت راست شدہ چارتن ہم
 ازہ تحقیقی ہر یک با عنان ابو حنیفہ بنامش نعمان بود کقول الشاعر اجد ذکراً نعمان لنا ان ذکراً
 هذا المسک کاثر ثمة کا تفتیح و نام پدرش ثابت بود و در شرح مختصر امام محمد کوستمانی آورده است
 کہ پیغمبر فرمودہ است کہ از بعد من شخصی پیدا شود کہ نام او نعمان بن ثابت باشد اگر من بر پیغمبری
 سعوت شدہ نمی بودم اورا پیغمبر میکرد پس اگر شخصی گوید کہ بکدام دلیل ہندب بخیمان بودہ می باشد
 گفتہ شود کہ اگر این است را در شان او آورده شود بیحسب نیست قال اللہ تالی کاشیوۃ کتیبہ
 اصلها ثابت و فرعها فی السماء زیرا کہ اصل از ثابت است کہ در زمین است و فرع او با سمان است
 کہ اورا بصورت ہمراہ با سمان بردند و ثابت بن عطی بن ہذیمان و چون عمر مر قرضی با خبر رسید
 ثابت نعمان را در کنار گرفته در پیش او برو مر قرضی در حق او دعا کرد و او علم از سہفت کس صاحب
 گرفته است کی از انس بن مالک و عبد اللہ بن حسن در یک و عبد اللہ بن خیرع زبیدی و عبد اللہ
 بن ابی اوفی و عبد اللہ بن ابی اوفت و ثالث الاقصع و جابر بن عبد اللہ رضی اللہ عنہم جمعین
 و از بعضی زبان صحابہ نیز گرفته است چون عائشہ بنت مجوز و ابی حنیفہ رضی اللہ عنہ علم از بیشتر صحابہ
 گرفته است اما اورا نسبت در فقہ بسوی عماد میکنند و از شاگردان ہلرا ہم بن زید بود و او شاگرد
 علقمہ بود و او از اسود و از شریح قاضی گرفته بود و ایشان ہر دو از فادق گرفته بودند علم از فادق
 از رسول علیہ السلام نقل ما ابو حنیفہ رضی اللہ عنہم سببعین سنۃ تبارخ سنۃ خمین ماہ مناقب ابو حنیفہ
 کوفی رحمہ اللہ رواست کہ شدہ است کہ امام اعظم ابو حنیفہ کوفی رہن چون حج وداع کرد و رکعبہ

و آمد و در رکعت نماز گذارد و میان دو ستون در رکعت اول برپای راست استاده ایستاد
 قرآن بخواند و رکوع و سجود کرد و در رکعت ثانی برپای چپ استاده تا قرآن شریف ختم کرد و چون
 سلام داد بگرسیت و مناجات کرد و گفت اَللّٰهُمَّ مَا عْبَدْنَاكَ حَقَّ عِبَادَتِكَ وَ لَكِنْ عَرَفْنَاكَ حَقَّ مَعْرِفَتِكَ
 فَصَبَّ لِقَمَانِ عَلٰى بِلْكَالِ مَعْرِفَتِيْ فَهَتَفْتَ لِهَاتِفٍ مِنْ جَانِبِا لُبَيْتِ يَا اَبَا حَنِيفَةَ لَدَّ عَرَفْتُ وَ اَخْلَصْتُ
 الْمَعْرِفَةَ وَ خَدَمْتُ وَ اَخْلَصْتُ الْخِدْمَةَ فَقَدْ عَفَرْنَاكَ رَاكِبًا لَمِنْ تَبَعِكَ وَ كَانَتْ حَلٰى كَدُّ هَبِكَ
 اِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ سَعَاهُ بِالْفَارِسِيَّةِ يَمْنٰى اِى اَله ذُو الْجَمَالِ وَ اَسَ پادشاه با کمال و اس
 موجود لایزال در پستید این بنده ضعیف و این وجود ضعیف ترا اى ذات لطیف اللطیف ^{چنانکه}
 حقیقت و نراواری پستیدن تو است و لیکن بشناخت ترا چنانکه حق شناختن تو است پس
 بخشای نعمتان خدمت را بحال معرفت بروی ما تفسی آواز داد و از گوشه خانه که اس ابو حنیفه را
 بشناختی و خدمت کردی آمرزیدیم ترا و کسی را که متابعت تو کرده بود برزیدیم تو تا ز قیامت
 و انقیاس طوست که محضر عالم صلی اللہ علیہ وسلم در مسجد شسته بود اعوانی در آمد و کاسه خورا
 پیشش نهاد و گفت از راه دور آورده ام چون رسول اللہ نمیه خرمای بخورد و عبد اللہ بن مسعود در پاس
 غارت و گفت یا رسول اللہ خوش خوابی دیده ام عجب تعبیه فرمای گفت چنان دیدم که ستاره
 از آسمان بر زمین فرود آمد و از نور آن ستاره تمام عالم منور شد رسول صلعم متفکر شد محمده جبرئیل فرمان
 رب جلیل رسید و گفت اى رسول اولین و آخرین را کسى مسود و نیاوردین تعبیه خواب ابن مسعود
 آنست که بعد از رحلت تو بدار القناب شتا و سال و ششت بعد مردی بیرون آید از کوفه گنیت او
 ابو حنیفه همه دنیا را بنور علم او منور کند و سنتهای ترا بحال بربانند رسول علیه السلام خوشدل شد
 و ان بن مالک ساه منی اللہ اعنه پیش خود خواند و قدری از آب دهن خود بر کام او ریخت و او با
 گفت که ترا غم و از خواب بود و تو ابو حنیفنا خوابی دیدی سلام من بر دهسان و گو که عطای تخف
 محو ترا مبارکباد و نیم خرا که دوست داشت و در حریر کرد و بعد عبد اللہ بن مسعود او و گفت دست
 تر این خراب را بحیان ده تا با ابو حنیفه برسانند چون رسول علیه السلام بدارا آخرت فرامید عبد اللہ
 ابن مسعود به امانت نگاه داشت تا آخر عمر خود نگاه بشاگرد خود علقمیر داد و قصد آن گفت و
 چون علقمیر را وفات نزدیک آمد بشاگرد خود را بر زمین شمشی داد و قصد آن گفت و چون بر زمین نزدیک

نزد یک آمد بشاگرد خود را داد و قصه آن گفتم و درین وقت ابوحنیفه حضرت سالار بشار کرد
 حاو میکوشید و هشتاد سال عمر او بود و آنچه او میدانست ابوحنیفه رضی الله عنه در یک سال از وی
 بیاموخت و حماد روز آن خرداد نیم را از صندوق بیرون کردی در دست نهادی و گفتی بخت
 عطا دهنده این خردا که او را بمن بنمای روزی ابوحنیفه رضی الله عنه نزد یک آمد و گفت آن
 امانت ما بمن ده که کسی آزان نمیتوانست خورد حماد بوسی داد در حال بخورد و حماد بر او را بر کنار رفت
 و گفت من میدانم که نیم خدای رسول الله امانت تو خواهد بود در تو میدیدم ترا مبارک باد و قصه
 خواب عبد الله بن مسعود با وی گفت و چون حماد وفات یافت پدر ابوحنیفه رضی الله عنه که امانت
 است قصد حج کرد ابوحنیفه را با خود برد در که خمپه دیدند زوجه و گرد آن خمپه آویخته و در آمده ابوحنیفه
 گفت بدان جای رفته پیری ما دیدم سال خورده و نورانی گفتم این کسیت گفتند السن بن مالک است
 و آمدم و بروی سلام کردم چون آواز من شنید گفت این آواز است نامی آید مرا گفت از بچه های
 آئی گفتم از کوزه گفت کنیت تو چیست گفتم ابوحنیفه السن بن مالک گفت رضی الله عنه
 ابروان مرا بگردید و بالا کنیدی تا من را بر پایه بنیم که صاحب مذسب بزرگ است انگاه مرا گفت نزد یک است
 آئی تا امانت که دارم تسلیم تو کنم چون نزد یک او رفته قدری آب دهن در دهن من کرد و گفت
 این آب دهن مصطفی صلی الله علیه و سلم چون آن آب دهن خوردم علوات عظیم یافتم السن
 بن مالک گفت اکنون چون آب دهن مصطفی علیه الصلوٰة و السلام خوردی خود را چگونه می بینی
 نشان ما بمن بگوی ابوحنیفه روح بر پای خواست و زبان بر کشاد و گفت ای السن این بیاعت
 خود را چنان می بینم که اگر انواع حکمت و انواع علوم در سر یک دانا یا ان روی من جمع شوند
 در یک از من نیز مسلک با امتحان بپسند و هر یک آن همه را جوابهای با صواب ما بگویم و از هیچ کس
 نمی ترسم و اندیشه نمی کنم و از همه زیاده ام و مذسب من همه آفاق برسد و دیگر در مناقب او خواهد نام
 که جمیع از جهود ان نبیلا و آمدند از وی سوالات کردند و از جمله سوالات می این بود که در عالم شریعت
 در آن شهر شصت محله دارد و سی محله از وی روشن است و سی محله تاریک است و در آن سی محله تاریک
 بهتر از هزار شهر است آن شهر کدام است و آن محله کدام جواب فرمود که آن شهر ماه رمضان است
 که سی محله روز روشن است و سی محله شب تاریک است و آن یک محله تاریک است که بهتر از هزار

شهرت شب قدر است که لیلۃ القدر خیر من الف شهر چون این بیان کرد بسیار از یهودان
 سلمان شدند و دیگر فوائد ظاهریه آورده است که روزی شخصی بمسجد آمد و سوال کرد که
 چه میگویند در حق مروی که میگوید که از بهشت امید میدارم و از آتش دوزخ نمی ترسم مرده خون
 میخورم و بدینچه نذیده ام گواهی میدهم و از خدا نمی ترسم و زن را نکاح نمی کنم و صحبت کردن باوی
 حلال میدارم و نماز بارگوع و سجود نمیگذارم و فتنه را دوست میدارم و حق را دشمن میدارم و از
 رحمت خدا میگریزم و جهود ترسار است گوی میدارم و از جنابت غسل نمیکند امام جمعه اش
 فرمود ای یاران در مسئله استخوان چه میگویند گفتند که این شخص کافر باشد امام اعظم گفت ای
 یاران این شخص مسلمان باشد و تبسم کرد و گفت آنچه گفته است راست است از بهشت امید
 میدارم و از آتش دوزخ نمی ترسم از خدای امید میدارم و از وی میترسد آنچه مرده و خون میخورد
 گوشت ماهی و سپرد و جگر میخورد و آنچه گفته است بدینچه نذیده ام گواهی میدهم شب که شهادت
 میگوید و خدای را جل جلاله در سول خدا نذیده است و آنچه گفته که از خدا نمی ترسم یعنی ظلم نمیکند
 و آنچه میگوید که زن را نکاح نمیکند و صحبت باوی حلال میدارم یعنی کنیزک و شکسته باشد و آنچه
 گفته است که فتنه را دوست میدارم اگر گفته است و آنچه گفته است که از رحمت خدا استیغالی
 میگریزم یاران را گفته است و آنچه گفته است که جهود ترسار است گوی میدارم یعنی درین
قول قال الیهود لیسیت النصف علی شیء و قالتم لیسیت الیهود علی شیء و آنچه
 گفته است از جنابت غسل نمیکند یعنی تیمم میکنند وقتی که آب نباشد و دیگر از مقامات او جمله
 علیه آنت که روزی یهودی با او همراه شد جهود گفت چرا بدین میترسند گوی گفت یا امام
 مسلمانان من اگرستانم اگر دین محمدرحق است و عاکن تا خوانی از آسمان فرود آید و سرو از ان
 طعام سیر بخوریم نگاه بدین محمد در آیم برین جمله عهد کردند ابو حنیفه رحمة الله علیه در کعبت نماز
 گذار و روی بزمین نهاد و گفت یا رب برادر پیش این میگانه خجل گردان خوانی فرود آید جهود
 گفت سر را که کارت بر آمد و طعام سیر خوردند امام گفت بعد خود را کن و ایمان بیا گفت ای
 امام صبر کن تا من نیز عالمی از نسل تو بتوانم که خوان فرود آورم مسلمان شوم و اگر نه شوم وجود
 و نابود و هر دو قدم خود بر قدم نگاه امام اعظم هر دو قدم خود بجاست و دستها را و نهاد و گفت

یارب بحق این امام که چنانچه خوانی فرستاده است در حال خوانی دیگر فرود آید ابو ضیفه شرح
 متعجب شد به وجود گفت ای امام از تو دو کرامت دیدم یکی آنکه تو نمودی و دیگر آنکه من نمودم
 هم ترا شیخ آوردم تا گام برآمد در حال سلمان شد و دیگر آنکه از مقامات او امنیت که
 چهل سال شب سخت بود عنوی نماز خفتن نماز یاد آید و در سه صد شتاد هزار سوره را
 جواب فرموده است و چهار سوره را جواب در نوبت داشته است اول مسکه و دست دوم
 فتنی مشکل سوم سکه محل اطفال کا و آن است که در بهشت باشند یا در دوزخ زیرا که عمل صالحه
 ندارند که گویم بهشت روند و عمل بدی ندارند که گویم بدوزخ پس تو نعمت کردن بهتر باشد چهارم
 وقت هفته کردن زیرا که اگر گویم بخردگی خفته کنستند از سیده سبب در رسانیدن باشم و اگر گویم
 به بزرگی خفته کنست عورت او را در بیان روانیست که ناظر و منظور هر دو در لعنت الهی باشد که در
 بعضی علما گفته اند که خفته در خوردنی باید کرد اموی لب را زدن در مسلمانی ثواب زیاده از
 ننته کردن است و علامت مسلمانی است و دیگر از فضل و بزرگی امام اعظم آنست که چهار
 هزار شاگردان را بدرجه نقوی رسانید الضیمار و زکی از بدبختان آن زمانه با یکی از اصحاب
 امام مباحثه کرد که امام قهر داشته باشد اصحاب گفت نداشته باشند آن بدبخت گفت پس
 من با شما بر دم رفت بنزد یک دروازه امام و در کو فتق گرفت که امام را بیا گامایند
 تا بیرون آید چون بیرون شد گفت ترا طلبیده ام باز درون رفت کند اتا سه کرت
 بیرون شد میدان گفت که من طلبیده ام ترا مسکه پرسیدنی دارم گفت اینکزه پدید
 آدم چگونه است امام فرمود چون در شکم بود ترش باشد و چون بیرون آمد تلخ گردد گفت یا
 امام تو از آن چشیده نمودی باشد من هذا القول الشدید امام گفت لابل در روایت چنان
 دیده اند بعد از آن گفت یا امام من ششینه ام که تو ماوری داری فرمود آری گفت بغایت
 صاحب حسن است که روی او چنان زیبای دارد و پای او چنان دوست او چنان موسی و
 چنان و وزان دل و دهن او چنان زیبای دارد حتی که آن بدبخت اندام تهنانی را نیز
 یاد کرد که چنان است امام فرمود هر چه هست آفریده خدایت گفت عرض اینک من میخواهم تا
 بخل خود دارم امام فرمود حاکم نفس است باش تا او را سپردم چون ام بر گشت سمر آن بدبخت

از تن جانش در بر زمین افتاد همه عالم تیر شدند گفتند یا امام این چه بود فرمود تیغ مبرهن کردن
 اورا نزد ایضا آورد و اندک در تریب از جهودی متوطن بود هر روز صحن خانه خود را میرفت
 و آن رفته را در صحن امام می انداخت امام از آنجا میگرفت بیرون میکرد و روزی امام محمد شاه پادشاه
 بود در درسد نشسته بود که آن جهود آن رفته را باز در صحن امام انداخت امام محمد علیه السلام پیشش
 گفت و تهر و غضب تمام نمود خواست تا او را تخریر کند اما چون امام ابوحنیفه رضی الله عنه از آن
 خبر یافت گفت ای فرزندیست نهاد سال است که او همچنان مسکین در من مخمل مسکین زیرا که حق
 همه را به همچنان ست و شمار یک روز دل او را رنج نمودید چون جهود از آن احوال خبر شد در حال
 سلمانی را قبول کرد و ایضا آورده اند که قریب او دختری بود ستوره که بغیر از شب روز
 بیرون نمیشد اما در هر شب که بیرون میشد بر امام ستون استاده میدید و نمیدانست که آدمی
 باشد بعد از وفات امام چون بیرون شد آن ستون را ندید از پدر خود سوال کرد که در ایام امام ستون
 می بود اما درین شب نیست چه شده باشد پدرش گفت ای جان پدر آن ستون دین بود اما در این
 امام اعظم بود که هر شب نماز میگزارد و دیگری از مناقب او اینکه در راه رمضان شصت و یک بار که
 قرآن میخواند یک کت در روز میخواند و یکبار در شب میخواند و یک کت در تراویح ختم میکرد
 و دیگری آنکه بر گزیا آسمان و آفتاب نیز نظر میکرد و می گفت که تا سفت از آن عمر گذشته که با آفتاب
 و آسمان نیز با سیستم روایت ندریده بودم که حضرت رسالت پناه بر گزیا آفتاب و آسمان نمی گویند
 زیرا که هر دو در وقت مغلوی اند و آسمان مزمین است برزیت کواکب و دیگر آنکه از مناقب او اینست
 در خبر است که حضرت رسالت پناه فرموده است هر که سر او بل خود را بنا محرم نموده باشد اگر
 عورت بیرون از گرفتار شود همان شخصه از روزن خانه در نظر دارد و فی الحال خلاص شود پس امام را
 حق تعالی چنان پاک آفریده که نظرش بنا محرم نمی افتاد چون عورت را در روزه میشد او را از
 روزن خانه میدید یا خلاصی می یافت و دیگر آورده اند که روزی در راه میگذاشت طفل در آن
 راه میرفت با او همراه شد امام گفت ای طفل با کی را محکم نبه و واقف باش که راه خلیس است
 تا به انجی طفل گفت ای امام اگر من بقیتم باز بر نیزم تو واقف باش که اگر بقیتمی سار مردمان
 بر تو افتند و زیر خواستی و همه مردم بلاگ شود امام است که طفل دانست زیرا که پیغمبر فرموده است

ذل عالم ضل عالم یعنی لغزیدن عالم کما سی را سبب است تا امام عالم گمراه شود پس امام در گریه
 شد و چون ماتم زوه باصحاب خود پیش آمد کیفیت احوال سپیدند باز نمود امام گفت بر شما باد
 که هر یکی بقصد و علم و دانش خود علم بیان کنید و فتوی دهید که راه شریعت راه سخت است
 و دور و دراز است کبر از ان اختلاف پیدا شود و هم قدر سب امام شافعی رحمه الله علیه
 فهو ابن عبد الله بن محمد بن ادیس بن عباس بن عثمان بن شافعی بن شهاب بن حبیب بن
 بنید بن هاشم بن عبد الله بن عبد الطالب بن عبد المنان و ولد بقریب من ست
 و خمین و مائة و عماش اربعة و خمین رما ت یوم الجمعة و دفن بمصر رحمة الله علیه
 و انه قد اخذ العلم من مالک بن انس و محمد بن الحسن و بشر بن عباس و اصحابه یعرفون
 الی مسلم بن خالد بن مسلم الزنجی عن خلف بن ایوب و الله تعالی جعل العلم بعد نبیه فی
 اصحابه ثم بعد هم فی التالعبین ثم بعد هم فی البیخنیفة ثم هم و اصحابهم ثم شافعی من شاء فلیستط
 منقول است که حضرت امام شافعی چنان فرمود که در هیچ احوال سر از جنبانیدن قرار نگیرد
 روزی حجاج بملت او است میگرد گفت یا امام سر را بازوار تا لپهای تو بریده نشوند گفت
 لب بریده بگره ذکر خدا فرسوش کرده آورده اند که مدت سه سال در رحم مادر بود و حال ولادت
 مادرش نزع شد زیرا که طفل سه ساله دندانش بر سیده بود و مادران زمان امام اعظم از ورا الفتنا
 بدال بقار حلت نمود و جنازه او را از روزن خانه بمادرش بنمایند و در حال خلاص شدن از ان شافعی
 نامیدند که بشفاعت ابو حنیفه تولد شد شاقب دیگر امام شافعی آورده اند که امام احمد بن حنبل
 بر سه لک احادیث بنویسید بود و مادر اکثر اوقات در پیش امام شافعی میرفت و مسئله سوال
 میکرد و امام احمد پیر بود و امام شافعی بنور طفل بود اصحاب امام احمد بزرگ و عار کردند و گفتند
 یا امام شمار سه لک احادیث در یاد است در پیش این کودک برای چه میروید گفت در چنانست
 ای اصحاب آنچه من میدانم نیست مسئله میدانم او مغز آن سنبل میداند و دیگر آورده اند
 که روایت امام شافعی را چه از جاهها مستعمل روایت امام اعظم می آرند و روایت امام مالک
 و امام احمد را گاه گاه می آرند گشته اند که مادر امام شافعی کفایت صاحب جمال بود و در ایام جوانی
 میوشد خواست تا امام یوسف را شوهر کند چون امام را از کار خیر عار نبود روزی امام شافعی

سکه بزرگان از سبب و تالیف امام شافعی رحمة الله علیه

خود با امام پوستنج گفت که اورم چنان اختیار دارد امام پوستنج گفت خود اگر او را بریدم تمسیر بود
از روزن خانه بدو نمود امام پوستنج قبول کرد چون تزویج کرده بدو سپید در آن شب امام پوستنج
دعا کرد که یارب این شب را طهارت کن آفرود اند که آن شب دوازده ساله شد با بر سر او
یک شب بود امام شافعی در کتیب فانه امام اعظم درآمد کتیب امام اعظم در پیش امام پوستنج
بود و کتیب را ملامت آورد هر دو این که مخالفست میانکست مخالفست از آن مشهور
عالم گشت و دیگر آنکه بعد از امام ابوحنیفه بود و در احراف عالم میگشت مردم را بجزیب خود
می آورد سوخته مذمب امام مالک رحمة الله علیه را درین منس بود و انس بر مالک بود
و دیگر آنکه انس در ایام طفلی نود هشت سال در عمال رسول بود از آن منسقی اصحاب گشته است
انس گفته روزی در زیر رحمت خرافت او یافتیم از آن خودم که رسول الله صلی الله علیه و آله گفتند یارب
از ان خرابم بانه حضرت سید عالم کرد و دست مبارک را بر شکر می کشید و گفت شمع بطین است
سیرین شکر خود را که بدین نام خوانند و کثوی از رحمت می نشان که از ان بیگنی بخوری و الضمما
گفت روزی رسول الله صلی الله علیه و آله آمد بی بی فاطمه چنانکه عادت عثمان است هر روز استقبال نمود
حضرت را پس پشت سوار کرد و بی بی فاطمه را در پیش خود گرفت

چهارم مذمب امام احمد بن حنبل

آورده است که امام احمد مروی گوشه نشین بود که بغیر از ضرورت برون نمی شد
بدان ای فرزند که چهار مذمب را بر حق دانی دور حقیقت ایشان شک نیاری حتی که اگر
شخصه از یک مذمب شکر شود کافر گردد و گفته اند که شرح چهار کفر است همین چهار مذمب
اند که ازین خارج است پس بدان که ایمان را قبول ابوحنیفه رحمة الله علیه
ایمان محبل سبید است که گوید قبول کردم دین مسلمانی را و آنچه در روایت و نیز از کفر و کفر
و آنچه در روایت و گفته اند که ایمان از زبان لسان لا تدین بالقلوب لا عقاد البکبان جنان باندول گویند بلکه
او سر از جای خود تغییر نمی یابد آنچه گفته اند که اصل تصدیق است و آن تصدیق محتسب است چنانکه از زبان رسول
شخصی است که از زبان او برجا باشد کافر و در وقت گردن بر او گویند یعنی در اکثر اوقات بر او نیش
آید یا بیایوری بنان اندیش را وصل نمید بد اما کافران را همان اصل که بنان باشد نیست اگر دل

ایشان اندیشه مسامی آید چون اصل نیت غلط نشود و ایمان بقول شافع اقرار با لسان
و تصدیق بالقلب اتقاد و با سخنان و عمل بالارکان است که بقول او نماز جنازه بی نماز درست
نمیدارند اما عالمان متاخرین او را صاحب اوفتوی مجاز جنازه اند تا سنت و جماعت
خلات نشود و الله اعلم **فصل چهارم** مذکور قال الله تعالی فاذا قال الله قیاما ما یقولون
جن بهم اگر چه این آیت در شان نماز است و در حین حریب اما کلام الله اصل است به طریقی که
عالمان راسخ می کشند معنی او میرود مگر وقتی که معنی او محض غلط کند پس این منکام تو هم گفت
گفته اشاعر جمیع العلم فی القرآن لکن + تقاصد منه اخذوا الم الرجال + قال الله تعالی الخناس
الذی بی سوس فی صدور الناس و در تفسیر مهم در نشان این آیت آورده است که
که خناس نام شیطان است که بر قلب آدمی را درین خود گرفته است می که از ان عواقب
او در اول سوسن جمله انواع معاصی می آید ایما چون الله تعالی با بزرگان را از خناس می
میگزیند پس چون ذکر نام الله سبب نجات از دیو است و بر سر بنده سوسن لازم است که نام
را فراموش نکند اما خاصه کسی که دم از شیخی و سالیکی زنده و فرزند است که نام شریف الله را فراموش
فراموش نکند که کل نفس اذا خرج بغیر ذکرا الله فهو هیت ذریه چون نام شریف را فراموش کند
شیطان انواع معاصی بر وی دکنیه و حرص و هوا و دل او فرود می آید پس از این بشایخان
پس انگیزه باشد بسبب این معاصی قال الله تعالی من اعرض عن حکمنا ای عن القرآن فان له
منشیة منک ان ینقا و عن ابی جیبیا تو التذبه التذاهة حتی لا یشبع قمع الذین التذبه و القنایة
و التوکل فی کون حیاته طیبه و مع الاعراض الحرس و التذبه فی عیشه ضلک و حاله
مظلمة حکما قال بعض المتصوفة لا یر عن احد عن ذکر مرید الا اظلم علیه من
و نشوش حکیه سزفته و در تفسیر مدارک عن حینه التذبه لیس
شوریده شدن پس ازین جای معلوم میشود که اگر صاحب ذکر را ترک دهد از نطق محروم ماند
و از اعمال بشایخان باز ماند پس ساکنی را **التأید و الضیاء** قال الله تعالی و اذکر ربک اذا نسیت
یعنی چون طرفه العین ذکر از سالک و طالب و اموش شود در حال بدان طرفه است خور
دیبا دارد و تکلیف گفته باشد و باید کرد ان ذکر بر ازین ذکر نیز بر می آید نوع است اول ذکر نام

دوم ذکر خاص سوم ذکر خاص الحاصل چهارم ذکر خاص الماخص اول ذکر عام و آن موافقت
 شرع با گویند کما قال الله تعالی فاذا ذکرنا الله قیاما و قعودا و علی جنوبنا و یدیم و یدیم و یدیم
 و معنی این آیت آورده است که هر نیامی و هر قعودی و هر حرکتی و هر نظری و هر کسی که موافق
 شرع جاری باشد همه ذکر خداست زیرا که او مدای را فرمودش کرده میبود پس خلاصت شرع از او
 در وجودی آید چون خلاصت نمی آید پس گویا که در هیچ احوال فراموشی نگردد است پس من
 اگر تلاوت قرآن کند یا صدوم دارد و یا نماز گذارد و یا از نهی باز ماند گویا که همیشه در ذکر است
 زیرا که او حق شناس است که خلاصت امر او نمیکند قال علیه السلام حركة الطلعة دلیل المؤمنة
 بحركة الجسم دلیل الحیات و دوم ذکر خاص بدانکه طالع مشغول بطلب از و یا در امتیاز این
 کما قال الله تعالی وللذین جاهدنا فیتا المنهیم بعدنا پس ایشان اصل شریعت است تقیم میدارند بعد از
 هر لذت دنیاوی چون مال فرزند پدر پیش می آید تکلیف کرده از آن میگذرند کما قال الله تعالی
 المال و البنون زینة الدنیا و الباقیة الصلوة لایة ذریر که ایشان بر حفظ نفسانی و دنیاوی
 گویا که فراموش کرده اند زیرا که اگر باین صفت علائق دارند حضور را نشاید پس ذکر که بغیر حضور باشد
 فائده و نتیجه ندهد کما قال الله تعالی فاذا ذکرنا الله اذ الذنوب یبیت و اگر باش حق را چون فراموش
 کتب ما سوی الله را و انا فا ذکر را نشانی و ذکر آنرا گویند که ظاهر و باطن او در ذکر مساوی
 باشد چنانکه شیخ الاسلام و المسلمین حضرت شیخ علی ترمذی قدس سره میگفت که ذکر لسان
 بغیر ذکر قلبی نقلی و ذکر قلبی بغیر حضور الرب سوسا اگر چه ذکر لسانی را ثواب بسیار است چنانکه
 منقول است که هر گان سگویند اگر باز خدای تعالی ما را زندگی میدارد در تمام عمر اگر یک
 مرت کلمه الله میگویم سبزه بود اما در سب صاحبان تاول ذکر را بخود مسند و لازم نگیرد
 نتیجه ندهد و باز گفته اند که اگر هزار مرت ذکر از زبان گوید و یک مرت بدل ثواب این افضل است
 و آنکه دائم حضور اند ذکر قلب را بی حضور چیزی نمیدارند زیرا که آنچه نتیجه و مقصود باشد حاصل
 نشود پس صاحبان ذکر لسان را قبول ندارند و حاضران ذکر قلب را قبول ندارند و
 ایضا شیخ می گفت که در ایام جوانی در ولایت مهند در طلب علم بودم در نواحی ماکپور
 شیخ سیلوند مدرس و محقق یافتم تا کافی و دایره و قایم در پیش او گذراندم بعد از آن

شیخ را فریدیم خواستم ما از اولیقین فکر و فکر بکیرم شیخ التفات نکرد گفت من از مردست ایت
 باون سب پار استیجا و دنیا میم زیرا که درین راه خنجرهای اعظیم ست تا هم پیروی دارم تا ترا در پیش
 او بر شیخ فرمود که عبدازان مرا بشیخ سالار بدہ سپارید تا بدین درجه رسیدیم و از مراتب شیخ
 سیلوزن سیفت که چنان فرمود روزی بر بانم شست بود فرمود و غلبه شد و از بام افتاد اما
 بوجود شیخ زنت سرسید و الضیفا فرمود اگر زنت میگفت و یاد خواب میگردد و همه آستان
 لغزش اهرق نشسته می بید روزی در بیان مسائل بود و شایق امر معروفه می گفت کی گشت نیایش
 اندیشه کرد که الحال شیخ غافل باشد و حال گفت که غافل نیستیم بدین خیل شد و الضیفا روزی
 در خواب بود از سر دیدن کشید که اگر غافل باشد از شیخ گفت غافل نیستیم موهم ذکر خاص انخاص
 با لک در برین آویسم چیزی است نفع زنی مقصد است چنانکه نفس را کفن شرکب و سر را نشانه
 و قلب را ذکر پس چون طالب کمال استغراق در نفس از اکل و شرب و سران نشانه
 و قلب از ذکر با زنیانند که و اذکر یک از انسیت و در ندهید ایشان احوالیت
 به کل ظاهر و باطن است و الذکر پس این بیگم حقیقت مذکور رسیده باشی و الا همجوری
 و اگر می حضور نشاید چون نگاه ازین مراتب باز آید حکایت کرده از همان با جوید و فقیر را
 برادری بود که درستان حضرت عرق میگفت از احوال سپیدم که هرگاه چگونه بدست
 آید گفت ای برادر شمشیر که تصوفی صاحب الوقت این مراتب لطیف است اگر تمام مرد
 باشم حضور هم ذکر خاص انخاص این ذکر را حد و بهایت نمی باشد این کم شده بدین از خودت
 بدین تا تو دور کم شو که کوسیا آن بوده که شد کم کن که نظر ازین بود و اذکر یک از انسیت
 در ندهید ایشان این تا شامید است یعنی چون از بخشش کنی و نفس خود را پس این هنگام
 و اگر ندانند که تا شد و اگر واجب تمام که اذا انکرنا الله فیله یکب الیس او را سحر بر بسته
 است مشغول است که خندان در بخشش این متنی شد روزی بسلی را برو گزری افتاد که همه
 را شرا و کتا بگر شد و گاهی پیش را میاید و گاهی دستهای را پیش میکشید بکذا
 و در اسباب از حال حال مودت مجنون گفت تو کیستی که در انوار می دیدی گفت منم بسلی
 گفت بسلی کیست گفت منم شوق مجنون گفت کیست مجنون گفت منم بسلی شوق مجنون

کتابخانه عمومی

کتابخانه عمومی

یومیند انم پس این منگام که العلم حجاب الاکبر است ازین نشان برخواست که علم دانش نمانست را
 گویند بعد ازین امی فرزند که اسامی حق تعالی را آنچه بر زمین مانده اند جلگی نودونه
 اند حضرت رسالت پناه همان را با صاحب بطریق ذکر و فکر تلقین کرده بود و بعد از صاحب
 شایخان گبار در هر اسمیکه بتجرب می یافتند همان را پیش می گرفتند و بدان روش می مانند از آن
 چهارده خانواده موجود شد این مشایخان گبار اسمی را برای شیخ خود تخصیص کرده اند اما بیشتر یک
 به در در هر اسم که همه بدانند که میگویند تا صافیت دل حاصل شود و خصوصاً آله الا الله در هر سلسله
 مشرف است که از آغاز حال مریدان تلقین میکنند از جهت بسیاری برکت او بدان ای فرزند که
 اول مرید از جمله معاصی باز دارد و از معرفت و اراده و بعد از آن اگر مرید را از تجلیات شیطانی
 باز خواهی کرد نگاه خواهی داشت و مرید نیز شروع باشد او را سنجت و آرد چون از احوالات
 خلوت سجات یافت بعد از آن که قوت حرارت ذکر دارد او را ذکر دهد و معلوم باد ای فرزند که ذکر
 امانت است و در دست و در او در من بر سگ نمیتوان انداخت و که نظر جو الله در سینه افواه
 الکلاب در چهار صد زهار که ذکر خاص است و علم نیست هر کس نمیتوان داد که طاقت ذکر نخواهد
 بجای آورد و آیات سماوی برین جمله ناطق است که آن قوم که کاهان اتالی اهلها و باید که
 ذکر او گوشه تاریک که هیچ کس نباشد باید داد سخن تصوف را نیز در جای بگویی که هیچ مخلوقی
 نشود منقول است که عبداللہ شطاری مرکی را از مریدان خود ذکر تلقین میکرد اما در آن
 جای اسپ استاده بود از تلقین باز ماند و گفت این نیز حیوان است مبادا که طاقت شنیدن
 ذکر نیارد و فریاد بر آرد و الضمار فوری این فقیر قد مبوسی شیخ الشایخ دالو لیسب
 سید السادات میان سید علی ترمذی در بیابان میرت سخن از تصوف اتمام شیخ درین ک
 را بگوش فقیر نرساند و مقصود باز گفت اگر چه در آن میان خبر من داو شخصه نبود اما او سب
 مشایخان سجای آورد و مرشد فقیر آنچه ذکر داده بود زبان خود بیخ یا شش نظر از دانشندان
 که کینه ایشان این فقیر است و الام سائر مریدان را برای تلقین این فقیر را اذن میداد و هر چند
 مانعت مینمودم قبول نگردد و میگفت که قبل کردن امر مرشد واجب است و بعد از دعوات
 اذن سلسله و سجاده بغیر از فقیر دیگر کس نبود و فرزندان سائیر اذن نداد که قوت آن بدست

بر خلاف این درانه فساد که چون پدر بگذرد و سپس مشوای جهان میگرد و دنیا که پادشاهی از
 پدر به سپس میاید محض ضلالت است و ذکر تیزر خلاف این طاکتہ میخوان برید تعلقین کرد زیرا که
 بجز رسیدن جاہل سپس ناقص که بمرات نشسته باشد برید تعلقین ذکر میکنند در پیش هر جا که
 آوردن آواب مشتایخان اورام برید ذکر میگویند و او منور در معاصی مستغرق ز منزه و حالت
 اول در تمام برانگنده میکنند و انا ان خبر ندارد که در عوارف المعارف آورده است
 مریدانرا گویند که تا نسبت سال که انا گاتین هیچ فزده گناه اورا ننویسند و الامریدی رشاید
 بعد ازین چون کسی تعلقین ذکر کند اول نیت و آراوده هر کلمه بدو بیاموز و ریا را بدو بنهاس که
 فلان خطرہ ریاست و فلان صفات و فلان تجلی رحمان است و فلان شیطان است احوال همین
 فقیر معروف سلسله چشمتیست سخن جنیدی که از حضرت شیخ در رسیدن است بیان خواهد کرد و انا
 بدان شرط که هیچ احدی بغیر از تعلقین کامل دروغ ضعیف ننماید و الا گناه کرد و درین بدین شرط که
 این کلمات را بدست شخصی و شیخی و هر عالمی که انا احوال این حال دان باشد نمیتوان داد
 و حضرت خواجہ حاتم درین بیت خوش میفرماید **بیت** بیات اور می صافست دراز و هر بنامیم
 بشرط آنکه نمائی بگر طبعان دل کوش به زیر که ایشان درین مراتب چون طفل شیر خوار اند
 اول مریدان بفرمائی تا سه روز روزه دارد و درین سه روز یک کلمه استغفر الله تکرار کند
 بعد از آن غسل و یاد صنوی جدید کند و پیش آید اما شرط اینست که غسل بحد شرط و در هر
 قبله مریدان بنشانند یا مریح یا بدوزانو و بهتر آنست که مریخ بنشیند و در گی پایی چپ با انگشتان
 سیاه و اہبام بگیرد و دست چپ را بر دست راست بندد یعنی دست راست را بران راست
 بندد باطن انگشت اہبام دست چپ را بر ظاهر اہبام راست بندد و باطن انگشتان را بر چپ
 بر ظاهر انگشتان را بر دست بندد شرط سوم چنان را پوشیده دارد و این پوشیدنی
 پوشیدنی دل است از ماسوی اللہ که دل را از حرص و هوا کمیند و حد
 و حد و بغض خالی و اید شرط چہدم اینکہ مریدان نیت جزم باشد و یقین
 محض بآنکہ این ذکر است که مرشدین دست بدست از اصحاب و اصحاب از رسول اللہ آورده
 و من متابع ایشان میومم تا مگر بشراف ایشان بدرجہ باطنی و وصالت برسم که در هیچ احوال ازین

کتاب در بیان احوال ذکر طواف میرزا محمد علی

بزرگرم شرط پنجم آنکه لازماً پستان چپ آغاز دور در کف راست مای که تمام بکند و از آنجا بفرم
و نفس کشیدن بزرگ دور و الا آغاز دور مای اندر راستان چپ برساند و دوم را در حجاب کشد شرط
ششم اینک فهم در معنی داراده دارد و چون لا اله الا الله لا اله الا الله و ششم
هفتم اینک معلوم باد که حاکم حسن اطمینان نیز پنج اندر پنج را بشمارد و اول اینک دل را گویای زبان
حواله کند که بغیر از بسم الله چیزی در نگردد و اول زبان نیاورد و دوم اینک آنچه دل را خطر ماسوی شد
و اندیشه بغیرت پیدا شود و از بار باره ذکر دفع کند یعنی فهم معنی آن کلمه مذکور بگمارد تا خود را
سیران معنی سازد سوم اینک دل اشتباه حاصل نشود اگر تجلی رحمانیست نیز در آن آدان
ذکر از دست نهد اگر پاک و پاکوت چون بهشت و دوزخ باشد از آن نیز بر گردد که آن سدره
او اند که بدان سبب استخوان شده است از باز ماندن ذکر باید که ترک نهد و اگر شیطانی در دنیا است
صورت مرشد را در دل گذارند تا همان دفع شود و بعد شیخ نوذکر در باطن او بیفزاید ششم
اینک ذکر را در شب و روز چهار بار آورده باشد خصوصاً بعد از خمس صلوة البته میتوان ذکر جلی کرد
که صافیت دل خوشتر نام و تنگ و طلب غذای حاصل میشود حضرت شیخنا را مریدی بود
که در قیام و قعود و نشی و اقامه و کوب سر را می جنبانید گاه جلی گاه خفی چون بسک جلی میدید
ششیدم که جان میداد و میگفت که بغیر از دوزخ و دنیا آرزو نماندم یکی اینک اگر درین حالت
باقا و شریف حضرت شیخ مشرف میشدم چه خوش بودی تا سست برین محور می پیچیدم دیگر آنکه حضرت
عمر ماضی کننی ذکر فکر کند اینده ام چون شرانند ذکر و انستی باید غسل هر وقت بخفتی که آن محض
برای تاهتین بود اما البته شر الطارذا اگر در هیچ حال ترک نهد و اگر آب برای وضو موجود نباشد
تیم کند و چون ذکر را خواهد ببرد و اول آنکه باید تا سرگت بگوید استغفر الله الذي لا اله الا الله
القیوم و اتوب الیه و اسأل الله التواب و شکر کرد و در و اما در و احد بار کرد کند بهتر باشد و یکبار
یا جلیل من کل جلیل و یا عزیز من کل عزیز یا قدیم من کل قدیم یا خالص من التام سرگت
کلمه طیبه بعد از آن بطریق مذکور لا اله الا الله یا مؤزنا ما اول سرشمان پوشد تا مرید او را
بر بندد و ذکا آغاز بعد از آن هر چه شمان بوشد و آغاز کند تا طریق یاد داشته باشد و چون اگر
خواهد که ذکر این کلمات مذکور را بکند و اگر بعد از خمس صلوة ذکر میکنند باید که بعد پنج غنچ

ذکر جلی آغاز پنج گنج را چنان بگذرد اول سی وسکرت سبحان الله و سی و سه بار الحمد و سی و
 بار الله اکبر و سی و سه بار استغفر الله بعد از آن لا اله الا الله را آغاز و بدان ای فرزند که آنچه
 بعضی عالمیان ظاهراً میگویند که درین نفی کدام الله مقصود دارند اگر نفی الله باطل دارند
 کذب لازم آید لکن موجود و اگر نفی کدام الله مطلق دارند کفر لازم آید لکن حق المخلوق موجود
 و اگر نفی الله حق دارند استثناء، البشی من نفسه لازم آید جواب آنکه اگر نفی الله حق استثناء
 البشی من نفسه لازم نمی آید زیرا که این نفی جنس است چنانکه گوید که نیت در سراسر جنس انسان
 مگر در بعضی ناقص نیز لازم نمی شود زیرا که اول بودن زید در آن دیدیم بعد از آن چون خیر او صحیح
 احدی نبود جنس را نفی فرمودیم باز او را سوخران آوردیم تا فایده جمعه در نفی الله مطلق کفر
 محض است و این خود محض است و اگر نفی الله باطل است نیز کذب لازم آید زیرا که ایشان
 مستحق الوهیت نیستند در ملکات او تصرف ندارند پس گویا که نیستند اما در نظر محققان لا موجود
 الا الله در آن است یعنی هر وجودی که جزو خیال کنی آن نیت که او نیت هر چه است حتی او
 که نیست که آن نیت پس چون وجود سواى او باطل بلکه محض است، وجود الله باطل چگونه
 موجود باشد زیرا که وجود ایشان از خود نیت حکما قال الله تعلق بالاعتقاد بالمحق علیه الباطل نیت مغه
 یعنی نیز نیت حقیقت برابر باطل پس بگویم او را در جای که حقیقت موجود شود باطلیت ناپذیرد
 پس نیت موجود مگر حق و اگر گفته گوید که الله را منقطع نفی بگویم بقول صوفیه نیز کفر لازم نمیشود
 زیرا که تاویل دارد و در تقسیم فاشحه آورده است که اوله من اسماء الالهات من کل جنس و الفرس
 اسم يقع علی کل وجود بحق او یا حطل پس مقصود از آن نیت که چون الله اجتمع دارد
 سیان حق و باطل پس من مطلق کلام او را نفی میکنیم تا کلام الله اثبات یابد که هیچ احد است
 شرکت ندارد و الاضاً صوفیان گفته اند که کل ما شغاک عن الله فهو المهملک پس
 غیر انداز تا از الله تخلص یابی و اما الله مختص بالمعبود بالمحق له یطلق علیه غیره اما اگر
 جواب احضری که خود را از طراطم این سواج بجز نجات دبی گوئی که مانعی هیچ یکم او ندارد
 بلکه میگویم لا اله الا الله با عبادة الا الله بدانکه لا کفر نفی است و آله اسم منقحی است یعنی نفی
 کرده شده و الا از آن استثناء و مستثنی منه مذکور است و آن نزدیک اهل شریعت مجرب است

یعنی نیست چنین معبود سخن که ذواتی که نام آن ذات الهیست و در نفی سر چیز لازمست نفی
 و نامی و منفی حرف لافعیست و اگر اسم منفی است و نامی گوینده این کلمه است مورد اثبات نیز
 نیست اثبات و مثبت ثابت است اثبات لفظ الاست و ثابت ذات باری تعالی است
 و مثبت گوینده این کلمه است و نیز یک طالع صوفیه الا یعنی نیست یعنی نیست معبود
 بحق غیر خدا از روی ذات وصفات چنانکه میفرماید و در کان نهبها الهة الا الله لفسد تا و در یک اصل
 طاعتی استثنی من موجود است که اثبات و موجود و نیز یک نشان کفرست و شرکست و نیز یک اصل حقیقت
 استثنی من موجود است زیرا که ترو یک ایشان اثبات و محبوب کفر و شرک است این که الله فی الاستغنیه لا اله الا الله
 و لا اله الا الله معنی تا و الا اله معبود لنا و الا اله محبوب لنا و الا اله مطلوب لنا الا الله الذی علیه الله فی الوجود
 العتد الکامل المنزه علی التقصیر الذی بالحق للملکات المکونات الا بریال فقیر میبرد که نامی مثبت
 خود است حکما قال الله تعالی شهد الله قل لا اله الا الله ایضا قال الله تعالی ان الله جل و ارفع است
 ان الله تعالی هم شاه او است هم شهود و زیرا که او خود خود گفت من یکا نام عبده عبادت است او نامی
 کرده اند تا شهود شود و رسول الله نیز هم شاه است هم شهود پس چون نامی مثبت است در او ان
 فاخر خود را بنی و در نفی خودی ملی تکلف کنی تا تجلی مقصودت درسد و ترا از تو براید خود خود
 فکر گوید حکما قال الله تعالی و اعبدک حقنی یا تیک الیقین یعنی و اذکرک حتی یا تیک المیت
 حکما قال علیه السلام من قبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل ان تقبل
 السلام فی حق الصدیق من اذ ان یطهر الی المیت فی حبه الارض فلینظر الی ابن فحافه
 زیرا که او از خود گفته بود و بدست پیوسته الفرض چون ذکر در گفتن لا اله الا الله در ماده خود
 با سینه دست راست کلمه طیبیه تمام کند باز پیوسته بدان الا الله آغاز دانا که استطاعت دستها
 در نفی و اثبات لماده دل گردانما باین احوال باشد لا موجود الا الله و در اینجا اگر فهم داشته باشد
 از خود انت المقصود و در او خود آوردن نمک اثبات ندارد پس اراده انت الموجد و در
 عبده متصل بدین شوق کلمه الله را بر زبان راند بدان اسے فرزند که الله از او گسید
 که از عدم موجود کند و آن وجود را قابل شهود کند و ایضا که اسانرا گویند یعنی چون

الله اسم ذاتی است که الوهیت دارد بر جمله اسماء و صفات و تاثیرات ایشان چنانکه این تاثیرات
 در ظلمت آبا و منکرم بودند و به هدایت و راهنمایی منظر شدند پس ملک را نشان آنست که باز
 هدایت و نصرت از خود میداد تا از خود بدید و پدید تا اگر طرفه العین همین بکت این اسم بدان ظلمت
 آبا و عدم چویند و بیند که این جمله مخلوقات از یک اصل است بلکه نفیست مختلفه با واحد نمینند از
 انت الهی انت الرزق و انحصار مشمول است که طالب بداند از انستق لوز و از نام چاره است
 و چون الله را بجا کشد بر همه راهوش در آن بدیند و چون از گفتن این اسم بازماند خندگرت
 که تو از این با کار کن در حل جمله و عدم نواله و حل شماره و نقد است اسماره و عظم شانه و لاله
 غیره و در کتاب این لفظ گفته اند قال علیه السلام من سمع اسم من اسماء الله تعالی فقال صلوات
 عفر الله ذنوبه کیوم ولدته له و لوقال یسئرق لعبت الله بینه و بین الذمیر به بین خندق
 و کل خندق مثل سبعة هذا الذمیر بعد ازین معلوم او که ذکر جلی بر او در حوال
 کرده باشد و چون از جلی فارغ شود پارس القاس کند که خفی از کوشش و زکند نیز که جلی بر آن
 تاثیر است تا خیر او در دل نگیرد که دل سخن آید که در چنانکه لا اله الا الله استخرج بیرون
 والا الله را در اندرون در آرد و نفس را بر هم چنان خودمانند انیکه بر او یکشده و در آرد
 و در سال شیخ سالار بده قدس سره دیده ام که از هر دو سال استقبال قبل پشته با ذکر فکر
 باشد اما بجز ترتیب را خطا کرد یعنی لا اله الا الله را در اندرون کرد لا اله الا الله را بیرون بجا آوردن عبارت است
 منقول گردید یعنی نتیجه باطنی از آن نیاید مگر تجدید عبادات کند و صوفیان گفته اند که عبادات
 اختلاف العبادات گاهی در نفس اسم الله را نگاه دارد و در بیرون شدن و در آمدن
 و گاهی این اسم را حسین و یک نفس کند که آنرا محاربه الکر گویند و هر چند که تو از یاد کند تا آنکه حرارت
 اسم تمام وجود او را در گیرد و در تحت نام گفته باشد تا آنکه خود در شک او از ذکر جاری میشود و در
 بطرف دیگر یاد ندارد و گاهی چون آواز ترشم که بر یکدیگر رسند مشهور و گاهی مانند آواز کبوتر
 گاهی مانند آواز کمان و بر او رفته در یک نفس شش صد بار بیفتد دیگر ذکر چهار ضربی
 که آن نیز مشترک است در اکثر سلسلهها باید که نشانه الط مذکوره مریخ بشیند لا اله الا الله نوی چپ آنگاه
 در ای آله که مکیت راست برساند از اسجلا آغاز و بجانب زانوی راست فرو برود همان لا اله الا الله

بالا کشند تا برابر پیشینند و از کتف راست است و آغاز ذابرا بر پستان چپ آرد و در برابر زانو
 چپ تمام کند باز لا آغاز و بطریق مذکور در حقی هر چند که تواند مکتبند چون لا از زانوی چپ آغاز و
 تا کتف راست نفی نفس کند و چون لا از زانوی راست فرو برد نفی ماسوا الله کند و چون استخوان
 شوتی در ثبوت سازد و هستی را شایان نیست که اراده دارد که ذات ماسوی الله از وجود واجب
 و معلوم باد که اسرار الله را اگر کسی بزبان عربی استعمال کند چنانکه مشتایجان کرده اند نتیجه باد
 و اگر معنی آن اسرار بزبانهای دیگر که مشتایجان مقرر کرده اند استعمال کند نیز نتیجه یابد
 چنانکه فرای چند از الفاظ شیخ بدین غیر رسید بانظار هندوی بیان خواهد کرد باید که گاهی در پاس
 انقاس این نگاه دارد ای هی و اگر وقت سحر نظر بجانب آسمان کند و زود نارد و بدان سبب در
 بار این را تکرار کند کتف دستار دهد و اگر بطریق چهار ضربی کند باید که از زانوی چپ تا کتف راست
 ای هی تمام کند و از کتف تا زانوی راست باز تا سر بالا کردن کلمه ای ای هی تمام کند و اگر کتف
 راست تا پستان چپ ای هی تمام کند باید که در حقی کرده باشد و این اثبات و اشیاء است
 باید که فهم و معنی او داشته باشد معلوم باد که این کلمات سه اند و چهار ضرب از مهرها نام
 نامند و کتف و دوزانو چنانکه از زانوی چپ کتف میرسانند و از آنجا زانوی راست میرسانند
 باز بالا بطرف کتف راست میکشد و آنان پستان چپ میرسانند تا باز زانوی چپ میرسانند
 و اگر این اسما هندوی را بجلی ذکر کند باید که چند کت ای ای و چند کت ای ای ای ای و
 چند کت ای ای ای و چند کت توئی ای و چند کت تو تو و چند کت ای تو تو اینهمه را تکرار کند
 هر چند که استطاعت داشته باشد بدانکه گفته اند که حق تعالی را سه هزار نام است هزار نام
 هشتگان میداند و هزار نام همه اینها را بود یعنی آنچه اینها را یعنی حق تعالی را می نامیدند
 بیشتر از هزار نام نبود یعنی اندک و بعضی بسیار میدانند چنانکه بعضی صد و بعضی دویست و بعضی
 سه صد و بعضی چهل و علی هذا القیاس سه صد نام آورده توریت مترل بود سه صد و پنجاه مترل
 بود و سه صد و نود و نود مترل بود و نود و نود نام در فرقان نازل شده اند و یک نام غلب است
 که از اسم اعظم خوانند که بی حق تعالی لوراشخصه دیگر ندانند پس اشرف ترین همه اسمها اسم
 است زیرا که او بنبره ذات رسالت است که اسم اعظم در جنب او است بلکه بعضی گفته

که خود است و بجهت گفته اند که اسم یا حی یا قیوم است الباره است صحیح نیز سبب امام ابوحنیفه است
 که اسم اعظم در جنب اسم الله است زیرا که از اسماء دیگر اگر یک حرف نواه مقدم خواه بود خرافه باشد
 معنی او تغییر می یابد و تشبیه حق بران نشانده چنانکه قدوس اگر قاف را حذف کند دوس است اما
 نشانده اگر همین را حذف کند قدوا سمیت را نشانده و علی بذالقیاس رحمن و رحیم و ملک و غفور
 و قهار و جبار که چون یک حرف ازین حذف شود اسمیت را نشانده اما اسم الله بنا بر یک
 حرف است و چون هر که عبارت از رحمت دارد و چون موهبان اخصانست کل شی با کت الایم
 پرو کرد و نسبت بران متصل گردند پوشیده که عبارت از وحدت است و چون بندگان الهیات
 و الراض که همه شمایا و مراد و دیدند لام تملیک در اول در آوردند و او را حذف کردند و شد چون
 لام ممانت بود متصل گردند شد که عبارت از وحدت است و چون الف تعریف در آوردند
 شد و سرگاه الف حذف شود نیز اسمیت را نشانده و اگر لام ممانت را حذف کنی نیز اسمیت را
 نشانده و اگر لام تملیک را نیز حذف کنی پس ه ه نیز اسمیت را نشانده باید که مربع یا دوازده بنشیند
 و آواز را درین جای بخاری پست کند از نشانده آغاز و بچنانیستان چپ فرود برد و از
 همین دارد که ذات همه چیز از وجود خدای است یعنی چنانکه در ذات سحت در طلائع حلال و حلال
 مستغرق بود و حال این گوی زهر پان چو گان برین فرشته است مگر اینکه نام ممکن بود داده شده
 و از سلسله فرود سید نیز من ذکر و فکر با بن فقیر سیده است که خروج و دخول نفس اسمی حیثیکه مقرر
 شد نگاه دارد و گفته اند که اسم اعظم است زیرا که در خروج و دخول نفس حیوانات خارج و
 داخل میشود اما چون ایشان بود و بخارند فائده نمیدهد و نیز درین اسماء باری تعالی اهل
 صفا حیثیکه نیز در ان شطاری دامل ذوق کبر و اهل شوق مهر و پیوسته اهل دارند مقبول
 است از نظام الدین اولیا قدس الله سره که این بانم در معنی پنج بار بگوید بعد از سجود او
 خواب نیاید و اگر تیره بگوید تمام شب خواب نیاید او را و الضمانه شایسته جان گفته اند
 چه که این اسماء را نشانده مشایخی را نشانده و درم از طالبی نیز منقول است که ابو الحسن قدس سره
 بسبب خدمت مادر از طلب علم محروم مانده بود و بر او دیگر او در طلب علم رفته بود و در
 در میانان نیز بر کشی میکرد و آنوقت که از آن پیدا بکنند و دید که سفید ریش و سران نواحی در زیر دست

نشسته است پیش او شد آن سفیدیش گفت که چرا در علم سی نیکنی واقعه غریب است باز گفت
 غسل کرده بیا تا از چیزی آموزم فهم در معنی این بباد تا چگونه پی بری و هر روز در زیر این درخت
 بنشین ای امام من تا سه روز معنی ظاهری میدارم و در روز چهارم چون پیش آمد گفت
 که دانستم اینکه ذات ناقصی بود از گوش و از بصارت چشم و از ناظری نظر و از تحکمان و از
 بویای و از جوای نفس از خذید و از حرکت رجب و از ضامن اول بن تنز و یک ترست و در سمیت
 اینهار از نظر و چشم و ندیدم مگر او را گفت ای فرزند بر او رسیدی همان زبان علم اولین
 و آخرین در موجود شد و الا سار ندا ال م الاله ح من ری ال الاله ان انظر ال
 الالهش اهدی ال الاله معنی والیضا ذکر چند از سلسله شطاریه که خواجیه مشا و هو
 دنیوری از عبد الله شطاری آورده است دوست بدست بدین فقیر رسیده است و هشت کن
 وار و اص بات ش م م و اسم ذات و اسم صفات برنج تصویر مرشد شد و ملاحظه معنی او کل
 نفس واحد و اسم ذات باید کرد که در عالم نردال یعنی در آمانه زیارت کشد و آنچه تعلقین کامل
 ازین مقدمات اربعه آمده است درین یا آورد و باید عروج نیز فهم دارد و معکوس باید کند و چون
 با سبی که قریب انشا است برسد با انشا بر نزل برود و یکی را یا کند و کل نفس واحد عبارت
 ازین معنی است و الضیاء کل نفس واحد آنکه مقید با خروج نشده است از مطلق بطریق که امتیاز
 حقیقی یافته باشد پس مطلق و مقید را ندانند الا واحد و مراد از شد انیکه شدت نام در انیز بر
 برود و لهذا اگر ان یلاحظ المعنی حتی لا یکن غیر انشائی قلبه طرفه عین و اگر کرد و ان شیطانی
 و نفسانی پیدا آید فله ان بلا حظ صورت المرشد حتی تضمن تک ال کدورات و چون
 عظیم سالک بنیه و بن انشا انانیه است تکلیف نام از ارفع کند تا آنکه توحید بر او با پس آن
 هنگام نماز و نام مانده نشان ماند که خود دوست مقدره اول اس بع الله سمیع بصیر عظیم
 نزول و عروج فهم دارد و عند الخل الخروج دوم مقدره خاص شش ب و در حق ح شش و نیا
 و انا و انم قائم حاضر ناظر شاهد نزول و عروج فهم دارد و مقدره سوم بلغوا فاستمع ک قول و الا
 عظیم الا عظیم کریم الا کریم قریب الا قرب لطیف الا لطیف نزول است و در عروج بعینه حرف آخری اول
 کلمه مؤخر یعنی کلمه ثانیه را مقدم دارد و مقدمه اموز خواهد و کتو تک اعلی الا علی و اعظم العظیم

واکرم الکريم و علی ذی القیاس الی الطیفة لطیفة الالطفا پس بدایت با یکه قدرت مرشد کامل
 همان آگاه شوی تا در حلال و اتحاد منفعتی بگذرد تعلی و هو معلوم انما کلمت بما سیدای سونان که باطاعت
 علم و قدرت باشاست هر جا که مستید درین لطیفه که صفات از ذوات استیازی ندارد کسی را زهره
 بیان نیست و اگر بیان کند چو ضلالت لطیفات نید و در تمثیل روح انسانی که جسم لطیف است فهم
 با یکه که جسم لطیف جسم کثیفه که قالب است داخل و خارج و اتصال و انفصال مقوم نمیشود
 و اگر عضوی از اعضای انسان بریده شود اگر چه از ذرات قالب نیست که روح بذات
 بدن نیست اما بر بدن عضو بریده نفوذ و تغیر و تبدیل نیاید پس هر جای آنکه ذرات باری تمام
 که لطیف الالطفاست و لطیفات ناقصا و ذرات انفصال دارد و کسی در بیان آورد اشارت
 بدان کند و عبارت از آن گویند و در سخا جز گنگلی شاید والا گرای باشد بدیت زبان بریده
 بچشم نشسته هم کم به از کسی که نباشد با نش اند حکم شاید که باری تعالی همه باشد و این واقع
 را جز اسیران دریای و صحت کسی نداند و از یا خرد و بی خرد و بسیار سختی بلکه ضلالت دارد
 که آن محسوس است و این محبوب فهم من مقدمه چهارم اول از یردک ب ب ه ن د م خطب و ح
 ق ق بدیم باکی حادی نور مدون غفور ظاهر باطن و حد و حتی قسیم و شده و س
 باید که نزول و عروج فهم دارد و در همین معنی دارد یعنی اگر این مقدمات از بعد را تمامه با وزن
 کامل یا در واسطه فاش در هوش آرد و هم را و چون عروج کند اسم اخیر و چون قدر من بگرد
 ذات نام نفس همه را نامی مع بر ساند بعد ازین چون قلب بگرد انش گفت و ذکر را باید که چار ناچار
 پاس انفاس کرده باشد حتی که در تلاوت و تسبیح و دعا و بخشش و مانند منقول است که چون
 مرتضی علی یکپای بر کاب می نهاد تا پای دیگر بر کاب رسانیدن تمام کلام الله را میخواند و آن
 هوش بود و تلاوت و در سلسله کشته است که در نهاد و در تحت هر کلمه که باشد اسم ذوات
 در هوش آرد و دلیل در تحت هر کلمه است به هوش آرد حتی که اگر خواب بیدار شود نیز گوید تا
 ده بار در شب گفته شود و بگذارد جوارح مانند کرد و چون دست و پای او بخت باید که انخت
 را بطریق استیجات گردانده باشد و یا چیزی را که از چوب و غیره برای تسبیح گرفته باشد اگر چه
 هیچ گوید یک یک بر دست بگرداند تا عادت گیرد و آوروه اند که چون کسی شمس و خاشاک را

بدست بشکند و باید برین کبر و یا بسنگ ریزه بازی کند اینهمه تسبیح شیطان است از آنی که باید
 بودن و الاضیاء درین اکل و شرب از ذکر غافل نباشد چنانکه در برابری بر مصلح اسم الواحد
 در سوره شتر آمد و چهار چیز بار خود واجب که ایندین از لوازم چشتی است که چشتی بدان امر کرده است
 اول خلوت در آنجمن دوم نظرد قدم سوم فهم درود چهارم سفر در وطن خلوت در آنجمن آن
 باشد که ظاهر صورت او بخلق باشد و باطن او بکس که هیچ احدی از احوال او خبر ندارد و کما قال الله علیه
 اخفاء اذکیاء چون ذکا از خواب بیدار شود و بیند که اسم مخصوص و تمپان بنفس جاری است پس این
 سنگام ذاکری باشد و حصوری را باید گویا که در حین خواب نیز از فرقه بود چون ذاکرا و سوس
 پیدا شود باید که این نماز دائم با او کند تا حصوری حاصل شود خواه بر تیمم و خواه بر منو و تمیز
 چنان کند نیت آن اودی رکعت لوجه الکریم الباقی الذی لا اله الا انت الباقی و تحریریه بند خواه قیام
 نماز و تقود خواه در اضطرار خواه در مشی خواه در رکوب و بر هر جهت که روی داشته باشد اماروی باشد
 سببیت واحد دارد و بعد از تحریریه هر چه داند از کلام الله بخواند در سوشی و بک تشهد در سوشی سلام
 دهد و تحریریه نیز در سوشی بند و بلا نفع الیدین و این نماز و ایتم گویند و الاضیاء کسب نماز
 تملب او کند باید که درین نماز روی بقبله داشته باشد و نیت او رضائی خدا کند و تحریریه بند
 در هر رکعت بعد از فاتحه اخلاص سه بار در کوع و سجود با شارت اول بجای آورد و تشهد بخواند و سلام
 دهد و اینهمه بهوشن کند و الاضیاء چهار رکعت دیگر نماز تملب بطریق مذکور بخواند ذکر فضیلت
 کلمه طیبیه بدانکه در خبر صحیح وارد شده است که چون بنده مومن سخن یا آغاز کردن بخواند اول
 کلمه طیبیه گوید بعد از تمام نیز طیبیه گوید اگر ده هزار سال عمر داشته باشد در هر روز صد گناه از او دور
 آید چه نوشته نشود و الاضیاء آورده اند که هر که سفت لک کلمه طیبیه در تمام عمر خود بخواند
 بعد از آن دفعه خاصی او از دست فرشتگان افتد توستیند زیرا که بیخ گناه با این سفت لک
 گنجی در برابر نشود و در ترانو تعین باشد و کس نکو بد که من این گویم و گناه بجزم تا نوشته نشود
 در مشرق المشرق آمده است که گناه کردن به کفر است بسیار بی گناه کس در کفر می افتند
 پس شاید که بعد از خواندن سفت لک کلمه سبب گناه در کفر افتد و آن کلمه در افانده مذکور است
 کفر تمام عمل او جفا میشود و کما قال الله تعالی و من یکفر بالایمان فقد جحد علیه و در عفت اند

آورده است که فدای قیامت نمودن نوشته گناه بمقدار مد الصبر بایند و در یک یک ترازو نهند
 نیده تیز شود از جانب دیگر بمقدار ننگشت کاغذی بپایند و بر آن کلمه نوشته باشد در یک دیگر نهند آن
 گنا آن را چون نخته بالا کند و الضما منقول است که چون شخصی وفات میشد عبد الله بن عمر
 اهل عیال او را میفرمودند تا یک کلمه طیبه بار و اح او بخواند اگر چه سخت فدا باشد اما مزید
 شود و الضما در عاشی خوانده ام که هر کلمه طیبه با بد کشد و بگوید چهار هزار گنا آن کبیره او از مزید
 یعنی لا اله الا الله گوید منقول است که روزی در حضور حضرت رسالت پناه گواه گواهی داد اما
 بکذب میداد حضرت فرمود که کلمه بگویی آن شخص نبیاتی کشید جبرئیل علیه السلام نازل شد و گفت
 این شخص بکذب قبول نیست الا یب این در این گناه او با چهار هزار دیگر از مزید شد
 و الضما آورده اند که شخصی فاجر و عاصی بود روزی بر وفات بر آمد و شفقت سنگ را گرفت
 و بر سنگ یکبار کلمه گفت بعد از وفات حکم باری تعالی شد که او را بد و نوح بر نزد و نوح را شفقت
 دروازه است به دروازه که میرندش آن سنگ دروازه را می پوشید که من گواه تو ام نخواهم ماند
 بعد از آن به پشت بر بندش پس شاید که هر مومن شقی را تا نزدیک هر کوه و بلندی و سنگ و نبات
 کلمه طیبه را آباد از بلند گوید تا گواه ایمان او شوند و در خلاصه الملوک آورده است
 که از آن باز که حق تعالی آسمانها زمینها آفرید فرشته سیدار او بد و فرمود که کلمه بگویی آن فرشته
 لا اله الا الله کشیده است آن در تمام نشود تا آنکه قیامت قائم شود و کلمه طیب بسیار گفتنشان
 حضور دل است و معنی نظر در قدم آنت که در کل افعال احوال از شرمعیت دزه تجار و نمساید و اگر قدم
 کبر القاف گوئی پس پیمان بود که هیچ شیئی استخراج نموده زیرا که قدم و ابد از خود امتیاز
 ندارند و الضما چنانکه در نازل بر استیاد خود قدرت نداشتند اسماح حرکت و سکونت و حکم قدرت
 ندارند و سیر اندامی عزیز تو برای او کنی همه بعد در بعد است و آنچه توئی تو بادی او کنی بلکه
 قربت یعنی اول قدم بر خود و ماسوی الله منی انگاه بمقصود سی کقول السعدی علیه الرحمه
 بهیست قدم باید اندر طریقت ندم به که اصلی ندارد و می بسے قدم به و معنی فهم در و است
 که حضرت سید علی بهدانی قدس سره میفرماید که واجب تعالی بکمال خلعت خود بپنجه نگر و بگریز
 است از نفس بعد بدل از خضره او و بدید از بنیائی او و بگوش از شنوائی او و بران از گویائی او

اینست نوح کل حال مبدین کل احوال دست بلکه خداوست پس این چنین حاضر ناظر است در شرم
 بایر داشت یعنی شرم از آنکه این چنین حاضر را چگونه فراموش کند از دم اسم شریف او را بیرون کشد
 و معنی خلوت در این است که بیتی با شایان است که هزاران بار حمد و شکر بر گزار اسم مقصود را
 از دست در بر دوان از حق خالی نماند و منتی برایشان است که اسوی الله نابود مطلق دانند
 پس چون چنان دانست گویا که خلق را مشغول کرد و در عین خلوتش سبقت داد زیرا که دانست
 که نیست محرم و محل این خلق مگر او و معنی مفروضه من است که بجانب منزل اصلی خود رجوع کند
 و وطن اصلی در ظاهر امور آخرت است زیرا که ازان هیچ احدی از مومن و کافر را نمیشد پس
 بخواری آن کند چنانکه پیغام بر فرموده است تعلیه السلام بحسب دارم از چند نفر اول از
 طالب دنیا که برگ در طلب اوست و او غافل از خود و طالب قصور که منزل او قبرست و او از
 غافل سوم خنده مغموم کند که هنوز از حساب گناه گذشته است چنانکه شخصی که در اکثر احوال احوال
 انحال او طاعت شرع واقع میشود و او خبر ندارد ازان که اگر انا کاتبین بچیزه نماز که مکتوبی و
 ای فرزند کسیکه در سفر و همیشه در غم این باشد که بدن و مال خود از خدا و نگاه دارد و دست
 و پای را از دست و کوفت را نگاه دارد و این مردمان غافل که بخرج و دخل بر نفس سفارشیان است
 پس ایشان چگونه غافل باشند و نزدیک بخصم و فیان و من اصلی و مدت است و سعی بجانب
 آن طرف من است و آن حاصل شود مگر بیرون آمدن توار میان مبرون آمدن گاندان گفتن است
 بلکه جزیه الهی است که سالک سالکان خبر نباشد و آن هزار بار یک شخصی را حاصل شود عامه با
 باور حلول اتحاد نفسیتی که همان خود و مقیداند بقید اکل و شرب و جماع و غیره و حالت گویند
 سرزگی بر گنبدی گذرم افتاد و شنودم که سینه پادشاهان آن ولایت در آن گنبد دفن کرده
 شده اند چون بر او ان گنبد نگاه کردم دیدم که این نوشته بود قطعه گر گوزنه گور به مین
 مین عالم پر فتنه و پر شور مین پادشاهان جهان و سروان عالم را به مدتی ز مین مین
 سوره مین و در این احوال ظاهر حق این مولی است که در عین ناامنی مگر نبایستی نماند و او را
 باب سوم در سر سلوک قال الله تعالی ولذین جاهدوا فینا الهدی نهم مننا و اما بعد
 باید که بتبایت سر کرد گویند بلکه در بطریق لسانی که بود لا یعنی را جسد و مانند چنانکه حضرت

سالت پناه صلی الله علیه و آله و آقا اوقات مبارک است و بگردن انداختی و گفتی یارب امتی
 می قبول آفایت سلو بیست که فتنه المومنان کنتم صدقین یعنی چون حجاب بین العبد
 و الرب حیات بنده است پس سالکان با هر دم تنهای مرگ میباشند زیرا که برقع این حجاب
 ایشان را مطلوب حاصل میشود بحاقال علیه السلام المومنت حسیب علی الجلیب الجیب
 و چون مرگ صوری حاصل نمیشود پس ایشان را طلب مرگ معنوی می یمنع می نماید که شمه از آن
 احوال بر ایشان روشن گردد و لفظی اشهر - فردا که است و عده و دیدار با خدا یا الیتک
 که هر روز بود روز قیامت به بدان المفیزند که در مرگ معنوی خطرهای عظیم است چنانچه از آن
 مرگ همسایگی مرگ کمال و غرض مقصود او جز آنست که نماند زیرا که اگر مقصود او طلبت
 و کسبت باشد همان گمان فاسد بود اگر آه سازد و متابع شیطان گردد و روزی در خدمت
 شیخ نشسته بودم سر از مرقبه برآورد و گفت که بعضی کسان با در هر دم حالت منصور میر با برآورد
 خاکستر آور جنب کیل و ملکوت با به بنم در حال سر بالا کرد و اعراض نمود که در دیده هیچ نیست این
 حاصل نمیشود که لفظی وجود و نفی وجود حاصل نشود مگر چهار سیر این چهار سیر فلق تفتت قدم
 و در فقه المراء و انیمه تعلق جذب الی و الله اگر جذب بر رسید که او را از خود ماسوی الله بر بود و المراء
 و اگر در دنیا دست نداد در حالت نزع العتبه دست دهد و او را چنان مشاهده حاصل شود که در نظر
 و مثال نیاید چنانکه عوام الناس را در بهشت مشاهده باشد او را در قبر بهتر از آن باشد و خبرش رسیده
 بهشت گردد بر کس بیان سیر اول سیر منی الله بدانکه صوفیان گفته اند هر چه در بندانی بندگانی
 پس هر چه صوی و غیر و جزو گمان و شک و نقص نام دارد و از آن راهی شود تا اسان شد تو نشود
 و الا بحقیقت او را شناخته باشی و قدم اول بر سه بار رفت سر نه که آنرا نفس نامند که درین احوال
 بنام ضیایات در پیش آید بهمت قدم شتر لعیت و ریاضت و ذکر و فکر و لفقین آنرا پایمال کن تا
 سادگی دستقامت را شایان باشی و چون درین قدم مستقیم آمدی نفس شیطان را طوارت کرد
 طوعا و نفس ندمت بتو پیش آید و چون نظریهای باران و سیلاب و سیراب و گرد و غبار چون کباب
 بر تو استبان ناگهان همان سپان رنگها و زشت گوناگون پیدا شود که یکی در نظر برده نفس
 را شیطان از بتو پیش آید گاهی زنگهای بیفکاهی با نهار گوناگون و دختران جوانان لطیف

سلسله در ذکر سیرات و سیرت

و بویای لطیف بلکه حور و عرش کرسی همان سبقت عرش و کرسی نباشد و آن زمان اگر خبری آید
 و کالی از تو رو جو آید عرش و کرسی شیطان بی تو رو می نماید بداند که آن محض غلط است پس باید
 که صورت مرشد و قلب بگردان تا آن کدورات و تجلیات شیطانی بسین سمت او عمل نشود و
 قدم دوم همین اطوارات مذکورین باید بنا و بینی بدیدین تجلیات شیطانی غزه نشود تا گره نبرد
 پس معنی درین تقدیم هر مرادی ماسوی الله باشد چون مراد نفس و شیطان بتو پیش آید از آن
 در گذر و بر تیغ دوسره لا اله الا الله ماسوی الله را قطع کن یعنی نفی نام صنایع و انبیاست مرصنات
 باید کرد زیرا که هر چه نام معنی است ماسوی الله است سیر و درم سیرانی الله بداند که قبله برود و گونا
 صوری و حقیقی قبله صوری آنکه مولد شریف ذات پاک حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم
 در آنست و قبله حقیقی آنکه ایجاود آغاز مراتب محمد مصطفی از آنست که آنرا حقیقت محمدی گویند
 لقول الصوفیه هو قبله الراجح الموجد یعنی انسان روی که واجب تعالی اظهار بویست بسبب
 شرافت او و که دل لاک لما خلقت الافلاك قبله واجب شد همانک روی که کلی ماسوی وجود حقیقی
 از طفیل او یا قندیس قبله موجود شد پس الگ را شایان اینست که اول بر جدست قبله تصور
 بطریق شریعت و متابعت مستقیم آید بعد از آن در طلب قبله حقیقی پردازد و تا بقصود رسد
 و قبله مقصود اگر چه هزار سال بیای خود رود نزد گرانکه خود را بگویند تیز رو که مرشد کامل باشد
 ضم کند کقول الشاعر قطع تو بدین رفتن بنزل کرسی تو باین غامی حاصل کی رسی بدین گران
 جالی در بس ششردلی به با سبک روحان بدین نل کی رسی درین مقام سالک را انواع غایبات
 چون ماسک و ملکوت و نوروز نار و انواع الهام روی نماید و چون سالک مرشد کامل داشتند
 بسین سمت او عرش نیاید و بدین اطوارات قدم دهند و بگذرد زیرا که اینهمه مانعست از طرف
 واجب تعالی از درین مقام ماندن سالکی را نشاید و او از کفایان باشد بلکه گمراه گردد و بر قیوم محکم
 بود و باید که در هر هفته و یا در راه و یا در سال البته تجدید تو بدین نظر مرشد کند و اوست که طلب
 مرشد او را به روز افزون نشانده و سرگرت تکرار کند استغفار فرماید استغفر الله الذي لا اله الا الله
 القیوم یا تو به الیه و السلام التوبه یعنی اول مرشد کلمه گوید و در هر کلمه متابعت کند و در هر کلمه توبه
 کروم از جمله بندگان است و مکر و مات و نامرصنات غیر حقیرا و فعلا حاضر ناظر اسرار و علانیة لیس الیها الا

توبه کردم و پشیمان شدم ازینها و مانند آنها را که بعد ازین موجود من نیاید و قبول کردم آنچه قبول کرده است محمد رسول الله و نیز از من آنرا آنچه نیز است محمد رسول الله بعد از من شد گوید که محمد و وی مران این فقر گوید عهد کردم و قبول کردم سر خود را و پیران باقی را تا بعد رسول الله صلی الله علیه و سلم بعد از توبه کردن سکرته کلمه تجبید گوید آنقدر منقول است که روزی ابلیس عین گفت یا رسول الله رسالت ترا بعد از توبه باز در مصیبت خواهم انداخت پس حضرت رسالت پناه فرمود هر که بعد از توبه متصل سکرته کلمه تجبید گوید بعد از آن هرگز شیطان بر او دست نینهد و دست خود بگیرد و در حق او دعا کند و بگوید که یا الهی سبع اعضای او را از گناهان صغیره و کبیره بظلمت و باطنی و اندو سحاش شیطانی نگاه دار و بیکار فاشتم خوانده برود بدین اگر ستوره باشد باید که کاسه را را در میان آوردند انگشت خضر در آن آب نهند و ستوره نیز بنویسند بطیکه دست از پرده نکشند و خوش دمان برده باشد اگر زمان بسیار باشد شاید که زنی ضامن گشت را در آن آب نهند و دیگران آن آب پرده بچاد او بنهند تا بجهت کند در حدیث آمده است که رسول فرمود علی الصلوة والسلام که دست زن بگازد را در دست گیرد و فرمای قیامت آنا و صد آنا انگشت و در رخ برکت او بریزند تا از این گرمی مغز نسیم بسجود حضرت مر قاضی از رسول در خواست که اگر زنی صمالمه توبه کرد آن میخواهد چه بیاید که حضرت رسالت پناه بطریق مذکور جواب فرمود پس چهاره خانوادہ را در پیش منیت و برکت و شگیری و پایی گیری بجات دهد بد آنکه او ضال و مضل و سوانخواه نفس و شہوت پرست است بعد از آن دو رکعت نماز توبه بفرماید و در هر رکعت بعد از فاتحه اخصاص سببار العظمی چون تزکیه نفس از هر ممر نام صنیات حاصل شود پس حسب پر بنیر و تقوی تمام شکر گزار گردد و بنبار که آفتاب درین چشمها متیابد بلکه چند آفتابها را آفتاب می بیند در عین مراقبه نمودن ظاهر زیرا که اگر تقیین ظاهر ملک و ملکوت و اطوارات سجد دیده شود آن او امام بود و در عین مراقبه عین الیقین باشد پس این منگلم تمام ممکنات در نظر ساک چون برق در جنبش آید و بنبار که هر چیز در جنبش است تا گمان درین میان ال اطوار کبود در سجد تلمع چو او را در گیرد بعد از آن تمام کلیات را یک نور کبود بنید و آن موضع جلوس و قیام و قعود و شمی هر کوب خود را فراموش کند و نداند که من در کجاالم زیرا که تمام عالم در نظر او بچر کبودی چیز دیگر نباشد مگر اینیکه و اندک من باین حالت درویشان رسیدہ ام

و بان لذت بسیار مفرح شود و این با طوار نفس گویند و علم لدن حاصل شود یعنی سر ستم شریعی
 که بر عالمان زمانه مشکل افتاد و نمیتوانند حل کردن و بدقیقه احوال امتیاع و صوفیان غیر ی را توانند
 فهماند و این قدم چهارم بود یعنی برین اطوار است نیز قدم نهند و بگرد و در طلب از و اید مرتب بود
 و غره و زلفیه نشود که من چیزی کردم و چیزی یافتیم زیرا که این اطوار است سبب همه حجاب از و اید
 تقالی اند و درین غره و زلفیه نشود و این را مقصود بدانند که گمراه گرد و زیرا که مقصود نیست مگر تهلا
 صفات منده و زرات معبود که جزا و نه بنید و نه و اند و نه خواهد و نگر و الا ساکی باشایان تا بنده معلوم
 یابد که هر طوار نده هزار انواع و الوان می تا بد و در بد شیخ کامل است شسته باشد که در سج که ام با طوار
 شیطانی و او نامی مخالطه خورد و الا بسا وقت باشد که گمراه گردد و چون نفس را با انواع ریاضیات
 منکی کردی شاید که در طلب تصفیه قلب باشد بد آنکه نهایت تزکیه نفس نیست که در این مرتبه
 و مشاهد کل محفوظ خود را چون ماکولات و مشروبات فراموش کند و از گناه و از گناه شیطان
 نجات یابد و تصفیه قلب نیز از ان حاصل میشود و زیرا که قلب المؤمن عرش الهی است و عرش که شد
 دل بنده است تخت است و زمینش نفس شیطان بدعی کذاب و صاحب سخت پای را و درین نفس
 استوار نهاده و دست بر تخت و پا و خیمه و انوع کور است و در می اندازد و هر چه وقت که پایش با
 بهشت بدی مؤید آید که با و پ دل است از زمین بر و شستی در ان سکون نخواهد ماند و بر پوس
 خواهد افتاد پس تصفیه قلب حاصل شود پس این هنگام خاص برای معرفت است همیا باشد
 سخت الا شد خاصه گردد و چیزی دیگر در آرام نگیر و معلوم یابد که سرای دل است مقصود
 و هر همه با نوع مواصی مملو ندر که ساکت سبع مذوات را همین مهت امشد و برکت حیابول
 کرد و در و نوع اطوار اطریق ندر که در تباد اول عقیق زنگ که ذره نزار پرده تعلق بدین دارد و بجه
 شرح خاص نباتی لطیف و نامتناهی که ساکت چندان شوق محبت پیدا شود که در تقریر نیاید
 درین اطوار بر جمله کس و ملکوت کشف و کرامت حاصل شود و آورده اند که در سوال علیه السلام
 در بیان صفت بهشت بود یاران پس میدند که یار رسول الله چه نیکو تقسیر کردید مگر جبرئیل
 علیه السلام نازل شده بود گفت بالذی نفس محمد سیده که بر دیوار بهشت نشسته بود و ماز
 شما بهتر او را میدیدم حتی که کوچ بگو چه در دوزان بر دوزان و تخت نختت و موهوبی سیر میکردم

و میدیم و در احوال و اوقات بهوش قرار باشد گاه بخورد و گاه نخورد نمی ماند که در کدام محل ام و
 در چه کارم و کس که میترسند از ما است تا خیال کند و سالک را باید که برین اطوار نیز قدم نهد و در
 طلب انویاد باشد یعنی منور نشود که سن بهرات چنان برسیم و چنین دیدم که اینهمه سدر راه
 است از جانب او و این قدم پنجم بود در نهایت تصفیه قلب این است که از نرق خود بازماند یعنی
 فراموش کند و آن فراموشی و این اطوار قلب را چنان قوت گفته اند که گاهی تمام اطوار سمعه را
 در وعیان بنید و مقصود برسد سه سوم سیر فی الله یعنی سالک بخورد و با سوسوی الله را اسیر
 قبضه قدرت او داد و متصرف جمله اشیا میزند مگر او را روح سراجی را زیر پا که اگر درین مرتبه سالکی
 خود را نداند و مشترک باشد و مثال او مثال شخصی بود که چیت از کس عاریت خواسته باشد و بان
 عیاری در غمناکی کند و چون کسی از او پرسد که این چیز از کسیت گوید که از من است و تحقیق در وجه
 گفته باشد و شکر سارگ و وزیرا که در طریق وصول بحق چهل و چهار مقام اند اول ایشان قیامت و آخر اشیا
 شرم یعنی هر گاه که اندیشه از آنست بدو پیش آید شکر منزه از آن باز گردد پس چون تصرف و سیار و اد
 خود بخود نیست پس سیر و حق است یعنی در تصرف او دست هر چه هست پس هر گاه که سالک لا اله الا الله
 را بر زبان را نداده همین وارد که هر چه معدوم بود معدوم مطلق است و هر چه موجود بود موجود
 مطلق است یعنی واجب موجود و ممکن معدوم است و باید که باطن سالک از سه تجلی خالی نباشد هرگز
 اول صورت چون نوبت اشباح و اجسام غواه لطیف خواه کثیف همه تجلی ذاتیه اند زیرا که چون
 از کتم عدم در وجود آورد و احوال نیز بر اختیار خود اختیاری ندارند پس هیچ تجلی درین ازین
 نمی باشد دوم تجلی معنوی چون سماع اطوار و عالم نوری که هر همه متها و نزار عالم نوری اند سوم تجلی
 در صورت و معنی او آن است که هر برای بحسب استعداد و بنیاد اولیا بمقداری روشن نموده میشود
 و سیر فی الله در مقام سر دست میدهد و سه روح سراجی را گویند و آن محول کل حال است چون
 سکونت و حرکت و اصحت و کلام و قیام و قعود و نشی و بهر وسیع و ششم و ذوق همه از دست
 چون سالک ازین مراتب آگاه شود اطوار زرد و روی نماید که ده هزار پرده تعلق بهمین دار و پس
 درین حال بر لذت و نیادی در حق سالک زحمت گردد و با اختیار او نیاید مگر باضطرار یعنی یا از جهت
 نگه بانی نفس خود طعام خورد و یا جهت خاطر مستوره خود خواب رود و یا از جهت خاطر کسی

سخن کند هم بصدر چندان زحمت اندک افعال و اقوال دنیاوی از دور و بود آید چنانکه چنانچه مبر علی
 الصادق و السلام میفرمود که حیات من و ممات من و سکونت و حرکت و خوردن و آشامیدن
 من و پوشیدن و بر خاستن و خواب رفتن من همه بر ضای خدای است یعنی از براس اعتبار
 و رضای خود هیچ نخواهم زد و ثوابی بجائی آوردم چون همه چیز در نظر سالک همچنان تا بسید
 قدم برادر خود نهاد یعنی ندید خود را مگر او را و این قدم ششم بود چون سالک قدم بر خود و جمله
 ماسوی الشکر نهاد و جمله را بدو بگماشت این رات را خلفی گویند خواجه کمال میفرماید بیست گز گناه
 فقر خواهی بر سر بر نه از خود و جمله جهان کیس بر بر نه این کلاه بی برت است او پس بر کی و نهدت تا تو نمی بینی
 بدان ایقین زندگی در گذارین حدیث علماء را امتحان است قال علیه السلام الفقر سعاد الوجه
 فی الدارين و عوارف المعارف آورده است که علمای کبار و مشایخان بزرگوار
 فقر را بر پنج نوع بیان فرموده اند اول فقر غاص و آن کسانی اند که در تمام عمر سال
 و ماه کانه میگردد و یا اربابان میگردد و جمع کرده میخورند پس شایان حال ایشان نیست
 که اگر قوت یک روز نیه دارند نگردد و این چنین شخص محب خدای باشد و خسر واروست
 که در عرصه عمر صحت با تقوی آواز کند که الظرف و العجالی کیف یا قوتتا مردمان در تفکر شوند که
 دوستان او کیانند گمان فقیران نژده پوشش و زینیل بدست پیدا شوند حکم با برتجالی شود که
 ای محبان من من از شمار ضعی ام شمارا ضعی آید یازد گویند یارب رضای ما در رضای توست باز گویند
 که ای محبان من خوراک و پوشاک شما چه بود گویند یارب تو دانای با آنکه هرگز شکم سیر نخورده ایم تخم
 مردم میداند می پوشیدیم پس حکم شود که بروید بجانب بهشت پس گویند یارب آنانکه با این آنچه
 داده است همه را با ما این بخشش خذلاب شود که به بخشیدیم و اگر این چنین فقیر قوت یک نژدیه داشته باشند
 و دیگر در فردا قیامت گوشت روی او بریزد باشد که الفقر سواد الوجه فی الدارين در حق
 اوست و دوم نژدیه فقیر که او بی تر فقیر است چنانکه شخصی از برای جفیه و نیاساعی و راه از و قاضی
 و معلم پیش رود چو باره و کیل و وزیرد حاکم گردد و بر خلق ظلم جریان کند و از هر چه خواه حلال
 خواه حرام که می یابد میخورد او نیز فقیر است یعنی احتیاج است بفر خدای الفقر سواد الوجه فی الدارين
 در حق اوست زیرا که در دنیا حق مردمان بظلم عذره و در قیامت روسته او سیاه بر انگیزد

و مردمان دست بدانش آویخته باشند گناه ایشان را بر او بار کنند و او را بدو بخشند و مستند سوم فقیر عالم
 و آن چنان است که هر چیزی از حیوانات محتاج بخدای اند چون پادشاه و امرا و حاکم و دهقان پیش
 شاید که گیت ایشان در طلب دنیا همین باشد که طلب نیکم و نیار اگر از برای کفایت لایبی و معیشت
 روزگار و سرانجام ولایت و در تحیر و آرزو شده است که روزی حضرت مسالت شاه علیه السلام علیه
 و آله وسلم نشستند و سخن میزدند ایشان که حق تعالی مرا خیر الرسل امید و امت مرا خیر الامم گنت اما برست
 بهتر موسی برغان بریان و مای بخفته و روغن فرود می آید و بر امت من چگونه محبت از حق علی سلط
 کرده است بهتر جبرئیل و سعید و حدیث قدسی بیاورد که ان من الذنوب ذنبا کبیرا کفایت بهاد صلی الله علیه
 و آله وسلم معنیته یعنی است ترغیباتی گناه گارند بعضی گناه ایشان هیچ چیز خشید نشود
 مگر بخوارگی فقط اولاد بعد از آن حضرت مفرح شد پس اگر نیت ایشان سخنان باشد ثواب
 و اجر یابند اگر نیت ایشان کثرت اموال و تقوی و سرفرازی باشد معذب گردند و روی ایشان
 سیاه یا شد کقول او ایاه الله عیب امیر هذا ان امیر هذا صلیح فی الناس فبیح
 اما شیخ عیال شده شرمناک باشد باید که در اسیر غنای برسدندان و توانگران بگردد و عقید
 کفایت تا فصل دیگر طلب کند الا عذاب گردوزیر که حسب رزق از برای عیالی فرض است
 و در تمثیل الوا الیست او روزه است که چنانچه در بیان سزا بر دارند بجا نیاید و در بخش
 روان گفته اول امیر کاؤب و دوم نسیب زانی سوم و عیالی تکبر اگر اقبال کفایت حاصل و در
 عینه مقدار نچاه و در شرفی داشته باشد شاید که سوال کنند چهارم تبه فقط لسان حق ثمالی ایشان
 آنست که عیار تا چار فاعله الله و طلب عبادت او مستقیم باشد و غالی از ریاضت و اگر یا کتد فردا
 ایشان سیاه گردد کقولی تا هر چه پیشه فردا که پیش گاه حقیقت شود پدید بد شده در
 که عیار مجاز که در سخن بر زبان آید آنست که طلب و طلب او منتفی گردد و در عین یاد او در سو
 را و از آنکه شرم کند و در احتیاج نوله بنده و میری باشد بود از میان بر خیزد که اذ التم الفقر سوا الله و ایشان
 اوست و در حاجه شرم بدین چنین فقیر سوا الوجب فی اللارین گفته است چه بر وقت که در سراسر
 و بهر دل بر یافتگی که حق را فراموش کرد پس سیاه روی و شرمساری باشد و سرگاه که وجود
 را نقد کرد و باهوش پس تا بود نیز نوعی از سیاه روی است سیر چهارم سیرع الله قال الله تعالی

وهو معکة ایضا کنند چون واجب تقالی همه جا با همه است پس سالک از میان بر آید تا او خود
 بخود باشد و دعوی کذب تو که منی تو باشد آرزو و نامسوع گردان تا به سبب کذب آثم
 میخورد نباشی و درین مراتب گاه سالک چون موی بر روی باشد و گاه آنهم نباشد و گفته اند
 که پیش بر آب است از آب کسی چه گوید و بزب که چگونه نشان جوید لا بلک و رهاست
 زیرا که آب نیز می جنبند و کسی را اطلاع میشود پس چون سالک زحمت هستی خود از میان
 برداشت و محبت او را تمام شیاء کسبان دید خود را نداند مگر او درین هنگام اطوار سفید چون
 ماکیان سفید و یا سیاه یا آب بر روی نماید کوزه هزار پرده تعلق همین دارد و کل شیاء را نداند که در آن
 واحد و از خود خبر نباشد مگر آنکه انانیت باقی باشد و چنانکه از مراتب وحدت انزول بطاهر شسته
 بود و الحال خود چش میخورد حاصل شود که در هر مراتب خود را در عین آن مراتب داند و مرتب
 اولی بر او علی گردد زیرا که اولی و اعلی از قبیل لایقیت او بر و کسبان شود و علم لدن بر او رسد
 نماید بدانکه اختلاف در کتب از مرسیان الماک و ملک و ملکوت از انسیب که بعضی اهل اجتهاد و اهل
 قیاس اند و بعضی اهل دیده و بیان معتقد علیه باشد اگر بسیاری مخالفت با اهل ظاهر یافته و اگر اکثر
 خلاف با اهل ظاهر گفته باشد شیطان باشد در همانی بعد معلوم پا و کرد و قدم تعلق نامیاد
 که او لیار اوران و فلی نیست اما او لیار است نه ازان روشن میگردد تا فلی وجود و رفع
 انانیت ایشان حاصل شود و در آن اختلاف است بعضی گفته اند که سیر بعد سفید است بعد سیاه
 و بعضی گفته اند بعد سفید سیاه است و بعد سیر و این تعلق با خرت دارد اما بقول فرید الدین
 عراقی و حضرت شیخ ثعلبی و شتیق بلخی و سمری تعطی و معروت کرخی قدس سرهم صح است
 که بعد سفید سیر است و سیاه تعلق با خرت دارد اگر چه هزار در هزار نقطه ازان به بعضی طالبان شن
 میگردد اما غیر آن در آخرت حاصل میشود و بقول سید علی سهرانی و اکثر اهل کبر و ابوالو علی
 رود باری قدس سرهم است که اول سیاه موی نماید و سیر تعلق با خرت دارد و قدم نهادن
 بر اطوار سفید که مراتب روح است آن قدم هفتم یعنی گذشتن حاصل نشود مگر بخدمت الهی و چون
 خدیجه الهی در رسد و او را شنید ازین دو اطوار خواه سیر خواه سیاه بدخشد چنان مستغرق توحید شود
 که از گم شدن خود خبر نباشد کقول الشاعر بدیت تو در گم شو که توحید آن بود + گم شدن کم کن که تفرید آن بود

و در وقت نماز طریقه العبد و العبد متصل بالظن و الطلق متصل بالرب ازین محرمست و این مراتب را اختفا گویند پس بدان امی فرزند چون بمن محبت متابعت رسول الله تا این مقام رسید باید که بهر چیزی که رسیده آن چیز از دست ده تا ابد آلود درین مقام بازمانی یعنی چنانکه تکریم نفس و قلب و روح و غیر ذلک بدینجا رسیدی باید که همان تکریم نفس و قلب و روح و تجلیه روح را از دست ده تا از بندگی بزمین نیفتی و گردن ایمانت نشکند و شرمسار در میان اولیاد الله العلیه تسوی كما قال علیه الصلوة والسلام انود الله من عباده الکلکة النقیح الیکمال

و این مراتب اختفا طریقه العین محرمست و بدان بر سالک هزار اندر هزار سالها به عدد و بشمار بگذرد و شاید که در اکرام المرام ازین تجلیه نموده مذکور قلب را خالی مدارد و حتی که از خواب بیدار آنرا نیز تجلیه دهند و بداند که در عین خواب ارواح از قالب بد میروند و در ملک و ملکوت سیران میکنند تا هر چه از مکاشفات بیدار سیر است در مشرق المشارق آورد و هست که شبی حضرت رسول صلی الله علیه وسلم با جمیع اصحاب در دست شب روان شده بود چون شب با آخر رسید بداران مانده شدند و خواستند تا فرود آیند و خواب گشت حضرت منع کرد و فرمود که سباده که بیدار نشوید و نماز شما فوت نشود اما بالامر خواب کرد و گفت که بوقت نماز شما بیدار گتم آورد و اندک بعد بر آمدن آفتاب اول حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم بیدار شد و بالامر نیز در خواب بیدار گشتند ان الله یقبض اریحکم حین شاء و یریح علیکم حین شاء یا بلال قمه یا ذن لنا من و این حدیث دلیل است بر آنکه بحین خواب ارواح بدر میروند و اما نزدیک اختلال ارواح بوقت خواب بیرون نروند و ملک در عین وفات نیز بیرون نروند و در فرق آدمی متخاونیت که آنرا عقیده الاینبه گویند در آن محسوس میشود و این اقوال محض کفر است زیرا که احادیث بسیار و خروج ارواح دارد شده اند و آیت سماوی نیز برین ناطق است که کافران گویند قال الله قللی سنا و الله اعلم بالاشیاء و الله اعلم بالصواب بیان تعبیر خواب بدانکه تعبیر خواب حکما بر قند حکمت خود چیست گفته اند که فلان نوع خواب خوب و فلان نوع بد است بلا حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله و سلم هر روز بیدار باد و اصحاب پارسید که اگر خواب دیده باشید بمن بگوئید گفتند یا رسول الله غرض چیست مرمود خواب حق است و بهر نوعی که

معبیر تعبیر کند همان میگرد و اگر چه بد باشد به تعبیر نیک نیلی بدی میشود و من تلخجوه تمام تعبیر نیک
 گویم اما اگر در شب خواب بنید که در خاطر شما برسد باید که سرسراکت آب ازین بر دست چپ اندازید
 و از آن به پلو بگردید و پیش از آن رزق رسد و آن خواب را بکنج بیان نمکین که من چنان دیده ام از قال
 علیه السلام الرؤیا یا الصالحه من الله والحلم من الشیطان فرای شیء لیکه فانت عن متعالک به
 ثلثا و یستوی ذب الله من الشیطان الحسید و الا فلا یضرة منقول استه که روزی سه نسی
 و در خدمت رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و گفت ای رسول الله صلی الله علیه وسلم خواب دیدم که سقطت
 فاشم من شکست حضرت فرمود شوهر تو که در سفر است سلامت باز آید هنوز خانه زبیده بود که شوهرش باز
 آمد بگذر چند گشت می آمد حضرت تعبیر آن خواب همچنان میگردد اما روزی چون باز براسه تعبیر آمد
 حضرت را نیافت صحبت آن بگردد و احوال خواب باز نمود ایشان گفتند که شوهرت خواهد مرد
 بعد ساعتی خواب را بر رسول الله عرض کرد حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود که قیل یغیبه شوهر تو
 خواهد مرد و الضیاء آورده اند که شخصی علی الصبح خواب را برین نمود باز نمود که تمام در بابا
 من فروردم و بخوردم زنت و انا بود گفت بغیر از عالم کس دیگر گوی و زن خود بجانب عالم
 روان شد مردی جا بل و بد بخت در پیش آمد گفت بجاکم روی هر چند که لغت کردن استاد گفت تا
 خود را نگوی نباشم که بگذارم ناچار شده گفت که شوهرم خواب دیده است خوابم با امان گویم
 گفت آن خوابا من گوی و من تعبیر آن خوابم بد نمود آن شخص در حال گفت که خواهد
 تر قید چون آن زن در پیش عالم شد واقعه را باز گنود گفت اگر چه خواب خوب بود اما تعبیر
 او همچنان گشت چون بخانه آمد شوهرش تر قیده بود اما نزدیک اهل تصوف خواب دیدن چهارم
 است برابر عناصر اربعه زیرا که تولد خواب ازین عناصر اربعه است چون خاک و آب و باد و
 آتش و ایشان در پاک کردن ریکی ازین عناصر سعی بلیغ می نمایند هر گاه که خاکش مصفا از غلط
 و مکروهات گردد بسبب صافیت با غمائی گوناگون و منبرهای لطیف و جوهای لطیف تصفا
 بلند و ایوانها بزرگ و ملک و ملکوت ملک بهشت و عرش و کرسی اندر خود بمقدار مرتبه خود
 در خواب بنید تا که دلش خوش پذیرد هر گاه که عناصر آتش مصفا باشد بسبب صافیت و یا با
 و آبها و جوها و سیاحی کردن در ان دلامی کردن و گشتی راندن بر کشتی سوار شدن بر طهارت

کردن و شربت آشامیدن در خواب بنید تا خوشحالی او در خواب پیدا شود و عنصر باوش منسفا کرد و
 سیب صافیت سواری و بلندی و هوا پریدن و از کوه بکوهی رفتن و بر سر آب بی غرق
 رفتن در خواب بنید بلکه سوار شدن بر درختان بزرگ و از شاخ شاخ پریدن و علی هذا الصیاق
 حوزراحت و چالاک و پزنده نفس بنید تا دلش خوشی پذیرد و چون عنصر نارش منسفا باشد از آن
 صافیت صورت ماهر و پرور و مرشد استاذ و اولیاء ماضی بلکه خلفاء راشدین و حضرت رستا
 پناه صلی الله علیه و سلم و انبیاء و صورت یار و محب و جمله نیک صورتی در خواب بنید چون طایف
 و طوطی و غیر ذلک از صورت های لطیف تا دلش خوشوقت پذیرد و بدانکه و لها س اهل تصون
 چون مردک چشم روشن ندزیرا که هر چه از منبر سینه ایشان در وجود آید همان را در دل
 یاد میگیرند پس چون این چنین خواب بنید بر اعمال گذشته خود نظر کنند که کدام فعل نیک و خطره
 نیک از او پدید آمده بود که این نتیجه همان است باید که همان را از دست نهد هر گاه که باطن
 صوفی آرایش نامرئی بوجه باشد بر برابر خاک زمین رشت و شور و گرد و غبار و دریا نیا و خرابی
 و جمله چیزی که او را دلگیر کند بنید و بر آری آنهاست رشت و گنده بوسه سیلاب های و غرق
 شدن در آن در سیر دریا معطل شدن و عاجز ماندن از گذشتن و آنهاست پلید و بدنگ
 بنید و برابر باد از بلندی افتادن و از زحمت و از اسب افتادن و در چاه افتادن و در حیز
 آویزان شدن و بدست ظالمان افتادن و معطل شده استادن و غیر ذلک از سرنگونها
 بنید و برابری آتش صورتهاست رشت چون دیو و پری و مار و مورچه و کثوم و شیر و مانگ
 و خوک و خرس و غیر ذلک اسن المذایات و هر صورت که دلگیری او پیدا باشد بنید چون
 از چنین خواب بیدار شود این را تنبیات الهی داند و لغو نشمارد و در حال بر افعال گذشته
 خود نظر کند تا بر سینه کند و بوده باشد از آن بر گردد و توبه کند و طهارت کرده در خواب رود تا با
 دیگر خواب نیک بنید صوفی را باید که در حال باشد و احوال میدم زیرا که ماضی باز نیاید و مستقبل
 بدست او نیست پس نتایمان او نیست که دائم عود آینه کرده بدان بنید همیشه باطن او مردک
 باشد تا هر چه از نامرئی از او رود و چه آید از آن توبه کند و دائم آنرا بحق تعالی یاد کرده باشد و
 تا با که گاه گاهی مجانبه سینه خود در خاطر خود بکند منقول است که روزی اولیاء الله محاسبه میکرد

یادش آمد که در ایام جوانی زنی از دو طلب زنا کردن بود او از آن بگریخت بویک ناگاه خطره
 چنان روی نمود که چو عویش را اجابت نکردم بعد از آن توبه کرده میبودم باز در حال این خطره
 بر دگناه باستاد و در گریه شد که در ایام جوانی این خطره نبود و چه چگونه آمد از شدت گریه در خواب
 شد حضرت رسالت پناصله الله علیه و سلم را در خواب دید و گفت احوالش پرسید
 واقعه باز نمود گفت ای شیخ شما درین ملامت نیست بلکه ملامت بزبان است که زمانه روز بروز فتنه
 انگیز میگردد از آن مردمان را الفسق و فجور آلوده زیاده میشود در آن ایام از حیرت من همدسال
 شده بود اعمال حیل بران افزود و از آن این اندیشه نامر ضعی بود جو تو آمد الا صیفا منقول است
 که خواب بر سه نوع است یکی برابر است چنانکه منتهای ایم بر فوج اسمعیل علیه السلام دیده بود دوم
 دیدن برای نمود و تاویل کردن دیگری در آن چنانکه یوسف ویر و یعقوب تعبیر کرد سوم دیدن برای
 غیر و تعبیر کردن غیر در آن چنانکه نبی بنی عالت دید که چادر سیاه در سر دارم حضرت رسالت پناه
 فرمود که شوهر تو از تو بمیرد و تو میمانی چنانکه پنجم آن هیل و چهارم تبه از اولیا افضل اند همچنان
 خواب چهل و چهارم مرتبه است از مراتب نبوت و اکثر اولیا و انبیا خواب حکم بر چیزی کرده اند
ما حجبکم مثل بر چهار فصل **فصل اول** در اخلاق حمیده قال الله تعالی **وانا انزل بعسل**
خلق عظیمه قال الله تعالی **قل انکم تحبون الله فالتبونی پس شایان منده مومن است**
 که در کل افعال و اقوال متابعت حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم کند خصوصاً مکر و دلم
 تصویف زنده شایان حال او امنیت که پیچند را از اخلاق و سیر و خود راه اندند تا متابعت حضرت
 گردد و او رده اند که روزی اعرابی نزد دست رسول الله صلی الله علیه و سلم حاضر شد و از او گفتند
 طلب کرد حضرت بمقدار سه او را داد و آن شخص سوخته ترم خود آمد و گفت ای قوم بر شما باد که
 سلامتی اختیار کنید زیرا که محمد علیه السلام هر سخن ناستنا عطا است بیست سدره لقر و فاته
 میسر رساند رضی الله عنه روایت کرده است که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم هرگز نمشتر
 و لغت و دشنام بر زبان نمی راند و چون شخصی کتاب میگرد می گفت ما از تبت جبینه یعنی
 چه حالت مردمان با که از پیشانی او خاک میریزد و ابوهریره رضی الله عنه روایت کرده است
 که بعضی اصحاب میگفتند یا رسول الله چرا در حق مشرکان و عامنیکند تا ملاک

شوند فرمود من مبعوث برای بد کردن و بد گفتن نشده ام بلکه مبعوث برای رحمت شد و ام ابوسعد
خندی روایت کرد که رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم از زن مستوره شرناک بود و چون چیزی
غیر مشروع را میدید بد نمیگفت اما بایان اگر از در روی او میدیدیم از مزاج میکردیم و بی بی عائشه
رضی الله عنها و عن ابیها روایت کرده که ندیدیم حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله وسلم را هیچ خط
و خنده کننده تا آنکه دید و شود کلام او بلکه همیشه تبسم میکرد و کیفیت تبسم در فصل خصوصاً شد و از
ولی بی عائشه صدیقہ رضی الله عنها گوید که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله وسلم
سخن پریشان و ناخوش نمیگفت بلکه در سیاق کلام چنان مبالغه می کرد و تامل میگفت که اگر شخصی
در شب روز سخنان او را بشنود شرمه میشد ایضاً بی بی عائشه صدیقہ رضی الله عنها روایت
کرد که حضرت رسالت پناه زن را بدست خود زده و زده خد متگاری را مگر جادنی سبیل الله میکرد
و هرگز طلب انتقام از کسی نمیکرد مگر اینکه شخصی حرمت را در عملی آورده پس این هنگام از برای
خدای او را زجر و عقوبت میکرد و انس بن مالک رضی الله عنه روایت کرده که حضرت رسالت پناه صلی
علیه و آله وسلم عیادت میکرد مرضی را و متابعت میکرد جنازه را و اجابت میکرد دعوت بنده را
و سوار می شد بر ضر و در روز غزای خیبر بر خر سوار بود که نقطه او از برگ خر ما بود و ایضاً بی بی
عائشه روایت کرده که حضرت رسالت پناه میدوخت جامه خود را بدست خود و در اکثر اوقات عمل خایه
میکرد و میدوید و شید گو سفندان را و گاو خود را و گاهی جاروب صحیفه میکرد و گاهی شتر گردن می شست
تا صحت یابد و انس روایت کرده که حضرت رسالت پناه هیچ چیز برای خود نمی نهاد و اکثر اوقات خاموش
میبود و هر سخن مجدداً میگفت و همیشه تبسم میبود و چون سخن میکرد اکثر چشمان را بسواگمان
بالا میکرد و این اخلاق از تنبیه ابواللیث استخراج نمود و شد به ان امی و زنم که متاعت
حضرت را در بیخ احوال زد دست ندی در بدعت نغی و اکثر نگهبانی احوال بجاری کسی بسبب بسیار
گفتن کافر و منقول است که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله وسلم فرمود که امت من
صباح مسلمان بخیزند و شام کافر باشند و در شام مسلمان باشند صباح کافر بخیزند اصحاب پرسیدند
یا رسول الله چه سبب گفت از جهت پریشانی احوال و نادانستن ایشان در تحیر شدند آنرا
باز گفت که وجه نجات ایشان آنست که شب چون در خواب روند شکر ت بگویند

اللهم انى اعوذ بك من ان اشرك بك شيئاً وانا اعلم به واستغفر لك ملا و اعلم بتبعت
واجبت وقول لا اله الا الله محمد رسول الله تامی الفاظ کفر روزیة و جبط نشوند و او آمرزیده شود
و اگر حسین به باج بوقت برخاستن شکر بخواند تمام الفاظ کفر بتبینه او جبط نشوند پس چه ترا
از عذاب نجات دهد آن چیز حمیده است و هر چه ترا عذاب کشد ذمیه است باید که از آن پریزی و
التر پریزی از سوگند خوردن باید کرد و اگر شخصی روی بقبله باشد و سه کثرت بگوید که سوگند بخداست
که فلان بچیان است اگر بچیان باشد فیه او الا کافر گردد و آورد و او اندک روزی از متقیان سوگند
بخدا کرد اما سوگند راست کرده بود او برده را به کفارت آن بین آزاد کرد گفت اگر چه سوگند راست
کردم میاید اگر خلقت گیرم و روزی بکذب از زبان من بین بر آید و در مشارق آورده است
قال علی له ادم من حلف بعله عذرا لاسلامه کا ذبا فهو كما قال یعنی اگر شخصی گوید اگر چنان باشد
من دورم یا تسامم اگر دروغ گوید چه در کرد یعنی کافر گردد کفارت بر او لازم گردد و در شرح
آورده است اگر آنکس این مسئله میداند که باین اقوال کس کافر میشود و او دانسته
دروغ سوگند بخورد کافر میگردد و با اتفاق زیر کلا و راضی به کفر است اما کافر شدن بدین لفظ را
و دروغ سوگند خوردن درین اختلاف است و در شرح مشارق آورده است
اگر شخصی مال شخصی را سوگند دروغ بر طرف کند کافر گردد و اگر حلال دانند فدای قیامت واجب است
از زنا خویشوند باشد و ایضا آورده اند که اگر شخصی تزویج میکند زنی را و او در دل اراده
مهرش نماید هم دارد یا بیک حیله خود ساقط کنیم او را در سبک زنا کنندگان شمردند حضرت رسالت پنا
صلی الله علیه و آله وسلم فرمود که او برادری آن قرض هرگز قادر نشود تا آنکه عذاب پاکش شود
یا ان ای قوزند در کتابهای فقه آورده اند که نشاید مر بنده مومن را اینکه در حق ایمان
شخصه بدو عاقد زیرا که خدا ایمان کفر است پس گوید که او بکفر راضی است و درضا بکفر کفر است
مسلمانان در حق ایمان یک تن اند و خلق پیغمبران را نگاه کند که ایشان بلاهای عظیم میدیند و در حق
ایمان ایشان هرگز دعا نمیکردند بلکه همیشه دعا بهدایت ایشان میکردند چنانچه الهام موسی قوم
خود را از بلای عظیم خلاص کرد و ایشان متابعت او را کردند و ما او همیشه در غمناکی ایمان
ایشان بود و در فوج بقر ایشان را چگونگی معجزه لطیف نمود و ایشان زید بنی بنی برایشان بقره نمودند

در تفسیر کامل آورده است که در آن عهد تو نگری بود عاقل بن شریح نام و پسران
عم مرث خواران این بودند چشم بزرگ او داشتند تا کی بمیرد که مال او قسمت گشت شبی او را بهمان
طلب کردند و بکشند و کشته را در میان دو دویه انداختند علی الصبلح بر ترویک سو علیه السلام
حاضر شدند که عمو راوه اما عاقل کشته یافتیم موسی علیه السلام آنجا راه به پیود و سبک و سپه ترویک
بود کشته طلب کرد نیافت حکم قسامت بر ایشان برانند برده دست بر ایشان احسب کرد گفتند یا
یا کلاب شدت میسرم بای از خدا خود خواه تا کشته او را معلوم کند از حضرت غت فرمان که که گو تا
اوه گاؤر ابا کشته بود پاره از آن گوشت گاؤر کشته زنده زنده شود و قاتل خود را بیان کند چون
ایشان مردم معلوم تا قص عقل بود ازین سخن در تعجب شدند آنقدر نااهل و اجاب او زد از ترس
این بود که کتابهای کشفیه دراز میبود که ایشان مردم کم عقل بودند و بر استنباط
مسئله قادر نبودند چنانکه است محمد رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم که چه مقدار علوم با او قرآن
مستفیده اند و همه احکام ایشان یک نوشته بود و از آن دراز می شدند قال اعوذ بالله
ان اكون من الجهولین یعنی من از جاهلان و زحل گویان نام پس یقین شدند گفتند پس بیان
کن که چگونه است آن ماده گاؤر گفت بقرة کاذبه کاذبه عوان بن ذلک یعنی ماده گاؤر است
ز نیک پرور نیک جوان میان جوانی و پسر است باز گفتند که رنگ او چگونه باشد گفت گاؤی باشد
نه رودی و غیر ترنگ که لون او خوش آید و نگرندگان را باز گفتند که کار کرده باشد یا کار ناکرده
گفت آن ماده گاؤر است نه نالیده شده و شدت بار و زرم کرده شده بکشید آن آب مرکب را
و سلامت است از عیوب که بروی مسج تشانی نیست و رنگ او نخل و بزرنگ و گریخت گفتند
الحال است باشد و بدین صفت گاؤی در دنیا یک بود آن فرزندی را بود که با او پدر نیکو
بود و پدرش مرده بود از دست پسر مرده بودی و بجز ختی نصف حاصل را با روح پدر صدق
کردی و نصف دیگر را بر خود مالد و خود فقط کردی روزی این پسر و نسی سائل مشاور شدند
که ماده گاؤی بدین صفت که باشد تا بهر بهایی که باشد سحریم پس واقعه را تا آور گفت او پیش
گفت اسی پسر گو ساله از میراث پدر تو بدین وصف در فلان مرغزار آمده ام بر و طلب کن اگر روزی
باشد پسر نیایی در آنجا رفت و بانگ کرده بیاید و بیان صفت موصوف بود و خانه او را از آن

نبی السراسل بیاید نزد خریدن خواستند گفت از او دستوری خواهم چون در آمد خفته بود بسیار کردین
 نتوانست که عاق نشود بیرون آمد گفتند نزار و نیار بد هم بفروش باز در آمد بدستور خواستن او هنوز
 خفته بود گفتند پنج نزار و نیار بد هم بگذار شتاب میکردند او داخل و خارج می شد باهای او را به پیری پو
 اورساندند که پوست این ماده گا و پیراز و نیار کرده بد هم مادرش میدار شد بفر و خفتند ایشان
 شش لک خانه بودند از جهت امتحان کرده چگونه زنده شود بر سر بر خانه یک دینار دادند
 پوست پر شدند بچوها پس فرج کردند آن ماده گا و بر این حکم شد که پاره گوشت برشته
 بزینت مانده شود و اختلوفانی البعض یعنی آن گوشت از کلام جاسه ماده گا و بود این عیاش
 و حکم گویند که گوشت ران بود و سدی گوید که عقرون بود و آن گوشت استوار و بلند استوار
 میان دو گوشت و ابو عالی گوید که استخوان ماده گا و بران زود و بعضی گویند که دم او را برشته
 زود و بعضی گویند که زبانش را بر زود و صحیح نیست که حق تعالی پاره گوشت یاد کرده و موضع ^{مکروه} مسخر
 پس با اسکوت است چون بزود و در حال زنده شد و شست و خون از گهای می شیر گفت مرا
 پیران عم من کشته اند بلیع میراث این بگفت باز بجز و میراث ایشان را نداد بعد از آن حکم شد
 تا بودن میراث مر قاتل را تا این زمان حکما قال علیه السلام لا یرث قاتل بعد صاحب البقرة
 مسئله در تفسیر کامل می آرد که ایشان را چه استنباط مسئله نبود جواب آنکه استنباط بعقل
 نه بعلمه بر ایشان حرم حال بود بسبب خمر عقل زائل می شد از مسئله محروم می ماندند بر ^{مصطفی}
 و بر است او حرام شد بسبب کمال عقل استنباط مسئله می کنند پس رهناری ای پسر که از خمر
 دور مانی تا چون قوم موس درین غزیه نگردی و بعد از دیدن معجزه تیران بد بختان
 ایمان نه آووند و بر تو باو ای فرزند که زاتم المدام در طلب علم باشی که سعادت و دین علم است
 النس بن مالک را پرسیدند اگر ای و در آن عمر تو مانده باشد اگر تمام دنیا ملک تو باشد
 صدق فقر کنی و یا بمقتدر موی که دیدن تو نیست کافران را بگفتی گفت اگر یک روز عمر من
 مانده باشد در طلب علم گوشم حکما قال الله تعالی ان تو العلم درجات ط و حضرت رب الزوت
 بنیامیه خورد که سر و او لکن و آخرین بود بجز حال از او یاد علم بجزی و دیگر امر نکرد و کما
 قال الله تعالی و قل رب زجی علماء و حضرت خواجه احمد سبوی مرسیکی از لخدان با بقوت علم

چگونه الزام داد که تمام عالمان را عاجز کرده بود قصه را اول قسمت آورده اند که در آن حکیم می
بود و هر چه در بیان از وجود باری تعالی انکار دارند و طیب حاذق بود خلیفه زمان سبب
حذاقت بر وی بسیار محبت داشت روزی گفت اگر مسلمان شوی و چندان محبت من کنم
مسلمان شوم بشرطیکه اگر عالمان مانده دلیل عقلی بر بودن حق تعالی بیارند و از دلیل نقلی انکار
دارم هر چه عالمان می گفتند قبول نکرد خلیفه زمان سه صد نفر عالمان را جمع کرد و گفتد باری
در علم حکمت او را بیازمائیم پس سه صد زجاجه را از شیر بر کردند و هر کدامی عالم لیگان لیگان
را بدست گرفتند چون او حاضر شد همه را بیان کرد که فلان زجاجه را فلان عالم بدست گرفته
و در فلان نوع مرضی و مجاز و طبع است و فلان اکل شرب بطبقت سازگار است و فلان
تا سازگار بعد از آن هر چه عالمان می گفتند قبول نکرد که من دلیل عقلی گفته ام نه نقلی حتی که عالمان
در مانند و خلیفه پشیمان شد زیرا که عقاید تمام خلق بتباه شدن گرفت در آن زمان شنیدند که خواهر
سبوی به بیت اشک میرود خلیفه فی الحال شخصه را بدو روان کرد که در دین نبوی زخسه
افتاده است البته برگردید و مهم را بقاییت رسانید خواه قبول کرد و بدان شخص گفت که امشب
در همین جا میگذرانم و بادشاه عالم علی الصلاح از شهر بیرون آید و جاهها را خوب میاکنند
و منظر من باشد و من زودتر نخواهم آمد و بعد مصافحت بادشاه تقصیر رود تا آمدن من اند
من پرسد و من جواب گویم بادشاه مفرح شده بوقت با ما دایرون شد و انواع ماکولات
میاگرد و تمامی مردان جمع شدند بعد مدتی شیخ در رسید بعد مصافحت و مرچ با بادشاه
از و خواست که پیر از و در تشریف نمود و شیخ در حال زبان طهر خود را در میان آورد و گفت آری
زودتر آمدم اما عجبی دیدم و در دیدن آن عجب بسیار متحیر شدم تا این زمان بران مانده بودم و آنچنان
بود که هر کس را در یار رسیدم درختی دیدم بقله تی کلان بے تبر بریده شد و بی آره تخته ای راست
شدند و بی استاد و خنجر در آن زده شد و کشتی ترتیب یافت ولی ملاحان در در یاروان بود
و مردمان را از هر دو طرف میگذرانید زمانی بدیدن این عجب متحیر بوده استاد من شیخ چون سخن
تمام کرد حکیم گفت چه پیوده و بهزل گفتی از تو نمی دانستی زیرا که بی استاد هرگز کشتی راست نیست و بی ملاح
هرگز نمی رود شیخ فرمود این بهزل از تو دانستم و هیچ بازال از تو بدتر نمی باشد که آسمان ستون ستاده است

و قطره آب در رحم مادر بنایت تاریک بے معانته صورت دیگر آدمی راست شده و چند هزار
گیا بهای از سر گل سر کشیده اند و تخم الوان بشمار در تحت زمین مستتر است و کم نمیشود علی القیاس
عجائب غرائب بیان کرد که این همه بے تخلیص و بی قدرت قادر پیدا میشوند بر سلطنت خود می ماند پس
سراخام یک گشتی چه باشد که نه استاد نشود حکیم و هر چه در حال بر خاست و بر پایی شیخ افتاد
و مسلمان شده این همه از برکت علم بود که حضرت شیخ وافر العلم و کامل حکمت از بود و این فقیر نیز تناسخی را
روزی در میان مردمان عاجز و نترسند ساخته اما از کله ای خود بر نگشت سیدم دیدم که با عالمان
چند کجست دار و وهم را عاجز نموده در اینکه جو ران در بهشت نیست و اگر هست اثبات آن آمنت یافت
بکنید عالمان عاجز شدند گفتم فقیر اثبات آن آمنت بالله خواهد کرد گفت چگونه باشد گفتم تو میگوئی
آمنت بالله و ملائکه و کتبه الی آخره و قرآن یکی از کتابهاست و در آن حق تعالی فرموده که حوی
مقصودات فی الحیاة فبای کما کنان لولیطین من قلوبهم و کما کنان فبای کما کنان
پس چگونه منکر میشوی که کتاب آمنت بالله است و اثبات در کتاب است و بر تو باد ای فرزند اگر علم
نداری باری در خدمت عالمان کوشی و حای خدمت پوشی تا در دارین سر خرو باشی که پیغمبر خدا
صلی الله علیه و آله وسلم فرموده است من خدمت خدیم یعنی هر که خدمت کند کسی خدمت کرده
او را و ایضا قال علیه السلام کن عالما او متعلما او یا معا او خادما و لا تکن فاسقا فان تکن فاسقا فکذا
پس سر چه بر گشت در خدمت است و پدر فقیر هرگز دستم خوان از زیادت عالمان نمی چید و علم اندک
داشتم بعد از وفات در خواب دیدم که بر آسمان چهارم جماعت دانشمندان میروند و پدر فقیر
نیز در عقب ایشان میروند گفتم الهی پدرم دانشمند نبود که باز مره ایشان میروند و نمیدانم که خود اندیشم
و یا کافی آواز کرد که اگر چه دانشمند نبود اما دستدار ایشان بود کما قال علیه السلام من أحب ما فقیه
و حوسب بحسابهم ان لولعلی العالم و ایضا ما در را بعد از وفات در خواب دیدم که با جمعی سبز پوشید
و بر کرسی شسته پرسیدم که ای مادر چیزی از احوال آن جوان بگویی گفت ای جان مادر بگویم از
درجات عالمان که در حضر نیاید و چندان فضیلت ایشان بگفت که در نظر من نیاید گفتم باری از
احوال خود چیزی بگویی که جوانی روی من گشاند بعد کرسی پریده با آسمان رفت از احوال خود چیزی
گفت و بر تو باد ای فرزند که اگر شخصی رویت تو بسیار در آن نیشاش کلمات الله که حجب الحجاب است

سواد است و خان غواست اگر حیانت را حلال داند کافر و اکثر است باشد که بدان سبب بود که
 کفر و آید چنانکه ابو علی سینا بسبب خیانت کافر شد قصه او آنست که در آن عهد پدید آمد
 طالب علم و خواجه خضر علیه السلام حاضر شد ایشان طلب علم اولین مرتبه از آن کافر داند که در حق ما دعا
 بکن خواجه خضر علیه السلام اختیار را بر سر غاری رساند و گفت که درین غار دو مار اند که این اسم را چهل
 روز و شب پیوسته بخوانند چنانکه خواب نرود و مار بیرون آیند باید که ایشان را در دو یک سخته کرده بخورد
 جمله انواع علوم روشن شوند آن دو نفر همچنان کردند بعد چهل روز هر دو ماران بیرون شدند در دو یک
 انداختند و آتش کردند در آن زمان جوانی سیزم کس در سید گفتند ای جوان اگر این گوشت را بسیزی
 تا مایان در خواب دیدم بیده گوشت را همراه بخوریم جوان در زیر آن آتش کردن گرفت چون سخته شد
 سر رویش باز کرد که این گوشت را به سیزم چه مزه دارد چون دید خیال کرد که گاهی است پاره از آن بخورد
 مزه اش خوش آمد باز چتری بخورد و بگذارد در آن بخورد و در خود تمام علوم اولین مرتبه جمع یافت و آن
 دو نفر را در خواب مانده و خودش بیدار شد و آن ابو علی سینا بود و آنکه بخت اکثر استعمال در علم حکمت و علم
 سحر و سحر و حرام نمیدانست کافر شد و علم منطق وی بیان کرد بیده خورد با اعتزال کشید و بسبب کثرت
 سحر و علم حکمت عالمان زمانه را عاجز آورد و پادشاه بلخ را با تمامی رعیت تبعین خود کرد و در دین نبوی
 خلل پیدا کرد و این خیر شیخ مشهبا بالدین سهروردی رسید و حال سجات بلخ بدان شد پسر پادشاه را
 اعراض کرد که چرا دین نبوی را از دست دادی گفت از دست نداده ام بلکه من عامل طاعت تمام و
 و عالمان بروایت بدو برار نمی شوند شیخ گفت او را به پیش من بخوان چون آمد هر چند کرده پیش شیخ سخن
 کردن هرگز نتوانست و از برکت شیخ تمام علوم از او آموش شد شیخ گفت که الحال چه باشد پادشاه گفت
 آنست که استی و راستی دارد که در شب تا سیک آفتاب بار بگردد بلخ می آید و تمام ولایت بخوار و نور میشود شیخ فرمود
 نیز انسان خواهد شد چون شب شد تمام مردمان جمع شدند هر چند کرد نتوانست آفتاب بر آوردن باز شد
 این هنگام شیخ را بر گنبد بر آورد و دید که کودکی کاقد بست گرفته نشسته است و پیش ازین سحر کرده چون
 آفتاب می نمود و از برکت شیخ در آن شب سحر روان نمیشد حکم کرد او را از گنبد انداخته بختش آورد و آنند
 که مضمون علاج در تنگنای توحید و ایمان سلامت بود اما ابو علی سکینا در سخن توحید در آمد و ایمان سلامت
 بزور یک در آن محل احوال پاک حضرت رسالت پناه محمد مصطفی صلی الله علیه و آله وسلم بدین آید گفت

که درین محل بقوت و مدد پر کس آمدی گفت بقوت و مدد خود آدم باز گفت محمد را چه کردی گفت محمد از
 ناقصان است ننمود با الله مندر به پنج مبارک بر سرش نه و چون نگتابی چه جز در میر و منور تا دوزخ نرسید
 و زسد مگر بر روز قیامت بعد ازین عرض انبیا الفیروزند و انکم المدام تخلیق اخلاق باری تعالی موصوفت باش
 و این بر چهار نوع است اول در طلب علم کوشی که علم شریف ترین چیز است تا حق و باطل عالم و
 باطل را شناخته باشی و نام عالمی بتو اطلاق یابد و عالم ز صفات باری تعالی است که سبب ثافت
 علم بر تو اطلاق گردد و بر فقرا و ابناء و شیخ و دیگر کس اطلاق نکرد زیرا که حق تعالی را در پیش و در پیش
 میبویند و نشاید و اگر عالم گویند شاید در این بتدی راست که دوستی بعالمان از جاهلان کمندوم
 انیکه چون قوم باوای طریقت نهادی شفقت بر تمام مخلوقات او بر برداری زیرا که محبت بر بر چه که
 باشد بدوست که محبت او و جوری است و با او دستار حق است پس مردوست را نشاید که بر فعال
 دست خود چینی بینی و زونی بگوید و قبیح نداند سوم انیکه نظرت بر بر مرتضی در حال صنایع از ایا و کنه
 که چه بزرگ است صلح این چیز بقول اشاعر طلبت کمال بنده در راه یقین است در نظر صاحبان حق با
 بر بنده یعنی مر خدای را بنید چهارم انیکه چون با همتار سیک خود را و غیر را یکسان بینی که در وجود
 فرقی نیست بلکه خود را بگذار که خود بینی جز بگراهی نباشد و گمراهی پیشه شیطان بود اگر کسی که با خلق
 شیطان متعلق گیرد و فصل دوم در اخلاق و مهمیه مقبول است که روزی یکی از اصحاب
 در پیش مرتضی علی رضی الله عنه بیاید و گفت بیخ سخن در زبان در ستار رسول الله صلی الله علیه و سلم
 شنیده باشی بگوی گفت آری از زبان رسول الله صلی الله علیه و سلم شنوده ام هر که از پیش بنده مومن
 کسی خاشاک بر وارد بهشت بر دلازم گردد زیرا که نصف ایمان خلق انیک است مرتضی در گریه
 گفت یا علی من تو بر ده رساندم چرا گریه کردی گفت من غایت کار را اندیشیدم که با من مقدار دل
 خوش کردن بهشت لازم شود پس همین مقدار بگردن دوزخ نیز لازم شود پس بر تو باو ای فرزند که بد آنچه
 آزار خلق باشد خواه قولاً خواه فعلاً خواه اعتقاداً از ان اجتناب تمام نمائی و آنچه سیر پیاز را منع کرده اند
 تحریمی نیست بلکه از جهت آنکه سبب بی بولی به خلق آزار میرسد تا مودی نباشد و در قیام و قعود مستی
 در کوب بر بنده مومن آزار نرسانی و مومن را بچشم حقارت نه بینی که انفا المئینون اخذ کرده و ارد شده
 است و الا نشاید که استاد را بنام نه نامی چنانکه احمد و محمد و غیره و کس بیا خواهد و پادشاه و غیره

و در عوارف المعارف آورده است که من قال فی جواب استاد که بقیه ابداء
 یعنی چون استاد گوید که فلان کار بچنان است و شاکر گوید که همچنین نیست هرگز نجات نیابد
 و چند تنی را گفته اند که سبب درویشی بر دو جهان است یکی استا و از انام نامیدن و دوم ماور
 و پدر را بنام اسمیدن سوم چون زن و شوهر بر دو نام یکدیگر گیرند باید بقلب ناز و زور میان
 خود بیایا گمانند حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرموده که ماوران را دوست دارید گفتند
 یا رسول الله یا این بر کس کبک ماور داریم تو بلفظ بیاید کردی یعنی ماوران فرمودی گفت
 تو ماوران ماوران نیز ماور اند آورده اند که دعای ماور و پدر و رقی منسر زنده چون
 دعا و پیشتر آن مقبول است شکی که اگر نبی بنی فاطمه نوم قضی زنده میبودند نام حرم حضرت
 امام حسین رضی الله عنهما بچنان و چنین گفته نشدند چنانکه اسماعیل را بدیج روان کرد
 ماورش نبی بنی ماجره گفت اسمعیل را بتوسیرم سبب آن دعا نجات یافت و معلوم
 بود ای زنده که هر چه نطاف منج باشد همه ز میست و معلوم بود که در ترغیب الصلوة آورده
 است که هر چه لازم است که هر چه از مسلمانان سلام کند اما سلام امر او سلاطین
 نشاید زیرا که نبی اولی است و شاید که نام حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم تخفیف کند
 یعنی چنانکه هر که بدین صیغه سلام کند که بیب الله و رسول الله و غیره ملک گویند تا با کبریا
 و چون شخصی نام الله تعالی بشود و عمل جمله لازم شود و لفظ تعالی بعد از او عزوجل نیز لازم شود
 اما اگر غیر الله اسمی دیگر شود و یا نوسید لازم گردد اما بهتر است و خاصیت مخلوقات این است
 که چون نامش را یاد کنی تهرکتند و خاصیت خدای است که چون بسم ذات یاد کنی رحم کند بر آن
 ای فرزندان که با پرستان حق تعالی دوستی کردن و با دشمنان او دشمنی کردن یکی از اصول
 دین است حکم خدا اگر عامل نامرضی را چون شارب خمر زانی و سالدنه آلت تلاهی و
 نوازنده اوسه اوی و بهوده گوی و قبح افعال و اقوال را کسے بزجر و تغزیر و سخن پرست
 و منصبیت کردن منع کند و میباید نباشد بلکه در تحیه باشد زیرا که این چیزها از قبیل امر معروف
 و نهی نهی است که نمیرد گفتن کسے بد کردار براه و نهی آید و مصدق تحفه یکی از تصنیف
 خود آورده است که درین عهد خبر دیدیم بشریعت قریب و آن چنان بود که دزدی بزدی شهرت

اموال او را به پیش قاضی آوردیم کسان بزروی او گمان میکردند اما از روی معاینه بیچکس
 او را ندیده بود قاضی از اثبات آن عاجز آمد خلیفه زبان از قاضی خواست که او را بسین
 سپارد وین ساعت خواهم اثبات کرد قاضی بسپرد و خلیفه او را کماحقه زجر و تعزیر بگرد گفت
 بعینه همان چیز که شده بیار و حال بیاورد و آنچه صوفیان نگاهبانی زبان میکنند از نیک
 و بد گفتن اینست که اگر خلاف شرح باشد بصورت شرح بد گویند و آنچه جزانیت از غزلی
 و زشتی چون مورد و نیش و گس و قتل و فرشت و نعل و غیر ذلک من العجائب یا چون جرم
 و تصور آدمی و غیر ذلک من الحسانت همه را هر چه تو گوئی در زماند زیرا که در تحت بلفظ
 و وجود حکمت غایتی از تعالی موهب مست که هیچ فعل او در حکمت نباشد چنانکه اگر سخن
 تصنیف کند و یا کتاب بسپارد و دیگری بران انگشت آید بر سبقت و کاتب بنامه باشد
 کاتب از روی مرتبه او از او باشد بجزای سکت کرد و اگر بر تبه اعلی از او بود چون او
 بلوک فی الحال به تیغ حجاز بر کشد زیرا که او از حکمت امرای تعالی بود عاریست چنانکه گفته اند
 بدیت اگر شه روز را گوید شیب است این به بیاید گفتن اینک ماه پروین - پس چه جاس
 آنکه کس انگشت اعراض بر وجود است باز تعالی بخند که در آنچه جز کفر و ضلالت امیران حضرت
 او را بهره نیست کما قال علیه السلام اما غیور و الله غیور مستی ازین ممر است
 آورده اند که حکیمان هند اتفاق کردند تا مگر راست بکنند و حید کردند کماحقه همان از روی
 پروبال و پایی و ارواح که از همه اصعب تر بود نتوانستند گفتند که خدای من چیست و او را کست
 افعال او نیزه او را کست کقول الشاعر بلست ز صیرار حکیم این قدر نمی آید که اگر گفتند
 ریشه نهند بجای به و این آفتاب حقیقی که در رنگهای مختلف نمایی است در عین او هیچ
 اختلافی نیست بلکه اختلاف در الوان است که در نیک و بد و بد و بد نمایی است اما حقیقت
 آفتاب هیچ بدی نیست چنانکه گفته اند که روی سبب آینه بتیاد یعنی چنانکه ماه روی باشد
 که در جهان همچین او پیدا نباشد پس هر گاه که امضای روی و بدن در آینه کند اگر آینه
 بنید کماحقه بتیاد و اگر در شمشیر بتیاد پامی روی ملی مثال خود را کج بنید لا تسبق اللد هس
 فان الله هو اللد هس ازین ممر است کقول الشاعر ضلم آفتاب و هزاران آگبنیه یافته به

پس بزرگ برکتی تاب عیان انداخته به جمله یک نوبت لیکن برنهای مختلف به اختلاف
 در میان این دو آن انداخته منقولست که روزی حضرت بایزید بطحالی و شقیق بلخی سجد
 ابوحنیفه رضی الله عنه حاضر شدند ابوحنیفه خادم خود را فرمود که به من برود که یا نزد خادم گفت
 یا امام المسلمین امروز دو مهمان آمده اند که هرگز مهمانی بهتر از ایشان نباشد که بایزید بطحالی و شقیق
 بلخی اند امام بیرون شد بعد از ساعت خادم دستر خوان در آورد که در آن میان طاس غسل بود
 ابار عمل مولای شسته یا قند خادم گفت چیزی ازین طاس غسل و بوی بگیرد تا ما را فائده حاصل
 شود زیرا که طاس برین پیشنی و غسل برین شیرینی و موی را برایشان چه مثال است شقیق گفت
 مسلمانی ازین طاس و غن ترست و مسلمان بودن ازین غسل شیرین ترست بر مسلمانی
 بودن ازین موی بار یک ترست بایزید گفت بهشت ازین طاس روشن ترست و
 عزونی بهشت ازین غسل شیرین ترست دل صراط ازین موی بار یک ترست ابوحنیفه گفت
 قرآن ازین طاس روشن ترست و خواندن قرآن از غسل شیرین ترست و عمل کردن برین
 از موی بار یک ترست خادم اجازت خواست که من نیز چیزی بگیرم گفتند بگو گفت وجود
 همان ازین طاس روشن ترست و داشتن همان ازین غسل شیرین ترست و خوشنود کردن همان
 ازین موی بار یک ترست اما در خاطر فقیر میرسد که علم حقیقت از جام جمهر روشن ترست
 و محقق بودن از غسل بهشت شیرین ترست و بهیئت شرع بدان استوار بودن از شگافتن بوی
 بار یک ترست چنانکه شبلی میگفت که بر چه منصور میگفت و میکرد و یقین میداشت هم در موی
 موجود است اما همین که پیداوار میکرد و من در نهان او سر خود را بای داد و من نگاهبان زیراکه
 اکثر سبب علم حقیقت در الحادند یعنی می افتد از آنکه بے سهرای امر شد کامل که ملاح آن
 در یاست در آن شخص نیاید در برابرست نادره حوز را بلاک میکنند بعضی گویند ما در خدائیم
 بعضی گویند خدا راست بعضی گویند همه چیز ذات خدای است بعضی گویند ارواح خدای است
 و بعضی گویند خدای بالاست و بگذر اگر اه میکردند و گوه ساگ میخورند پس ایشان چون سگان
 بلیدی خوارند که نرد و دنیا بهره دارند و در عقبه و آنچه صوفیان در وجود واضطرار گفته اند ایشان
 با قوال و اختیار میگویند کافر میشوند و ندانند که تصوف حال است و مقال نیست که با آن حال

فصل سوم در بیان صبر قال الله تعالی واصبر لعلک ما یقولون صبر کن ای محمد بر آنچه
 سیکویند کافران ترا سحر و شاعر و مجنون و تو دوست منی من ترا نگاه میدارم چنانکه مرا وکیل گرفته
 و کار باگذاشته غم مخور اگر چه همه عالم بتو دشمن شوند رباعی ترا سخا که جمال جان جاناناست
 عالم همه در پناه جاناناست به مدار چه ازین که عالمی خصم شوند پیش دین و بسا پناه جاناناست
 قال الله تعالی و جناهم بما صبرنا حنۃ و حیا را و خبر دهد مرا ایشان را بسبب صبر کردن
 ایشان در طاعتها و بلاها بهشت جاودان و جاهها که حریر نرم و چون در دنیا
 دوستان او را بلا بود در عقبه عطا بود و چون در دنیا ایشان را غم بود در عقبه شادی بود
 و چون در دنیا ایشان را زندان در بنده پوشی بود در عقبه بهشت جاودان و حله حریر بود
 فروزترین کس را منتها و حله بود و بهترین را منتها و نزار هر یک رنگ دیگر و نرم و بار یک
 و بدن ایشان چون برگ گل بود و همه را یکس کسرت پوشانند بطریقیکه هر یک یک رنگ دیگر را
 پوشیده مدار بلکه هر یک بیرون نیاید و بدانکه صبر بر چهار نوع است و صنی صبر و زلفت باز داشتن
 است اول صبر از معصیت است باید که بار عبادت چنان بر سر کس خیس نفس کند که چون شتر بلند است
 گردد و از معصیت بازماند و در اندیش گردد و بار دیگر عصبان نگردد و دوم صبر بر سختی و در صلاح آوردن که صبر
 یعنی صبر بر آبرو است یعنی دائم المدام توسن هر کس نفس را در آخته خانه توکل و اخلاص صبر کن تا در طاعت
 و طاعت آموزد از جهت ثواب جمیل همیشه در طاعت اقدر است طاعت استعانت نماید و خود را
 از کسل و فتور باز باری منتقول است از سرور کائنات که چون شخصی خراب یا بمقدار خراب و زنا
 او قدر الصدق کند فدای قیامت آنرا چون کوه بیاید که در پله نیکی او باشد اصحاب پرسیدند
 یا رسول الله قبول داریم قول تو اما وجه کلانی این با جمعی که چگونه کلان میشود حضرت
 رسالت پناه صلی الله علیه وسلم گفت این تمثال کسی است که بده دنیا را که بخرد و با نوع نعمت
 او را تربیت کند کلانی پذیرد و بعد چند سال بدو هزار دینار بفروشد پس حق تعالی اعمال
 شمارا همچنان می پرورد و از یاد و مراتب شما سینه و حصن و مصدق قول خویش این است بیاید
 مثل الذین ینفقون اموالهم فی سبیل الله کما نل منة الله ینفقون کل سبلة مائة حبة
 والله ینضاعف لمن یشاء پس چون نفس این ثوابها بشنود و دائم در عبادت گوشه سوم صبر بر پاست

قال الله تعالى ولبسناكم لثي من الخوف والجوع ونقص من الاموال والانفس القتلت ^{الشر}
 الصابرين الذين اذا اصابهم مصيبة قالوا انا لله وانا اليه راجعون اولئك عليهم
 صلوات من ربهم ورحمة وان لثمت هم المومنون **و تفسير كامل آورده است**
 که کل انسان صلی است بجزئی از اموال روزی از تن خود ریاض و زراعت و غیره که من تمام دنیا
 پس برگاه که بنده مؤمن را نصیب ازین اشیاء رسد و او گوید که انا لله وانا اليه راجعون
 حق تعالی برود و چیزی عطا کند یک راه نمائی بطرف خودش و دیگر رحمت خودش رحمت او
 بالانایت است چه اگر شخصی یک درم بدست خود تصدق کند یک بهفتصد هنر است اگر
 عظام و بار بارق و غیره که من الآفات چون مرض و بیماری مال او را یا مذکور می رانند که کند
 و او بر آن صبر کند یک بهفتصد هزار می یا بدست قبول استار و زمی از اصحاب رسول استار است
 بمبانی کرد و گویند که او است آنرا فرج کرد و آن شخص را دو پسر بود یکی از آن برود غائب بود
 دیگر حاضر بود طفل بودند چون آن غائب حاضر شد این طفل حاضر نفس بدین که با او گویند
 ما و ترا بگشت و آن شخص از آن گویند دیگر نبود گفت چگونه بگشت گفت تو خواب کن
 یا من کار و بر گوی تو بر زخم که پریم چنان بگشت چون کار و بر گلویش اند حلقه مش بر پیش
 و بر طفل بیت خورد که مادرش در سیره چنان حال دید آن طفل از نسبت مادر بگریخت از نام
 افتاد آن نیز بر داد هر دو را در زیر پنهان کرد چون خوردنی بر رسول اللہ پیش آورد جبرئیل
 نازل شد که بشیر از طعمان خوردنی خورد حضرت فرمود سیران خود را بیا که خوردنی با من خوردند
 آن شخص در خانه شد از آن پرسید گفت بای بازی رفتند و پیش رسول اللہ شد گفت که
 در خانه نیستند حضرت صلی اللہ علیہ وسلم گفت لی از ایشان نخواهم خورد و بگذاردت تا خانه می آ
 باری پیش حضرت رسول اللہ میرفت او قبول نمیکرد بعد برن خود اعراض کرد که حضرت صلی
 بر و سیران خود را یافته بسیار زین ناچار شده مذبالا کرد هر دو را حال چنان دید پیش شریعت
 شده فریاد بر آورد و در پیش رسول اللہ شد حضرت متحیر شد جبرئیل گفت وقت دعاست
 نه وقت حیرت در حال بعد از آن قاهر و زنده شدند و با حضرت طعام خوردند پس حضرت فرود
 که الصبر منتهی الخیر استی چون مادرشان صبر کرد حق تعالی برودم کرد ایضا مشیخ

کبار گفته اند که صبر کلید طریقت است منقول است یکی از اکابران هند را اولی صغیر بودند
 او تا نیمه روز در سن میگفت بیده چون سپانده می آمد تغییر از ایشان خوردنی نخوردی روزی برود
 پس در چاه افتاد ندر مرده کشیدند زانش بلند سمیت بود هر دو را در جامی خواب در زیر لبتی کرد
 و گفت که قاضی بیاید پیچکس با تو گویند تا خوردنی بخورد چون بوقت نیمه روز آمد به در رسید
 سپان را بیافت زانش در حال طعام را و پیشش نهاد گفت سپان را سخنان تا با من طعام
 نخورند گفت در خواب اند طفلان را از خوردنی خواب به قبول نکرد قاضی خواب استاد
 چون لبت را لاکر و هر روز زنده بودند سیدار کرده آورد بعد از آن زانش چنانکه رحم آورد آن است
 شفقت آورد و گفت حال چیست واقعه باز نمودن و بجان او گواهی داد که بی موت ایشان
 قاضی گفت پیغمبر صلی الله علیه و سلم راست فرموده است که الصبر یقین و الجبریم یسبب عجز
 من زنده شده باشد قال الله تفسیراً آیها الذین امنوا استعینوا بالکفر و الحسنى ان الله
 مع الصابین و در تفسیر کامل در معنی این آیت آورده است که حق تعالی وجه تعانت منده
 باین چیز از آن کرد که الله یکا سجی المؤمن من واقع شده است پس زنده بجان بیدمان
 را جبریم کاری دشقای نیست و بهترین طاعات بعد از نماز است از آن او را یاد کرد
 چهارم موت است بدانکه بدی مشقوت و تلخی او در حق عاشق شیرین تر از عسل و نیک
 بر از آن است که مرده را کسی جان بدهد پس در حضور مشقوت اگر کسی گوشت او را ببرد
 خبر نباشد و اگر خبر باشد بان سدره او است چنانکه زنان مصر در روز حضرت یوسف از بریدن
 دستهای خود خبر نمودند چون زکریا علیه السلام از آره که بر سر او می آیند خبر نمود و چون
 منصور که از بریدن دست و پای و گوشت خبر نمود و چون عین القضاة سمرانی که از سوختن
 باتش خبر نمود و آورده اند که سوداگری از ما در انهر ولایت مندر رفت ناگاه نظرش
 بر دختر پادشاه زمانه افتاد مدت یک سال بر آنجا ماند که نه از خود خبر بود و نازان بعد از نکاح
 کسی از او پرسید که چه حالت جواب داد که قرار دادم دختر پادشاه بر آن خبر بدختر پادشاه
 رسید گفت خود را در آب اندازم را با او مناسبت نیست آن شخصه این را بگویش و پوانه
 رساند گفت محبب مرا یاد کرد در حالی خود را در آب انداخت بعد یک روز خبر بدختر

رسید آتش عشق و مودت در دواثر کرد و آن جای صحبت خود را نیز در آن گرداب انداخت
 بعد سوم روز با شاه خبر شد بلا جان را فرمود تا در آب درآیند چون در آمدند سر درو را کنار بخار
 گرفته دروان عزیز فرشته بکشیدند و سر درو را همچنان دفن کردند منقول است
 که روزی خواهر حسن لهری در بازار شهر بغداد میگذشت ناگهان طبیب فریاد برآورد که من
 طبیبم و هر بنحی که باشد دو آنم چون خواهر این می شنید گفت دعوی قوی کردی که من بر بنحی
 را دو آنم گفت ای طبیب من نیز بنحی دارم گفت چه بنحی داری گفت رنج گناه طبیب گفت
 چنان دو آنم که شفا یابی فرمود که بنحی فقر بیار یعنی از خود دوازده جمله شیبا بر خیزد استیاج بدو
 و محتاج بدو باش و غیر محوی چنانکه برایم علیه اسلام در مینوی از فرشتگان مقرب استقامت
 نمی جست و آن نیز ولایت او نبود بایک نبوت او بود زیرا که ولایتی انبیا آن بود که از خود در
 گذرند و فراموش کنند کل شیبا را مگر او را باز گفت که برگ صبر با دوی یار کن یعنی چون عرض
 و مقصود و احتیاج جزا نداری پس هر بنحی که از او آید شیرین نپدار که در ولایت محبت بر عاشق
 تلخی درین حرام است و نباید بقول الشاعر طبیب پیش تو دعا کنم و دو شنام شنیدم هرگز از من
 بهتر ازین نیست و عار آید باز گفت با لیلیه تو وضع با لیلیه مسکت با منیر بدانکه تو وضع سر فرو
 انداختن است و با نیرد قید است که گفته است که اگر تمام در تمام کلیات از زوره خود را بهترین
 بینی تو وضع را نشانی بلکه بتکبر هم ترا گویند و سکون و تحت یا علی که ظاهر و باطن خود را بدو تسلیم
 کنی و چون تسلیم کردی مرگ معنوی آید چشمه باشی و چون مرگ معنوی حاصل شود هرگاه که با تشنگی
 تو پیش آید کام مراد تو تلخ گردد و این جا کمندان در مسامحت باشد و اگر تو به نیک و بد نظر
 کننده پس متحرک سکونت را نشاید باز گفت که در ثانوی معرفت بیندازد چون چنان کردی
 پس بر تو باد که احوال و افعال خود را در کل عین اسیر معرفت نپداری که هیچ جز نیست
 که او نیست و یا علی اوست و بدست تقوی بکوب بدانکه قلب سالک چون مردک چشم
 است اگر اندک چرک در او افتد تاری می پذیرد پس بر تو باد که تو وضع و مسکنت بقوی داره
 نه اینکه تو وضع بجز صواب و شهوت پرستی کنی و بنیابال رضا به نیز یعنی سبوس سر کشی و غیرت
 زنا رضانی دانانیت دور کن تا تمام رضا باشی آورده اند که حضرت عزت همه موسی را فرمود

و منزه بصیر علی بلا و اولی مرض علی قضائی و لہ لشکر علی نعمائے ذلینجی نہر تحت سمائے
 و لیلطیب اریا سو آئی و بہ بنیہ طاعت بکن یعنی تا این چیز یا مکر وہ باشی ہنوز مستد سے
 و چون کردی پس نام مطیع و طاعت این منگام بر تو و فعل تو اطلاق آید و در و یک
 اشتیاق بنید از خبر او اشتیاق او خیزی و در اول نیاری کہ گفته اند الا اشتیاق محو اللذات
 ہر لذت غیر دوست راقیب دان و آتش شوق در زیر آن برافروز یعنی پیش ازین کار تو بتو
 بود الحال از جانب دوست ہذبہ بتو رسد کہ ہمیشہ اسیر طریق او باشی و در شب و روز آسایش
 دو گیتی بر تو حرام گرد و پس از بی تن او باشی یعنی ہرگز از طلب مقصود ماغت این باشی کہ گفته اند
 کہ اللہم حرام علی کل شیء محب انوار حال غالی نسبت یا در سحر است و یا در وصال اگر در
 ہجرت پس مجوری از عذاب و در رخ سخت ترست او را چگونہ خواب بود اگر و وصال
 است و اصل را خود غوا سہ یعنی آید بگفت گیری ستاری بزین شینے چون ہمہ را حاصل کردی
 پس درین راہ تیز رو باش و یا آنکہ مذکورین را از دست دہ و یا آنکہ چون فی الحال از خدین
 و یک گفت امانیت بر خیز و باید کہ یہ گفتی ذکر و فکر و ارادہ ہمان را بوجہ امانیت بدل کن بصیق
 ہمت فرود آر پدرا نگہ گفته اند کہ انتہای سالک سہر ابتدا ہی اوست یعنی اگر در ابتدا مخلص بود
 در انتہا مقصود رسد و اگر در ابتدا بر پا بود در انتہا بہ بدعت افتد پس چون در ابتدا ہمت تو
 بلند بود الحال در انتہا و آن بلند ہمت کردی کہ ان اللہ یحب مطالی اللہم و معالی ہسم
 آن بود کہ غیر اللہ نہ بنید و نہ اند و شوخ اند و در طبق اخلاص بکش زیرا کہ صفا اخلاص بایست
 و گفته اند کہ عمل نسبت بگرہ نسبت نیک و نسبت نیک حاصل نشود مگر با خلاص و اخلاص و تفتہ
 حاصل شود کہ ماسوی اللہ در اول سالک آرا ہم بگیرد و اگر از اول اخلاص نبود و در آخر نیز حاصل
 نشود عمل او حبط گردد و تیرہ بدنمان توکل نجائی تا شفا یابی و طریق نجات این ہست زیرا کہ چون
 توکل کردی و اورا دیدی و خود را از میان کشیدی از مرض گناہ کہ آن وجود و امانیت تو بود کہ
 وجودک ذنب لا یقاس علیہا ذنب خلاص یافتی و گفته اند کہ الصالحہ فی انفصالہ و القصا لہ
 فی القضاہ و یکے از جملہ صابران ہنر ابوب علیہ السلام بود بدان ای فرزند کہ چون بار تعلقے
 گفت لئ جا علی فی الارض خلیفۃ فرشتگان گفتہ تمجیل فیہا من لیس فیہا و لیس فیہا الذنوب

بارتعالی گفت ای اعلیٰ مالا لعلون پس هرگاه که از بنده معصیان منجور شود و شود بار تبارتعالی
 آنرا بصفت ستاری میوشد و در تفسیر کامل در معنی ستار آورده است که حق تعالی را از
 ستار گویند که برابر انسان صورتی در تحت عرش تمام است هرگاه که بنده صلاح فعل نیک
 نیک میکند و میگوید بر آن صورت همچنان میکند و میگوید تا ملکوتیان بنید حق تعالی میگوید بدین
 گفته بودم که من مسلم از شما دانم که بنده گان من چگونه عبادت میکنند و اگر لغو با الله من کس فسق و فجور
 میکند ماری تعالی آن صورت را پوشیدی دارد تا آن بنده بد بخت در نظر ملکوتیان شرمند نشود
 و در وقتیکه اسمعیل را بدیج روان کرد بار تبارتعالی گفت بدین بنده گان مرا از برای من چون سپر
 می ریزد و در وقتیکه بهتر لوسف از دنیا بگریخت نیز همچنان گفت که بنده من از ترس من چگونه
 از دنیا میگریزد و در تفسیر مدارک آورده است که ایوب علیه السلام بومی بود از
 فرزندان اسحق علیه السلام بود و در او صفت سپر بود و صفت دختر بود و در آن زمان که
 و صفت هزار گوسفندان داشت و با نقد کا و خفته داشت و صفت در یک غلام میزد که
 با نقد غلام بودند و در غلام با زن و فرزندان دماغ بود و در قصه آورده است
 که ایوب علیه السلام در اسلام چنان عبادت الله میکرد که هیچ احدی بدو مساک و بنود فرستگان
 خطاب میکرد که من گفتم بنده گان کس تن من باشند چون آبلیس بد بخت را در آن عهد
 بر آسمان راه بود بلکه معلم فرستگان بود و صفت عزت و حاجات کرد که یارب شخصی با چندی تو انگری
 چگونه عبادت تو بخند اگر فرمان دهمی اموال او را تلفت کنم به بیم که چگونه عبادت تو کند و آن حضرت
 عزت شد که اسی ملعون او با اموال استجلی ندارد و اگر گمان تو بر آن است بر اموال او اخراب کن
 انیس لعین آتش بزخمهای او در دغل را بوحشت و غلامان را بکشت اما ایوب و بر سر را
 بصورت آن دستنان کرده و بخانه شش آید و گریه میکرد که خدایا دستمان خود را چگونه بچانه
 که تمام غله او را بسوزاند بهتر ایوب گفت ای بد بخت مگر شیطانی مال و ملک هم از دست
 نگذا گاه اشتراک را سیکشت بصورت ساربان می آمد گریه میکرد و گاه گاو آن و گاه گوسفند
 سیکشت ایوب علیه السلام همچنان منع میکردش شسته که تمام اموال او را خراب کرد تا ایوب علیه السلام
 در میدان عبادت بر آن از خود باز حق تعالی بر او خطاب کرد که چگونه می بینی بنده مرا گفت یا ای

بهترین زمان بنی علی در آن داره و فرزندان شاکسته دارد او را چه عم که طاعت از دست در بد
 فرمان شد که فرزندان را بخش دیواری را برایشان انداخت همگی بگردند و ما تم حاضر شد که خداست
 فرزندان دیوست را بیک کرت همچنان بکشند ایوب علیه السلام منع کردش که مگر شیطان ستی با تم
 خواهم مرد باز حضرت غرت بر و خطاب کرد که بنده مرا چگونه دیدی گفت ای با خدا ای که به بدن
 درست و صحیح بوده باشد فرزند و مال جز در دست است چرا عبادت نکند اگر فرمان و بی اراد برین
 مرض مضحکه تا عبادت تو چگونه کند حضرت غرت خطاب کرد که دلش پست است من پست و بدنش نا
 تنوعی هم ملعون رفت پاره لعاب پلید خود در بدنش مالید و از زده هزار دانه برد سپید شد و در خانه
 زد که هم میگویند در روایتی شوره سال در روایتی بنه زده سال در روایتی شش سال همچنان بود اما
 عبادت الله را از آن می افزود البسین بعلین نخل شد اهل قریه از او شکر شدند که اگر معنی بودی
 به طای چنین گرفتار نشدی و او را زده گشتند و در گوشه عمارت بنا کرد و در استخانه بود بنی علی
 خدایت او میکرد و روزی کرمی از او افتاد باز گرفت در بدن خود ماند اما خیابان بگردش که فریاد
 بظیافتی بر زد هتبر جبرئیل آمد سید که چرا فریاد کردی و چرا افتاده را باز میگرفتی گفت که نصیب
 کرمان از گوشت من است پس بساوا که از رزق محروم ماند اما چنان التناک کردش که الم او با تمامی
 کرمان مساوی بود جبرئیل علیه السلام گفت که حق تقاضا میگوید که سلسله سنده در زیننده کرمان نم
 تا آنکه رزق ایشان باشد نگاه بسیار چون رزق خود را میخوردند میبزدانم پس تو حکم مرا
 تغییر دادی از آن الم توبه سازم بعد از آن سیر میخیزد و بعضی پیدا میشدند روزی بنی علی علیه مزوری
 میکرد و کا ناری گفتش که اگر روی بنانی مزوری توبه می و الله عم بنی علی گفت ای بد بخت
 من دختر یوسف پیغمبرم که از خوف خدا از زلفیها گریخته بود و از بنیرگان یعقوب در نازان
 با همچنان نیاید است گفت پس موسی گسوی خود بریده بده مزوری توبه می بنی علی عاخره شاه
 بریده داد چون سخانه آمد رنگ و رویش متغیر بود ایوب علیه السلام واقعه را بدید حال همچنان
 کیفیت ایوب علیه السلام سوگند خورد که اگر من صحت یا هم ترا صد چوب بزنده چرا گسورا
 بریده دادی بنی علی گفت اگر چنین است چرا در حق خود عا بنی کنی که صحت یا ایالی تا این صحت
 خلاص شوم گفت چند سال بالفراخی گذرانیده ام بنی علی گفت هشتاد سال گفت پس سرانجام

شهر میدارم و در اینکه مدت سختی من بدت آسانی برابر شده است و من در عالم کبر روزی نی نی
از خانه بر شد و در این ساعت بهتر جبرئیل بیاید و دست بر او بگذرد و او را از دنیا ببرد و در پیش
کرمان او دور شد و در خانه او چشمه پیدا شد و در آن غسل کرد و جمله بهشت پیشش دید جمال او بازتاب
شد در حال در نماز استقامت چون نی نی سر از در و درون کرد شخصی دید من مهمیست غرض
که مگر خانه خود را غلط کردم حضرت ایوب علیه السلام با نگش داد که مرده مرز که باریتعالی مرا
بخشید بعده پی نی در آمد اما بیب آن سوگند و لگبر بود بهتر جبرئیل بیاید که باریتعالی سفر باید
صد چوب درخت گندم یکجا کرده بر نید و از ابروی زن باین نیله سوگند تو ساقط شود آورده
اند که حیل سنت پنجم است هر که از او منکر شود کافر گردد و در تفسیر مدارک آورده است
که همه فرزندان او که مرده بودند همه زنده شدند و در کشف آورده است که بعد از آن
شانه زده پس دیگر زانید و شیطان لعین خبل تر شد و حق تعالی باز او را ملک دنیاوی عطا کرد
و در تفسیر مدارک آورده است که هر عابدی را باید که چون ایوب علیه الصلوٰة والسلام
صبر کند تا چون او ثواب یاد هم در دنیا و هم در آخرت و تا سیاه روی کند ملعون فصل
چهارم در شکر قال الله تعالی اعلموا ان ذاک و شکرا طویل من عبادى الشکورا
الضیاء قال الله تعالی ان شکرکم لانه لانه قال علیه السلام الشکر فی النعمه بدانکه
شکر بر چهار نوع است اول شکر خلقت که خلق آدم علی صورتی که هیچ صورت بصورت ایشان
بزیبایی نمی ماند اگر چه طاووس زینت دارد فائده نیست زیرا که پایش سیاه و تقارنش دراز
است و دیگر الجاعل فی الارض خلیفه ط شکر باید که افضلترین مخلوقات خلافت او شد
و دیگر اینکه لقد خلقنا الانسان فی احسن تقویم که هیچ شیء بدو در تقویم برابری ندارد
اگر چه پر می زور آورد و خوب صورت می باشد فائده نیست زیرا که او خود این تنه در زند
حق تعالی ایشان را متابع انبیا و آدمی کرد و پنجم آن را نفرستاد مگر در انسان و خیمان پر می
دراز کشیده پایدگی دارد و هیچ شکر باریتعالی آدمی نخواهد سجای رساند زیرا که اگر چشم را
پوشیده می ماند از دیدن محروم و اگر کشاده باز میبود و بهلاکت فریب زیرا که چشم کشاده را آفات
بسیارست و درین آدمی چون دو سنگ است اما از بسیار سنگ بالا میگرد و از آدمی

سنگ پایان میگردد و بخلات بهائم که بعضی بهایم چنانکه تنگ را نیز سنگ بالا میگردد نادوان
 این آسیا حلقوم است بوقت اکل و شرب از طفت شکم آبی گرم آید خوردنی و خوراک و آشامیدن
 بزوجه شاد و می رود و هرگاه که رزق او منقطع شود همان آب بالانمی آید سیخ خیر را فرود بیرون
 نمیدواند تا آنکه می رود و الضیاء چنانکه حضرت شیخ سعدی فرموده است هر نفسی که فرود می رود
 مدحیات است و چون بر می آید مفرح ذات پس در هر نفسی دو نعمت موجود است و هر چه
 نعمت شکر است و هب بعبیت از دست و زبان که بر آید به که عهده شکرش بد آید قطعه سبزه
 همان به که از تقصیر خویش به عذر بدرگاه خدا آورد و به ورنه سزاوار خداوندیش به کس نتواند که بجای آورد
 و دیگر آنکه اگر کسی شکر نعمت کند شایان است اما اگر شخصه عاقل و کامل عقیده باشد شایان او
 این است که در خروج بول غلط و باو البته شکر خدا بجای آورده باشد زیرا که اگر شخصه ناچهارم
 طعام و شراب نیابد خواهد در دنیا زیست اما اگر در روزی یک روز بول یا غلط یا باد نرود و در حال
 دست از جان بشوید مشغولی بایه عیش آدمی شکر است + چون بتدریج می رود چرم دست به
 گریه بند و چنانکه نمکشاید به گردل از عمر بر کند شاید به او کشاید چنانکه نتوان بست + گویشو
 از حیات دنیا دست نوع دو م شکر اسپالی یعنی بر بنده لازم است که همیشه شکر بران
 کند که حق تعالی مرا ازان مگردانید که از راه راست مانده لطرت دیگر رفته اند زیرا که
 آدمی را فضل بر دو اب معرفت است و اگر معرفت نداشته باشد دو اب از او به که دو اب عذاب
 نرود و عذاب سردی بسبب نامعرفت و ليقول الكافر يا ليتني كنت ترابا یعنی جمله
 حشرات روز جزا رنده شوند باز چون تو دمای خاک نابود شوند پس کافران گویند کاشک
 اگر ما نیز خاک می بودیم و بر و امیت دیگر آورده اند که تراب نام کافر بود معنی طالب علمی
 کتاب مینوشت قلم از دستش بفتاد تراب بجزمت تمام از خاک برداشت و بدو او تقصیر
 ازان حرمت او را بیامرزید کافران گویند کاشک ما بهائم می بودیم که خاک میشدیم و یا تنبال
 آن تراب خدمت عالمان کرده می بودیم پس بر بنده لازم است که بر یافتن ایمان شاد باشد
 و شکر کند تا بسبب شکر کردن از دست سلب نشود و در خلاصه السلوک آورده است
 که ترضی علی یا پسیدند ما اول ما انعم الله عليك قال ان الله تعالى خلقه ذاكما قيل فم

سنگ در میان شایان

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم قال عرفت قبل ان يبعثني الله ان لغد والغمة
الله لا تخفى على احد من شكر اهل صلواته ميتوان کرد که بار نیکی ما را از ان بندگی
گردانند که توفیق داده شده اند بر اعمال بزرگوارند از آنها که کامل اند از اعمال
صالحه ناسق و فاجر اند و کل احوال و ششتم از آنها که واجب تعالی فرمودند در دعوات
اسفل السافلین و بزرگوارند از آنها که فرمود الا اللذین امنوا و عملوا الصالحات فلهم اجر غیر
مضروب کثرت که بسبب ایمان و عمل صالحه در ایشان از جنات مشتت کرده و الصالحین
ماتم که اگر میباید یعنی نیتهای مشتت تمامی نثار و حیا که اگر شخصی یک پیوه برود حال در دنیا
و دیگر برود منتول است که روزی علی بن ابی بصری را ولی بود که ستم خود را ستود
گفت: چه اینست گفت: در سر دایم گفت عمر تو چند گشته باشد گفت: بی سال گفت: برین
تجی سال چیزی تو سپرد بود یا صحت گفت: بی در بیشتر احوال صحیح بودم گفت: چگونه اند
قصور عبادت سر راست بودی گفت: بی گفت: وانی بر تو بود و بر تو بود تو که هیچ گاه از دست
ان در دل با بیان و از خوفت الله تقاسم سران بسته و مجرد و سر دنیای سر راست
و شسته بدان ای اثر زنده که اگر خدایان اعمال صالحه نداری نیز شکر بران کن که اعمال
صالحه تو و کس نیست الا الله محمد رسول الله است قال علیه السلام لا اله الا الله
من الجنة چون تراخته سازند پس بی عمل صلواته امیر ازین نباشد تو رخ
چهارم شکر نیت به شکر کند بر آنکه او را از ان است محمد رسول الله صلواته
علیه و سلم زیرا که اگر چه اینها راضی آدمی بودند است ایشان را ایمان بود و عمل صالح بود
از بسبب گناه اندک یا نسخ میشدند و یا زنده و ز من میرفتند و میان را بسبب نیت
او عمل اندک شد و گناه بسیار و حضرت باستیال تقوا که بسبب خود محمد رسول الله صلواته
علیه و سلم فرمود و من ان يعطيك ربك فترحمه طبع ای محمد صلواته علیهم و سلم که از ان
است خود پشت مبارک هم داری من با تو است او چنان کنم که راضی از وی بود و دیگر
فروای قیامت شفاعت امم اینها محمد رسول الله صلواته علیهم و سلم میکند بر امم اینها هم
کفار حرام بود و بر ایشان بغیر از مسجد نماز و بر او است و بر ایشان پنجاه وقت

در بعضی نعلی وقت در بعضی چنبل وقت نماز میورد و بر آن پنج وقت شد و بر ایشان سلام روزم
 میورد و بر یک ماه شد و علی بن ابی طالب عیاش و غزاسیاب بر او گذاشته اند چه خوش
 گفت آنکه گفت ششوی شکر حق را که پیشوا داریم نه پیشوای جو معطله داریم چه بهتر
 و گزین همه نه سرور خاتم و گزین همه روز خیر است که سرور کائنات علیه السلام میفرمود
 که هیچ قدمی نیست که بر نهادن او بر داشتن او متخیر نام که یاد خدا یا خواهم برداشتم و یا نخواهم
 نهاد و یا در همان خواهم مرد و هیچ لغت را در زمین نگذردم که لغت بر او آن تغییر شده ام که خواهم
 فرود بیاورم بدان ای فرزندان که خالق آرزوهای ما خدای خود نیایی هستی که
 آورده اند که اگر شخصی زمین را بچوب بزند و یا گاه را قطع کند و یا شیت زیر که مخلوقات
 خدا را رنجانیده باشی و تو شب در روز چو آن را بر بخیر و نیازی و از حاجت امری اندیشی
 که جزای آن خواهی یافت مشغول هستی که بعضی عالمان میزد چون سوار میشدند اسپها
 تیار بانه میزدند بلکه پاهای خود نیز نمی بینانیدند و در کسب پرست خود بسیار بود تا مقصود
 می رسید اگر کسی زمین را بکاو و در کار او را در آن حفرت در چنانست که در کار او باشد و یا در خود
 مگرد و زمین علیه شهوت و ترس و قتل و در گناه رواست در خیر است که خاک نخورد
 غدا بآن سخن یاد که گوشت او هم بخورد و در آن آتش سوزده که زمین بخوان گوشت او میان
 لوش است و الاضیاء اگر دست کسی چرب بود اگر آنرا سخاک بشود چنانست که گوشت آوی
 شته باشد و علی بن ابی القیاس در چیزی که کسی تو هم خستند و در بلا افتد مشغول است
 که بشی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم در مقصود بی بی عائشه در آمدنی بی مضطر شد
 و از جای خواب برخاست و قمیص را در دست آمدیدن گرفت حضرت فرمود که ای خداوند بر
 چیست گفت در قمیص سوزنی دارم آنرا نمی یابم با واکه در اندام مبارک تو بخند حضرت
 تبسم کرد و در آنش چرا استبراق نمود که بی بی سوزن را بیا گفت حضرت بی بی فخری کرد که دندان
 چگون استبراق دیدی متر جبرئیل نازل شد که مکانات این سخن خواهی یافت و الاضیاء
 روزی در سفر با بی او درم شد شک را گرم میکرد و در آن درم می نهاد تا آنرا بنشیند
 شک مناجات کرد که یا بار من جیب تو از تو رسید و من چه گناه دارم که با تو هم میوزاند

خطاب بروشد که انتقام تو خواهم کشید فرشتگان آن سنگ را در حیل آمدند اختنند و وقت
 خبک کافری آنرا در فلان در انداخت و رسول اللہ و دندان مبارکش شہید شد و این
 ازان بود که بدن آن سرافرازی کرده بود **مسئله** در قادی سراجی آورده است کہ اگر کور
 ہزار عصا کش دہشتہ باشد و مسجد حاضر شدن اورا لازم نیست اما در زمان رسول اللہ کس در
 مسجد بہت شتوون کلام او حاضر میشدند کور سے بود از رسول اللہ درخواست کہ مسجد آمد غم
 حاصل نیست رسول اللہ از خانہ او تا مسجد ریمان بست تا بدان دلیل بیاید بوزی چند
 بر آن می آید و منافقان حسد خوردند و کارو سے چند بر آن ریمان بستند کور چون
 بر آن دست آورد بریدہ شد بدست دیگر ریمان گرفت آن تیر بریدہ شد بر دو دست
 بریدہ و در پیش رسول اللہ حاضر شد حضرت چشم بر آب کرد خواست تا در حق او دعا کند
 تا چہمان باز یاید مہر جبرئیل علیہ السلام در شہید کہ رب الغزت میفرماید کہ ارواح اورا کور
 آفریدہ بود و اسحال کورست و بر لہ اطو کور بگند و چون بردازہ بہشت برسد اورا چہمان
 دہم و در بہشت با مؤمنان دیدار بنید و شہانہ خود دید کور گفت یا رسول اللہ من محنت
 دینارا اختیار کردم و آن می باید کہ بجز چہمان یافتن دیدار بنیم بدان **ای من سرزند**
 کہ چون چہار باب تبویق باری تعالی با تمام رسیدند سراجی کہ **خاتمہ کتاب راسیان کم و در آن**
 چند چیز باقیماذہ بایم انشاء اللہ تعالی **خاتمہ کتاب مشہدہ خذ فیصل فصل**
اول در علامات قیامت و پیداشدن ساعت و خرابی دنیا و اورا ازان ساعت گویند
 کہ در یک ساعت پیداشد و کما قال اللہ تعالی ان الساعۃ لا تاتی اذ یغیبہ یعنی گاہ و قال علیہ السلام
 ان الساعۃ لا تکلون حتی تکلون عشر ایات خسف بالشرق و خسف بالمغرب و خسف
 بجزیرۃ العرب و اللدخان و الدجال و در حدیث دیگر بعد جدول علیہ
 علیہ السلام گفتہ اند و داتہ العرض و یا جوج و یا جوج و طلوع الشمس
 من مغربہا و نار تخسرج من قعر عدن تدخل الناس نکل و در شارق در شرح او نے
 آید کہ خسف فرو بردن زمین را گویند یعنی قیامت نمیشود تا آنکہ ذہ نشانی او پیدا
 نشود اول آنکہ قومی بسبب شویت گناہ بطرف مشرق در زمین روند و قوسے پہنچان

بجانب مغرب و زمین فروروند و قومی همچنان در زمین عرب فروروند و جزیره پارچه را
 گویند و گفته اند که آنحضرت مکه باشد و دیگر علامت قیامت پیدا شدن دومی است و
 بقول حضرت مرتضی علی رضی اللہ تعالی عنہ آن از جانب آسمان فرود آید و از مشرق تا مغرب
 دنیا از او پر شود و کافران بدان مست شوند چنانکه در سوراخ بینی ایشان مے در آید و از جانب
 و بر و گوش بیرون می آید و ایشان را بدان محنت رسد و آن روز چهل روز بود اما مؤمنان را
 چون ز کافران ناید و بعضی مفسران و محدثان بر آنند که آن دو روز گذشته است و دیگر علامت
 او و جال باشد و علامت دیگر دانه الارض باشد و علامت دیگر یا جوج و با جوج باشند
 و علامت دیگر بیرون آمدن آفتاب از جانب مغرب و علامت دیگر پیدا شدن آتش
 باشد از جانب عدن تا براند مردمان را بیک جا کند و عدن نام شته است در کنار دریا
 از شهرهای یمن و قعر فرود زمین را گویند این همه علامت شدند اما از اسم ایشان عیسی
 است که از آسمان بیاید و و جال را هلاک کند و بیان این علامات به تفصیل خواهیم کرد انشاء
 اللہ تعالی ذکر کیفیت تولد و جال و ظهور او در آخر زمان در شرح مشارق
 آورده است که نام او صفائف و نام پدرش صائت است اما چون در اول حال دعوی
 پنجمی کرد و در آخر دعوی خدائی کند از آن او را و جال گویند و جال کذاب را گویند
 پدر مادرش هر دو جادو گر آن بودند منقول است که ولادت او در تیه بود و تیه سه
 فرسنگ از مدینه بعید است و چون از رحم مادر فرود آمد در حال نشیبت و کلان شد گاه
 دعوی خدای کردی و گاه دعوی پنجمی و تمام کافران بدو معتقد گشتند و اکثر سخنان
 غیب را با ایشان بیان میکرد و کرامت مینمود در آن زمان سلمان پارس و ابو دوار
 و تیه بودند چون هجوم کافران در صحن صائید دیدند هر دو تنزد یکایک رفتند و آنچه شنیدند
 شخصی بدان بعین گفت که اصحاب رسول اللہ آمده اند گفت و دشمنان من اند تر و کائنات
 نمایند هر دو پیش رسول اللہ شدند اصحاب جمع شدند حضرت را پرسیدند که این چه باشد گفت
 بیخ پیغمبر بنوده است که حق تعالی او را بر جال نمیرساند و این آن و جال باشد گفتند
 و در پیش او برویم حضرت گفت موت او از دست ما نباشد بلکه موت او از دست

مهتر عیسی باشد و او بر اسخ زشت بگوید و امیر المومنین عمر رضی الله عنه طاقت آن نیکو ندید
 باشد و سنگ و جمل بنفایزه واقع شود و امیر گفت من بفرمانی نخواهم کرد اما همین که او را
 به بنام حضرت رسالت پناه فرمود که من آنچه میگویم میگویم جمع شده یا خدای تعالی بیست
 بار آن گفتند و حال خانه او برویم اما حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله فرمود که در خانه آن
 سنگ رفتن نشاید اما شما دست نزنید او با او از دست زدن نخواهد بیرون شد و در پیش ما آید
 چون آن لعین در پیش حضرت رسول الله گفت مرا انت گفت آنرا رسول الله
 گفت اگر تو خدای من گوی ای من منزه است از قبول کفر و گواهی هم حضرت رسالت پناه
 فرمود مثل تو مخلوق کور چشم خدای را نشاید آن لعین نیز گوه سنگ خورد و حضرت رسالت
 پناه گفت امیر المومنین عمر رضی الله عنه بی طاقت شده نیز کشید اما ایمان رب العزت
 تیغ برگشت و مقدار بسیار کشت پیغمبری امیر المومنین عمر بریدند حضرت دست خود بر آن
 زخم الیروز حال همچنان که بود در حضرت رسالت پناه فرمود یا عمر چه ایستاده ای که روی
 گفت با رسول الله بی طاعتی عهدم با فراموش کرد چون سوال شد روی جنب ز نهاد و حال
 لعین سنگ گلان برگرفت و در راه گذر حضرت انداخته تا که راه بسته شد متبر جبرئیل علیه السلام
 فرود آمد و همان سنگ را از راه دور کرد و چون حضرت رسالت پناه در زمین رسید و حال بدست
 قصد زمین کرد و سنگ گلان برداشت چون بر یک دیوار میر و نهفت و دیوار بقوت آن سنگ
 می شکست چون اصحاب سلاح پوشیدند و در پیش رسول خدا شدند و اذن خشک استند
 حضرت اذن نداد و گفت که موت او از دست منم عیسی باشد اما حضرت رسالت پناه صلی
 علیه و آله سجد نهاد و در حق او بدعا کرد و در حال منبر جبرئیل در رسید چنانکه موش را اگر به
 بگذرد از گوش بگرفت و برداشت اما و حال دست ما از زمین تا آنکه انگشتان ما در
 زمین سخت کرد و بمقدار دو چاه خاک برگرفت متبر جبرئیل او را در خاک کوه قاف که تمام آبها در آن
 سیر و نماند و بزنجیر بالبت الحال هر روز بعد از بیدار و همه زنجیر ما را میکنند و ما هم این را از دریا
 میکشند و با قناب بالا میکند گرم و خشک کرده میخورد چون سیر میشود باز فرشتگان او را
 بزنجیر پاره بندند علی هذا القیاس بعد هر بار بیدار خواب بیدار میشود و زنجیر ما را

میسند و با هی مخور و حضرت رسالت پناه ۴ از جبرئیل علیه السلام پرسید که آن خاک چه کرد
 گفت چون در اینجا اخت مبدار دو پشت گشتند و بعد از وفات شما صد و هفتاد سال
 از خاک در عالم برانگنده شود تا بعد از ان علامات قیامت ظاهر شود و در روایت دیگر
 آورده است که قول تقاسی بادیر و مسلط کرده و از دنیا بدان غار برود پس پیغمبر علیه السلام
 فرمود که در آخر الزمان در عالمین پیدا شوند یعنی لشکر و جبال که امت مرادان و زمان انفضی
 قیام و از قیام قعود و از قعود اضطرار و از اضطرار موت بهتر باشد زیرا که سبب
 پیران و مردان و مشایخ ان ناقص تمام مردم از راه محمدی بگردند و سر و میشو شیطان
 شوند و علامت ایشان آنست که علم و علم را دشمن دارند و ایشانند لشکر و جبال علیه اللغه
 و علم دران زمان حیا و شرم از زنان بر او مشقول است که روزی حضرت را کسی پرسید
 که خروج کجبال چه وقت باشد گفت وقتیکه زنان در زمین سوار برودند و گفت
 لعنة الله على الفرج في السرج والعضا عدل از پادشاهان و عمل از عالمان برود و
 سخاوت از توکلان و بسبب شومیت آن مردم ابرو گرد و عیار و باد و سرخ بسیار و باران
 آنک گردد و در زمان بسیار بلکه زنان نیز بار بگیرند حضرت شیخ الاسلام و المسلمین
 شیخ علی ترمذی قدس سره را کسی پرسید ازین که مشایخ سلف سلوک و تقوی بیان
 و عدت را چنان میگردند که کسی را بآن اطلاع نمیشد و ایشان را کس از کاسل و کابل
 امتیازی نسبتند بخلاف این زمانه که عوفیان و ساکنان نام دارند و دعویان استهتار
 و شهرت اند چون پیغمبران خلق را دعوت میکنند و از مردان ایشان زن مرد و صغیر و کبیر
 و آزاد و بنده بگلی در میان و عدت اند خواه غلط خواه صحیح چرا شیخ گفت و معنی دارد و یکی
 همین که این زمانه آخرین است و خاتمه نوز محمد صلی الله علیه و سلم قرین است که ختم شود پس احد
 از جهت جمع کردن اسوال و میاوی فی محنت کاری را در پیش گرفته اند که ایشان مردم شیخ
 و مشایخ خیال کنند و بر سر بختند و در طلب نام و ناموس دنیاوی اند و از عقبه غافل و دیگر
 آنکه پیغمبر فرموده است که کل شیء راجع الی صلته پس چون وحدت و وطن صلی است
 و اظهار شدن قیامت نزدیک است از ان واجب تعالی بر آن هر یک اورا جریان و

و اوقات بعضی بهد است انکه بمنزل سسند اکثر سبب مرشدان ناقص در گل مانند و گمراه گردند
 و در خست هر که در روز جمعه سوره که گفت بخواند خدا تعالی او را از فتنه و جال امین دارد
 پس پنجم فرمود علیه السلام که در آنچنان زمانه و جال امین بفرمان الرب العالمین از بند ما و زجر ما
 خلاص یابد و بر کوهی از کوهها آنگندوستان بر آید بانگ کند آواز او از مشرق تا مغرب
 برسد و بگوید که پر که امر زمین پیش آید سجات یابد و الاروز دیگر قبول نمیکندش و من جنای هم نام
 جمله انواع کفار و اهل بدعت و بدعت و مردمان کم لعتین سبب کم لعتینی بدو رجوع کنند
 حتی که اورا هفت خوانین سپید شوند و لعقب بر خان تفت لک، لشکر سپید شوند و شیطانات
 و دیوان و پریان را بدو مسخر کرده دهد چنانکه بعضی کسان را باین فریب دهد که تا دریدر تو از نند
 کردمش و بعضی را بکشند یا زنده کنند و آن در حقیقت دیو و پری باشند و گاه انواع
 طعام و شراب پیدا کند و بکذا مگر آهی در حق او بسیار باشد و چون لشکر جمع شود حکم کند که شما
 سوار و من پیاده مرا نیز سوار کنید هر چنان فیل استر و غیره بیازند بر داشته نشود و کوبان
 همان خراب سازند که در ریاست و آن چنانست که در دیار عمان پهل جزیره است و هر
 جزیره چهار سیل طول دارد و در همه گیاه و سبزی روئیده اند بوقت صبح صادق در خوردن
 میشود تا با یاد همه را میخورد و در خواب میرود و باز بوقت پیش همه روئیده میباشند و در
 خوردن میشود تا نماز شام همه را میخورد و پهل جوی شیرین در آن محل مرود دارند چون من
 بران می نهد همه را خشک آبیازد و در ریاز عمان تا شتاتنگ او رسیده است و چون
 بران خسوار شود غم سبب انکه کند با همه شکر روان شود تا او را خراب کند و با او سیاب
 ملاهی بسیار باشد حتی که اکثر مردمان جاهل شهوت پرست بدان خوش آوازی نزد یکی
 او جویند اول بگر برسد بعضی لشکر را خواب کردن که ماند و بعضی را خواب کردن برین ماند و
 خودش بکوفه برود با هفت لک لشکر همراه اما که انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه
 ایشان فرود آید اما اگر فتنه نتوانند چون آن لعین نزدیک کوفه برسد امام محمود سید با استقبال
 او رود بدان ای فرزندان که نزدیک اهل سنت و جماعت است که شخصی باشد در ریاست
 هند عبد الله نام و نام سنوره اشش امین باشد از فرزند تولد شود نام او محمد باشد و این محمد

علیه الرحمه بعد کلان شدن بکوفه رود و او اهل کوفه اورا بسپا و شاهی گیرند و او در اصل سادات
 باشد اما نزد یک و افضل این امام مهدی فرزند امام حسن عسکریست و در غار در آمد
 نیز بار است میکنند و پخت و جالب بیرون آید و این کسان بهر سال یک اسپ
 و یک دستر خود بنیت او میمانند نزد اهل حق این محض ذراست و در آن زمان در
 کوفه شش هزار زن و هزار مردمان باشند و امام مهدی را پرسد که من کیستیم گوید تو مخلوقی
 از مخلوقات باری تعالی گوید لایکه خدای جهانم امام گوید اگر خدای چشم کور خود را صحت بدهد او را
 به پنج زندگانه باز زنده شود باز دو سوال کند که من کیستیم گوید تو مخلوقی با او را یک بشد گذرا
 سه کرت او را بخشد و زنده شود بعد از آن امام لطافت کوه برود و باین هزار جوانان جنگ
 پیش آید هفت کاک شکر اشکست دهد و بکجه بیاید و آن جانیز شکست دهد و بیاید بحدین و
 از آنجا نیز شکست دهد بیت المقدس بیاید و امام را در کوه و زنده هزار شکر باشد و در مدینه
 پانزده هزار گردد و در بیت المقدس نیز شکست دهد و تمام شکر او را بخشد و خودش گریخته
 بجانب عرس برود و در سه سال انواع شکر کفار را جمع کند و امام در بیت المقدس
 امامت کند و در سه سال بر جای که نام مسلمان باشد در بیت المقدس جمع آید و روزی چون
 امام نگاه کند بیند که از آسمان ابره فرود آید و صخره مبارک باشد چون امام بجانب آن
 ابر شود ابر بالا رود اما بر آنجا جوانی را استاده یا بد جا همای سبز پوشیده و دستار سبز
 و فرش سبز و عصا سبز بدو سلام کند و موافقت کند بداند این مهتر عیسی علیه السلام است
 چند در بیت المقدس برود باشند گاهی امامتی نماز امام مهدی و گاهی مهتر عیسی علیه السلام
 و مهتر عیسی وین پیغمبر را تقویت بدید و در مذنب امام اعظم باشد و ذناب نشانه را مسنوخ
 کند و مرده گان را زنده کند و از مسلمانان زن گیرد و در خبر است که هر معجزه را قوت
 در زور چهل مردان پیوود مهتر موسی را قوت چهل چمبران بود و مهتر عیسی را قوت چهل
 موسی بود حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم قوت چهل عیسی داشت که هر همه هزار دمانند
 کرب را قوت میشود بعد سه سال دجال لعین از جانب عرس چنان لشکر بیارد که حدود ایشان
 را جز الله کس نداند و در میان که در دست با سید و چهل روز راه باشد که بگیرد

که هیچ احدی در آن میان ننگد و امام مهدی و حضرت عیسی با جمیع اهل بیت و مسلمانان مقصد جنگ
 کشند پیش آیند چون در حال بعین روی حضرت عیسی را بریند سبیت خود و برسد و عثمان
 خربگرداند حضرت محتر عیسی بدان عصا او را بزند عصا از وی دوازده گبزد و در دور آکشد
 منقول است که در حال سبیت و هفت میل طول دارد و هفت میل عرض دارد و آن در
 سبیت پنج میل طول دارد و پنج میل عرض اکثر کفر در زمین ایشان پلاک شوند و هر طرف
 ده میل خون و خردوان شود که اکثر مردمان در خون پلاک شوند عصا چون ایشان
 بگذرد ستاده نشود تا آنکه بدان برابری از تمام لشکر بگذرد زمین بفرمان رب العزت هت
 گردد که کفار گر خنیه نتوانند و چون عقب سنک و چوب و درخت سنان شوند همان چنین
 فریاد کند که کافر سبست تا آنکه نشان کفر در جهان نماند بعد از آن فرار غ و خوشی و راحت
 مسلمانان باشد بعد از آن پنجاه سال بگذرد و بر مؤمنان سختی اما سال چون ماه باشد و
 ماه چون روز و روز چون یک ساعت بعد از آن یا جوج و یا جوج پیدا شوند ذکر کفایت
 اظهار یا جوج و یا جوج بدان که ایشان شش قبل ازین سببش در ترک اول
 عرض دوم ترک هر سوم یا جوج چهارم یا جوج پنجم ششم و هفتم و در آن سبب
 آورده است که ایشان از صد هزار پیش اندواز اولاد یافت بن افرح اند و بعضی از ایشان
 از هر بلندی بلندند و بعضی بر قدر یک بلشت قدر یک بلشت قدر اند ایشان را تو تامل
 است و بعضی گفته اند هر یکی از ایشان بمیرد تا او را هزار فرزند نشود و طعام ایشان گوشت
 نداشت و در سال غذای غزوجل بر سه روز مانده و در تاباران با در ولایت ایشان افکند
 بجایت عظیم و آن مدت سال و دیگر ایشان را بس کشند چون در سال دو بار بار و در آن
 سال ایشان از آنجی بود و چون یک بار بار و تنگی باشد و هر روز در آن سده که در آن زمین
 است است میگویند و گفته اند که است دیگر ندارند بلکه با نهایت ایشان خیابان تیزی دارد
 که شک را می ترسند نیز بان گویند فردا بیرون آیم چون روز دیگر باز آیند سبب چنان که
 است و هموار بود و میگردد و آن چون وقت بیرون آمدن شود که سبب تن ایشان مسلمان گردد و چون
 بوقت شام برگردند گویند که فردا انشاء الله تعالی سوراخ خواهیم کرد چون روز دیگر بیاید

سنگات میباشد تا بر مقداری که کرده میباشد بگذارد و چند روز بیرون آیند و قصه مسکنیت
 آورده اند که در زمان سلطان مسکن رفو القرنین میان دو طائفه ایشان مجاور افتاد و جنگ
 افتادند یک قوم زنده سری را پیدا کرد که هزاره داشت و قوم دیگر درون حصار بند شدند چون
 کسی بیرون نمی آمد آن هزاره سر او را میخورد ایشان از سلطان مسکن مدد خواستند سلطان خود
 تنها همراه ایشان رفت روزی بوقت پیشین سلطان میخواست تا بیرون قلعه رود و طهارت کند
 ایشان منع کردند که شمار هزاره سر خود خورود گفت پس من بجا چه آمده ام که جنگ بیرون نزوم
 گفتند سیاست و دود به بسکنیم والا از دست تو چیزی نخواهد شد سلطان بیرون شد آن قوم دیگر
 نیز هزاره سر را فرستادند سلطان بر طهارت نشسته بود که او سید گفت چه شخصی که بر کشته شده
 گفت من از برای بریدن هزاره سر تو آمده ام و در وسط زمین اقوام نگاه کردند شیر خود را بر سلطان
 زد و حمله و حصار است کرد سلطان از سرش بگرفت و بر زمین زدش و شیرش کشید که الحال در بریدن
 سر خود چه گوئی بزم باین شیر زاری کرد که من بعد بدان قوم نزوم د بولایت خود خواهم رفت مرا
 بگذار چون بگذاشت شیر بکسبیت و آن قوم عاجز شده در پیش این قوم آمدند و صلح کردند
 و آن قح آنکه سلطان را برده بودند نصیحت کردند و مال بسیار دادند و در کوه قافله آمدند
 سوراخ بود و ایشان می آمدند و زوی میگردند و مال مردمان میبردند و گاه خراج از قریبان
 میگردند گفتند که این راه را بر بند تا من بعد با جرج و با جرج و زوی ولایت تو بکنند سلطان
 چون آنان جانب آمد و رسیدن آن راه سعی بنوع کند و آورده اند که در آن قرن این
 دوازدهم و سرب و غیر ذلک این نوع بسیار افتادند سلطان از آن آهن کوهی است
 کرد و سیاه سن دراز کشید بالا کرد و در میان ایشان چه با و نیزم نهاده بودند و آن کوه
 سوراخها است که در ده روز راه بهر طرف مغرب کشید و پوست سبقت گاو را یک اینها بسپرد
 و جوانان رومی را نشانند تا بهر مزید آرزو میدن گرفتند و آتش در آن کوه زدند از
 حرارت آتش چون موم بگداخت و بهم متصل شد و آنچه قرین آن کوه از گیاه و درخت بود هم
 از لغت آن کوه سوخت و درت کیسالی گرم بود و با جرج و با جرج از ترس پیش می آمدند چون
 در آخر الزمان بیرون آیند اول کلانان ایشان بیایند از جانب مشرق جمیع انواع طعام

بخورند و آبهای شیرین را تمام بخورند و چون طائفه دیگر بیایند آب شور را نیز خشک کنند چون
 طائفه دیگر بیایند غلاب نیز بخورند چنانکه رسول علیه السلام را پس میدند که در آن وقت از مثنان
 روزگار بچه گذارند گفتند که باری تعالی را شکر باشد و ایشان را لایق بود نگاه کرد و در سر ایشان
 پیدا شوند ایشان بمیرند باز دریا بهما موجود میشود باری تعالی با در افغان و در آن ایشان را در
 اندازد و در دایمی باران بسیار بارد و سیلاب ایشان را بدیر راه اندازد و هفت سال بمثنان
 بغیر از تیز کمان ایشان نوزانند و چون ایشان بیرون آیند متهر عیسی با جمیع مؤمنان در کوه
 حصار باشند بعد از آن دایم الارض پیدا شود بعد از آن تهر عیسی با با آسمان برود و خلق فتنه
 آگیزی پیدا شود و در انظار کیفیت دایم الارض دو آب جنبند را گویند آن جانور است
 که در آخر زمان بیرون آید و در شرح وجهی است که از هر صفت درو باشد که سر او چون
 سر سوز بود و چشمان او چون چشم خوک و گوشهای او چون گوش خیل سیاه او چون سینه شیر زنگ
 او چون رنگ پلنگ و تنگ او چون تنگ ماه ماده گاو و دم او چون دم شتر یا بهای او چون
 پای شیر میان هر دو بند است دست و پا او مقدار دوازده گز و بر او تپه دو گز بگزد دست
 آدم علیه السلام باشد و ابوهریره گفت رضی الله عنه که در او از هر رنگ باشد و میان دو سر او
 او مقدار یک فرنگ باشد و این جانور از زمین بیرون آید بکبک روایت آنست که چون
 سر بر آید بر آسمان برسد از حسین روایت است که تمام نگردد بیرون آمدن او مگر یک روز
 از حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم پرسیدند که از کجا بیرون آید گفت از مسجد حرام
 چون بیرون آید گواهی دهد با طلیحله و بنها مگر بدین سلام و بکایت است از رسول الله صلی الله
 علیه و سلم آنست که در از می او شخصت گز باشد و هر یک از آدمی را به بود و بگوید هذا کافر
 بالله و هذا من الله و بمجرب و یبیدن در پیشانی کافر نوشته شود و کافر باشد و پیشانی
 مؤمن نوشته شود و مؤمن بالله و با او عصای موسی و انگشتر سلیمان علیهم السلام
 باشد عصا بروی مؤمن ببالد روشن گردد و انگشتری را به بینی کافر بندد مهر بر بندد
 و در نفس زاهدی آورده است که دو بار بیرون آید اول زود غائب شود
 دوم کرت شبانه باند او بر هوا رفته باشد و گردن او غطی دارد و چون گردن او شتر و خلق

زمین از مؤمن و کافر او را بیدار و می با همه سخن کند خبر از مؤمن و کافر بدید که فلان کافر است
 و فلان مؤمن است و بعد از آن خبرین و کافر نام دیگر نباشد کافر را گوید یا کافر و مؤمن
 را گوید یا مؤمن بعد از آن اگر شخصی ایمان بیار و قبول نباشد و حکم آن ایمان بپشتن باشد
 فرار طلوع شمس از جانب مغرب قال علیه السلام من تاب قبل طلوع الشمس من
 صغرها تا تاب الله علیه و معنی توبه در لغت بازگشتن و در شرح بازگشت بنده از گناه به طاعت
 از جانب حق قبول کردن است یعنی قبول کند حق تعالی او را بدین ایمان آوردن و رضیم است
 نیز که رسول علیه السلام ما را ازین خبر داده است که یکی از علمای قیامت بیرون آفتاب
 از جانب مغرب است تا هر که خیب باور کند و نگاهم معاینه او را سود کند و اگر خیب باور نکند و در آن
 نگاهم او را سود نکند و او را از کافران شمارد و در شرح مشارق آورده است که در
 آخر زمان کفر و معاصی و ظلم و ستم و ستم و ستم بسیار گردد و از ستمیت آن حق تعالی یک روز
 آفتاب غروب کند و شب در آید و آفتاب را حبس کند و زمان برآید و آن شب را مقدار
 سه شب گرداند و مردان صالح و شب خزان حکم عادت بیدار گردند و وضو کنند و تجمد
 بگذارند و تبادلت مشغول گردند با میدانند مگر ضلح صادق خواهد دید و چون نظر بر آسمان
 کنند ستارگان برقرار باشند باز بچینند باز بسیار شوند هم بدین نوع سگرت بسیار شوند
 باز در خواب روند و میان خود گویند که هیچ یکی در میان شما چنین شب کلان دیده است
 و خلق از روزی آن شب حیران گردند آگاه ببنید که آفتاب از سوی مغرب برآید سیاه
 چنانکه نشان سیاه باشد بر آید بی نور و در میان آسمان آید و در شرح و چه آورده است
 که آفتاب و ماه تاب بر روی نور و سیاه بیاک جا از مغرب بیرون آید و چون آنکه پیشتر
 جنگی جنگ کنند و با یکدیگر به چینی چون خلق چنین بیدارند و دنیا در یاد و پانگ کنند
 و از پیبت آن مادر فرزند و فرزند از مادر و پدر از پسر و پسر از پدر بگریزد و گریه استقامت
 کنند اما صالحان را سود کند و کافران و فاسقان را هیچ سود نکند و چون بر روی نیمه
 آسمان آید متهو جزئیل علیه السلام بیاید و در روز گرفته باز در مغرب کشد بعد از آن
 برود و توبه فرود برزند چون رسول علیه السلام این بخت عمر رضی الله عنه گفت که این

در توبه چه چیز باشد حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم فرمود یا عمر حق تعالی درمی آفریند
 ست جانب مغرب از برای توبه و مر آن در راه و بطیقه است از روزی که کل از نور و جواهر و میان
 دو طبقه چهل ساله راه سوار شتابنده است و آن در ازان روز که حق تعالی آفریده است
 کشاده است و هر گناه گاری که از وقت اوم تا طلوع آفتاب و با شتاب از مغرب توبه بصوحا
 کند آن توبه در آن درو آید و چون آفتاب و با شتاب از مغرب بیرون آید و در نیمه آسمان
 رسد جبرئیل هر دو را باز گرداند و در آن در توبه در آورده و در وقت با به بند و بعد ازان توبه قبول
 نشود و بعد ازان بقرب قیامت قائم شود و نفع صورتها باشد معاذ جیل پیدای رسول الله
 علیه و سلم توبه بصوح چه باشد گفت چون آید از گناه بجلی برگردد و نشان کرد و بر بدیهای خود
 و همه گناهان را ترک و بد اصلا باز نگردد و این را توبه بصوح گویند هر که این توبه کند در آن
 درو آید و قبول شود و هر که چنین نکند در آن درو نیاید و قبول نشود و اگر کیفیت
 قیامت در ترجمه است که بعد از این علامات یادی پیدا شود از مشک خوشبوی ترواز
 ابر چشم نرم تر تا هر کجا که اهل الله یعنی اهل علم و شریعت باشند در شام ایشان برود حال ارواح
 ایشان قبض شود و هیچ احدی از مسلمانان نماند تا آنکه گویند کلمه در جهان نماند که سخن فرمود
 است که تا کلمه من باشد قیامت موجود نشود و تمام عالم کاغذ مانند بعد ازان کاغذ آن در
 عمارت کوشها و ایوانها بدوست نمایند و در طلب نام و ناموس گردند و گویند متی هذا
 الی عدان کتتم صلواتین یعنی آنچه مسلمانان در اضنی ملکیتند آن ساعت کجاست چرا
 پیدا نشود و ما نظرون الا حیتة واحدة تاخذهم هم نخیصمون و فلا ینتظرون لخصیة
 و لا الی اهلهم هیچکس یعنی بعضی در عمارت خانه های بعضی بزراعت و بعضی در
 حرب میان خود و بعضی در جنگ و بدل و بعضی بر راست کردن سلاح چون حیر و کمان و شمشیر
 و بعضی در کاویدن جوهای و بعضی در بنا کردن قلعهها باشند که یک ناگاه صوبه آنها بر سر
 بفران رب الجلیل رود و همه را فیل الحال یک پایی پس و یک پیش پشت خم و در بران
 گرفته صور را استاده است تا از نیست آن آواز ایشان بهوش و استمان شوند و مسا
 هم لیسکاری و لکن عذاب الله شدیدی است از بسیار هولها چون از خود بخیر گردند زمین

از زمین گیر و کوهها جنیدن گیرند زمین بشکافد تا هر چه از خزائن است در همه بیرون آید
و کفار گویند که این چه حالتست بلکه گفتن نتوانند در اول خود خطره گذرانند و این او کس
مرتبه و میدان باشد و در حال چنانکه آواز تندی و رندی صورت باشد بهتر از اسفل علیہ السلام
در وید تا هیچ احدی از حیوانات تا کس و پشه و مورچه در عالمین نمانند و همه بمیرند و شدت آن
آواز بغیر از چهار فرشته مقرب و حاملان عرش هیچ از ملائکه و جن و انس نماند بهتر از اسفل علیہ السلام
نزد یک سدره المنتهی بیاید و تکیه زند و جان را بحق تسلیم کند و ارواح متبرکات اسفل علیہ السلام
و میکائیل علیہ السلام و حاملان عرش را بهتر غزائیل علیہ السلام قبض کنند بعد از آن خطاب
حضرت عزت و درسد که ای غزائیل هیچ از مخلوقات مانده باشد او گوید یا الٰه العالمین تو حی موت
هستی و من بنده عاجز من از هیچ زنده سرگشته مانده باشد خبر بدارم و تو علام الغیوبی پس حضرت عزت
جل جلاله و عم فواله از او پرسید که ای غزائیل نزار در نزار بلا عدد مخلوقات مرا گشتی و هر چه احدی
و بسوزی کرده باشی یا نه غزائیل خواهد گفت یارب آری برو کس دل سوخته ام کی بر شداد
که بخت سه صد سال بهشت راست کرد و بوقت در آمدن ارواحش را قبض کردم و بدان من
که زنده بود بهشت خود را ندید و دیگر روزی در بیابان زنی پمرا افتاده بود و طاقه آتیرینیه
اورا میگردانید از جهت آن صغیر بر قبض کردن ارواح آن زن بسیار دل سوخته ام او روه اند
که آن طفل فرعون بود پس از حضرت عزت برو خطاب نازل شد و ای غزائیل چند یک
و چند نزار بنیا و اولیا و دوستان مرا گشتی بر هیچ کیکی و آری کردی و برو دشمنان
من دل سوزی میکردی الحال لائق تو انیت که خود آدویشی بهتر غزائیل بر بالا آیتها
رو و خود را بر تابدا ترا ای بسد و جلد اندام او شکسته گردند اما ارواحش قبض
نشود و منقا و بار سخنان کند بعد از آن بدگاه کم نزل مناجات کند که یارب تو دانا تری
با حال من که جان خود بخود قبض نمیشود حق تعالی او را بجای خود بساز و بصفت تمهات
ارواح قبض کند قصه شد او بن علو انست که منقول است که بعد از صلوات بر محمد
صلی الله علیه و سلم یکی از اصحاب عبداللہ نام روزی در خدمت کعب بن جبار حاضر شد گفت
یا امام در دنیا مانند بهشت چیزی باشد یا نه و بدان حضرت که عبداللہ دیده بود گفت

و آنچنان بود که روزی عبداللہ اشتر را کم کرده بود و در میان آن طلب آن میرفت تا گمان
 گذرش بر حصار ایستاد که یک خشت از طلا و یک از نقره چون اندرون در آمد حمزه بن
 تمثال بهشت یافت اندکی ازان برگرفت و بخانه آمد و این خبر را بکعب رساند و متعجب است
 که کعب دانستند زانه بود زیرا که کتب نثر را بتامه خوانده بود و در سفید شین و یار آل انبیا
 در اکثر اوقات مجالست میکرد و حاویش او را یاد میگرفت اما ایام نمی آورد و بعد از رحلت
 رسول اللہ روزی در کتابها یافت که محمد آخرا الزمان پیدا شود هر که بدو ایمان نیاید کافرت
 کعب اجبار سلیمان شد پس امام گفت آری در عهد انبی پادشاهی بود نام او شداد و پادشاه تمام
 روی زمین بوده است و بدانکه در دنیا چهار پادشاه گذشته اند که هر یک تمام دنیا داشته اند و در
 یکی سلیمان علیه السلام و دوم سلطان سکندر و در کافری شداد و سوم نمرود روزی این شداد
 از عالمان زمانه پرسید که بهشت چگونه باشد گفتند نه سردی گرمی باز گفت که حصار و چوبی است
 و درختان او چگونه باشند گفتند حصار او یکی خشت طلا و یک لقره باشد و چهار چوبی از درخت
 سنبل و از آب و شراب زمین لوان طلاست و درختان او از نقره اند و برگ آنها از طلا و درختان
 نیز از طلا اند و مقدار از طلا و مشک خاک او بوده و سنگ نرزه او در بود و غسلها بطریق
 بهشت را به او کردند و کسان را با احوال عالم بر ستا و جای که سرد و نه گرم بوده ارم را
 را یافتند و طلا و در در جواهر و مشک تمام روی زمین را جمع کرد و برت در صد سال
 آنچنان به بهشت مرتبه از عالمان پرسید که مسلمانان چگونه در بهشت در آیند گفتند که
 که محمد علیه الصلوٰۃ السلام را در شکام و در عماری بردارند و سایر انبیاء و اولیاء و مؤمنان سوار
 باشند و با جمیع حشمت در آیند و در جبهه بهمنان کرد و با جمیع حشمت بزویک آن بهشت
 رفت و فرود آمد گفت که اسمال شب است فرود آمد در آنجا اسم در آن حضرت عزت را خیرت
 بکار شد که این چیز اگر چه فانی است اما تمثال بهشت کرده و به بهشت ناسیده و خلی این او را
 روزی نگردانم در شب سنگها تافته بمقدار خم ایشان باریان گرفت تا همه از پیروز بهشت
 و هلاک کرد و آن بهشت درین دنیا بقدرت الهی غائب شده است بدانند گفت آن بهشت
 را کس خواهد دید یا نه گفت آری از امت محمد صلی اللہ علیہ وسلم یک کس به بینی گفت آن کس چگونه

باشد گفت در کتابهای ماضی آورده است که شش با شش سرخ ریش مهر و مبارز و مصیب لاور
 و نام او عبد الله بود و در طلب اشتر بر آید آن حصار به بنیدران و آید و نزد گرفتند بر آن آید
 عبد الله گفت او را خواهی شناسی یا نه گفت آری انا نام تو چیست گفت عبد الله گفت
 دانسته باش که بغیر از شما کسی دیگر نباشد عبد الله از آن کرد و تمام ولایت بدان دادی فرستند
 طلب کردند دنیا فتنه بعد از آن چون مهتر جبرئیل علیه السلام بمیر و در مدت سی سال موی پاک
 روی زمین سخته بریزند و بیج زنده سری نباشد که بخورد بعد از آن در جمل روز متسلل باران
 باریدن گیرد آن آب سفید بشال آب سنی بود و تمام دنیا را از قاف تا قاف یک دریا گرداند
 بعد از آن اول مهتر جبرئیل علیه السلام را زنده کند و این آب را در یک پر خور گاه کند و التماس
 کند که یارب این آب را چه بجز حق تعالی آن گوی را که وزیر مغنم زمین است زنده کند جبرئیل را
 بفرماید که این آب را در حلق او ریزد چون در حلقش بریزد و ناول او را کند و سیان سن و خلق
 او خشک شود و فریاد بر آورد که یارب درین بدتهای درید رزق میسازدی الحال حکم بجزت
 چرا رزق میسازدی بعد از آن تمام ملکوت را زنده کند و با حدی از ملکوتیان را بخندست گاه خود
 که اول از آن معین بود و بفرستد پیش مهتر جبرئیل علیه السلام را فرمان دهد تا صورت بد قطره
 خاک آدمی که در هر چند جای پراکنده شده اند همه بطرفه العین جمع شوند و چون دوم کرت
 بدو شخصی بر آدمی همان صورت او پرویا جوان یا کور یا لنگ که مرده باشد راست شود و چون
 سوم کرت بدو جمله انواع از سر زنده شوند اما هکلی غایب و قبر خود باشند بعد از آن حکم باریستا
 شود و مر جبرئیل علیه السلام را که محمد آخر الزمان صلی الله علیه و سلم را از قبر برانگیزان و طلب
 کن مهتر جبرئیل علیه السلام در این متن قبر او تشریح شود و مناجات بدگاه لم نزل کند که محمد علیه السلام
 محجاست ناگاه ستون نورانی بروایت درین استاده بنید که سر او با آسمان باشد چون از آنجا
 بگوید الصلوة والسلام علیه یا محمد رسول الله حضرت رسالت پناه در حال حیات زنده بر خیزد
 و بیست و دو باشد و بگوید یا انی جبرئیل است مرا چه کردی مباد و احساب کرده باشد خدا گوید
 یا رسول الله صلی الله علیه و سلم بیچ احدی پیش از شما برخواست است حضرت گوید شکر الله لشکر
 است گناه کار را پیش از من بفرزد بعد از آن در پیش مهتر جبرئیل علیه السلام

روی مال باشد روی او را بدان پاک کند از گرد و غبار و بدست مهتر غزائیل علیه السلام
 حله او باشد پوشانده بدست مهتر اسرافیل علیه السلام تاج باشد بر سرش کند و بدست
 مهتر میکائیل علیه السلام تعلین او باشد و پای کند بعد از آن حکم بارتعالی شود که مروان را
 حکم بر خاستن است مهتر جبرائیل علیه السلام گوید در چهار جلا اولی بی مرهم قدست اردو احما
 بر خیزد زیرا که خور و صفت مروان بلند هست شمرده است بعد از آن جمله مخلوقات حشر شوند
 كما قال الله تعالى ولفح في الصور فاذا هم في الاجوات اليريم ينزلون بقاوا ابو سليمان بن عثمان من قلدنا
 ما وعد الرحمن صدق المسلمون و منقول است که چون تمام مخلوقات حشر شوند زلی می
 ظاهره در راستی شده آنها بر خیزد و حکم شود که اسه زهری چرا بر شاخه خیزد گوید یا ایها الانام
 را بغیر از ما در و پیر و حسن و حسین و مرتضی کس دیگر ندیده است الحال در حشر الخلاق شرم
 دارم مهتر جبرائیل علیه السلام عاری را بدو پیش آورد دوران بر داشته در زیر عرش برود
 فصل دوم در بیان کیفیت استخوان خلایق در روز ارسیدن از بل صراط
 سببان بدان ای فرزندان در روایت مسطور است چون شخصی در دنیا هر جانب که
 گام بر دارد قدم ستم بر سر پادشاه رسد و بعضی گفته اند که مارون نام در جهان کم می باشد
 که قدم ستم بر شخصی بجز جابر مارون نام میرسد مابین جابر مارون بسیار خلایق است
 زیرا که مقدار کثرت او که در زمین هم گوشت و خون آدمی مخلوط است پس چون همگی
 حشر شوند در دنیا بچند حکما قال الله تعالى القارعة ما القارعة ما القارعة ما القارعة
 تا احسرو قارعه در لغت گاه کوفته را گویند یعنی در آن روز و لها و موم چون گاه
 کوفته و غمزده باشد تا آنکه بحدین حشر جای استخوان نیابند پس همه پشال بجگان ملخ که
 بی پر باشند بر سینه افتاده باشند و کوههای حق تعالی چنانکه ریک ریزه ریزه سازد و باورا
 فرمان دهد تا بر خلایق بیاشند تا که در دنیا بلند و سستی نماند همه هموار شود قال الله تعالى
 فاذا انشقت السماء فكانت وردة كالدهان و آسماها بفرمان بارتعالی استیگان و چون
 گل شرح بنامید و چون روغنی بگذارند بر سر خلایق ریزند قال الله تعالى فكيف تتقون ان
 كذتم يومئذ ما يجعل الولدان شيبان السماء منقطعة كان وعلا مفعولا و از مهیت آن

روز سپر آن پرشوند یعنی سوی سرالشیان سفید شود بعد از آن آن زمین که در تحت اثره
 ست کما مذکره فی باب الصلوه که مقدار ده هزار برابر این دنیا است بیار و چون فراش
 آنرا در زیر زمین مودان کنند و این را از ایشان بکشند تا بران زمین کچاے را جای نیابند
 و این زمین و آسمان را تا سبع ارضین و برواتی این زمین و برواتی شانزده روزه
 زمین را یک فرشته برود و در دست خود بگیرد و بالا کند و بگوید که **لَیْنُ الْمَلِکِ الْقَوْمِ اِیْ اَوْدِیَانِ**
 و اے پریان و اے وحوش و اے طیور و اے ملک و اے خزنده و پرنده که پادشاهی
 این زمین میکردید از جهت این دنیا می فانی خون مردم بکشد و میرنجند و اموال بکشد
 میخورید پس بگوئید که پادشاهی این زمین امر ذکر باشد بچکس بازیره و مژدن نباشد و بر
 جمله خلایق نیستند از آن فرشته خود بگوید **لِلّٰهِ الْاِحْدَ الْاَحْدَ الْاَحْدَ** یعنی پادشاهی مگرستی است
 که گردن گردن کشان باشد و من بعد جز او کس از پادشاهی هم نترسد بعد از آن آفتاب
 ببطریقیکه در فصل ایمان مذکورست بیار و درت پنجاه هزار سال بران زمین تا بیک پاری
 بایستد در خیمه است بر که لغو بگوید یعنی سخن بیوده و زیادتی چون سخن بنیرم و یک میگ
 چوب موب و غیر ذلک اللغزایات او را درت پانصد سال بران زمین گرم است که دارد
 معلوم با و در اکثر وعده و وعید این عصمت در مقابل کتاب بیان کرده شده است
 زان نیاید و مردم پس بعد از پنجاه هزار سال جمله عوام الناس در پیش عالمان و صالحان شوند گویند که در حق
 اشاعت کنید که چه خبری آورم در پیش بابا آدم شوند و بنالند که یا ابابا البشر سوخته و طاقت نمی آید
 در حق اشاعت میکنی و بگو حساب کند خواه بدوزخ برو خواه بهشت بابا آدم علیه الصلوه و السلام این
 گدای نوزدهان من سبب نوزدن و از آنکه من شتر منده ام پیش نوح علیه السلام روید نوح علیه الصلوه
 و السلام گوید که در پیش ابراهیم علیه السلام روید زیرا که من سبب طلب کردن ملاکت
 تو خود شتر منده ام و ابراهیم علیه السلام گوید که بر من آتش نمرود سرد کرده بود و دیگر گستاخی
 بدرگاه او نمیتوانم کرد در پیش موسی علیه السلام روید موسی علیه السلام گوید که چون دیدار
 میخواستم در جواب من کنن ترائی آدم من منوز دران بیست ام و شترم میدادم از سوال
 دیگر در پیش عیسی علیه السلام روید عیسی علیه السلام گوید که من بد عامر ده رازنده میگردم

کاقران مرا خدای دوم میگفتند بدان شرمندم ام نمیتوانم در گاه او سوال کرد و درش محو صلاحت
 علیه و آله وسلم برسد حضرت از احوال ایشان خبر نداشت زیرا که بشرب هشت سفت باشد چون
 تضرع ایشان بشکوه و در حال حبت زده بر خیزد و در زمین گرم باستد و زبان شفاعت
 بکشاید و بگوید یارب الارباب هر چه از نیک و بد از دست نبدگان تو در وجود آمده است
 باری با ایشان حساب کن و هر یک را با ما و ای خود بر بعد از آن بفرمان رب العزت کتابها
 خلایق روان گردد و بصاحب خود رسد مؤمنان را بدست است بدید و کاقران از این شست
 بدید در حال که دستهای چپ ایشان شکسته بجانب پشت و گروههای ایشان با برین شست
 شکسته باشند و همه خلایق بقدرت الهی یکساعت از خواندن خلاص شوند کما قال الله تعالی شقعه
 اکم ایها الضالکون بعد از آن میزان را الضیب کنند و دست او بدست مهر سیکاه علی السلام باشد
 و پرو و پله منیل بعد از آن پانصد ساله راه باشد و اعمال هر یک از بندگان چون کوهها توده شوند
 دو چاهی یک چاهی نیکی و دیگر چاهی بدی در خیر است که شب و روز است و چهار ساعت
 و در هر ساعت یک صندوق برای این بنده راست میشود اگر در آن ساعت بعبادت الله
 و ذکر و فکر و تلاوت قرآن و غیر ذلک من اللشروعات مشغول باشد و آن صندوقها پراز نور
 باشند اگر در آن ساعت بکذب و فحش و غیر ذلک من غیر المشروعات مشغول باشد نفوذ یابد
 من ذلک آن صندوق پراز آتش بود و اگر در آن ساعت غافل بود آن صندوق خالی
 بود پس در یک طرف صندوقها لوزی و بد دیگر طرف صندوقهای ناری اندازد و وزن نماید
 معلوم با و که درستی روز مقصد و بدست صندوق همایشوند پس نظر کنید که چه مقدار باشد
 در سال که در سال منقول است که حضرت ابو بکر صدیق دامیر المؤمنین عمر رضی الله عنهما بر
 میزان استاده میباشند و دست اندازی کنند یعنی اگر نیکی را حج آید بنده خلاص شود اگر
 نیکی بدی بر او برسد باشد نیز خلاص یابد و اگر نفوذ باشد نه اندک بدی حج آید چنین دست اندازند
 پسین مقصد الطبروسی ما به بخش خواهد بخشید و در خیر است که اگر بدی را حج آید باری تعالی
 بنده را فرمان دهد بر او پیش فرزند و ماور و پدر و غیر ذلک از او با مقدار این بدی نیکی
 اتناس کن تا ترا نجات دهم اول در پیش زن بود که اسک زن در تمام عمر مخواری کفایت تو

میگردم الحال اندک از نیکی خود بخت تا خلاص شوم او گوید ای شوهر من جان خود را ندهم
 نمیدانم که حال من چه خواهد شد بکنند در پیش پر کسب از آنرا چون مادر و پدر و سن زنده بود
 هیچکس بدوستگیری نکند شرمند در پیش باری تعالی بایستد گوید یارب بغیر از تو نیا نه دارم تو
 علام الغیوبی که هیچکس بدوستگیری نکند و از حضرت خطاب در رسد که ای بنده اگر در دنیا این مقدار
 شرم از من میگردی همه گناهان ترا می بخشیم الحال برتر بخشیدم و اگر ننویز باش که شفاعت
 شیخین نجات نیابد حضرت رسالار باب برورم نکند امیر المؤمنین عثمان ذی النورین بان
 زمین گرم یک تیز روی باشد و این خبر با رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم و بی بی فاطمه زهرا
 برساند و ایشان هر دو وزیر عرش باشند و سجده افتاده باشند و بگویند که فلان بن فلان
 بشیخین خلاصی نمی یابد اگر مرد باشد شفاعت او رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم نکند اگر زن
 باشد شفاعت او بی بی فاطمه زهرا کند و اگر نفوذ بالتمنه شخصی بنایت گناگار باشد که
 از نیکی بیخ نداشت باشد و کافر باشد که شفاعت رسول الله خلاص نیابد او را بدوزخ روان
 کند حضرت مرتضی علی رضی الله عنه در جانب بسیار دوزخ خمیزوه استاده باشد که من کافر
 و عاصی مسلمان را ننخواهم بدوزخ اندر هر که حق تعالی او را نصیب کرده باشد نجات مرتضی
 خلاص کند و اگر حق تعالی خلاص او ننخواست باشد چون در پیش حضرت مرتضی رسالت صوت
 او را بگیرگون کند چون خوک و خرس و بز و غیره لک و بدان فریب از وی بگیرند با بصوت
 آدم کند منقول است که در آن روز خوک از دوزخ بیرون آید که یک گام او در مشرق و دیگر
 در مغرب باز داشته باشد و گوید که یارب گرسنه ام غذا میباید فرمان شود که از چه میخواهی گوید
 ده طائفه او میان را میخواهم چون مشرکان و بت پرستان و ترسیان و جودان و مجوسان
 و هرمان و افضیایان و خواجیان و منافقان و جوگیان بفرمان باری تعالی همه را دکام
 خود فرود چون مرغ وانه چین همه را بچینید باز گوید یارب گرسنه ام باز آفتاب و ماهتاب
 و ستارگان را بدود و چون عین را بچینید در دوزخ رو و معلوم باد که طائفه کورین
 را در شکم او موت نباشد بلکه شکم او عین دوزخ است همیشه در آن مضیق احوال معاقب باشد
 پس بلای آن ای فرزندان که چون مخلوق از میران خلاص شوند صراط الرضیب گفتار موسی

بارگیز و از تیغ تیز تر و از شیب تار کبوتر و شی هزار ساله راه طول داشته باشد و مر او را سفت کوتل
باشد و مور و کل خلایق از جن انس بران باشد بحکما قال الله تعالی و انک منکم الا اولادها
کان علی ربک حتما مقضیا یعنی نیست هیچ احدی از پیغمبران اولیا و کافران و مؤمنان
مگر که گذر بران و دروخ داشته باشد و هم مردان در دروخ و آید تغییر از ان هر چه باقتضای الهی
رفته است خلاصی ماید و بر کر اباری تعالی ملایک کرده است و در دروخ ماند کفوله تعالی
نه فتحی الذین اتقوا و الذین الظالمین فی اولئک لثبات یعنی بعد و آوردن در دروخ تا ناکه مؤمنان
باشند ایشان را نجات و هم و آنانیکه کافران ایشان را در دروخ بگذارم و در خبر است
که در کوتل اول خلایق را از توحید بارتیغالی پسند که بارتیغالی را چگونه می شناسید و در توحید
او ترک آورده اید باینه و بیگانه او چگونه استیمن بودید و در کوتل دوم از او کردن نماز پسند
که چگونه با حکام و ارکان او کرده اید و فالق و سنن و واجبات او چگونه بحسب آورده اید
سوم جائز و زده پسند و این سه با فعل است از هر احدی پسند و در کوتل چهارم از کیفیت اداء
چیز پسند کسی است طاعت ناد و راعله و امن طریق باشد و در کوتل پنجم از اداء و کوفه اموال
پسند و در کوتل ششم از حقوق و الدین پسند و در کوتل هفتم از حق مخلو مان پسند پنجم
علیه السلام فرمود و دروخ را پریدیم از دروشیان است خود گفته اند یا رسول الله صلی الله علیه و سلم
در پیش فقیر را سبکونی که در دنیا چیزی ندارد گفت لایک ایشیان است باشد که نماز و زوجه
و حج و زکوة بجای آورده باشد تا از دای قیامت یعنی دروشیان دست زنند که خون را
بناحق ریخته و دیگری گوید که مال مرا بناحق خورده بگذار خلایق ظلم کرده باش زطلو مان جلاله
او را بر بند او و دریش ماند یعنی سفلس ماند از عمل خویش بدان سبب آتش سوزد منقول است
که اگر سوم حصه درم از کسی بظلم خورده باشد یا از چهارم یا از پنجم یا از ششم یا از هفتم یا از هجدهم
و در تفسیر مدار که آورده است که چون جمله خلایق را در دروخ و دروغ است پس احوال
مؤمنان چگونه باشد گفته اند اینک آتش دروخ مطیع است نه عاصی لغیران بارتیغالی بر کافران
و فاجران جلد کند و ایشان را بگیرد و در تنقیان چون آتش ابراهیم علیه السلام در شوق ایشان
بگذرند و هر گز در فوج شده بگذرند پس سفت کوتل و هر جا که غلط شوند در دروخ روند

پس در روز قیامت اول که حجیم نام است در وعاصیان است رسول الله صلی الله علیه و سلم هستند
و محترمین عذابهای دوزخ آنست که نعلین آتشین در پایشان کنند که منزه سر ایشان از شدت
حرارت چون دایک مسین بچو شد منقول است از حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
که دیدم بیابانی را در دوزخ که طول عرض آن صد ذریع است از هر یک طرف و در آن بیابان
صندوق آتشین دیدم که در آن در آن صندوق آری دیدم مردی که سر بود و دور
بر سر او یک لک سوی بود و دور هر روی او یک لک و در دور هر دو لک آتشین بود
بود گفتند یا رسول الله این عذاب از کجاست که با شدت گفت از کسی که دو سوره قرآن بخواند
و خم خور و ویاتناری کند چون شیر بز و قنار و الضحیاء و دوزخ صند و تنها اندر پزار و کثروم
سر کثروم مقدار چهل ساله راه طول دارد و دور هر دو لک بر یک از آن باران آسید آتشین میگردد که
اگر یک بار از آن نیش بر کوههای دنیا زند که ما چون موم بگذارد و دور دوزخ و دم که جهنم است
در آن کسانی باشند که از فرائض بارتیجالی گردان گشتی کرده باشند و از جهنتی گشتی گاهلی
نفس نما را بجا نیاوردند باشند و یا وحیم در آنست و در آن دوزخ مر آنکسان را حقیقه باشند
حقیقه است و سال هر سال شاد و ماه و ماه شاد و روز و روز شاد و ساعت و ساعت او چون بزرگ
این دنیا باشد و از حجیم آتش او سخت تر گرمی وارد و کما قال الله تعالی قل ارحمهم شد حد بیان گفتند یا رسول الله
برای عذاب این آتش نیز کافیت عن تعالی سخت گرمی برای چه باید کرد گفت ای یاران من اگر این
آتش با در آن دوزخ بیاید و خواب کند و دور دوزخ سوم که نام او لظمی است جمله انواع شرکان
و کافران در بنحمان باشند و شرکان باشند کما قال الله تعالی فانذرکم نارا تلظی لا یصلها الا
الاشقی الذی کذب و فکی و لظمی زیاد زنده را گویند که پانصد ساله راه دور مرد نما
نبرایه گیر و دور دوزخ چهارم که نام او سقر است جووان و ترسیان و دشمنان خلق را شدین
چون روافض و خوارج و غیره لک باشند و دور دوزخ پنجم که نام او سعیر است جمله انواع شیاطین
و اهل فیسیمه اهل فیسیمه باشد زیرا که ایشان جمله احکام شرع اشرافیت را می شنوند و کفر را می
وزند و ایشانرا عذاب سخت تر باشد از عذاب کافران کما قال الله تعالی و جعلنا هارجوا شیاطین
و اعدنا لهم عذابا سعیرا و الذین کفروا ینهم عذاب جهنم و انیس المصیب و اذا التوا فیهما

تا آخر در خمیسه است که آواز او چون آواز خرست اما آوازی که خرد و حالت استمان
 آواز کند و آن بجایت زشت نماید باشد مریح را کما قال الله تعالی ان انکس
 بصوات لصوت الحمیر ما و از غضب الهی چون و یک مسین بچو شد و زبانه های او یکدگری
 نیز تمه و از وی میگردد و شرارهای او چون شرار کلان باشد و پانصد ساله ماه مردمان را
 بزبان گیرد و چون اهل کفار او را اندازند تا زمان دوزخ نوزده فرشته گانند که گره پیشانی
 ایشان باز نشود است یعنی همیشه ترش روی اند و هرگز سخن خوب نگفته اند این کافران را پند
 که است بد بختان بیچکس از پیغمبران و عالمان شما این احوال معلوم نموده اند ایشان
 گویند که تحقیق با رومی ترسانیدند لیکن بایان قبول میگردیم و اگر بایان را عقل می بود
 نمی بودیم از دوزخیان و دران زمان اقرار و اعتراف بکنند اما ایشان را سود کند و در دوزخ میروند
 که نام او زهر برست و آن از برت و زاله است و سردی دارد و بجایت میروند چنانکه گرمی دیگران
 بجایت گرم است پس جمله اول عیا جوج و با جوج و آن آدمیان مختلف الاوان که پیش ازین
 بیان کرده شد در و باشد و هر دوزخ هفتم که نام او با و بیست جمله مضل مردمان چون پیران
 ناقص که مردمان بنسبت و مجور و برشتن از نظریت شریعت خوانند و جوگیان و بر زمینان و غیبت
 گویند و بختان باشند و معلوم باد که هر دوزخی که بر است از دیگری و دوزخ است آن از آن
 اعلی گرم ترست چنانکه بر تیب مذکور شدند و در خمیسه است که این دوزخیان هفتاد هزار سال
 گویند ربنا ربنا سبح رحم بر ایشان نشود بعد از آن اتفاق کنند که در و بنا عالمان صبر میفرمودند
 تا آن کار خیر نیاید بایان نیز صبر کنیم هفتاد هزار سال صبر کنند از حق تعالی خطاب بر ایشان
 آید که اگر صبر کنید یا نکنید من بشمارم اگر نکنید باز چهارده هزار سال ربنا ربنا گویند بعد از آن
 یک کت از زبان ایشان این بر آید ربنا عذبت حلینا شقوتنا و کنا نقما ماضا لاین
 ربنا اخر چنانها فان عدنا فاننا ظلمون از حضرت عزت عتاب بر ایشان نازل شود و بگوید
 قال احسوا انهار لا تظلمون ه انه کان فریق من عبادی یقولون ربنا انما فاعفنا و ارحمنا
 و انت خیر الراحمین فاتخذتوهم سخر یا حتی السنو کم ذکر ی و کنتم منهم تظنی کون
 و در خمیسه است که کافران و دوزخ بگویند ای پروردگار دیدیم ای نفس بر ما غالب شده بودند

اگر بار بیرون کشی و باز بگردیم بر معاصی و کفر پس آن هنگام از ظالمان باستیم از حضرت
 عزت خطاب شود که ای بدبختان خاموشان باشید زیرا که چون در دنیا بنندگان استغفار
 و آمرزش منجواستند و عبادت من میکردند در پیش و فتن می ماندند شایان را بسجده و دستها
 میکردند و خنده میکردید پس الحال از رحمت من ناسید باشید بعد از آن روز خیال چون
 با تک کنندنی بلفظ خود بفرمودند و نه دیگران بلفظ ایشان بفرمودند و گاهی آرزو برزند که لایب اگر
 باران میبود میان فرحت می یافتیم بفرمان باری تعالی باران و کژدمان برایشان بارود
 منقول است چهار چیز در روزخ از دوزخ بدترند اول اینکه مرگ در آن نباشد زیرا که در
 دنیا چون کسی را محنت رسد باسید موت آنرا سهل داند که خواهم خلاص شد و در خیر است
 که مرگ را ببانند گو سفند سیاه کند و بخت نصف او را در بهشت اندازد و نصف در دوزخ و همه
 اهل بهشت و دوزخ از آن بچینند و نداشتند که این مرگ است که من بعد از مرگ نباشد دوم
 اینکه کیفیت باز نمودن احوال یک بدگیری نباشد که من چه عذاب دارم و تو چه گناه عذاب
 داری زیرا که چون در دنیا کسی را محنت رسد باز نمودن احوال بدگیری بار از دشواری است
 سوم اینکه باران و کژدمان دوزخ از دوزخ بدترند از روی سختی زمرندان ایشان چهارم آنکه
 دریاست و دوزخ حجمی نام که سخت جوشیده است چون سجدون بالا گیرند گوشت و پوست
 روی ایشان بریزند و چون آفرود برزند تمامی گوشت ایشان بریزند باز برای عذاب و حال
 بروید بحاقال الله تعالی یطوفون ببها و این حسینم ان طوره حیرت است که امت حضرت
 رسول الله صلی الله علیه و سلم سر چند گنگار باشند و بها ایشان سیاه گردند و خیمان ایشان
 زرد گردند و نوری هووان از کازنان دوزخ پر شد که ای خازنان ایشان کیانند که روی
 ایشان سیاه گشته است گویند ایشان گنگاران است محمد رسول الله صلی الله علیه و سلم
 هستند پس هووان گویند که ای است محمد شما برافخر میکردید محمد شما نفع نکرد ایشان تضرع بگناه
 برانند که چرا ما را در معرکه کافران شرمند کردی از حضرت عزت خطاب شود مر چه سئل عرا که
 برو حال است محمد صلی الله علیه و سلم برین حیریل علیه السلام باید و خازان را گویند دوزخ
 بر کند گویند که ای خازنان حال است محمد صلی الله علیه و سلم چیست عاصیان در حال برید برانند

کراسی خاتمان وی کیت که از حال ما ان می پرسد گوید وی است جبرئیل که بر بنیامیران فرودی آمد
 ایشان فریاد بر کردند ای جبرئیل سلام ما بر محمد برسان که ما را چرا بجهووان تا ندی چون این خبر بهتر
 جبرئیل سجده بجلیل به محمد علیه السلام رساند و حال بر خیزد و بر زمین گریه استند که است مرا
 بکافران همراه مانده یا اتمم به بخش دیاسن بهشت زوم و بی بی فاطمه زهرا را نیز استاده شود
 بیک دست امیر المومنین حسن بدست دیگر امیر المومنین حسین گرفته باشد و بگوید که یارب جزا طفلان
 بی گناه من بده و خونیا ترا من ده تا عذاب کمتر از حضرت ابری نقایه خطاب بر رسول الله صلی الله
 علیه و آله وسلم آید که شمر و زید را استناد بایر بر ل که اطاع کار و ای آتشین پاره پاره کردم و بگذاختم
 باز برای فداک زنده کردم و من قسم بغرت و جلال خود یاد کرده ام تا بی بی فاطمه زهرا و حمایه مقتولان
 خونیا ترا بخشند همیشه بدین نوع معذب دارم بلکه غامسیان و دیگر را نیز بشویم ایشان نجات
 ندیم تا آنکه بی بی فاطمه زهرا رضی نکرده ایشان را بخشند رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم
 بر خیزد بی بی الاح کاند قبول نکند بعد از آن بیک ناگاه در هوا تختها را بران بیزد که بغایت لطیف
 و نظیف و بلند و فرسند دوران محلهای رفیع بنا باشند دوران آنها که سرود آواز گوناگون باشند که
 آواز یک نغمه از آن در دنیا شنوده شود مرغان از سواد افتند و آب از رفتن باسید و زهره های
 عاشقان بر تقدیس چون تظنی بی بی فاطمه زهرا و حسن و حسین و حمله مقتولان و مظلومان بران برسد
 گویند یارب این ایوانها و کوشکها و تختها باکیان را باشد باقی بر ایشان آواز کند که این از کسی باشد
 که قاتل خود را به بخشد تمامی مقتولان بیک بار فریاد بخشیدن برآند پس از آنجا معلوم می شود
 که زید و شمر هر دو بهشت برسد و چون بی بی فاطمه زهرا رضی شود هر یک از شفیعان دست شفاعت
 زنند پس طفلان در عرش بالیند و فریاد و گریه برآند از حضرت پروردگار خطاب شود که ای
 طفلان بگمنا چه اگر می کنید گویند یارب ما در دنیا بدیدار ما در دیر سپیر نشده ایم الحال طاقت جدائی
 نداریم گوید ایشان گمنا راند مقدار گناه عقوبت کنیم و شمار بهشت بروید طفلان گویند هرگز
 رویم تا ما در دیر باران بخشیش ملائکه فرمان دهد که ایشان را بزرگ گرفته در بهشت برید چنان بگزیند
 که ملائکه ایشان را گرفتن نتوانند باز حکم باری تعالی شود از مدو سے عتاب که ای طفلان
 چون حکم من تسبوا نسیکنید پس شما نیز بدین رخ روید هر یکی یکبار روان شوند چون

برکنار دوزخ رسند بفرمان حق تعالی نوری و دوزخ تبار چنانکه هر طفل والدین خود را بنزد بجهنم
دیدن چون فرغان سفید خود را در دوزخ خیران اندازند از کثرت شفقت ایشان در تمامی عصمت
خوبی و دیگرین بجز دوزخ آتش دوزخ بگیرند و از ایشان و ایشان والدین را خلاص کرده بسیارند و منقول
ست که پس در پیش بود و والدین در عقب او روند و اگر در شرف باشد والدین را پیش اندازد و او در پس
رود و نقطه نیز برای شفاعت زنده شود اگر خلعت او ظاهر باشد و بریل صراط مردمان فوج روند
اول فوج عاشقان در رسند گویند گویید گویید عاشقان ایم گویند عاشقان را بیم نیست بگذرید عبود
فوج مصلحان در رسد ایشان را نیز همچنان گویند بجزه فوج مومنان مطیع و متقی در رسد ایشان
را نیز همچنان گویند بجزه فوج عالمان در رسد گویند عالمانیم گویند عالمان را بیم نیست بگذرید
گویند یا رب ما کذیریم زیرا که در قرآن مجید خود فرموده بودی انما المؤمنون اخوة یعنی مسلمانان
چون بلور اند و با ندر جای دیگر فرموده بودی که هر که از اقربائی خود در اوران خود قطع کند
شفقت و رحمت را پس چنانستی که از من قطع کرده باشد مایان الحال نیز بران عمل کنیم و از بلوران
عاصیان خود قطع کنیم تا به آخر دنیا رسد و زمان شود که ایشان از سنوز بقدر گناه عذاب باقیست
شما بگذرید ایشان تمییز کنند زمان شود که اگر که سلاسل در گردن و کمر ایشان اندازند و بسو
بهشت بکشید همچنان گفتند اما ایشان از خدا چندان قوت بخشند که اگر تمام ملکوت در یک کف بچینند
عینانیدن نتوانند بجزه فرمان رب العرش بدان شود که اگر سجات بهشت نیند و پد پس شما نیز
با ایشان در دوزخ باشید و حال بسم الله الرحمن الرحیم گویند و جانب دوزخ روان شوند چون بزویک
رسد آتش دوزخ از ایشان بگریزد و بگوید یا رب تو یا عهد سیاه رویان کرده من طاقت تباب
این سفید رویان نمیدارم پس ایشان بر چاهها دوزخ برسد و دستها فرو لقان کنند
نقش و نقاد و بیست تار لیسان بیرون آیند گویا بمقداری که اراده خدای تعالی باشد خلاص شوند
و از هر طن عاصیان فریاد کنند یا الهان بعضی گویند که کفش شمار است کرده بودیم و بعضی گویند
که خدمت در متاع دنیا بودیم و دستگیر کردیم و بعضی گویند که ما خدمت شما را بجان کرده بودیم
و همه را نجات و نهد و چون عاصیان از اوران شدند شیطان همین فریاد برآورد که یا اله العالمین مطیعان
مرا چرا بخشیدی که ایشان در تمام عمر گنجه ما خون ناحق و زنا و خمر حیره و مال دیگر بناحق

غارت کرده میبودند خطاب آید که ای لعین از ایشان دست انداز گوید یارب تترسم خطاب آید که اگر
 تویی کسی من را گرم خود شرم دارم که چون یکبار بخشیدم باز پشیمان نشوم آن لعین با بکار و آن ملعون
 شرمسار بحضرت رب العزت و عوی و حضومت پیدا کند که نزار جان مرا چاره کردی که ایشان قبول
 کردن امر من بودند حضرت عزت گوید ای ملعون من با تو دعوی در پیش قاضی کوتاه چشم منقول است
 که در آن زمان منبری راست کرده شود و امام اعظم ابوحنیفه رضی الله عنه را بر آن استاده کنند و از
 حضرت عزت خطاب آید که ای امام این مسئله را بنیال دنیاوی قیاس کن و این بمشال آنست
 که شخصی در دنیا زمین دیگری میکاشت شما او را چه حکم میکردید یا امام گوید یا اله العالمین یا از روی
 کتاب چنان حکم میکردیم که بقدر رسیدن فصل غله را بصاحب تخم می دادیم و زمین را بصاحب زمین
 می ماندیم پس باز خطاب آید که ای ملعون نندگان من چون زمین بود که تو تخم تو کتاه بدی بود
 در ایشان کاشته بودی الحال لائق تو آنست که بدی را در گردن تو اندازم و بدو زخ درستم
 و ایشان را به بهشت برم ملعون در آنجا بالیت بدو زخ زود و تمام ملکوت او را خنجرین توانند
 زیرا که بسبب این طوق لعنت که در گردن او باشد تقیل باشد بحکما قال الله تعالی تخلیک لعنتی الی یوم
 پس فرمان حضرت رب العزت شود که اول طوق را بریده در روز خ اندازند بعد سگ سیاه از
 و زخ بر آید چون گربه موش را گرفته در روز خ در آید و در خست که چون شفاعت کنند
 مؤمنان را کافران نیز امیدوار شوند زیرا که مایان نه بعضی فتن بعضی همتا و بعضی کوه و درخت و سنگ
 و گنبد و بعضی عبت و غیر ذلک من عبادات امکان از استیدیم ایشان نیز مایان را شفاعت
 کند حق تعالی آفتاب و ماهتاب و ستارگان و غیر ذلک معبودان ایشان چون در یک سیاه
 کرده بدو زخ اندازد و در حق ایشان بدو عاکنند که بغضب آبی گرفتار شوید مگر لایق عبادت
 بنویم چه پر عبادت ماسیکر دید تا بشوید شما مانتر گرفتار شدیم بعد از آن امید کافران منقطع شود و معلوم
 باو که این غذاها و سولهها بر کور در حالت کورست و بر رنگ بر حالت تنگی و غیر ذلک معبودان باها
 بگذرد و اما چون آن بدو زخ بگذرد اهل بهشت را بدید بجز الهیوان بشوید آنها و تقسم منبر
 می آید و در بیان این آیت که و لیسقون من و یحیی مضمون خصامه مسک یعنی رحمت نام حق است
 بیرون از بهشت که بوی او از مشک زیبا ترست و همه مؤمنان از مردان زن آن از دران چشمه بشوید

چون از آن آب بیرون آیند مکی جوانان تازه روی گردند که بر بدن ایشان موسی نباشد و هر چه
 سرگرم با آدم و محمد رسول الله صلی الله علیه و سلم در ایشان باشند نعلیتیه زیبا تر که هیچ کالای نیست
 برابر ایشان نباشد زیرا که او ابو البشر و اواخر البشر و مردان چون جوانان سی ساله باشند فندان
 چون دختران نسیروه ساله اما قدران شصت گز باشد و هفت گز عرض سینه داشته باشند و
 شانزده گز باشد بعد آن حلای بهشت بهشت است و بر اقامای بهشت سوار کنند بعد از آن صفوف
 راست کنند صد و بیست صف همایشوند چهل صف همه سینه ان با است خوانند و هفتاد صف
 رسول الله صلی الله علیه و سلم باشد و طول هر صف پانصد ساله راه باشد و حضرت محمد رسول الله
 را در عاری فرشتگان بر دارند و چهار پسران رسول الله صلی الله علیه و سلم در پیش همه صفوف روند
 و اسپ بازی می کنند و سایر مردمان چون گوشت شب چای و در آن صفوف نهانند و زمان را نیز در عمارت
 بر دارند و بدین شادی طرب بر و از بهشت در آیند بعد از آن فرشتگان در پیش آیند و گویند
 سلام علیکم طبیعت فاذ خلوها خالد بن پس هر یک با بطرف سر آنها خود در آن گفتند و رخصت
 که هر یکی از مومن را هفت سراسی باشد و عرض دیار بر سر آن پانصد ساله راه باشد اما طبیعت ترک بر
 اندوزن ست صاحب از بیرون نباید نمر غیر او در سر آن هفتاد هزار بیدان شکار باشند
 و عرض طول پر میدان چون هفتاد هزار برابرین دنیا باشد پس سر آن اول از نقره باشند و
 سراسی دوم از طلا باشد و سراسی سوم از زبرجد و سراسی چهارم از یاقوت سرخ باشد و سراسی پنجم از
 باشد و سراسی ششم از عسک باشد و سراسی هفتم از نوره باشد لطیف تر از همه چون صاحب از سر اولی در گذر
 حورانی که در آن سر آن حال در خواب اندوزان همان بفرمان حق تعالی میدار شوند و ندانند
 که بر خیزد و به قدم شوهران خود جامه ها بردارید پر از شراب و در شان حوران گفته اند و کواعب
 انقبا و کاساها گمانی دختران نسیروه ساله باشند و همه انار پستان و پیاها سر کرده است
 گرفته و ریش شوهران خود آینه سوسن از دست ایشان سیاله بر او و نپوشد و در سوار
 ایشان را بوسه دهند اما از دست آن حوران چنان نوری بر خیزد که فرشتگان هر سینه نهند و گویند
 که دیدار باری تعالی را دیدیم ما تفری بر ایشان آواز دید که سر بردار این میار نیست بلکه تجلی از دست
 حوران است که بشوهران دو پیاله با بالا کردند که از این سس سراسی حوران را بوسند

و بگذرد و چون در سرگرمی فرو آید سختی را بیند که یا نغمه شانه راه طول عمرش بکشد باشد و بران
تخت بستر باشد که عدا او واجب تعالی و اندک نفس که تعالی استگین علی فرشت بطنها من استبرق
یعنی تکیه زده باشد حوران بر فراشتهای که استرهای آن فرشت از استبرق باشد و در راهی
دیگر خندان واروشده است که ابطان نام جاها بر شمش است اما منقول است که اصحاب از
رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم پرسیدند که حضرت ابرهه چرا نکرده که استبرق یاد کرد حضرت فرمود
شال ابرهه در دنیا ناموجود است پس بران فرشتهای که عدا او است خفته بنشیند که اگر او را نرزد دل او
باشد همه از دست رود و بطاقت شده خود را از اسب بر تاید اما بسیاری لطافت فرشتهای است
بندار که گریه سحگاه آرام نخواهد گرفت بلکه هر جنبش باشد چون ترویش آید آن حوران خواب بیدار
شود و برویش بچند روز از دندان او دندان برق بید که فرشتگان سر سجده بنهند و بندارند که
گردیدار الله تعالی است که می نمیم با تنی بر ایشان آواز کند که دیدار نیست بلکه استبرق دندان
ست مسلمان در و خول جن در پیش او را از وقت است اما اصحاب او حکم جواز و خول کرده اند
در تفسیر خوانده اند که در پشت بیان من در کس از بنام ایشان ما را بخوانند و دید بلکه آواز شنوند
در آن عمل کنند بعضی برنگرهای است شست باشد اما جن با ذوق و شوق باشد و ملک از دیدار
مخروم اند پس سرگاه که تجلی ایشان بر سر سجده بنهند که گردیدار دیدیم اما تفسیر بر ایشان
آواز کند که سر بردارید این دیدار نیست بلکه تجلی فلان چیز است الغرض چون همان بچند
شور از غیرت و کینه در کار شود که مایان را ندیده و ناآشنا چگونه در روی باشند دیدن حوران زبان
سعدت بکشایند گویند که با تنی با عدا کرده بود که برورش شما بغیر از شوران شما کسی
دیگر بر نیاید پس استقیم که بغیر از شوران که باشد بعد از آن ایشان عبادت حاصل آید
اما تا نیم روز یا چند سال باشد بر ایشان چون کینه نفس بگذرد از غایت خوشی و آب شسته
چون با دانه زوک بیرون چه در صورت او حکم شود اما چون آب آسمان از او وان بر تندی و بسیار
باشد بعد از فراغ چون نشینند و با عیب کنند این زن دنیاوی از جانب دیگر پیدا شود و بجای
طریقت و زیاده ملون آورده اند که این فرشته از حوران زیبا تر باشد زیرا که این را
رو در وجه حاصل است یک در کجا این در عدا و دنیا و حضرت شورش و عبادت الله و دیگر وجه

آن جهان از نیک آن جهان زیاده شود اما حوران را یک درجه آن جهان است که آن زیاده است
بدان سبب ایشان از بیاضیت الغرض چون شوهر این زن منبید و گم شود و اندک این همان ن
ست که در دنیا بزرگ و دیگر نمی ماند الحال باز خواهد ماند و این زن شوهر را زیر کرده پسند و بان حمد
دعوی کند که من در دنیا محنتهای شوهر را میکشد الحال تو چرا به پهلوی انباشته شدی که تو بوقت
خود را گذارنده الحال بوقت من است در آن زمان بفرمان خدای بادی از زیر عرش وزیدن
گیرد تا کنیه ایشان کم شود و هر یکی شوهر را بدیگر بسیار و بعد ازین بدان الفیروزند که خادم شخصی بزرگ
زن باشد اما حوران چون کینه زگان باشد و زیاده مرد از امثال نسبت بلکه روز بروز قوت و حسن
بیشتر شود چنانکه در دنیا روز بروز ضعف و قیاحت اما این زنان دنیا از حور زیبا تر باشند و زیبا
حوران گفته اند که اگر یک تا سخن ایشان در دنیا تبا بدوشی آفت سب را ناچیز کند و اگر آب دهن
در دریا با انداز چنان شیرین شوند که اگر همه دریا با را یک شخص فرود برسد نشود و در شان ایشان
حق تعالی سفیر بید نهن تا صارت الطن لم یطمثهن السن قبلهم ولا جان کاکمتی الیا قوت و المرحان
یعنی در آن با عنهای بهشت حوران کوماه چنان اند که لمس نخوده اند ایشان را آدمی و پرسی و در زیبا
سرخ و سفید آمیزند زیرا که سرخ محض و سفید محض از تخمین بعیدست و الیضا قوله تعالی هل جناء
الاحسان الا الاحسان یعنی جزای احسان نیست بجز احسان یعنی تلوه و آید و بهشت و حوران که منت
و احسان و بروی قول لا اله الا الله است و بروایتی احسان بعد از ایمان عمل صالح است
و معلوم باد که در این سرانام هر یک را با عنهای اند که ما قال الله تعالی لمن خاف مقام ربه جنتان
یعنی کسیکه در دنیا از ترس باری تعالی از عصیان باز ماند و او را حق تعالی باغ بجهت که در حوران
او نباشتی کلان و بزرگ بود و گفته تعالی فیها من کل ناکف تر جان یعنی در آن با عنهای هر جنس سیوه
در یک جا و باشد و بروایتی چون یکی را برود و آسجا دیگر برود و بروایتی در هر سیوه دو حوران
باشد و الیضا قوله تعالی فیها عینان تجریان در آن با عنهای چشمهای آب باشد و در یک شکها
روان و بروایتی تجری را منکر گفته اند یعنی اگر ایشان بر ایوانها باشند و را سخا نیز با لا روند و اگر شخصی
بزیارت ابوبین و یا بسیر کردن در بهشت برود در کشتی نشیند و هر جانب که خواست که او باشد
آب بر آن جانب روان شود و باز بوقت برگشته سخا نیز بیارندش و باهی و مان کشتی

بقیه نیم سخته و نیم بریان و گوشت ایشان را بخورد و استخوان او را باندازد باز ماهی پیدا شود
 و الضیاء قال الله تعالی جنب الجنین الا لینه میوه ای این باغ تزدکیست یعنی مسخرست
 خواهد که در دهن فرستد سه شلخ فرو آید تا من بگیرم و در حال بچپان شود و الضیاء قال الله
 تعالی من دونها جنت فیای الا که تکما تکک بان مکه هامتن یعنی غیر ازین دو باغ مذکور در
 با آنها اند که در تخان اواز کثرت بسیاری و کبودی چون سیاه محض نمایند و الضیاء قال الله تعالی
 فیها عین نضاحتن طبعی و ران باغها ششده اند که می همد آب ایشان بالاخته که از سر حزان
 میگذرد و الضیاء قال الله تعالی فیها فاکهة و نخل و رمان مشقول است که دانه انا چون
 سفت انبطلد این دنیا باشد و هر دانه چند سواران و غلامان استاده باشند و الضیاء قال الله
 تعالی فیها جرات حسان یعنی و ران باغها حوران اند بغایت لطیف و لطیف و نیک رو
 و الضیاء قوله تعالی مقصود فی اللیم ط ای مستوفی الحیام یعنی در بهشت جنیها اند که با صدقه راه میگرد
 دارند و ران خمیجا حور اند که آدمی و پیری و جن و ملک ایشان را ندیده اند و الضیاء قال الله
 تعالی متکین علی رفوف خضرة عقیقی حسان یعنی آن حوران در آن خمیها تکیه زده اند بر اینها
 که رنگ آمیزند و بختهای بنر و سفید و راز کشیده و رنگ خمیها نیز همچنان است و الضیاء قال الله تعالی
 و ایلون علیهم ولدان مغلدون اذا را بتم حستم لوی امانت و در خیمت که چون بنده بر مومن
 بدان نعمت متفرح شود پس او را خطره اشک پیدا شود که اگر بار الشکر میبود در حال از سر میوه ران
 بیرون آید که اندام ایشان چون درنا سفته نماید پس بر مومن باشد نزارا مر او باشند
 و هر بار او را رشتا و کبر چوب داران باشد همگی با چوبهای مر و اید بدست و گاهی بداند مقدار
 شکر و حشم و هجوم خیال شکار دران میدانها که مملو بشجر اند چون ایشان بر سنده همگی در تخان
 همان روند تا صقوت لشکر انقطاع نه پذیرد و هر یک اذان شکر بان صدود و صداهون
 باشد که نیمه سخته و نیمه بریان باشد یعنی از ان بخورد و بعضی را سخاها بسیارند و چون سخاها
 اندازد باز آهروان شود زیرا که دران سرگندار و سترس نیست بلکه ابد آلا باد و در آن
 تقاست و الضیاء باین مقدار شکر و حشم بزرگیت رسول الله صلی الله علیه و سلم و شمار سترسین
 و گاهی بزرگیت ماور و پدید و گاه بزرگیت ابرو مومن بر روند و الضیاء صاحب خانه لورا و تمام شکر

او را بهائی بر سر و گاه میان خود دعوت بهائی کنند و طعام و شراب بزرگ بر یک در پیش آرند
 اسپان در بهشت بر چند نوع اند یعنی را و پایی و دو بال است چون مرغ و بعضی را گفته اند که
 برابر این دریا و زیر سیم الشیان آید نوع اول بزرگ است و هر سال راه را قطع میکنند و نوع دوم
 را صاب نمیت و در بهشت که در بهشت زود شب نباشد بلکه بدتی هزار سال مشک سیاه بار و
 آن علامت شیب است و بخت هزار سال مشک سفید بار و آن علامت روز است و در بهشت
 خواب نباشد زیرا که از کوفت و محنت می نبرد و این اسبوعه در روز نیز حساب است چنانکه در روز شنبه
 کوهستان مسما می بکنند و یاران در میان را دعوت نمایند و در روز و شنبه ماور و پیر بهائی بکنند و
 فرزندان را دعوت نمایند و در روز شنبه فرزندان مسما می بکنند ماوران و پدران را دعوت کنند
 و در روز چهارشنبه عالمان و شائخان دعوت و بهائی بکنند متعلمان و مریدان را دعوت نمایند و در
 روز پنجشنبه متعلمان و مریدان بهائی بکنند عالمان و شائخان را دعوت نمایند و در روز جمعه حضرت
 زوال کمال و باری فدا کرام بهائی بکنند و جمیع مومنان را دعوت کند و معلوم باو که بهائی کردن ایشان
 چون در دنیا بخت و کشت نباشد بلکه از هر چه بخوانند در حال بهمان نوع پیدا شود و مستور است
 که بعضی در اول آرزو که اگر اراداعت می بود و بهتر می بود در حال غلبه بر وی در حال غلبه کند و بخت
 و در در و در و جبل کرده شود و پاک شود و توده ما شوند و ایضا اگر کسی در اول آرزو که با فرزند بود
 بهتر بودی در حال بزاید اگر خواهد که بتانی کلان شود تا بدو ملاعت کنیم همچنان شود و اگر خواهد که در
 حال کلان شود همچنان گردد بحسب قال الله تعالی و فیها ما تشتهی انفسکم پس هر چه در حظه آید در حال
 موجود شود و تیر انداختن در بهشت نیز باشد قال الله تعالی فیها سرور و فرح و کای و ضوئها نمان
 مصفوفه هن ربالی مینوئها یعنی در بهشت شمعها باشند بلند که یا نصد ساله راه لبتدی و شسته در بهان
 صراحی لی شمار بتاده باشند و بالینهای سعید و در شنگان جمید که بطائن ایشان از بزن باشند
 و مشغول است که کاقران طعن و انکار میکردند که مومنان صد سال بر آید و صد سال فرود آید
 تمام عمر ایشان در سبوط و صعود و گزند و باز تعالی از برای سزایش ایشان این است فرستاد
 اخلاص و نوالی الی لایلی کیف خلقتا یعنی نمی بندی ای کاقران اشتراک چگونه آفریده ام او را که
 اگر گوید که نابان او را بخواباند خواب کند و او سوار شود و همچنان آن شمعها در حال فرود آید

وگومان سوار شده بالا روند و چون بالا روند هر یک بر تخت خوشمشبه باشد و بادگیر سب
 حکایت کند اما این جهان که چنان و چنین برآید شسته است و هر یک هفتاد و هفتاد و هفتاد
 بخورد و چون عرق خوشبوی از بدن ایشان برآید و سیر شوند در دنیا چون خوردنی کسی بسیار خورد
 رنجوری و زوال عقل باشد اما در بهشت تندرستی و کمال عقل حاصل شود مسئله چون کین را
 و شوهر پسته و یا بیشتر باشد یکی بعد دیگری در بهشت از کلام شوهر باشد جواب در بوستان ابواللیث
 سمرقندی آورده است که هر که اورا فتنی باشد از و شود اما بدان صورت او باری تعالی در حال
 زمان را پیدا کند و بدان شوهران دیگر بدین تاملامتی خاطر نباشد بدان ای فرزند که نعمتت
 بهشت بلا حد و عدد چون مسلمانان بدان خوشدل مفرح و مغرور شوند و مشغول گردند بارتیالی
 فرشتگان را از زمان دیگر که بندگان را بهمانی من دعوت کنید چون فرشتگان بروند چو بدان
 مانند برگردند مکنند چقدرت برگردند بعد از آن بدگاه لم نیل بنا لند که چو بدان ما یا زمان می مانند
 زمان شود که شما چربی را در مار میرود باید که بشکستگ گرفته برود و در تخت عرش خوانها اندیشه
 به برابری بر عدوی مسلمانان یکی را بر دارند بجز در پیش تن خندان بدخند که فرشتگان با مسید و یار
 سرزمین دهند چون بچو بدان برسانند ایشان نجات فریب برسانند مکنند تا دست بدست برین
 مومن برسانند چون ستار خان باز کند سیب در آن باشد چون سیب را بشکند از آن میان چرمی
 برای که حوران دیگر برابری او چون انگشت در پیش آفتاب نمایند اما چندان بر هم نهاده تا سف
 بر کوری چشم او خورد و مانع آواز کند که بوسه بر شپانش بده چون بوسه ز نار چندان باز کند و خند و چنان
 سبق سجده که فرشتگان با مسید و یار سرزمین دهند شوهر گویند که من بتو آهش تا بنوم چهارم و هم خدیوی
 گوید باری تعالی بایان را فرموده بود که تا شوهران خود را مدینه اید چندان باز نکنید چو نوبه و اودی
 دانستم که شوهر من تو باشی بعد از آن چون مومن شوق کنار گیری پیدا کند هر کی از جیب خود خط
 را بکشد و بدست ایشان بدهد در هر خط چهار سطر نوشته باشد یکی آنکه باری تعالی می فرماید ایندگان
 چنانکه من زنده ام که زندگی مرا زوال نیست شمارا نیز سخنان کرم دوم آنکه عطا کرم شمارا بادشاهی
 همیشه که عدد و زوال و نقصان ندارد سوم آنکه تندرست گردانیدم شمارا سخنان دنیا که برگز
 رنجور و بیمار نخواهید شد چهارم آنکه گردانیدم شمارا جوانان که هرگز بر نشوید ما یک عنایت

دیگر دارم که از اینز بر شما خواهم کرد مومنان بکبارگی گویند یارب از عذاب دنیا و عرصات و دوزخ و
صراط ما را نجات وادی و نعمات سردی بهشت رساندی پس کدام عنایت تو بهتر از من باشد ما تفسیر
آواز دهد از روی عتاب که من عده ویدار بشما مگر نه کرده بودم پس معلوم میشود که شما فراموش کنندگان
اید همیشه آورده اند که چندان عوغاد شور بر بهشتیان رسد که همه نعمات بهشت را فراموش کنند
فرشتگان جهان اسپان دو پای بسیارند بر آن سوار شوند و زمانا فرشتگان در عماری بروانند
بجانب دارالجلال روان شوند و دارالجلال میدانی در بهشت که اگر بر آن اسپان تیزروندان هم که ایشان
راست ابدال آباد در آن تبارند هرگز انتهای او را نیابند پس آن میدان مقصوره را بیانید که چهار
دروازه داشته باشد و از یک دروازه تا دروازه دیگر چهار صد ساله راه باشد و از هر جانب بدان
مقصوره درآیند دوران مقصوره گنبدانند بعضی از نور و بعضی مرتب از کشت طلا و یک نقره و
بعضی از شک سفید انبیا بر گنبد نورانی بنشینند و علماء او لیا بر گنبدند و عامه مومنان بر گنبد شک
پس فرمان رب الفوت شود و فرشتگان را که کاسهای شراب بر ایشان نچرخانید هر یک چندان نباشد که
فرشتگان در آنده شوند مناجات کنند که یارب مست نمیشوند فرمان شود که شما از میان بدر شوید
ایشان و عده مست هم بیرون روند خبر جبرئیل علیه السلام قال الله تعالی عالمی ثبات سنداس خصص
و استبرق و حلق اساور من فضة و سقلهم برهم شرابا طهورا کما یعین بر ایشان جامها ایشان
استبرق و در دست و پا خنمال نقره داشته باشند و در و مراد بر او گردون انداخته زیرا که زیور
بر مردان حرام است و در بهشت روا گرد و چرا که ایشان را ریش نماند بعد از آن دوست از حسیه
پیدا شوند و صاحب دست دیده شود و پالیه نابر مومنان برگرداند همگی بکبارت شوند تمام
وجود ایشان چون یک مردک چشم گرد یعنی چنانکه کسی چشم می بیند و بدنگر اندام آید آن
تمام از اندام ایشان چون چشم شود و هر طرف بنمید و خودی را فراموش کنند مگر انانیت که من
خیان شده ام دوران سیاه و سبری تجلی بوی نماید دوران ویدار بر تعالی را چنانکه پس مثل
و نظیر است هر یک بقدر یقین و معرفت و بقدر قوت و استعداد خود بنمید و بقین بدانند که این
است که او را مثل و مانند نیست قال علیه السلام سترون ربکم کما ترون من لیلۃ الید
فیرمیه یعنی چون ماه شب چهارم بشک ولی شبنم ای را بنمید بطریقیکه شبیه نظیر است

و اگر لا تضامون جمله خوانی پس معنی چنان میشود که تجلی پر هیچ کس از شمار ابریه باشد بلکه تجلی یک
اندر خود باشد این صیغ است اقول انشاء ایسات استغاده کنان سو سوخت و چون نوزاد
که اینها در روی تو رویش منبده اینست تفاوت نظر او در روی از حضرت شیخ الاسلام
و المسلمین شیخ علی بن قنبر علی قدس الله سره پرسیدم که مراد از کانه چه باشد حال اینکه رویت آنست
باشد گفت مراد از دایه انانیت است و مراد از نیک روی خویش منبده یعنی خرد خویش منبده مراد است
خویش منبده درت و در نزار و با لصد سال مستغرق تپله افتاده باشد بعد اول جبرئیل را بدوش آورده
و گویند که پر خود ابر ایشان بکش تا بهوش آید زیرا که حوران منتظر راه ایشان اند چون بهوش آید
باز دعوی طلب دیدار کنند زمان حق شود که چه مقدار بگس گردید و دیدار دیدید گردید و نیم روز خوان
شود که لا بکدر و نیم روز سال گذشته الحال حوران بشما منتظر اند بعد همان گاه که تحت سیع آنست
و همان مرغ که در بحر الحویان استاده است هر روز آنج گنبد برندگان جهانی بدید حضرت تالی فی مریم
و اسمیه زن فرعون هر دو را بر رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم تزویج کرده سپارد اما از طفیل ایشان
به موسی هجری عطا کرده شود که حوران بهشت در نظر او آنست با کتاب نمائید باز سوار شوند و زمان
را در عماری گرفته بطرف غابها آیند و با وی از آن جانب بود و مشک او در عقب ایشان بر ایشان
گنبد تا بخانه برسند بعد از آن چنان نور و جمال پیدا میشود که حوران بهشت بجمال ایشان مژمن گردند
و بعد هر یک بقدر شوق و محبت خود حق تعالی را دیده باشند بعضی هر روز پنج بار بعضی که بعضی
نیاده بر آن منقول است که اگر این مردان یک چیز بهشت را میدیدند بغیر از این کلمات
هرگز نمیگفتند که یارب استنی استنی استنی زیرا که تمام دنیا بقیمت بازیانه بهشت نمی ارزند و گفته اند
که چهار چیز در بهشت بهتر از بهشت اند یکی مرگ در دنیاست زیرا که چون در دنیا شخصی چیزی دانند
و منفرد شود از زوال او همیشه اندیشه ناک باشد و دیگر مجاست کردن با قرابو معبان و سوسوم پاره
کردن چیزی این چهارم افضلترین همایند و دیدار باری تعالی منبده پس معلوم باد ای فرزند که نجابت
از تو نزع و دخول در حنبت نشود مگر تقوی و زحمت است که چون باری تعالی بهشت را بسایه فرید
جبرئیل علیه السلام را فرمود که برو و او را به من چون دید گفت و الله باک و بفرم که چون
چنین چیز آفریده بیکس انجرامین آرام نگردد از گفت ای جبرئیل برو و راه او نظر کن که چگونه

است چون دیدیم ریاضت و طاعت و مجاهده ترک لذات و بذل مال فی سبیل اللہ و بذل نفس فی
 بهایا و اللہ محنت و مشقت و اندوه و غم و صبر و شکر و آنچه طریقه شریعت است و دید گفت و اللہ که
 بهشت است آید که اندکی بسبب محنتهای که در راه است باز و در رخ را افزاید گفت بروید من حال
 شما اتفاق چون دید گفت بفرنگ که همگی نباشد که درین آید و همه خلافت ازین بگذرند و بدین ماضی
 نشوند که تا راه ازین من چون دید همه خلافت طاعت و ریاضت و عبادت و فسق و فجور چون
 شرب خمر و زنا و آلت لاهی و نواحق و غیره و ملک من القیام که در چشم بدستمان در دنیا آسان نمایند
 و کار حق را ایشان شوار نماید گفت بفرنگ که همگی بسبب این راه ازین خلاصی نیاید بگر که
 که تو او را راه سعادت کرده باشی الصیبا و خیر است که در میان بهشت و دوزخ محال افتاد در
 بهتر بودن دوزخ نسبت که ای بهشت امنوس برین نعیم تو زیرا که هر چه در دنیا قبیح ترین مردمان
 مصورت و خیس ترین خلافت شوکت و مال و جمال باشد تو آید و تو او ای ایشان باشی زهی
 شرفی که ما راستن زیرا که هر چه خوب ترین جان بصورت اندوهر که بزرگترین خلافت از وی مال و جمال و
 شوکت اند بسبب بخش و زنا و حرام خواری و خلق آزاری بمن آید از حضرت رب الفرت خطاب
 شد برو که ای دوزخ معلوم تو باشد که قبیح ترین مردمان در جهان صورت بدیم که هیچ چیز بهشت را
 برابر او نیامی نباشد و دنیا ترین مردمان را که مغیب تو باشد چنان زشت و سنیه دوری گردانم
 که تو از ایشان بررسی و ناراض گردی قال اللہ تعالی فاقفوا لثاراتهم و قودها الثامن الحجاب
 احذت لکم کترین روزی رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آله وسلم با جمیع اصحاب و بریایان تشنه
 و انس بن مالک را فرستاد که فلان کوه یعنی فلان چاه را از من سلام بگوی تا او بگوید خور و بیرون
 تا اصحاب من از آن بخورند چون چاه و عای رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم رساند چاه گفت
 که جان من فدای رسول با و اما چون این آیت مذکور رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم آمد چندان
 بگریست که آب در من زده مانده است و تمام آب خشک شد و آن چاه سنگ راست کرده آشفته بود
 ترس که ما را از آن ترس نگراند که آتش دوزخ را با ما فروزد چون این جواب را رسول اللہ رساند
 تمامی اصحاب چندان بگریستند که تشنگی را فراموش کردند منقول است که با من نیز آن چنان
 در است اعراف نام که در آن تو دمای شکست کند بدوزخ و دخل دارد در بهشت که قول است

فردی حدان بهشتی داده منج بد اعانت به وز دوزخیان پرس که اعوان بهشت است چه بعد از مرد
 صراط عالمان بران استاده شوند بحکاتال الله تعالی و علی الاحراف رجال و بهشتیان خطاب کنند
 که ای اهل بهشت آنچه مایان گفته بودیم همه حق بود گویند صد فنا که همه راست و بسبب بقصد حق
 بدان رسیدیم باز بدوزخیان خطاب کنند که ای اهل دوزخ آنچه گفته بودیم همه حق بود و با پادشاه
 اعمال رایانه گویند ای عالمان همه راست بود اما بسبب تکذیب از زبان مجرمان و تیران مقرر گشتیم
 و بگویند کافران مر عالمان! کما قال الله تعالی ان افضوا علينا من الماء ان همارذ قلم الله یعنی
 آنچه از طعام و شراب خدای تعالی شمارزق داده است اندکی بر ما زیاد گویند خاموش باشید که این را ای
 تعالی بشما حرام گردانیده است بعد از ان عالمان بهشت روند بدان ای فرزند عدل که الله تعالی
 فی رحمة و ارحم الراحمین و علی والدیک که مقصود تغییر ازین قصص حکایت و قصه خوانی و حکایت
 نبوی بلکه غرض فقیران بود تا بدانی که آنچه سبیه است ترک دهی و آنچه جنس است بپاخیاری سبب
 عمل کردن تو از البقیع بیخبر معروف برسد قال علیه السلام الدال علی الخیر کفاحله و در شرح
 مشارق آورده است که چون حضرت رسالت پناه فرمود که هر که صله رحم کند رزق او فراخ
 گردد و عم او دوازگردد و اصحاب گفتند یا رسول الله درازی عمر چه معنی دارد و گفت مگر از کسی
 که سپرد و نصیحت گیرد و با از وی فرزند صالح زیاده بماند تا هر عملی که بعد او کند او بدان شریک
 باشد و چون از کسی بمقدار یک صحیفه نوشته ماند از نصیحت تو اب او بخیر الله تا کسی نداند و
 کتاب نیز از قبیل امر معروف است و در شرح مشارق آورده است که همه نیکباده و برادر جهاد
 چون قطره آب در ریاست باز گفت که جهاد بر برابر امر معروف چون قطره آب دریا پس چون امر معروف لازم
 بود از ان کردن ساقط کرده ام تا بر تو روشن باشد که راه قیامت دور و درازست و نوشته اندک
 دیار محرم نی پس درین راه توشه بسیار کن و انیس صالح عمل را با خود یار کن تا در مضیقت احوال پاک
 نگردی فصل سوم در اجناس مسائل فوائد بدان ای فرزند که درین فصل آنچه تو گفته
 بودی از مسلهای شرعی که نا در باشد بعضی را بسیارم تا ترا و سائر خلایق را فائده حاصل شود
 اگر شخصی از دوسوی بازار چیزی بخرد از حلالیت و حرایت آن چیزی از بازاری پرسد یا جواب
 بقول لام شامعی هم بغیر رسیدن بهانیت خریدن چیزی اما بقول امام اعظم هم رسیدن بهانیت

زیرا که بازار مصطفی است و بازار خالی از حلال و حرام مینماید هر چه پیش آید بخورد و بدان ما خورد کرد اند
شرح و قایم مسئله چون شخصی مال و نیادی جمع کرده بود از نام صنایع چون جبر و زهد و حرام بعد
از وفات آن مال بر میراث خواران حلال گردید این جواب گردید زیرا که سینه علی السلام فرمود که
بدترین مردمان کسی است که حساب اموال بخورد و برود و سود بگیرد بگذارد و انصافا قال علیه السلام
مال البخیل کس الفیل لا یفیع به الا بالملوت پس میراث خواران خراب نمند بلکه نگاهدارد و بخورد و اگر قرضدار آن
بباید که بر میت یا مان را قرض بود از آن مال را کند و زکوٰۃ مال نیز بکشد و فقیران را خوردن حلال
باشد زیرا که حق فقیر هیچگاه بر طرف نمیشود قنای نو او مسئله چون شخصی غصب کرد و گو ساله را
و یا ماده گا در اسی گو ساله تمبیر و ماده گا و خشک شد تا وان شیر از غاصب برسد باین جواب در تحفه الفت
مسئله چون شخصی مالک شود مال حرام را و او آن را جای دیگر ببرد و نفع او را و باشد باین جواب
اگر مال در دم و یا و تا نیر باشد نفع او بر بائع و مشتری حلال باشد زیرا که این مثل داد چه هر گاه که بصاحب
رو کند مثل او را و کند جائز باشد و اگر عرضی و مواشی باشد نفع او بر بائع و مشتری حرام است زیرا که
هر گاه رو کند هر جا که باشد جز این چیز رو کردن چیز دیگر نشاید رو کردن این نفع است قنای نو او
مسئله چون بر شخصی مار آید او را خود اندازد و بر دیگری رسد او را خود اندازد و بر دیگری رسد و آن
مثالت را مار بگذرد و بمیرد تا وان جنایت بر عاقله کدام کس باشد جواب بر عاقله دوم باشد زیرا که شخص
اول بهیت انداخت پس شخص دوم را شایان این بود که بز زمین می انداخت پس چون او نیز
بر دیگری انداخت تا وان بر او باشد گو یا که عمدا کرده باشد و دیگر اینکه تا وان بر فاعل کار است
و برایش تحفه ملکی و الضیاء و دستورات قضات آورده است که اگر شخصی سوار شود
بر دیگری و شکم او باره شود تا روده او بر آید و شخصی دیگر کردن او را بر نذر قضایان بر ندهد
نبر بر آید مسئله چنانکه در سراجی می آرد که اگر شخصی چاه بزند در زمین غیر می و غیر او کسی تا وان
چاه اندازد تا وان جنایت بر اندازنده باشد بر کتفه مسئله چون کسی مال کسی را بجا که چاه بر
کند چنانکه حاکم از و بگرد ساعی ضامن رسد باین جواب بقول امام محمد رحمه الله رسد و فتوی
جمهور عالمان تیر بر آنست زیرا که در خبر است که فدای قیامت همان مال را در و زح اندازد
ساعی را فرماید تا از آن چاه بگذرد هر سال ساعی آنرا برین گرفت و دست و پا ندهد

بر یوار و زخ بالا کشد اما چون تریب بخروج آید از منش بختی باز در و زخ برود و بگذر السوم
 کرت بیرون کند سه هزار سال بحداب و زخ مبتلا باشد پس چون در آخرت ما خودست بهتر آنکه
 و در دنیا او کند تا خلاص شود امنیت الکافی مسئله چون کسی از کسی در سهم و نیار بقرضن با سپهر و یا غیر
 ذلک بگیرد و در عنیت خصم آنرا در آتش اندازد و زیون بر آید تا دان این مقدار از آن مشتری دیا
 از آن کسی که از او گرفته است طلب کند و بر این کس میباید لازم نشود زیرا که گو که در اصل مال نگرفته بود
 چنانکه شخصی چهار مغز یا انار را بخرد و میان او فاسد باشد بر باغ رو کند بسبب کسرتی مشتری چیزی
 لازم نشود امنیت الکافی مسئله زمین باشد محل افتاده زید او را مدت چند جکار و دو باز ترک کند عمر او را
 مدت چند جکار و دو باز ترک کند عمر او را مدت چند جکار و دو باز ترک کند عمر او را
 همین خالد باشد باز زید و عمر و بیاید و دعوی کند و دعوی او ناسموع باشد زیرا که القیض و لیل الملک
 الحال در ملک خالد است و زید و عمر و صاحب خط نبود امنیت الکافی مسئله چون شخصی ترک دعوی
 ماهیت سه سال بطریق که در میان التیان مانع نباشد چون در با و عده قطع الطریق بعد از آن
 دعوی او سموع باشد امنیت الکافی و دستور القضاة یعنی گفته اند که اگر کسی سه سال ترک کند دعوی او
 ناسموع باشد مسئله چون شخصی ماهه گاوی بد کسی را بشیرت انیکه نگاهبان اسپر او باشد و در غن
 شریک کند و یا در غن با تمام لصاحب ماهه گاوی باشد و امنیت و این را بقطعه بندی که می گویند
 بلایه اما و رقن او می جوایب می آرد که بسبب نگاهبانی ماهه گاوی منافع چون شیر و جوات و در غن
 همه اند باشد و ماهه گاوی و گاوی و ساله از صاحب ماهه گاوی باشد زیرا که این بیج فاسد است پس گویند
 شیر را پیش از تمحیل بر و غن فروخته است و اگر ماهه گاوی و گاوی ساله بنزد یک او ملاک نوزد فاسد است
 اگر تعدی نگردد باشد یعنی بدست خود ملاک محکوم باشد مسئله مردی دختر کبری که بر خود را یکجس بزود
 کرد پیش از زفاف طلب مهر او شاید یا نه جوایب شاید اما اگر صغیر باشد قبض کردن مهر از شوهر
 پدر را شاید و اگر شوهر را بکنده حیر کرده باشد براد کردن آن مهر پدر را زیرا که مهر واجب میشود
 بنفس عقد دستور القضاة مسئله چون میرد یکی از متعاقبین یعنی زن و شوهر پیش از دخول پس
 مرزن با تمام مهر برسد زیرا که موت بنزد دخول است سراجی مسئله چون شخصی دختر را بکنه تزویج کند و
 از برای خود چیزی از او داد و خود بگیرد از سوال شاید یا نه جواب فی لقوله تعالی فخی عن الخلو فی النکاح صحاح

و جلوی برای خود ستانیدن چیزی را گویند و نکاح پس اگر امد بعد از خجانه آوردن آن کن مال طلب
 از پدر کند رسیدن به جواب رسد آئینه الکافی اما در روایت قاضی حان هر چه در میان ایشان تعریف
 شده است چون همانی و جامه و غیر ذلک همانرا نیز حساب کند و مایه را از امد طلبند مسئله
 چون شخصی که کثیر را بخرد و وطی کرد او را بارها پس مستحق شود آن کثیر که بر شتر می خبث شود یا
 جواب مهر واحد لازم گردد و دستور القضاة مسئله حلال است نکاح کردن حامله از زمان او در وقت
 نکاح کردن حامله از بندهای امد و انیت و طی زانیه پیش از وضع حمل سراجی اما بقول مضمول
 العمادی اگر بنا بر غیر زانی باشد و طی روانیت و اگر بنا بر کعبه یعنی همان زانی باشد حلال است نکاح و طی
 بر و در اگر زنی را کسی ببیند که در آن ساعت زنا کرد با زوران ساعت نکاح کند و است مسئله
 چون شخصی بخواند که بزنی صغیره خود جماع کند اگر پنج ساله باشد روانیت و اگر نه ساله باشد دخول
 کردن و است در وقت و وقت و شبت ساکنی نظر باید کرد اگر سهین یعنی فریب باشد که قوت و طی
 در وقت است و است و اگر لاغر باشد روانیت و دستور القضاة مسئله شخصی که پدر و دیگر با
 که مادر زن چرکدی او گوید و طی کردش حرمت مصارت لازم گردد و زن و طلاق گردد اگر چه بگوید
 گفتم و یا بر روی سخته گویان باشند زیرا که درین امر یک کت ازار کافیت و دستور القضاة مسئله زن
 و مرد در پیش و آگواه اقرار کردند که مازن و شوم لایعقد النکاح زیرا که نکل هشتبار است در شمار
 دستور القضاة مسئله مردی تبرساند زن را از برون تا آنکه به بخشد مهر خود را بدان بختن شده
 نشود و انی و در دستور القضاة مسئله مردی زن دیگر را غضب کرد برای ترویج نمود اگر
 آن زن از غضب که میبیم بگیرد نکاح کردن آن بر فاصب حلال گردد زیرا که بمنزله منسلع میگردد و
 نسخ بنی مسئله اگر شخصی زن ب عقد قدیم داشته باشد و بر عقد او عقد جدید کند و است اما اگر نکاح
 که بنزدیک جدید چند روزی بگذارد اگر نمیباید باشد اول عقد پیش او بود اگر بکری باشد نهفت روز
 اما بعد از آن باید که قضای آن با همین تمثال زنی قدیمه باز گرداند و مجموع غانی معاملات مسئله
 چون اختلاف انسا و میان اجیر و مستاجر در انیکه کالابرای بار ایگان عمل کرده چون در وقت قیام و غیر
 و مزدور گوید که باجر کرده ام بقول ابو حنیفه رحم بیند از اجیری باید و الا قول قول صاحب با همین
 اما بقول ابو یوسف رحمه الله باید نظر کرد که اگر اجیر شخصی باشد که اگر اوقات ایگان عمل میکند مثل

قول صاحب است مع همین و اگر چه مشهور عمل را یکیان نباشد پس قول قول اجبر است باین سخن یعنی
مسئله مروی و وزن داشت چون روی شیر بود و بصورت چو ماه منیر + یک از سه جا علی مر سپر غریبا
و او شیر + زنی دومی شد بروی حرام + که تا قیامت نباشد صل پذیرد بر که صل اسمعنی کند + منفعتی
آفاق باشد بے نظیر + بیان اینست که عمر و کنیزک صاحب جمال داشت در زید جان کنیزک را
بر سپر صغیر شیر خواره خود بکلیح خواست بعد از آن عمر و آن کنیزک را آزاد کرد و حاکم نفس شد او متوجه
دیگر کرد یعنی بکر را شوهر کرد و بکر را زن دیگر نیز بود زن ثانیه بکر بر همان سپر زید را شوهر داد که این
کنیزک در نکاح او بود کنیزک بر بکر حرام شد زیرا که آن طفل سپر شد و کنیزک زن سپر شش شده
زیرا که زانش بود اول مسئله شخصی دو خواهر و یک مادر یک پس نکاح کرده بدید
جائز است یا نه جواب بلزست بیان آن است که کنیزک بود مشترک میان دو کزن و سپر
تولد شد و هر دو کزن عوی سپر بودن او کردند آن سپر سر و گرد و کنیزک آزاد کرد و دو میراث
بر داد در میراث کامل و میراث بزرگ ایشان از میراث یک پدر پس این فرزند عین در خورا
یک پدر از یک پدر و خواهر دیگر از پدر دیگر نکاح کرد و یک کس بدید رواست این بر دو مسئله
از مشکلات مزد خوانی آورده شد مسئله کفارت دارا اگر روزه کفارت دارد و حجاب و رماه اگر
پروماه بیت و نه روز باشند نیز رواست و اگر حجاب شصت روز دارد و روایت مگر تمام شصت
روز شرح الو المکارم مسئله اگر مؤمن و امام جماعت یک کس باشد رواست یا نه جواب تبهرت
و حضرت رسالت پیام صلی الله علیه و آله وسلم بعضی از اوقات خود اذان میگفت و خود اقامت
میکرد و قوله هَذَا قَوْلُهُ مَا قُلْنَا اِلَى اَخِيهِ اِي قَوْلِ الْوَضِيْفَةِ وَحْدٍ لِيَقْبِدَ اَنَّ الْمُوْذِنَ لَا يَجَازِيَنَّ اِلَّا اِذَا كَانَ لِاِقَامَةٍ
فِي الْكُرْبِ وَيَقْبِدُ اَنَّ السَّجَّابَ اَنْ يَكُوْنَ اَلْمُوْذِنَ عَالِمًا بِالسَّنَةِ اَيُّ بِالْاَحْكَامِ الشَّرْعِيَّةِ لَا اَنَّ لِلْاَذَانَ
سُنَنًا وَاَنَا فَلَابَّدْ مِنْ اَعْلَمُ بِهَا وَاِنَّهُ مِنْ اَبِي الْجَمَاعَةِ وَالِدُ عَاءِ اَيْهَا فَلَا يَقُوْضِيْ غَيْرَ الْعُلَمَاءِ
وَلِهَذَا اَقَالَ عَلِيٌّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ لَوْ اسْتَطَعْتُ الْاَذَانَ مَعَ الْخُلَفَاءِ لَا دَنْتُ فَشَدْتُ اَنَّ الْاَحْسَنَ
اَنَّ يَكُوْنَ الْعَالِمُ اِي مَا فِي الصَّلَاةِ مِنْ خِلَافٍ مَا يَقُوْلُهُ لِبَعْضِ الْمُنَاجِرِيْنَ اَنَّ الْاَحْسَنَ لِلْاِمَامِ
اَنَّ يَقُوْضِيَ الْاَذَانَ وَاَلَا قَامَةَ لِعِيْمَةٍ فَاَنَّ النَّبِيَّ مَا بَاشَرَ الْاَذَانَ وَاَلَا قَامَةَ نَفْسِهِ وَ قَدْ
كَانَ اِمَامًا هُمْ فِي الصَّلَاةِ وَاَقَالَ سَمْعٌ بِالْاَكْبَادَةِ هَذَا فِي حَقِّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَفِي حَقِّهَا اَذَانَ

الْاِمَامُ بِنَفْسِهِ اَوْ لِي لَا تَلْمُؤُكَ بَدْعُو اِلَى اللّٰهِ فَمَنْ اَعْلَى مَرَجَبُهُ مِثْلُهَا فَوَلِي الْقَابِلِ
 وَقَدْ اَذِنَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَاَقَامَ فِي بَعْضِ الْاَوَّلَاتِ وَرَوَى
 عْتَبَهُ بِنَ عَامِرٍ كُنْتُ مَعَ رَسُولِ اللّٰهِ عَلَيَّ سَفَرًا فَلَمَّا ذَلَّتِ النَّجْمُ اَدَانَ اَقَامَ وَصَلَّى الظُّهْرَ كَقَابِلِهِ
 مَسْئَلَةُ الرَّصِيدِ رَاوَدُوهُ نِيْمَ شَدِيْرٍ وَاَسْجُودًا وَاِذَا اَنْزَلَكَ جَدَا شَدَا اَنْزَلَكَ نَجُورًا وَاَسْبَابًا رَا نَجُورًا
 مَجْمُوعٌ مَلِكِي مَسْئَلَةُ الرَّصِيدِ رَا بِيْتَزُوهُ وَاَسْجُودًا وَاِذَا اَنْزَلَكَ جَدَا شَدَا اَنْزَلَكَ نَجُورًا
 رَا تَشَابِيْرًا اِذَا نَجُونٌ سَفُوحٌ بَلِيْدَةٌ هِيَ قِتَادِي نَوَاوِرٌ مَسْئَلَةُ سِرِّانِ بَجْرٍ وَاَكْحَاحٌ حَرَامٌ كَرُوْنِيْ كِيْ سِرِّ
 بَجْرٍ وَاَسْبَابٌ وَاَقْبُولُ بِيْرَا كِهْ نِكَاحٌ لِقَبُولِ الْبُؤْحَيْفِيْرِ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُ اَسْبَابٌ بَقُولِ سِتِّ خَلْفَانِ مَالِكِ كِهْ نِكَاحٌ
 لِقَبُولِ اَوْطِي سِتِّ اِذَا سِرِّ اِنْ زَنَ رَا مَذِيْبَةٌ بَا شَدَا دَوْمِ زَنَ بَدْرٍ سِرِّ نِيْمَ بَجْرٍ وَاَكْحَاحٌ حَرَامٌ كَرُوْدُ
 بَدَانِ اِيْ فَرْزَنْدِ بِيْرَا كِهْ دَرِيْنِ سَلِيْدِيْ كِهْ دَرِيْنِ سَلِيْدِيْ كِهْ دَرِيْنِ سَلِيْدِيْ كِهْ دَرِيْنِ سَلِيْدِيْ كِهْ دَرِيْنِ سَلِيْدِيْ
 وَاِنْ زَنَسَ الْبُؤْحَيْفِيْرِ حَمَلًا شَدِيْرًا وَاِنْ شَدَا بَا شَدَا اِنْ كَرَامٌ اَقْبُولُ اَسْبَابٌ اَوْ رُوْمًا مَالِكًا قَالِ اللّٰهُ تَعَالَى وَاَلَا
 تَسْتَكْبِرُوْنَ اَمَا تَنْكَحُوْنَ اَبَاؤُكُمْ زِيْرَا كِهْ الْبُؤْحَيْفِيْرِ بِيَانِ نِكَاحِ خُرَّ اَسْبَابٌ وَاَقْبُولُ چِيْرِيْ دِيْگِرِ نَكْرُوْدَهْ هِسْتِ سَوْمِ
 مَادَرِ زَنَ بَجْرٍ وَاَقْبُولُ حَرَامٌ شُوْدَا اِذَا بَدْرُ خُرَّشِ دَسْتِ وَاَزِيْ كَرُوْدَهْ بَا شَدَا يَانَهْ بَا شَدَا اَمَا مَادَرِ شَشِ رَا نِكَاحٌ
 كَرُوْدِ دَسْتِ وَاَزِيْ بَدْرُ مَكْرُوْدَا وَاِذَا طَلَقُ كَرُوْدِ خُرَّ اِنْ بَرُوْعَلَالِ بَا شَدَا وَاَقْبُولُ مَجْمُوعَةٌ مَحَالَّتِ
 مَسْئَلَةُ مَسْكُوْدِ وَاَزِيْ دِيْگِرِ سِرِّ بَدْرٍ سِرِّ حَرَامٌ هِسْتِ وَاَلْيَا مَسْكُوْدِ حَرَامٌ سِرِّ بَدْرٍ سِرِّ حَرَامٌ
 اِذَا فَرَجٌ وَاَخْلَ اَوْ رَا بِيْدِيْ حَسْتِيْ كِهْ اِذَا بَدْرُ زَنَ رَا اَطْلَبُ مِيْگِرِ دَوَشَشِ شَهْوَتِ بَرُوْدِ خُرَّ سَالَهْ رَسِيْدِ
 زَنَ بَرُوْدِ حَرَامٌ كَرُوْدِ وَاِذَا حَلَالٌ شُوْدُوْدَا نَظَرُ بَدْرٍ بَرُوْدِ حَرَامٌ وَاِذَا خُرَّ اَقْبُولُ اَمَّا دَوَشَشِ هَا كَرُوْدَا اِذَا اِنْجِيْنِ
 كِيْزِيْ كِهْ بُوْدِيْ بَا وَاِذَا مِيْگِرِ وَاِذَا حَرَامٌ شُوْدَا اِنْجِيْنِ بَرُوْدِ شَهْوَتِ بَرُوْدِ اَسْبَابٌ اَسْبَابٌ اَسْبَابٌ اَسْبَابٌ
 بَرُوْدِ حَرَامٌ كَرُوْدَا اِذَا زَنَ اِذَا مَرُوْبِيْرَا بِيْدِيْ شَهْوَتِ نِيْمَ حَرَامٌ مَصْحَرَهْ هِسْتِ مِيْگِرِ وَاِذَا اِذَا
 بَرُوْدِ زَنَ وَاِذَا شَهْوَتِ نِيْمَ وَاِذَا حَرَامٌ كَرُوْدِ خُرَّ اِنْجِيْنِ مَجْمُوعَةٌ خَالِيْ وَاِذَا مَسْئَلَةُ
 اِذَا بَلِيْسٌ وَاِذَا اِنْجِيْنِ نِيْمَانِ اِذَا كُوْرِيْنِ فِي الْمَسْأَلَةِ الْاَوَّلِيْ دَرِ حَالِ اِنْزَالِ شُوْدَا حَرَامٌ كَرُوْدِ زِيْرَا كِهْ اَقْبُولُ
 شَهْوَتِ اَوْ دِيْگِرِ مَحَلِّ سِتِّ وَاَلْيَا اِذَا دَخَلَ كَرُوْدِ وَاِذَا زَنَ خُرَّشِ بَرُوْدِ حَرَامٌ نَكْرُوْدِ زِيْرَا كِهْ اِسْبَابٌ شَهْوَتِ
 وَاِذَا مَحَلِّ سِتِّ مَجْمُوعَةٌ خَالِيْ مَعَالِمَاتِ مَسْئَلَةُ جَمِيْعِ كَرُوْدِ مِيَانِ وَاِذَا نِيْمَانِ اِذَا اِذَا فَرَضُ كَرُوْدِ شُوْدُوْدَا اِذَا اِنْجِيْنِ
 رَا وَاِذَا دِيْگِرِ اِنْجِيْنِ نِكَاحٌ جَائِزٌ بُوْدِ سِمْ جَمِيْعِ كَرُوْدِ حَرَامٌ حَرَامٌ نِيْمَانِ اِذَا اِنْجِيْنِ اِذَا اِنْجِيْنِ

اول چون دقتند و مایند یعنی زنی که شوهر او را دختر باشد از زن دیگر جمع میان ایشان است
 دوم خوشدامن دزن سپران یعنی اگر کسی زنی را با شوهر آن در نکاح خود جمع کند نیز رواست
 سوم زن دکنیز که آن زن شرح ابوالمکارم مسماة بنخسیدین طی کنیز یک کسی روانیت مگر بدو تمام
 کنیز که را به بخشد و یا بخرد و یا نکاح کند منقول است که شخصی خدمت ابن عمر حاضر شده گفت
 که مادر من طی کنیز خود را بمن بخشید رواست یا نه گفت روانیت مگر آنست که یا تمام نباشد و یا زود
 بخری و یا در نکاح خود آری شرح است مسئله حرام کردن جلال سوگندست تا قضایان و مجتهدان اگر شخصی
 گوید که با تو سخن کردن بر من حرام است پس سخن گفتن کفارت بین لازم شود و مجتهدان اگر گفت
 که جلال الله حرام او کل حل علی حرام او جلال المسلمین علی حرام و نیت نکرد چیزی را امام تمیز و تفصیل
 ابو جعفر و ابو بکر الاسکاف و ابو بکر بن سعید گفته اند که بدین اتفاقا اگر آن شخص را یک زن باشد با نه
 شود بیک طلاق و اگر چهار زن داشته باشد یکی بیک طلاق با نه شود و اگر نیت داشت باشد طلاق
 راسته واقع شود و لا ینصدق فی عدم النیة قضاء لانه صاع عرفا و لهذا لا یجلیت به الا الرجال فی اللؤلؤ
 مسئله اگر شخصی گوید که حلال خدای بر من حرام اگر فلانی کار نکند و نکند پس او را اگر زن باشد
 زنش طلاق شود بیک طلاق با نه و اگر او را بنا شد بعد از آن تزویج کرد نه را بر کفارت لازم
 خبر طلاق شرح مسئله مروی تزویج کردن زنی را در عدت زناست و جماع کرد با او بعد از رضی عدت
 اگر شوهر بگیرد جائزست زیرا که شوهری که در عدت کرده بود شوهر نبود بلکه زانی بود و هر طریق
 منقضی میشود اگر در آن عدت از او جماع گرفت نیز عدت منقضی میشود و بعضی عدت نه بوضع حمل
 مضمرات مسئله مزی تزویج کردن زنی دیگری را او دخول گردید و او خبر ندارد و نشوی دیگران
 زن بعد از فرقت تجب العدة علیها یعنی بر عدت لازم نشود و اگر آن مرد بر بودن شوهر آن زن خبر
 دارد پس بعد فرقت عدت لازم نشود و التجب العدة علیها زیرا که گویا او زانی بود و در زنا عدت
 نیست و نیز بر شوهر اول حرام نشود به سبب زناهای او و فتوی برین است شرحی مسئله در عدت چارسیه
 بیطرفی کرده اند و حال اینکه یک حیض نیز کافی بود جواب حیض اول از برای شناختن پاک
 بودن رحم زن است از لفظ شوهر اول زیرا که اگر در لفظ است پس عدت او وضع حمل است
 و حیض دوم تحریمیة نکاح زن است بر آن شوهر حیض سوم از برای فضیلت زن از او است

تفاوت باشد میان کثیر که نسید مسئله ولا علة علی ذمته طلقها ذمی شرح ابوالمکارم مسئله چهار زن را عدت نیست اول مطلقه پیش از دخول و دوم حربه که فزاند از زوج و شوهر را در الحرب یا تا سوم چون دو خواهر را با یک عقد تزویج کنند باید که یکی را نکند و از عدت نباشد و وطنی که چون مر این دیگر را شاید با شکاح کردن یکی را باز دیگری را بشکاح کرد همان اول بر و طلاق شود تا آنکه عدت او نگذرد آن دیگر بر و طلاق نگردد و اگر یکی را طلاق داد و دیگری خواهر او را بشکاح کرد نیز شکاح روا نیست تا عدت آن نگذرد چهارم شخصی را چهار زن بوزن میخمر مرد بکند زن اول طلاق میشود و او را عدت نیست مسئله العالمه لفقوا للعندی ان العینا تال العالم الفقیرا لاجل العنی فحتم شرح ابوالمکارم مسئله قریش را چرا قریش نامند جواب بدو معنی یکی آنکه قریش نام خنبنده است و دریا از ان ایشان را قریش نامند و قبل قریش کسب گویند و ایشان کسب تجارت بسیار میکردند از قریش نام اند شرح شمس قوامی هر که جزو قریشی باشد یعنی ملی قطع بخورد و نزع روح بر او آسان باشد نسبت بدان بر زمین بر او آسان است یا جوابی زیر که او از اهل قبا بوده است و بسبب حاجت ایشان بر او در رسول الله صلی الله علیه و سلم عاصی شدند که فرمود هر که بر او لعنت گوید بقبول امام اعظم رضی الله عنه آن کس را نخصه کرده و آن است بر آنند شرح امالی کقول ما شتمکم لیکن ینبذ ابعدا موت بر کسی که میگفت فی الاغرام عالی بدان می فرزند چون ذکر زید در میان افتاد و پس شتم از خنک او میان کنم که چون بود زیرا که اکثر اهل بر او فاضل آنرا بکذب بدل کرده زیادت نوشته و مردمان عمام بدان سبب کا فر ساخته اند منقول است که ابراهیم معنی را کسی سوال کرد که سبب خبر داری از ان کسب که چگونگی بود گفت سببهای خود را در خنک بخون بنیا نموده ام الحال زبان خود را بخون نموده بخونم زیرا که آنچه میان صحابه گذشته است از شر و بدی قصه آن جا نرسد تا عوام الناس در شک و تردید و عدوت ایشان در دل نیارند که بسبب عدوت کا فر نشوند و اکثر ازین اهل بر او فاضل با میر المؤمنین معاویه رضی الله عنه نیز دشمنی دارند و پیدا شد که او از اصحاب خاص رسول الله صلی الله علیه و سلم بود و زخم بر ست روزی به پیش رسول الله صلی الله علیه و سلم نشسته بود حضرت فرمود که ای معاویه از پشت تو بوسه بخون می آید گفت چه باشد رسول الله گفت از پشت تو فرزندی بزاید که هلاک کننده اولاد من باشد حضرت معاویه قسم خنجا یاد کرد که من فرزندم خوزن

سخن در بیان زین

بگیرم در تمامی عمر بنی زین العابدین بر لفظی علی اورا بنحیث رسول علیه السلام هرستاد که خلافت بعد
 شما بکجا باشد و نمود بعد من ابو بکر صدیق خلیفه باشد گفت بعد او فرمود فاروق گفت بعد او فرمود عثمان
 ذی النورین گفت بعد او فرمود سوال کننده بعد از عدلت خلفای ثلاثه حضرت معاویه بر لفظی گستاخی
 کرد و بطریق ماعت گفت که یا امیر سوال کننده من بودم خلافت من پس بر لفظی گفت لابل سوال
 کننده من بودم زیرا که شمارا من هرستادم قبول کرد اما بعد از حضرت مرتضی در سال خلافت بنی امی
 صدیق رضی الله عنهما میگردد بعد از اختلاف در میان صحابه افتاد حضرت معاویه گفت من هشتم بود علی
 نادم صحاب بود او بخود اصناف میگردد با همین سخن میان ایشان جنگ افتاد و بست و بکینه از اصحاب
 کشته شدند و پیش ازین حضرت رسول الله صلی الله علیه و سلم گفته بود که علامت قیامت آنست
 که در میان اصحاب من جنگ پیش کشی پیدا شود اما بقوت شمشیر پادشاهی رسیدی شب اول بگردید و پادشاهی
 گرفت تا خود را پاک کند تقدیر الهی در آن کلوز کرد می متوطن بود بر سر ذکرش نیش زود چنان مرد و الم
 روی نمود که در شب روز نمی آید تا بحالت ترع رسید حکیمان روز زمین خرابین وارد شدند که
 نطقه پشتش در فرج نریز و شفا نیا بد معاویه گفت من قسم باو کرده بودم که زن نخوام کرد حکیمان اتفاق
 یکدیگر زنی را آوردند نجایت پیرو و هر چه سیده بود چون امیر المؤمنین معاویه بدو دخول کرد در دست قرار
 شد اما حکمت الهی تا سخن رسول الله صلی الله علیه و سلم دروغ نشود لطفه در رحم آرام گرفت و
 از آن نیز بد تولد شد بد خوبی او از آن بود که هرگز در تربیتش آفتی بود منقول است که چون امیر المؤمنین
 حسین تولد شد حضرت رسول در گوش راست او افغان میگفت و در گوش چپ او اقامت گفت در آن
 زمان فرشته نازل شد بغایت عظیم هر سه سئل گفت یا رسول الله هر دو بال او خشک شده اند و شما
 حسین را بزمه و بال او بال تا منبر شوند چون ما لید نبرش در فرشته برفت حضرت از چهر سئل علیه السلام
 پرسید که این چه بود گفت که بعد خلقت این فرشته عصیالی از دستش بیاید بفرمان را لغت
 بر دو بالش خشک شد اما خطاب رب الغت بران شد که چون نبره سوال از پشت زهرا بدید آید تا ترا
 پر بر رویانم الحلال این همان فرشته بود رسول گفت شدلی کرد که نبره من بجزد و لاوت صاحب و چه
 گفت پس چون لائق حال دنیا و اولیاست که خوششان را با ایشان راه نهد بدیده چهر سئل بفرمان رب
 الحلیل گفت که یا محمد صلی الله علیه و سلم هر سه سئلانی که موت او در کجا باشد و باو چه پیش آید گفت

فی گفت موت او در وقت که بلا از دست سواران پسر معاویه باشد و چندین پنهان بر او گذرد و کشتند و او
 شمر نام در بسیند پسن او و حضرت گفت من زنده باشم گفت لی گفت ما در پدش زنده ماندگفت لی
 گفت خلفای راشدین گفت نه حضرت بگرت بر غریب حال او و ایضا روزی حسن و حسین بنی
 فاطمه عرض نمودند که روز عید می آید و با بیان جامه ندریم فاطمه زهرا این را بر رسول باز گفت و دلان بان
 مهتر جبرئیل و دو جامه سفید از بهشت بیاورد و اما ایشان که خاصیت کوکان است قبل نکرده گفتند از
 برای ما جامه زلفین می باید مهتر جبرئیل فرمود که هر دو در طشت آب اندازید به نوعی که ایشان بخوابند
 رنگ شوند امیر حسن جامه بنبرخواست و در حال بنبر شد و امیر حسین جامه سبزخواست و در حال سبز شد
 شاید که این پیش از منسوخ بودن جامه سبز بود و اما حضرت جامه سبز را با ایشان نمی پوشانید چون
 رسول الله صلی الله علیه و سلم هر دو را خوشحال دید او نیز خوشدل شد باز جبرئیل گفت یا رسول الله سبز
 میدانی که وجه سبز و سبز بودن جامه چه معنی دارد و گفت لی گفت حسن چون جامه سبز پوشیده بند
 خاگان او را ز سر بردند و اندرونش چون آب شیر بیرون آید و حسین چون جامه سبز پوشید و خنمان او را
 بکشته و جامه او بخون رنگین شود و حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم باز عملین شد و شما و شمس
 بنیم بدل گشت ایضا مهتر جبرئیل در مقصوده رسول الله صلی الله علیه و سلم در آن حضرت رسالت پناه
 با حسن و حسین شسته بود و با جبرئیل بصورت و حیه کلیبی بود و ایشان هر دو دیدند در آن حسن جبرئیل علیه
 السلام در آن خنند و دستها او را میکشادند و نیک نمیکامی دیدند جبرئیل علیه السلام گفت یا رسول الله ایشان
 چه عرض دارند گفت تو بصورت و حیه کلیبی آمدی و حیه کلیبی هر گاه که می آید برای ایشان چیزی آورد
 از آن بجز تیر نظر نکرند مهتر جبرئیل در حال غائب شد باز آمد و دو سیبی از بهشت بیاورد و دو گیان
 گیان بدست هر یک برد و ایشان عزون رفتند رسول الله صلی الله علیه و سلم خوشحال شد باز
 گفت یا رسول الله صلی الله علیه و سلم دوست سیداری ایشان را گفت آری گفت هیچ سیدانی ایشان
 کی بسند گفت لی گفت پس از آنجا خاک بیاورم پاره خاک از آنجا بیاورد و گفت یا رسول الله این خاک
 را نگاه کن هر گاه که ایشان بر آنجا برسد این خاک سسرخ شود و چون درختان را بسزند
 خون بر آید این علامت شهادت ایشان بود رسول الله صلی الله علیه و سلم آن خاک را
 با مہانی داد و برای محافظت پس معلوم یا و ای فرزند که این مقدار کار ما هرگز دروغ میشدند

واختراع و ابداع هر چیز از واجب تعالی است مگر اینکه انگشت تعرض به بندگان در ازت منقوست
 که حضرت معاویه رضی الله عنه را فرموده لک سوار بودا چون بزیرت رضنه رسول الله صلی الله
 علیه و سلمی آمد امیر زادگان تقیال می نمودند چون منظر معاویه بر ایشان میسرید ایشان را قسم بود
 پاک حضرت معاویه می داد که از سپ فرود نماند خود فرود می آمد و پایهای مبارک ایشان را بوس
 میکرد و در پیش ایشان میدوید حتی که بعضی میمان جا بل لعنه میکردند که تلمعی و چای موسی میکنند
 منقول است که روزی استواره برده امیر سوار بازار میگذاشت و میگفت اخلا الطهر لوللا می
 یعنی ای مردمان غالی کنیدناه بجهت او شاه مبراهیل بازار گفتند زهی شرافت که او راست که با وجود این شرافت
 دو بد به از بد و شترن استواره ننگ نمیکند آورده اند که امیر المؤمنین معاویه رضی الله عنه در کل حسن
 و اوقات بزیر بیضیت میکرد که اسی فرزند بر تو بود که با فاندان رسول الله صلی الله علیه و سلم عداوت
 نجونی تا بسلاکت هر دو جهانی پاک نشوی و بسبب عداوت ایشان آن بود که روزی زید غلامی را
 خوب باید خریدن بهایش قطع زد امیر حسین در میان آمد و بر آن خود زید خریدن لگید اما سخت تر
 عداوت این بود که روزی زید گفت اسی پدر اگر شهر با تو را در نکاح من در آری بر وصیت که کنی
 بعد از تو سجا آرام و شمه با تو زن عبد الله بن زبیر بود ملاقاتش داده بود معاویه گفت که وصیت من
 همین است که بخاندان رسول الله صلی الله علیه و سلم عداوت نجونی دیگر آنرا تو دانی زید قبول کرد
 حال سلمان فارسی را در پیش شهر فرستاد که اگر زید را قبول کنی هزار بیس همه زمان سازم چون
 در راه میرفت قاسم بن عباس بن عم البنی صلی الله علیه و سلم جوانی بنایت طرفت و با جمال
 در خمی و شندی استاده بود و غرضش رسید واقعه باز گفت قاسم گفت عرض حال ما را نیز برسان
 چون از او در گذشت امیر حسین بن استاده بود عرضش رسید واقعه باز گفت امیر حسین گفت عرض
 حال من نیز برسان چون سلمان نزد پیش رفت شهر با تو زن صاحب جمال که در جمالت و زینت
 بی ترین بود دید خود نیز برو عاشق شد گفت امیر حسین صلوات الله علیه و سلم بودم برای زید که هزار بیس
 همه زمان سازد و در راه قاسم و امیر حسین نیز خود را تبوعرضه کردند من نیز آشفته تو شدم الحال
 بعد که راضی باشی باش شهر باز گفت اسی سلمان من چون کنیز کی خاندان رسول الله صلی الله علیه و سلم
 قبول خنوم از ان باز نگردم مرا امیری باید چون با امیر رسید در نکاح خود در آورد چون سلمان خبر

و عادی رساند گفت ای سلمان الحال فتنه در میان نیرید و خاندان رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم
 و شوار پیدا خواهد شد بعد از آن چون امیر المومنین عادی رحلت نمود نیرید پادشاهی شدت امیر
 زاوگان هرگز پیش او نیتش ندر روزی شخصی بارالیشان فرستاد که مطلع و فرمانبردار بدیدم بود با من
 چرا که گرانید گفتند شنیده ایم که بساط تو سگ اقتاده بود و کار خلافت شرع از تو دور و جرمی آید
 روی ترا نخواهم دید نیرید نیز فرستاد تا اما ایشان را بنور شکر گرفته بسیارند چون شکر رسید ایشان
 مسجی حصر کردند امام امیر حسین را شروه سپران بودند خنک کردند شکر نیرید را شکست دادند و خود را
 غلام کردند بعد از آن پیره زنه اختراع کرد امیر حسین را زهر داد در آن شکست چنانکه جبرئیل فرستاد
 زرد و سبزه روان شد و او در آن حال از شکار باز آمده بود پیرزن در آب اوراد او چون امیر حسین
 بر روی سید زهر و سنده را پرسید که چه کنی باشد حسین گفت ای برادر قول حدمین بود و دروغ نمی شد سکوت
 بهتر است بعد از دفن کردن او نیرید شکر بسیار در عقب او روان کرد اما اهل کوفه که کس را فرستاد
 که اگر امیر حسین بیاید بدو چشم مرا در او چون امیر حسین روان شد پسر نیرید حرد نام علی الصباح پسر
 هزار سوار بدو پیش آمد و نماز با دعا و عقب او داد و گفت است امیر زاده اگر روی این بخت به منی
 هیچ نبود و ترا از دوزخ نجات دهم نیرید گفت من هرگز روی او را ندیدم که سگ را بر بساط جایی داده است
 بگذارد روز در راه میرفت و هر روز حرد بدو پیش می آید و بوضیحت میگرد امیر حسین قبول نکرد و بگوید
 امیر اشتر رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم بود هر جا که در سفر آن اشتر خواب میکرد ایشان فرود می آمدند
 روز سوم آن اشتر خواب کرد و حرد او را کرد و روان نمیشد فرود آمدند امیر گفت نام این مقام چه باشد
 گفتند دشت کربلا چون درخت از برای بنیرم بریدند خون بریان میشد چون از آن خاک آویزند
 سرخ شده بود امیر گفت ساکن باشید که مقام شهادت من همین است من از جبهه و شنیده ام آن پیش
 از ایشان شروه لگ سوار نیرید پیره بودند و کانترا ایشان عمر من سعد بود و سعد از عشره مبشره
 بود و کتار آب را گرفته بودند باز حرد بدو پیش آمد و زمین را بوسه داد که اگر روی او را به منی بهتر بود امیر
 قبول نکرد و گفت سپر تو بر جای خود باش تا من از بهر تو اول جنگ بکنم بکنم بکنم بدو این شش هزار
 سواران بکیارگی تا خند بگی شهید شدند بعد از آن پیر زنه سپر خود را آورد و همان یک سپر
 دشت شهید شد بعد امیر حسین علی اصغر را فرمود که تو با جمع لشکر جنگ اختیار کن زیرا که نسب

رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم منقطع خواهد شد و در پیش رسول الله آنچه عذر آیم اما خود قیامت
 بهج نوع بدست ایشان نمی آید کمند با با عدد بر او سختند و از ایشان جدا خفتند چون بنهشت جوانی
 بنز فرسید بر کتل گفت من حسین بن علی بوده ام آن گشت بعد شمر بن جوهر رسید
 بر چند کار و بر گلویش می مالید ببردید می شد امیر حسین گفت که نام تو چیست گفت شمر گفت چاه را
 از سینه خود باز کن چون باز کرد سینه اش پیشش بنمود گفت از قفا کار و بر آن که گشته من هم تو باشی چون
 سر او را در پیش عمر سعد بر شمر گفت ای عمر بهترین قوم را کشته ام شمر شمشیر را بر گردنش زد و بخت که تیرین
 قوم را چرک شستی بعد از آن حمیه و صحاب و خاندان را با غیرت نیریدید آن کردند اما زنان در عمار بودند
 که سپه نامحرمی روی ایشان را ندید چون در راه میفرستند بنه سر امام حسین را در خانه مروی صالح نهم نهادند
 علی الصباح چون سر را از طلب کردند سر سپر خود را بریده دست او قبول نکردند مگر اسفت بر سر داشت
 و کله مارا بریده داد قبول نکردند چون کله شفتمی را بریدید و خاک کرد که یا الهی شکل سپهرین چون حسین
 گردان همچنان شد ایشان سوار بریدند و صالح سر حسین را آورده بدو همراه کرده دفن کردید آن
 ای فرزند درین شرفه لک سوار یک کافر بود بلکه همه مسلمانان و اکثر اصحاب رسول الله صلى الله
 علیه وسلم را دیده بودند زیرا که کافر بعد از بعثت رسول الله صلى الله علیه وسلم تا این غایت در رم
 مدخلی در فتحی نرسیده است مگر در آخر الزمان برسد آنچه در مقتل که مصنف رافضی بیان کرده است
 همه فرزند بتان است و سبب القتل عقیده مردمان از خاندان است زیرا که خاندان رسول الله
 این طور کار را نمی نامشایسته چگونگی برسد و مسلمان چگونگی ایشان را خواری نپداشتند
 و سبب جنگ از آن قبول کردن حسین بود امر پادشاه را بنیز لشکر را محض بر کتل او نفرستاده بود
 بلکه برای گرفتار او فرستاده بود تا گناه خود را بدو عرضه کند که من چه گناه دارم و آنچه بعضی
 گفته اند که نیریدید قبول او را حسی شد کافر شد و راجحه العلوم می آرد که آن قول را اعتبار نیست زیرا که
 از زبان او گفته نشیننده و از دل او که خبر ندارد در گمان ببرد آن بر مسلمانان نبی است که ظنوا
 المؤمنین خیراً و قبح شده است و الهی القصاص امیر حسین رضی الله تعالی عنه کشتن نیرید
 سر او را ان لشکر را نیز علامت نارضای اوست چه اگر راهنی بودی سرداران لشکر را چرک شستی
 زیرا که او را در دنیا از پیچ کس بیم و ترس نبود منقول است که چون زمین العابدین علی اصغر را

در پیش یزید حاضر آوردند زین العابدین بخت قرین نوشتت فرید و ستمها را برگردانند خست
 دستاورد شد و گفت ای امیرزاده باید که مرا ببخش و بخل کن زیرا که من لشکر را برای قتل او نفرستاده
 بودم بلکه میخواستم که گفته خود را بدو عرضه کنم که چه گناه دارم چون یزید نیابت الحاح و تضرع و زاری
 نمود علی صغر قبول نکرد و در آن دولت با و همراه در شفاعت استناد و گفتند که ای امیرزاده تو ادب
 رسول الله هستی و رسول الله را کینه و طلب انتقام از کسی نبود بیا تو ازین در گذر زهی عادت
 خویش این مردمان راست چه اگر ایشان روزی هزار بدی بیاید بدان ننگ نند و اگر از اکابر دنیا
 و دین حضوراً از عالمان اهل یقین آید و از هزار همدار شود آنرا از اقلیمی باقی می رسانند بعد از آن
 علی صغر گفت که به بخشم اما بچند شرط شرط اول اینکه قاتلان پدرم را و قصاص کنی در حال دوازده
 نفر سرداران لشکر را بیاوردند گفت ای بدبختان من کی شمارا بکشتم فرموده بودم چرا کشتید
 گفتند شترن جو شتران را کشت و شتر را عمر بن سعد کشت گفت سبب بی فرمانی شما را کشتیم
 همه را زنده پوست کشید شرط دوم اینکه پیش ازین با حرمین حسین دفاع نمودند برادر خطبه جمعه
 بیا و نیکو ند گفت آنها را بیا و بگویم بیزید قبول کرد شرط سوم آنیکه با دشمنی مدینه را بسج سپا
 قبول کرد شرط چهارم آنیکه از عیال و اصحاب را همچنان بست خود چنانکه مستورات اند همه را توشه
 و بدرقه همراه کن تا بمدینه برسیم یزید قبول کرد پنجم سواران را بدو همراه کرد چون برآه میرفت امام محمد
 بدو پیش آمد و دوازده پادشاهان بدو همراه بودند پادشاه مین بدو نیز همراه بود و تقب نام
 که نسی صد من کار داشت امام محمد حنیفه رضی الله عنه گفت ای نوردیده مین این چه حال گفت
 بدین شرط خون پدر را بخشیدم امام محمد حنیفه گفت که غلط کرده تاس زنده ام ولایت از من است
 قصاص معفو بجز از من بشما نمی رسد آن پنجم را لشکر را بکشند و بطرف روم روان شدند چون
 رسیدند یزید را در قلعه محصر کردند بیرون قلعه سواران جنگ کردند و خان بن زین با ستم هزار
 سوار سو و اگر بود در آن روز شهادت ما لشکر یزید را شکست دادند و تاس همچنان میگردد اما در
 مصاف امام حنیفه کسی نمی استلا و هر روز شکست بخوردند پس چاره جز این بدیدند که نزد نیک
 دروازه قلعه چاهها کندیدند و اندک خرد خاشاک برآیا آن انداختند چون امام ابوحنیفه رضی الله عنه
 بخبر بر دروازه تاخت بایکی از اصحاب در چاه افتاد او را بگفتند اما دست راست او نیز شمشیر شد

و بدون قلعه در آوردند شب اتفاق کردند که فردا امام را از بیرون قلعه کشند و در آن شب آن همراه
 که نخواست و این خبر را بشکر امام رساند مقدمه گفت ای جوانان شما خود را مهیا دارید و من سرج قلعه تنها
 شوم چون اورا بیرون کشند من در حازه را بگیرم مقدمه نهان شد و شکر ساخته شد چون علی الصبح
 اول اندر دوازه بر آمد همان کار و سید منی بر تعقیبان او گفت که مردمان بلا عدد و در یک کت
 مردند و دوازه را گرفت و رجال لشکر او حصار در آورد و آن نژده لاک تا همدارم شسته شد اما نزدیک
 ریش را بکندید و سیاهی و یک بر روی خود مالید تا سیاه و شش شد و پوستین را با گوشت پختید
 سوی با بیرون کرد و چرخش اندرون در میان کاه را بر میان بست و در اسل در میان خود خلاصان
 در وان شد و از قلعه بر آید ایشان چون نیرید را نیافتند پادشاهی روم را بجلی اصفه سپردند
 دست امام محمدا آوردند و دعا کردند متصل شد روزی کسانی از بی بیایان می رفتند و میدیدند که
 شخصی بدین سبب گاه گاهی می رود و گاه چوب اما بطریق ضلع ایشان دانستند که زیر دست گرفته
 در پیش علی اصفه آوردند علی اصفه گفت که چون بگیار عفو کردم قتلش روانا شد اما بنده سخت نهاد
 چنانکه چای بکند و بر بالاسه آن چوبی را در از نهاد و بوقت شام اورا ازان چوب بکشید و در چاه
 آویزان میکرد و مروان نام حکمی بود که دائم اوقات در میان اصحاب فتنه انگیزی میکرد
 او مقدار دو میل از دوزمین را شکاف کرده باین چاه رسید نیرید را بیرون کرده بروی صدکس
 روز شب اورا نگاه میکرد آورده اند که شکمش چون طبل آهاس کرد و صد کرد و سپاه در پیش
 که شب هوز اندرو آن نالان بود شبی در خواب دید که در پیش امیر حسین استاده است و فوط بگردن
 انداخته و زاری و تضرع نمود که یا امیر بر من هیچ گناه نیست که از گناه من در گذر و مرا به بخش امیر نمی بخشید
 گفت یا ابن رسول الله رسول الله کینه نبود ترا نیز نمی باید چون جدر اید و شفیع آورد گفت
 بخشیدم گناه ترا ازان شادی چون بیدار شد تاب و سج خور و شکمش بر فید و آن کتر دمان سروان آمدند
 و آن شبی صدکس را بخوردند همگی بمردند و تا این غایت کرد و سیاه را عادت است که کسی این خورد و اگر
 می خورد می میرد و این قصه جنگ میان اصحاب که در انقض بکذب و بهتان بدل کرده اند خدا می
 بار او شمار او جمله مومنان را و صدقان را بجهت شهیدان داشت که بلا بیامرز و بر و بر مصطفوی می
 دارد آمین یا رب العالمین سلمه گوشت و شیر جانور بپزد و بخورد یا نه جواب سبب بر بس

واختلفوا فی لحم الجلالة و شرب لبنها و اكل فیها فقال مالك و ابو حنيفة و الشافعی رحمهم الله
 یباح ذلك و ان لم یجیس مع استخباهم بسها و قال احمد بن محمد الان یجیس لبنا ثلث ايام و ایه اوجده
 و اختلف الروایة عنه فی الابل و البقر و الغنم فزی عنه ثلثة ايام كالطیخ هو لا ظهر الثانیة فزی یرواه نقل من خلاف
مسئله اگر شخصی زراعت را بآب پلیدی و در آن زراعت خوزدن باشد یا نه جواب شاید
 و اختلفوا فی اكل الزرع و الثمار و البقول اذا كان مقیها بماء الخنص و علقها بالنجاسة فقال ابو حنيفة
 و مالك و الشافعی رحمهم الله هی مباحة و قال احمد رحمهم اكلها و یحکم نجاستها اختلاف الامیة
مسئله یس خوزوه نافع طلال است یا نه جواب حلال است فی خزنة الفتاوی **مسئله**
 سور الغراب ظاهر بآی حال كان كانه یسمی منتقاة فی كل زمان قال ابو اناسم هو الصیخ حلیه الفتوی
مسئله لو رقت المرأة فی ملك ذو جها لا یحوز و حلیه الفتوی **مسئله**
 فی المحیط لو باعت المیرة مال ذو جها و اشتری شیئا بمن ذو جها غیر انه یطل قناری اشتری
مسئله رجل یصلی علی القنار و الفمیص کیف یطرحه قال الشمس الامیة یجعل قفاه من تحت
 رجليه و یسجد علی رجليه و العبادة تحته و كذا علی جلد الحیوان شرح هداية **مسئله** اگر زنی پر
 گرفتار باشد باید که سوره کافرونی اخلاص سوره فلق و خناس را ترتیب نوشته بدد که بخورد فی الحال
 خلاص شود و اگر سوره و الضحی نوشته در کمر بند فی الحال خلاص شود و اما بعد از ولادت شیاب کلام
 دور کند و الاروہ آن زن خواند افتاد **مسئله** قال شرف الامیة الاسکندری لا یقبل شهادة
 الرعیة للشحنة و للرئیس للعامل لجهالهم میاهم خوفانهم و كذا شهادة المتارح قذیة و كذا لك
 لا یقبل شهادة من یاكل فی السوق و بین ایدی الناس لان ذلك لا یفعل **مسئله** كلیه
فائدة از خوابه احمد کیسوی علیه الرحمة منقول است هر که راست لرزه شود باید که این کلمات را
 بخواند و بدد مجرب است و اگر چنین نوشته آب کرده خورد نیز مجرب است این است بتو کالی فیان
 دو در فیان سنك تان دو كفن دو سنوت دور كه وقت منون جنون و با بلسن و تلیك كیت
 الملك كیترا لك كیترا المدی بن حمتك یا ارحم الراحمین **مسئله** در کویستانی می آرد که اگر سوره نوح
 اقتدا کند در نماز چهارگانی باید که دور کعت را نیت کند زیرا که اگر چهار کعت را نیت کند جامع باشد
 میان نفل و فرض در یک نیت و این جایز نباشد و باید که بعد از نماز دور کعت اول و کعت آخر

بنا بر تعبت امام سجای آرد زیرا که تعبت امام واجب است و این سبب استخوانها بر لطف است و تم المقتدین
 بطول نقایس مسکله اذا مات الرجل وترك امرأة او طلق امرأة وتزوجت المرأة بزوجه اخره كما
 لا يبدوا خفيه وعمده وغيرهم ان ياخذ منه شيئاً وان اخذ ذمهم حرام نقل هداية مسکله
 اگر غلام کسی بدزدی اقرار کرد بحضور خواجهدوست او ایریندو اگر کسی غلام یا کنیزک را یا چیزی از او
 خانه نبرد و چه واجب آید جواب درین صورت نیز قطع دست است و مال ایشان را نیز ضامن باشد
 تحفة الاسلام مسکله اگر برزدی مال فردیده گواهان گواهی نهند بشوند یا نه جواب بشوند
 اما اگر گواهی برزدی ویرینه میدهند نشوند و مسوع نباشد زیرا که چون توقف گواهی کرد گوی رضای بود
 و او پس بر که رضایزدی دارد و گواهی او در باب برزدی قبول نباشد و حد توقف نرو بعضی کینزیت
 و نرو بعضی شبها نرو دست تحفة الاسلام مسکله حیل استنزی بقرة علی انها حامله فاذا همی لم یکن
 فانه یرد فحسب البیع من قیاری تارخانی مسکله و لو لم یستنظ فوجدها حامله لا یردها تجله الحیاتیة
 لان التخل فی البهائم زیادة و فی المباریه عیب تارخانی مسکله حیل مات و لم یتک شیئاً للورثة
 و طلب الغرماء من الورثة دین المیت ما علیه من القرض فلاحق للغرماء من الورثة خلاصه
 مسکله چون شخصی نیت روزه در شب کند باز در آن شب ازان نیت بگردان روز بره و لازم
 یانی جواب نی اذا نوى فی السبیل ثم رجع خزائنة الامستاق مسکله بول المرأة
 لا ینکح بها العموم العلوی و به اخذ الفقید ابواللیث و من منیة الفقهاء ان هذه المسئلة
 فی الهمم الذکر ما فی الکنه یجنس بالکفایة امینة مسکله اگر شخصی بر دیگری غد چون جوگندم غیر
 رض و او باجل سلوم بوقت اجل غلیافته نشود قاضی تا فصل دیگر اور اجابت و بد عیاب الغراب مسکله
 اگر کسی بهائم را دمی کند گوشت آن بهائم خوردن شاید یا نه جواب شاید اما اصح است که دمی
 کننده خود بخورد و دیگران نخورند تحفة الفقه و اختلفوا هل یجوز ان یأکل منها هو و غیره
 فقال ابوحنيفة ریح لا یأکل هو منها و یأکل منها غیره و قال احمد ریح یأکل منها هو غیره لا یأکل منها
 و جهان و قال مالک لا یأکل منها هو و لا غیره و یحرم کلها علی الاطلاق اختلاف الایمة
 مسکله و اختلفوا فی رجل کراهی علی ان یقتل اخره فقال ابوحنيفة ریح یقتل علی الملک و
 الباشرة قال مالک و احمد یقتل الملک و الملکة فقال الشافعی یقتل الملکة و فی الملکة و الباشرة

و اختلفوا فی صفة المکره فقال مالک ان کان المکره سلطانا یستغلبها او سیدا مع عید ائمتنا فها جمیعاً
الان العبد عجزاً جاهلاً تجزیم ذلک فیما یجوز العذر قال الباقر یصح ان یرى من کل عیة اختلات کلامیه
مسئله بعد صحابه چه احدی را بر دیگری فضل نیست مگر اهل علم و تقوی را و گفته اند که اولاد خلفای
راشدین نیز ترتیب پدران خود فضیلت دارند بر فرزندان دیگران چون فرزندان ابو بکر صدیق بر
فرزندان فاروق و فرزندان او بر فرزندان عثمان و فرزندان او بر فرزندان مرتضی اما بر فرزندان
بنی فاطمه بر فضیلت ندارد زیرا که ایشان نسبت بر رسول الله دارند اعتماد مسئله المستحب
ان یجاء و التکلیف مع امره ان کل شهر لدره شبهة البینة الحاصلة عن التکلیف بکلمة الکفر و الذی وجوبه ان
یصیر و کبیرا من امره ان تری بحقیقتها محض شاهدین کما و فعه فی قلبه شک و شبهة فتاوی زند و می
امور شکلات عذر خانی آورده است که هر دیگر بجز این عقد لازم شود و این بد که اول همان مهر اولیه را از خود
ساقط کند یعنی بخشش کند از زن عیده بدان مهر عقد بند و اگر زن به بخشش حیل است که گوید من
را ای زن حقوق خود را بمن به بخش چون حقوق به بخشد من نیز یکی از حقوق باشد و بخشیده
شود مسئله فرج کردن سلمان یعنی آنکه اخیر کلمه چیست دیگر نمیداند و پیوسته و ترس و گنگ گوید
مذنب و قند ناکرده حلال است و علیه الفتوی کنی العباد یجب ان یعلم انه اذا کان فی المسألة
وجوبه یوجب التکلیف و وجوب واحد یمنع التکلیف علی المقتر ان یسئل الی الوجیه الذی یمنع التکلیف
لیسئل لظن بالمسلم ثمان کانت نية القائل الوجیه الذی یمنع التکلیف فهو مسلم و ما کان خطأ
من الالفاظ لا یوجب الکفر فثاناً من سئل حاله و کلامه یوجب التکلیف و لکن یومر بالاستغفار
و رجوع خود الشذخیه مسئله علی قال لاخر حرق ثوب فلان فالصمان علی الذی حرقه لای کلامه
اذا امر غیره باخذ مال غیره الصمان علی الاخذ و لا یجوز علی الامر بحیط مسئله اذا سال المأمور
فم النائم فاصاب الثوب طاهر سوا عیناء ارضه او یغتاس من الحرف لان الغالب ان الماء الذی یخرج
من الفم حاله التوم متولد من البلمع مذکور طاهر کیف ما کان عندا یجف و یجف و یجف و یجف الله علیه
الفتوی و فتوی حسامه مسئله الثوب اذا ترک النقی علی یلخنی یحیطها هل یكون ضابطاً قال ان یسئل
لیسیرة مثل ان یاکل و یشراب او یسول او یعطی او یتوضأ و یحذیک الذی یسئل ان هذا المبدأ یسئل
و در فتاوی قرآن خرافی می آرد که اگر خواب کرد و بهانم از او غایب شد و بغیبت از او بلاک شد

چون شیر خرد و یا وزد بر دلقبار نمازین باشد مسکله تضریر کردن کسی با مال جائز است یا جواب
 جائز است بطریق آنکه قاضی مصلحت بینا ما درین سه امور لازم است که مطلقاً تضریر نکند اول آن
 شخصی مسجد حاضر نشود بر آن خسراوقات صلوة دوم اینکه شخصی برای کندید آن بجز حاضر نشود
 سوم در اینکه شخصی در صفت قتال شکست او کند دستور القضاة فالدن خرقة پوشانیدن حجره
 داون مریدان را جائز است اما مرید شخصی باشد که برگزیده خانه اوست و بجز صادر نشود و الا آن مرید
 باقات دینی و دنیوی و ملاکت اموان گرفتار شود منقول است که حضرت رسالت پناه صلی الله
 علیه و آله سلم را سه خرقة تبرک باصحاب رسیده است یکی را با چادر خود همراه پاره پاره کرده یکی از اصحاب کرام
 آن خرقة که در شب معراج آورده با سیر المؤمنین علی مرتضی رضی الله عنه داده بود و خرقة دیگر باو قرنی
 مستاره بود و معلوم باد که حضرت رسالت پناه او ایس قرنی را ندیده بود بلکه او ایس قرنی بغیبت بدو
 ایمان آورده بود و مهر جبرئیل اورا خبر کرده بود گاهی روی بر زمین می نشست اصحاب گفتند
 یا رسول الله روی بر زمین نشستن شمار بسیار میل است چرا گفت انی لا جدم یجی الی حن
 من الهمین قصده او آنست که درین شهر است قرن نام دینا شاهر سیه زنی بود پسری داشت
 او سیر نام اما از کفایت هیچ ندانستند چون لعبت نبوت رسول شنیدند هر دو بغیبت ایمان آوردند
 و همیشه صائم الدبر میویدند و این پیره زن نجات پیری رسیده بود او ایس از محبت رسول الله صلی الله
 علیه و آله سلم هرگز آرام نسیگرفت اما از خدمت ماور خلاصی نمی یافت در روز اشتراک بانی میکرد و شبانگاهه وفان
 جبین حاصل می آورد و هر دو بدان افطار میکردند آورده اند که درین گرگان اشتراک از اسخوردند اما
 او ایس در تمام روز عبادت الله میکرد و گرگان اشتراک اورا رعایت و پاسبانی و مواظبات میکرد
 آورده اند که چون از شهادت دندان مبارک رسول الله صلی الله علیه و آله سلم شنید معلومش
 شد که کدام دندان باشد تا بوفت او دندان عذرا نیز بکشید و بشکند اما با احتیاط گلی دندان
 عذرا کشید باز بر سیدند باز بکشید که تا نامفت بار دندانش باز میروید او میکشید چون حلت
 حضرت قریب باشد فرمود که این خرقة مراد برین مرتضی و فاروق روان کنند و او ایس قرنی بدید
 تا پر که او ایس بپوشاند از او باشد و کیفیت احساس معلوم کرد که چنان چنین میداشت چون
 ایشان بر رسیدند در قرن جوانان او ایس هم سجدی بودند که در حساب نمی آمدند بعد از مدتی شخصی

بایشان بیان کرد که درین شهر اشتر بانی اویس نام است و او صاف حمیده او بیان کرد و ایشان گفتند
 که همان باشد بعد از ملاقات واقعه باز نمودند اویس گفت خرقة را در میان بنم تا بگردن هر که در آید از او
 باشد گفتند بهتر است حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم فرموده است که هر که این خرقة را بپوشد
 شفاعت است مراد و نیاسجا آرد چون در میان آنها و خرقة بالا سپرد و گردن اویس
 او سخت اویس در حال از سر بکشید و بوسه کرد و بنهاد و گفت اول حق شفاعت را بجا آورم از ایشان
 و در ترفیت و غسل کرد بعد از دو گانه سر سجده بنهاد تا تفتی آواز داد که اے اویس نصف است رسول الله
 صلی الله علیه وسلم را بتو بخشیدم سر بالا نکر باز تا تفتی آواز داد که در حصه است را بتو بخشیدم هنوز سر بالا نکر
 باز تا تفتی آواز داد که بتقدار عدد چشمم گو سفندان صفا و مناست را بتو بخشیدم و صفا و مناست و قبایل اند
 و عرب که ایشان را گو سفندان بسیارند هنوز سر بالا نکر و اما چون از آن آمدن او ویر شد فاروق مهر تفتی
 رضی الله عنهما هر دو در عقب او روان شدند چون اویس شک شک پای ایشانرا کشیدند سر بالا کرد
 و گفت ای امیر من اگر شما آمده نمی بودید حق تعالی تمام است رسول الله صلی الله علیه وسلم را بن من بخشید
 پس در خطره سح اهدی نکرده که اویس افضل از خلفا را شدین بود از ان خرقة بدور رسید زیرا که این
 الطاف الهی بود که گاهی بر او می شود و گاهی بر اصاغ و از اویس قرنی سلسله ازان مانند که خرقة
 سجدت نه آورده بود و در خبرست فی العلوم آورده است که کلاه گرفتن نیز فایده تمام دارد
 حتی که در عرصه عرصات میان او و میان و وزخ هفتاد صندوق پیدا شود که هر خرقة این بیایوده باشد
 و معلوم بود که سلسله تعلق با بوبکر صدیق دارد کلاه او یک ترکی می باید و کلاه فاروق یک ترکی
 می باشد و کلاه ذی النورین سه ترکی می باشد و کلاه مرتضی چهار ترکی می باید بدان ای فرزند
 که بیچ اهدی را نرسد که انگشت قرمز دراز کند اندرانیکه در سخره چرا اسما اولیاء الله می نولند بعد
 اسم کرم رسول الله صلی الله علیه وسلم و اسم معظم واجب تعالی می آرند زیرا که مقصود اصلی بجز اینست
 که این اسما را شنبه آرم بدر گاه کم نزل تا امل کلی با بطریق اسهل و احیل سر انجام باید پس چون
 و یا بتارمان لوث ست از گناه اول اسما اولیاء الله را باومی کنیم تا لائق یاد کردن اسم خلفا را شدین
 گردیم و چون اسم ایشان را بر زبان باینم زبان ما پاک میگرد و تا مستحق ذکر اسم شریف رسول الله
 صلی الله علیه وسلم گردیم و چون اسم او را از صدق دل و یقین بر زبان باینم زبان ما پاکتر گرد و تا اسم

ذات واجب الوجود بر زبان زمین زبیر که رسیدن بدرگاه لم یزل همراهی سواران تیز زحل است
 و دیگر آنکه گفته اند التاخیر نفید التعظیم و دیگر آنکه اسما منظم چون رخت اند و اولیا چون برگ هر چند
 برگ سر بلند می و رو به او دارد اما ازین رو که قیامتش بدرخت سمت پس از نظر او بی بسا و ارد
 زیرا که باب و رخت برگ نام رسیده در دنیا نمانش کشیده و عوام الناس از رخت گیسو برترند و ندانند
 که برگ را مرتبتی نسبت بخورد و برگ از رخت پس تعرض این سخن چون مغرور بر گشت و وجه تقدیم
 ایشان از آنست تا شخصی برگ را بنیز نزدیک سایه آن رخت بگوید یعنی تا اولیا را تنفیص نیارد
 بتذکره شریف اسم ذات نرسد و الله اعلم مسله رجل علیہ دین فاتی فاتی قال شدل جرح
 ان کان الذی یمن صمیم او قرض لای یؤخذ بیوہ الا قمتہ وان کان غصبا کان ما یؤخذ بیوہ
 مسله لایکون الکلام عند الاذن ان بالاجماع ای للسامع فتاوی کامل من تکلم فی کلام خیف
 علیہ من ذوالایمان هذا جمول علی المؤمن دون السامع خزانه الجواهری مسله اذا اشتري میتنا
 وصام من یوفایه قال قاضیان ابو علی النسفی وکایه الفسفی واهل اختیاره اما ما یبکی وقال القاضی
 جمال الدین داغر البانی بان قال قیمته هذا المقدار فایه الفسفی عیظ مسله نام خدا می و جل بر
 که یاد کند حلال باشد فریجه بود رضی الله ابریر سیدند که اگر برگ با و سرگوسفند بکند و گوسفند جزا
 زنده ماند فرج کردن و شاید یانه جواب شاید میان و سینه و در فتاوی خواند نام نیز همچنین رود است
 و در ملقط بگوید که اگر گریه سرالیمان را از تن جدا کرد و او می جنبید بیج حلال نشود و اگر سر
 گوسفند نشمشیر و یا بکار دزد و جدا کرد خوردن حلال باشد لیکن فعل مکروه باشد اگر در وقت
 بسمل کردن مرغ و خشک سر از تن جدا شد از سبب تیزی کار داد او را بخورد و سر او را بخورد پیش از آنکه
 حیوان را بسمل کنند و می دست و پای از حیوان برید مگر پوست را گذاشت معلق در آن بعد آن
 کار را بسمل کرد و انگا پوست را از آن حیوان چون گاو و گوسفند و غیره با برید و آن عضو جدا
 کرد حلال باشد آن عضو بخورد لفظ علی نیست العضو المیکان بجلده حل من بوجه رد
 مذ بود سوی کعبه آوردن سنت است وقت فرج یا اتفاق و اگر روی مذ بود بقبله نکند مکروه باشد
 ولیکن حلال باشد اکل آن کفایه الاسلام مسله شخصی بقرضه خود دست دلاز کرده بود که نظر
 سن ادا کنی ترا نخواهم دیگر درآمد او را از دست او خلاص کرد و اگر بطریق کفالت وضعت

خلاص کرد و قرض از خلاص کننده طلب کند و اگر بزور بی ضمانت خلاص کرد قرض از او نمندار حکمت
کنند تا آن در مجالس الاسلام قاضی شمس الدین مطهر است که در ترمذی شیخ فخر الدین
نیر که قدس سره از حضرت قاضی شمس الدین سوال کرد که یا شیخ مشکلی وارم در اینکه سبب
وجوب سجده نماوت چه چیز باشد قاضی گفت ای فرزند معلوم باد که این سجده خالی از دو امر نیست یا
تقصه و عداست و یا قصه و عید پس اگر قصه بود دست سپاره بر شکر در باست و اگر قصه و عید است سجده
از برای فوت نماز است **مسئله** لا یجوز لاحلان یلغوا فی لایة الغیر لانتزاعه و اخذ مملکتهم ماله
لان فی الایضا الفتنة القائمة قال شیخ الامام حسام الدین رحمہ فرقت الفتنة فغلبت لعنة الله و الملاکة و الناس ^{جمعین}
قال ابو عبد الله الحاكم کرم من دخل فی ولایة الغیر هم عساکرة القاهر المذمومة و اخذ مملکتهم و ماله لا یجوز لک
یمتنع عن لا یتداء بقبول المحرم یحب القتال و یقاتل کل من یقاتل یدفع اهل الحرب کما فی النیل و الجنین
فی سب الی علیة و الیه و القاهر المحرق علیهم و اخذ مملکتهم و ماله و عبق و تلبیها الغیر قال شیخ آقا
ابو عبد الحیار الحکیم الزاهد الامام الاجل برهان اللین الواعظ و هذا بالاجماع اما التصریح فی سوال الی سب
علمنا ان قتال الیه و الیه و القاهر المحرق علیهم و اخذ مملکتهم و ماله و عبق و تلبیها الغیر قال شیخ آقا
و ان یزید و جاوران کان ذمیه لک القاهر امرا المقتوی که اذا کان مسلما کان امرا المسلمین و خصم الی ملک
باعتقده و الاستیلاء لا یجوز لک فیها و هذا اذا لم یکن باذی یا انظلم اما اذا کان باذیا یا انظلم فعلیة ^{الله}
و الملاکة و الناس جمعین یمار اخذ مملکتهم و سبب ظلمهم و التضرع و تلبیها دفعا للفتنة القائمة و غیر العالم
قال ابو مطیع لما فتنه ابو یوسف حرر عجمان اخذ مال البادی بالظلم و التضرع فید اخبر بذلك اباحیفة حر
قال ابو یوسف مصعب بن محمد بن الحسن حرر جالساً عنده لم ینکلم شیخاً و کان هذا منهم بالاجماع و انما سب
مسئله البیضة اذا خرجت من الدجاجة المیتة کلفت و کذا البین الخارج من صرع الشاة المیتة قنادی اصل حی
مسئله من زانی فی المسجد اغشى لوجه فی بینه و کل الطعام فکما اکل لحم الخنزیر و دود الخنزیر قنادی
مسئله مال شخصی مسلمان چو بی سب و گا و دواشتر و گوسند و غیر ذلک بنیت از صاحب مال بیرون
کرون آنرا نشاید و اگر بیج کرد و مناسن باشد اما در تخف ملک می آرد که اگر فریج باو بیست بود که در هرگز سب
و حرام خاری صادر تشبه باشد بیج کردن مناسن باشد و معلوم باد که این اختلاف در فرج مواش
ما کلاست کما فرج کردن جز دواشتر و کلب و غیر ذلک اگر آن فریج باو بیست باشد و یا بیست

به تقدیر ضامن باشد مسکله چون غسل پدید شود پاک کرده شود یا نه جواب پاک کرده شود باید
که او غسل با آب آتش بد کند و آن غسل با آب چوبی وزن کند آن جای را نشاء کند و بمقداری آب
بر آن اندازد که اگر آن چیز شستن سیود بدان آب شسته می شده بچوشاند آب تمام میسوزد
و غسل باقی ماند چون بوزن آب چوب رسد با بدان مقدار آب دیگر اندازد و مگذارد که آب را درو
سبوز اند پاک کرد و نقل مجبوره سلطانی مسکله مسل در آنچه زید و راز گوش خود را فروخته است
به خاله بیع فاسد و این در راز گوش و دوست خاله نقصان یافته است به آفت سماویه شرعاً و
صورت رسد زید را که این در راز گوش را از خاله مع ارش نقصان بگیرد یا نه اجاب رسد و کند انک اذا کانت
النقصان بفعل المشتري و ذکر فی بیع الملائنه وان کان فی فعل الاجنبه فالبايع بالخيار فی الاضرار ان شاء الله
من الجانی لا یرجع علی المشتري و المشتري یرجع علی الجانی کما فی القینة فی باب البیع الفاسد اشتی جاریه
فاسد و نقص عند المشتري یردها فنقص لو عدلت یردها و لدها و لوفاء عندها یردها و نصف قیمتها
لانه مضمون بالقبض و الاوصاف یضمن بالقبض تمامه قران حائنه
مسکله اگر در شیره سوختن افتد و میرد باید که سوختن را بچند پیش از آنکه رنجیده شود و یا بدان شیره را
تا آنکه خمر کرد بعد از آن خمر را سر که کند حلال میشود فی الخمر انما مسکله سر که خمر است و سر که حاصل
میشود بدانکه نمک در خمر اندازد و در پیش آفتاب بنهد و یا خود سر که شود و سر اجی فاندک سر که این است
چاشت اگر بر کف و شمشان بنهد و در پنجه را بر بخواند آن کار او بکفایت رسد درین کار سر که
فرموده اند که هر یک نباید گفت و اگر عالم فتنه گیر و این سر است که در پیشانی مده غر ائیل علیه السلام
اسم این است یعنی درین حرفهای ام کذل مردی کینیک خود را بعلام خود نکاح کرد و در سر می کرد
لازم نشود و یا نه جواب نه یعنی گفته اند که هرگز لازم نشود و عجبت المسائل مسکله ترویج کرد زنی را
و بجز نکاح کردن برود و مهر لازم شود و چگونه باشد حل مشکل این که این شخص است که بزنی زنا میکند
و در عین آن زنا برای زن نکاح کند برود و مهر لازم شود و یکی مهر است که در همین عقد نامید بود
و دیگر مهر که بسبب زنا لازم شده است زیرا که چون درین زنا قبل از خروج ذکر نکاح کرد و ساقط شد
پس قدری حد مهر مثل لازم میشود مسکله رجل زنا با مرأة نامت زنا بها و هو علی بطنها فلیده مهرا
مثل بالنزاع لانه سقط الحد حين تزوجها قبل تمام الزنا و هو الآخر هو المسمی بالنکاح عجبته المسائل

مسئله فی الفتاویٰ الیذبحی سئل عن علماء بخارا عن رجل جاء فی مجلس فلان وحلب فوق
المتعلم عالما بالعبادات مثل الصلوة او الزکوة والحج والصوم والحیض والناس هل یحیی علیه شیء
ام لا فاجابوا بان هذا على اربعة اوجه استخفافا او حقارة او اهانة او مزاح لو تقدمه علی وجه الاستخفاف
طلقت اهانة ولو کان علی وجه الحقايرة او الاهانة تکفیر لو کان علی وجه المزاح غیره والفتویٰ علی قولهم فی حاشانا
وفضد العلماء سلمه وکنز آورده است که در حدیثی سمرقند صلح بال جائز است اما در حاشی اومی آمده که صلح
بچنان کند که اگر در م سرقه کرده باشد برابر او پنجاه درم از روز و طلب کند تا او ان کی بر می شنود و غیر
تنبیه بود و الضیافه دست بردن سارق میشود مسئله در الضیاح آورده است که بیع و تفر چند
نوع است یک نوع او حرام است چنانکه گوشت که در و کرمان قناده باشد زیرا که بجز و تفران کرم
گوشت حرام میشود یا چون خوک و یا خمر و یا هر الاصل زیرا که در عجائب الغرائب آورده که اگر آنه متشرک
را گوید که این چیز بدان شرط می فروشم که غارتی است یعنی ملک غیر است ببقیه و یا بعبص اگر قدام
و یا شخصی حرام است که من بعد شما برابر ما جوع نباشد و آن چیز در ملک مشتری ملاک شد و یا خود را در
مشتری را رسد که من خود را از بائع باز گیرد و یا چنین بیع مطلقا روا نباشد و لو عمل بکون فایست
و فاسد را دوری است یکی روی او به نقض قریب و یک روی او بوصول چه اگر احد المتعاقدين
کند تا بدین شاید که چنانکه گوشت گنده بوی شود مکره شود حرام پس اگر نشم کند شاید و اگر طنج ساز
بیع روا باشد و یا چون مسابو لهین ببلین و رقنای سمرجی آورده است که اگر شخصی شیر بخشد
بدین بدان شرط که باز شیر را از ماده گاو و دوشیده بدهد و بعد از بدست احد از متعاقدين
فسخ کند بدین که برابر این شیر من غله بده پس کلم شرح او را غله رسد پس شیر را بشیرد او ان باشد
اما یا مسابو اما در قدوری آورده است که شیر داده گاو را بشیرد و گو سفد بدهد بوی مسابو
پس روا باشد و نوع دوم بیع مکره و آن بیع جائز باشد اما آنم کرد و چنانکه شخصی در شهر خود
غله از شهر خود جمع کند و یا دیگران بیع گران بفروشد و یا شخصی بشوای کاروان آید و نرخ
آن شهر را که برایشان بنمایاند چون نیک و بد یعنی نیک خواهی کاروانیان کند و یا چون یک
کس بیع را سراسر انجام داده باشد و دیگر در میان در آید و یا در وقت اذان جمع یعنی بعد از اذان
درین صورتها بیع کند جائز باشد اما آن شخص آنم کرده مسابو گواهی حزبه در حرلی دیگر

راست باحقان ملت ایشان و گواهی حزلی بر ذمی روانیت و گواهی ذمی بر ذمی رواست باختلاف
 ملت ایشان و گواهی اعرابی و روستائی بر شهری روانیت زیرا که ادای حوت رانمی تواند بجا
 آورد و گواهی شهری بر اعرابی رواست و گواهی اعرابی بر اعرابی دیگر نیز رواست زیرا که در آن وقت
 جز مانند ایشان یافته نمیشود نسخه منی **مسئله** افادعی عیب بالذباب لا یتثبت حتی یقیده لیسده
 وان اقام بینه العیب یتثبت العیب ان قال البائع ان مات علی حدیث الذباب فهو لا یرد علیه وان اقام بینه
 علی ذلك لان الباتم غیره علی ذلك الصحیح ان عیب الذباب لا یتثبت لانه لا یقتر بمت ضعیف قبل ان یضرب
 وقت الشقه قبل وقت الصیغه قبل وقت الوبیع شرح هدایه **مسئله** چون ساز و در نماز چهارگانی با نام تقدیم
 کرد چهار رکعت را تمام کردن بر فرض میشود و اگر بر بقده اول نشست نمازش فاسد نشود و اگر در شفعه
 اول اقتدا کرد نیز تمام کردن لازم بود و اگر در شفعه آخر اقتدا کرد نیز چهار رکعت را تمام کردن لازم بود
مسئله آورده اند که روزی خدمت رسول الله صلی الله علیه و سلم حاضر شدند گفت یا رسول الله
 شهر من دوستی ندارد گفت هر تو با او که از نامش رو عات بر پرینری بکند سه کت زنی سوال میکرد
 رسول الله همین جواب میداد بعد از آن گفت یا رسول الله من در حق او چیزی کرده ام از آن پس
 من دوستی او روزی بر روزی افزاید حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله وسلم بغایتی دوستی
 و اعراض فرمود و او را از پیش خود دور کرد حتی که آن زمین که بر او ستاده بود آنرا نیز بریده انداخت
 پس گفته اند که اگر شخصی اندک و بیش از سحر میبندد باشد چنانکه اگر لیس را با جادو خود مهربان بچند
 از روی سحر آنکس کا زگر و قناری نوزد **مسئله** اگر کسی از جهت پریان چراغ بزند و یا از جهت ایشان
 مرغ و یا گوسفند و غیر ذلک را بکشد و یا گوش و یا تاج خود را بسرد و بدان قوی نوسید پس آن
 شخص کافر می شود و زورش طلق میشود اگر تجدید نکاح کرد مباح و الا همیشه زنا کار است تفسیر را یعقوب
مسئله پوست بزغال خوردن روا باشد لیکن ابو الالیث سمرقندی **مسئله** در دلیل العارین
 سطور است که چون زن و شوهر از روی یکی حاصل میشوند میان متهر جبرئیل پاره خاک از
 موضع دفن آن طفل میگیرد و در زمین میزند است که آنرا مالک الارحام میگویند بدست آن
 سید چون از طرف مادر و پدر آب در رحم قرار میگیرد آن خاک بدان می آمیزد و مدت چهل روز
 در دست نالیدن گیرد پس بجزیره پیر میگرد و بعد از فرشته دیگر از دست او میگیرد و مدت چهل روز

می بالذات اندامهای او راست میشود چون گوشت و پوست و استخوان عروق پس از حضرت
غرث خطاب می آید که اس فرشته سرش مپایکن و فواید اکبر شرب و کلام و سمع و بصر و شمع و ذوق
و در سن می نسیم و پاپمایش راست کن و قوت مشی من حی و هم و دستمایش راست کن و قوت
لبش سرین سیدیم بعد از ترتیب جمله اندام درت و در روز بخوان اقتاده باشند روح بعد از آن
گفته اند که حیات بمنزله اسپ البلق است هر چیزی را که بوی می کند زنده میشود پس اول پایی زنده
میشوند بعد از آن سر و در کرده و روده زنده میشوند که این را ارواح بنامی گویند بعد از آن عرقیت
سیان جگر زنده روده که مخرج نفس از آنست بدان راه حیات بالا سر است میکنند و نفس سپید میشود
پس این هنگام حیوان نام می یابد بعد از آن فرشته است که آنرا باک ال ارواح میگویند ارواح
را داخل میکنند که آنرا ارواح نفسانی و جاری گویند که سمع و بصر و ذوق خاصیت اوست و در
طفل و شکم با در بطرف ناف می باشد یعنی پشت او بطرف پشت مادر و روی او بطرف روی مادر
باشد و بس و زنده یاری او علی رود باری آورده است که نفس جداست و ارواح جدا بزرگ
در حالت خواب ارواح بیرون می آید و در حالت بیداری داخل میشود و در وقت موت هر دو
بهم میریزند خلقت هر یکدان با که نزدیک ایشان ارواح و نفس جزیکه نیست و منقول است
که چون ارواح در رحم می آید چهار خط را با خود همراه می آید یکی از اجل که مقدار گذا و گذا
ستین و شهور و ایام عمر او باشد و در فلان ساعت اجل او منقض میشود و کما قال الله تعالی اذا جاء
احلهم لا یتناخرون الساعة ولا یتقدمون یعنی مقدار پایی گرفتن مورچه پس پیش نشود اما بزرگ
اختزال متوان با جل خود زنده باشد چه اگر قاتل نکشتی درت چهل روز زنده بودی اما نزدیک اهل
سنت و جماعت این قول محض کفرست و خطا دیگرندقی او نوشته می باشد که مقدار گذا و گذا
این شخص چند و خط دیگر محصل او نوشته می باشد که مقدار گذا و گذا عمل از دور وجودی آید خواه نیکی
خواه بدی و در خط دیگر نیز نوشته می باشد که این کس بفرزخ میشود و یا بهشت منقول است
که گریه کودک بعد از ولادت از آنست که او تا این غایت جمله امور عیب را یا بیدار شده باشد اما
درین حالت فرشته می آید و پیشانی او را سحت میمالد تا همان یاد را فراموش میکند از آن زنده
میشود منقول است که طفل بعد از ولادت و دردت چنانچه گریه میکند در آن آنما لا اله الا الله

بیان می کند در چهار ماه دیگر محمد رسول الله را بیان می کند در چهار ماه دیگر اگر او پدرش
 مسلمان بودند میگوید اللهم اغفر لی ولوالدی و اگر او پدرش کافر بودند می گوید اللهم اغفر علی والدی
 مسأله اگر طفل گریه میکند باید که سوره لایلات را نوشته در گلویش بندد آرام شود مسأله بانه
 دیدار با یتیمالی بر او دیدن راست است و روزی خواهد شد بعد از دخول و در بهشت موشان را یعنی
 زنان را و مردان را خلافت مر ابل بر او افض و حیوان را که نزدیک بر او افض بغیر از بی بی فاطمه
 و بر از زنان دیگر نه بنید و نزدیک حیوان که بغیر از بی بی عاتشه صد لقیه زمان دیگر زبسنند
 و این قول آنها محض باطل است شرع عقائد مسأله در مجاس آورده است که زنی بود
 صاحب جمال از عایت گریه کردن چشمان او بی نوز شده بودند از او پرسیدند که چرا گریه میکنی گفت
 شنیدم که فردای قیامت زنان بر او دیدار نباشد گفتندش که ای ضعیفه این قول را افضت لایل
 زنان را دیدار باشد گفت پس ازین قرار نشوم از گریه زیرا که چشمان من از حسرت دیدار او کور شده است
 مسأله چون شخصی چهار زن داشته باشد زن پنجم را کساح کردن خواهد بود باشد یا نه جواب
 حلیه است که از زن اولینه که آنرا اول بعقد در آورده باشد از آن زن خواهد اگر از اول بعد ازین حلیه
 زنان که چند لالی بناید بر او باشد و این بابت در مشکلات حدیثی مسطور است اما منستی را شاید که این مسأله
 را بر او شنید ان زور کرد و برگزاند بعد از آن فتوی دهد مسأله در حل نوی السفی رضای هو صائم فقیل ان من حج
 من العزبان ان کل حلیه الکفاقر فتاوی سمره و قرآن خانی مسأله شخصی است کفار ابر شده بود و نمیدانید که
 ماه رمضان کدام باشد پس تخری کرده یک ماه را روزه دهم شتم شرعاً اگر تخری موقت افتد و باشد
 یا بی جواب باشد اما اگر معلوم شود که آن تخری قبل از رمضان بود و یا بعد از رمضان بود نیز آن
 روزه محبوب باشد یا از اجاب باشد فتاوی خانی مسأله متاجر را و نباشد که دایه متاجر از برید اصلاعت
 بر جنیه هم اگر بزند و هلاک شود منان بشد و همچنین پیشدن یکام عقب بلکه آواز آنچنان میکند تا میرد و عند غضب
 معتاد صامن نباشد و دایه عاریت را بزنده نیز صامن شود و بالفاق اما اگر دایه را مزور کرد و در غیر موضع معتاد
 بزند و هلاک شود با جماع صامن شود و فتاوی مسأله اگر شخصی اصل الحرفه در پیش کیه عهد کرده است
 و طعام من داده باشی و من بندگی شمار قبول کردم که قدیم الايام در پیش باشم و بعد از مدت آنکس
 میخواهد که از پیشم بر روضتن تواند یا نه جواب تواند و آنچه از طعام و کسوت بود ۱۵۰۰ است آنچه آنکس کرد است

بر دو برابر میشود و بیخ احدی از دیگری چیزی طلبند و نقل با بار خالی مسئله در فتاویٰ انفجار آورده است
 که در سفر نیست را قصر نیست زیرا که در امتنان و ترک مسافر نیست و قبل امتیان در حال نزول منزل در
 حال رفتن در فتاویٰ خمیری و خلاصه بجایستی سخن داشته نقل صلوة ماچینی مسئله کرده است اقتدار
 هوا و بدعت کردن چون جبر بر او قدر بر او و افضلیه و خطابه شبهه و آنکه قرآن را مخلوق گویند اقتدا با ایشان
 مطلق درست نیست نقل ماچینی مسئله کرده است تکرار جماعت کردن در مسجد کمال آن مسجد نماز جماعت
 گذارده باشند و این در صورتی مکره است که قوم آخر از قوم اول اکثر باشند اما اگر یکی یکی دو و سه
 در گوشه باشند مکره نباشد و در جامع صغیر خالی گفته است که این مجله در صورتی است که آن مسجد در شارع علم
 نباشد اما اگر در شارع علم باشد تکرار جماعت و بانگ نماز و اقامت مکره نیست زیرا که امام معلوم
 و معین شرط است ابرای که است و این چنان معلوم نمی نقل صلوة ماچینی مسئله نماز گذاردن بر فوق
 مسجد کرده باشد اگر جای یا بدو صحن مسجد اگر جای نیاید مکره نباشد نقل ماچینی مسئله چون زنی
 وفات یابد باید که مویها او را در دو گیسو کند که را بجانب راست بر بالا قمیض بر فوق صدر او اندود مگر را بجانب
 چپ همچنان کند سوال اگر مردی بود داشته باشد او را چه باید کرد اگر دو گیسو کرده همچنان بطریق دیگر ماند
 تشبیه بزنان میشود و اگر دو گیسو کرده متعاقب او ماند آن نیز تشبیه بزنان میشود از آنکه زنان را هم
 دو گیسوی میباشد و مردان نیز دو میشود و اگر بر سر سجدیه بماند آن نیز قلب موضع میشود و سرچ باید کرد
 جواب باید کرد که مویهای مرد را سه گیسو سازد یکی را پس پشت و زیر یک کتف او نهد و دیگری را در زیر
 دیگر کتف او نهد و سیم را در زیر پشت او بر برابر گردن نهد نقل خلاصه الفقه مسئله اگر مردی کلاه
 خرید بداند که او را سه روز اختیار کرد بعد از آن اگر تصرف کرد در آن مبدع چنانکه سنن نبوت نیست و یا بنویسد
 بار کرد و یا داده گاو بود و بشید و یا کنیز بود و طی کرد و یا بوسه داد لشوت یا اور المس درین
 حال همه چنانچه او را اختیار باطل باشد و بیجان و لازم آید و نتواند کرد و نیز اگر کنیزک بشرط بیک خرید
 کالمه میداند بطریق زنان دانند بوطی و نتوان کرد کفایت الاسلام باب و السنن راه فقیری هزار و یک
 متر است و چهل و چهار مقام است باب اندر بیان خرقه سوال اگر ترا برسد که خرقه چیست و چند معنی دارد
 جواب بگو که خرقه پوشش بر سر یعنی اطلاق کرده اند اول خرقه اصل است که کم زان است تا کسوت خلق
 بر موجودات پوشانده تا اذ الماد شدت آن بقول لکن فیکون آفرینش خرقه اصلی است که بر عالم را پوشانند

اشتمارات

ظفر جلیل (شرح) حصین

یہ کتاب ادعیات اور عملیات میں ایسی معتبر ہے کہ دوسری کتاب اسکے مقابل نہیں مولوی نواب قطب الدین خان مرحوم کو خدا عزتی رحمت فرمائے جنہوں نے اسکی شرح اردو میں فرما کے عام فہم کر دیا قیمت فی جلد ۱۲ / محصول لڑاک ۲

تنبیہ الغافلین کلان

مسائل فقہیہ میں یہ کتاب اردو زبان اور سلیس عبارت میں مسلمانوں کے لیے بہت مفید کتاب ہے قیمت فی جلد ۸ / محصول لڑاک ۱

بادی الناظرین

اخلاق میں یہ کتاب اردو زبان کی نہایت عمدہ ہے آداب خورد و نوش - نکاح مبارکت - آداب صحبت حقوق اسلام و قرابت و گوشہ نشینی سفر و امر بالمعروف و نہی عن المنکر کو خوب بیان فرمایا ہے قیمت فی جلد ۵ / محصول لڑاک ۱

خدا کی نعمت (ترجمہ) تفسیر مراد یہ

مولفہ مولانا شاہ مراد اللہ صاحب سنہلی یہ تفسیر اردو زبان میں شرح بسط کے ساتھ پارہ عم کی ہے کم استعداد مسلمانوں کے واسطے نہایت ہی مفید ہے قیمت فی جلد ۵ / محصول لڑاک ۲

مسندس حالی (سے) مد و جزیر اسلام

مولوی الطاف حسین صاحب حالی کی تمام تالیفات سے یہ کتاب زائد مقبول ہے اگر مسلمانوں کو خیرت ہو تو اپنے حال زار پر رونے کے واسطے ایک ایک شعر اس کتاب کا مرثیہ سے کم نہیں قیمت فی جلد ۱۲ / محصول لڑاک ۲

گلستان و بوستان مترجم

ان دونوں کتابوں کے نام مثل آفتاب و ماہتاب کے

ایسے روشن ہیں کہ ہر ایک چوٹا بڑا ان مبارک ناموں سے واقف ہے اگرچہ یہ ہر دو کتب اس سے پیشتر اور مطالع میں ہی مع ترجمہ طبع ہو چکی ہیں مگر اس مطبع نے ترجمہ انکا ایسی صورت سے کیا ہے کہ ہر شعر کا مطلب با محاورہ معنی کے ساتھ بخوبی مع خلاصہ مطالب حکایات کے سمجھ سکتا ہے یہ دونوں ترجمے بجائے خود استاد کا کام دیتے ہیں سوائے خدا داد قبولیت کے بیان نہیں کر سکتا کہ کیوں اسقدر مقبولیت ان ترجموں کو دوسرے ترجموں پر حاصل ہے قیمت گلستان ۴ / رو قیمت بوستان ۱۰ / محصول لڑاک ہر دو احداً

جنتری صد سالہ

یہ جنتری ابتدا سے سنہ ۱۸۰۰ لغایت سنہ ۱۹۰۰ مطابق سنہ ۱۲۰۰ لغایت سنہ ۱۳۰۰ موافق سنہ ۱۲۰۰ لغایت سنہ ۱۳۰۰ فصلی ملافتی سنہ ۱۸۰۰ لغایت سنہ ۱۹۰۰ بکری مطبع نامی کی کوشش سے مرتب ہو کے طبع ہوئی ہے قیمت فی جلد ۷ / محصول لڑاک ۱

سراج القراءۃ

مولفہ جناب قاری پیر محمد صاحب لکنوی قراءۃ کے رسالوں میں یہ رسالہ بھی لائق دید ہے قیمت فی جلد ۲ / محصول لڑاک ۱

التماس

یہ جملہ کتب نیت وصول ہونے سے یا بذریعہ ویلیوں یا اپیل ارسال ہو سکتی ہیں اور ہر قسم کا کام مطبع میں طبع ہوتا ہے جسکا نرخ خط و کتابت سے دریافت ہوگا۔ دفتر کتب موجودات لکھنؤ تجارتی مطبع نامی و دیگر اشیا کی علفہ دفتر میں موجود ہے شائقین کی خدمت میں بلاتیمت عند الطلب کا ٹکٹ بھیجئے بیٹے والا بزرگ رسالہ کی جاتی ہے

والی اللہ نبیو مطبع نامی لکھنؤ گڑھ ابوترخان ڈاکخانہ نمبر ۱۰

اعلان

اس مطبع میں ہر ایک قسم کی کتابیں عربی-فارسی
اُردو-ناگری-موجود ہیں عند الطلب یقیناً علوم
و تاجران کتب مطبع سے ارسال کیجاتی ہیں جن
صاحب کوئی کتاب طبع کرنا منظور ہو وہ بھی بعد
انفصال قیمت طبع کر دیا وگی اگر کوئی کتاب
مفید عام کسی صاحب ذمہ تالیف فرمائی یا کسی کتاب
عربی-فارسی-انگریزی کا ترجمہ رو میں کیا ہو وہ بلا
مطبع طبع کر دیا۔ فہرست کتب دیگر اشیا قیمت
بزرگ ٹکٹ بھیجنے سے پتہ والا بیرنگ سال موہلی

العبد
ابوالحسن قطب الدین احمد عفا عنہ مالک

مطبع نامی لکنو کٹرہ ابوتراب خان

سکان نمبر (۵۴)۔

آخرى درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ یوہ یہ دیرانہ لیا جائے گا۔

آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی

